

Кръстю Мушкаргов

СЪБИТИЕ НА ДРАКОНА

© Автор: Кръстю Мушкарров, 2023 г.
© Художник на корицата: Катерина Сърнева
Редактор: Венета Мушкарова
© Автор-издател: Кръстю Мушкарров
ISBN 978-619-90474-3-9
<https://DeadMagica.wordpress.com/novels/DragonsTears>

Карта на кралство Кастерган

1. СЪЛЗИТЕ НА ДРАКОНА

Той беше гладен. Бавно и неусетно гладът се бе превърнал в негов неканен спътник, в сянка, която не можеше да прогони. Доскоро майка му отиваше на лов всяка нощ и всяка сутрин се връщаше с храна за него. Но вече минаваше пети ден, а нея все още я нямаше. Той все повече отпаднаше и губеше сили, а всяко движение го изтощаваше. Реши да напусне пещерата, в която се беше родил, за да се опита сам да си хване нещо. Но се оказа твърде бавен и тромав. Макар че все още растеше, тялото му вече беше добре развито. Когато имаше храна, усещаше надигащата се мощ на мускулите си. Искрящите му тъмносини люспи бяха започнали да се втвърдяват. Но крилете му още бяха твърде слаби за полет и само се удряха в клоните на дърветата, спъвайки всяка негова крачка. Гората лениво се къпеше в късните следобедни лъчи на слънцето и не се интересуваше от него. Ако искаше да живее, трябваше сам да си хване храна. И то бързо, докато още имаше сили.

Гладът изостряше сетивата му и скоро той долови някакъв лек шум. Сякаш хищник се прокрадваше към нищо неподозиращата си плячка. Но нещо нарушаваше ритъма на леките стъпки. Той притихна и се сниши над земята, опитвайки се да се слее с нея. Не можеше да повярва на късмета си. Острият му слух услужливо беше разкрил всичко необходимо за приближаващата го храна. Към него идваше двуного и определено куцаше.

Като внимаваше да не издаде присъствието си, той следеше своята жертва с едно око. Погледът му минаваше през дупка в листата, докато дърветата криеха едрото му тяло. Вечерята му изглеждаше странно. Тя едва пристъпваше с десния си крак и се подpirаше на крива дървена пръчка, а бледозелената ѝ кожа беше разкъсана на много места и се вееше на вятъра. Но най-много го озадачи, че въобще не кървеше. Той би надушил кръвта отдалече.

Тъкмо когато се чудеше дали първо да я удари с лапата си, или направо да я ухапе, той долови някакво звънтене. Човекът пред него явно също го чу, защото се приведе надолу и преценяващо огледа дърветата. Вероятно решаваше дали да побегне, или да се скрие.

Риналу недоволно удари с опашката си по земята. Той не харесваше името, с което майка му го беше дарила. Не му харесваше дългото ѝ отсъствие, нито изпълнилият стомаха му глад. Не харесваше и факта, че все още не можеше да лети. Но това, което особено не харесваше точно в този момент, беше перспективата да изпусне сигурната си плячка. Стресната от шума, тя старателно бе прегледала гъстия храсталак и сега се взираше право в него, неспособна да помръдне от ужас. Нямаше смисъл да се крие повече и той тронаво се запрепъва към нея, опитвайки безуспешно да присвие по-плътнo крилете си до тялото. Прекърши като сламка едно младо дръвче, блъсна се в друго, доста по-старо, и протегна раззинатата си паст към човека.

В далечния край на малката полянка се появи второ двуного, цялото покрито с блестящи люспи. Приличаше малко на дракон, но нямаше криле, нито пък опашка. И беше много по-дребно на ръст. Риналу смътно си припомни разказите на майка си за двуногите. Тя му обясняваше, че имало различни видове, че някои от тях били опасни и трябвало да ги избягва. Но колкото и да се напъваше, за нищо друго не можа да се сети.

Докато се опитваше да класифицира новодошлия, иззад зелената стена от дървета и храсти изникна още един. За разлика от втория, той изобщо не приличаше на дракон, защото нямаше ръце. По-точно имаше, но бяха някак странни. Едната беше голяма и кръгла, а другата – тънка и много дълга, с един-единствен остър нокът на края си.

Притиснато между двете заплахи, зеленото двуного пред Риналу се опита да изкуцука встрани. Драконът застина с единия си крак във въздуха, внезапно осъзнал, че сияещите хора още не го бяха забелязали. Погледите им бяха приковани в този, когото преследваха, и те с радостни викове тичаха насам. Бяха значително поедри от едва кретащата си жертва, а и бяха двама. От тях ставаше чудесна вечеря, пък и дребният едва ли щеше да избяга. Риналу реши да си го остави за утре.

Като избра точния момент, той се подаде между дърветата. Удари с опашката си първия човек в гърдите, докато мощните му челюсти ухапваха втория през кръста. Ниските слънчеви лъчи вече

не успяваха да осветят притъмнялата полянка. Там, където високи-те дървета хвърляха тежката си сянка, тревата изглеждаше масли-ненозелена. Тъмночервените капки кръв, които се поръсиха върху нея като тих есенен дъждец, приличаха на накацали калинки.

Острите нокти на Риналу с лекота се справиха с люспестата броня на двуногите и скоро той заръмжа от удоволствие. За пръв път от пет дни насам не чувстваше глад. Насочи ситият си вече поглед към зеленокожото, което тъкмо беше успяло да прекоси обрат-но поляната. Закуската се опитваше да се измъкне, но той можеше да си поиграе малко с нея, преди да я убие.

Лениво настигна плячката си и леко я перна през краката, за да я събори на земята. Вече по гръб, човекът протегна напред пръчката, с която се подпираше, в напразен опит да се защити. Ре-вът на дракона отекна в близките скали и се върна обратно още по-ужасяващ.

– Спри! Не убивай!

Риналу застина за миг, оглеждайки се напрегнато. Досега никой друг не беше говорил с него, освен майка му. Но нея все така я нямаше, иначе веднага би доловил присъствието ѝ. Жълтите му очи отново се забиха в дребното създание пред него:

– Ти ли говориш, зеленокожо човече?

– Зелена кожа? Но аз... А, дрехата ми. Не, това не е моята кожа. Ние правим... такива неща... и ги носим... върху себе си.

– И защо да не те убивам? – Нервното заекване на двуногото забавляваше Риналу.

– Защото... разумът по света е такава рядкост, че всички, ко-ито го притежаваме, трябва да си помагаме.

– Умението ти да говориш не те прави разумно. Може просто да повтаряш каквото си чуло.

– Но аз говоря направо в съзнанието ти. Това не го може всеки.

– Е, разумно или не, за мен ти си просто закуска. Аз трябва да се храня, а от теб нямам никаква полза. – Ноктестата му лапа прикова плячката към земята.

– Лов! – припряно извика тя в главата на дракона.

Драконът погледна удивено лежащия човек, после едва не се затыркаля по земята, разтърсван от гръмотевичен смях. Но не успя да укроти вълнението, разлюляло фините синьо-зелени люспички около очите му. Нито да сдържи избликналите си сълзи, които по-капаха по земята.

– Какъв лов, та ти едва се влачиш, по-бавно си и от мен? Но даже и да можеше да ходиш нормално, пак нищо нямаше да хванеш. Не разбирам как още не си умряло от глад?

– Виждаш ли тази пръчка? Казва се "лък" и може да праща други пръчки много бързо и много далече. Ако сега ме изядеш, получаващ едно хранене. Но ако ме оставиш жива, ще ти нося храна всеки ден. Ще ти ловя катерички, а може би и нещо по-голямо? Какво ще кажеш?

– Хм... Това ще е интересно да се види. Пък и винаги мога да те изям.

– Точно така. Винаги можеш – нервно преглътна човекът и трмаво се изправи, подпирайки се на лъка си.

– Защо те гонеха тези другите, които бяха като теб?

– Те въобще не са като мен. – Възмущението проби през страха и изпълни дребничкото тяло на двуногото. – Ух, как да ти го обясня? Аз съм като майка ти, а те са като теб.

– Искаш да кажеш, че ти можеш да летиш, а те – не? Но ти нямаш криле? Пък и аз съвсем скоро ще мога да летя, така че...

– Нямам това предвид – прекъсна го момичето. – Искам да кажа, че ние създаваме живот, докато вие можете само да го отнемате.

Алгира с погнуса подритна кръглия, белязан с глава и мечове щит на единия от доскорошните си преследвачи. Мисловният разговор, който водеше с дракона, както и постоянната опасност за живота ѝ, бяха изцедили малкото останали ѝ сили. Тя едва се държеше на краката си, но трябваше да остане права. Оцеляването ѝ зависеше от това да прилича колкото се може по-малко на безпомощна плячка.

– Мога да ти бъда приятел. Но ако ме убиеш, оставаш напълно сам. – Тя трескаво търсеше спасителни аргументи.

– Какво е "приятел"?

– Приятел е някой, който се грижи за теб. Който цени живота и щастието ти колкото и собствените си. Че дори и повече. Това е най-близкото нещо до майка, което някога можеш да имаш.

Макар и трепереща от ужас, Алгира издържа тежкия поглед на Риналу. Жълтите му очи пламтяха в мрака на бързо настъпващата нощ. Накрая той изпълзя встрани, като клатеше тежката си глава и недоволно ръмжеше. Почувствало се в относителна безопасност, момичето се загърна доколкото можа с изпокъсаната си светлозелена рокля и мигновено заспа. Драконът отново остана сам, опитвайки се да намери следа от мисъл или спомен в угасналото ѝ съзна-

ние. Но тя беше толкова изтощена, че дори не сънуваше. Накрая и той заспа.

С първите слънчеви лъчи на кървавочервеното утро гладът на дракона се завърна. Като нощен хищник, прибиращ се в леговището си. Настани се привично в стомаха му, сякаш никога не си беше тръгвал. Риналу се приближи до спящото момиче и преценяващо го изгледа. Тъкмо щеше да му стигне за закуска.

Бледата кожа на Алгира, настръхнала от нощния студ, бе почти загубила чувствителността си. Когато накрая колебливия допир на стрелкацията се драконов език събуди младата жена, тя сънено разтри очи. Гледката на надвесената над нея паст, пълна с дълги остри зъби, за миг я изправи на крака. Тя жално простена от болката в навехнатия си глезен и цялата се сви. Пронизителният ѝ писък се заби в мозъка на хищника и го накара смутено да отстъпи крачка назад.

– Да не си посмял да ме ядеш!

– Но аз съм гладен – опита се да възроптае Риналу.

– Приятелите не се ядат един друг! Обещах ти и сега ще отида на лов. Ще трябва само да изчакаш малко и ще имаш храна.

– Не! Ще отидем на лов заедно.

– Но ти си много голям, непохватен и шумен. Плашиш животните и няма да мога нищо да уловя, ако си с мен! – В мислите ѝ се прокрадна отчаяние.

– А ако остана тук, как мога да съм сигурен, че ще се върнеш? Че няма веднага да се опиташ да избягаш?

Алгира се огледа безпомощно. Изведнъж в очите ѝ грейна решителност и тя свали нещо от ръката си. Подаде му го и Риналу внимателно го пое с огромните си нокти. Изящно вплетени между тънките сребърни нишки, три небесносини камъчета тъжно проблеснаха на прощаване.

– Това е гривна, която баща ми направи за мен, когато бях малка. Само тя ми остана от него, освен умението да стрелям с лък. Ще се върна за нея, дори ако трябва да пълзя. Ако не успея да ти намеря храна, ще се върна, за да можеш... За да ме... Ще се върна! – увери го треперещото ѝ съзнание.

– Добре, върви. Но знай, че запомних миризмата ти и ще те намеря, където и да отидеш. Не можеш да се скриеш от мен.

Драконът недоверчиво изглежда Алгира, докато тя бавно се отдалечаваше, подпирайки се на лъка си. Никой досега не го беше лъгал. Но освен майка му, никой досега не беше имал тази възможност. Времето минаваше, а от момичето нямаше и следа. Скъсяващите се обедни сенки сякаш се присмиваха на наивността му. Отново опита сам да си улови животно и отново се провали. Драконите бяха изключително ефективни ловци, но преследваха и убиваха плячката си от въздуха. До първия си полет изцяло разчитаха на храната, която майките им осигуряваха.

Той разпери криле и плесна няколко пъти с тях, за да се увери, че все още не може да полети. Когато слънцето преполови пътя си през небето, Риналу вече беше сигурен, че Алгира няма да се върне. Е, какво пък, беше ѝ дал предостатъчно време, а тя го беше измамилa. Той уверено пое по следата ѝ, предвкушвайки оскъдното пиршество, което го очакваше щом я намереше.

Едва беше направил няколко крачки, когато острият му слух долови лекия шум от провлачената ѝ походка. Той определи посоката и озадачено се почеса с нокът по дългия си врат. Тя не се опитваше да избяга, а се връщаше при него. Малко по-късно я видя внимателно да стъпва между храстите, щадейки ранения си крак. Вертикалните резки на зениците му я проследиха през гъстата гора. Алгира носеше нещо малко и пухкаво в ръката си.

– Но това е само едно малко зайче. А аз съм толкова голям. Ще ми трябват поне десет такива. Майка ти не те ли е научила да броиш? – Той не искаше да я плаши и му стана жал за нея, когато тя стреснато подскочи и ужасено започна да се оглежда, опитвайки се да го открие.

– Майка ми беше вещица и хората от селото ни я изгориха. Успя да ме научи само как да създавам картини в съзнанието ѝ. Така можехме да си говорим без никой да ни чува. И така мога да разговарям с теб. – Алгира бързо успя да прикрие страха си и продължи с почти спокоен тон:

– Убих и една сърна, но не можах да я довлека до тук. Ела, ще ти покажа къде я скрих.

Тя подхвърли дребното животно към Риналу, който ловко го улови и погълна още във въздуха.

– Ти спази обещанието си и ми намери храна. Затова ти връщам това. – Той протегна към нея ноктестата си лапа, държаша безценната ѝ гривна. След кратко колебание тя боязливо се приближи и внимателно я пое.

– Смачкал си я малко – каза привидно безразлично момичето, докато се опитваше да възстанови първоначалната форма на накита. Но скритият в мислите ѝ укор неприятно бодна дракона.

– Опитвах се да стъпвам внимателно – започна да се оправдава той. – Теб те нямаше толкова дълго. Помислих си, че няма да се върнеш. Защо се забави толкова?

Отдръпнала се на безопасно според нея разстояние, Алгира с горчивина започна да разказва:

– След като убиха майка ми, селяните решиха, че и аз съм вещица и трябваше да бягам. Успях да се измъкна, но докато тичах, нараних крака си в едни камъни. Затова войниците успяха да ме настигнат.

– Тези блестящите ли?

– Точно те. Покрити са с броня, подобна на твоите люспи, но сътворена от човешки ръце. Те имат оръжия, но са тромави и бавни, и лесно щях да им се изплъзна.

– Съжалявам за майка ти. Защо я убиха, нещо лошо ли беше направила? – опита се да прояви съчувствие Риналу.

Алгира тъжно галеше мъха по кората едно старо дърво:

– Не, никога! Тя беше вещица и през целия си живот помагаше на хората. Опитваше се да ги лекува, доколкото можеше. Повечето пъти успяваше, но когато не можа да спаси тежко ранения брат на злия Съветник, той насъска селяните срещу нея. Накара ги жива да я изгорят на кладата.

– Защо го наричаш зъл? На мен той нищо лошо не ми е направил?

Тя го погледна недоволно. Драконът познаваше този поглед, точно така го гледаше и майка му, когато направеше нещо нередно. Само че сега не беше направил нищо?

– Не е нужно някой да навреди на всички, за да бъде зъл. Всъщност не е и възможно, но не това е важното. Ще ти го обясня така. Ти и другите хищници убивате, за да се храните. Това само по себе си не е зло, правите го, за да живеете. Би било много лошо обаче, ако убивате повече, отколкото ви е нужно. Повече, отколкото можете да изядете. А сега си представи, че убивате дори неща, които въобще не ядете. Ето това е Зло. Безсмислената смърт, жестокостта и липсата на състрадание към чуждия живот – това е Зло.

Риналу замислено кимна. Майка му се бе опитала да го научи никога да не убива, когато не е гладен. Но той не успя да разбере добре урока ѝ. Може би понеже още растеше и постоянно беше гладен. Драконът проследи отдалечаващият се гръб на момичето,

който изглеждаше толкова крехък и беззащитен. Испитал внезапно съжаление към едва кретащата Алгира, която му беше осигурила храна, той я повика обратно:

– Чакай, върни се. Качи се на гърба ми и аз ще те нося. Гладен съм, а така ще стигнем по-бързо.

Тя недоверчиво изгледа наведената му глава и протегната като стъпало предна лапа. Но след миг стисна тънките си устни и решително се отправи към дракона. Той търпеливо я изчака да се изкатери по него и да седне на мощния му врат, после внимателно се изправи и продължи напред. Скоро намериха покритото с клони и листа животно. Няколко вълка колебливо се навъртаха наоколо, но на мига изчезнаха между дърветата. Макар и многобройни, те не можеха да се мерят с дракон.

– Искаш ли да опиташ малко? Открила си най-вкусната сърна в цялата гора – опита се да се пошегува Риналу.

Гледката на хранещия се хищник не беше никак приятна и Алгира неволно извърна очи:

– Хората не ядат сурово месо. Ние използваме огън, за да го сготвим. Така става много по-крехко и вкусно.

– Не си ли гладна?

– Дъщерята на една вещица знае доста неща за лечебните билки и ядливите корени. Хапнах малко, докато се връщах при теб.

Драконът с любопитство се загледа в нея, докато довършваше сърната:

– Чудя се само, ако не беше уловила нищо, щеше ли да се върнеш?

– А ако се бях върнала с празни ръце, ти щеше ли да ме изядеш?

Късното вечерно слънце разпалваше пожарите си на хоризонта и огнените им езици лакомо поглъщаха остатъците от деня. Още не се беше стъмнило, а момичето вече тихичко зъзнеше, обхванало коленете си с ръце в напразен опит да се сгрее. Пламъците на огненочервената ѝ коса не можеха да я стоплят.

– Ако събера малко дърва, дали би ми запалил огън? Нощите тук са студени, а утре пак ще трябва да ходя на лов за теб.

– Ами аз... не съм сигурен, че мога?

– Можеш – увери го Алгира. – Всички дракони могат!

Първият опит на Риналу само я разсмя. Вторият не беше по-добър. Последвалото задавено кашляне едва ли би направило чест на който и да е представител на неговия вид, но все пак я впечат-

ли. Станали почти кръгли от учудване, очите ѝ попиваха топлината на малкото пламъче, което драконът успя да избълва.

– Благодаря ти! – Мислите ѝ му върнаха частица от тази топлина. И от това светът му се стори някак си по-малък и не толкова пуст. Той не знаеше дали ясновидещата съдба или сляпата случайност ги бяха събрали. Но изведнъж ясно осъзна, че и двамата бяха останали съвсем сами, и един без друг едва ли щяха да оцелеят.

На другия ден Алгира нахрани Риналу с вълче месо. Макар че тъкмо тя уби грамадния тъмнокафяв звяр, заслугата за проследяването беше изцяло на вълка. Гладният му нос го беше измъкнал от тъмните дебри на гората и го беше довел право до остатъците от вчерашната сърна. Ролите за малко да се обърнат и момичето едва не стана плячка на горския хищник. Той я забеляза пръв и скочи към нея, но тя успя да го прониге със стрела в гърлото. Наложил се да използва още една, за да го довърши, тъй като дори смъртно ранен, вълкът се стремеше да я ухапе.

Докато лакомо поглъщаше месото, драконът нервно потрепна, а ноздрите му започнаха да пулсират, уловили нещо в повеея на вятъра. Той се просна на земята, докато опашката му бясно се извиваше и биеше невинната трева на малката поляна:

– Качвай се на гърба ми. Подушвам друг дракон недалеч от тук!

Силните крака на Риналу устремно ги понесоха към недолговимия за Алгира мирис. Обикновено приказливи, този път те не размениха нито дума. Сърцата им бяха сковани от неясното усещане за нещо непоправимо. И двамата недоумяваха защо не усещаха съзнанието на новодошлия. Гледката, която завариха, когато пристигнаха, се оказа по-зловеща и от най-ужасяващите им страхове.

Пепелявото тяло на огромен дракон лежеше мъртво на голите скали. Забити дълбоко в него, няколко копия и множество стрели стърчаха във всички посоки. Земята наоколо беше осеяна с нащърбени мечове и строшени щитове. Всичко показваше размах на битката, която се беше водила тук неотдавна.

Алгира с тревога разглеждаше безжизненото чудовище:

– Знаели са точно къде да се целят, за да го убият. Виж как стрелите са улучили сгъвките на краката и крилето. Точно там, където люспите са най-малки и тънки, а тялото е най-уязвимо.

Риналу не можеше да помръдне, вперил големите си кръгли очи в главата на мъртвия дракон:

– Ето защо не се е върнала. Не е могла...

– Това да не би да е... твоята майка? – Алгира потръпна, неспособна да поеме огромната му мъка.

Тишината беше толкова тежка, че просто ги смазваше. Момичето чувстваше, че някак трябва да я разкъса. Не можеше да издържа мълчанието и секунда повече. И двамата бавно потъваха в него, борейки се отчаяно за глътка въздух. За глътка живот. Давеха се един до друг, и двамата сами. А само заедно можеха да намерят сили да изплуват.

Алгира посочи символа, нарисуван на един захвърлен щит – драконова глава с два кръстосани меча над нея:

– Излиза, че един и същи човек е виновен за смъртта на майките ни. Войниците на Съветника преследват всяка проява на магия по негова заповед. След смъртта на кралицата, нашият крал се затвори в скръбта си. Загуби не само любовта на живота си, но и желанието си да живее. И тогава злият Съветник пое властта и започна да убива вещиците, които можеха да прочетат мислите му. Всеки, когото смяташе за заплаха. Но никога не съм вярвала, че ще нападне дракон.

Риналу не слушаше разпокъсаните мисли на момичето. Човешките дела не го интересуваха. Той старателно душеше всяко копие и щит, всяка капка кръв и къс дреха, с които изобилстваше бойното поле. Душеше и запомняше миризмите на хората, които бяха взели участие в убийството на майка му. Щеше да ги намери и унищожи един по един, или всички заедно. Всички те щяха да умрат.

Той тъжно погледна мъртвото тяло. Започна да вади стърчащите от него копия и стрели, като внимателно ги захапваше с острите си зъби. Но това не помогна. Майка му лежеше на земята и все така не помръдваше. В ъгъла на окомото му се появи малка сълза и започна да наедрява. Алгира прегърна огромната му глава и го притисна към себе си толкова силно, че той усети ударите на сърцето ѝ.

– Хайде, не плачи. Няма полза да стоим тук. По-добре да си вървим. – Тя избърса сълзата му и се опита да извърне главата му настрани. Удаде ѝ се едва когато той разбра намерението ѝ и послушно погледна към празното небе.

Обхванала главата му с ръце, Алгира го затегли назад. След миг жалостно изстена, стъпила невнимателно на навехнатия си гле-

зен. Докато го разтриваше, чертите на изкривеното ѝ от болка лице се изгладиха, а помътнелите ѝ очи в миг се проясниха. Тя недоверчиво погледна дланта си, все още мокра от сълзата на дракона, после крака си, и накрая Риналу. Бавно се изправи и предпазливо пристъпи, сякаш проверяваше твърдостта на земята под себе си. След това радостно затанцува.

– Глезенът ми зарасна! Вече е съвсем добре. Ти ми помогна. Сълзата ти излекува крака ми – крещеше щастливо тя, докато тялото ѝ се виеше вихрено.

Драконът изсъска гневно и се завъртя, събаряйки я на земята. Мускулите му се напрегнаха, а широко разперените му криле неспокойно затрептяха. Ноздрите му пулсираха, търсейки следи от невидимата заплаха във въздуха. Малките жълти слънца, избухнали в очите му, бяха насочени встрани от момичето. Гледаше почти право в посоката, от която долетя тежко черно копие и се заби в хълбока му. Пронизващата болка го накара да изреве, освобождавайки яростта му.

Неуспяла още да се изправи, Алгира опъна лъка си. Стрелата ѝ поразил най-близкия войник в незащитения от бронята му врат и го повали на земята. Група рицари, вероятно чакали досега в засада, се втурнаха към дракона. Повечето бяха на коне, също покрити с тежки брони.

– Бягай! – изкрещя мисълта ѝ в главата на Риналу. – Аз ще ги забавя.

Тя остана приведена, за да бъде по-малка цел, и се огледа преценяващо. Вече ѝ се налагаше да пести стрелите, защото сега не можеше да си ги прибира обратно. Побягна настрани в напразен опит да увлече враговете след себе си. Във въздуха тихо изсвистя второ копие. Черно и дълго, с блестящ стоманен връх, то се заби на три крачки от момичето. Тя изпрати още една стрела към прииждащите войници, докато сянката на хвърлилият се в атака дракон се плъзна по скалите.

– Какво правиш? Майка ти е била много по-голяма и по-силна от теб, и въпреки това са я убили. Същите тези хора сега искат да убият и теб! Не можеш да ги победиш днес, но можеш да оцелееш, за да се биеш с тях утре. Сега бягай!

Риналу сякаш се блъсна в невидима стена. Гласът на Алгира в съзнанието му звучеше повелително. Макар че сърцето му копнееше за отмъщение, умът му разбираше, че тя има право. Той неохотно се завъртя обратно и тронаво се затича. Забитото в крака му

копие му причиняваше остра болка на всяка крачка. Не беше достатъчно бърз и конниците щяха да го настигнат.

– Ако не можеш да тичаш, полети! Опитай се да се засилиш и чак тогава да излетиш. Както правят големите птици. – Някъде назад момичето се сражаваше самичко, опитвайки се да му спечели време.

Драконът не знаеше нищо за големите птици, но реши да я послуша. Като редуваше стъпка с подскок, той набра скорост и почувства въздушната струя под широко разперените си криле. Сякаш някакво живо същество нетърпеливо ги побутваше отдолу. Риналу се издигна и се понесе напред, далеч от виковете и звъна на битката. Под него земята го опияняваше с богатата си палитра от цветове, преливащи и размиващи се от бързия му полет.

Алгира не можеше да определи кои думи чуваше с ушите си, а кои долавяше с изтерзаното си от болка съзнание. Пъстроцветната многолика тълпа се сливаше в една-единствена личност с едноединствено желание – нейната смърт. Младата вещица не можеше да проумее причината за страха и омразата, залели разнородното множество, нито източника на злобата, обхванала хората. Нощта бързо се спускаше над нея, лишавайки шлемовете на войниците от блясъка им.

- Вещица!
- Умри!
- Чудовище!
- Изгори!

Вързана за дълъг дървен стълб, тя с безмълвен ужас наблюдаваше факлата, която превърна купчината клони под нея в клада. Неспособна да се бори, останала без сили и без надежда, тя затвори очи. Този свят ѝ беше отнел всичко скъпо и тя беше готова да го напусне. Въздъхна нечуто и се предаде на огъня. Той облиза босите ѝ крака и пламъците му с наслада се нахвърлиха върху полите на бледозелената ѝ рокля.

Улисана в жестокото зрелище, екзалтираната тълпа не чу тихия плясък на крилето, нито забеляза безшумната сянка, плъзнала се по покривите на къщите. Достигнало целта си, дългото тяло увисна за миг над кладата, поддържано от мощната вихрушка на биещите право надолу въздушни струи. Пламъците под него раз-

цъфнаха във всички посоки като венчелистчета на огромно огнено цвете. Едва тогава между хората се надигнаха отделни гласове:

– Дракон, това е дракон!

– Откъде дойде?

– Убийте го!

– Бягайте!

Без да губи време Риналу захапа стълба с привързаната към него вещица и с едно движение го изтръгна от натрупаната купчина горящи дърва. Ноктите му внимателно се склупчиха около гърчещото се от болка тяло на момичето, докато неукрепналите му още криле понесоха двамата надалече. Зад тях човешките фигури хвърляха гротескни сенки, осветявани от люшкащите се пламъци на безполезната вече клада.

Когато болката ѝ внезапно намаля, Алгира отвори очи и се огледа недоумяващо. Хладният нощен въздух нежно галеше обгорената от огъня кожа на краката ѝ:

– Ти се върна? Върна се за мен!

– Ако ти си ми приятел и аз съм ти приятел. – Осеяната с остри зъби уста на Риналу грееше в ужасяваща усмивка. Страшна за другите, но не и за Алгира:

– Но защо? Ти вече можеш да летиш и да си ловиш храната сам. Можеш да се грижиш за себе си. Аз повече не съм ти нужна.

– Ти ми помогна, когато умирах от глад и когато искаха да ме убият. Сега беше мой ред да те спася. Пък и без теб щях да остана съвсем сам, а някак си свикнах с компанията ти.

– А как въобще успя да ме намериш?

– Нали ти казах, че запомних миризмата ти. Освен това усещам мислите ти в главата си, без значение колко си далече. Усетих и болката ти. Никога няма да те изгубя и никога вече няма да те изоставя!

Несвикнал още да лети, Риналу бързо се умори. Когато селото остана назад, той кацна в меката трева на една ливада и остави скъпоценния си товар на земята. Поднесе ноктите на дясната си лапа пред Алгира, за да може тя сама да среже въжетата с тях. Светлокафявите ѝ очи с тревога се взряха в него:

– Ти добре ли си? Какво стана с копието, което се заби в теб? "Копие" е голямата пръчка, която убива – поясни тя, докато търсеше издайнически следи от кръв по люспите му.

– Извадих го със зъби, но не беше никак вкусно. Твоята храна повече ми хареса. Как са раните по краката ти?

– Не се притеснявай, не е нещо, което няколко от сълзите ти да не могат да излекуват.

Риналу изглеждаше притеснен:

– Не знам как да ти го кажа, но откакто те измъкнах от огъня се опитвам да заплача. И не мога.

– Значи трябва да направя нещо по въпроса – опита се да се усмихне през болката си Алгира. После внезапно попита:

– Ти кога успя да се прирастиш към готвената на огън храна?

Той я изгледа неразбиращо и тя продължи:

– Не ме ли измъкна от кладата, за да вечеряш с мен? Трябва да те предупредя, че избърза малко и останах недопечена.

Риналу продължаваше да я гледа слисано, но след миг избухна в неудържим смях. Гръмотевичният му рев се разнесе надалече.

– И най-непрогледната тъмнина на най-безлунната нощ не е страшна, когато сме заедно – промълви тихо Алгира, докато събираше лековитите капки от очите му. Тя вече знаеше колко е трудно да накараш дракон да заплаче. Значително по-лесно беше да го разсмееш до сълзи.

2. ЗАЩИТНА МАГИЯ

Земята се приближаваше главоломно. Въздухът свистеше в ушите на Алгира, притиснала се плътно към гърба на дракона. Ръцете ѝ се бяха вкопчили здраво във врата му, а лицето ѝ беше изкривено от ужас.

– По-бавно! Ще се разбием!

В последния момент преди фаталния удар Риналу разпери широко досега свитите си криле. После грациозно прелетя на метри над остриите скали, а дългите му зъби блеснаха в победоносна усмивка:

– Твърде много се тревожиш. Научи се поне малко да се забавляваш.

Дългото му тяло се завъртя през крило, след това започна стремително да набира височина. Писъкът на пътничката му се опитваше да пробие дупка в триъгълната му глава, покрита с малки сини люспи:

– Свали ме долу! Веднага! Ако толкова ти се умира – прав ти път. Но аз още искам да живея!

Като оставаше глух за безгласните ѝ молби, забиващи се като стрели в съзнанието му, той описа два стегнати хоризонтални кръга. Вторият беше съвсем ниско над върховете на дърветата и те с недоволно пукане се приведоха под напора на въздушната струя. После драконът отново се издигна високо. Насочи се към близкото езеро, в което безметежно се оглеждаха лазурното небе и покритият със зеленина склон. Риналу се наклони настрани и върхът на лявото му крило остави дълга бразда в гладката водна повърхност, когато драконът докосна отражението си. Лекият утринен бриз с тиха въздишка се зае да кърпи раздрания гоблен на планинския пейзаж, който фините вълнички на езерото цяла сутрин търпеливо бяха бродирали.

Риналу изравни полета си и леко се плъзна по водата. Понесе се напред с прибрани до тялото си криле, докато скоростта му бавно намаляваше. Трепереща от страх и мокра до кости, Алгира не го изчака да стигне до брега. Заудря го с все сили по огромната глава, като се опитваше да възстанови накъсаното си дишане:

– Никога... повече... не прави... така!

После скочи на сушата и се свлече изнемощяла на още мократа от утринната роса трева.

– Никога повече не прави така! – Изрече тя право в съзнанието му, като наблягаше на всяка дума.

Когато обаче погледна към разтегната му в широка усмивка уста и вперилите се в нея дяволити очи, момичето не издържа и също прихна да се смее. Не можеше дълго да му се сърди.

– Разбрахме се за един кратък полет, а не за такова... – тя затърси дума, с която да определи акробатичното му изпълнение. – Самоубийство!

Беше изминал едва месец от първата им среща, а Риналу почти бе удвоил размера си. Тялото му се издължи и наедря, а застъпващите се люспи се втвърдиха и образуваха гъвкава и съвсем леко назъбена броня. Понякога той застиваше неподвижно с широко разпрострени криле, а Алгира се разхождаше по тях от край до край. Двата много се забавляваха, но до сега не бяха летели заедно. Момичето яздеше Риналу само по земята, като някакъв огромен кон. Не ласкавата прегръдка на небесния простор я плашеше, а възможността за грубата среща със земята. Драконът все се оплакваше от страха ѝ от високото, който толкова ги бавеше. Не че имаше за къде да бързат, но той твърдо беше решил да се пребори с уплахата ѝ.

Макар че вече беше голям и силен, Риналу си оставаше малко дете. Можеше да прекърши или изкорени дърво, но всичко за него беше просто игра. Младата вещица бе единственият заместител на без време загиналата му майка. И Алгира се стараше да го научи на всичко, което знаеше за света, за неговата жестокост и несправедливост.

– Това, което преживя току-що, беше най-страшното. И както виждаш – нищо не ти се случи. Занапред ще летя по-плавно, така че вече няма от какво да се боиш. Хайде, качвай се на гърба ми!

Все още колебаеща се, Алгира закачливо го удари по чувствителната зона около ноздрите. Там драконът усещаше ласките ѝ най-добре, защото защитните му люспици бяха най-тънки, а осезанието – най-изострено. Той примижа гальовно, после внезапно пое

въздух. Присви няколко пъти носа си, доловил нещо дълбоко ненавиздано, и вече припряно повтори:

– Качвай се бързо, наблизо има хора. Подушвам един от убийците на майка ми.

Риналу привично легна на земята и изпъна дългата си шия. Ноктите му нетърпеливо драскаха по земята, докато ездачката му неохотно се покатери по него и обкрачи основата на врата му. Той се изстреля във въздуха с два мощни плясъка на огромните си криле и още докато набираше височина се насочи на запад. Натам, накъдето го водеше изостреното му обоняние. Накъдето го зовеше неутолимата му жажда за мъст.

Скоро пред търсеция взор на Алгира се разкри камениста пътека, над която се кълбяха облачета прах. Те лениво се носеха като сив воал след четирима тежко бронирани конника, въоръжени с дълги копия и кръгли щитове. Един самотен кон препускаше пред тях, но някак неправилно, изглежда беше ранен. Човекът на гърба му неистово шибаше бедното животно с камшика си, докато се опитваше да избяга. Тъмно копие се мярна във въздуха.

Гърчещи се човешки тела изгаряха, сковани в стоманените си брони. От високата температура на драконовия огън доспехите им се топяха, нажежени до бяло. Четири живи факли, обхванати от пламъците на синовното отмъщение. Алгира потръпна с отвращение от живата картина, която неволно видя в ума на Риналу.

– Спри! Няма да ти преча да накажеш убицеца на майка си. Но другите недей да убиваш! – тя се постара мисълта ѝ да бъде пределно твърда и непреклонна. Не беше сигурна, че разяреният дракон щеше да я послуша. Не знаеше дали изобщо я чуваше. Момичето усети с голата кожа на краката си как се нагрива вратът му, докато малкият вулкан в гърдите му се готвеше да изригне. Почувства надигналата се в чудовището клокочеща омраза, която като лавина помиташе всичко по пътя си. И осъзна, че не ще успее да я спре. Пък и самата тя не беше сигурна, че го иска. Собствената ѝ майка беше изгорена на кладата като вещица. Запалиха я селяните, но подбудители бяха войници – точно като тези тук. Алгира извърна глава, засрамена от чувството за мъст, което започна да надига уродливата си снага в душата ѝ. Като преглъщаше сълзите си, тя се примоли на разбеснялото се чудовище:

– Моля те, не изгаряй останалите. Те не са участвали в нападението над майка ти и не са виновни. – Тъничкият глас на младата вещица избръмча като досаден комар в главата на огромния дракон. Разколебан, Риналу описа кръг около четиримата конника,

които едва сега забелязаха тъмната му сянка. Ужасени вдигнаха погледи към небето, без да забавят ездата си.

– Ако не са виновни за това, все са виновни за нещо друго! – Огънят вече изпълваше гърдите на дракона и търсеше върху кого да се излее.

– Но ако ги убиеш без причина, с какво ще си по-добър от тях? Утре техните пораснали деца ще подгонят теб за мъст. А за твоята смърт вече няма да има кой да отмъсти! – заби Алгира мисловния си кинжал в съзнанието му. И натисна с все сили.

– Обонянието ми не е достатъчно остро, че да отдели един човек от групата – смутено се опита да се оправдае Риналу.

– Ами тогава ги раздели. Разпръсни ги и намери този, когото търсиш – подсказа му тя.

Драконът избълва широка огнена дъга пред четворката ездаци, като едва не ги подпали. Конете се изправиха на задните си крака, ужасени от издигналата се пред тях стена от пламъци. Хората полетяха във въздуха и панически се разбягаха в мига, в който се озоваха на земята. Един от тях не стигна далече. Реката от огън го последва и изпепели за секунди, но писъците му още дълго останаха да ехтят в главата на Алгира. Тя насочи вниманието си към преследвания човек, който се мъчеше да се освободи, притиснат към земята от тежкото туловище на поваления си жребец. Бедното животно гледаше виновно с огромните си кръгли очи, в които се оглеждаше цялото небе. От задницата му стърчеше черната дръжка на дълго копие.

– Няма ли да помогнеш малко? – възмути се момичето, докато пъргаво скачаше от врата на току-що приземилия се Риналу. – Аз не бих могла, но за теб няма да е никак трудно.

Драконът провря края на силната си опашка си под тялото на коня и с лекота го повдигна. Ездачът се опита да се отдалечи с пълзене, безсилен да отклони поглед от надвисналото над него чудовище. Отчаяние и безпомощност заливаха съзнанието му, удавили всяка следа от друга емоция. Физическите и психическите му сили отдавна бяха пресъхнали и Алгира се зачуди каква ли беше тази негова воля, която продължаваше да го движи напред. Когато човекът забеляза вещицата, очите му се впиха в нея, събрали цялата надежда на света:

– Аз съм ле... ле... – заекна той, протягайки ръка към нея. Не улучи съвсем посоката, защото погледът му продължаваше да е прикован в Риналу. Драконът се опита да се свие, за да изглежда по-малък и не толкова застрашителен, но без успех.

– Лечител, ясно. – Алгира едва долови обърканите мисли на човека пред нея през разпенените талози от страх, които го заливаха. Огледа го преценяващо за наранявания, но не видя нищо сериозно.

– Моля ви, помогнете ми! Пощадете живота ми, защото тайната, която пазя, струва много повече. – Забравил напълно за дракона, лежащият на земята мъж вече не се опитваше да бяга. Гласът на момичето достигна съзнанието му и го приласка в нежна прегръдка. Успокои го и премахна тревогата му. Залюля го в детска люлка, заличавайки страховете му. Остана само чувство за безгранична пустота и безкрайно изтощение. Тялото на лечителя се отпусна, ръцете му се сплетоха в молитва, а челото му докосна земята. Той продължи да говори дрезгаво и сухо, почти неразбираемо. Вещицата долавяше мислите му по-ясно от хриптящите думи, които с мъка напускаха задъханите му дробове.

– Бях тръгнал да доведа помощ, но изглежда няма да успея. Сега ти си единствената ни надежда. Трябва да отидеш до град Гулдрум и да спасиш Колхадон, който очаква екзекуцията си в затвора. Той е добър човек и велик водач. Но преди всичко е пазител на тайната и затова трябва да живее.

– Добре, добре, само се успокой. Почини си и не се бой от войниците, които те преследваха. Не вярвам да се върнат за теб, твърде заети са да спасяват собствените си животи.

С тези думи Алгира постави дланта си на челото на смъртно уморения човек и той почти веднага заспа. После тя кимна към коня и Риналу послушно се зае с него. Захапа здраво дръжката на копие-то и задърпа, но едва на третия опит успя да го извади. Освободеният кон тромаво се изправи, краката му изглеждаха здрави. Момичето успокояващо го потупа по дългата грива, заляла като водопад врата му, и се зае да сваля седлото. Блестящите като разтопено злато очи на дракона с подозрение следяха движенията ѝ.

– Какво смяташ да правиш с ... това? – недоволно попита той, когато Алгира захвърли безполезните юзди и шпори, и плесна жребеца по хълбока. Щастливо цвилейки, конят с накуцване се отдалечи в степта.

– Ако искаш да летим заедно, ще ми е нужно поне малко удобство. Люспите ти са гладки и остри, хлъзгам се по тях и ме нараняват – обясни тя, докато преценяващо гледаше врата на дракона. Макар и доста дебел в основата си, той беше по-тънък от тялото на коня, и дължината на ремъците щеше да стигне. Риналу направи крачка назад и енергично разтърси грамадната си глава.

– Не се дърпай де! Нищо няма да ти стане. – Вещицата нагласи седлото върху шията му и го пристегна отдолу. Като я следеше с насоченото си право назад око, драконът недоволно изсумтя.

– Конят беше ранен и не можеше да носи ездач. А на нас това седло ще ни свърши работа – поясни Алгира.

– Щом пусна животното да си върви, тогава ще се нахраня с човека – заяви неотстъпчиво Риналу и раззина паст над дълбоко заспалия лечител.

– Ние не ядем хора, забрави ли? – сгълча го Алгира, докато оглеждаше наоколо. Както и предполагаше, останалите войници не смятаха да се връщат, за да довършат безпомощната си жертва.

– Не, Ти не ядеш хора! – натърти драконът. – Уговорката ни беше единствено да не изяждам теб.

– Хайде да не се караме. Лечителят ми разказа за един добър човек в беда. Трябва да отидем в Гулдрум, за да му помогнем. – Алгира с тревога усети втвърдения тон на дракона и внезапно осъзна колко много искаше от него. Той беше могъщо, разумно и емоционално същество, което по своя воля беше решило да останат заедно. Но истината беше, че той изобщо нямаше нужда от нея, а тя нямаше да изкара дълго без неговата закрила. Злият Съветник издирваше и унищожаваше всяка вещица и всяка магия. Всяко ухо, което би могло да чуе жестоките му мисли, и всеки глас, който би могъл да вдигне хората на борба.

– Значи "Ние" не ядем хора, "Ние" носим седла, и пак "Ние" помагаме на непознати. Ами това, което "Аз" искам? – Мисълта на Риналу звънна като изтеглян от ножницата си меч. Младата вещица го изгледа с нескрита тревога. Досега не ѝ се беше налагало да подлага предаността му на изпитание и сега не знаеше какво да очаква от летящия си спътник:

– Но Рин, хората са хора, когато си помагат!

– А драконите кога са дракони? И те ли – когато помагат на хората? – недоволно промърмори Риналу и вирна високо шията си, пречейки на вещицата да го яхне. Когато обаче тя го потупа успокояващо в основата на сгънатото му крило, той омекна и вече не толкова гневно наведе главата си надолу. Не можеше дълго да ѝ се сърди.

Гулдрум беше средно голям град, разположен в долината на река Селмора. Водният път улесняваше търговията, която беше основният поминък на жителите му. А богатствата, които бяха натрупали през годините, изискваха защитата на постоянен гарнизон и висока каменна стена. Скъпи придобивки, които същите тези богатства лесно бяха успели да заплатят. Макар че градът се намираше доста далече, на Риналу му отне по-малко от час, за да го достигне.

Полетът върху седлото се стори толкова удобен на Алгира, че тя едва не задрямва. Драконът меко се приземи в подножието на един хълм, за да се скрие от хорските погледи. Когато разбра, че спътничката му възнамерява да влезе в крепостта без него, нежеланието му да помогне на непознатия Колхадон се смени с тревога за нея:

– Не ми харесва идеята да отидеш там сама. Хората са опасни и зли. Ами ако ти се случи нещо? Нека дойда с теб. Ще ти помагам и ще те пазя. Ние никога не се делим, нали така казваше?

– Но Рин, не можем просто да се разходим по улиците на града и да ги помолим да ни предадат затворника. Тогава със сигурност ще ни нападнат. Ти ще изпепелиш много войници, но ще пострадат и невинни. И накрая ще ни убият, а така на никого няма да помогнем. Остави ме да се справя по моя начин и всичко ще бъде наред. Ще изчакам падането на нощта и ще се скрия в тъмнината ѝ. Но трябва да отида сама!

– Добре, но в такъв случай искам да знаеш, че ако нещо ти се случи, ако до сутринта не се върнеш при мен, ще изпепеля целия град. Няма да оставя жив никой от скъпоценните ти хора. Ако някой реши да ти причини зло – просто му кажи каква участ го очаква.

Градът приличаше на гигантски жив организъм. Хора, конници и каруци течаха по улиците му, сякаш кръв пулсираше във вените на огромен каменен звяр. По реката доплуваха два големи кораба и си тръгна един по-малък. Площадите бяха изпълнени с шум от препирни и пазарлъци, който лениво се носеше във въздуха. Врявата достигаше съвсем приглушена до хълма, зад който се бяха скрили вещицата и дракона. С намаляването на дневната светлина улиците започнаха да опустяват и градът поляка се унесе в тиха дрямка. Когато слънцето най-накрая залезе, дървените порти на крепостта бавно се затвориха като клепачи на исполински циклоп.

Алгира обузда непокорните пламъци на огненочервената си коса, като я завърза на конска опашка зад главата си. Така нямаше

да ѝ пречи. После се обърна към Риналу и го погали успокояващо под брадичката:

– Не се тревожи, нищо няма да ми се случи. Обещавам ти да се пазя така, както самият ти би ме пазил.

И изчезна в нощта.

Крепостната стена беше издигната от хора, които добре познаваха занаята си. Висока, отвесна и гладка, тя надеждно пазеше жителите на малкото градче. Катеренето по нея беше невъзможно, както лично се убеди Алгира. След като се хлъзна няколко пъти надолу по каменния зид, тя безпомощно сви юмруци и с ненавист изгледа върха му. Спасителната операция беше пред провал още преди да започне.

– Чудя се дали не бих могъл да помогна? – Въпреки молбата ѝ Риналу я беше последвал и неуспехите ѝ искрено го забавляваха.

Драконът легна на земята и вдигна предната част на тялото си, оформяйки удобна стълба. Протегна широкото си крило към каменния зид и Алгира с лекота мина по него, подобно на триумфираща армия, държаща ключовете от покорения град.

От вътрешната страна на крепостната стена бяха разположени удобни площадки за защитниците ѝ. Стръмни стълби отведоха момичето надолу и след миг тя потъна в гъстите сенки на обхваналия града мрак. Настойчивият глас на Риналу не напускате съзнанието ѝ:

– Каж ми какво става? Всичко наред ли е?

– Аз самата почти нищо не виждам в тази тъмнина, значи и мен не могат да ме видят. Нищо не ме заплашва, ако това питаш.

Вещицата безшумно се промъкваше из тесните улички на заспалия град. Луната придирчиво подбираще най-красивите облаци, за да се премени с тях, нехаеща за мрака, на който обричаше дървените къщи и каменните калдъръми отдолу. Алгира беше благодарна за хвърленото върху крепостта наметало, по-черно от душата на Съветника. То ѝ помагаше да остане невидима. Трябваше да намери затвора, а това означаваше да открие голямата група войници, които вероятно го пазеха. Не след дълго се сблъска с патрул, обикалящ града. Ако дори един човек бе забелязал приближаването на Риналу през деня, то сега тези хора търсеха нея. Тя се мушна в една тясна странична уличка, докато дрънченето на подкованите ботуши бавно приближаваше.

Алгира не успя да се обърне, нито дори да изпищи. Една силна ръка запуши устата ѝ, друга натисна рамото ѝ към земята. После двете заедно я придърпаха още по-навътре в мрака на тъмните сенки, оставяйки видим единствено блясъка в разширените ѝ от ужас очи. Смазваща желязна прегръдка скова тялото ѝ и го подчини на волята си.

След един безкрайно дълъг миг тя усети как сърцето ѝ плахо удари. После запрепуска бясно в гърдите ѝ като преследван от гладни вълци мустанг. Вещицата предпазливо разпростря съзнанието си наоколо. Само него все още контролираше. За своя изненада не долови зли помисли в главата на нападателя си. Който и да беше той, изглежда също се криеше от войниците и поне за момента не смяташе да я убива. Иначе да го бе сторил досега. И двамата не желаеха да бъдат чути или забелязани. Тлеещата в душата ѝ искрица надежда лумна буйно. Може би щеше да се спаси? Може би можеше да се разбере с него?

Риналу обаче бе усетил ужаса ѝ и напрегнатият му глас отекна в съзнанието ѝ като камбана в ясен зимен ден. Гневът му към хората и страхът му за нея образуваха взривоопасна смес, която бързо изпълни цялото му същество. Той щеше да се появи с цялата ярост на огъня си и с цялата мощ на силното си тяло. Да изпепели града като ревяща вихрушка, като бълваща пламъци хала. И да изгори и смаже всеки, който се мерне пред озъбената му паст. Разкъсвана между необходимостта да го възпре и опита си да улови изплъзващата се нишка на мислите на непознатия, Алгира се проваляше и в двете.

"Добре съм, не се тревожи за мен! Само малко се изплаших, но вече всичко е наред." – Тя съсредоточи мисълта си върху дракона, опитвайки се да го успокои. Но съзнанията им бяха свързани и мислите им бяха общи. Нямаше как да го излъже. За да успокои него, трябваше първо да успокои себе си. Почти задушаваша се от огромната длан, запушила устата ѝ, тя затвори очи и остави ума си да се рее... Покрити със снежни шапки горди планински върхове се отразяваха в небесносини езера. Ромолящи ручейчета игриво лъкатушеха и се спускаха надолу. Стръмните скалисти склонове спъваха зелената атака на дърветата и ги принуждаваха да коленичат смирено като храсти. Тя летеше на гърба на Риналу и двамата се къпеха във величието на острите зъбери, раздиращи високите перести облаци. Широките криле на дракона се плъзгаха над могъщата и сурова красота на природата, а зад опашката му изчезваше целият останал свят. Без страхове и без грижи, те бяха единствените живи

същества. Зеленината на земята и лазура на небето им принадле- жаха. Сплетените им в едно съзнания се носеха отпуснати в унеса на лека дрямка, от която не им се излизаше.

Като през мъгла до Алгира достигна твърдият, леко дрезгав глас на човека зад нея, който настойчиво я питаше нещо. Умът на Риналу беше спокоен като повърхността на планинско езеро в без- ветрен ден. Момичето вече можеше да обърне внимание на напада- теля си, който видимо губейки търпение, прошепна в ухото ѝ:

– Пак питам – коя си ти и защо се криеш от войниците? Да не си някоя крадла?

Тя енергично се опита да отрече, но здравата хватка ѝ пре- чеше да говори, не можеше дори да помръдне главата си. Беше безпомощна като играчка в силните му ръце, затова ухапа тази пред устата си. Човекът зад нея не издаде никакъв звук, само рязко я завъртя към себе си и я удари през лицето с добре премерен за- мах. Достатъчен да ѝ причини болка, но не и да я нарани сериозно. Ако я беше зашлевил с все сила, сигурно щеше да ѝ откъсне глава- та. Бузата ѝ пламна, а гневът и обидата избухнаха в нея, заплаш- вайки да разрушат изградения с толкова усилия вътрешен покой. Алгира усети как дремещият разум на Риналу отново надигна глава и наостри уши. Трябваше да действа бързо и тя реши да се възпол- зва от току-що възстановената си способност да говори:

– Аз съм могъща вещица и ако веднага не ме освободиш, ще призова дракона си и ще го насъскам срещу тебе.

– О, имаш си дракон, значи? Чудо невиджано, аз пък имам цели седем – по един за всеки ден от седмицата. И всеки е в разли- чен цвят, за да не ги бъркам.

Алгира почувства как връхчетата на ушите ѝ пламнаха. След миг нахлупата от възмущение кръв заля скулите ѝ, после цялото ѝ лице се зачерви. Непознатият не просто не ѝ вярваше, той ѝ се подиграваше.

– Аз наистина имам дракон! Един! Син на цвят! Казва се Ри- налу и е мой приятел. Готов е да направи всичко за мен! – задавено промълви тя, след което избухна, неспособна да сдържа повече буйния си темперамент:

– Пусни ме! Не знаеш колко е опасно да ме държиш в плен.

Тъмнината пречеше на всеки от тях да разгледа другия, но погледите им блестяха, изпълнени с ненавист. Луната за миг се по- каза високо в небето, като грубо прекъсна страстната целувка на два тъмни облака. Макар и слабичка, Алгира бе доста висока. Мъ- жът обаче се извисяваше с цяла глава над нея и снизходително я

гледаше отгоре. Той едва сега забеляза лъка, който се подаваше над лявото ѝ рамо.

– Къде си тръгнала с това смешно оръжие? Да не би да се мислиш за войн?

Гигантът изгледа с пренебрежение тънките ѝ рамена и деликатната ѝ фигура. Лека иронична усмивка се плъзна по устните му:

– Може да си дребничка, но смелост не ти липсва... Да дойдеш тук съвсем сама... И какво търсиш навън през нощта?

– Това те интересува само ако можеш да ми помогнеш! – Момичето вече се беше овладяло и в гласа му звъннаха метални нотки. – Кой си ти?

– Казвам се Салдемир и съм войник. Не, всъщност още не мога да свикна с мисълта, че съм дезертьор. Някога имах чест и гордост и можех да гледам хората в очите. А не да се крия като чулав плъх дори сам от себе си. Преди години, когато кралицата беше още жива, армията беше вярна на краля. Биехме се по всички граници на земите ни и възпирахме напирещото отвсякъде зло. Воювахме с дивашките орди на запад и с пълчищата орки на изток. Сражавахме се с огромните нерфолди от север и с легионите на прокълнатите от юг. Печелехме сраженията, но губехме другарите си. А с всеки от тях губехме и по нещо от себе си. Но знаехме защо се бием и умираме, и смъртта не ни плашеше. Защищавахме кралството и народа си. После всичко се промени. След смъртта на любимата на хората кралица кралят се предаде на мъката си, а неговият съветник пое командването. Занемари опазването на границите и ни обърна срещу хората. Превърна ни в шайка главорези, убиващи по негова заповед. Ако някой дръзнеше да вдигне глас и да оспори властта му, ние опожарявахме цялото село на размирника. Убивахме жени и деца, нашите жени и деца, разбираш ли? И тогава не издържах и се магнах. Загубих честта си, наруших клетвата си за вярност и станах презрян беглец. Но повече не можех да продължавам, не можех...

Очите на Салдемир помръкнаха от гнева и мъката, които го бяха завладели. Хватката му неволно се стегна още повече, причинявайки болка на младата вещица. В очите ѝ избликнаха сълзи, но гласът ѝ прозвуча все така твърдо:

– Войнските ти възходи и падения не ме интересуват. Ще ме пуснеш ли, или да повикам дракона си? Тогава ще има още един опожарен град – този тук! – изсъска тя едва чуто, докато безуспешно се мъчеше да се отскубне.

Мъжът се взря в блесналите ѝ светлокафяви очи. За миг погледите им се кръстосаха в беззвучен, но ожесточен дуел. Сблъскаха се волите, а не телата им, но макар и кратка, схватката постави на изпитание самото им желание за победа. Този мисловен двубой се печелеше не от силата, а от каузата. Салдемир внезапно я освободи и отстъпи назад, вдигайки ръце:

– Не ти желая злото и оценявам решимостта ти. Патрулът вече отмина, така че можеш да си вървиш. Само един съвет: лъкът ти може и да е полезен на открито, но вътре в сграда няма да ти свърши много работа. Ето, вземи това.

Той измъкна един дълъг кинжал от колана си и го подхвърли към Алгира. Тя ловко го улови и с пренебрежение погледна тънкото му острие. После кимна към страховития меч на война:

– Ако наистина искаш да ми помогнеш, дай ми истинско оръжие.

Салдемир погали грубата дръжка с неподозирана нежност:

– Това е мой стар боен другар, с когото само смъртта може да ме раздели. Пък и повярвай ми, твърде тежък е за теб. Толкова си дребничка, че дори да успееш да го вдигнеш и да замахнеш, той ще те води, а не ти него. Кинжалът, от друга страна, е малко и леко оръжие, и е много по-подходящ за теб. Защото твоето предимство са бързината и ловкостта, а не грубата сила, необходима за боравене с този меч.

Той набързо ѝ показа двата захвата на оръжието – с острието насочено към палеца или към ръба на дланта ѝ. Обясни ѝ как да напада и как да се защитава и видимо остана доволен от напредъка на новия си ученик:

– Обхватът на кинжала е малък, но можеш с лекота да парираш всяка атака. Но ти така и не ми каза какво те води в малкото ни и не особено гостоприемно градче.

– Търся един човек, който се намира в тукашния затвор.

– Значи се опитваш да стигнеш до единственото място в тази окаяна крепост, където никой не иска да попадне. Виждаш ли онази висока четвъртита кула? Гор е разположена наблюдателница, а в подземията ѝ се намира затворът. Ако онзи, когото търсиш, все още е жив, той със сигурност е там. Но трябва да те предупредя, че макар влизането да е трудно, излизането е просто невъзможно. Дано да имаш план, и то добър.

– Би могъл да дойдеш с мен и да ми помогнеш? – без особена надежда в гласа си попита Алгира.

– Ами аз ти помогнах. Дадох ти оръжие и посока. Не искам повече от мен. Когато разбраха, че съм дезертирал, хората на Съветника решиха да покажат нагледно какво се случва с такива като мен. Да ме дадат за пример, за да откажат следващите. Затова отведоха сестра ми Лиандра при него. Оттогава мина почти седмица, а никой не е чувал нищо за нея. Трябва да я открия час по-скоро и да спася... каквото е останало за спасяване... Ако ме убият, кой ще я намери? И кой ще отмъсти за поруганата ѝ чест? Или за безчестната ѝ смърт, което е по-вероятно? Съжалявам, но моят живот не ми принадлежи, той е отдаден на друга кауза.

Алгира кимна разбиращо. Помощта на могъщия войн би била добре дошла, но не можеше да го вини за избора му. Тя му благодари набързо и се отправи към кулата. За съжаление нямаше план, липсваше ѝ военното обучение на Салдемир. И когато стигна до площада пред високата наблюдателница, тя с огорчение трябваше да признае, че той бе имал право. Дебелата дъбова врата беше здраво залостена и се пазеше от шестима добре въоръжени стражи.

Младата вещица обаче не беше свикнала да се отказва. Тя заобиколи кулата отзад и със задоволство установи, че в зида между камъните имаше тесни процеци. След миг се прилепи до стената, после гъвкавото ѝ тяло се заизвива като гушер нагоре. Скоро достигна един малък прозорец и се промъкна през него. Бързо се спусна по стълбите и се озова в задушливия полумрак на коридор, оскъдно осветяван от две мъждукащи факли. Тук обаче късметът ѝ свърши.

Дългият ред килии, разположени от двете страни на малка зала, се охраняваше от двама стражи. Те оживено се препираха за нещо, докато хвърляха зарове върху мазен поднос за храна. Пресушените чаши и празния съд за вино, захвърлен в близкия ъгъл, даваха на Алгира някаква надежда. Тя гневно сви тънките си устни. Не беше стигнала чак дотук, за да се отказва на самия край.

Прокрадна се предпазливо до увлечените в играта пазачи и с рязко движение измъкна малката трикрака табуретка изпод единия от тях. Още докато той падаше, тя я стовари с цялата си сила върху главата му. Ударът ѝ въобще не беше толкова мощен, колкото ѝ се искаше. Тя просто нямаше необходимата мускулна маса. Въпреки това стражът рухна на земята в безсъзнание.

Вторият обаче скочи на крака и сграбчи подпряното на стената до него копие. Уверен в превъзходството си, на него и през ум не му мина да извика за помощ. Алгира долови вълните на презрение и омраза, изпълващи съзнанието му. А жестоката картина на

това, което щеше да ѝ направи щом я победеше, я накара да издаде тих стон на ужас.

Трябваше да се успокои. Уплашена нямаше да си помогне. Ако Риналу доловеше страха ѝ, щеше да стане още по-лошо. Тя си отдъхна облекчено, когато установи, че съзнанието на дракона още се къпеше в сладостната нега, в която го беше потопила. Нямаше нито време, нито сили да го успокоява отново.

Копието разсече въздуха с тихо свистене и Алгира едва съумя да се извърти настрана. Дългото острие премина на сантиметри пред корема ѝ. Сумракът го беше лишил от блясъка, но не беше намалил способността му да убива. Войникът бързо го издърпа назад и с псуване замахна за нова атака. Момичето се хвърли на мръсния под и се претърколи настрана, докато тежката пика прелиташе над нея.

На открито дългото копие беше страшно оръжие. Обсегът му беше голям и то с лекота поразяваше противника си отдалече. В тесния коридор обаче тази негова сила можеше да се превърне в слабост. Ако успееше да се озове зад раздиращото плът и кости острие, тя щеше да остане, макар и само за миг, неуязвима за него. Алгира проумя това, докато изстрелваше лекото си тяло нагоре. Ловко сграбчи дръжката на копието и се плъзна по нея като змия. Стражът недоумяващо примигна, когато тя опря кинжала си в гърлото му.

– Веднага пусни пиката! На земята! Не се шегувам, не ме карай да те убивам! – Тъничка струйка кръв обагри острието на оръжието ѝ, показвайки недвусмислено нейната решимост.

– Точно така. А сега я ритни. Ти си превърнал убиването на хора в работа. В нещо, от което да получаваш пари. И с това си продал частица от душата си. Малка частица наистина, но нали душата ти също е малка!

– Но аз само...

– Знам, знам. Следвал си заповеди, не си имал друг избор. Само че човек винаги има избор. Понякога може да избира между по-голямо и по-малко зло. Друг път – между по-голям и по-малък позор. Ти например си можел да напуснеш тази кървава служба и да си намериш по-почтена работа. Искам да запомниш, че от тук насетне живееш подарен живот. Опитай се да направиш нещо добро през остатъка му. Сега отключи килията на Колхадон. Надявам се, че знаеш коя е?

Ръждивата ключалка се подчини със скърцане, след което затворник и тъмничар бързо размениха местата си. Като се опитва-

ше да успокои дишането си, самата тя още неразбрала какво точно се беше случило току-що, Алгира критично огледа придобивката си.

На пръв поглед плячката не изглеждаше особено ценна. Дребен и прегърбен, покрит с пресни синини и още кървящи рани, старецът нямаше вид на нещо, което си струваше да бъде спасявано. Като подкрепяше мъчителните му стъпки, вещицата бавно го поведе към изхода, като се чудеше как да го измъкне. Повика дракона в съзнанието си и му обрисова високата кула, в чието подземие се намираха.

– Намерих човека, когото търсех и вече излизаме навън. Трябва да ни грабнеш от площада много бързо, защото има доста войници. А ако им дадем време да се организират, ще дойдат още повече, и няма да се измъкнем. Стой наблизко и чакай!

Отзад старецът я подръпна за ръкава, немощно и нетърпеливо в същото време. Гласът му беше тих, сух и дрезгав, но звучеше повелително, сякаш можеше да мести планини:

– Я чакай малко, моме! Обърни се към мен, дай да те видя... А-а, знам те аз какво си. Ти си вещица, дъщеря на вещица. Погледни ме, виж вътре в мен.

Алгира се взря в прозрачните му, почти безцветни очи. Те приличаха на дълбоки планински езера под снежнобелите му вежди. Толкова дълбоки, че стигаха чак до душата му. В съзнанието ѝ се запремятаха неговите объркани и неподредени мисли. Задъхани, пърхащи, препускащи едни през други спомени и емоции. За миг, по-дълъг от целия ѝ живот, историята на Колхадон протече пред погледа ѝ.

Глад, мизерия и борба за оцеляване. Младежки блянове за слава, битки и подвизи. Беззвучна експлозия на изпепеляваща и опустошаваща любов. Изгаряща, по-ярка от слънцето. Бяла светлина, изтъкана от ослепителна красота. Не виждам. Отдавам себе си на теб, разтварям се и потъвам, оставям се на милостта ти. Не ме наранявай, както аз не бих могъл да те нараня. Кратки мигове на безумно щастие. Пронизваща болка от загубата. Унищожена и празна душа. Сам! Чернота и безпътица. Без смисъл и без надежда. Накъде? И защо? Тайната! Трябва да опазя тайната! Животът ми е посветен на съхраняването на тайната. Това му дава смисъл. Това ми дава посока. Болка! Толкова много болка...

Съзнанията на двамата се сляха в едно, в изумителен водовъртеж от събития и чувства. Когато Алгира омаломощена се свлече на пода, старецът едва чуто промълви:

– При угасналия вулкан Белманди, на север от Гъндамил трябва да идеш. И в кратера му да влезеш. От много зими там не е стъпвал човешки крак, но ти трябва да отидеш. Защото древната тайна на магията там се пази.

Момичето не вярваше на ушите си:

– Познаваме се само от минута, а ти вече ми каза това, което след седмици мъчения насилниците ти не са могли да измъкнат от теб? Защо реши, че можеш да ми се довериш?

– Защото надникнах в душата ти, така както ти надникна в моята. И видях, че тя е чиста, и че не може да бъде пречупена. Навлизането в съзнанието е път с две посоки. Досега не си знаела, че трябва да внимаваш, че оставаш открита и уязвима. Майка ти не те е предупредила за това. Не бива да пускаш всекиго в ума си. Но не бой се, аз ще те науча. Ще ти разкажа всичко, което трябва да знаеш за магията. Как да я призоваваш и как да я укротяваш. Как да говориш с нея и да я слушаш. Как да я управляваш и как да ѝ се подчиняваш. През целия си живот съм търсил тъкмо теб. Дългият ми път е бил подготовка за нашата среща. И ето че най-накрая те намерих...

Младата вещица се почувства неловко, защото старецът я гледаше като богиня. Сякаш очакваше от нея с едно махване на ръката си да сложи край на всяко насилие и всяка неправда. Тя не разбираше с какво беше заслужила такова високо доверие, но краката ѝ се подкосиха от мисълта, че може да не успее да го оправдае.

– Добре, но първо да се махнем от тук. После ще отидем до твоя кратер заедно, и заедно ще разкрием тайната му.

Старецът я изглежда тъжно:

– Дете мое, склоновете на вулкана са непристъпни. Те са толкова стръмни, че никой не може да ги изкачи. Дори на младини не можеш, а знаеш ли само колко пъти опитвах. Тази тайна се предава в семейството ми от баща на син. И всеки се опитва да я достигне. И всеки се проваля.

– Е, сега ще е различно. Въобще няма да ни се наложи да се katerим, защото ще стигнем до кратера на крилете на дракон.

– С дракон, казваш? Е, така може и да стане. Но преди да ти разкрия тайната на защитната магия, искам да ми обещаеш, че ще я използваш само за да носиш добро на хората. Че няма да бързаш да съдиш и никога няма да наказваш никого, когато си гневна или търсиш отмъщение. Искам да ми обещаеш да слушаш сърцето си, защото то никога няма да сгреша.

Алгира объркано се почеса по удивено вдигнатата си вежда:

– Но това е защитна магия, как бих могла да злоупотребя с нея?

– Когато я усвоиш добре, ще можеш да раняваш и дори да убиваш с нея. Като всяко нещо и магията има две страни. От теб и от това как я използваш, зависи коя страна ще се прояви. Всяко нещо, създадено за защита, може да се използва и за нападение. Всичко може да бъде покварено и с всяка сила може да се злоупотреби. Затова бях готов да отнеса тайната си в гроба, но не и да я споделя с неподходящия човек. Но съм сигурен, че с теб няма да сгреша.

Колхадон изведнъж млъкна, а живите му очи замряха, втренчени неподвижно в една точка. От гърдите му се подаде острият връх на копие и той бавно се свлече на пода, протягайки ръка към Алгира. Зад него зашеметеният войник се беше свестил и сега ревна с пълно гърло:

– Затворникът бяга!

– Старият баща... на тримата сина... ще ти покаже... входа...

– Старецът вече не можеше да говори, устата му се пълнеше с кръв от пронизаните му гърди. Алгира бе доловила последните мисли на угасващото му съзнание. Обикновено усещаше само емоциите от хорските умове и различаваше едва отделни откъслечни образи. Но този път чу думите на стареца толкова ясно и отчетливо, сякаш четеше съзнанието на Риналу.

Тежката порта на кулата с трясък се разтвори и през нея заприиждаха войници. Пътят ѝ за бягство беше отрязан. Алгира се затича нагоре по витата стълба, по която беше дошла. Един поглед, хвърлен през тясно прозорче в кръглата стена, ѝ разкри ужасяващата гледка на бързо изпълващият се с копия и брони площад. Тя продължи да се изкачва и като събори някакъв дремещ страж, се озова на малка площадка на върха на високата сграда. Шумът, който я преследваше отдолу, не предвещаваше нищо добро. Трябваше да се маха веднага. Драконът обаче никъде не се виждаше.

– Ри-и-и-и-и! – пронизително изпищя мисълта ѝ, призовавайки съзнанието му. – Рин, къде си?

Мракът ѝ отговори с тихия плясък на нощни криле:

– Тук съм. Но няма къде да кацна. Скачай!

Първите войници вече подаваха върховете на оръжията си през тясната таванска вратичка, а тя нямаше къде повече да бяга. Момичето едва различи тъмния силует на прелитащия покрай кулата дракон. Хвърли се върху него, но не прецени добре скоростта му

и се хлъзна по гладкото люспесто тяло. Ужасена полетя надолу към покрития с камъни площад.

Остър писък раздра тънкото було на тъмнината. Някъде в нощта пронизително крещеше жена. Алгира с изумление установи, че чуваше собственият си вик, отразен от грубо дяланите плочи на бързо приближаващият се площад. Но нямаше да успее да се разбие върху тях. Чули крясъка ѝ, войниците погледнаха нагоре и вдигнаха срещу нея дългите си копия.

Краят на гъвкавата драконова опашка се уви около крака ѝ и тя увисна под масивното тяло на Риналу като уловена на въдица рибка. Той беше проследил падането ѝ и сега бързо се отдалечаваше от смъртоносната кула с всеки мах на мощните си криле.

– Защо си сама? Не трябваше ли да доведеш още някого със себе си? – незаинтересовано се осведоми драконът.

– Да, трябваше, но нещата малко се усложниха. Бягай сега!

– Нещата винаги се усложняват, когато са замесени хора! – недоволно промърмори Риналу. – Цяло чудо е, че си невредима. Изобщо не трябваше да идваме.

Алгира виновно мълчеше и мислеше за смъртта на стареца.

В нощта се надигна тих вятър. После полека се усили. Като грижлив и опитен пастир той поведе на изток стадото си от облаци. Към далечния хоризонт, където ги очакваха нови и по-богати пасища. Луната най-накрая успя да изгрее, след като така дълго се беше готвила за тържествената си поява на небето. Звездите ярко блещукаха, очаровани от блясъка ѝ.

Някъде в смълчания град Салдемир гледаше след отдалечаващият се крилат силует. Когато за миг контурите му се откриха отчетливо на фона на голата луна, къпеща се безгрижно в нощта, войнът замислено потърка брадата си и едва чуто прошепна:

– Виж ти! Значи все пак не е излъгала. Наистина има дракон.

Риналу се приземи в края на една малка горска поляна, близо до криволичещо бистро поточе. Когато Алгира се изправи на крака, леко олюляваща се от скорошните си преমেждия, той се завъртя около нея, като критично я оглеждаше от всички страни:

– Имаш ли нещо счупено? Налага ли се да плача? Знаеш, че не обичам...

Вещицата едва намери сили да се усмихне. Сълзите на дракона се бяха оказали лечебни, но за съжаление дори те не можеха да излекуват зейналата в душата ѝ рана от смъртта на Колхадон.

– Добре съм, не се тревожи за мен. Един добър човек загина днес, а аз не успях да го спася. Това ме гнети, но ти с нищо не можеш да помогнеш.

– И сега какво?

Момичето се замисли за миг, после плахата ѝ усмивка стана по-уверена, а очите ѝ грейнаха от щастие:

– Утре с първите слънчеви лъчи тръгваме към вулкана Белманди. Там имаме малко работа и после сме свободни. Обещавам!

– Предполагам, че няма начин да те разубедя? – тъжно въздъхна драконът.

– Човекът живя и умря, за да сподели с мен своята тайна. Не мога да не уважа последната му воля.

Легнал на хладната земя до вещицата, Риналу внимателно я закри с крилото си като голяма жива палатка. Така той я пазеше както от нощния студ, така и от дебнещите в тъмнината хищници. Воят им се разнасяше някъде далече, но те не се осмеляваха да приближат.

Върхът на вулкана се губеше високо в облаците. Може би затова Риналу и Алгира не забелязаха веднага огромната тъмна канара, която се откъсна от мястото си и бавно пое по стръмния склон. Но не се изтъркаля надолу, както можеше да се очаква от една мъртва скала, а лениво тръгна нагоре към ръба на кратера. Еднакво невярващи, драконът и вещицата впериха погледите си в нея, като се опитваха да проумеят невероятната гледка. Очите им не ги лъжеха, каменната грамада наистина се движеше. Но не беше каменна, а жива, защото нещото в горната ѝ част, което приличаше на глава, се завъртя след тях, за да проследи полета им. Късите, но много широки крака, подобни на разклонени в долната си част дънери, без труд поддържаха гигантското тяло на нерфорд. Алгира го разпозна по описанието на Салдемир – гротескна кръстоска между оживяла скала и вкаменено дърво. Какво ли диреше сам толкова на юг?

Чудовището беше значително по-голямо от къща, приличаше повече на малък замък. Агресивен замък, който мразеше всичко живо и копнееше за смъртта му. Момичето се почувства в безопасност високо горе, на крилете на летящия си приятел. Но се зачуди какво ли би било да срещне нерфолда в битка на земята, както войнът ѝ беше разказал.

Огромната канара недоволно изгледа прелитация покрай нея дракон, след това внезапно изскубна една от четирите си ръце. Крайникът се изправи и заостри, като заприлича на грамадно копие с размерите на малко дърво. После нерфолдът го запрати с голяма сила след двамата, които го бяха раздрознили. Риналу се усмихна презрително и направи остър завой надясно, но летящото живо оръжие го последва. Драконът се стрелна наляво в безуспешен опит да се отскубне от повратливия си преследвач. Разстоянието бързо намаляваше. В последния момент Риналу се устреми към небето и започна да набира височина. И едва тогава копието загуби скорост и желание да продължава гонитбата. Омаломощено се насочи към очакващото го на земята чудовище, което го улови във въздуха с неподозирана за размерите си ловкост. После нерфолдът отново го хвърли след тях, изтръгна още една от ръцете си и ги замери и с нея.

Алгира едва смогваше да се задържи върху седлото на дългата шия на Риналу. Той бясно редуваше десни и леви завои, издигаше се стръмно нагоре или стремглаво се гмуркаше надолу. Земята и небето се завъртяха в някакъв безумен танц, като постоянно сменяха местата си. Погледът на младата вещица вече не успяваше да различи нищо, а ушите ѝ пищяха от бързите промени на височината. Смутен и недоволен от развоя на събитията, драконът реши да опита нещо ново. Той се издигна над хребета на вулкана и се спусна в кратера. Когато полетът му се стабилизира, момичето успя да разгледа ширналото се под тях изумрудено езеро. В продължение на стотици години гигантската каменна купа се бе пълнила с дъждовна и ледникова вода, която нямаше къде да изтече.

В далечния край на назъбената брегова линия Алгира забеляза високо вековно дърво с три огромни клона, протегнали се към небето като ръцете на просяк. Без да е сигурна, че това беше имал предвид стареца, тя го посочи на дракона и той послушно се насочи натам. Едно гигантско копие се появи от облачната покривка на планинското било зад тях и ги последва.

Риналу се гмурна стръмно надолу, към гладката зелена повърхност. На метри над нея разпери широко сините си криле и ряз-

ко намали скоростта си. После ги прибра плътно до тялото си и се превъртя с гърба надолу, изсипвайки ужасената си ездачка в ледените планински води. И вече без товар се издигна стръмно нагоре, увличайки живото копие след себе си.

– Свърши това, за което дойдохме. Аз ще се погрижа за нашия приятел.

Младата вещица едва доплува до брега, чувството ѝ за равновесие все още беше напълно объркано. Никъде наоколо не се виждаше нито човек, нито къща, нито поне някакъв знак. Нямаше нищо, освен голи скали, покрити тук-там с лишеи. Докато отчаянието бавно я обземаше, тя се сети, че Колхадон не ѝ бе споменал нищо за езерото. Възможно ли бе информацията му да е толкова стара, че да предшества излялата се тук през вековете вода? Защото ако беше така, значи имаше надежда.

Тя остави оръжията си на земята и неохотно се гмурна в езерото. Не беше добър плувец и го знаеше. Не можеше да задържа дъха си дълго, а сега сигурно щеше да ѝ се наложи. Водата беше изключително бистра и Алгира лесно откри това, което търсеше. Широк подводен вход я примами към вътрешността на пещера, която някога навярно е била суха. Като гребеше с длани и риташе с пети, момичето последва извиващият се като змия коридор. Ставаше все по-тъмно и все по-студено, или поне на нея така ѝ се струваше. Червени кръгове се завъртяха пред очите ѝ, а лишените ѝ от въздух гърди напразно молеха за поне още едно вдишване. Тя понечи да се върне, но бързо се отказа. Вече беше влязла твърде навътре. Можеше да направи още само две-три загребвания, преди немощта на тялото ѝ да предаде силата на волята ѝ. Нима такава щеше да е съдбата ѝ – да се удави във вулканичен кратер, последвала лудостта на един непознат?

Протегна ръка нагоре и този път не напипа каменния свод на тунела. Подаде глава в малка скална ниша и с наслада вдиша влажния и застоял въздух, пропит с миризмата на гниеща дървесина и мухъл. Но на нея ѝ се стори толкова сладък и ароматен, толкова дъхав и опияняващ, сякаш идваше от някоя горска полянка, пълна с цъфнали цветя. Дори ѝ се стори, че чува безгрижното жужене на пчелите, преди треперенето на преохладеното ѝ тяло да я върне в реалността.

Останала почти без дъх, тя изпълзя на брега и се изправи. Мокрите ѝ дрехи тежаха и неприятно лепнеха по нея. Някъде отзад тътен, грохот и огнено сияние белязаха началото на титанична битка между дракон и нерфолд.

Оскъдната слънчева светлина неохотно се процеждаше в мрака на тясната пещера. Сякаш всеки лъч поотделно се спираше на входа и бавно и старателно избърсваше краката си, преди да влезе и да се огледа наоколо. После минаваше през ръбовете на леките вълни, набраздили водната повърхност, и изтощен хвърляше бледи отблясъци по каменните стени.

Нямаше нищо. Пещерата беше празна, съвсем празна. Момичето чуваше ехото от всеки удар на сърцето си и от отривистото си накъсано дишане. Но освен тези звуци в пещерата нямаше нищо друго. Старецът беше глупак, или пък тя беше глупачка, задето му беше повярвала. Напразно беше рискувала живота на Риналу, както и своя. Погледът ѝ се задържа малко по-дълго върху един камък в далечния край. Може би все пак имаше нещо?

Докато очите ѝ още привикваха с мрака, Алгира с почуда се зае да разглежда една малка пирамида на пода. Стените ѝ бяха съвсем гладки, така че не можеше да е просто камък. Но пък ако беше човешко творение, беше направена от някакъв странен жълтеникав метал, какъвто вещицата никога досега не бе виждала. Тя я докосна за миг и веднага отдръпна ръката си. Повърхността на пирамидата беше хладна като лед и гладка като течаща вода. Приличаше на част от пещерата, но не беше естествена. Беше направена, но не от човешки ръце. Само магия можеше да създаде такъв вълшебен предмет.

Макар и съвсем мимолетен, допирът на ръката ѝ имаше последиствия. Тайнственото творение се озари от мека светлина, която изтръгна от тъмнината грубите скали наоколо. В главата на вещицата се разнесе тих и спокоен глас. Не, това не беше глас, а нечие ярко съзнание, което се докосваше до нейното. Протегнатата в мрака ръка, която я поведе нанякъде. И тя я последва без да се противи.

Пирамидата я учеше на търпение и себепознание. Учеше я как да слуша и как да възприема живота около себе си. Как да отвори съзнанието си за света и как да управлява света със съзнанието си. Разказа ѝ за сили, които я удивиха и разкри пред нея възможности, които я въодушевиха. С магията можеше да лекува и да наранява. Да защитава и да убива. Всичко зависеше от нея, от нейните решения и действия. И тази власт да се разпорежда със съдбите на толкова много хора изведнъж я ужаси. Почувства се дребна и недостойна, с нищо незаслужила такава сила и отговорност. Едва сега разбра думите на Колхадон и значението на това, което старецът беше поискал от нея. И осъзна, че той бе издъхнал пред очите ѝ, недочакал нейното обещание.

Тя внимателно долепи ръцете си една до друга. Сякаш държеше мъничко и много нежно цветче в леко присвитите си длани. Защото колебливо трепкащото пламъче на магията, която вещицата се опитваше да призове, беше крехко и деликатно като плашливо животинче. Алгира издиша дълбоко, като се опита да изчисти главата си от всякакви мисли. Не беше трудно, майка ѝ отдавна я беше научила как се прави. А може би още при раждането ѝ беше предала тази способност с кръвта си? Или пък по-късно – с млякото си? Младата вещица се зачуди дали контролът над магията не се корени именно в умението да слуша и да говори със съзнанието си?

Между събраните ѝ длани неуверено се появи малко синьо кълбо. То беше почти прозрачно и слабо светеше в мрака на пещерата. Сиянието му потрепна няколко пъти и беззвучно се стопи, отстъпвайки път на тъмнината. Алгира упорито присви устни и го повика отново. Този път сферата от синя светлина беше по-плътна и се задържа доста по-дълго. Поддържането ѝ обаче беше изтощително.

– Получава се... Трябва само... Не разбирам защо... А, да, ясно... – мърмореше тихо младата вещица с поглед, забит в загадъчния камък пред себе си.

Под гладката като вода повърхност на пирамидата се криеше безбрежен океан от знание, от който тя едва бе гребнала с шепа. Изведнъж проумя, че това далеч не бе всичко, което магическият предмет имаше да предложи. Беше по-скоро началото, първият от много уроци. Малка стъпка от дългия път на познанието, който ѝ предстоеше да извърви. А може би беше изпитание, което трябваше да провери пригодността ѝ? Да отсее достойните от неподходящите?

Мислите на Риналу нахлуха в широко отвореното ѝ съзнание:

– Съжалявам, че те прекъсвам, но дали не би могла да побързаш малко? Оказва се, че нерфолдът изобщо не гори. И започвам да се уморявам да бягам от летящите му ръце...

Алгира припряно дръпна гладкия камък. Искаше да го вземе със себе си, за да изучи тайните му. Но се оказа, че не може да го помръдне. Дали защото беше твърде тежък, или понеже бе здраво закрепен за скалния под, той упорито отказваше да напусне пещерата.

– Пак ще дойда! – обеща твърдо вещицата.

– Ще те чакам – простичко ѝ отвърна пирамидата.

Обратният път беше много по-лек, защото сега момичето знаеше, че може да преплува подводния тунел. Веднъж вече го бе-

ше направила. Излезе от водата и се изтръска колкото можа. После намести на гърба си лъка и колчана, които бе оставила на брега, и седна на една ръбеста скала. Не ѝ се наложи да чака дълго. Огромна бледа сянка се спусна към нея от облачното небе.

Алгира се отправи към дракона, цялата мокра и сияеща от частие. Изгаряше от нетърпение да сподели тайните на магията:

– Рин, няма да повярваш какво научих, невероятно е! Искаш ли да ти покажа? Ама разбира се, че искаш, гледай сега!

– Ще ми показваш после, сега е време да се махаме! – охладди той ентузиазма ѝ.

Момичето обидено нацупи устни, внезапно спомнило си нещо:

– Ти ме изпусна!

– Не съм те изпуснал! – смутено пристъпи от крак на крак Риналу, докато погледът му я отбягваше. – Пуснах те във водата, защото не исках да пострадаш. Само щеше да ми пречиш да се бия с нерфолда.

– Ами ако той те беше убил? Как щях да се измъкна от тук без теб?

Драконът внимателно издиша към нея струя от най-студения си пламък и я обгърна с него. Само след миг мокрите ѝ дрехи и развялата се като знаме коса бяха съвсем сухи. Алгира кимна с благодарност и обгърна врата му, за да се изкатери към очакващото я седло. После обезсилена се отпусна в него.

– Предлагам да минем от другата страна на кратера, за да заобиколим нерфолда – каза тя, докато Риналу издигаше нагоре.

Въздухът над далечния хребет на вулканичния кратер беше чист и ясен, изпълнен с довяван отнякъде аромат на борова смола. Ниското утринно слънце беше започнало да разчиства облаците и мъглите, макар че все още не успяваше да наложи властта си навсякъде. Острите зъбери хвърляха дълги и тежки сенки, в които се спотайваше невидима опасност.

Едва напуснали гигантската купа на вулканичния връх, драконът и спътничката му бяха нападнати от втори нерфолд. Той беше по-малък, но и по-подвижен от първия, а запратените от него ръце летяха по-бързо.

Риналу се извиваше бясно, опитвайки се да се изплъзне от преследващите го живи копия. Те преградиха пътя му към откритото небе и го принудиха да се снижи към стръмния външен склон на кратера. Вниманието на дракона беше изцяло погълнато от тях.

Затова, когато Алгира видя новата заплаха, тя не направи нищо, с което да наруши концентрацията му.

За целия си кратък живот момичето нито веднъж не беше виждало нерфорд, доскоро даже не бе чувало това име. А сега за няколко часа срещна три и кой знае колко ли още се навъртаха наоколо. Сякаш някаква невидима сила ги привличаше към кратера, в който беше скрита магическата пирамида. Това едва ли беше случайно. Ами ако тъкмо загадъчният предмет беше причината те да са тук? Ако тъкмо до него се опитваха да стигнат през непроходимите склонове на вулканичния кратер? Каква ли можеше да е връзката между тях?

Третото чудовище запрати след тях само една от ръцете си, но тя беше огромна. Тежкото острие ги приближаваше от дясно и нищо не можеше да го спре. В отчаянието си вещицата вдигна длан и за един кратък миг между два удара на сърцето успя да призове магията. Почувства как тя преминава през тялото ѝ като живителна влага през сухото чакълесто русло на пресъхнала река. Слабата ѝ човешка ръка вече не беше нейна. Беше просто инструмент, през който се изливаше някаква ужасяваща чужда мощ. Животът ѝ не беше неин, защото беше разменна монета в сделка за живота на дракона. Жизнената ѝ сила беше цената, която магията изискваше за помощта си. И Алгира я плати без да се колебае. Точно преди живота копие да прободете смъртоносно Риналу, на пътя му се изпречи непробиваема стена, изтъкана от бледосиня защитна магия.

Драконът изненадано погледна към дясното си крило, доловил тихия тътен, който се разнесе някъде откъм гърба му. Отдъхна си с облекчение, когато видя вещицата на седлото, но веднага след това тревогата му се засили. Главата ѝ беше клюмнала безсилно надолу, а дългите ѝ червени коси се мятаха в безпорядък пред лицето. Изглеждаше сякаш просто е заспала, но Риналу знаеше, че не беше. Защото вече не чувстваше съзнанието ѝ в своето. Не чуваше бодрия ѝ глас и закачливия ѝ смях. За първи път откакто я беше срещнал, той беше останал напълно сам.

С отчайваща яснота осъзна колко се беше привързал към нея и колко щеше да му липсва, ако нещо ѝ се случеше. Плавно кацна в подножието на угасналия вулкан, далече от обсега на летящите ръце на нерфордите. Внимателно изсипа момичето на земята, като я подпираше с крилото си, доколкото можеше. Тъничкото ѝ тяло лежеше неподвижно, без всякаква следа от живот. Риналу се опита да пророни поне една сълза, но не успя, защото тревогата беше пресушила очите му. Пък и не вярваше това да помогне, защото тя

не беше наранена. Нямаше дори драскотина, но нещо вътре в нея не беше наред.

Нямаше нищо, което би могъл да направи. Но се сети кой можеше. Лечителят и конят му бяха ранени. Едва ли бяха успели да се отдалечат много от мястото на вчерашната им среща. А Риналу имаше много добра памет за места. И дори още по-добра – за мизии. Все пак беше ловец. Сграбчи безжизнената Алгира в ноктите си и бързо се издигна.

Драконът се появи изневиделица от ясното небе, внезапно и неочаквано като лятна буря. Човекът ужасено се опита да избяга, но крилатото чудовище прегради пътя му за отстъпление с опашката си. Вперил поглед в грамадния звяр, лечителят не я видя и се спъна в нея. Озова се на земята, а гигантската глава се надвеси над него. Това бяха последните мигове от окаяния му живот. Когато смъртта благосклонно се забави, мъжът неуверено приседна и неразбиращо изгледа затворената муцуна на Риналу. Тя леко, но настоятелно побутваше безволево отпуснатото тяло на вещицата.

– Искаш от мен да се погрижа за господарката ти? – Лечителят посочи въпросително с ръка първо към себе си, после към Алгира.

Без да разбира и дума от казаното, Риналу кимна утвърдително и бавно отстъпи назад, като не изпускаше човека от поглед. Крилето му нервно потрепваха, а опашката му се стрелкаше наляво-надясно. Но само някой, който го познаваше достатъчно добре, би могъл да разбере колко е уплашен.

Лечителят допълзя до момичето и без да се надига постави ръка на челото ѝ. Отвори клепачите на едното ѝ око и разтревожено го огледа.

– Така, така. Да видим? Не се притеснявай, тя е в добри ръце. Ще я излекувам, ще видиш... Нищо работа... – Той се опитваше да успокои дракона, но повече се опитваше да успокои себе си. Изобщо не искаше да мисли каква ще бъде съдбата му, ако не успее да спаси младата вещица.

Дишането ѝ беше съвсем плитко, а пулсът едва се напипваше на тънката ѝ китка. Лечителят обаче се притесни повече от това, че зениците ѝ не се свиваха от светлината. Той няколко пъти засенчи слънцето с длан и после го остави да блесне върху лицето ѝ. Видимо недоволен от липсата на реакция, мъжът свали на земята

голямата торба, която носеше на гърба си. Бръкна вътре с две ръце и след кратко ровичкане извади малка дървена кутийка. Отвори капачето ѝ, украсено с два преплетени червени символа, и гребна от съдържанието ѝ с върха на нокътя на малкия си пръст. Сбърчи недоволно носа си от силната миризма и размаха пръста с лекарството пред лицето на Алгира. Първо по-бързо, после по-бавно. Когато това не даде резултат, го набута в дясната ноздра на момичето.

Изпънал дългата си шия, Риналу следеше всяко негово движение. Когато тялото на приятелката му се разтресе от спазми, той раззина устата си и нададе тих, но много дълбок гърлен рев. Алгира отвори очи и след миг блуждаещият ѝ поглед спря върху дракона. На лицето ѝ се изписа болезнена усмивка и тя протегна ръце към него, а той сякаш пощуря от радост. Изплезе огромния си грапав език и понечи да я оближе, а тя едва успя да го спре с немощен още жест. Драконът с лекота щеше да свали кожата от лицето ѝ, ако го беше оставила.

– Благодаря ти! – дрезгаво промълви Алгира.

– Няма за какво – едва успя да изрече лечителят, докато ѝ помагаше да се изправи. – Драконът ти ме остави с впечатлението, че се боря за спасението не на един, а на два човешки живота.

Алгира се усмихна лъчезарно, докато бледото ѝ лице бавно възвръщаше нормалния си цвят:

– Той не е мой. Или поне не повече, отколкото аз съм негова. Ние сме приятели. – Тя ласкаво погали Риналу по гърлото, докато драконът безуспешно се опитваше да се увие около нея като змия.

– Ти си приятел... с дракон? Мислех, че си го покорила с някаква магия?

– В известен смисъл е точно така. Защото на света няма помоща магия от приятелството и любовта. Какво се случи с мен?

– Беше в безсъзнание. Почти не дишаше. Беше доста близо до състояние, от което никой не би могъл да те върне. Това се получава най-често при силен удар по главата, затова огледах внимателно твоята, но не намерих следи от травми.

– Какво друго би могло да е? – тя се наведе, за да му помогне да прибере разхвърляните кутийки и снопчета билки обратно в торбата. Олюля се и щеше да се озове обратно на земята, ако той не я беше подкрепил.

– Понякога, много рядко, млада и неопитна вещица надценява магическите си умения и се оказва неподготвена за последствия-

та – криво се усмихна лечителят. После някак между другото попита:

– Какво стана с Колхадон, успя ли да го намериш?

Ведрото допреди миг лице на Алгира внезапно посърна. Тя виновно наведе глава:

– Не, съжалявам. Издъхна в ръцете ми и нищо не можах да направя.

После се усмихна едва забележимо:

– Но успях да спася тайната му. Ето, виж!

Тя протегна напред ръката си и създаде малко, но стабилно кълбо от защитна магия над обърнатата си нагоре длан. Лечителят го изгледа възхитен, докато отблясъците от бледосиньото сияние танцуваха по лицето му. След това извика ужасено:

– Спри веднага, глупачке! Твърде слаба си за това, то едва не те е убило преди малко...

– Щях да загина не защото бях слаба, а защото нямах представа колко изтощителна може да бъде магията. Сега вече знам и мога да преценявам кога да спра.

Риналу не хареса крещенето. Пастта му, подобна на пълна с блестящи сталактити и сталагмити пещера, се разтвори над лечителя. Човекът замръзна на място и погледна умолително Алгира:

– Но аз ти помогнах, спасих те... Би ли накарала чудовището си да се отдръпне малко?

– Не мога да го накарам да направи каквото и да било. Но мога да го помоля и да се опитам да го убедя. Той е разумно същество, като теб и мен, и има не по-малко силна собствена воля. А когато си науми нещо, инатът му е по-голям дори от моя. Но аз такъв си го харесвам – и Алгира почеса Риналу отстрани на главата, точно до огромното му жълто око.

– Какво знаеш за магията и вещиците? За мен самата това е нещо ново – с лека тревога призна тя.

– Ами всъщност ти си първата, която лекувам. Имаш късмет, че веднъж друг лечител спомена за състояние, подобно на твоето. От него разбрах какво се прави в такива случаи. Добре, че носех от това лекарство. То се извлича от една рядка билка и е безценно. Предназначението му е съвсем друго, но помага и при изтощение от прекомерна употреба на магия. Значи наистина си вещица?

Алгира се завъртя игриво пред невярващия му поглед:

– Да, защо? Не приличам ли?

– Твърде красива си за вещица!

Риналу не разбираше нито дума от разговора между хората, пък и той не го интересуваше. Но внимателно следеше реакциите на Алгира, всяка промяна в стойката на тялото и изражението на лицето ѝ. И когато момичето смутено потрепна и бавно се изчерви, той възприе това като покана:

– Нещо лошо ли каза? Сега вече може ли да го изям? От битката с нерфолдите и тревогите около теб ужасно огладнях!

Алгира не издържа и избухна в звънлив смях, а сключените ѝ от удивление вежди се изправиха. Опита се да успокои ужасения и все още не смеещ да помръдне човек:

– Мъничкият Риналу ли те уплаши? Но защо, та той е толкова добър. И муха не би наранил, нали Рин?

Драконът разпери могъщите си криле и разтърси врата си. После кимна с триъгълната си глава:

– Така си е. За какво ми е да убивам мухи, та те не стават за ядене. Някои други неща обаче... – и той с възделение погледна към добре охранения лечител.

3. ДРАКОНОВОТО ЯЙЦЕ

То лежеше кротко на голата скала, забравено от всички, никому ненужно. Ако беше живо, може би щеше да се обиди, но жестокият свят му беше спестил това огорчение. За да чувстваш, трябва да си жив, а малкото драконово яйце не беше. То носеше в себе си обещание за живот, пълен с надежди и разочарования, с щастие и мъка. Цял живот, събран в едно малко безжизнено камъче.

Яйцето нямаше спомени за майка си. Не знаеше коя беше тя, нито преди колко време го беше снесла. Но щеше да познае топлия ѝ глас, галещ съзнанието му. Вече го беше чул веднъж и нямаше как да го сбърка. Не беше живо, но понеже беше драконово яйце, не можеше и да умре. Можеше да чака хиляди години преди да се излюпи. И никой не знаеше колко време вече беше чакало. Вековете преминаваха покрай него без да го засегнат. Битки се печелеха или губеха, издигаха се или пропадаха в забвение цели империи. Лишено от нежните майчини ласки, скрито от топлиите лъчи на слънцето, яйцето чакаше.

Някъде далече над него се разнесоха приглушени звуци на стържещ метал. Постепенно те станаха по-силни и като че ли започнаха да се приближават. Звънтящи удари отекнаха в скалите. Към тях се прибавиха човешки гласове. Първо едва доловими, после все по-ясно различими. Мъже се караха на някакъв си техен език. Спореха ожесточено за нещо и в един момент стигнаха до съгласие. Инструментите им заработиха още по-усърдно, насърчавани от някой и друг доволен възглас.

Праха, пясък и малки камъчета се посипаха върху драконово-то яйце. Един по-голям камък тупна наблизко. Високо в свода на пещерата се появи малък отвор. За пръв път от много години слънчеви лъчи погалиха грапавата черупка. Скоро към нежното им докосване се прибави и грубият алчен допир на нетърпеливи човешки

ръце. Опитваха се да го събудят, но безуспешно. То щеше да откликне само на един зов. Само един глас можеше да го призове към живот. Когато времето беше подходящо и наоколо беше безопасно, майка му щеше да го повика. Само тя и никой друг.

Седнал в огромен пурпурен стол в просторния си кабинет, кралският съветник Хаймдес гледаше към ясното небе през решетките на прозореца. Мислите му се носеха надалече, там където бляновете и мечтите се превръщаха в план за действие. Той блажено се изтегна назад, потъвайки в мекото кресло. Нямаше проблем, с който да не може да се справи. Изковаваше реалността с желязна воля и безкомпромисна решителност. И нищо не можеше да го спре. Той вече управляваше тези земи и скоро властта му щеше да се разшири. След като прегазеше орките и варварите, след като удавеше бунтуващите се срещу властта му в собствената им кръв, господството му щеше да е пълно.

Ако само успееше да си намери и дракон... Съветникът беше като паяк, плетящ огромната си паяжина из цялата страна. Неотдавна мрежата му от съгледвачи и доносници беше трепнала от новината за открито драконово яйце. И много скоро той щеше да го притежава. Щеше да отгледа дракончето и да го дресира. Щеше да го превърне в огнен меч в могъщата си десница. С който да всява страх и да наказва непокорните. Да, очакваха го светли и славни дни. Хората щяха да треперят само от споменаването на името му. И което беше по-важното – децата им щяха да запомнят това име.

Но първо трябваше да открие яйцето. Това беше един от онези проблеми, които Съветникът отдавна се беше научил да решава. Прилагаше все един и същ прост, но достатъчно ефикасен метод, който разчиташе на човешката алчност. Щеше да му струва съвсем малко пари да наеме отряд от опитни главорези, които да свършат работата. Дори познаваше хора, които щяха да го направят без пари. Например онзи едрия дезертър, как му беше името? Салда...? Салде...? Името му всъщност нямаше значение. Хаймдес държеше сестра му, така че онзи глупак щеше да лази в краката му и да лиже земята под тях, за да му угоди. Дори само за едно обещание за кратка среща с нея.

С писмена заповед Съветникът прати още един легион в разбунтувалата се провинция Индерсина. С устно нареждане – нова наложница в покоите си. Досегашната вече му беше омръзнала,

време беше да я смени. После подписа екзекуцията на трима дръзнали да оспорят властта му. Тя беше хубаво нещо и в моменти като този Хаймдес ѝ се наслаждаваше. Да, денят започваше добре.

Риналу тръгна на лов малко преди първите слънчеви лъчи да се покажат над заснежените планински върхове. Мракът никак не му пречеше, очите му виждаха чудесно в него. А Алгира не обичаше да го гледа как се храни. След толкова месеци заедно тя все още потръпваше от погнуса, а съзнанието ѝ болезнено се сгърчваше. Затова той се опитваше да ѝ спести гледката.

Издигна се в тъмното още небе, наслаждавайки се на свежия утринен въздух. Рееше се над гората невидим и нечул. Внезапна и безшумна смърт. Ноздрите му пулсираха докато чувствителният му нос рисуваше карта на миризмите. Трябваше само да реши какво иска за закуска. Колебаеше се между добре охранен вълк и много болна кошута.

Наклони се наляво и пое след умиращата сърна. Скоро я видя между дърветата, почувства топлината на тялото ѝ, чу неравномерното биене на сърцето ѝ. Присви криле и се гмурна надолу, намерил пролука между дървесните стволоче. Острите нокти на краката му се разтвориха, готови да я сграбчат.

Драконът прекъсна атаката си толкова плавно и гладко, че сърната дори не разбра колко близо до нея бе прелетяла смъртта. Причината за спасението ѝ беше далечен метален звън. Стадо овце отиваше на паша в търсене на най-вкусната и сочна трева.

Все още напълно невидим на фона на черното небе, Риналу направи два кръга над рунтавите животни. Чувствителните му към топлина очи набелязаха три болни тела в края на стадото. Двете едри кучета пазачи започваха да стават нервни, може би го подушваха, или пък усещаха присъствието му с някакво друго свое сетиво. Те жално заскимтяха и се прилепиха плътно до своя стопанин, който не подозираше за спотаилата се над главата му опасност.

Алгира категорично му беше забранила да напада хората и добитъка им. И винаги му беше много сърдита, когато не я слушаше. Но той обичаше да я дразни от време на време. Не много, само мъничко. Погледът ѝ блясваше по особен начин, когато му беше бясна. И въздухът около нея ставаше един такъв странен, като по време на буря. Подобната ѝ на огън коса се развяваше назад като жива, а вещицата дори не забелязваше... Пък и животните бяха

болни и стари, носът му потвърди това, което зрението му вече знаеше.

На третия си заход драконът грабна две от избраните овце и все така незабелязан от никого се отправи към близката горичка. От бедните твари се носеше едва доловима непозната миризма, но пък иначе бяха вкусни. Е, не колкото онези от... Лека дрямка го залюля и понесе нанякъде. Не, не можеше да спи сега. Трябваше вече да се връща при Алгира, тя щеше да се разтревожи не на шега, ако се забавеше. Ей сега ще излети, само да...

Когато Алгира се събуди, драконът още не се беше върнал. Студът неприятно боцкаше босите ѝ ходила и щипеше бузите ѝ. Зимата вече се задаваше и все по-често сутрин падаше есенна слана, вместо лятна роса. Дърветата свенливо се опитваха да прикрият голотата си, но малкото им останали листа тихо шептяха "Идва студ". Вещицата се протегна лениво, докато изтриваше лицето си с утринната влага. Огледа се сънено наоколо и в следващия миг се събуди напълно. Строени в широк кръг, паднали на едно коляно, дузина тежковъоръжени войници гледаха право към нея. Предводителят им се приближи почтително и я поздрави с отработен командирски глас:

– Добро утро, Вещице. Драконът ти е в беда. Ако искаш да му помогнеш, ще трябва да дойдеш с нас.

Алгира не прие думите му на доверие, а веднага повика Риналу с обезпокоената си мисъл. Когато той не ѝ отговори, тревогата избухна в нея като летен пожар в сухата степ.

– Ще почакаме да се върне! – каза тя неотстъпчиво. Беше готова на мига да се обгради със защитна магия, ако рицарите се опитаха да я нападнат. Но едва ли целта им беше да я убият, защото тогава не биха я чакали да се събуди. Искаха нещо от нея. Тя не вярваше, че ги интересува съдбата на дракона. Навярно целяха нещо друго, но като не им се подчини, тя искаше да провери какви точно са дадените им нареждания спрямо нея. Отдъхна си малко, когато капитанът уважително кимна, тропна по земята с металните подметки на ботушите си и се върна обратно при хората си.

Вещицата предпазливо разпростря съзнанието си наоколо като тънка неуловима мъгла. Докосна се до умовете на мълчаливите бойци, но там не откри нищо друго, освен категоричната заповед да я съпровождат без да я нараняват. Когато слънцето се издигна в не-

бето, тя реши, че няма смисъл да чака повече. Приблужи се до неподвижните като каменни статуи войници, а те се изправиха и я поканиха да ги последва. Конете им бяха вързани наблизко. Ездачите умело яхнаха своите, а на нея предложиха стройна снежнобяла кобила с красиво и майсторски изработено седло. Момичето недоверчиво я възседна, очаквайки всеки момент да се озове на земята.

Алгира никога дотогава не бе яздила кон. Това беше привилегия, запазена само за благородниците и кавалеристите, а тя не беше нито едното, нито другото. Остана възхитена от животното, което бяха довели специално за нея. То пристъпваше меко и елегантно. Дресираната му походка изобщо не можеше да се сравни с грубото тръскане от тежките стъпки на Риналу. Но само при мисълта за дракона една малка сълзица изби в ъгълчето на окото ѝ. Нямахте нищо, което не би дала, за да почувства отново под себе си твърдия му и неравен ход.

Яздеха по-скоро тържествено, отколкото бързо. Войниците бяха обградили момичето от двете страни в почетен кордон. Лъчите на невидимото слънце с мъка си пробиваха път през плътните дървесни корони. Изтощени от дуела си с гъстите клони, пратениците на светлината уморено полягаха на меката дъхава трева. В късния следобед златистият покров на вековния лес започна постепенно да оредява. После внезапно свърши, а тесният павиран път се изви нагоре по полегатия склон на един самотен хълм. На върха му беше построен огромен дворец, издигащ се сякаш до самото небе. Островърхите му позлатени кули блестяха ярко на слънчевата светлина. Някои от тях бяха съединени с ефирни мостчета, които приличаха на каменни дантели. Лекият вятър си играеше с многобройните знамена, като ту ги развяваше, ту ги оставяше да увиснат безволно за миг, преди отново да ги подхване.

Замъкът беше колкото красив, толкова и непристъпен. Високите му крепостни стени бяха обградени от широк ров, пълен с жабунясала вода. Масивният дървен мост, по който влязоха в крепостта, се вдигна веднага след тях, пораждайки в Алгира усещането, че е дълбоко уважавана затворничка. Това чувство се засили още повече, когато поискаха от нея да им предаде оръжията си, уверявайки я, че тук е в пълна безопасност. Капитанът я поведе по пищните стълбища и декорираните със златни орнаменти коридори на двореца. Дебели килими заглушаваха стъпките им, а по стените висяха щитове и изумително красиви картини и гоблени, изобразяващи ловни и бойни сцени.

Всички срещнати се отнасяха с нея като с кралица. Придворните дами я обгърнаха с внимание и любезности, които ѝ бяха непривични. Изкъпаха я в сияйна перлена вана, пълна с топла вода и благоуханни масла. Облякоха я в разкошни снежнобели дрехи, които свободно се спускаха по тялото ѝ. Нахраниха я с блюда, каквито никога преди не бе вкушвала. Ястията бяха радост за очите, наслада за обонянието и пиршество за небцето. Но във всеки жест и поглед, във всяка протегната ръка и изречена дума, Алгира усещаше мъката на хората по без време починалата им кралица. А сърцето ѝ се свише от тревога за Риналу, въпреки топлите грижи и изисканото великолепиe.

Как ли не се опита да ускори срещата си с човека, който знаеше какво се бе случило с дракона? Все така протягаше съзнанието си към това на Риналу и все така той мълчеше. Момичето още не знаеше защо беше тук и какво щяха да поискат от него в замяна на помощта си. Тя надничаше в главите на хората около себе, сякаш прелистваше страниците на книга. Мислите им бяха заети с дребните ежедневни грижи, а под тях уплашени се криеха плаха надежда и уморена любов. Но никой не знаеше нищо за летящи чудовища. Скоро ѝ пожелаха лека нощ и я оставиха сама в огромна стая със спускащ се от тавана полупрозрачен балдахин. Алгира се въртеше, мяташе и потъваше в огромното пухесто легло, а сънят все не идваше. Тази нощ тя спа малко и неспокойно.

Събуди се дълго преди изгрева на слънцето и слушаше как огромният дворец бавно оживява. Откъм кухнята се разнесе едва доловимо дрънчене на съдове. Малко след смяната на караула с отмалял тропот на копита пристигна някакъв нощен конник. Каква ли вест носеше в мрака? Сякаш недоволен, че беше събуден, мостът се вдигна след ездача с тихо скърцане. Отнякъде долетя приглушеният крясък на стреснат бухал. Вътрешният двор започна бавно да се изпълва с глъчка. Облечена в дълга бяла нощница, Алгира неспокойно обикаляше спалнята, която ѝ бяха предоставили, а погледът ѝ нетърпеливо сновеше между прозореца и вратата.

Стори ѝ се, че минаха векове, преди най-накрая цял рояк от придворни дами да се изсипе в стаята ѝ. След като се увериха, че вече се е събудила, те отново я изкъпаха, като едва ли не я носеха на ръце. Погрижиха се за косата ѝ, оформяйки я във високо вдигната прическа. Украсиха ушите ѝ с леки рубинени обеци. Сложиха на главата ѝ изящна диадема, богато инкрустирана с диаманти. Окичиха ръцете, краката и шията ѝ с фино изработени искрящи бижута. В сравнение с тях скромната гривна, направена от баща ѝ, изглежда-

ше като схлупена хижа до кралски палат. Поискаха да ѝ я вземат, но тя не им я даде. Премениха я в елегантна морскосиня рокля, украсена със златни и сребърни бродирани мотиви. Обуха тънките ѝ крака в прекрасни тъмнокафяви ботушки. Алгира не можа да познае прелестното си отражение, когато го мярна за миг в едно от огромните стенни огледала.

Дамите неколкократно отклониха молбата ѝ да си получи обратно дрипавата бледозелена рокля, ушита навремето от майка ѝ. Когато накрая все пак я донесоха, тя беше изпрана и старателно закърпена, и изглеждаше по-хубава от нова. Вероятно цяла нощ бяха работили по нея, защото някои по-износени места бяха заздравени с допълнителни шевове и парчета фин плат. Деколтетото и гърбът пък бяха украсени с изящни бродерии. Трогнатата Алгира им благодари, сгъна я и я пхна под широката хермелинова наметка, която допълваше великолепния ѝ тоалет.

Оръжията обаче така и не ѝ върнаха, и тя се чувстваше някак си гола и беззащитна без привичната тежест на лъка и колчана върху тънките си рамене. И всичките елегантни и зашеметяващо красиви дрехи не можеха да променят това. Облекчено въздъхна, когато най-накрая я въведоха в огромна, пишно обзаведена зала. Красивите резбовани колони, които крепяха тавана, изглеждаха твърде тънки и крайно недостатъчни за отговорната си задача.

– Съветник Хаймдес – представиха придружителките ѝ седящия в далечния край на помещението мъж. После се поклониха ниско и безшумно се изнизиха. Останаха само няколко високопоставени сановници и около двадесетина войника, подредени в почетна колона покрай една от стените. Очите им напрегнато следяха всяко движение на вещицата.

Човекът, заповядал убийството на майка ѝ и на майката на Риналу, беше толкова близо до нея, че тя прехапа устни и сведе поглед, за да не издаде блесналата в него омраза. После каза, колкото се може по-любезно:

– Много хубав замък.

Това беше най-милото нещо, което успя да изцеди от себе си. И дори то ѝ струваше огромно усилие.

Гласът на Хаймдес прозвуча изненадващо благо и мелодично:

– О, този не е кой знае какво, просто е единственият в цялата ви окаяна провинция. Кралският дворец, който е издигнат в столицата, е много по-голям и добре обзаведен.

Убедена, че е приключила с размяната на безсмислени учтивости, Алгира се опита да повдигне въпроса, заради който беше дошла:

– Разбрах, че с дракона ми се е случило нещо лошо и Вие бихте могли да му помогнете?

Съветникът носеше странно изглеждаща корона. Тя покриваше голяма част от главата му и приличаше повече на шлем. Беше полирана до блясък и ръбовете на двата удебелени пръстена около челото улавяха и отразяваха всеки лъч светлина. Вградените в улея между тях бледосини сапфири сияеха ослепително. Весели слънчеви зайчета се гонеха безгрижно в просторната зала, следвайки и най-лекото движение на мъжа. Той самодоволно посочи символа на властта си и лениво се усмихна, очевидно наслаждавайки се на изписаните в погледа на вещицата покорство и смирение.

– Харесва ли ти? Цената ѝ е като на малък замък! Но си струва всяка жълтица, защото предпазва съзнанието ми от теб и посестримите ти. Нали не си помисли, че просто ще влезеш тук и ще ме омагьосаш?

Едва сега Алгира осъзна, че чуваше думите, но не достигаше до съзнанието на Съветника. Неволно се замисли дали всички владетели не носеха корони, за да защитават умовете си от чуждо влияние.

– Короната Ви също е много красива. Но аз исках да питам за дракона...

Хаймдес я прекъсна доста грубо и нетърпеливо:

– Имам нужда от помощта ти, вещице!

Тя настръхна под тежкото си хермелиново наметало:

– Тук съм единствено заради дракона си!

– Ще стигнем и до него. Но понеже съм домакин, нека започнем с моя проблем. С немалки усилия успях да се сдобия с едно драконово яйце. Но въпреки упоритите опити на много хора, изкусни в различни занаяти, то отказва да се излюпи. Какво ли не пробваха – поливах го с вино и мед, нагряха го, горяха го. Една от твоя вид дори му баеше някакви заклинания. Но аз все още притежавам просто един безполезен камък, при това – доста скъп. Затова си помислих, че човек като теб, който може да чува мислите на хората и да говори с драконите, би могъл да се справи там, където другите се провалиха.

– Какво точно искаш от мен? – захвърлила всяка любезност сви безразлично рамене Алгира.

– Трябва да ми помогнеш. Да убедиш дракончето да се излюпи от яйцето и да го накараш да ми се подчинява. Давам ти един ден за размисъл и после очаквам отговора ти.

– Искаш от мен да сложа огнено оръжие в ръцете ти? Да ти дам още повече сила и власт, за да държиш хората в подчинение? Да ти помогна да поквариш още едно чисто сърце и да изпълниш със злоба и омраза още една невинна душа? Не, не ми трябва цял ден. Отговорът ми е готов още сега, но няма да ти хареса.

Зъбите на Съветника изскърцаха гневно:

– Помисли малко, преди да ми отказваш. Нямах да те моля, ако не разполагах със средство, с което да те накарам да ми помогнеш. Държа в ръцете си живота на някой, който ти е много скъп.

– Всички хора, които бяха близки до сърцето ми, са отдавна мъртви. Някои от тях – по твоя заповед. Нямах нищо!

– Не съм казал, че е човешки живот.

Вещицата трепна, сякаш пронизана от нажежено острие.

– Ти си бил! Какво си му направил? Отвратително изчадие, какво си направил на дракона ми?

– О, добре е, нищо му няма. Но дали и кога ще се срещнете зависи само от теб. Дали ще живее, или ще умре в ужасни мъки, докато хората ми го мушкат, кълцат и режат – решаваш ти. Пак те питам, тук и сега: ще ми помогнеш ли? Ще направиш ли това, което искам от теб?

Алгира едва сдържа напирашите в очите ѝ сълзи. Не можеше да си позволи да покаже слабост, трябваше да бъде силна.

– Ако дори една люспичка падне от главата му, ще отприщя магията си и ще те размажа като муха. Нито многобройните ти войници, нито скъпоценната ти корона ще те спасят. Дори не ми трябва магия, с нокти ще издера очите ти!

Всички в залата притихнаха, а стражите с тих, но отчетлив звън на броните си застанаха между вещицата и Съветника. Трима от тях отрязаха пътя ѝ към изхода, а няколко телохранители издигнаха щитовете си пред Хаймдес. Стрелците опънаха лъковете си и една дузина стрели се насочиха право в задъхано туптящото ѝ сърце. Тя бавно овладя гнева си, а свитите ѝ пръсти, забити до болка в дланите ѝ, леко се отпуснаха. Тръсна глава и няколко кичура огнена коса, освободили се от сложната прическа, покриха пламналите ѝ бузи.

– Твоя затворничка ли съм?

– Не, разбира се, че не. Свободна си да си тръгнеш, когато пожелаеш. Но съм убеден, че няма да го направиш, преди да нау-

чиш това, заради което дойде. Нямам полза от теб, ако те държа тук против волята ти. Можеш да ми помогнеш единствено ако решиш, че го искаш. Затова хората ми те обсипаха с такова внимание и разкош. Надявах се изтънчената обстановка, дрехите, бижутата и времето, прекарано при нас, да те направят по-сговорчива. И все още се надявам.

Съветникът махна с ръка към войниците си и те отново заеха предишните си места, демонстративно оставяйки пътя за бягство открит. Той добре знаеше, че Алгира не би могла да си тръгне. Тя го изгледа продължително, търсейки в очите му някакъв признак на жал или състрадание. Но там имаше само стоманеносива жестокост. Последната следа от човечност, останала у Хаймдес, лежеше удавена на дъното на безкрайно дълбока бездна от властолюбие, омраза и страх. Нямаше изход. Можеше да спаси Риналу само като погуби себе си. Като помогне на Съветника да се сдобие с ужасяващо оръжие, което той без съмнение щеше да използва, за да подчинява и да убива. Но ако допуснеше дракона да загине, тя щеше да загуби частица от душата си. И цял живот нямаше да може да си го прости. Защото вината за смъртта му щеше да е нейна и само нейна. Риналу представляваше интерес за Съветника единствено като инструмент, с който да бъде сломена волята ѝ. Сърцето на вещицата беше изпепелено от мъка, но тя съобщи решението си с безизразен глас:

– Донесете ми яйцето. Искам да го видя и да говоря с него.

Сякаш едва дочакали думите ѝ, в залата се появиха две жени. Те стъпваха толкова леко и грациозно, че сякаш плуваха над пода. Носеха голяма червена възглавница, върху която спокойно си почиваше драконовото яйце. Цялото това внимание вероятно беше чисто ритуално. Доколкото беше известно на Алгира, на света не съществуваше сила, способна да унищожи яйцето. Може би някаква магия би могла, но вещицата не познаваше такава.

Тя протегна ръце към облия камък, който от векове беше затвор за малкото огнедишащо създание. Лесно достигна до дремещото му съзнание. То се интересуваше единствено от майка си и само с нея искаше да говори. Алгира го увери, че ще направи всичко възможно да я открие. Нямаше начин да накара неродения още дракон да напусне уютната си черупка. А и Риналу никога не би ѝ простил, ако платеше такава цена за свободата му.

Ситуацията изглеждаше безизходна. Правилата на играта бяха срещу момичето. Но какво пък, ако това беше начинът да спаси приятеля си, тя щеше да я играе. Никой не знаеше за драконите толкова, колкото знаеше тя. Хората трябваше да приемат на дове-

рие всичко, което им кажеше, защото нямаше как да го проверят. А Алгира знаеше, че лъжата се крие най-добре между няколко истини. И скоро имаше първите частици от нещо, което наподобяваше малко на план. Още суров и недооформен, но може би щеше да свърши работа. Или поне да ѝ даде време да измисли нещо по-добро.

Вещицата се обърна към Съветника с хладно презрение:

– Добре, ще ти помогна. Но трябва да знаеш, че дракончето ще се отзове само на гласа на майка си. И няма никакъв начин да го заблудя, че това съм аз.

– Каза, че ще ми помогнеш, но не ми даваш нищо?

– Не съм свършила. Имам идея, но ще ми трябва друга жена, с много особено устроено съзнание. С нейна помощ смятам да изиграем една малка сценка. Ще се опитам да убедя яйцето, че тя е майка му, но е много болна и слаба, и не може да говори. То ще усеща съзнанието ѝ, но няма да успее да общува с нея, защото тя все пак не е дракон. А аз ще играя ролята на посредник между тях, като се преструвам, че му предавам това, което тя ми казва. И дано то ми повярва и реши да се излюпи.

Планът ѝ си имаше своите пропуски и недостатъци и не беше особено убедителен. Но стъпваше на няколко добре известни факти за драконите и Алгира се надяваше, че ще успее да заблуди Съветника поне за малко. Той обаче я погледна с подозрение:

– Откъде да знам, че мога да ти вярвам?

– Защото искам да си получа обратно дракона. Невредим, ако е възможно. И щом за целта се налага да ти помогна – така да бъде.

Строиха пред нея всички придворни дами и вещицата започна да ги проверява една по една. Гледаше в очите им, преценяващо плъзгаше пръсти по оформените им в свършени прически коси. На една дори погледна зъбите, но се уплаши да не преиграе. Всъщност просто се преструваше, защото знаеше, че не ще открие между тях тази, която търсеше.

– Някоя от тези не е подходяща. Нямате ли други момичета, по-обикновени. Не такива, които целия си живот са прекарвали в двореца. Искам селски деца, от малки свикнали с мириса на гората, мокрени от дъжд и нощували на открито. Търся свободното съзнание на същество, живяло дълго време сред природата. Толкова ли е трудно да го разберете?

Надменното поведение не ѝ беше присъщо. Тя с мъка задържаше пред лицето си маската на жестока и могъща повелителка, защото такъв беше образът, който Съветникът и хората около него

очакваха да видят. Всички те, дори и Хаймдес, бяха свикнали да се подчиняват на властни и волеви натура. И ако искаше да има някакъв шанс, Алгира трябваше да се превъплъти точно в такъв човек.

Показаха ѝ прислужнички, шивачки, камериерки и готвачки, но тя отново не одобри никоя. Дъщерята на коняря изглеждаше подходяща, но вещицата отхвърли и нея.

– Има няколко жени в затвора, но те едва ли ще ви свършат работа... – започна плахо един чиновник от свитата на Съветника, но Алгира го прекъсна:

– Аз ще преценя това. Доведете ги тук, искам да ги видя!

Младата вещица вирна надменно нос и заразглежда красивите фрески по тавана. После обиколи цялата зала, наслаждавайки се на късния есенен пейзаж навън. Позлатените от последните листа стволоче придаваха на дърветата кралски вид. Голите им върхове се полюшваха леко и разказваха някаква приказка, стара като света. От цялата гора лъхаше усещане за свобода, така опияняваща и примамваща, че Алгира неволно посегна с ръка към един от многобройните прозорци. Те бяха обезопасени с дебели метални решетки, здраво зазидани в стената. Момичето не погледна никого, докато пред нея не се подредиха шест окаяни създания, облечени в дрипави дрехи и покрити с пепел и кал. Тя ги изгледа с престошена погнуса. После започна да влиза в съзнанията им едно след друго.

Първата беше единствено дете, а втората имаше по-голяма сестра. Третата се бе грижила за малкото си братче преди войниците на Съветника да я изтръгнат от родния ѝ дом. Четвъртата имаше по-голям брат. Едър и силен, гордост на родителите си, тяхна помощ и опора. Като млад бил опитен ловец, по-късно станал отличен войник. Вещицата отвори очи и погледна момичето пред себе си. Малко по-ниско от нея самата, с едро, макар и не лишено от известна грация тяло, то имаше очите на Салдемир. Не беше нужна никаква магическа дарба, за да се доловят приликите.

– Тази! – Алгира сама се учуди колко категорично прозвуча гласът ѝ.

– Тази? Точно тази, сигурна ли си? – в очите на Съветника се мярнаха опасни пламъчета. Той започваше да подозира нещо.

– Трябва да слушате "Говорещата с дракони" и да изпълнявате всичко, което ви каже. – Въздухът около тялото на вещицата изведнъж придоби цвят и тежест. Стана бледосин и плътен. Всички неволно се отдръпнаха крачка назад.

Лиандра, сестрата на Салдемир, се изплю в лицето ѝ и с отвращение изкрещя:

– Да пукнеш дано! Защо помагаш на тези изверги, защо им служиш с магията си. За тях ти си просто инструмент. Ще те захвърлят в мига, в който вече не си им полезна. Нима не осъзнаваш какво правиш? Как може да си толкова глупава?

Образът, който Алгира с толкова труд бе изградила, заплашваше да се срине и да разкрие уплашеното и уязвимо дете, свило се отдолу. Тя не можеше да го допусне, трябваше да направи нещо. Вещицата звучно зашлеви момичето по бузата и за миг видя ужаса, проблеснал в очите ѝ, преди омразата да го залее и удави. Опита се да навлезе по-дълбоко в ума ѝ, да я успокои, да ѝ обясни, че иска да помогне. Но никога досега не беше попадала на по-опърничаво и непокорно съзнание.

Алгира бавно изтри слюнката от лицето си и изгледа присъстващите в залата с тежък поглед. Някакво момченце ѝ донесе кърпа и побърза да се отдръпне. Останалите внезапно проявиха небивал интерес към гоблените по стените, пъстрите килими по пода или кованите полилеи, висящи от тавана. Никой не смееше да срещне погледа ѝ.

Вещицата използва моментното смущение и тихо прошепна към сестрата на Салдемир:

– Всичко е наред! Брат ти ме изпраца, дошла съм да ти помогна. Прави точно каквото ти казвам и скоро ще се измъкнем от тук.

Омразата и презрението в очите на Лиандра избледняха, после напълно изчезнаха, изместени от нарастващо удивление. След проявеното непокорство девойката бе очаквала жестоко наказание и бърза смърт. И самият факт, че все още дишаше, беше достатъчно смайващ. Тя дори си позволи да свали веригите от своята окована надежда, изпратена на заточение някъде дълбоко в най-съкровениите кътчета на душата ѝ. Позволи си да повярва, че животът и хубавите дни за нея още не бяха свършили.

Алгира погледна към Съветника и на устните ѝ изгря тънка лукава усмивка:

– Мислех си, че ти едва ли си единственият, който знае къде се намира драконът ми. Сред подчинените ти все трябва да има още поне двама-трима, от които бих могла да измъкна тази информация.

Ухилена гримаса на Съветника загуби частица от самодоволия си блясък, а смуглото му лице леко пребледня. Докато се мъчеше да запази самообладание, той сухо прокашля:

– Така е, разбира се, но никой от тях не е в тази зала...

– Това щеше да има някакво значение, ако способността ми да разчитам чужди съзнания се ограничаваше в пределите на това малко помещение...

Хаймдес ѝ хвърли яростен поглед, като се опитваше да прецени дали вещицата не блъфира. Но не успя да изкопчи нищо от безизразното ѝ лице. Вдигна ръка, но се спря разколебан. Да, тя беше заплахата, която трябваше да бъде унищожена. Но от друга страна, може би все още я държеше в ръцете си? Може би все още можеше да му бъде полезна, загрижена за живота на скъпоценния си дракон? Войниците като един тропнаха с подкованите си ботуши, готови да изпълнят всяка негова заповед.

Западната дворцова кула се намираше близо до мощната крепостна стена и заплашително надвисваше над нея. Беше толкова висока, че от един от прозорците ѝ се виждаше зеленикавата вода на защитния ров. Този факт не бе убегнал от вниманието на Алгира, когато тя оглеждаше залата, очаквайки да ѝ доведат затворничките. Сега беше моментът да се възползва от него, преди фалшивото гостоприемство на Съветника да се разсее като дим.

Без да губи и секунда, вещицата създаде малко кълбо от защитна магия и го запрата към дебелия кован решетка, препречваща пътя ѝ към свободата. За момент желязото устоя на яростния натиск, но след това с прощален звън се предаде и излетя навън. Алгира грабна драконовото яйце от възглавницата и го притисна към гърдите си. С другата си ръка сграбчи нищо неподозиращата Лиандра и я повлече към зейналия в стената отвор.

– Сега! Тичай!

Всичко се случи толкова бързо, че хората не разбраха какво става и никой не се опита да ги спре. След миг двете вече падаха надолу, а гладко измазаната стена на кулата се носеше покрай тях. В широко отворените очи на сестрата на Салдемир се четеше първо ужас и обвинение, после ням въпрос и накрая примирение. Тя замижа и зачака смъртта си. Вкопчени едно в друго, двете момичета прелетяха над крепостната стена и водния ров.

На двадесетина метра над земята Алгира ги обгради в бледото сияние на защитната си магия. Синьото кълбо забави падането и смекчи силата на удара в каменния хълм. После подскочи няколко пъти и се затъркаля надолу по склона, отдалечавайки ги от двореца на Съветника. Една стрела безобидно избръмча покрай тях, а двама случайно озовали се на пътя им стражи благоразумно отскочиха встрани. Когато теренът стана равен, сферата беззвучно изчезна, освобождавайки младите жени. Лудешкото им премятане спря и те

омаломощени се строполиха на земята. Светът обаче продължи да се върти пред очите им. Посоките му се бяха вкопчили в бесен дуел и яростно се нападаха и отскачаха. Явно не възнамеряваха скоро да прекратят безумния си танц.

Алгира с мъка се изправи, като се олюля и едва успя да запази равновесие. Изтръпна ужасено, когато малка група конници се подаде иззад хребета на скалистото възвишение и препусна право към тях, вдигайки прах с копитата си. Явно дръзкото измъкване на двете бегълки не бе останало незабелязано за някой от многобройните патрули на Съветника. Войниците щяха да са тук до две-три минути и да осуетят в зародиш едва оформилия се план на вещицата.

Магията беше преминала през нея и я беше опустошила и изпразнила. Алгира се чувстваше изцедена като отдавна пресъхнал кладенец. Пресушена до край, до последна капка. Щеше да загуби съзнание или дори да умре, ако се опиташе да обвие в защитен пашкул дори калинка. Случило ѝ се беше веднъж и тя добре познаваше признаците.

Момичето отчаяно се огледа наоколо за някакво оръжие. Тояга, клон, каквото и да е, стига да можеше да се защити с него. Но откри единствено някакъв ръбест камък. Стисна го здраво в юмука си и подаде драконовото яйце на все още зашеметената Лиандра.

– Тичай към гората! Тя не е далече, може би ще успееш да стигнеш. Трябва да им се изплъзнеш и да скриеш яйцето. То е много важно и те в никакъв случай не бива да го намерят. Аз ще се опитам да ги задържа, но не знам колко дълго ще успея без силата си... Ама какво правиш?

За неин ужас сестрата на Салдемир изобщо не я слушаше. Лиандра захвърли каменното яйце на земята и с все сили се затича право към предводителя на ездачите. Когато я доближи, той прибра меча си и с едно движение на силните си ръце я вдигна на седлото пред себе си. Докато останалите обкръжаваха озадачената Алгира, брат и сестра се прегърнаха горещо. Всеки от тях дълго бе мислил другия за мъртъв.

– Добре ли си? Направиха ли ти нещо? Ако знаеш само колко се тревожех за тебе! Ако знаеш колко дълго те търсих! – Салдемир скочи на земята и започна да оглежда Лиандра от всички страни, сякаш тя беше най-голямото съкровище на света.

След като се увери, че сестра му е добре, той се приближи към знатната дама, облечена в елегантни дрехи и обсипана с блестящи скъпоценности. Острото оръжие и гневните искри в очите му

не предвещаваха нищо добро за тази, която навярно бе отвлякла сестра му. След миг чертите на лицето му се смекчиха, а яростта му отстъпи място на безкрайно удивление.

– Ти?! – едва успя да промълви едрият войн, докато десницата му се отпускате бавно надолу. – Едва те познах, не очаквах да те срещна тук. Имаш ли нещо общо с изчезването на Лиандра? Защото ако е така... – погледът му отново натежа под ниско спуснатите вежди.

– Не! Тя ме спаси! Измъкна ме от онова ужасно място. Каза ми, че ти си я пратил. – Лиандра също слезе от коня и се опита да препречи пътя на брат си, но той безцеремонно я избута зад себе си.

– Какво точно се случи? Как избягахте от двореца? И как оцеляхте при падането? – Салдемир застрашително надвисна над изтощената Алгира, която вяло махна с ръка.

– Тя е невероятна! Трябваше само да я видиш как разби решетките, без дори да ги докосва. А после не знам какво направи, но нещо невидимо ни улови във въздуха и ни предпази от удара в земята. Никога не съм виждала такава магия. Коя е тя? Откъде я познаваш? Приятелка ли ти е? – Отървала се на косъм от сигурна смърт, Лиандра не спираше да бърбори.

– Магия? Ти си вещица! Ето как си подчинила дракона! – дланта на Салдемир се сви около дръжката на меча и той го извади наполовина, преди сестра му да го спре.

– Какво като е вещица? Тя е добра! Използва дарбата си, за да ме спаси. Трябва да ѝ благодариш, а не да се опитваш да я убиеш.

– Всички вещици са зли. Играят си със съдбите на хората за удоволствие или ги използват за пъклените си планове. Постоянно ламтят за власт. С нищо не са по-добри от Съветника. И тази е същата. Трябваше да я съсека на място още първия път, когато я срещнах. Но тя така умело лъже. Сигурно използва магия, за да накара човек да повярва на всяка нейна дума. Дори ме убеди да ѝ помогна.

Войнът с едно движение прибра меча в ножницата. Подозрение и ненавист бушуваха в сърцето му. Но едно тъничко гласче надигна глава между тях. Топлината му укроти бурята и пося семената на колебанието. Възможно ли беше точно тази вещица да е различна?

– Всички? – възмути се Алгира. – Ти колко вещици познаваш?

После се обърна към Лиандра.

– Наистина те излъгах и съжалявам за това. Не дойдох в двореца да ти помогна, а за да намеря дракона си. Знаех, че брат ти те търси, но трябваше да се погрижа за своя приятел. Обаче в мига, в който разбрах, че Съветникът се намира в единствения дворец в цялата провинция, бях почти сигурна, че държи и теб в него. За ваше общо щастие се оказах права. Просто нямах никакво време да ти обясня всичко това, а трябваше да те убедя да ме последваш.

Алгира пусна камъка на земята. После и тя се свлече безпомощно и отчаяно изхлипа. След магията сега и цялата ѝ останала сила я беше изоставила.

– Хей, какво има? – Салдемир повдигна брадичката ѝ и се взря в празния ѝ поглед. Още не беше напълно готов да ѝ повярва. Дали тя не играеше някаква нейна си игра? Ами ако беше спасила Лиандра само за да спечели доверието му? Но за какво ѝ беше нужен той, когато тя можеше да разполага с армиите на Съветника. Пък и вещицата ненавиждаше Хаймдес, в това поне беше сигурен. В ничии други очи не беше виждал такава изпепеляваща омраза.

– Направили са нещо на дракона ми. Може би дори са го убили. Не знам какво са му сторили, но не усещам съзнанието му. Той беше единственият приятел, който някога съм имала. Единственият, който го беше грижа за мен.

Последните остатъци от съмнение в погледа на Салдемир се стопиха, а напрегнатото му в готовност за удар тяло се отпусна. Насреща си нямаше враг.

– Не е единственият. аз също съм ти приятел. Едва преди три дни научих, че държат сестра ми тук. Дойдохме веднага, но все още търсехме начин да проникнем в крепостта. Гарнизонът е многоброен и добре обучен, а стената е непристъпна. Пряка атака не би имала никакъв шанс. Без теб нямаше да мога да спася сестра си, така че съм ти задължен до гроб. Каж ми как да ти помогна?

В очите на Алгира слабо проблесна пламъчето на надеждата. Угасна за миг и после пак се появи, вече укрепнало и готово да повярва. Тя се ядоса на себе си, задето бе проявила слабост, макар и само за момент. Гневът ѝ вдъхна сили.

– Първоначално смятах просто да им откъсна драконовото яйце и да избягам с него. Така щях да имам нещо, което да се опитам да изтъргувам за живота на Риналу. Не съм много веща в преговорите, но знам, че винаги е полезно да притежаваш това, което другият намира за ценно. По-късно се сетих, че бих могла да измъкна и сестра ти заедно с мен. И едва след това измислих точно какво

да направя. Но се съмнявам, че щях да се справя сама. Обаче ако ти и хората ти ме подкрепите, може и да успеем.

Из малката разнородна група се надигнаха недоволни гласове. Повечето настояваха да се махнат по-бързо от тук, тъй като не желаеха да рискуват живота си в защита на чужда кауза. Едва неколцина бяха склонни да помогнат, въодушевени от възможността да разстроят плановете на омразния им Хаймдес.

– Аз ще убедя хората си да се включат. Събрах малка група от опитни бойци, които имат сметки за разчистване със Съветника. Запознай се с Елистар, чийто родители бяха изпратени в мините на Имкония преди година. Това пък е Регедор. Неговите братя били убити по заповед на Хаймдес. А близнаците Фидгарс са единствените оцелели от цялото им село. Били на лов, когато войниците го нападнали и опожарили. Двамата се завърнали радостни, носейки убит елен. Но били посрещнати само от миризмата на смърт, тлеещи останки на хора и догарящи къщи... – Салдемир безпомощно махна с ръка, а по гърлото му сякаш бяха полепнали сажди от онзи далечен пожар. Той се прокашля и продължи:

– Ще ти помогнем, разбира се! Само кажи как?

Откъм двореца се разнесе звън на метал и чаткане на копита. Войнът с тревога погледна към все още вдигнатия мост, зад който вече се събираше хайка.

– Ще те преследват, нали знаеш? – опита се да я предупреди той.

– Дали знам ли? Разчитам на това! – усмихна се загадъчно Алгира.

Като се забавляваше с недоумението на Салдемир, тя се помъчи да му обясни:

– Аз дойдох в двореца и останах при Съветника доброволно. Той не ме държеше насила, а чрез заплахата за живота на Риналу. Можех да си тръгна по всяко време и никой нямаше да ме спре. Или поне така твърдяха. Затова когато изведнъж побягнах, това би могло да означава единствено, че...

– ...вече си разбрала къде крият дракона и по-нататъшният ти престой става безсмислен? – досети се Салдемир.

– Така че сега ще се опитат да ме заловят заедно с яйцето, защото си мислят, че знаят къде отивам! – театрално разпери ръце Алгира.

– Но доколкото разбирам, ти все още не знаеш?

– Нямам никаква представа! – звънна непринуденият ѝ смях.

– За съжаление не мога да долавям чуждите мисли отдалече и не

успях да науча къде го държат. Но работата е там, че не ми е и нужно. Достатъчно ще е само да последвам преследвачите си. Защото те са убедени, че съм поела към дракона, който техните съмишленици пазят някъде наблизо.

– И така ще те отведат право при него, нали? – ликуващо се намеси в разговора Лиандра.

Салдемир погледна Алгира с уважение:

– Умението ти да градиш планове значително се е подобрило след последната ни среща. Дано никога не ми се наложи да се бия срещу теб.

– Всъщност исках да те помоля да се биеш заедно с мен. Войниците, които Съветникът ще изпрати след нас, ще се присъединят към онези, които пазят Риналу. А аз използвах цялата си магия, за да избягаме от двореца, и няма да се справя с всички тях сама.

– Можеш да разчиташ на нас. Враговете ти ще очакват единствено теб и ще бъдат неприятно изненадани от появата ни. Вечен длъжник съм ти, задето спаси сестра ми от лапите на онзи сатрап.

Очите на война се изпълниха с ярост, раменете му натезаха и той леко се приведе. По гърба на Алгира в боен марш премина колона от ледени мравки, толкова застрашителен и непрощаващ беше погледът му.

– А как точно смяташе да ги последваш. Не виждам да имаш кон? – смръщено я попита Салдемир.

– Тази част от плана още не бях обмислила добре – призна смутено момичето. – Надявах се, че някъде около двореца все ще намеря. – После очите ѝ игриво проблеснаха. – Случайно да ви се намира един излишен кон?

Мрачното лице на едрия войн се разведри в широка усмивка:

– Водим с нас само един допълнителен кон с провизии, така че ще се наложи да го споделите със сестра ми. Надявам се, че това няма да е проблем за Вас, Ваша Светлост.

– Ще се радвам да яздя със сестра ти. И без това се съмнявам, че ще се справя с юздите, не съм свикнала. Но защо ме наричаш така?

Салдемир с престорено раболепие падна на коляно и целуна крайчеца на избродираната ѝ със злато рокля. После я погледна весело, вдигна драконовото яйце от земята и внимателно ѝ го подаде.

– А-а, заради дрехите ми! Повярвай ми и за мен не бяха първият избор тази сутрин, но така и не намерих време да ги сменя. –

Тя с благодарност пое облия камък, който беше поставил в опасност живота на Риналу.

Кафявият жребец изпръхтя недоволно от неумелия опит на Алгира да го яхне. С малко помощ тя успя да се качи върху него и протегна ръка към Лиандра, докато успокояващо потупваше животното. Сестрата на Салдемир седна зад седлото и ръцете ѝ обгърнаха вещицата, поемайки юздите на коня.

Малката група ездачи се скри в близките дървета и всички впериха нетърпеливи погледи във вдигнатия мост. Наложиха им се да чакат съвсем малко, преди той да започне да се спуска. Сякаш гигантски език на огромно чудовище се протегна през водния ров, откривайки черната паст на входа в крепостта. Веригите леко потракваха и зовяха на път. Мостът още не беше докоснал земята, когато кавалеристите на Съветника препуснаха в галоп по него и се отпавиха на север. Алгира, Лиандра и останалите ги последваха.

Гората в тази посока не беше много гъста и хората на Салдемир можеха следват конниците от доста голямо разстояние, без да рискуват да бъдат забелязани. Когато пътуването свърши и чаткането на конските копита бе заменено от приглушени човешки гласове, вещицата едва сдържа нетърпението си. Струваше ѝ огромни усилия да не се хвърли право към многобройните си врагове. Прикрити във високата трева на една малка височина, тя и Салдемир огледаха лагера на войниците.

Недалеч от тях, оковано с вериги за две свързани една зад друга каруци, лежеше дългото тяло на Риналу. С прибрани криле и затворени очи, драконът не помръдваше. Не проявяваше никакви признаци на живот. Новодошлите обмениха няколко думи с пазачите и всички дружно се разсмяха. Но смехът им звучеше прекалено бодро и спря твърде бързо. Бойците опитваха да се окуражат един друг, но в трескавите им действия и в нервните погледи, които хвърляха насам-натам, се четеше тревога.

Салдемир прошепна на двете момичета с нетърпящ възражение глас:

– Вие изчакайте тук. Ние ще се справим с тях.

– А, не! Това няма да стане! Не можеш да очакваш да се крия отзад и да ви оставя да водите моята битка вместо мен. Идвам с вас. Само че... хората на Съветника ми взеха кинжала. Онзи, който ти ми даде. Дали не би могъл да ми заемеш друг, само временно? Веднага ще ти го върна! – първо гневно, а после виновно изпръхаха ресниците на вещицата.

Салдемир с крива гримаса ѝ подхвърли един нож, но после доволно се усмихна, когато видя колко ловко вещицата го улови във въздуха. Все пак не се сдържа и промърмори:

– Започва да ти става навик да ме обираш така. Сигурна ли си, че все пак не си крадла?

Алгира критично огледа леко нащърбеното острие. После се обърна към Лиандра:

– Пази яйцето. То е по-важно от всички нас... – и без да довърши, се втурна към войниците на Хаймдес.

Вещицата не се виждаше никъде. Войниците с тревога оглеждаха хълмистия район, а ръцете им трескаво стискаха дръжките на мечовете. Те се спогледнаха объркано и в този момент един от тях посочи към близкото възвишение. Стиснала кинжал, с развети от бързия бяг огнени коси, тя се появи с цялата си ярост. Но не ги нападна с магия, нито запрати светкавици по тях. Явно силата ѝ не можеше да се мери с броя им. Те бяха твърде много и момичето вероятно реши, че няма да се справи с тях, защото нерешително спря, а после побягна обратно. Дори захвърли бялото си наметало, за да тича по-бързо.

Те си отдъхнаха с облекчение. Бяха слушали какви ли не небивалици за силата на вещиците, за това как можели да превърнат десетина мъже в жаби, или да излеят разтопен метал върху тях. И вярваха поне в половината, при това достатъчно, че да бъдат предпазливи. Но сега пред себе си виждаха само едно уплашено момиче, а това беше нещо, с което лесно щяха да се справят. Те се спуснаха след нея толкова ожесточено, сякаш животът им зависеше от успеха. А това беше точно така, защото Съветникът не прощаваше провалите. И наказваше всяка грешка еднакво. Със смърт.

Едва преваляли билото на ниския хълм, войниците бяха нападнати от яростна вихрушка. Свирепи мъже и блестящи остриета изникнаха от близките храсти, а бягащата вещица изведнъж се обърна и заби кинжала си до дръжката в гърдите най-близкия си преследвач.

– Засада! – едва успя да изрече следващият и рухна мъртъв под светкавичната ѝ атака.

Краткото обучение на Салдемир и дългите изтощителни тренировки с пъргавата опашка на Риналу постепенно бяха превърнали Алгира в изкусен воин. Драконът видимо се забавляваше, докато ѝ

помагаше да усъвършенства боравенето с кинжала, а всичките ѝ синини и охлузвания бяха нищожна цена за натрупания опит. Сега, когато магията повече не можеше да ѝ помогне, животът ѝ зависеше от това колко добре можеше да си служи с тънкото острие.

Могъща вещица и ловък войн си поделяха деликатното тяло на момичето. Тези две страни от същността ѝ бяха толкова различни, че ги обединяваше единствено несломимият ѝ дух. И сега и двете нямаха търпение да се разправят с враговете, които стояха на пътя им към дракона. Останала без капчица магия, вещицата безропотно отстъпи пред тръпнещия в очакване на битката войн.

Париранията и атаките ѝ се сляха в едно-единствено плавно движение, в красив, макар и смъртоносен танц. Алгира се почувства като страничен зрител, който наблюдава от безопасно разстояние някакъв муден и разтегнат във времето дуел. С лекота се изплъзваше от мощните, но бавни удари на противниците си, а после на свой ред нападаше уязвимите места в защитата им. Не усещаше нито страх, нито умора. Сякаш играеше игра, която напълно владееше, и не можеше да загуби. Затова беше изумена, когато едно острие се хлъзна по рамото ѝ и я поряза. Тя бързо приклепна, пропускайки свистящия меч над главата си. Веднага се изправи и се хвърли в лъжлива атака. После ловко използва силата на замаха на врага си, за да го събори на земята.

Огледа се преценяващо наоколо в очакване на следващия неприятел и неволно се възхити на движенията на Салдемир. Неговият боен стил беше съвсем различен от нейния. Без да е толкова бърз, войнът великолепно използваше силата и теглото си. Течна като вода, Алгира меко се виеше около противниците си, оставайки недосегаема за оръжията им. А той, като грамадна скала, просто смазваше враговете си. Сечеше ги и ги помиташе, преминавайки през тях, сякаш бяха празно пространство.

Схватката беше ожесточена, но кратка. Изненадани и превъзходани по бойни умения, войниците на Съветника така и не успяха да се групират. Разделени, пръснати и обезверени, те падаха един след друг. Победоносният рев на Салдемир и високо вдигнатият над главата му меч известиха края на битката.

– Това ли беше? – невярващо се озърна вещицата и се затича към дракона.

– Не убивайте всички. Оставете жив поне един, за да ми разкаже какво са му направили – извика тя през рамо, докато оглеждаше неподвижното туловище. С мъка повдигна тежкия клепач и се взря в огромното златистожълто око на Риналу. Но там видя единс-

твено собственото си разтревожено отражение. В отчаянието си опита какво ли не. Милваше главата му и го удряше по чувствителната зона около ноздрите. Почука по ноктите му с тежък камък и откряна леко челюстите му с кинжала си. Дори издърпа дългия му език навън, но драконът не помръдваше. Тогава вещицата решително се насочи към единствения оцелял войник на Съветника. Салдемир го беше вързал здраво и с любопитство следеше действията ѝ. Макар и с внушителни размери, безжизненият Риналу не го плашеше особено.

Алгира се наведе над лежащия на земята пленник и кротко го попита:

– Кажи ми какво знаеш за дракона. Какво му направихте и как мога да го излекувам?

– Нищо няма да ти кажа, вещице! – изхърка раненият, а устните му се изкривиха в ехидна усмивка.

– Може би не – съгласи се тя. После добави с едва доловима ирония:

– Но ще си го помислиш!

Салдемир я хвана за раменете и рязко я завъртя към себе си. В погледа му се четеше тревога.

– Правилно ли те разбрах? Искаш да прочетеш мислите на тази отрепка, за да спасиш Риналу? Това не е ли опасно за теб? Нали каза, че си изхабила цялата си магия, за да избягате от замъка на Съветника?

Алгира се усмихна с фалшива бодрост, мъчейки се да прикрие умората си:

– Родена съм с дарбата да свързвам съзнанието си с това на другите. Тази дарба е част от мен, тя ме прави това, което съм, и не може да ми навреди. Използвала съм я хиляди пъти, още преди да се науча да говоря. А защитната магия, която ме изтощи до смърт, е нещо, което научих съвсем скоро. Все още се опитвам да я разбера и овладеея. Тя е много могъща, но си има цена.

Вещицата протегна ръка и се потопи в ума на завързания войник пред себе си. Той се сгърчи, опитвайки се да запази мислите си в тайна, но напразно.

– Дни наред сте давали на стадо овце някаква билка. Безвредна за тях, но отровна за дракона. Следили сте ни цяла седмица и сте чакали. И накрая сте успели. Подмамили сте го да изяде няколко и той е заспал. Как се справям? – попита Алгира язвително.

– Добре, добре, точно така беше. Но това няма да ти помогне. Виждам колко държиш на дракона си и се радвам, че сега ще го

гледаш как умира. Той никога няма да се събуди и ти нищо не можеш да направиш! – злобно изсъска войникът.

– Значи Съветникът изобщо не е имал намерение да спази своята част от уговорката. От самото начало е целял единствено да попречи на Риналу да ми отговаря. Знаел е, че драконът е обречен и въпреки това, ме е изнудвал с живота му! – гневно стисна вещицата малките си юмруци.

– Кажи ми веднага какво точно му дадохте? Не може да няма противоотрова! – обърна се тя към пленника.

– Нали виждаш мислите ми, защо ме питаш? Не знам каква е билката, защото ни я донесе стар лечител, който познаваше растения много добре. Но знам, че драконът ти ще умре, и то съвсем скоро. – Вързаният войник се опитваше да изглежда смел и язвителен, но никого не успя да заблуди.

– Бързо! Нямаме никакво време. Съберете тънки сухи клони, трябва да запалим силен огън. И ми намерете вода! – извика Алгира и изчезна в гората.

Не толкова неустоимата красота на вещицата, колкото нещо неуловимо в начина, по който се държеше, караше човек неволно да ѝ се подчинява. Просто на никого и през ум не му мина, че би могъл да не го направи. Лиандра и Елистар, неразделни още от деца, се спогледнаха учудено и се заеха да търсят дърва, пръчки и шума, а останалите се присъединиха към тях. Салдемир грабна шлема от главата на пленника и се спусна в близкия овраг. Тръгна по него и не след дълго откри едно почти пресъхнало ручейче, сгъшено между склоновете на малка падина. Тънката му струйка едва сълзеше, но с малко търпение войнът успя да напълни шлема догоре с вода. Като внимаваше да не разлее и капка, той пое обратно към лагера. Другарите му бяха събрали изсъхнали съчки и ги бяха подредили в пирамида. Салдемир удари силно два меча един в друг, изтръгвайки от тях остър звън и куп искри. Чакали само това, сухите листа веднага пламнаха.

Когато Алгира се върна, огънят вече весело пращеше и поглъщаше дървата, хвърляйки закачливи отблясъци по мрачните лица на мъжете. Тя нарязва на ситно коренчетата, които беше донесла, и ги сложи във водата в металната каска. После окачи импровизираното котле над огъня и нервно закрачи напред-назад, докато чакаше течността да заври.

Салдемир и двама от най-едрите му другари едва успяха да повдигнат огромната глава на Риналу и леко да открехнат зъбатата му паст. Вещицата изля в зейналото пред нея гърло противната на

вид жълтеникава настойка и захвърли празния шлем. Тя знаеше доста за лековитите растения и често ги използваше. Но сега беше разтревожена, защото трябваше да гадае каква отрова беше използвал лечителят на Съветника, за да причини такъв дълбок и убийствен сън. И не можеше да предположи дали и как щяха да подействат нейните билки върху дракона.

"Събуди се!" – изкрещя тя в съзнанието му с всичките си останали сили. Но не получи отговор.

– Казах ти! А сега, когато остана без чудовището си, и с теб е свършено. Съветникът ще те хване и ще те принуди да му служиш! – злорадо я погледна пленникът и този път Алгира не можа да сдържи бликналите си сълзи. Една по-едра капка като жива пропълзя към върха на носа ѝ и оттам с отчаян, макар и беззвучен вик, полетя към земята.

– Няма да се откажа толкова лесно! – задавено промълви тя и грабна меча на Салдемир. После омота дръжката му с парче плат от дрехата на един от мъртвите войници и го пъкна в жаравата.

– Какво смяташ да правиш? – угрижено я попита войнът. Драконът можеше и да е полезен, но беше просто едно животно. Обаче мъката, изписана по лицето на Алгира, и почти физическото страдание на отчаяно отпуснатото ѝ тяло не можеха да го оставят равнодушен.

– Всичко, каквото мога! – твърдо отсече Алгира, гледайки мрачно пламъците.

Тъничките ѝ рамене се разтърсиха от беззвучно ридание. Салдемир с болка изгледа безпомощния ѝ гръб. Посегна да я погали, но неуверено се спря и ръката му увисна във въздуха.

– Ако искаш, мога да ти помогна? – дрезгаво предложи той.

Алгира неохотно се изправи и после решително отсече:

– Не, трябва да го направя сама!

Тя извади нажежения до червено меч от огъня и със сподавен стон заби острието до половина в хълбока на дракона. Блестящата синя грамада не помръдна. Само закривените нокти на прободения крак се свиха леко, потрепнаха конвулсивно и отново се отпуснаха безсилно.

– Моля те, събуди се! Няма да ти позволя да умреш. Знаеш ли през какво преминах, за да те намеря? Но сега съм тук и няма да се откажа от теб. Ставай веднага! – Алгира крещеше в ума на Риналу и викаше с пълен глас. Удряше го с все сили по носа и клепачите, дърпаше висящият от устата му език и безуспешно се опитваше да разклати огромната му глава. Салдемир ѝ се притече на помощ и

нанесе няколко тежки юмручни удара в основата на челюстта на дракона. После с мъка повдигна главата му и я завъртя насамнатам.

Риналу бавно отвори лявото си око и примигна няколко пъти. Черният отвесен процеп на зеницата му неуверено се завъртя наоколо, без да се спира на нищо. Драконът опита да се изправи и опъна веригите, с които беше вързан за предната каруца. Ноздрите му се свиха, когато си пое въздух, и после се издуха, когато шумно издиша. Отново опита да се надигне и този път успя, като се подпря на крилето си. Предната талига увисна под него като гигантска огърлица, но оковите не издържаха тежестта ѝ и едно счупено звено излетя настрани. Дървената каруца с глух тътен рухна на земята, а над нея се разнесе ревът на освободилия се дракон.

Алгира не можеше да повярва на очите си. Слънчева усмивка озари мокрото ѝ от сълзи лице, но тя продължаваше да плаче, макар и вече от радост. Обгърна огромната глава на Риналу с тънките си ръце и след миг краката ѝ се отделиха от земята, когато той протегна нагоре дългата си шия. Драконът откряхна и второто си око и се огледа. Мътният му още поглед обходи хората и той вдиша с пълни гърди, готвейки се да изригне вулканичния си огън срещу тях.

– Не мърдайте! Стойте неподвижно и не го дразнете! Аз ще се погрижа за него – прошепна Алгира, но гласът ѝ прозвуча съвсем отчетливо във възцарилата се тишина.

Нещо обаче не беше наред. Тя усети надигащото се в дракона раздразнение към хората, усети гневът му, който внезапно избухна в изпепеляваща ярост. Ужасена отстъпи назад, разбрала че в упоеното му съзнание не беше останало нищо. Нямаше нито спомени, нито надежди, нито мечти. Нямаше никаква мисъл за нея, нито за приятелството им. Никаква емоция, нито капчица любов. Нямаше нищо друго, освен свирепото настървение на разбесняло се диво животно, току-що освободило се от плен.

Драконът енергично разтърси глава и изхвърли момичето далече встрани. После измъкна десния си крак от веригите на задната каруца и направи крачка напред, влачейки я след себе си. Олюля се и инстинктивно разпери криле, за да запази равновесие. Пристъпи още веднъж, преди да осъзнае, че левият му крак си оставаше окован, след това размаха неистово опашка. За миг от каруцата останаха само дървени трески и метални отломки. Чудовището отново изрева и се насочи към вцепенилите се хора, помитайки храсти и кършейки дървета.

– Бягайте! – едва успя да изкрещи Алгира, докато с мъка се изправяше. Цялото тяло я болеше от падането, но тя размаха ръце, за да привлече вниманието на дракона върху себе си. И успя! Огнените му очи се вторачиха в нея, той раззина зъбатата си уста и се стрелна към момичето.

– Аз съм Алгира, твоята вещица, а ти си Риналу, моят дракон. Излекува крака ми до трупа майка си. Носиш името, което тя ти е дала. Не го харесваш, но реши да го запазиш, за да уважиш паметта ѝ. Спомни си за нея! Спомни си кой си! Спомни си за мен! Толкова пъти си спасявал живота ми. Ти не искаш да ме убиеш! Спомни си за нас! – мълвеше тя в празното му съзнание.

Нещо като че ли разколеба устрема на развилнялото се чудовище. Неясна сянка от мисъл се мерна в ума му, някакво бледо пламъче заблещука в мрака на всепоглъщащата му ненавист. Той се спря пред падналата на колене Алгира, а главата му се протегна към вдигнатите ѝ като за молитва ръце. Драконът изсъска зловещо, а челюстите му се разтвориха още по-широко.

С едва забележимо, почти котешко движение Салдемир се наведе и вдигна едно копие от тревата. Ако му беше писано да умре в пастта на този ужасен звяр, поне щеше да продаде живота си по-скъпо. Погледна въпросително Алгира, но тя поклати глава:

– Ако ме убие, ако не успея да го спра, не се бийте с него, а бягайте! Може би някои от вас ще се спасят? Много съжалявам, че ви забърках в това.

Войнът стисна още по-здраво копието, внезапно осъзнал, че момичето се прощаваше с него. То чувстваше вина, задето бе изложило на опасност живота на приятелите му, и беше готово да жертва своя, за да поправи грешката си. Все още беше твърде слабо, за да призове защитната си магия. Затова водеше отчаяна безсловесна битка в съзнанието на дракона, опитвайки се да спечели малко време.

Тиха и неуверена песен се надигна над есенната поляна. Проста мелодия без думи се понесе над смълчаната гора. Топли нежни трели се преплетоха и кръшно се извиха във въздуха. Гласът укрепна и доби смелост, мелодията стана по-плътна. Тя се извиси нагоре – чиста и свободна, докосваща сърцата и галеца душите. Музиката унасяше, умиротворяваше и сътворяваше хармония. Ласкавите звуци имаха почти вълшебно въздействие, едновременно омайващо и успокояващо.

Драконът застина на място, подобен на гигантска каменна статуя. Леко притвори очи и започна да върти глава, търсейки из-

точника на мекия глас. Откри пеещата Лиандра, подаде се иззад едно дърво. Тялото ѝ леко се поклащаше, следвайки ритъма на бавния ѝ напев. Без да обръща никакво внимание на страшилището, тя излезе на малката поляна и започна да танцува.

Примитивният дял на мозъка командваше мускулите на дракона и реагираше светкавично на всяка заплаха или опит на плячката му да се измъкне. Тъкмо него беше събудила Алгира и сега Риналу виждаше около себе си единствено врагове и храна. Но висшият дял на съзнанието му – люлка на разума и хранилище на спомените му, все още спеше. И едва сега започваше да се разсънва, като замръзнала река през пролетта. Отначало дебелия ледената кора се пропуква почти незабележимо и отдолу се показват тънички струйки вода. После мразовитата броня започва да отслабва и изтънява, докато процепите се задълбочават и разширяват. И накрая мощният поток на разгневената от дългия си затвор водна маса се надига и помита и последните следи от зимна сънливост. Търсещият взор на вещицата откри в ума на дракона първата му осъзната мисъл. След нея последваха други и миг по-късно ятата от спомени започнаха да се завръщат като прелетни птици.

Блуждаещият поглед на Риналу се проясни и той с пръхтене пое познатия мирис на вещицата. Тя изглеждаше някак променена и различна, но си беше все същата Алгира, сияеща от щастие и обзета от тревога. Той едва успя да ѝ каже колко съжالياва, че беше заспал, преди съзнанието му да бъде залято от хилядите ѝ подредени мисли. Тя едновременно му се караше и благодареше, радваше му се и беше ужасена.

Драконът с недоумение се огледа наоколо. Никога не беше виждал това място, нито пък помнеше как се беше озовал тук. Наблизо едно момиче извиваше тялото си и издаваше странни мелодични звуци. Някакви непознати мъже, мръсни и миришещи на пот и страх, бяха застинали неподвижно с вперени в него очи. Всички до един бяха въоръжени и той се сниши към земята, надавайки гръмовен рев и готвейки се за атака.

– Всичко е наред, Рин. Тези хора са приятели, те ми помогнаха да те спася. Моля те, не ги наранявай! – опита се да го успокои Алгира и той ѝ повярва. Винаги ѝ вярваше. Направи крачка към нея и остра болка прободде крака му. Драконът с изумление погледна назад, а момичето изтича припряно към него и някак виновно изтегли един дълъг меч от тялото му.

– А това какво е? Опитала си се да ме убиеш? Но защо? – Риналу не успяваше да проумее ситуацията. Нещо се беше случило

с него. Нещо се беше променило по време на съня му. И сега той изоставаше от събитията и не можеше да ги настигне и разбере.

– Не, аз... Не! Как може да си го помислиш? Исках да те спася. Ти беше дълбоко упоен от някаква билка, която бяха сложили в храната ти. Бяха ти поставили капан. И щеше да умреш, ако не те бях събудила. Опитах какво ли не и накрая просто не знаех какво друго да направя. Моля те, прости ми!

Алгира с отвращение захвърли оръжието и притеснено огледа слабо кървящата рана:

– Как мислиш, дали ще се зарасне?

Драконът се разсмя дълбоко и гърлено, но за хората това прозвуча като ужасяващия рев на разгневено чудовище. Загубили последните си остатъци от доверие в способността на Алгира да го усмири, те мигом се изпокриха.

– Разбира се, че ще се оправи, и то много скоро. Това е присъщо за нас, драконите. Нещо в телата ни лекува всяка рана или счупване и те зарастват почти веднага. Ако загубя опашката си, или пък някой крак, то бързо ще ми порасне нов. Всяко нараняване, което не ме убие на мига, зараства напълно. Сигурно затова сълзите ми се оказаха лековити за теб. Но защо подушвам кръвта ти, да не си ранена?

– О, не се тревожи, това е само драскотина. Стой мирен и се опитай да изглеждаш поне малко по-дружелюбен. Нали не искаш да плашиш хората, които рискуваха живота си, за да спасят твоя? – Едва сега Алгира намери време да откъсне ивица плат от разкошна-та си рокля и да превърже плитката рана на рамото си.

Драконът покорно легна на земята и подви опашка под себе си. После огледа полесражението с любопитен поглед. Вещицата се приближи до танцуващата със затворени очи Лиандра и леко я докосна по ръката. Гласът на девойката почти не трепна, когато тялото ѝ ужасено се сгърчи. Тя само стисна клепачи още по-силно, очаквайки острият зъби на чудовището да се впият в плътта ѝ.

– Хей, спокойно, аз съм! Всичко свърши, и то благодарение на теб. Но как ти хрумна да пееш на дракон? – изуми се Алгира.

Лиандра боязливо откряна очи и погледът ѝ почти веднага се закова върху лежащия неподвижно Риналу. След няколко секунди, видимо успокоена, тя успя да промълви:

– Ами много се уплаших! Помислих си, че с всички нас е свършено! И не се сетих за нищо друго. Като малка ми казваха, че имам хубав глас, затова реших да опитам. Надявах се да отклоня

вниманието му от теб, защото знаех, че само ти можеш да го укротиш. Ако те убиеше, нямаше да пощади и нас.

– Е, не знам как, но се получи. Той се събуди и вече е добре! Толкова съм щастлива! И ви благодаря. На всички!

Последните думи Алгира извика високо, обръщайки се към стаените в ниската трева и зад дърветата мъже. Те смутено се подадоха от укритията си и направиха по една-две крачки, преди отново да спрат. Салдемир единствен бе останал по-близо. Без да се разделя с копие, той предпазливо се приближи до дракона и вдигна мечата си от земята. После все така бавно отстъпи и удивено заразглежда покритото със засъхнала кръв острие.

– Извинявай за тежките думи, които ти наговорих. И за това, че те заплуох. Едва сега разбирам какво и защо е трябвало да направя. – На лицето на коленичилата Лиандра се четеше дълбоко съжаление и искрено разкаяние.

– Няма нищо. И аз съжалявам, че се наложи да те ударя. Надявам се разбираш, че бях принудена да играя роля. Не можех да допусна да разберат какво смятах да направя. Хайде сега, изправи се. – Алгира протегна ръка към сестрата на Салдемир и двете се прегърнаха.

Вещицата се скри зад могъщия гръб на Риналу и с омерзение изтръгна от себе си скъпоценните накити на омразния Съветник. После захвърли и елегантните дрехи и щастлива се намъкна в любимата си бледозелена рокля, с която бе свикнала като с втора кожа. След кратко колебание реши да задържи удобните ботуши и топлатата хермелинова наметка, която ѝ стигаше чак до коленете. Алгира мразеше до дъното на душата си Хаймдес и всичко свързано с него. Но мисълта за студените зимни нощи на открито помогна на практичността ѝ да надделее. Затова тя сгъна царствената одежда и я завърза за седлото. Накрая вдигна богато украсената синя рокля, в която я бяха облекли придворните дами, и с усмивка я подаде на Лиандра:

– Не е кой знае какво, но поне е по-здрава и топла от твоите дрехи.

Момичето притеснено огледа раздраните си дрипи, които на места бяха толкова разнищени и разпокъсани, че отдолу се виждаше мръсната ѝ кожа. Дори като нови те не можеха да се мерят с разкошната бална рокля.

– Благодаря ти! – едва успя да промълви то.

Алгира кимна и събра блестящите украшения от земята, за да ги отнесе на Салдемир.

– Мисля, че на вас ще ви свършат по-добра работа. Ще ви трябват пари за оръжия и коне, за помагачи и съгледвачи. Знам, че борбата ви не е никак евтино занимание.

– А какво направи с всички онези великолепни дрехи? Трябва да призная, че хващаше окото с тях... – започна шеговито Салдемир, но веднага млъкна, стреснат от гневния поглед, който Алгира му хвърли. – Не че така изглеждаш зле, де! – опита се да се поправи той. От майка си беше научил, че не е особено умно да ядосваш вещица, та дори и изтощена. Пък и зелената дреха наистина ѝ стоеше чудесно.

Когато Лиандра плахо се подаде иззад неподвижно застиналия като огромна синя скала дракон, войнът остана безмълвен. Макар че дрехите не ѝ бяха съвсем по мярка, тя приличаше на изгубена в гората принцеса. Погледът на Риналу с недоумение сновеше между двете жени. С помощта на остроото си обоняние той лесно беше разпознал Алгира в новите ѝ дрехи. Но след това тя се беше преоблякла обратно в старата си рокля, а Лиандра беше взела нейната. Така че според зрението му уплашената доскорошна певица беше неговата приятелка. И сега драконът беше объркан, неспособен да реши на кое сетиво да се довери.

Вещицата се приближи до Салдемир и понечи да му върне кинжала, както беше обещала. Но той я спря с великодушен жест:

– Задръж го, на теб повече ще ти трябва.

Алгира застана между война и чудовището и протегна ръце към двамата:

– Салдемир, позволи ми да ти представя Риналу. Той иска да знае как може да ти се отблагодари за това, че си го спасил?

– Предай му, че не искам от него нищо друго, освен да се грижи добре за тази, която измъкна сестра ми. Кажу му, че мечът ми винаги ще бъде на негово и на твое разположение. Макар че, като казах меч... – войнът изведнъж млъкна, сякаш си бе прехапал езика.

Вещицата усети колебанието в гласа и смущението в погледа му. Но знаеше, че не е редно да се рови в главите на хората, особено пък на приятелите. Затова просто попита:

– Какво за меча?

– Ами... Не знам как...

– Казвай, де! – започваше да губи търпение момичето.

– Е, добре. Има нещо, за което бих искал да помолиш дракона си. Малко ми е неловко и ще го разбере, ако откаже. Според едно древно предание някога е имало меч, чието острие било зака-

лено в драконов пламък. Този меч можел да реже камък и броня и никога не се изтъпявал. Следите му се губят през вековете и не е ясно дали изобщо е съществувал. Но легендата още е жива, както и указанията за създаването му. Като потоци меча ми в кръвта на дракона, ти неволно изпълни първата стъпка от тези указания. Разбира се, и друг път се е случвало хора да убият дракон и да се опитат да създадат по-здрава стомана с кръвта му. Но без огън с изключително висока температура усилията им били напълно безплодни. Защото е необходимо много силно нагриване, каквото човек не би могъл да постигне, само дракон. А хората обикновено не остават живи достатъчно дълго, че да говорят с огнедишащите. Освен това не знаят как. Но дори и да можеха, едва ли биха успели да убедят някой дракон да помогне за създаването на меч, който е заплаха за него самия. Та се чудех дали има нещо вярно в цялата тази история?

Алгира кимна и след малко предаде отговора на дракона:

– Закрепи оръжието си някъде и се отдръпни.

Скоро дръжката на меча беше вързана здраво между клоните на едно дърво. Ослепителните пламъци, избълвани от Риналу, обгърнаха острието. То моментално почервеня, после побеля и накрая изчезна в зеленикавото сияние на кипящата по него драконова кръв. Без да губи време, Салдемир грабна едно дълго копие и с няколко удара преряза догарящите въжета. После освободи меча от овъгления ствол и го бутна на земята. Омота къс от една дреха около дланта си, за да я предпази от нажежената дръжка. Прикривайки с другата ръка очите си, той вдигна оръжието и го заби в трупа на един от убитите.

Със съскане и дим мечът рязко се охлади от кръвта на мъртвия. Обработката беше завършена и войнът нямаше търпение да провери резултата. С все сила замахна към една скала. Закаленото острие изсвистя във въздуха и с кристален звън изтръгна от камъка сноп сини искри. Отсеченото парче, с големината на човешка глава, изхвъркна далече настрани и се заби наполовина в меката пръст. Салдемир погледна новото си оръжие с такова удивление, сякаш за първи път в живота си виждаше меч.

– Не мога да повярвам... Това е... Това просто не е възможно...

После се обърна към Алгира:

– Благодаря ти! Благодаря и на дракона. Моля те, предай му, че току-що си спечели верен приятел в мое лице. Това е невероятен

меч, на света няма втори като него. Сигурно и нерфолд би могъл да убие. Ще го нарека "ДракоПлам"!

Загубил окончателно дар слово, той падна в краката на смутената Алгира. Протегна бледочервеното острие към нея, сякаш я молеше да сподели възхищението му от скритата мощ на режещия ръб, загатвана само от танцуващият по него ослепителен блясък. Жестокият сблъсък със скалата не бе оставил дори драскотина по гладката повърхност на меча.

Вещицата се почувства неловко от неочакваната проява на емоции. Тя почти не познаваше Салдемир, но досега той се бе държал доста хладно и сдържано. Сега обаче видимо не успяваше да овладее чувствата си и те преливаха навън като придошла река. Уплашена да не бъде залята и удавена от тях, тя трескаво потърси нова тема за разговор:

– А как все пак успяхте да убиете нерфолд?

Войнът не отговори веднага. Той внимателно прекара пръст по ръба на острието, после с уважение прибра меча в ножницата. Едва тогава се изправи, погледна Алгира право в очите и мрачно заяви:

– Никога не съм убивал нерфолд. Нито пък познавам някой, който да го е правил. Доколкото знам, това е невъзможно. Не съм сигурен дори дали умират от старост или живеят вечно.

– Но ти каза...

– Казах ти, че сме се сражавали с тях, а не че сме ги убивали. Просто успяхме да ги спрем един по един, и то с цената на огромни жертви. Забивахме копия и корабни котви в земята и връзвахме за тях мрежи, въжета и вериги. Нерфолдите са много силни, но също така и доста тромави. Така че постепенно успяхме да ги омотаем и обездвижим като мухи в паяжина. Но те все още са си там. И все още са живи. С безкрайното търпение на безсмъртни те очакват деня, в който въжетата ще изгният, а веригите ще ръждясат. Защото тогава пак ще тръгнат напред.

Добилите смелост приятели на Салдемир с любопитство се приближиха до дракона. Той леко оголи дългите си зъби в приветлива усмивка. Хората обаче оцениха жеста погрешно и мигом се хвърлиха на земята. Само Лиандра продължи да пристъпва бавно към него, протегнала напред дясната си ръка като слепец, опипващ пътя си. Сякаш и през ум не ѝ минаваше, че чудовището може по някакъв начин да я нарани.

Макар че външно оставаше спокоен и напълно неподвижен, Риналу губеше търпение по-бързо и от малко дете. Без да издава

нито звук, той все по-настойчиво крещеше в главата на Алгира. Неговият гладен за отговори ум изискваше цялото ѝ внимание. Какво се бе случило с него и колко дълго беше спал? Къде се намираше и как беше попаднал тук? Кой я беше ранил? Какви бяха тези непознати хора? И колко още ще трябва да лежи неподвижен?

Тя набързо му разказа за събитията от последното денонощие. После пое драконовото яйце от приближилата се Лиандра и постави нерешителната ѝ ръка върху дясната ноздра на Риналу:

– Давай, погали го! Точно тук най-много му харесва. И не се страхувай, няма да те изяде.

После показа яйцето на дракона:

– Ето заради този малък камък едва не те убиха.

– А на мен защо не ми отговаря? – изненада се Риналу.

– Предполагам усеща, че си мъжки дракон. А то вярва само на майка си. Наясно е, че това не съм аз, но все пак съм жена и може би затова е склонно да ме допусне до себе си. Сега обаче трябва да го скрием някъде. На място, където никой не би го търсил. До което никой въобще не би могъл да достигне. Аз се сещам само за едно такова.

На дракона му отне няколко секунди, но когато я разбра, изрази възмущението си с бурно клатене на глава, събаряйки ужасената Лиандра на земята:

– В кратера? При нерфолдите? Не! Не, не, не! Какво ти става, забрави ли какво се случи миналия път? Не помниш ли как едва не загинахме там и двамата?

– Ако малко се успокоиш и ми позволиш да ти обясня, ще видиш, че не е чак толкова страшно. Вече сме били там и знаем какво да очакваме. Достатъчно е просто да се издигнеш много високо и после стръмно да се спуснеш право в кратера на вулкана. Всички нерфолди са от външната му страна и изобщо няма да ни видят.

– Но ти би могла да събудиш дракончето, нали? Да го накараш да се излюпи? – В огромните пламтящи очи на Риналу имаше толкова много надежда. Лиандра отпълзя назад и се помъчи да се скрие зад тънкото тяло на вещицата.

Въпросът накара Алгира да се замисли.

– Мисля, че да. То ме чу и ми отговори. Има ми доверие и може би след известно време би повярвало в мен достатъчно, че да ме послуша. Вероятно ще ми отнеме години, но смятам, че накрая бих могла да го убедя да напусне яйцето. Проблемът е, че не съм сигурна дали двамата с теб ще можем да се грижим за него както

трябва. А и не мисля, че точно сега светът е готов за едно бебе дракон. Твърде объркано и враждебно място е.

Вещицата се приближи до Салдемир, за да се сбoguва с него.

– Ние с Рин потегляме. На ваше място не бих се навъртала тук още дълго. Много скоро Съветникът ще осъзнае как сме го изигрвали и ще изпрати още войници.

– Какво смяташ да правиш с яйцето? – попита с престорена небрежност Салдемир. Той добре осъзнаваше заплахата, притаила се в живия камък.

– Не се тревожи за него. Ще го скрием на толкова тайно и недостъпно място, че никой никога няма да го намери.

– Ами лъка? Доколкото разбрах, хората на Съветника са ти взели и него. Как сега ще се справяш без любимото си оръжие? Чакай, сетих се. Лиандра може да ти направи. Тя е много сръчен дърводелец и ковач. С каквото и да се захване, всичко ѝ иде отръки. Ще видиш какъв чудесен лък ще ти измайстори, нали сестричке?

– Разбира се. Дори смятам да изпробвам някои подобрения. До следващата ни среща ще е готов. Сигурна съм, че ще останеш доволна. Нали един ден ще се върнеш при нас? Нали ще се видим отново? – Лиандра вече се беше изправила и възхитено оглеждаше дракона.

– Ще се върнем много скоро. А дотогава ще си спомням за вас. И вие не ме забравяйте.

– Да бе, като че ли човек може да те забрави... – промърмори по-скоро на себе си Салдемир и прегърна през рамо сестра си.

Риналу бавно се изправи и разпери огромните си криле, като внимаваше да не закачи с тях някой от хората. Разтърси врата си и го наведе надолу, приканвайки Алгира да заеме мястото си на седлото. Тя не го остави да чака и пъргаво се метна върху него. Драконът излетя стръмно нагоре и пое по дългия път към вулкана Белманди. Едрият силует на Салдемир ги изпрати с високо вдигнат меч. После махащите след тях хора бързо се превърнаха в неразличими точки. Алгира нямаше търпение отново да види магическата пирамида, която я очакваше в кратера. Какво ли щеше да научи този път? Мисълта за предстоящата среща със стар приятел стопляше сърцето ѝ.

Далече долу цветовете постепенно избледняваха и се губеха в тежките сенки на пурпурния залез. Изоставена от слънчевата светлина, земята бавно потъваше в мрак. Но високо горе, в безкрайната синева на небето, нощта беше още далече.

4. ГОВОРЕЩАТА С ДРАКОНИ

Бурята беше жестока. Алгира не помнеше друга такава. Двамата с Риналу бяха оставили далече зад гърба си пълния с вода кратер на вулкана Белманди. Тъмнината на нощта криеше под наметалото си огромните черни облаци и нищо не предвещаваше промяната на времето. Изведнъж захладна и след миг човек и дракон усетиха върху себе си влажните лепкави лапи на стихията. Още първите капки бяха толкова студени и тежки, сякаш самата природа не беше сигурна дали са течни или ледени. Вещицата потръпна недоволно и се сви в своята бързо подгизваща дреха. После някаква невидима сила разкъса тънката тъкан на небето и върху жадната земя се изля цял океан.

Риналу сякаш не летеше, а плуваше в проливния дъждовен поток. Тежестта на водата го натискаше надолу, а ураганният вятър го вееше като безпомощно есенно листо. Борбата с побеснелите вихри бързо изцеждаше силите на могъщия дракон и той започна да се уморява. Крилете му се мокреха и натежаваха все повече с всеки следващ мах. И той все по-трудно си поемаше дъх, защото дробовете му се пълнеха с влага при всяко вдишване. Недалече от него светкавица разкъса почернялото небе. Вещицата сериозно се разтревожи, защото беше виждала поразени от гръм огромни вековни дървета. И момичето, и драконът нямаха търпение да се измъкнат час по-скоро от разпенената вихрушка. Вече почти бяха стигнали до мястото на срещата със Салдемир. Но се налагаше веднага да прекратят опасния полет. Риналу тронаво се приземи, почти падна, близо до една борова гора. Игличките предлагаха съвсем скромна защита от дъжда, но поне стената от дървета донякъде спираше свирепия вятър.

Алгира искаше да накладе огън, който да стопли премръзналото ѝ тяло и да изсуши мокрите ѝ дрехи. По земята имаше в изобилие изпочупени от бурята клони и тя набързо домъкна няколко.

За огнедишащият дракон нямаше да е никак трудно да превърне просмуканата с вода дървесина в пламтяща жарава. Зъзнещото момиче вече почти усещаше топлината с настръхналата си от студа кожа. Риналу обаче беше твърде изтощен и веднага заспа. Дори не я изчака да свали седлото от врата му. Пронизващият вятър беше толкова силен, че свистеше дори в обтекаемото, създадено за полет тяло на дракона. И на вещицата не ѝ остана друго, освен да се сгуши под крилото му, съвсем близо до горещото му туптящо сърце. Така, както правеше винаги.

– Събуди се! – Напрегнат непознат глас се опитваше да изтръгне Алгира от сладкия ѝ унес. Тя тъкмо сънуваше някаква необикновено красива картина. През тучна зелена поляна с тихо ромолене лъкатушеше бистро поточе. Блестящото тяло на риба се изви във въздуха и плесна с опашка, завръщайки се във водата. Пойните птички безгрижно чуруликаха, заети да чистят и подреждат дългите пера на пъстрите си одежди. Весело бръмчаха пчели, понесли скъпоценния златен прашец на хиляди жълти тичинки, полепнали по мъничките им телца. Скрити във високата трева, невидими щурчета им пригласяха. Искрящо във всички цветове на дъгата, едно водно конче се завъртя любопитно около нея, после се стрелна нагоре в безоблачното небе. Топлото слънце нежно и почти неуловимо галеше голата ѝ кожа с безкрайно дългите пръсти на лъчите си. Немирните багри, сякаш избягали от нечия палитра, бяха накацали върху крилето на пърхащите пеперуди, които...

– Събуждай се вече! – Нетърпението в думите беше придружено с енергично, почти грубо разтърсване на рамото ѝ.

Алгира объркано примигна, разтърка сънено очи и седна на земята. Огледа се наоколо, опитвайки се да си спомни къде се намира. Беше в пълна безопасност, надеждно защитена от кротко спящия до нея Риналу. Но не беше сама. В малката жива палатка, образувана от сгънатото крило на дракона, имаше още някой. В мига, в който осъзна това, вещицата се обгради в бледосин пашкул от защитна магия. Меката му светлина се разля наоколо и прогони дремещия мрак. Фигурата пред нея не помръдна, само отдръпна ръката си и едва доловимо се усмихна:

– Успокой се, не ти желая злото. Трябва да поговорим.

Алгира я изглежда недоверчиво. Непознатата беше най-красивата жена, която вещицата някога беше виждала, по-красива

дори от майка ѝ. Дълги, леко къдрави руси коси се спускаха по раменете ѝ, покрити с наситено синя рокля. Ефирната дреха сякаш беше продължение на тъмносините ѝ очи. Веднъж погледнал ги, човек вече не можеше да отклони взор и да разгледа останалата част от лицето ѝ. Дори неугледната огърлица, изработена от различни по форма и размер сапфири, стоеше чудесно на грациозната ѝ шия.

– Какво искаш? – в гласа на Алгира звънна метална заплаха. Тя свали магическия щит около себе си, но дясната ѝ ръка остана протегната напред, готова да го вдигне отново. Пръстите на лявата ѝ ръка напипаха дръжката на кинжала. Не можеше да си позволи наивна доверчивост – това можеше да ѝ струва твърде скъпо. Опита се да проникне в чуждото съзнание, но се сблъска с непроницаема преграда. Мислите ѝ объркано се залутаха и тя беше принудена да се откаже. Явно трябваше да се задоволи с това, което жената пожелаеше да ѝ каже. Следващите думи на красавицата дори не се опитаха да приспят бдителността на вещицата.

– Трябва да говоря с теб преди драконът ти да се е събудил.

– Защо?

– Както вероятно си се досетила, аз също съм вещица. И не съм сигурна дали той няма да успее да прочете мислите ми.

Алгира настръхна и се наведе леко напред. Тялото ѝ приличаше на голяма котка, приклепнала за скок.

– Какво толкова има в мислите ти, че не искаш драконът да ги узнае?

– Не ми е лесно да ти го кажа, защото виждам колко си привързана към него. Но той трябва да умре. И най-добре е ти самата да го убиеш, докато още ти има доверие.

Лявата ръка на Алгира се стрелна напред и дългото острие на кинжала ѝ замря на косъм от гърдите на новодошлата. Синеоката вълшебница дори не трепна.

– Смъртта ми нищо няма да промени. Драконът е много опасен и трябва да бъде убит. Може би си мислиш, че е покорен на волята ти? Може би се заблуждаваш, че си го опитомила? Но той е просто едно летящо и бълващо огън чудовище. И нищо не може да обуздае хищническия му нагон да убива. Вече се е хранил с хора и все някога ще продължи да го прави. Дори и да те слуша в момента, какво ще стане, ако загинеш? Или когато умреш от старост? Дотогава той ще е станал толкова голям и силен, че вече никой не би могъл да го убие. Така или иначе решението не е мое и аз не мога да

го отменя. Сборът на вещиците беше свикан специално, за да разгледа твоя случай. А това се случва много рядко...

– Сбор? На вещици? – Алгира дори не подозираше, че има нещо, което би събрало няколко от тях на едно място. Според малкото, което знаеше за собствения си вид, вещиците бяха изключително саможиви и страняха от всички. Дори и една от друга.

– Да, разбира се. Нима не си чувала за него? Не мога да повярвам, че майка ти не ти е разказала нищо за нас. Ние с нея бяхме много добри приятелки. Не ми ли вярваш? Хайде, ела, последвай спомените ми.

Съзнанието на Алгира бе заслепено от неестествено ярки цветове. Сякаш някаква огромна дъга започна да расте, докато изпълни цялото небе. Но и тогава не спря, защото между цветовете ѝ се раждаха все нови и нови дъги. Те пулсираха, преплитаха се и преливаха една в друга. Момичето падаше към тях, а пъстрите ленти я улавяха и играейки си, я подхвърляха помежду си. Ръцете ѝ се превърнаха в огромни криле на пеперуда, а тялото ѝ олекна, стопи се и после съвсем изчезна. Тя потъваше и се разтваряше в чуждото съзнание, докато напълно се изгуби в него. Цветовете постепенно избледняха и от тях останаха само белите нишки на тънки перести облаци. От млечната им пустош бавно изплува името ѝ. Казваше се Вилтаяна и беше седнала на брега на голямо езеро. Тънкият воал на мъглата пред нея се сгъсти в силует и доби форма и размери. Това беше човек. И не просто човек, а някаква жена, протягаща ръка към нея. В лицето ѝ имаше нещо смътно познато, от него лъхаше топлина и спокойствие. От кафявите ириси на искрящите ѝ очи, като от малки семенца, започна да расте огромно разклонено дърво, изпълнено със спомени. Тази жена беше нечия майка. Беше Елертия, нейната собствена майка. Но не на Вилтаяна, а на нея, на Алгира. На вещицата, която говореше с дракони. Намерила отново себе си, тя бавно възвърна контрола над мислите и тялото си. После с мъка раздвижи безчувствените пръсти на изтръпналата си ръка.

– Как... какво беше... Какво беше това? – едва успя да промълви Алгира, възряла се в тъмния нощен свят вече със собствените си очи.

Вилтаяна направи изящен и в същото време небрежен жест с ръка:

– Това беше мой спомен за една среща с майка ти. Показах ти го, за да се убедиш, че можеш да ми вярваш. Както виждаш, ти далеч не си единствената, която умее да долавя чуждите мисли. И

други могат да общуват без думи. Но по някаква причина ти си първата, която е успяла да говори с дракон. Или може би просто си единствената оцеляла достатъчно дълго, че да го направи. Но разбрах, че въпреки това звярът наскоро се е нахвърлил и върху теб.

Макар да бе загинал още при първата им среща, старият учител Колхадон беше успял да посочи на Алгира начина за защита на мислите ѝ. По-късно уроците на тайнствената пирамида в подводната пещера я преведоха по трънливия път на това познание. Идеята беше проста, но изпълнението ѝ изискваше значителни умения и опит. Трябваше да се научи да строи лабиринти в ума си и да улавя там във вечен плен любопитството на всеки нежелан нашественик. Затова тя се упражняваше с Риналу и беше убедена, че се справя добре. С течение на времето все по-успешно затваряше съзнанието си. Но ето че сега тази жена беше влязла в него и тършуваше там като в собствената си кухня. Все пак Алгира се опита да се застъпи за дракона:

– Това не е честно! Тогава Риналу беше упоен и не беше на себе си. Той не помнеше нищо и дори не можа да ме познае.

– Не, това само показва колко опасен и непредсказуем може да бъде. Неслучайно никога досега човек не се е сближавал с таква чудовище. Но ако ти не можеш или не искаш да го убиеш, ще го направим ние.

Алгира не издържа и избухна:

– Той не е чудовище! И няма да ви го дам! Владея могъща защитна магия и няма да ви позволя да го убие!

– О, така ли? – вдигна вежда в престолено удивление Вилта-яна. Изобщо не изглеждаше впечатлена. – И колко дълго си мислиш, че ще можеш да се противопоставяш на силата на двадесет вещици? Колко дълго можеш да задържиш тази защитна магия? И колко време ще успееш да предпазиш с нея нещо с размерите на дракон?

– Само десет удара на сърцето – смутено призна Алгира. Синеоката вещица явно четеше мислите ѝ като отворена книга и нямаше смисъл да отрича. – Първият път магията едва не ме уби, но оттогава постоянно се упражнявам и ставам все по-добра. Скоро ще издържам повече! – разпалено добави тя.

– Виж, идването ми тук беше просто проява на добра воля. Искахме да ти обясним причините за решението си и да ти дадем време да се сбогуваш с дракона. Трябва да разбереш, че не може да му се има доверие, нито пък на твоите способности да го контролираш. Той представлява твърде голяма заплаха и не може

да бъде оставен жив. Окажете се близо до дома ми, затова на мен се падна задачата да те уведомя.

– Но това не е вярно, вие просто не го познавате... Няма ли нещо, с което да ви убедя...

Думите заседнаха в гърлото на отчаяната Алгира. Безпомощно вдигнатите ѝ ръце останаха единственото ѝ изразно средство, но и те не можеха да изпросят милост за Риналу. Изглежда обаче нещо трогна Вилтаяна, защото неумолимото ѝ изражение се смекчи малко:

– Е, добре. В името на приятелството ми с твоята майка, съм склонна да ти дам шанс. Има един начин да докажеш на всички нас, че чудовището ти би могло да е повече полезно, отколкото опасно. Ако успеете да спасите хората от Лиргендул, аз ще говоря пред Сбора във ваша защита.

Самото споменаване на името накара Алгира нервно да потръпне. Още от дете се беше наслушала на какви ли не ужасни истории за това зловещо място. То беше разположено в труднопроходим високопланински район в южната част на кралството. Разправяха, че било обитавано от най-различни смъртоносни твари и хищни растения. Дори и само в частица от историите да имаше зрънце истина, пак никой не би отишъл там доброволно.

– Не знаех, че там живеят хора – промълви Алгира, като безуспешно се мъчеше да преглътне.

– О не, скъпа моя, там не живеят хора. Там умират хора. Бързо и безболезнено, ако съдбата е благосклонна към тях. Бавно и в ужасни мъки, ако нямат този късмет. Там се намират най-големите диамантени мини на кралството. Престъпници и роби от цялата страна ден и нощ копаят тези безцветни и безценни камъчета. В пълен мрак дробовете им се пълнят с фин задушлив прах, който вече не можеш да изкашляш. Дори и най-големите изверги на света не заслужават подобна жестока участ.

– Искаш аз и драконът да рискуваме живота си, за да спасим някакви отрепки? – Ужасът в гласа на Алгира се смени с възмущение.

– Не аз, ти го искаш. Това е единственият начин да убедиш Сбора на вещиците, че звярът ти не е зъл. Че поне донякъде си го обуздала и покорила. Да помогнеш на красиво момиче да се изправи от калта не доказва нищо. Всеки би го направил. Но да влезеш в горяща къща, за да спасиш убиец – ето това вече е достойно за уважение. Изведи хората от там и ми донеси някой по-голям диамант като доказателство за свършената работа. Направиш ли го, ще

съумея да накарам останалите вещици да ви забравят поне за известно време. Аз живея недалеч от тук, на втория остров по течението на реката. Ще те чакам там, но не злоупотребявай с търпението ми.

Вилтаяна отгърна края на драконовото крило и се промъкна навън. Макар бурята да си беше отишла, нощта все още беше студена и мокра. Мрачни гълъбовосиви облаци като гигантски похлупак покриваха земята почти до хоризонта. Само далече на изток бавно растеше една тъничка ивица розов полумрак. Утрото се събуждаше с плаха усмивка.

След миг синеоката вещица изчезна в тъмнината и след нея остана единствено затихващото чаткане на конски копита. И тревожното безпокойство, което беше вселила в душата на Алгира.

Риналу се размърда леко, изръмжа едва чуто и се събуди. Повдигна крилото си и погледна спящото момиче. После внимателно се изправи, направи няколко крачки и изтръска от себе си дъждовните капки и нощната влага. Хвърляйки през рамо последен поглед към лежащата неподвижно Алгира, драконът тихо се издигна във въздуха и се отправи на запад в търсене на храна.

Вещицата всъщност не спеше. Но за първи път от толкова време тя беше доволна, че остава сама. Трябваше да успокои тревогите и да подреди напрегнатите си мисли, които се въртяха като подхванати от вихрушка есени листа. Предстоеше ѝ тежък разговор с Риналу. А тя не беше готова. Не знаеше какво да му каже. Знаеше само, че никога не би могла да го убие. По-добре беше да си опитат късмета в Лиргендул, дори ако това струваше живота и на двамата. Накрая притисна колене към тракащите си от студ зъби и се помъчи да заспи.

Когато заситеният дракон се върна, Алгира вече беше станала и го чакаше. Небрежно и някак между другото спомена, че ѝ се иска да отскочат до някоя диамантена мина. После се постара да затвори съзнанието си пред не особено настойчивите му въпроси. За първи път го лъжеше и усещането за вина я изгаряше отвътре. Но не му каза кой и защо бе поискал този дълъг и опасен преход. Вместо това го убеди, че изведнъж са ѝ притрябвали украшения. Че става дума за нейна прищявка, с която се беше събудила.

– Мислех, че нямаш търпение да се срещнеш с Лиандра и Салдемир. Ако толкова много харесваш скъпоценности, защо не задържа тези, които Съветникът ти даде? И откога тези блестящи дрънкулки станаха толкова важни за теб? – недоумяваше Риналу.

Леката влага, премрежила тъжния ѝ поглед, нарушаваше обр-аза на разглезено момиченце, но драконът не забеляза. Не умееше да чете емоциите по човешките лица. Нито пък разбираше речта на хората. Затова и не улови смисъла на думите ѝ, прошепнати тихо на глас:

– Налага се да отидем, Рин. Трябва да спасим толкова много човешки животи. И живота на един дракон, който ми е особено скъп.

Далече на запад последните слънчеви лъчи обагряха в крал-ски пурпур заснежените планински върхове. Крясък на закъсняла птица огласи притъмнялото небе. Вече се стъмваше и беше крайно време да потърсят място за нощуване. Друг път настъпващият здрач ги заварваше на земята, запалили огън и уловили вечеря. И за две-те обикновено се грижеше Риналу, макар че понякога и Алгира по-магаше. Обаче откакто беше останала без лъка си, от нея нямаше особена полза като ловец. Днес драконът бързаше да достигне до Лиргендул. Той твърдо беше решил да намери мината преди пада-нето на нощта.

Първият летящ звяр ги нападна напълно неочаквано. Веро-ятно се беше промъкнал някъде отдолу и отзад, защото Алгира въ-обще не го видя. Просто подскочи и едва не падна от седлото си, пронизана от остра болка в крака. Отне ѝ няколко секунди, преди да осъзнае, че не тя беше ранена, а драконът. Беше почувствала болката му като своя. Защото в този момент съзнанията им се бяха слели в едно и двамата споделяха емоциите и усещанията си. Уп-лашените ѝ мисли се разбиха като разпенени вълни в неговите, ос-танали непоклатими като скала. Риналу беше всевластният повели-тел на небесата и не се плашеше лесно. Пък и раната не беше се-риозна и само го раздражни. Докато разтревоженото момиче се опитваше да разбере какво става, той размаха мощната си опашка, както човек гони нахална муха. И едва тогава вещицата успя да мерне с ъгълчето на окоото си тъмното тяло, което се запремята пречупено към земята.

Втория път изчадията не успяха да изненадат дракона. Кър-вавочервените им очи блестяха в мрака като живи въглени. Сега вече Алгира успя да ги разгледа по-добре, докато се гърчеха в пла-мъците на огъня му. Тя никога не беше виждала нещо подобно. Ни-то пък беше слушала разкази за такива твари. Вероятно защото ни-

кой досега не бе оцелявал след срещата си с тях. Чудовищата приличаха на гигантски черни щъркели и момичето реши да ги нарече "щръкловища". То потръпна при мисълта какво би се случило с него, ако ги беше срещнало само.

Скоро обаче се наложи драконът да приеме летящите си врагове по-сериозно. Когато се оказаха обкръжени от десетина крещящи и щракащи с челюсти гадини, Риналу се принуди да изостави небрежното си отношение към тях. Той разсече два хищника с крилете си и подпали още един. Тогава щръкловищата рязко смениха тактиката си. Започнаха да го разсейват с лъжливи единични атаки отгоре, докато останалите вкупом нападаха уязвимия му корем. Драконът опита да се спусне ниско над земята, но теренът се оказа твърде неравен за такава маневра. Принуден да се откаже, той се устреми нагоре, като не спираше да изпепелява чудовищата. Алгира също успя да убие едно и да отблъсне друго със защитната си магия. После създаде голямо кълбо около други две и го сви като гигантски юмрук, кършейки крилете им. Опитваше се да използва силите си пестеливо, защото знаеше, че няма да ѝ стигнат за дълга борба. А не беше ясно колко още гладни гърла дебнеха в тъмнината.

– Рин, много се уморих. Не мога повече. Хайде да се махаме от тук! – примоли се след малко изтощената вещица.

Яростните атаки принудиха дракона да се съгласи с нея. Той се издигна стръмно нагоре в нощното небе, поръсено с диамантения прах на хиляди искрящи звезди. Толкова бързо и толкова високо, колкото зверовете не можеха. Двамата си отдъхнаха едва когато опасността остана далече назад.

– Ще се върнем утре сутринта! – уверено заяви Алгира, сякаш забравила едва преживяната смъртна опасност.

– Ами щръкловищата? – опита се да я приземи Риналу.

– Никой хищник не е активен през цялото денонощие. Щом ловуват през нощта, значи през деня спят – усмихна му се тя.

Драконът не искаше да я тревожи, но определено не споделяше нейния оптимизъм. Самият той беше нощен хищник и чувствителните му към топлината очи не оставяха никакъв шанс на пляквата да се скрие. Но това не му пречеше да ловува успешно и през деня. Много пъти го беше правил, особено когато беше гладен. Вещицата знаеше всичко това, но изглежда беше решила да го пренебрегне. Явно за нея беше много важно да стигнат до мината. И макар да не знаеше точно защо, драконът прие решението ѝ. Надя-

ваше се само тя да е права за щръкловищата, както беше права за толкова много други неща.

В зората на следващия ден двамата се издигнаха над голите скали на Лиргендул. Чудовищата от миналата нощ навярно спяха в леговищата си, защото нищо не помръдваше в безоблачното небе. Алгира беше свикнала с пълноводните реки и тучните поляни на родния си край и липсата на вода и растителност я потискаше. Тя обичаше дъхавите билки и бистрите езера, а гостоприемството на зелените дъбрави почти беше заменило дома ѝ. Но под крилете на описващия широки кръгове дракон преминаваха единствено стръмни сипеи и остри зъбери. Никъде не се виждаха следи от човешка дейност. Момичето се обнадежди малко, когато прелетяха над една отдавна изоставена дървена къща, полуразрушена под тежестта на годините. Недалеч от там, на един полегат склон, имаше малка горичка, превърната в сечище. Някога тук бяха работили много хора, но тези времена отдавна бяха отминали. Между дънерите на отрязаните дървета се издигаха стройните стволове на млади борове.

Дори острото зрение на Риналу едва различи входа на диамантената мина. Той кацна съвсем близо до него, но Алгира продължаваше да не го вижда.

– Какво става, защо се отказа да търсиш мината?

– Защото смятам, че я открих! – зъбатите челюсти на дракона се разтеглиха в доволна усмивка.

– Това? Но това е просто една грамадна скала... – сбърчи момичето вежди.

– ...под която се подават кости от човешка ръка! – довърши Риналу тържествуващо. – Някога тук е имало проход, но после нещо се е случило. И тази канара е смазала някакъв беглец, който не е успял да се измъкне.

– И видя това толкова отдалече? Какво невероятно зрение! Как ми се иска и аз да имах очи като твоите.

– Но нали ги имаш? – искрено се изуми Риналу. – Точно както имаш крилете, опашката и всичко останало от мен.

– Знаеш ли колко си прав? – чаровно му се усмихна Алгира и се опита да го погали, като за малко не се поряза в острите ръбове на бронираните му плочки. – Почти толкова, колкото си и люспест.

После се наведе да разгледа костите, белеещи се под каменната преграда.

– Според теб какво е затрупало входа? Земетресение, или може би свлачище? Но тогава вероятно хората тук са загинали? Няма как да им помогнем, ако вече са мъртви. Можеш ли да разбереш преди колко време е станало? Защото ако е било скоро, значи може да има оцелели?

Понеже драконът млъчеше, Алгира вдигна един клон и го размаха под носа му.

– Щом всичко твое е и мое, може ли да използвам "нашето" огнено дихание? Би ли ми запалил това? Ще вляза да поогледам, но няма да се бавя.

Риналу неуверено издиша слаб, почти невидим огън. Боеше се да не подпали момичето. Дървото беше още влажно от утринната роса, но това нямаше значение. Просто му отне съвсем малко повече време, преди да пламне. Вещицата го протегна пред себе си и се опита да се провре през тесния процеп, останал между срутната скала и стената на тунела. Факлата ѝ пречеше и тя я захвърли навътре в мината. Освободила и двете си ръце, Алгира заизвива дългото си тяло като змия между камъните. Мястото беше съвсем малко, но тя все пак успя да се вмъкне.

Посрещна я мрачната гледка на овъглени дървени подпори и отдавна ръждясали инструменти. Младата жена грабна горящия клон и го вдигна нагоре. Опита се да освети тъмната шахта, която се спускаше стръмно надолу към самото сърце на диамантената мина. Бледата светлина на факлата разкри безразборно захвърлени лампи. При вида им Алгира едва сдържа радостния си възглас и веднага запали една. Сенките се отдръпнаха, разкривайки започнали вече да гният въжета. Жалките останки от плетени кошове, някои още пълни с откъртени камъни, разказваха за непосилния труд на работниците. От тях самите обаче нямаше и следа. Озадачена и обезпокоена за съдбата им, Алгира продължи да се спуска все по-надолу. Късче замразена светлина улови колебливия пламък на фенера и игриво проблесна в отговор. Беше едно от искрящите камъчета, заради които бяха загинали толкова хора. Вещицата прибра диаманта в малка торбичка, висяща на кръста ѝ. Ако не можеше да спаси миньорите, поне щеше да убеди Вилтаяна, че двамата с Риналу са били тук и са опитали. Вече имаше с какво да откупи живота на приятеля си.

Останал сам, драконът недоволно изгледа каменната стена, която го разделяше от Алгира. После удари с мощната си опашка по тежката скала. Тътенът отекна в околните склонове и се върна обратно с подигравателен кикот. Риналу обаче не се отказа и отново

замахна. Не смяташе да оставя момичето самичко в пълната с опасности мина. Озъбените хребети продължиха да се надсмиват над безплодните му усилия. Канарата беше твърде масивна и той не можеше да я разбие. Тя помръдна едва-едва и се слегна надолу, като напълно препречи тесния процеп, през който се беше промъкнала Алгира

Глухото стенание на планината проникна дълбоко в недрата на земята. От тавана на пещерата се посипаха камъчета и накараха сърцето на момичето уплашено да се свие. Тъничката струйка светлина, която успокояващо се процеждаше някъде далече назад, изведнъж изчезна. Тъмните сенки, хвърляни от пламъка на миньорската лампа, се разлюляха и затанцуваха неумело по грубо издяланите скали. Но това не беше предизвикано от раздвижване на зстоялия въздух. Просто ръката на Алгира, здраво стискаща светилника, леко потрепери. Мислите ѝ едва си пробиха път през дебелия каменна стена.

– Рин, какво стана? Ти ли направи нещо?

– Мисля, че да! – виновно призна драконът. – Не обичам да те изпускам от поглед. Имаш навика да се забъркваш в неприятности, докато не те гледам! – опита се да се оправдае той. – Исках само да дойда при теб. Какво ще правим сега?

Алгира мълчеше. Той би предпочел тя да му се скара, да му каже колко много е сгрешил, но че няма страшно, защото тя все ще измисли нещо. Копнееше за топлите ѝ успокояващи мисли. Каквото и да е, само да не да мълчи така. Защото това нейно мълчание го наказваше по-силно от всяка дума. И го плашеше повече от всяка опасност. Той неистово заудря с опашката си по каменната стена, но от това тя само се намести още по-плътно.

– Кажи ми какво да направя? – отчаяно изръмжа Риналу.

– Ще... ще вляза по-навътре... Може би някъде там има друг изход.

Алгира полагаше неимоверни усилия да овладее ужаса си. Беше затворена дълбоко под земята заедно със стотици мъртъвци. И щеше да слезе още по-надолу, въоръжена само с колебливата светлинка на старата лампа в ръката си. Стори ѝ се, че усеща как тежестта на милионите тонове скала над главата ѝ я смазва и я превръща в пясъчинка. В неотделима част от планината. Беше погребана в мината, все още жива, но вече обречена. Дишаше бързо и на пресекулки, но все по-плитко и задъхано. Тя направи нова крачка и в самия край на сумрачния кръг, който фенерът изтръгваше от тъмнината, видя масивна черна скала. Нещо запречваше пътя ѝ

напред. Не можеше да се върне, но не можеше и да продължи. Момичето едва сподави надигация се в гърлото му писък. Напрегнатото му до краен предел съзнание беше доловило някакво ново и непознато присъствие. Нещо се беше събудило в мрака.

– Рин, тук има някой...

В дъното на пещерата, подобно на разцъфващо кървавочервено цвете, се отвори огромен ирис. Ако по големината на окото можеше да се съди за размера на животното, то съществото пред Алгира беше поне два пъти по-едро от Риналу. Тя замръзна на място, неспособна дори да издиша. Въздухът в гърдите ѝ стана гъст и тежък и започна да я задушаваша. Непослушната ѝ ръка, сякаш превърнала се в оловна, едва не изпусна лампата. С треперещи от ужас крака тя бавно отстъпи назад. После се обърна и побягна, преследвана по петите от шума на стържещи един в друг камъни.

Риналу се отказа от безползното блъскане с опашката. Вместо това удави канарата с всепоглъщащите пламъци на драконовия си огън. Езиците им се заизвиваха във всички посоки, опитвайки се да пробият скалата, да я изпепелят и да я превърнат в прах. Скоро тя се нагорещи и дори започна леко да пука, но все така неумолимо затваряше изхода на мината. Крилете на дракона унило увиснаха, а дългата му шия безпомощно клюмна надолу. Нямаше какво друго да направи.

Когато Алгира достигна до края на тунела, нагорещената каменна стена леко светеше в мрака на пещерата. Някъде далече зад нея се разнесоха тежки стъпки. Все още не съвсем уверени, те бавно приближаваха. Нещо с мъка провираше огромното си тяло през тесния тунел. Без особена надежда на успех, вещицата повелително протегна ръка към парещата канара, препречваща пътя ѝ навън. Не знаеше дали щеше да се получи, просто нямаше какво друго да направи. Призова магията и тялото ѝ леко потръпна, когато силата послушно премина през него и удари скалата.

Риналу невярващо гледаше как нажежената допреди миг каменна плоча изстива и се покрива със скреж. Стелешката се над земята влага, изпарена от драконовото му дихание, се превръщаше обратно в течност при допира си до изстудената земя. Водните струйки, впили тънките си, но силни пръсти в пролуките на скалата, замръзваха пред очите му.

– Продължавай да бълваш огън по преградата! – едва долови драконът молбата на момичето.

– Вече опитах, но няма никаква полза. Камъкът не гори.

– Продължавай! Докато бях в кратера на вулкана Белманди, за да скрия яйцето, научих нова магия. Създаването на огън е много трудно и изтощително. Пък и ти вече го умееш. Затова реших да овладеея замразяването. То се оказа значително по-лесно, защото вместо да създавам топлина от нищото, аз просто я отнемам.

Драконът стовари жарката си огнена дъга върху скалата. Яростната струя заля масивния монолит като бушуващо море. Ока-зала се между две могъщи стихии, огромната канара простена леко и не издържа. Изгаряна отвън от вулканичния огън на Риналу и замразявана от ледената магия на Алгира отвътре, тя се пропука. Няколко по-големи и стотици по-малки процепи зейнаха в плочата, докато тя бавно се рушеше от разликата в температурите и собствената си тежест.

– Отдръпни се от изхода! Махни се от там, бягай, излети... – мисълта на Алгира никога не беше звучала по-повелително. А в следващия момент внезапно замлъкна.

Разтревожен и объркан, Риналу се подчини. Издигна се над земята, без да отделя поглед от натрошената скала, затваряща края на тунела. Изведнъж тя се пръсна на хиляди отломки. Във всички посоки се разлетяха камъни, изхвърлени с такава сила, сякаш бяха безтегловни песъчинки. Гъсти кълба прах и пепел се издигнаха във въздуха като от изригването на вулкан.

Един огромен дракон, по-тъмен и от най-беззвездната нощ, се подаде от мината. Досега мракът на пещерата бе крил истинските му размери, но навън той приличаше на сянката, хвърляна от хълм. Измъкнал се на свобода, звярът разпери крилето си и те изплющяха като корабни платна. Опитваше да изяде Алгира и почти беше успял, защото тя вече беше в устата му. Свила се, доколкото ѝ беше възможно, вещицата се беше обградила с малък купол от защитна магия. Бледосиньото кълбо изглеждаше толкова тънко и крехко, че беше цяло чудо как задържаше отворени гигантските челюсти. Черното чудовище нетърпеливо стисна зъби и строши един от тях в плячката си. Но и защитният воал на вещицата избледняваше все повече и повече. Нямаше да издържи още дълго.

Риналу сви крилето си плътно до тялото и се устреми към врага като сияйно лазурно копие. Докато падаше като камък надолу, той избълва яркожълта огнена струя по дясното крило на звяра. После протегна напред остриите си нокти и с все сила ги заби в лявото крило, а дългите му зъби потърсиха гърлото на неприятеля.

Внезапната му атака имаше успех. Изненаданото чудовище завъртя глава назад и изпусна малката си хапка. Риналу с облекче-

ние проследи как Алгира се изтъркаля невредима настрани. Още замаяна, тя се опита да се изправи. Но сега самият той беше в опасност, защото въобще не можеше да се сравнява с великана под себе си. Освободил гигантската си паст, антрацитеният звяр щракна с челюсти съвсем близо до крилото на Риналу. След миг огромната му опашка се стовари върху малкия син дракон.

Първо очите, а после и цялата глава на черния дракон се покриха със скреж. Дебела ледена кора скова движенията на крилето му и в миг ги превърна в безпомощно увиснал баласт. Тежестта им притисна звяра към земята. Но тук силите на младата вещица свършиха. Напълно изтощена, тя нищо повече не можеше да направи.

– Бягай, Рин! – отчаяно изкрещя Алгира в съзнанието му. – Изобщо не трябваше да се връщаш.

Приятелят ѝ лежеше неподвижно на земята. Едното му крило беше неестествено подгънато под тялото, а другото се протягаше към момичето, сякаш молейки го за помощ. Черният дракон енергично отръска леда от себе си, а предната му лапа притисна Риналу към голата скала. Челюстите на чудовището бяха пълни с блестящи зъби, по-дълги от кинжала на Алгира, а вероятно и по-остри от него. Раззинатата му уста се насочи към главата на поваления противник, който все така не помръдваше.

Изгубила всякаква надежда, вещицата отчаяно изкрещя в съзнанието на огромния звяр:

– Това ли е благодарността ти, задето те измъкнахме от плен? Нима ще изядеш този, който те спаси?

Момичето се молеше със сълзи на очи, но без да очаква отговор. Затова беше изумено, когато го получи.

– Мойлири е голяма и силна. Никой не ѝ казва какво да яде.

Алгира се вкопчи в тъничката сламка на надеждата, опитвайки се да отложи неизбежното.

– Но... Мойлири също така е стара и мъдра, нали? Храна ще намериш навсякъде, обаче ако пощадиш живота на приятеля ми, ще ти дам едно драконово яйце.

Без да сваля тежката си лапа от Риналу, женският дракон завъртя глава към Алгира и я измери с огнения си поглед.

– Всички вие сте подли и лъжливи твари! Коварните човеци запалиха дървените подпори и затрупаха изхода на пещерата. Затвориха Мойлири в каменен капан. Жертваха другарите си, за да спасят себе си. Кажете ми, кое друго животно прави така?

Вещицата с тревога следеше Риналу, който се беше съвзел и безуспешно се опитваше да се надигне.

– Не всички сме такива. За съжаление си попаднала на най-лошите измежду нас. Но би било грешка да съдиш за всички хора само по тях.

– Но не бяха само те. Преди много лета срещнах една от твоя вид. И тя като теб можеше да говори с нас. Имах ѝ доверие, а тя ме предаде и открадна още нероденото ми дете. Измамата е част от вас! Вие нямате чест и на думите ви не може да се вярва.

– Аз не те лъжа. И ако ми позволиш, ще ти го докажа. Само не наранявай приятеля ми.

Алгира извика в съзнанието си спомена за първия път, когато беше видяла драконово яйце. Сякаш рисуваше, но не с четка, а с мисли. Трябваше да си припомни всеки детайл, всяка подробност. Само така сцената щеше да се получи жива и убедителна. Извече от паметта си червената възглавница, жените, които я носеха, и огромната светла зала на Съветника. Постара се да не пропусне нито една завеса или гънка по килима. После добави и собствените си чувства и емоции, за да даде на картината душа. Накрая показа готовия образ на Мойлири. Задържа го в ума си достатъчно дълго, така че драконът да може добре да го разгледа.

– Но това е моето яйце! Познах го по извивките и петната по черупката. Ти си го откраднала!

– Не е вярно! Аз го взех от този човек, за да го скрия. Той поиска от мен да излюпя бебето ти, за да го превърне в свой роб. Да го използва като оръжие срещу другите хора. Но аз спасих яйцето ти. И ще ти го върна, ако ни пуснеш да си вървим.

– Не ти вярвам. Но все пак ще ти дам шанс да ми докажеш, че греша. Донеси ми яйцето и ще оставя приятеля ти да живее.

– Сама няма да мога. То е скрито на толкова непристъпно място, че само дракон може да го достигне.

– Тогава ми кажи къде е и аз сама ще си го взема. И не си и помисляй да ме излъжеш, защото запомних миризмата ти и...

– Знам, знам. Няма къде да избягам и навсякъде ще ме намериш! – с горчива тъга я прекъсна Алгира. После продължи:

– Дори и да знаеш къде е, не би могла да го вземеш без мощта ни! То се намира в един кратер, ограден отвсякъде с непристъпни скали. И само дракон може да прелети над тях и да достигне мястото. Но не и да премине през тесния подводен проход, който води към пещерата. Така че за да си получиш яйцето са ти нужни и

дракон, и човек. Затова двамата с Риналу сме единственият ти шанс.

– В такъв случай разговорът ни приключи. Вие не ми трябва, ще си намеря друг човек.

Алгира леко се усмихна, опитвайки се да обуздае надигащото се в нея опиянение. Можеше да спечели, трябваше само да остане хладнокръвна и спокойна още малко. Мойлири започваше да ѝ вярва и вече имаше шанс за спасение. Но надеждата беше коварен съюзник, който лесно можеше да я предаде във всеки момент. Вещицата обмисли следващите си думи много внимателно.

– Как? Аз съм единственият човек, с когото можеш да говориш. Който може да чуе мислите ти и да те разбере. И който не се опитва да те убие или да избяга с писъци, щом те зърне. Но дори да попаднеш на друг, дори да успееш някак да го убедиш или заплашиш, той пак няма да ти е от полза. Защото само аз знам къде е скрито яйцето. Без мен никога няма да го намериш. А аз няма да ти помогна, ако направиш нещо на Риналу.

– Е, добре. Ти ще си човекът, но защо е нужно той да е драконът? Не съм се хранила доста отдавна и все още съм слаба. Но след като го изям, ще възстановя силите си. После двамата с теб ще отидем да вземем яйцето. Аз съм много по-голяма, по-силна и по-бърза от него. Каквото може той, аз го умея по-добре. Съюзи се с мен и заедно ще бъдем непобедими.

Алгира не отговори веднага, за ужас на Риналу, гърчещ се под тежката лапа на Мойлири в напразни опити да се освободи. Тя почти физически усети раздиращата ума ѝ болка от уплашения му писък.

– Думите ти са мъдри. И би трябвало да те послушам. Но има нещо, което не разбираш. Той ми е приятел. Спасявала съм живота му много пъти и той неведнъж е спасявал моя. Вярвам му така, както вярвам на себе си. Никога не бих могла да го предам, както и той никога не би ме изоставил. Така че ще трябва да ти откажа. Изборът, който лежи пред теб, е много прост – довери ни се, или ни убий. Съдбата ни ще бъде еднаква.

След кратко колебание Мойлири отстъпи от гърдите на Риналу и бавно се отдръпна от него, сумтейки недоволено:

– Защо ли си мисля, че ще съжалявам? Но добре, съгласна съм. Донесете ми яйцето и може би ще променя мнението си за хората. Знам със сигурност, че ще променя мнението си за теб.

Риналу неуверено се изправи и с нестабилна походка се насочи към Алгира, без да поглежда назад. Едва след като погали огромната му триъгълна глава и огледа раните му, вещицата отвърна:

– Ще ти върнем яйцето, разбира се. То ти принадлежи и би било просто несправедливо да не го направим. Но и на нас не ни е лесно да ти се доверим. Какво ще ти попречи да ни убиеш, щом го получиш? Затова ти предлагам компромисен вариант. Ще ти го донеса, както обещах, но сама. Така няма да рискувам живота на приятеля си. И не сега, а след петдесет лета. Вие, драконите, живеете хиляди години и за теб това ще е само миг. Но моят живот вече ще е към края си. И ако тогава все още желаяш смъртта ми, просто ще ме отървеш от бремето на старостта.

Мойлири гледаше момичето и дракона, щастливи просто от това, че са отново заедно. През пепелта на омразата и болката от предателството тя смътно долови чуждата радост. Сърцето ѝ трепна, спомнило си отдавна забравеното усещане да принадлежиш на някого и някой да ти принадлежи. Да споделяш с друг болките и радостите, вместо да ги посрещаш сам.

– Преди много време една от вашия вид открадна яйцето ми. Кой би помислил, че някой ден друга ще ми го върне? Така да бъде, ще ти дам исканата отсрочка. Може би ще съумеем да използваме времето, за да се научим да си вярваме. И ако това се случи, може би ще ми върнеш яйцето по-рано. Но ако не го получа, искам да знаеш, че не само приятелят ти, но и много други хора ще платят цената. Пази живота си добре, вещице, защото ако нещо се случи с теб, няма да има пощада. Никой не може да лъже Мойлири безнаказано.

Алгира сухо преглътна, представяйки си опустошението, което грамадният дракон можеше да причини. Огненишцата чудовище лесно можеше да изпепели село, или дори малък град. И нямаше какво да го спре. Но тя поне можеше да опита.

– Бих искала да те помоля за още нещо. Този район е пуст и ненаселен и хората рядко идват тук. Дали не би се съгласила да останеш в Лиргендул и да се храниш с големите летящи твари? – вещицата се помъчи да нарисува шръкловище в ума си.

– Ха, та те са любимата храна на Мойлири. Предполагам, че и приятелят ти би ги харесал на вкус, след като веднъж ги опита. Бързи са, но не колкото дракон, разбира се. Надявам се добре да са се размножили докато ме нямаше, така че да ми стигнат за доста време. Но след това нищо не обещавам. Ако искаш да предпазиш човеците, просто им кажи да не стъпват тук.

– Мисля, че мрачната слава на това място ще го направи вместо мен. А ще ми кажеш ли какво се случи с тези, които бяха затворени в мината? Роднините им имат право да знаят каква е била съдбата им.

– Онези с блестящите брони, които пазеха отвън, изгориха дърветата и затрупаха входа на пещерата. Какво е станало после с тях – не зная. Но се съмнявам да са се спасили, твърде малки и слаби бяха. Другите, които дълбаеха вътре, изядох един по един. Накрая свършиха и понеже не можех да се освободя, реших да заспя. Не ме гледай така осъдително. Не искам от мен да се чувствам виновна, че се храня с хора. Аз съм хищник и те бяха моя плячка.

Алгира засрамено наведе глава.

– Прости ми, не исках да те обвинявам. Ти не си чудовище. Вие сте създания на огъня и светлината. Различни сте от нас, живеете векове и трупате мъдрост. Ние, хората, сме истинските чудовища. С безсмислените си вражди, с гибелните си войни, с унищожителната си омраза.

– Не всички хора са зли, както и не всички дракони са мъдри. Ти също си дете на огъня. Той не се вижда отвън, но гори като малко слънце в сърцето ти. И драконът ти го е почувствал, иначе не би те приел.

Главата на Мойлири нетърпеливо се завъртя насам-натам, докато ноздрите ѝ душеха въздуха. Острото ѝ обоняние долови мризмата на едно от убитите щръкловища. Все още твърде слаба, за да полети, тя се запъти натам, кършейки клони и събаряйки дърветата. Скоро могъщото ѝ туловище изчезна в близката горичка. След нея останаха само шумът от стъпките и поклащането на върхарите.

Летяха по-бавно от обикновено. И полетът на Риналу не беше съвсем гладък. Макар че се стараеше да го прикрие, драконът изпитваше болка. Той не успяваше да разгъне докрай нараненото си крило и се накланяше настрани при всеки мах с него. Накрая успя да открие възходящо въздушно течение и блажено се отпусна в ласкавите му прегръдки. За да се отърве от въпросите на разтревожената Алгира, той на свой ред я попита:

– Откъде беше толкова сигурна, че яйцето е на Мойлири?

– Ами всъщност – не бях. Но когато разбрах, че това пред нас е женски дракон, ми мина тази мисъл. А и продължителният ѝ престой под земята обясняваше защо не го е потърсила досега. Имаше доста добър шанс да е нейно. Освен това се надявах на майчинския ѝ инстинкт. Тя можеше да поиска яйцето, дори ако друг

дракон го е снесъл. Борех се за живота ти и само това измислих. Нямахме какво друго да ѝ предложи.

Риналу се чудеше как да повдигне болезнения въпрос и накрая по драконовски заби нокът в раната:

– За един много дълъг момент ми се стори, че обмисляш предложението на Мойлири да ме замениш с нея.

Неприсъща за Алгира лукава усмивка се плъзна по устните ѝ:

– Тъкмо това целях. Не можех направо да ѝ откажа, трябваше да изглежда, че се колебая. Иначе рискувах да я обидя.

– А защо все пак не прие? Тя наистина е по-добрият дракон.

– Ама ти сериозно ли? Всичко, което ѝ казах, беше истина. Нашето приятелство е много по-важно за мен от това колко бързо летиш или какъв товар можеш да носиш. И животът ти ми е по-скъп от моя собствен. Бях убедена, че вече си го разбрал. Пък ѝ не искам да заспивам всяка нощ, чудейки се дали няма да се събудя самсачка в огромния ѝ търбух. Ние с теб не се делим, забрави ли? Освен, ако не решиш да ме изядеш някой ден...

Риналу завъртя назад голямата си глава и огледа критично момичето, обкрачило шията му:

– Твърде малка си за основно ястие. Но пък бих могъл да те запазя за накрая.

Тя се пресегна и с престолено недоволство го удари по носа, а той страдалчески се намръщи, сякаш наистина го беше заболяло. После и двамата прихнаха да се смеят. За един кратък миг се почувстваха щастливи.

Лесно намериха острова на Вилтаяна, сгушен в един завой на широката река. Вещицата ги чакаше на потъналия в зеленина бряг. Никъде не се виждаше мост, само една малка лодка, привързана за тесен дървен пристан. Чакалеста пътечка, покрита с високо избуяла трева, водеше до занемарена схлупена къщурка. Тя изобщо не приличаше на жилище, в което изисканата красавица би живяла.

Риналу меко се приземи и легна на земята, като не сваляше поглед от двете жени. Макар че Алгира явно имаше доверие на непознатата, драконът винаги беше нащрек в присъствието на чужди хора.

Вилтаяна внимателно разглеждаше диаманта на слънчевата светлина, търсейки скрити дефекти в него. Тя разсеяно изслуша разказа на Алгира.

– Всички отдавна бяха мъртви. Никого не успяхме да спасим, но ти донесохме това малко камъче като доказателство, че сме били там и сме опитали да помогнем.

Понеже Вилтаяна продължаваше да мълчи, Алгира не се стърпя и наруши тежката тишина:

– Това ли беше? Сега свободни ли сме? Сборът на вещиците ще ни остави ли на мира?

Вилтаяна се насочи към брега на реката и небрежно подхвърли през рамо:

– О, на твоє място не бих се притеснявала толкова за Сбора. Той е загубил доста от някогашното си могъщество. Останала е една жалка сбирщина от дърти стари вещици, които се интересуват главно от билки и отвари. Независимо от прозвището си, те далеч не са толкова вещи в използването на магията, колкото ние с теб. Не, за вас с дракона обикновените войници са далеч по-опасни.

И преди Алгира да проумее какво имаше предвид отдалечаващата се вещица, едно тежко копие се заби в крилото на Риналу. Драконът едва успя да го разпери, за да се предпази с него. Миг покъсно второ копие изсвистя нагоре, отклонено този път от защитната магия на вещицата. После обезсилено тупна на земята, вече неподвижно и безвредно.

Две малки корабчета се приближаваха по реката отляво и отдясно на острова, затваряйки пътищата за бягство. Гребците мощно тласкаха лодките напред под устремния барабанен ритъм и яростта на свистящите камшици. Екипажите трескаво опъваха дебелите тетиви на огромни арбалети, приготвяйки ги за нова стрелба. А няколко човека почистваха палубите от последните маскировъчни клонки, които така успешно ги бяха прикривали досега. Бяха твърде далече и огънят на дракона не можеше да ги достигне. Алгира насочи цялото си внимание към по-близкия кораб. Скова го в дебел лед и го обездвижи напълно. Греблата му останаха неподвижно забити в замръзналата вода около него. По-безпомощен и от бръмбар по гръб, той се понесе надолу по мудното течение на реката. През това време обаче хората на втория кораб завършиха зареждането на страшното си оръжие. Острият връх на нова гигантска стрела стърчеше застрашително над борда и търсеше сърцето на Риналу.

Без да губи време, Алгира покри и двамата с бледосиния купол на защитната си магия. После тревожно огледа прободеното крило на дракона. Той беше захапал дръжката на копието и се опитваше да го изтръгне от себе си, но безуспешно. Широкото и

леко назъбено острие, подобно на брезово листо, беше създадено да пробива и разкъсва. Врязало се дълбоко в страшната рана, то не можеше да се върне назад въпреки неистовото дърпане на Риналу.

– Чакай, спри! Така няма да стане! – извика му тя с мисълта си.

Когато той неохотно се подчини и замря, вещицата се мушна под блестящото му тяло и изтегли копието навътре и надолу през дупката в крилото. После я запуши надве-натри с треви и листа, като се опитваше да не гледа шуртящата синя кръв.

– Как си? Ще можеш ли да летиш така? – с тревога попита тя.

– Чакай да помисля малко... Не, не ми помагай, сам ще се сетя. Хм... Добре де, само малко ми подскази – ти би ли могла да тичаш, ако единият ти крак е навехнат, а в другия зее голяма дупка?

– Ако не си разбрал, опитват се да ни убият. Съзнавам, че вината за това е моя, но няма нужда от сарказъм. Не знам колко още ще мога да ни пазя.

Сложила тънкия показалец върху китката си, Вилтаяна отмерваше времето с ударите на сърцето. Когато преброи до дванадесет, в погледа ѝ блесна сляпа ярост. Тя махна с ръка към войниците и натегнатата до скъсване тетива на тежкия арбалет с облекчение се отпусна. Освободеното копие с тихо бръмчене се насочи към все по-изтъняващият синкав щит, пазещ ранения дракон.

Лицето на Алгира, измъчено от усилието да поддържа защитната магия, се озари от плаха усмивка. Малката ѝ хитрост се беше оказала неочаквано успешна. При първата им среща Вилтаяна я бе попитала колко дълго може да пази Риналу. Тогава на Алгира никак не ѝ се искаше да отговаря. Но се почувства принудена, потъваща в тези безкрайно дълбоки сини очи. Затова каза "десет удара на сърцето". Не можеше да не отговори и нямаше как да излъже тази, която четеше мислите ѝ. И все пак се опита да скрие истината. Ударите, за които говореше Алгира, бяха не на човешко, а на драконово сърце. А малцина знаеха, че то беше устроено доста по-различно. По време на полет или при преследване на плячка сърцата на драконите ускоряха неимоверно своя пулс. Това даваше на крилето им силата, необходима да държи масивните тела във въздуха. Но при покой драконовите сърца биеха три пъти по-бавно от човешките. Когато не летяха, огнедишащите чудовища почти спяха. Така че Алгира можеше да поддържа защитната си магия тройно по-дълго, отколкото смяташе Вилтаяна.

Острието на копието не успя да пробие магическия щит на вещицата. Той все още беше достатъчно здрав. След като отрази новото нападение, тя веднага свали защитата си, защото вече започваше да се уморява. После задърпа Риналу към левия бряг на острова. В тази посока пътят към свободата им беше открит. Когато стигнаха до самата река, драконът проумя плана на вещицата и категорично поклати глава.

– Само това ли успя да измислиш? Аз не мога да плувам!

– Хайде, ще минеш по дъното. Едва ли е много дълбоко.

– Дълбоко е! – не се съгласи Риналу, вперил нервен поглед в ленивите талази.

Алгира успокояващо прегърна огромната му глава, както беше правила толкова пъти досега. Спечелената отсрочка бързо изтичаше. Тласкан от ритмичните удари на греблата, корабът се насочи към тях, заобикаляйки острова. Стрелците му отново подготвиха ужасяващия си арбалет за стрелба. Озарена от спасителна идея, вещицата протегна ръка към водата и наоколо запрехвърчаха ситни снежинки. Тънка коричка от скреж се простря през реката чак до отсрещния бряг. С леко скърцане и пукане тя започна да се разширява и удебелява, образувайки здрав леден мост.

Драконът недоверчиво стъпи върху замразената повърхност. Като пляскаше с криле, за да намали натоварването върху млечнобялата пътека, той се насочи към близката суша. Алгира го следваше, като зорко следеше настигащият ги кораб. Когато екипажът му завърши приготвянията си, те изстреляха още едно копие по Риналу. Вече на края на силите си, вещицата нямаше как да го спре. Но успя да го отклони малко, така че то прелетя над главата ѝ и с тих плясък изчезна в реката.

Когато ноктите на дракона се забиха в пясъчливия бряг, той нададе гръмогласен рев. Едва дочакало това, момичето се метна на дългата му шия и се намести в седлото си. Хвърляйки прощален поглед през рамо, Риналу се затича по сухата земя. Всяка следваща крачка го отдалечаваше все повече от гибелната засада на малкия остров.

– Нали знаеш, че не мога да надбягам кон? – попита той след малко, като проверяваше за пореден път дали някой не ги преследва.

– Но на кораба нямаше коне, Рин, само хора. А от тях си побърз, нали?

Тъй като никой не ги гонеше, след час спряха да бягат. Алгира свали седлото на Риналу и се зае да лекува раната на крилото

му. Почисти я, доколкото можа, и я наложи с листа. Колкото и да търсеше, не успя да намери никакви лековити билки в сухата степ. Добре поне, че кръвта беше спряла да блика и беше засъхнала в тънка синя коричка. Момичето внимателно прегледа и следите от битката с Мойлири. Тя със задоволство установи, че раните бяха почти зараснали, а някои напълно бяха изчезнали.

– Нали знаеш, че всичко това е излишно? До утре сутринта няма да е останал дори и белег за спомен. Ще съм напълно здрав.

– Разбира се, че ще си. Заради грижите, които полагам за теб. Сега стой мирен още малко.

Риналу недоволно изпръхтя.

– Всички тези грижи просто прикриват чувството ти за вина. Каж ми какво те мъчи. Чувствам, че нещо ти тежи, а не искаш да го споделиш. Мислите ти са тревожни, но не ме допускаш до тях.

Алгира безпомощно отпусна ръце:

– Ох, усетил си значи? Ама и аз съм една вещица – всеки чете ума ми като отворена книга! – укори тя себе си, а не любопитството на Риналу.

– Какво значи "всеки"?

– Ами ти, както и онази ужасна жена, която се опита да ни убие – тъжно въздъхна момичето. После накратко му разказа за ултиматума на Вилтаяна.

– Съжалявам, че те излъгах за диамантената мина. На два пъти изложих живота ти на опасност, а дори не те предупредих. Решението засягаше и теб, и трябваше да го вземем заедно.

– Но ти рискува и собствения си живот. И го направи, за да ме защитиш. Нямах как да знаеш за Мойлири, нито че Вилтаяна ще се окаже толкова зла.

– Все пак трябваше да ти кажа. Но не само това ми тежи. Не ми харесва и начинът, по който използвах яйцето като разменна монета за живота ти. Направих го с лекота и без да се поколебая. Отначало търсех единствено начин да те спася. А после си помислих колко добре би било, ако можем да привлечем Мойлири на наша страна. От нея щеше да излезе могъщ съюзник, а ние имаме нужда от помощ. Преследват ни войниците на Съветника и постоянно бягаме или се сражаваме с какви ли не чудовища. Малцината ни приятели също се нуждаят от защитата ни. Затова постъпих толкова нечестно с Мойлири. Възползвах се от ситуацията, макар и не създадена от мен, за да я подчиня на волята си. А това не е редно и ми тежи. Искане ми се да не се налагаше да го правя. Искане ми се да живеем в един по-добър и справедлив свят, в който не трябва да

правим компромиси със себе си. С твоя помощ много бързо станех твърде могъща. Двамата с теб се превърнахме в сила, която хората уважават, и от която се боят. Сляхме се в юмрук, който може да закриля, но и да наказва. И сега се чудя дали не започвам да приличам на Съветника. Боя се, че няма да се справя с отговорността, която идва заедно с тази сила.

– Но нали затова имаш мен! – усмихна се Риналу, а зъбите му проблеснаха под лунната светлина. – Аз не се интересувам от безполезни дрънкулки, а и ти ме научи да уважавам живота. Мога непредубедено да преценявам действията ти. Винаги можеш да разчиташ на мен да ти казвам, когато не си права.

– Непредубедено? Та ти си ми приятел и постоянно рискуваш живота си за мен. Не, Рин, ти не би могъл да осъдиш никоя моя постъпка, колкото и несправедлива да е тя. Надявам се само по-често да успявам да открия и избира по-малкото зло. Защото мога да разчитам на единствено на преценката на Салдемир и Лиандра.

Разтревожена и гладна, вещицата дълго не можа да заспи.

На другата сутрин раните на Риналу бяха заздравели. Той се възстановяваше изключително бързо, така че това не го изненада. Когато разпери крилете си, за да ги огледа в полумрака на настъпващия ден, превръзката на Алгира изхвърча настрана. Под нея синееха чисто новите пера, пораснали през нощта. След два пробни маха драконът безшумно излетя. Обилната закуска с някакъв престалял бивол напълно възвърна силите му. Дори улови някаква лилица за закуска на момичето, но Алгира я пусна на свобода. Нямахше търпение да види приятелите си.

Когато най-накрая достигнаха мястото на срещата със Салдемир, завариха само едно изстинало огнище. Докато вещицата преценявашо разтриваше угасналата жарава между пръстите си, Риналу подуши наоколо. Въздухът с едва чуто свистене нахлу в ноздрите му.

– Били са тук. Но миризмата им е стара, отпреди два дни.

– Какво ли им се е случило? Ще можеш ли да ги намериш? – разтревожи се Алгира.

Риналу извъртя назад дългата си шия и я погледна с удивление.

– Ще мога ли да ги намеря? Все едно да те питам ти дали можеш да стреляш с лък.

– Точно в момента – не! – обезсърчено наведе глава момичето. – Хората на Съветника ми го взеха, забрави ли? А така и не намерих време да си направя нов.

– Щом толкова те е грижа за тях, хайде да ги проследим.

Алгира нямаше нужда от втора покана и само след миг двамата се понесоха, водени от недоловимата за момичето миризма.

– Добра новина! – заяви след няколко завоя Риналу. – Не са бягали от опасност. Самите те са гонили или дебнели някого.

– Но как разбра?

– Изглежда са търсели нещо, защото са лъкатушели. Дракон, който знае къде отива, или от какво бяга, се движи по права линия. Ако приятелите ти бяха преследвани, следите им нямаше да се лутат така. Успокой се, добре са.

Когато малко по-късно ги откри, Риналу беше озадачен от поведението на групата хора. След това и Алгира ги чу, още преди да бе успяла да ги види. Шумът от битката с лекота надвикваше свистящия в ушите ѝ вятър. Драконът послушно се завъртя в широк плавен кръг, давайки ѝ възможност по-добре да огледа наоколо.

Отрязаната в основата си ръка на средно голям нерфолд легеше безжизнено на бойното поле. Войниците се опитваха да обездвижат чудовището, като го оплитаха с въжета. Макар и тромаво, то беше много силно и се сражаваше ожесточено. Изведнъж се освободи, разхвърляйки едва удържащите го хора като мравки във въздуха. Остана само Салдемир, който се беше покатерил на гърба му, и се опитваше да отсече втората ръка с тежкия си меч. Обикновено острие би се счупило още от първия удар в твърдата като камък плът на жестокия звяр. Но ДракоПлам беше закален в огненото дишане на Риналу и беше невероятно здрав. Само след миг отделеният от тялото крайник полетя към земята. С оглушителен рев нерфолдът се опита да сграбчи дръзкия си нападател, който се скри между раменете му.

– Какво ще кажеш да им помогнем? – посочи Алгира към вкопчилите се в неравна схватка хора.

– А какво стана с "Не убивай това, което не смяташ да изядеш!"? Защото аз този нерфолд няма да го ям. Много е твърд и ще си изпочупя зъбите в него! – напълно сериозно заяви Риналу.

Алгира изобщо не се смути.

– Превърна се в "Убий това, което заплашва теб и приятелите ти!". Хайде, сниши се, за да ги предупредим.

Първоначално стреснати от появата на новата заплаха в небето, хората с облекчение разпознаха момичето и дракона. Вещица-

та лесно ги убеди да напуснат полесражението, за да не пострадат. Само Салдемир упорито въртеше меча си и отказваше да се пусне от тъмнокафявото чудовище.

– Махни се от там! Имам план и ти само ни пречиш! – изкрещя Алгира, опитвайки се да надвика острото звънтене на ДракоПлам.

Едрият войн с недоволно ръмжене тупна на земята и чевръсто се изтъркаля настрани. Последните две ръце на нерфолда профучаха над главата му като гигантски коси. Салдемир скочи на крака и бързо изтича извън кръга, описван от бясно въртящите се крайници, които вършееха високата трева. Подобното на къща животно с клатушкане последва война. Но после забеляза новия си враг и впери малките си злобни очички в кръжация над него дракон. Риналу се изви във въздуха, после набра височина и се гмурна почти право надолу.

– Сега какво смяташ да правим? Нали не си забравила, че нерфолдите не горят?

– Не съм. А ти помниш ли какво се случи с каменната плоча, която беше запречила входа на мината? Хайде, Рин, загрей хубаво тази ходеща скала, останалото е моя работа.

Яростна огнена вихрушка се изви около нерфолда. Влажната трева пламна и в миг се овъгли, а земята под нея заприлича на изпечена глинена паница. Звярът невъзмутимо се измъкна от огромната клада и запрати едната си ръка към дракона. Над нажеженото му туловище се издигаше тънка струйка белезникав дим.

Риналу се превъртя през крило, избягвайки летящото живо копие. Едва успя да изравни полета си, когато и вещицата се намеси в битката. Тя протегна ръцете си към трикракото чудовище и то в миг се покри със скреж. Бледозелен облак го обгърна отвсякъде, а въздухът се изпълни със свежия мирис на буря. Над притихналата равнина се разнесе зловещо съскане, което премина в ужасяващ трясък. Нерфолдът се показва от гъстата мъгла, а масивните му крака се напукаха и разцепиха. С тътен, наподобяващ падане на гръмотевица, огромното туловище рухна на земята и се пръсна на парчета. После избълва фина тъмнокафява прах, която се смеси със стелещият се над него дим.

Драконът направи още един последен кръг над победения си противник и се насочи към хората.

– Кацни ей там, на края на поляната. Нека не плашим приятелите си, а? – потупа го Алгира по гърба. Още недочакала призе-

мьяването на Риналу, тя скочи от врата му и се затича към малката група настръхнали войници.

Салдемир също се втурна към нея и сграбчи тъничкото ѝ тяло в мечешката си прегръдка. Вещицата болезнено изстена. След миг някаква невидима, мека, но могъща сила поде война като перце. Разпростря се по цялото му тяло, избута го назад и го принуди да пусне момичето на земята.

– И аз се радвам да те видя, но трябва и да дишам – изкашля се задавено Алгира.

Войнът смутено погледна огромните си ръце, после отново я прегърна, този път по-внимателно.

– Всяка среща с теб, след която оставам жива и само леко натъртена, е добра среща! – засмя се тя, докато той радостно я издигаше над земята. Риналу напрегнато ги следеше, готов всеки миг да скочи и да се притече на помощ.

Когато най-накрая стъпи отново на краката си, момичето щастливо добави:

– Толкова съм зажадняла да видя искрена усмивка, отворени длани и приятелски очи, които не търсят гърба ми, за да забият нож в него.

– Явно много пъти са те предавали. Е, при нас можеш да си отдъхнеш спокойно. Взорът ни е насочен навън, за да те пази. А оръжията в ръцете ни са само за враговете.

Алгира подритна едно парче от нерфолда.

– Мъртъв ли е?

Едва откъсвайки поглед от нея, Салдемир потвърди:

– О, да. Освен ако някой не го съгради наново камък по камък и не му вдъхне живот.

После се наведе, за да разгледа по-внимателно отломките от чудовището.

– Закъсняхте с няколко дни. Вече бяхме започнали да се тревожим. Какво ви забави толкова?

– Ами нали знаеш – обичайните неща. Ураганна буря, зла вещица, огромен дракон. Нищо сериозно – усмихна му се ведро момичето и отметна назад дългите си пламтящи коси. Те меко се разляха по раменете ѝ като кротък водопад.

– Ха, като стана дума за вещици, твоята посестрима намери ли те? Висока, с дълга руса коса, изумително красива? Срецнахме я малко след като двамата с Риналу заминахте да скриете яйцето. Когато разбра за теб и дракона, тя прояви голям интерес и поиска

да се срещне с вас. А щом ѝ казахме, че очакваме скоро да се върнете, веднага тръгна да ви търси.

Щастливата само допреди миг Алгира пребледня, а тънките ѝ пръсти болезнено се впиха в ръката на Салдемир.

– Вилтаяна! Ето как ни е открила!

Цялата настръхнала, тя настойчиво потърси погледа му.

– Какво точно ѝ казахте?

– Мислех, че ще се зарадваш да срещнеш друга като теб. Нещо лошо ли сме направили? – очите му виновно отбягваха нейните.

Алгира вдигна ръце в едва овладян гняв, а въздухът около нея се завихри и я обгърна като жив щит.

– И как така решихте да ѝ се доверите?

Почувствал се изведнъж дребен и незначителен, Салдемир се чудеше къде да се скрие от пламтящата ѝ ярост.

– Ами тя ни донесе полезна информация за плановете на Съветника. Доказа се като наш верен съюзник.

– Тя е толкова красива, колкото и умна! Лесно ви е завъртяла главите с чара си и сте повярвали на всяка нейна дума. Сигурно дори не ѝ се е наложило да използва магия, за да ви омае. Но не ви ли хрумна, че може да работи за Хаймдес? Че вероятно иска да разкрие вашите планове и да му ги съобщи? Не се ли запитахте откъде една вещица има кон? На колко жени въобще е позволено това?

– Познавам една, която язди дракон... – неуверено опита да се защити войнът, но бързо млъкна.

Сянка на подозрение пропълзя по лицето на Алгира и се настани точно между гневно сключените ѝ вежди.

– Дракон... Ама разбира се! Споменахте ли на Вилтаяна как Риналу ме нападна, когато го бяха отровили?

– Ами... мисля, че да! – смутено призна Салдемир.

Последвалата реакция определено го завари неподготвен. Момичето с радостен вик се хвърли към него и го прегърна.

– Разбираш ли какво означава това? Аз си мислех, че съм безпомощна пред нея. Че не мога да скрия мислите си. Но тя всъщност не е могла да ги прочете. Всичко, което е знаела за мен, го е научила от вас. И после умело го е използвала, за да ме заблуди. Не съумях да проникна в ума ѝ, но поне съм успяла да защитя своя. Затворила съм съзнанието си пред толкова могъща вещица!

– Това е... добре, нали? – все още объркан и озадачен попита Салдемир.

Гневът на вещицата се изпари от лицето ѝ по-бързо от капка вода върху нагорещен от слънцето камък.

– Това е чудесно! Защото сега знам, че мислите ми не ме издават. И вече разбирам защо Вилтаяна поиска да ѝ донесе диамант като доказателство, че сме били в Лиргендул. През цялото време се чудех за какво ѝ е необходимо това. Защо просто не надникне в спомените ми и не провери сама? Излиза, че изобщо не може.

– Били сте в... Лиргендул? И сте се върнали от там? При това невредими? – Въпреки че стърчеше с цяла глава над нея, войнът я гледаше със смесица от страхопочитание и уважение.

Усмивката на Алгира можеше да разтопи айсберг.

– О, Лиргендул не е толкова опасен, ако имаш дракон. Извинявай, че си го изкарах на теб. Бях бясна на себе си, че толкова дълго не успях да разбера каква е Вилтаяна. Трябваше да прозрелъжите ѝ много по-рано. Например, когато беше убедена, че съм първата вещица, говорила с дракон. По-късно от Мойлири разбрах, че това не е вярно, че преди мен е имало поне още една. Сборът на вещиците със сигурност е знаел за това. Не може да нямат летописи в архивите си. Нали все някъде трябва да пазят тайните си рецепти и магии. Още тогава трябваше да разбера какво става, вместо така глупаво да попадна в засадата ѝ на острова. Не ми е ясно само откъде знаеше как изглежда майка ми. Изглежда наистина я е познавала. Макар че споменът за срещата между тях може да е бил фалшив. Но дори и наистина да са се познавали, това не значи, че са били приятелки.

След като тя му разказа за последните си прекеждия, Салдемир удивено почеса могъщия си врат.

– Едно нещо не разбирам? Ако е искала да ви убие, защо не го е направила веднага щом ви е открила? И двамата сте били заспали, щяло е да бъде много лесно.

– Предполагам, че първоначално точно това е смятала да направи заради наградата, която Съветникът е обявил за главите ни. Но когато ни е намерила, не е водела със себе си войници, които да жертва. Трябвало е да го направи сама и в последния момент се е уплашила. С мен лесно би се справила, но Риналу е много труден за убиване. Дори и смъртно ранен, той вероятно щеше да успее да я разкъса или изпепели, преди да издъхне. Затова е решила да не рискува и ни е изпратила на сигурна гибел в Лиргендул. Ако бяхме загинали там, тя спокойно щеше да ни обяви за мъртви и да си прибере наградата. А ако все пак по някакъв начин се върнем, трябваше да ѝ донесем диамант. След което войниците, които без

съмнение Хаймдес лично ѝ е дал, пак щяха да ни убият. Така че във всички случаи е щяла да спечели от смъртта ни. Просто не мога да повярвам колко лесно ме измами.

– Това значи ли, че вече не ни се сърдиш толкова? Та ние сме просто неколцина мъже, колко му е да ни очарова с прелестите си и сладките си приказки. Но тя е успяла да заблуди и теб. А ти не си просто жена, ами и вещица.

– Добре де, съжалявам. Може би реагирах твърде бурно. Много се ядосах, когато осъзнах как Вилтаяна е завъртяла всички ни заради собствените си планове. Но не бих могла да ви се сърдя дълго, дори да бяхте виновни. А вие не сте! Стоманата воюва със стомана, а срещу магията е нужна магия. За да победиш вещица е необходима друга вещица. Тя не е лъжица за вашата уста. Всички имаме късмет, че сме още живи.

Сестрата на Салдемир беше единствената, която не проявяваше никакъв страх от дракона. Докато мъжете нервно стискаха дръжките на мечовете си и всячески избягваха да гледат към Риналу, тя отиде право при него. Нежно погали сините му блестящи пера и острите шипове на опашката му. После надзърна в откреннатата му паст и с любопитство разгледа дългите му зъби. Накрая погледна в голямото му златисто око, което следеше движенията ѝ без да мигне. Огромното животно не смееше да помръдне, за да не я уплаши, а Лиандра видимо се забавляваше. И през цялото време му говореше нещо, което драконът не разбираше, а Алгира беше твърде далече, за да чуе. След като измери с педи разстоянието между главата и седлото, тя се приближи до вещицата и брат си.

– Много е красив! И е толкова голям! И кротък! – възхитено посочи Лиандра към Риналу. – Ако искаш, мога да ти направя чудесна юзда за него.

– За какво ми е? – изуми се Алгира. После поясни:

– Риналу е дракон, а не кон. Седлото ми трябва, за да не падна от него. Но юзда просто не ми е нужна. С него заедно решаваме какво ще правим и накъде ще летим. По време на полет сплитаме съзнанията си, а мислите ни стават общи. Пък и аз въобще не бих могла да го управлявам, само ще му преча. От друго имам нужда и ако не греша, ти щеше да ми помогнеш.

Вещицата тактично замълча, давайки възможност на Лиандра да се измъкне от обещанието си. Но само след миг сестрата на Салдемир се изчерви, измърмори някакво извинение и хукна към вързаните недалече коне. Когато се върна, носеше със себе си продълговат калъф, направен от волска кожа. Внимателно развърза

възлите и разгърна пакета на земята. После взе от него къса извита тояга и с поклон я подаде на приятелката си.

Алгира с недоверие пое странно изглеждащото оръжие. Макар на пръв поглед да приличаше на обикновен лък, веднага се виждаха няколко разлики. На първо място, той беше почти с една трета по-къс и тя се зачуди дали щеше да има необходимата ударна сила. Тялото на лъка беше изработено от две парчета дърво, закрепени едно за друго. Предното беше еластично, а задното даваше якост. В краищата на двете рамена бяха поставени малки макари с яйцевидна форма, а тетивата минаваше три пъти през тях. В средата ѝ беше поставено малко устройство за по-лесно захващане.

– Направила съм ти нов колчан и няколко различни вида стрели. Можеш да ги разпознаваш по цвета на перата. Тези, черните са дебели и с много тежък и тесен връх. Обхватът им е ограничен, но с лекота пробиват броните на войниците. Зелените са много леки и летят надалече, затова са най-подходящи за лов. На червените съм намотала вълна, напоена с мазнина, която гори много добре. Така можеш да подпалваш разни неща.

– Тези няма да ми трябват. За тази цел си имам Риналу – усмихна се любезно Алгира и бутна запалителните стрели настрана.

– Да, но неговите пламъци не стигат далече, нали? А с тези стрели можеш да запалиш пожар на стотина метра от теб – меко настоя Лиандра и ги прибра обратно в колчана.

– И накрая, сините имат разперени върхове с кукички. Забиват се в дървета или в процепите между каменни зидове. Ако вържеш това тънко и леко въже за края им, ще можеш да се катериш по него.

Още първият пробен изстрел напълно разсея опасенията на Алгира. Макар че се опъваше доста леко, лъкът изстреля черната стрела с много голяма сила. Дългото ѝ острие прониза стоманената броня, закрепена на едно близко дърво.

– Е, какво ще кажеш? Доволна ли си, Повелителко на драконите?

Алгира се засмя и кимна към Риналу:

– Имаш късмет, че той не те разбира. Нямах да хареса думите ти. Но пък аз много харесвам работата ти. Справила си се чудесно. И лъка, и стрелите са великолепни и ще са ми много полезни. И мисля, че знам точно как да ти се отблагодаря. Ти каза, че харесваш дракона, нали? А искаш ли да го харесаш още повече? Какво ще кажеш да полетиш с него?

Очите на Лиандра станаха по детски кръгли и молеци. Целите се превърнаха в надежда и наивно доверие. Вечно проклятие заслужаваше всеки, който излъжеше такива очи.

– Може ли? – задавено прошепна момичето. – Откакто ви видях заедно все за това си мечтая. Но не се осмелявах да помоля.

– Хайде да разберем – дяволито ѝ намигна Алгира и двете се отправиха към дремещия Риналу.

– Как мислиш, ще можеш ли да повозиш Лиандра без да я изядеш? – колкото се може по-сериозно го попита вещицата.

– Ще бъде трудно. Приятелката ти ми харесва и нямам търпение да видя как е на вкус – опита се да ѝ отговори подобаващо драконът, за което получи закачлив удар по носа.

След като наместиха Лиандра в седлото, Алгира и Салдемир се отдръпнаха извън размаха на крилете на Риналу.

– Няма как да го управляваш, но можеш да му показваш с ръка къде искаш да те отведе. Ако много се уплашиш – плесни го силно по врата и той ще те върне обратно. Много те моля, дръж се да не паднеш, защото не знам какво ще ми направи брат ти, ако пострадаш!

– И не би искала да научиш, повярвай ми! – намръщи се Салдемир.

Идеята никак не му харесваше и той с натезало сърце проследи как дългото тяло на Риналу разсече въздуха с едва чуто свистене. Птичите песни секнаха изведнъж, когато тъмната му сянка се плъзна по земята. После драконът и момичето се превърнаха в малка синя точкица, която се изгуби в небето.

Риналу първо се издигна високо и бавно описа няколко широки кръга. Изкачи се над ниските облаци, после послушно последва сочещата наляво ръка. Обиколи един стръмен скалист връх, за да може спътничката му да огледа остриите непристъпни зъбери от всички страни. Не искаше от самото начало да я плаши, затова кръжеше съвсем плавно. Тя крещеше нещо неразбираемо, но след като не го докосваше по шията, той реши, че може да продължи. Прелетя толкова близо до отвесните скали, че краят на дясното му крило откърти няколко дребни камъчета. После се спусна над острия ръб на един хребет, който се извиваше като конски гръб под тях.

Решил най-накрая да си поиграе, драконът се наклони рязко настрана и се плъзна стръмно по крило. Гмурна се надолу почти отвесно, оставяйки момичето да си мисли, че пропадат неконтролируемо. Звучите, които то издаваше, не се промениха много и той не

мога да разбере дали маневрата му постигна целта си. Земята приближаваше бързо, затова драконът се превъртя странично два пъти и се устреми право нагоре, използвайки скоростта, която беше набрал. Ръцете на Лиандра ужасено стиснаха врата му, но тя все така не му даваше знак да спре. Риналу описа два вертикални кръга, като при втория ноктите му докоснаха върховете на дърветата. Твърдо решен да покаже най-доброто, на което беше способен, той се завъртя с корем към небето. Очакваше момичето да се изпусне и да падне, затова се приготви да го улови във въздуха. Но то се държеше.

Драконът се спусна ниско над земята, така че главата на Лиандра почти да я докосва. Все така обърнат обратно, се насочи към близката горичка. Издигна се над дърветата в последния момент, като едва избягна сблъсъка си с тях. После се насочи към лагера, където ги очакваха Алгира и Салдемир. На стотина метра от него рязко се превъртя, заемайки най-накрая естественото положение за полет. Разпери крилете си настрани и обърна долната им повърхност срещу въздушния поток. С няколко мощни загребвания уби скоростта си и спря почти на място. За миг замръзна неподвижно над земята, а после грациозно кацна на малката поляна, за ужас на хората и вързаните наблизо коне. Животните изцвилиха и се изправиха на задните си крака. Панически се опитваха да се измъкнат, но стоманените колчета, забити здраво в пръстта, ги удържаха.

– Как беше, хареса ли ти? – попита приближилата ги Алгира, докато помагаше на изнемощялата Лиандра да слезе от седлото.

– Не... се... упла... ших! – едва успя да промълви драконовата ездачка, преди да се свлече в меката трева.

– Оттук изглеждаше доста страшно! Добре ли си? – разтревожен се надвеси над нея Салдемир. Сестра му кимна и бавно се изправи. Светът още се въртеше пред очите ѝ, но този полет тя никога нямаше да забрави.

Денят вървеше към края си. Облаците лениво течаха през небето, като гигантска мъглива река. Един от тях беше закъснял и се опитваше да догони рунтавото си стадо, преди то да се скрие зад хоризонта. Багрите бавно помръкваха, докато последните късчета слънчева светлина пестеливо осветяваха далечните планински върхове.

Вечеряха мълчаливо и после някак много бързо Алгира, Салдемир и Лиандра се оказаха сами около огъня. Всички останали изведнъж си намериха нещо за вършене, което да ги отдалечи от вещицата. Дори Елистар, приятелят на Лиандра, се завъртя за малко наоколо и после отиде да провери дали конете са добре вързани.

– Хората ти май не ме харесват много? – посочи през рамо Алгира.

– Можеш ли да ги виниш? Те и преди се бояха от вещици. А сега разбраха колко лесно Вилтаяна може да влиза в умовете им и да се разпорежда с живота им. Те са войници, свикнали са да се сражават. Но дори когато жертват живота си, знаят защо го правят. И мисълта някой да ги движи като кукли на конци за тях е непоносима.

Алгира кимна разбиращо, а очите ѝ се изпълниха с горчивина.

– Струва ми се, че ще ми е много трудно да спечеля доверието им. Да ги убедя, че магията е чиста и прозрачна. И че приема цвета на сърцето на този, който я използва. А дори и да ми повярват някой ден, у тях винаги ще си остане някаква неприязън. Не към мен самата, а към това, което съм. Ти май ще излезеш прав, че на вещица не може да се вярва.

– Но аз ти се доверих, нали? И досега не си ми дала причина да съжалявам за решението си. Сестра ми също ти вярва.

Вещицата се разведри малко:

– Наистина ли? Кажете ми тогава, вие с Лиандра защо не страните от мен? Защо не се страхувате, че ще ви омагьосам? Защо ми вярвате?

– Когато те срещнах за първи път, ти беше просто момиче, изгубено в нощния град. Разбрах че си вещица едва при втората ни среща, но тогава ти ми върна моята отвлечена сестра. И за мен това беше достатъчно. Вярно, че нямам твоите умения и не мога да погледна в ума ти. Но мога да почувствам светлината в сърцето ти. Макар да не можеш да бълваш пламъци като дракон, ти огряваш душите на хората и прогонваш тъмнината от там.

– Хм. Мойлири ми каза почти същото. Изглежда, все пак не съм се научила да затварям съзнанието си толкова добре, колкото ми се иска. Една вещица, а още повече една жена, трябва да умеє да остава загадка за хората – опита се да се пошегува Алгира. Все по-успешно пазеше мислите си, но така и не успяваше да скрие бушуващите в себе си чувства. Затова реши да смени темата:

– Разкажи ми повече за нерфолда, с който се биехте. Струва ми се много странно това, че появите им напоследък толкова зачестиха.

– Докато те чакахме на уговореното място, при нас дойдоха оцелелите жители на едно село. То било нападнато и опустошено от нерфолд. Опитали да се защитят, разбира се, но нищо не успели да направят. Това е непосилна задача дори за добре обучени войници. Лесно открихме чудовището и се опитахме да го спрем, както си знаем. Аз дори използвах новия си меч, за който отново трябва да благодаря на теб и на дракона ти. Като цяло обаче битката не вървеше добре, не ни достигаха хора. Не знам какво щеше да стане, ако не се бяхте появили. Но вие двамата постигнахте невъзможното. За първи път убихте нерфолд. И го направихте заедно. Човек и дракон, огън и лед постигнаха това, което никой досега не е успявал.

– Заварихме приятели в беда и се притекохме на помощ – смутено извърна поглед Алгира. – Но кажи ми, разбрахте ли причината за нападението?

– Не съвсем. Отначало никой не се съмняваше, че чудовището се е насочило към съседното село, за да разруши и него. И бяхме заети предимно да мислим как да го спрем, за да опазим хората и къщите им. Но докато планирахме действията си забелязах, че нерфолдът през цялото време се движеше по права линия. Като че ли имаше ясна цел и знаеше точно къде отива. А тъй като пътят му минаваше встрани от селото, вече не съм толкова сигурен, че изобщо се е интересувал от него.

Алгира се замисли.

– Покажи ми посоката.

Когато Салдемир посочи на югозапад, вещицата развълнувано възкликна:

– Точно към острова на Вилтаяна. Преди само предполагам, но вече съм убедена, че между нерфолдите и магията съществува някаква връзка. Може би те я мразят и я унищожават, където я срещнат?

– А може би се хранят с нея? – предположи Салдемир.

– Невъзможно! Никой не се храни с магия. Макар че... може и да си прав. И ако това е така, те никого не нападат и с никого не воюват. Само преследват храната си. Може би селото, което този нерфолд е нападнал, просто се е оказало на пътя му. И ако хората не се бяха нахвърлили върху него, той щеше да отmine, без да ги закача.

– Ами градовете? Имаше поне две атаки над градове. В отбраната на единия участвах и аз, така че видях всичко отблизо. Нерфолдите можеха да заобиколят крепостта, но вместо това те нападнаха и разрушиха стената. А после тръгнаха по улиците и през къщите. Едва успяхме да ги спрем. Как ще обясниш това?

– Ако съм права – много просто! Някъде в тези градове са се пазели магически предмети. Вероятно много могъщи, щом нерфолдите са ги усетили толкова отдалече. А това значи, че на острова на Вилтаяна също има някаква силна магия. Скоро ще трябва да проуча този въпрос.

Салдемир скочи на крака.

– Щом знаеш къде се намира тя, трябва да ми кажеш. Още утре ще я посетя и ще премахна заплахата веднъж завинаги.

Алгира тъжно се усмихна.

– А защо си мислиш, че тя въобще ще ти позволи да стигнеш до нея? Откъде знаеш, че няма да те омае, още преди да си я видял? Да те превърне в свой роб, който безволево пълзи в краката ѝ. Ще бъдеш готов да убиваш за нея. Дори мен. Дори сестра си. Дори себе си. Слушала съм за такава магия и знам на какво е способна. Не, приятелю, тази работа не е за теб. Не е за никого от вас. Само аз бих могла да я убия. А аз не мога да се реша на това. Все пак тя е от моя вид. А магията е толкова рядка, че трябва да се уважава и пази. Дори и тази, която се използва, за да причинява зло. Не се тревожи за Вилтаяна. Тя вече не може да ви навреди.

– Но тя може да продължи да ни използва за собствените си цели. Да ни кара да вършим за нея всичко, каквото пожелае.

– Не и докато аз съм тук. А точно в момента никъде не смятам да ходя. Имаш думата ми, че ще ви защитя от нея и от всяка друга магия. И ще опитам да убедя Мойлири да не ви закача. Тогава ще можете да ползвате Лиргендул за своя база. Там ще бъдете в безопасност, защото никой, дори и Вилтаяна, не би се осмелил да ви последва.

– Но дори да приеме, как този дракон ще ни различава от останалите хора? А, сетих се – драконите никога не забравят мизми, нали?

Ъгълчетата на устните на вещицата потрепнаха едва забележимо. В настъпващият мрак Салдемир дори не беше сигурен, дали само не му се беше сторило. Тази жена той така и не успяваше да разбере.

– Хайде да спим, утрото може да предложи нови отговори на старите въпроси – прозя се Алгира.

Тя лежеше на бавно изстиващата земя, кръстосала ръце под главата си вместо възглавница. Погледът ѝ скиташе безцелно из осяения със звезди небесен балдахин над нея. Отдавна залязлото слънце вече не можеше да оспорва властта на луната. Салдемир се беше подпрял на лакът, с ръка върху меча и вперени в спящия дракон очи.

Доловило тревогата му, момичето попита:

– Как мислиш, дали Риналу е опасен?

Салдемир я изгледа недоумяващо, преди да осъзнае, че това наистина беше въпрос, и че тя очакваше отговора му:

– Разбира се, че е! Само за миг би могъл да ни изпепели, разкъса или смаже. Смъртоносно създание е, ако това искаш да знаеш.

– О, не се тревожи за това. Ти и приятелите ти сте в пълна безопасност, докато съм наблизо. Ще минат четири, може би дори пет дни, преди той да огладнее дотолкова, че да почне да гледа на вас като на храна. Шегувам се, де! – побърза да го успокои вещицата, забелязала нервното присвиване на очите му. После поясни:

– Питам дали мислиш, че някога отново би могъл да се превърне в диво животно. В свиреп хищник, който не познава приятелството и е подвластен единствено на първичните си инстинкти. В онова чудовище, което едва не уби всички ни, когато го бяха упоили. Не говоря за днес, нито пък за утре, а за някога... когато мен няма да ме има, за да го укротявам?

Алгира не можеше да забрави думите на Вилтаяна и те не ѝ даваха покой. Вече беше научила истинските мотиви на вещицата, но не можеше да се отърве от опасенията си. Ами ако все пак красавицата беше права? Драконите живееха много дълго и Риналу щеше да я надживее с векове. Дали паметта за нея щеше да остави в съзнанието му достатъчно дълбока следа. Дали той щеше да запомни, че не всички хора са зли, че не всички искат да го използват или убият? Дали би могъл някога да се довери на друга вещица? На друг човек? Дали някога би могъл да си намери нов приятел?

В погледа на Салдемир се четеше такова съчувствие и съпричастност към тревогата ѝ, че за миг тя се зачуди дали не бе изрекла мислите си на глас. Той помълча малко, след това тъжно промълви:

– Страхувам се, че не мога да ти помогна с този товар. Ти най-добре познаваш дракона и само ти знаеш отговора на този въпрос. Едно мога да ти кажа – на теб бих доверил живота си. И ако ми кажеш да си пхна главата в устата на Риналу, ще го направя без

колебание. Признавам, че не разбирам отношенията ви. За мен е непонятен начинът, по който съзнанията ви се докосват. Но ти имаш много силно влияние върху всички около себе си. Някак си успяваш да изкараш навън най-доброто у тях. И да им го покажеш, така че те сами да го видят и да повярват в него. А това ги променя необратимо. И тази вяра вече нищо не може да изкорени. Дори и времето.

Звездната светлина нежно струеше от небесния свод. Тя прониза мрака на нощта и приласка изгубените си деца. Обля лицата им и засия в очите им. Прогони страха от душите им и изпълни сърцата им с надежда.

5. НЕБЕСНИТЕ КАМЪНИ

На времето Кастерган било малко и никому неизвестно кралство, което дори не било отбелязано на повечето карти. Това бързо се променило, когато на територията му открили първо злато, а после и диаманти. Постепенно неговите владетели забогатели и започнали да наемат войници. Първо за лична охрана, после за отбрана на страната и накрая – за нападение над съседните държави. За няколко десетки години кралството разширило както границите, така и влиянието си. Територията му обхванала пространството между две големи плавателни реки. А не след дълго завоевателните му крале стигнали и до северното море. След покоряването на крайбрежните градове и техните пристанища, управителите на Кастерган разбрали, че могат да печелят и от търговия. Затова истинското богатство на някогашната невзрачна държавица задълго останало скрито. Никой така и не забелязал, че магията тук била най-силна, а вещиците ставали все по-могъщи и многобройни.

Още като малко момиченце Вилтаяна поразяваше всичките си познати и роднини. Не толкова защото владееше магията, макар че и това беше необичайно на такава ранна възраст. Изумителен беше начинът, по който тя си служеше с нея. Правеше го толкова умело и естествено, както се усмихваше или разресваше дългите си руси коси. Дори и майка ѝ, която беше могъща вещица, не можеше да си го обясни. Но още по-изненадани бяха околните хора, които просто не можеха нищо да ѝ откажат. Даваха ѝ мило и драго, дори крадяха, за да изпълнят всяка нейна прищявка и каприз. При това го правеха с удоволствие и с усмивка на уста. Едва по-късно започваха да се чудят как и защо са ѝ позволили да ги използва така. Защо ѝ бяха дали последните си спестени пари, без които бирници-

те щяха да вземат къщите или нивите им. Как бяха оставили собствениците си деца гладни, за да ѝ купят от любимите ѝ сини панделки. Тези фини късчета коприна така добре отиваха на наситеният морски цвят на очите ѝ.

Майка ѝ се опитваше да поправи нещата и донякъде успяваше. Понякога връщаше на хората пари или стока, друг път лекуваше болните безплатно. Но с течение на времето и тя попадна под влиянието на дъщеря си. Съвсем неусетно забрави всичко, което смяташе за важно, и се превърна в роб на волята ѝ. Накрая цяла тълпа селяни, внезапно опомнили се от унеса, в който бяха изпаднали, я преби до смърт с тояги и камъни. Никой обаче така и не вдигна ръка срещу Вилтаяна. Дали заради красотата, с която природата така щедро я беше дарила? Или пък заради дарбата ѝ, с която вещицата поставяше всекиго под свой контрол?

Ако баща ѝ я винеше за смъртта на майка ѝ, той никога с нищо не го показва. Колхадон знаеше много за магията и разбираше силата ѝ, макар че самият той не я владееше. Една важна и могъща тайна беше заключена в ума му. И той много искаше да я предаде на дъщеря си. Но все отлагаше, разочарован и огорчен от безотговорното ѝ поведение. Твърде егоистични бяха постъпките ѝ и никаква загриженост за хората не се усещаше в тях. Накрая Вилтаяна стана твърде могъща, а някогашното уважение към баща ѝ се изпари като шепа вода в пустиня. Вече нищо не я спираше да изкопчи всичките му знания. Тогава Колхадон напусна селото и никой повече не го видя. Той предпочете да изостави любимата си дъщеря и да замине надалече, вместо да повери тайната си на погрешен човек.

Малкото момиченце разцъфна и се превърна в сияйна красавица, която неустойимо привличаше хората към себе си и безгрижно ги изгаряше. И колкото повече растеше, толкова по-силна ставаше магията в нея. Но не се появи в сините ѝ очи нито капчица жал или състрадание. Влиянието ѝ се разпростря и над околните села, а новините и слуховете караха всички останали да я отбягват. Тя получаваше всичко, което пожелаеше, но то не ѝ стигаше. Никога нищо не ѝ беше достатъчно.

Вилтаяна обичаше да се разхожда из владенията си. Хората я почитаха като кралица и тя се чувстваше такава. Вярно че във вените ѝ не течеше благородническа кръв, но вместо това цялото ѝ тяло беше пропито с могъща магия. И вещицата се къпеше в същите благоговение и страхопочитание, които бяха запазени единствено за владетелите. Приемаше преклонението на хората като нещо

нормално, дължимо и заслужено. Нямахме дворец, нито армия, но разполагаше с безграничната преданост на всички попаднали под нейната власт.

За съжаление обаче господството ѝ далече не беше толкова абсолютно, колкото ѝ се искаше. Нито пък подчинението на хората – толкова безпрекословно. Покоряването на всеки човек и лишаването му от собствена волята отнемаха време и сили. Още като малко момиченце тя интуитивно беше открила начина, а после го беше усъвършенствала многократно. Но въпреки това не се получаваше просто с махване на ръка. И всеки път ѝ се струваше, че губи частца от себе си. На всичко отгоре връзката между нея и поданиците ѝ трябваше постоянно да се поддържа. Както добрият градинар се грижи за градината си, като непрекъснато изкоренява плевелите и полива цветята. А това беше и досадно, и уморително. И колкото повече хора владееше, толкова по-неудовлетворена и раздразнителна ставаше. Толкова изтощително беше да поддържа любовта им. Защо просто не можеха да я харесват такава, каквата е?

Краткото ѝ царуване не остана незабелязано. Скоро самият Съветник Хаймдес поиска да се срещне с нея. И макар че поканата беше поднесена много изискано и любезно, Вилтаяна разбра, че не може да откаже. Още в самото начало на приема тя осъзна, че магията ѝ изобщо не докосва мъжа пред нея. А това никога не ѝ се беше случвало. Изненадана и обърквана, тя се уплаши от непознатата ситуация. После обаче бързо проумя, че животът ѝ не беше в опасност. Напротив, искаха да използват уменията ѝ. Трябваше да принуди някакво глупаво драконче да се излюпи от яйцето си. Вещицата се залови със задачата без желание. Опита се да въздейства на съзнанието на малкото зверче както си знаеше, но безуспешно. Тя така и не успя да достигне до него, нито да долови някаква воля, която да подчини на своята.

Съветникът беше разочарован от провала ѝ, но изглежда го беше очаквал. Изпрати я с почести и дори ѝ подари чистокръвна тънконога кобила. Разделиха се не като приятели, а като съюзници, осъзнали колко полезни могат да си бъдат взаимно. Това беше крепък сговор, скрепен от общите им интереси, и пренебрегващ различията между тях. И двамата ясно осъзнаваха колко много можеше да им навреди една вражда. Затова предпочитаха да прибегнат до нея само в краен случай.

Вилтаяна обаче никога не забрави първия път, когато се беше почувствала уязвима. Макар че всъщност нищо лошо не ѝ сториха, усещането никак не ѝ хареса. И тя реши, че няма да допусне

това да се повтори. Зае се да проучи сияйното украшение на Съветника. Интересуваше я основно начинът, по който короната защитаваше човека, който я носеше. И не след дълго знаеше по въпроса повече от всеки друг. Оказа се, че се беше натъкнала на добре пазена тайна. На мозайка, чийто парченца бяха пръснати из цялото кралство и поверени в ръцете на различни хора. Истината се изпълзваше като гладка риба от мокра ръка, но вещицата знаеше как да бъде убедителна. След десетки покорени съзнания и разговори с раболепни събеседници, загадката започна да се разбулва.

Денят сякаш не бързаше да се събуди. Уютно завит под звездното одеяло на нощта, той недоволно наблюдаваше ленивия възход на слънцето. Отначало тъничка огненочервена ивица срамежливо се подаде между два далечни планински върха. Огледа се наоколо и бавно започна да расте. Не след дълго златният диск вече огряваше равнината. Тънките трели на ранна птица плахо се издигнаха над гората. Свободни и безгрижни, те звъннаха под чистото небе и се понесоха между дърветата. С чувство на лека вина от закъснението си, към тях се присъединиха и други. Като гласовити предвестници на утрото те надникнаха във всяка хралупа и под всеки камък. Нежно погалиха всяко цвете и всяко гнездо. Изтръгнаха по един тих акорд от всяка паяжина и стръкче трева. След кошмарите на нощните стракове и тревоги животът се будеше с трепетното очакване на новите си надежди. Ниските слънчеви лъчи обаче губеха битката с гъсто преплетените клони и стволоче на тъмната дъбрава. Дълги сенки се протегнаха през реката, прехвърляйки ефирен мост чак до острова в средата ѝ.

Красотата на настъпващия ден не трогваше Вилтаяна. Вещицата си имаше прекалено много грижи. След като изми от лицето си последните остатъци от нощната сънливост, тя замислено се загледа в отражението си във водата. Леките вълни внимателно си играеха с него, за да не размият съвършените му линии. Почувствал се някак грозен и недостоен, наносът от ситни пясъчинки по дъното не смееше да помръдне.

Вилтаяна не се изненада, когато синият дракон се появи на хоризонта. Очакваше го. Всъщност щеше да се удиви, ако не го беше видяла. Доколкото познаваше господарката му, тя не беше от хората, които оставят нещата недовършени. Пък и провалено то нападение правеше завръщането на Алгира и чудовището ѝ лесно

предсказуемо. Жаждата за отмъщение, неизбежно предизвиквана от всеки опит за убийство, е могъщо чувство. То прояжда душата като червей и винаги намира пътя си навън. И колкото по-късно се покаже, толкова по-унищожителен е гневът му.

От сивото облаче прах, стелещо се по земята след сянката на дракона, изникнаха двадесетина конника. Тропотът на копитата безжалостно разкъса утринната тишина. Вещицата нервно потръпна. Не обичаше войници, не и такива, които не бяха под властта ѝ. Докато подчинеше един, останалите можеха да я убият. После обаче леко се усмихна. Поне проявяваха достатъчно уважение към нея и не правеха грешката да подценят силата ѝ.

Стиснала безмълвно устни, Вилтаяна махна с ръка към собствените си войници. Едва дочакали знака ѝ, част от тях се втурнаха към корабите, а останалите заеха позиции на брега. Тя и друг път беше наблюдавала точните им и съгласувани действия, които граничеха с магия. Заповедите ѝ се изпълняваха без суетене и забавяне и всеки знаеше точно какво да прави. Сега отново я удивиха с това колко бързо заредиха двуметровите арбалети, зловещо стърчащи през бордовете. Стоманените рамена жално изстенаха от усилието, преди звънящите тетиви да запратят тежките копия във въздуха. Те обаче не успяха да поразят летящото чудовище. Жената на гърба му издигна защитна преграда пред назъбените остриета и с лекота ги отклони. Невредимият дракон прелетя през реката и се снижи над острова. После рязко намали скоростта си, за да даде възможност на своята облечена в зелена рокля ездачка да скочи на земята.

Напразно стрелците на Вилтаяна обсипваха страшния звяр с рояци от стрели. Сапфирените му люспи бяха много здрави и металните остриета се хлъзгаха по блестящата броня, без да могат да я пробият. Хората трескаво се мъчеха да заредят повторно големите арбалети, които бяха поставени на корабите. Твърде тежки и трудно подвижни, те бяха единственото оръжие, способно да поразят дракона. Но подготовката им за стрелба отнемаше няколко минути на петима силни мъже.

През това време вражеската конница достигна до брега на реката, сияеща със синевата на отразяващото се в нея небе. Изглежда конете бяха добре дресирани, или пък имаха голямо доверие на ездачите си, защото без колебание навлязоха във водата. Осъзнала колко безсмислен е обстрелът на крилатото страшилище, Вилтаяна насочи стрелците си към новата заплаха. Облак от стрели се изви над реката и се устреми към групата войни, предвождани от

Салдемир. Вместо големите и тежки кръгли щитове, използвани от редовната войска, нападателите носеха по-малки и с петоъгълна форма. Удобни и леки, с остри ръбове и възможност да бъдат хвърляни по противника, те даваха голямо предимство при близък бой. Но размерите им не стигаха, за да предпазят цялото тяло на човека зад тях. Още първият залп порази няколко незащитени крайника на хора и животни.

След като се претърколи два пъти, за да погаси остатъчната скорост от полета на Риналу, Алгира скочи на крака и свали лъка от гърба си. После вдигна високо над главата си една запалителна стрела и прекъсна в зародиш атаката на летящия си приятел:

– Остави Вилтаяна на мен! Не знам каква магия може да използва срещу теб. Дай ми малко огън и се върни да пазиш Салдемир и останалите!

Конете плуваха твърде бавно в пълноводната река и превръщаха ездачите си в лесни мишени, преди да се намеси драконът. Твърдите му сини пера проблеснаха за миг, отразявайки слънчевите лъчи и летящите стрели. Размахвайки могъщите си криле, той увисна над плътно скупчените конници Огромната му сянка ги покри, сякаш бяха мънички пиленца, закриляни от грижовната си майка. Само след миг всички бяха мокри от водните пръски, вдигани от вилнеещата жива вихрушка. Но това беше нищожна цена за безопасността им.

Изстреляната от Алгира огнена стрела избръмча като разгневена пчела и се заби в прилежно завързаното за мачтата корабно платно. То веднага пламна и изпълни въздуха с късчета горяща тъкан, носещи се бавно като златен сняг. Сухите дъски на палубата лумнаха, обхванати от унищожителен пожар. Неистовата стихия плъзна по целия кораб и започна да го поглъща с яростно съскане. Сякаш гигантска змия бе извила разпаленото си тяло от носа до кърмата на обречения съд. Хората застигнаха за миг, разкъсвани между непреодолимото си желание да служат на Вилтаяна и ясното осъзнаване, че мъртви няма да са ѝ полезни. Един от тях хвърли завързано с връв ведро зад борда и после го издърпа и изля върху въжетата от такелажа в опит да потуши огъня. Останалите ужасени потърсиха спасение от пируващите пламъци. Захвърляйки брони и оръжия, те започнаха да скачат в реката.

Вилтаяна недоволно наблюдаваше как войниците ѝ напуснаха горящия кораб, превръщайки се в бореща се за живота си безполезна маса. Знаеше, че ако им заповяда да останат, те с готовност щяха да ѝ се подчинят и да изгорят за нея. Но реши да се разправя

с тях по-късно и насочи вниманието и раздразнението си към конницата на Салдемир. Вещицата вдигна ръце високо над главата си и направи няколко кръгообразни движения с тях. Първо ниска и почти незабележима, после все по-висока и набираща мощ, към враговете ѝ се понесе разпенена вълна. Водната стена се надвеси над бавно напредващите животни, който ужасено я проследиха с кръглите си очи.

Голямо синкаво кълбо се заби в основата на вълната – точно там, където плавната извивка на гърба ѝ се губеше в меката плът на реката. Защитната магия на Алгира натисна надолу и се разшири, след това се разпадна, оставяйки след себе си празнотата на огромен кратер. Водата, която вече заливаше приятелите на вещицата, се поколеба. После бавно се отдръпна и накрая се устреми назад, заливайки зейналата в реката яма.

Докато неколцина яки мъже с все сили опъваха тетивата на последния оцелял арбалет, стрелците на земята отново смениха тактиката. Те започнаха да обстрелват дракона с дълги стрели, на чиито върхове имаше малки заострени гърненца. При удар в твърдите люспи на Риналу те се пръскаха и заливаха гърба му с тъмна мазна течност. Това не изглеждаше особено опасно до момента, в който няколко лъка дружно изстреляха запалителни стрели по летящия хищник. Огънят веднага го обхвана, а маховете на широките криле раздуваха пламъците още повече. Трептящият въздух разкриви очертанията и замъгли силуета на дракона, който продължаваше да се рее над плуващите конници.

– Рин, ти гориш! Гмурни се в реката, за да се угасиш! – Алгира не можеше да овладее обзелия я ужас.

– Идеята не ми харесва! Ами ако се удавя? – възпротиви се Риналу.

– Влизай във водата, инат такъв! Да не би да е по-добре да изгориш? – почти проплака момичето.

– Кажу ми да кацне на земята и да се изтъркаля в тревата. Така ще може да потуши пламъците – извика Салдемир, доловил страха в напрегнатите жестове на вещицата. Но тя само поклати глава и опари съзнанието на дракона с пулсиращите си от тревога мисли:

– Спусни се ниско над реката и после се обърни по гръб. Ще можеш ли да го направиш?

Риналу обидено се превъртя настрани, сричайки се стръмно надолу към водната повърхност. После ловко използва набраната при падането скорост и се понесе над вълните, почти докосвайки ги

с горящите си криле. Едва дочакала маневрата му, Алгира призова магията си и след миг пред дракона се издигна нисък воден купол. Риналу не успя да избегне крехката преграда и се връза в нея, пръскайки я на хиляди искрящи капчици. Блесналата в тях дъга се отрази в сияещите връхчета на сините му люспи, докато слънчевите лъчи и водата щедро обливаха дългото му тяло.

Пламъците угаснаха за миг, но мокрите пера потеглиха на-тежалия дракон надолу към смъртоносната преградка на реката. Той се насочи към брега на острова и се опита да се обърне по ко-рем. Но летеше твърде ниско и лявото му крило потъна наполовина във водата. Пляскайки безпомощно с дясното, Риналу успя да дос-тигне до сушата и изтощено се плъзна по мекия пясък. Уплашеният му писък отекна болезнено в главата на вещицата и тя се опита да го успокои:

– Няма страшно, това е само малко вода!

– Ти ме излъга! А знаеш колко мразя водата! – обвинително я погледна драконът с огромните си златисти очи. После неуверено се изправи на крака и кихна, изтръгвайки от корен няколко крехки цветя.

– Никога не бих те излъгала! Просто не ти казах какво смя-там да правя. Точно защото знам колко се боиш от водата. Но се налагаше да угася пламъците. Беше за твое добро.

– Аз съм дракон, забрави ли? Ние използваме огъня не само за лов, но и когато се бием помежду си. Защитени сме от него и дори наглед нежните пера по крилете ни са всъщност тънки видо-изменени люспи. Огънят не е толкова опасен за нас, защото е част от същността ни. Но във водата можеше да се удавя. Хайде занап-ред аз да решавам кое е най-добро за мен, става ли?

Риналу ядосано въртеше глава и критично оглеждаше мокри-те си пера. От време на време недоволно изпускаше къса огнена струя към някоя особено подгизнала част от тялото си. Ефирни об-лачета от дим и пара се появяваха над него с тихо съскане и бързо изчезваха в хладния утринен въздух.

Момичето виновно прехапа устни:

– Знаеш ли колко се уплаших за теб?

Драконът разпери широко крилете си, опитвайки се да изт-ръска водата от тях. После замря за миг, а черните му зеници се взряха в навелата глава вещица:

– Не бива да позволяваш на страха си да взима решения вместо теб!

– Така е, но нямах друг избор. Не можех да те оставя да изгориш...

– Разбирам, и само затова си още жива – озъби се Риналу в страховитата усмивка. Недодяланата шега изглежда успя да ободри Алгира, защото тя се притисна към огромната му глава, опитвайки се да я обгърне с ръце.

Войниците на Вилтаяна се хвърлиха в атака към приземилия се дракон, решени да се възползват от моментната му слабост. В този момент хората на Салдемир най-накрая доплуваха до брега. Бавни и тромави във водата, те с облекчение стъпиха на сушата, където бяха в стихията си. Усетили твърда почва под копитата си, конете изцвилиха тържествуващо. После се втурнаха да заемат кръгова отбрана около Риналу, пришпорвани от възвърналите куража си ездаци.

Хора и животни, воля и омраза се вкопчиха в яростна схватка. Възторжени викове и отчаяни стонове, звън на стомана и тропот на копита се разнесоха над бойното поле. Остриетата на дългите мечове със свистене разсичаха въздуха, търсейки меката човешка плът. Дървените щитове пукаха и се трошаха, победени от блестящия метал. Мъжете ожесточено се хвърляха един срещу друг и си разменяха лъжливи замахвания и мощни удари. После отскачаха обратно, а някои от тях рухваха тежко на земята, гърчейки се от болка. Или застиваха неподвижно, намерили покой в прегръдките на смъртта.

Макар и превъзхождани числено, другарите на Салдемир се сражаваха с цялата си ловкост и умение. А самият той напразно търсеше достоен противник. Мечът му ДракоПлам, закален в драконов огън, описваше плавните фигури на своя зловец танц. Сякаш звънтящата стомана бе придобила собствена воля, а после я бе отдала в служба на господаря си. Двата се сляха в едно страховито, сеещо смърт създание, което всички други избягваха.

Почувствал се достатъчно сух, Риналу изпитателно размаха криле и след миг неудържимо се понесе напред. Червенокосата вещица едва успя да се метне на шията на стремително излитания дракон. Дългото му тяло проблесна във въздуха като безшумна синя мълния и той се насочи към втория кораб. Поучени от горчивата участ на опожарения му събрат, моряците не жалеха сили. Те хвърляха дървени ведра в реката и усърдно мокреха платната, въжетата и насмоления корпус. През това време няколко войника тъкмо завършваха зареждането на арбалета. Изведнъж тънка струя ледена магия замрази пусковия му механизъм. Хората безпомощно просле-

диха връхлитащото ги чудовище. Но за тяхно изумление то не ги нападна.

Изглежда Алгира не беше ненадминатият стрелец, за който всички я смятаха. Тя бавно изтегли тетивата и почти я допря до бузата си, докато се прицелваше. Но стрелата ѝ пропусна целта си с цяла педя и безобидно прелетя покрай един войник, забивайки се в мачтата на кораба. Мъжете се спогледнаха учудено и се разсмяха на затихващото трептене на дървената пръчка, освобождаващо натрупаната в нея енергия. После опънаха собствените си лъкове и изпратиха поредната доза свистяща смърт. Осъзнаха грешката си едва когато забелязаха тънкото въже, свързващо края на стрелата със седлото на гърба на дракона. Наклонен настрани, Риналу започна да описва стесняващи се кръгове около кораба, а нишката се изви след него в бързо свиваща се спирала.

Двама войника едва успяха да се проснат по очи на палубата, разминавайки се с прелитащото над главите им въже. Другите обаче не бяха достатъчно бързи и след секунди се озоваха плътно притиснати към мачтата. Неспособни да помръднат, те сякаш бяха уловени в задушавашите пръстени на гигантска анаконда.

Драконът кацна близо до кораба и заби острите си закривени нокти в меката земя. Огнените му очи, насочени към пленения екипаж, бяха пълни с ненавист. Ноздрите му ритмично поемаха и издишаха въздух, докато огромната му глава леко се полюшваше наляво-надясно. Алгира скочи от гърба му и с небрежно движение приглади зелената си рокля.

– Пази ги зорко, Рин, но гледай да не ги убиваш. Дръж въжето опънато и не позволявай на никого да се измъкне!

После вещицата се насочи към отегчено изглеждащата си съперница.

– Къде се изгуби, дракон ли те подгони, или проклетие те застигна? – изумителна беше лекотата, с която Вилтаяна лиши традиционния поздрав от всякаква доброжелателност.

– Ами... по малко и от двете, предполагам – ведро отвърна Алгира, опитвайки се да не забелязва студенината в гласа на вещицата. Не ѝ се удаде.

В продължение на няколко секунди двете враждебно се измерваха с погледи. Нищо не издаваше яростта на дуела, в който се бяха вплели съзнанията им. Само времето около тях сякаш забави своя бяг. Лекият утринен бриз утихна и лишените от ласките му тревички застинаха неподвижно. Няколко откряхнати венчелистчета се огледаха тревожно, долавяйки надвисналата във въздуха буря.

Всяка вещица се опитваше да опази мислите си от яростните атаки на другата. Те изграждаха около себе си илюзорни лабиринти, които сковаваха нападението на противника. Повеждаха го по коварни пътеки от фалшиви спомени и неосъществими копнежи. Оплитаха го в лепкави паяжини, изтъкани от отчаяние и самота. И го давеха в бездънни кладенци на измамни надежди. През това време хвърляха всичките си сили, за да разбият кристалните стени, защитаващи чуждото съзнание. Опитваха се да открият истинския си враг измежду лъжливите огледални отражения. Изпепеляваха се и се замразяваха, замерваха се с мълнии и стоварваха цели планини върху крехките си образи. Постепенно съзнанията им се сляха в едно безкрайно бойно поле, където всяка секунда умираха стотици техни копия и се раждаха хиляди нови. Димящата земя под босите им крака се издигаше от кратерите на гигантски вулкани. Водопади от съскаща лава се изливаха в пропастите, разкъсани от унищожителни земетресения. Нажеженото до червено небе гореше и стоварваше градушка от разтопен метал върху милионите Алгири и Вилтаяни. А те се нахвърляха една върху друга все по-яростно и ожесточено. Телата им се срастваха в гигантски подобия на оригиналите, сблъскваха се и се разпадаха на черна пепел. Огнени вихрушки я събираха и създаваха от нея нови и нови вещици, които безмълвно се включваха в безкрайната битка.

Алгира бавно отвори очи и удивено се взря в меката зеленина на тревата под себе си. Ноздрите ѝ жадно поеха свежия хладен въздух. Широката река лениво се носеше край нея, а небето успокояващо синееше над главата ѝ. Кошмарните видения на погубения от войни свят неохотно отстъпиха място на реалността. Момичето прочисти пресъхналото си гърло и дрезгавият ѝ още глас разкъса тишината:

– Безполезно е! Всяка от нас успешно възпира силите на другата. Аз не мога да долавям мислите ти, а ти нямаш власт над моите. Нека сложим край на враждата. Нека спрем тази безсмислена смърт. Ние не искаме да убиваме и ще ви бъдем благодарни, ако не ни принуждавате да го правим. Човешкият живот, животът въобще, е нещо ценно, Вилтаяна. И всяко негово отнемане те променя завинаги.

– Ах ти малко змийче такава! Гледаш ме отвисоко и се опитваш да ме поучаваш. Въобразяваш си, че можеш да дойдеш тук с летящия си гущер и да ме съдиш? Мен, Вилтаяна, която говори като с равен единствено със самия Съветник? Не разбирам само защо реши, че ти и драконът ти можете да поправите този свят. Изобщо

хрумна ли ти да се запиташ дали той желае да бъде спасен? Огледай се наоколо и ще видиш, че несправедливостта е част от него. От край време силните управляват, а слабите се подчиняват. Ти сънуваш с отворени очи, но трябва вече да се събудиш. Могъща вещица като теб би могла да ми бъде полезна, ако само успее да се отърве от глупавите си идеали. В противен случай си просто дребна пречка, малко камъче, забило се в подковата на коня ми.

Погледът на Алгира изпитателно се плъзна по бойното поле. Няколко грачещи гарвана кръжаха във въздуха като черни валкирии. Риналу разгневено ръмжеше към екипажа на кораба, готов да го изпепели целия. Макар и по-малобройни, войните на Салдемир вече бяха успели да разкъсат бойния ред на враговете си и започваха да надделяват. Но неподвижните трупове на убитите и болезнените стонове на ранените накараха сърцето на момичето да се свие от жал. И тя едва намери сили да отвърне:

– Може би си права. Но точно в момента ти и хората ти губите битката. Точно сега вие сте слабите. И ако наистина вярваш в думите си, трябва да се преклоните пред по-силните. Какво решаваш, Вилтаяна? Колко още трябва да умрат, за да спреш?

Напрегнатото тяло на Вилтаяна почти не трепна. Вдигнатите ѝ ръце бавно се отпуснаха, после дясната посочи към сражаващите се наблизо войници. Движението на главата ѝ, проследяваща жестта, за миг откри дългата ѝ шия. Върху нежната кожа меко проблесна огърлица от едри нешлифовани сапфири. Грубата изработка на накита донякъде се смекчаваше от очарованието на елегантната синя рокля. Плавните гънки на фината материя ѝ придаваха вид на сънено езеро, едва развълнувано от утринния бриз.

– Ако спра моите хора, ти ще спреш ли своите? – мрачно попита Вилтаяна. В гласа ѝ се прокрадна едва забележима нерешителност.

Алгира измъчено се усмихна, наслаждавайки се на моментното примирие.

– аз не мога да командвам приятелите си така, както го правиш ти. Те решават сами за себе и никога не съм си и помисляла да им заповядвам. Но вярвам, че ще мога да ги убедя, защото знам, че не обичат да убиват. И биха направили всичко възможно, за да избегнат проливането на още кръв. Уверявам те, че не сме дошли тук за това. Искам просто да поговорим.

Вилтаяна примирено сведе поглед:

– Така да бъде. Ще дам на тези безполезни нищожества шанса да изживеят още един ден от жалкия си живот. Макар че

пешките съществуват само за да могат да се жертват за своята кралица. Но аз знам кога съм победена и повярвай ми, това не се случва често. Ти имаш силни приятели и дълбок усет към магията. Сигурно си го наследила от майка си, която също беше могъща вещица. И можеше да постигне много повече, ако не беше толкова загрижена да помага на хората. Същите хора, които я предадоха и убиха... Точно както убиха и моята...

Вилтаяна махна с ръка и войниците унило сложиха оръжията си на земята, подчинявайки се на последната ѝ заповед. После с наведени глави се запътиха към вътрешността на острова. Алгира изпита внезапна жал към вещицата. Свикнала винаги да разчита на предизвиканата от нея самата любов и угодническо покорство, Вилтаяна всъщност нямаше приятели. И сега изведнъж беше останала съвсем сама. Освободени от оковите на магията ѝ, нейните послушни лакеи за миг бяха загубили смисъла на своето съществуване. Те бяха живели, за да служат на своята господарка. И сега не знаеха какво да правят със свободата си.

Хората на Салдемир изгледаха доскорошните си врагове с видимо облекчение, изумени от внезапния край на сражението. Те събраха захвърленото оръжие на голяма купчина. Някои от тях сменяха своите нащърбени и затыпени мечове с търкалящите се в изобилие трофеи.

Вилтаяна погледна яростно извития гръб на Риналу с нетърпеливо очакване. Алгира определено не желаше да рискува крехкото доверие, което едва се зараждаше между двете. Затова побърза да кимне:

– Да, разбира се. Моята част от сделката. Само момент.

Късата огнена струя, изригнала от полуотворената паст на дракона, в миг изпепели вължето и освободи завързаните за мачтата хора. Все още мъчейки се да си поемат дъх, те бързо напуснаха кораба. Едва когато стъпиха на брега, заобикаляйки отдалече извисяващият се над тях Риналу, те започнаха да осъзнават, че всичко вече беше свършило.

– Изглежда майка ти те е научила да държиш на думата си. – Вилтаяна си позволи лека благосклонна усмивка. После седна върху един плосък камък. – Сега, за какво искаше да говорим?

– Какво знаеш за онези големи трикраки чудовища, наричани нерфолди? Един от тях се беше насочил насам, но едва ли е бил единствен. Предполагам, че много скоро и други ще го последват. Според мен на този остров има нещо, което ги привлича. И се чудех дали знаеш какво е то?

Усмивката на Вилтаяна, започнала от вдигнатите ъгълчета на устните ѝ, се прехвърли към високите ѝ скули. Лицето ѝ придоби закачливо изражение, но присвитите ѝ очи гледаха все така студено:

– Много е просто, всъщност. Аз съм на този остров.

– Нима нерфолдите се хранят с вещици? – потръпна ужасено Алгира.

– Откъде изобщо ти хрумна подобна глупост? – удивено подскочиха нагоре веждите на Вилтаята. Ледът в погледа ѝ започваше бавно да се топи.

– Вече съм убедена, че те преследват магията. Просто не знам защо. Но дойдох да те предупредя, защото смятам, че си в голяма опасност.

Вилтаяна се разсмя неудържимо:

– Толкова усилия... Ха-ха... Положила си толкова усилия... за да ме предупредиш... че съм застрашена... от нерфолди...

– Но аз мислех... – смутено опита да се оправдае Алгира.

– Какво си мислеше? Какво? За да мислиш, трябва да разполагаш с информация, а ти не знаеш нищо! Нищичко!

Изглежда смехът на Вилтаяна успя да смекчи малко неприязънта ѝ, защото обяснението ѝ прозвуча не толкова враждебно:

– Нерфолдите са древни пазители на магията. И въпреки че са много могъщи, те всъщност са кротки същества. Хранят се единствено със слънчева светлина и никога не биха сторили зло на вещица.

Алгира успя да прикрие донякъде изумлението си, като кимна утвърдително:

– Ето защо толкова приличат на дървета! Но защо казваш, че са кротки, след като нападат всичко живо? Към мен самата изпитват сляпа омраза и се опитваха да ме убият при всяка наша среща.

– Глупачка такава! Знаеш толкова малко, а предполагаш толкова много. Поправи ме ако греша, но съм сигурна, че си била заедно с отвратителния си дракон, когато са те нападнали. Не са искали да наранят теб, а него. Мислели са, че си в опасност и са искали да го убият, за да те защитят. Изпитвали са сляп ужас да не ти се случи нещо.

– Опитал се е да ме предпази! – съкрушено промълви Алгира. – Аз го убих, а той е искал да ме спаси!

– Какво? О, не, скъпа моя, не си убила нерфолд. Това просто не е възможно. Каквото и да си му сторила, то не го е убило. Не се терзай и не се величай толкова.

– Повярвай ми, мъртъв е. Двамата с Риналу го пръснахме на хиляди парченца.

Сега беше ред на Вилтаяна да изгуби хладнокръвие.

– Унищожила си нерфорд? Що за чудовище си ти?

– Ами той уби много хора. И щеше да убие още, ако не го бях спряла. Мислех, че представлява заплаха.

– Само за тях, момичето ми, не и за нас. От векове изпаднали в беда вещици търсят спасение и намират убежище при нерфордите. Преследвани от зловни човешки тълпи, бити и унижавани, гонени с камъни и заплашвани с клади. Нерфордите защитават нашите посестрими и ако беше истинска вещица, щеше да го знаеш!

Алгира не се сдържа и избухна:

– Значи според теб истинските вещици са тези, които се възползват от хората, а не тези, които им помагат?

След миг се овладя и попита възможно най-учтиво:

– Щом знаеш толкова много за нерфордите, може би ще ми кажеш какво на този остров ги привлича толкова неудържимо?

– О, това е лесен въпрос. Отговорът е ето това!

С елегантен жест Вилтаяна измъкна огърлицата си и я задържа пред удивения поглед на Алгира. После замислено добави:

– Това, което никой не знае, е защо тези добродушни, но безмозъчни твари се интересуват толкова много от...

– Огърлицата ти? Нерфордите не се спират пред нищо, за да получат своята огърлица? – очите на Алгира станаха почти кръгли, докато тя невярващо клатеше глава.

– Не самото украшение, разбира се. Не, дете мое, тях ги привличат камъните.

– Камъните ли? Но за какво са им? Щом не се хранят с тях, тогава защо така силно се стремят да ги получат. Та те дори не блещят. Още при първата ни среща ми направи впечатление колко груба е изработката им.

Вилтаяна разпери пръсти в театрален жест:

– Както сигурно се досещаш, лесно можех да накарам някой бижутер да ги полира. Или поне да ги оформи малко.

– Тогава защо не си го направила? – недоумяващо сви рамене Алгира.

– Защото не нося камъните като украшение, а заради скритата в тях магия. Колкото са по-големи, толкова са по-могъщи. А всяка обработка би намалила теглото им и би отнела от силата им.

– Че каква магия могат да притежават тези сапфири?

– Това са небесни камъни, а не сапфири. И въпреки че не е никак лесно да ги различиш, те са значително по-редки и по-ценни. Но ако се вгледаш по-внимателно, ще забележиш, че небесните камъни са почти прозрачни и приличат повече на бледосини диаманти. Те усилват магията у тези, които я владяят. И предпазват от влиянието ѝ останалите. Нима наистина не знаеш нищо за тях? Ами тази скъпоценна гривна, която така безгрижно носиш на китката си? Възможно ли е да не си наясно със силата ѝ?

Алгира разтревожено притисна към гърдите си своята дясна ръка с малкото украшение на нея. Сякаш се опитваше да прикрие крехкия накит от настойчивия поглед на Вилтаяна. Баща ѝ го беше направил специално за нея. Беше вплел в него три малки сини камъчета и беше вложил в изработката му цялото си умение и любов. После беше поискал от невръстното още момиченце никога да не го сваля от китката си. Защото твърдо вярваше, че така духът му ще бъде винаги с нея и ще я закриля от всяка беда.

– Тази гривна е единственото, което ми е останало от моя баща. Камъчетата са съвсем малки и никога не съм предполагала, че струват нещо. Ние бяхме бедни хора и той сигурно ги е намерил някъде, или ги е изтъргувал от някой друг, който също не е знаел цената им. Защото със сигурност не е имал пари да ги купи.

– Ами майка ти не ти ли каза нещо? Тя поне не може да не е знаела.

– Майка ми никога не ми е разказвала за небесните камъни. Искаше от мен само да слушам баща си...

Още докато доближаваше Вилтаяна, Алгира се бе почувствала някак странно. Отначало не обърна внимание на усещането, а по-късно, когато то се усили, го отдаде на обзелото я напрежение от битката. И чак щом тревогата ѝ намаля, приспана донякъде от мирния разговор, вещицата успя да се вслуша в себе си. Изпълваше я особено чувство на безпричинна радост и опияняваща увереност, че нищо не може да я спре. Сякаш нямаше търпение да покаже на всички силата и могъществото си. Смътно си спомняше, че и друг път беше усещала нещо подобно. Първо реши, че причината се корени в присъствието на Вилтаяна. Но после се сети, че и срещата със Съветника ѝ беше повлияла по подобен начин. Само че тогава тя беше твърде разтревожена за съдбата на Риналу и не бе забелязала нищо. Сега обаче си спомни за големите полупрозрачни камъни в короната на Хаймдес. За щастие в този звяр нямаше и капчица магия, и те не можеха да му я дадат. Но пък успешно го предпазва-

ха от влиянието ѝ. Докато Съветникът носеше тежкото украшение на главата си, никоя магия не можеше да го достигне.

С широки крачки към тях се приближи Салдемир, изваждайки в движение меча си. ДракоПлам излетя от ножницата с тих метален звън, който звучеше измамно безобидно. Надвесен над двете вещици, войнът се обърна към Алгира, сякаш без да забелязва присъствието на Вилтаяна.

– Надявам се, че си научила всичко, което те интересуваше, защото този разговор приключи. Налага се веднага да тръгваме. Насам идва голяма войска. Твърде голяма, за да се справим с нея.

Вилтаяна го изглежда от долу нагоре, без да показва никакви признаци на страх. Устните ѝ се разтегнаха в лека победоносна усмивка и тя небрежно подхвърли:

– Доста се забавиха, а вече ми свършваха историите за разказване. Пратих им вестоносци още вчера, когато с дракона ти се изплъзнахте от засадата ми. А тези лениви нехранимайковци пристигат едва сега. Е, няма значение, важното е, че вече са тук. Това е елитна и многобройна войска, пред която дори ти и твоят дракон нямате шанс. Този път ще трябва вие да се предадете. Какво ще правиш сега, вещице? Ще се метнеш на гърба на летящия си гущер и отново ще избягаш? Ами приятелите ти, на които толкова много държиш? И които ти сама вкара в този капан? Те нямат криле и не могат да се измъкнат! Какво ще стане с тях, когато ги изоставиш?

Едва сега Алгира осъзна, че Вилтаяна бе водила разговора само за да печели време. И да използва паузите между бавно произнесените думи, за да хвърля някой и друг бегъл поглед към хоризонта. Любезният ѝ глас бе целил единствено да създаде измамното чувство на сигурност. Илюзията за някакво разбирателство между тях се пръсна с кристален звън на хиляди парченца. И никоя от двете не си направи труда да ги събере.

Алгира скочи на крака, а само след миг и Риналу се озова във въздуха. Драконът се издигна над малкия остров и се насочи към десния бряг на реката, за огледа новия враг. Около стотина конника, облечени в блестящи доспехи, приближаваха към широка-та водна преграда. Зад тях се движеха пет бронирани колесници, всяка теглена от двойка тежкотоварни коне. Върху колите бяха монтирани познатите огромни арбалети, вече заредени и готови за стрелба. Всяко нападение срещу бързо движещата се група би било чисто самоубийство.

Докато Риналу описваше всичко, което беше видял, Алгира само мрачно кимаше. Когато той свърши, момичето тъжно каза на глас:

– Можем да останем и да се бием. Победата ви не е толкова сигурна. Но ще загинат твърде много хора и от двете страни.

Вилтаяна я погледна самодоволно:

– Не се заблуждавай. Достатъчно е просто да те държа заета със себе си. Без твоята помощ личната гвардия на Съветника ще избие приятелите ти един по един. Но те не са важни. Дори и драконът ти не е важен, макар че би било жалко да го убиваме. Ако се предадете веднага бихме могли да сключим някаква сделка за живота му? Всъщност Хаймдес се интересува от теб и от рядката ти дарба да покоряваш драконите. А може би и други чудовища. С твоя помощ смята да създаде цяла армия от тях. После ще бъде достатъчно да държи в ръцете си живота на някой, който ти е скъп, за да те направи кротка и послушна. Например на приятеля ти? Или на неговата сестра? Или пък на любимия ти дракон? Това няма значение. Важното е, че чрез теб ще контролира най-голямата сила, която светът някога е виждал. Той ми разкри плановете си и ти заемаш важно място в тях. Казвам ти всичко това, защото още не е късно да приемеш предложението ми. Владееш могъща магия и с моя помощ ще станеш дори още по-силна. Не е нужно да следваш стъпките и съдбата на майка си. Няма смисъл напразно да захвърляш живота си, докато се стараеш да помагаш на неблагоприятните селяни. Вместо това можеш да избереш да се присъединиш към мен. Иначе ще бъдеш принудена да служиш на Хаймдес. Той и войниците му са по-силни от всяка от нас поотделно. Но двете заедно можем да победим всяка армия.

– Не я слушай! Не ѝ позволявай да отрови душата ти и да те превърне в чудовище като нея самата. Тя е твърде опасна, за да бъде оставена жива! – извика Салдемир и замахна с меча си към беззащитната шия на Вилтаяна.

– Но и твърде ценна, за да бъде убита! – рязко възрази Алгира и блокира удара му с кинжала си. Оръжието ѝ не беше ДракоПлам и крехкото му острие нямаше да устои на сблъсъка. Пък и силата на момичето беше крайно недостатъчна, за да спре грубата мощ на тежкия меч. Но не мускулите на ръката ѝ, а решимостта в пламналите ѝ очи разколебаха могъщия войн. Дългата блестяща стомана леко се плъзна по тънката кама и неуверено увисна във въздуха. Салдемир изгледа отвисоко първо едната вещица, после другата и накрая примигна озадачено.

– Тя използва мен и хората ми! С нейна помощ Съветникът научи къде е сестра ми и я отвлече. И пак тя искаше смъртта ви – на теб и на твоя дракон. Нима си забравила всичко това? Защо искаш да пощадя живота ѝ?

Алгира внимателно отмести острието на ДракоПлам и изчака докато войнът неохотно го прибра в ножницата. Едва тогава отговори:

– Дадох ѝ дума, че никой няма да пострада. Уверих я, че не искаме повече смърт. Нима искаш да ме направиш лъжец? Пък и не е необходимо да я убиваш. Можем да я вземем с нас.

Без да каже нито дума Салдемир стовари юмрука си върху главата на Вилтаяна. Ударът не беше особено силен, но тя се строполи в безсъзнание на тревата. По един кичур от белите ѝ коси потече тънка струйка кръв. Мъжът метна вещицата на рамо, сякаш не тежеше нищо, и се насочи към хората си. Алгира неодобрително изгледа широкия му гръб.

Лиандра, Елистар и останалите с тревога очакваха решението на своя предводител. И то не закъсня:

– Яхвайте конете! Искат да ни вкарат в капан, но ние ще се измъкнем от него с плуване. Отиваме на левия бряг на реката. Там стрелите им няма да ни достигнат. А ако се опитат да ни последват, лесно ще ги спрем.

Регедор плахо се опита да възрази:

– А няма ли да сме прекалено бавни? Те имат много стрелци, а и няколко от онези ужасни арбалети. Мисля, че дори и драконът няма да успее да ни предпази. Ще ни избият до крак още докато прекосяваме реката.

Салдемир се замисли и се огледа наоколо, търсейки изход. Погледът му се спря на оцелелия кораб и той с доволна усмивка махна към него:

– Тогава ще се възползваме от подаръка на враговете ни. Всички на борда!

Елистар колебливо се приближи до Салдемир и разтревожено попита:

– Ами конете? Ами ВихроГрив, твоят кон? Корабът е малък и за тях няма да има място...

– Значи ще се наложи да ги оставим на острова... Макар и само за малко...

Все така с Вилтаяна на рамо, Салдемир се приближи до едрия черен жребец, който кротко пасеше наблизко. Разпознал стъпките на стопанина си, ВихроГрив наостри уши, вдигна глава и троп-

на игриво с копито. Войнът ласкаво го потупа по изправения врат със свободната си ръка.

– Спокойно, стари приятелю, не съм те забравил. Веднага щом напуснем кораба ще се върна за теб.

Конят изцвили успокоено и потърка бялото си чело в гърдите на Салдемир. После го погледна право в очите и кимна с глава, сякаш разбираше думите на човека. Буйната му грива се разля върху война и вещицата на рамото му като дълъг гарвановочерен шал.

Войнът бавно се отдалечи от любимия си жребец, без да сваля поглед от него. Очите му бяха пълни с неизказана тъга. До Алгира достигна само лек повей от бурята, която опустошаваше душата му, и тя се удиви, че мъжът не заплака. Но той просто не знаеше как, иначе щеше да го направи. Преживените битки и сражения и болката от загубата на бойни другари и скъпи приятели отдавна бяха пресушили очите му. Те се бяха превърнали в пустинни кладенци, пълни с пясък и прах. В тях не беше останало никакво място за сълзи, само за мъка и гняв. Уловил съжалението на момичето, Салдемир извърна глава.

През това време първите конници на Съветника стигнаха до десния бряг на реката и спряха. Водачите на следващите ги колесници безжалостно шибаха впрегнатите в тях коне. Ударите на плющящите камшици караха бедните животни да бързат, а усилието пълнеше устите им с белоснежна пяна. Те още не бяха достигнали края на сушата, когато Салдемир отсече котвеното въже, удържащо кораба.

Макар че бегълците бяха отлични войници, те никога досега не бяха стъпвали на борда на плавателен съд. Без ни най-малка представа как да използват мокрите платна, хората не се решиха да ги вдигнат. Вместо това се заловиха да гребат с пълни сили, насочвайки се към левия бряг на пълноводната река. Обаче енергичният им ентузиазъм, дори и подсилван от нежеланието да бъдат заловени или убити, не можеше да компенсира липсата на опит.

Работейки неумело с веслата, новоизпечените моряци все пак успяха да насочат кораба навътре в реката. Дървеният му корпус мина опасно близо до две големи скали, преди течението да го подхване и завърти. Застанал на кърмата, Салдемир се бореше с непослушния рул, опитвайки се да управлява претоварения съд. Войнът бързо разбра, че дори огромната му сила не можеше да замени уменията да се борави с кормилото. Но нямаше никакво време да се учи. Някаква невидима сила изби дългия хоризонтален лост от ръцете му. Когато отново успя да улови дървената дръжка, той с

изненада установи, че сега беше значително по-лесно да я върти. Но корабът вече не реагираше на усилията му и отказваше да завие. Още неопомнил се от изненадата, Салдемир видя изкъртената плоскост на руля, която се носеше по реката зад него.

Само след миг мощен удар разтресе целия съд и изхвърли натрошени дъски и трески високо във въздуха. Корабът потрепна като ранено животно. В левия му борд зейна половинметрова пробойна, през която бързо нахлуваше вода. Всички тревожно се заоглеждаха в търсене на малките вълнички, разкриващи притаилите се под повърхността скали.

От върха на един нисък хълм Алгира виждаше като на длан пристигането на малката армия. Колите с арбалетите една по една заемаха позицията за стрелба. А обсегът на страшните оръжия все още не беше известен. Момичето с тревога следеше опитите на Салдемир и дружината му да напуснат острова. Всяко забавяне можеше да е пагубно, затова тя призова своя могъщ закрилник:

– Рин, бързо ела да ме вземеш! Приятелите ни са в беда и имат нужда от нашата помощ.

Драконът се стрелна към Алгира, спускайки се стръмно надолу. Точно над нея той внезапно разпери криле и рязко намали скоростта си, като за миг увисна във въздуха. Сграбчи момичето с острите си нокти и го притисна здраво към себе си, преди отново да набере височина. Алгира простена от болка и стреснатият Риналу едва не я изпусна върху една назъбена канара. Като се опитваше да не стиска твърде силно, той се снижи над кораба, накланяйки се настрани, за да избегне високата мачта. После разтвори лапите си и освободената вещица падна право в протегнатите ръце на Салдемир. Изоставил безполезния кормилен лост, войнът възлагаше всичките си надежди на младата жена.

Когато най-накрая стъпи на палубата и успя да се изправи, Алгира си пое дъх и направи няколко несигурни крачки. После с тревога огледа пораженията по дървения корпус и се замисли.

– Кормилото не мога да поправа. Но мисля, че ще се справя с тази дупка. Махнете се от там! – властно заповяда вещицата и уплашените мъже се подчиниха на мига.

Тя се приближи до пробойната и протегна ръцете си напред, сякаш искаше да сгрее дланите си на някакъв невидим огън. Изведнъж рязко застудя. Нахлулата вода и разбитите дъски се покриха със скреж. Съвсем тънък в началото, той бързо надебеля и с тихо пукане се превърна в плътен лед, обхванал повредената зона. Пробивът беше затворен и корабът вече не се пълнеше с вода.

– Времето е студено, но въпреки това ремонтът ми едва ли ще издържи дълго. Най-добре запушете дупката с нещо по-здравно, преди ледът да се е разтопил.

Решила макар и временно този проблем, Алгира направи няколко все по-уверени стъпки по люлеещата се палуба. Предпазливо се наведе, за да вземе едно навито дебело въже. После подаде единия му край на Салдемир, без да обръща внимание на удивено вдигнатите му вежди.

– Би ли завързал това за носа на кораба?

– Сега пък какво си намислила? – Недоволно сумтейки, войнът хвърли въжето на Регедор и грабна един от големите кръгли щитове, които войниците на Вилтаяна бяха изоставили. После се захвана да го прикове върху замразената пробойна. Използваше дръжката на ДракоПлам като чук, с който заби в борда няколко кинжала и стрели. Кръпката приличаше повече на таралеж, но той се надяваше да издържи, когато ледът се стопеше.

Алгира хвърли другия край на въжето на кръжачия над нея Риналу. Драконът проследи полета и цопването му в реката с пълно безразличие.

– Захапи го де! – не се стърпя вещицата.

– Никога досега не съм ял въжета, но подозирам, че не са вкусни – подразни я драконът.

– Ох, и на двамата поотделно ли трябва да обяснявам? Ти не разбираш думите ми, а хората не могат да чуват моите мисли. Виж, искам просто да ни изтеглиш на сушата.

– А на мен ми се иска Мойлири да беше тук. Това е точно един от случаите, в които силата ѝ би свършила по-добра работа от моята – примирено въздъхна Риналу. Той се спусна ниско над водната повърхност и захапа въжето с върха на зъбатата си паст, като внимаваше да не намокри ноздрите си. После бавно затегли осакатения кораб към левия бряг на реката.

– Е, ще се наложи да използваме това, което имаме – опита се да го окуражи Алгира.

Голям ръбест камък прелетя ниско над палубата и се заби в реката, вдигайки висок фонтан от ситни пръски. Макар и мимолетна, сянката му пропълзя в сърцата на хората и сви там малките си гнезда. Изтъкани от мрак и страх, те приютяваха в себе си отровните яйца на отчаянието. А тези яйца се излюпваха бързо и потомството им пускаше дълбоки корени в душите.

– Катапулти! Катапулти отляво! – уплашено извика Регедор. Захвърлил веслото си, той сочеше към новата заплаха. Другите

проследиха ръката му, протегната към близката суша. Но там ги очакваше още по-голяма войска. Спасителният бряг, към който така се бяха стремили, гъмжеше от вражески конници. Между тях, като бръмбари между мравки, тромаво пълзяха три големи катапулти. Капанът на Вилтаяна най-накрая се беше затворил.

– Корабът е твърде голям за защитната ми магия. Не мога да го покрия целия! – безсилно отпусна ръце Алгира.

На Салдемир му бяха необходими точно две секунди, за да вземе ново решение.

– По течението! Теглете ни по течението! – посочи той с меча си надолу по реката.

Доловил мислите на Алгира, Риналу рязко зави надясно и описа остра дъга, влачейки след себе си тежкия кораб. Вещицата се вкопчи с ръце и крака за опънатото въже. Докато се катереше нагоре по него, тя задъхано се провикна към Салдемир:

– Вземи огърлицата на Вилтаяна и я сложи на врата си. Така нейната сила ще намалее, а ти ще си защитен от магията ѝ.

Макар и разтревожен за хората си, войнът мрачно се усмихна:

– Искаш от мен да нося огърлица? После какво ще последва – да си сплета косата на плитки? И докато се усетя ще си ми навлякла някоя тясна рокля върху бронята. Няма да стане!

– Признавам, че си майстор на меча и ненадминат стратег. Ти ме научи да се бия и да си служа с кинжалите. Войната е в кръвта ти, но те моля да ми се довериш, когато става дума за магия.

Мърморейки недоволно, Салдемир все пак я послуша. Той се наведе над неподвижното тяло на Вилтаяна и свали тежката огърлица от шията ѝ. После с отвращение я нахлузи на врата си и я прикри под дрехите си, доколкото можа.

– Дръжте устата и ръцете ѝ вързани, а главата – покрита. Ако не може да говори и да ви гледа, няма как да ви навреди. – Алгира достигна до главата на Риналу и оттам ловко се прехвърли в седлото си. После се наведе настрани, за да разгледа близката суша.

Огромните черни биволи, които теглеха тежките бойни машини, бяха изтощени отвъд предела на силите си. Твърде дълго бяха влачили смъртоносния си товар. Мускулите им, подобни на корабни въжета, се напрягаха до скъсване при всяка крачка. Но ето че най-накрая можеха да си починат. Окъпаните в собствената им кръв остени внезапно бяха замрели, като че ли и те жадуваха за миг покой.

Нов скален къс прелетя точно пред носа на кораба и шумно се заби във водата, заливайки цялата предна част. Завършили зареждането си с каменни блокове, страшните катапулти подновиха своя обстрел. За щастие прицелването им ставаше бавно и те трудно можеха да улучат подвижната си мишена.

Драконът не можеше да тегли кораба много бързо, затова Алгира разчиташе повече на скоростта на течението. Двамата с Риналу внимателно избираха пътя, заобикаляйки опасните места по реката. А тя изобилстваше с пясъчни плитчини, остри скали, потайни бързеи и разпенени водовъртежи.

Следващият камък не успя да достигне кораба, но пречупи едно от греблата като сламка. Почти веднага след него друг камък се заби във водата малко зад кърмата на дървения съд. Островът на Вилтаяна остана назад и на негово място се показа първата армия, която не беше прекратила преследването. Сега и двата бряга на реката се пазеха от войниците на Съветника.

Бронирани конници с лекота следваха дракона и кораба. Но тежките катапулти и арбалетите едва поддържаха необходимата скорост. Те все пак изстреляха своите копия и камъни, но бяха твърде далече, за да улучат. Алгира с тревога наблюдаваше опитите на екипажите да заредят повторно метателните машини. За щастие се оказа, че те не можеха да се подготвят за нов изстрел в движение. Ако пък спряха, щяха безнадеждно да изостанат. Затова те унило се влачеха зад кораба, макар и неспособни да му навредят повече. Изглежда Салдемир беше намерил единствения път за спасение.

След около час към тревогите на Алгира се прибави още една. При поредното си обръщане назад, за да провери местоположението на катапултите, тя забеляза парата, издигаща се над гърба на дракона. Той никога досега не беше летял толкова дълго, а сега се налагаше да тегли и пълния с хора кораб. Опитвайки се да скрие умората си, Риналу безгрижно попита:

– Според теб още колко ще трябва да летим така?

За съжаление на вещицата, отговорът ѝ не беше успокоителен:

– Ако преследвачите ни не се откажат скоро – може би чак докато стигнем морето...

– Е, не се притеснявай за мен. аз съм силен и ще издържа колкото се налага...

Но с всеки следващ мах на крилете и двамата все по-ясно разбираха, че силите на дракона бяха на привършване. Салдемир и

другарите му гребяха усърдно и постепенно се бяха откъснали от бойните машини. Но конниците от двете им страни ги следваха с лекота и продължаваха да пазят бреговете на реката.

Далекогледите очи на Риналу първи съзряха ширналата се пред тях речна делта. Тя все още беше далече, но видът ѝ вдъхна нови сили на изтощения дракон. Ноздрите му се изпълниха със свежия мирис на солена вода. Бяха достигнали морския бряг и той ги посрещна с лека мъгла. Въздушната струя от уморено махащите криле на Риналу завихряше бялата пелена като пухкава къделя зад синята му опашка.

Алгира реши да навлезат в открито море, за да се скрият от погледите на войниците. После щяха да завият покрай брега и да потърсят безопасно място за връщане. Сякаш решила да помогне на плановете на вещицата, мъглата около тях започна да се сгъстява. И не след дълго напълно погълна сушата заедно с враговете им. А после и корабът се стопи и изчезна в безплътната белота. Тогава Риналу с облекчение изплю въжето.

– Какво правиш? – уплашено възкликна момичето.

– Наистина много се уморих! Затова мисля да си почина малко... Ще си намеря възходящо течение, в което да се рея. И после ще се върна за приятелите ти. Не се безпокой, нищо няма да им се случи.

– А ще успееш ли да ги откриеш?

Алгира бързо се успокои, когато си спомни за острото зрение и чувствителното обоняние на приятеля си. Той никога не се губеше и винаги намираше това, което търсеше. Затова тя го остави да се носи във въздуха с неподвижно отпуснати криле. Двата се издигнаха над бялата пелена на мъглата и бяха приветствани от лъчите на високото обедно слънце. Пухкавата покривка се простираше докъдето поглед стига навътре в морето. Назад към брега тя плавно изтъняваше по периферията си, откривайки почти нереалната гледка на далечните планини. Снежните им върхове игриво блестяха в студения въздух. Пълноводната река, която бяха следвали до самия ѝ край, се извиваше като змия между хълмовете и се губеше в далечината.

– Сега накъде искаш да поемем? – попита след малко отпочиналият Риналу. Той описваше широки плавни кръгове, като следваше невидимия за Алгира, но осезаем за него топъл въздушен поток. Мислите му бяха спокойни, както винаги.

Момичето се замисли:

– Ами... Всъщност не знам... Не познавам района, никога не съм била тук. Но знам, че някъде на северозапад има голям пристанищен град. И там сигурно ще има цял гарнизон, който ще е добре да избегнем. Така че предлагам да тръгнем на югоизток, следвайки бреговата линия. Преследвачите ни все някога ще се откажат, нали?

Драконът кимна с глава и започна бавно да се снижава. Гъстата млечнобяла мъгла отново ги обгърна и скри света от очите им. Риналу въртеше глава наляво-надясно и Алгира ясно долови нарастващото му недоволство. Изведнъж той рязко се устреми нагоре и момичето едва не падна от седлото си.

– Какво става? – с лек укор попита тя.

– Едва не се сблъсках с водата. Видях я в последния момент. Всъщност дори не я видях, просто почувствах разликата в солеността на въздуха. Даже не знам колко близо сме били до вълните, но мисля, че почти ги докоснахме.

– Искаш да кажеш, че и ти не можеш да виждаш през мъглата? – ужаси се Алгира.

Риналу смутено отвърна:

– Никога не бях попадал в толкова гъсти изпарения. Може би защото никога не съм бил толкова близо до морето. Много пъти съм летял в мъгла или в облаци. И винаги успявах да доловя топлината на земята, на дърветата и на животните. Но сега не мога. Всичко е еднакво студено и аз нищо не виждам...

– А не можеш ли поне да ги подушиш? Нали помниш как мирише Салдемир... Или пък Лиандра, неговата сестра?

– Разбира се, че помня... Само че мъглата скрива всички миризми и носят ми усеща единствено солена влага. Нищо друго!

– Но ние трябва да ги намерим! Корабът им е повреден и нямам кормило. А и са съвсем сами с Вилтаяна... – отчаянието на Алгира все повече я поглъщаше. Тя се опита да го овладее и да му попречи да се прехвърли и върху съзнанието на дракона.

Отново се издигнаха над мъглата и се върнаха до мястото, където реката се вливаше в морето. Риналу искаше да остави Алгира на брега и да продължи търсенето сам. Но тя категорично отказа. Пък и не беше безопасно, защото конниците на Съветника се бяха пръснали навсякъде. Затова момичето и драконът пак се гмурнаха в бялата пелена, надявайки се да открият кораба. Но от него нямаше и следа.

– По-ниско, спусни се още по-ниско... – настойчиво молеше Алгира. Косата и роклята ѝ вече лепнеха, мокри от влажния въздух,

и момичето трепереше от студ. Ръкавите и полите на зелената му дреха плющяха от скоростния полет на дракона, но то не се отказваше.

Риналу обаче беше непреклонен:

– Ами ако грешно преценя височината? Ако се врежем във вълните и се удавим? Как тогава ще помогнем на приятелите ти? Бих рискувал живота си, ако имаше начин да им помогна. Но няма да изложя на опасност и твоя само заради някаква слаба надежда. Каж ми какво искаш да направя и аз ще те послушам, ако преценя, че предложението ти е разумно.

Накрая Алгира се отказа да го убеждава и го помоли да се издигнат над лепкавата мъгла. Топлите лъчи на слънцето ободриха малко вещицата и тя насочи дракона към сушата.

– Тогава ще потърсим чужда помощ. Ще намерим хора, които не ги е страх да плуват в мъглата и могат да открият приятелите ни.

Тя не успя напълно да прикрие упрека си и той болезнено жегна дракона. Пък и идеята никак не му хареса. Той придружи протеста на беззвучните си мисли с гръмотевичен рев, който стресна улисаните в лов чайки:

– Свикнал съм да се справям сам и не обичам да завися от другите!

Алгира успокояващо го потупа по дългата шия:

– Но сега се налага, ако искаме да открием приятелите си.

Гигантската сянка на дракона леко се плъзна по морския бряг. Необезпокоявана от разпенените вълни, тя следваше извивките на терена като безплътен предвестник на огнедишащото създание в небето. Макар че не можеше да раздвижи дори тревите, тъмният силует носеше ясно послание и пряка заплаха. И всички живи същества бързаха да се скрият, защото съзнаваха, че не могат да избягат. Точно както направиха и хората, населяващи едно малко рибарско селце.

Когато Риналу описа широка дъга и кацна върху мекия пясък, никой не излезе да ги посрещне. Алгира пъргаво скочи на земята и му махна да не я следва:

– Изчакай ме тук. Ако искаме хората да ни помогнат, не бива да ги плашим.

– Това пък защо? Ако не се съгласят да ни помогнат доброволно, ще ги убедя да направят каквото искаш. – Драконът разпери огромните си криле и заплашително ги издигна нагоре.

– Не прави така! Когато човек моли за помощ, той протяга обърнатата нагоре длан, а не свита в юмрук ръка – опита се да му обясни момичето.

– Те вече са уплашени. Подушвам страха им. А когато някой е уплашен, е склонен да действа необмислено и агресивно.

– Ти също щеше да се изплашиш, ако те връхлети нещо пет пъти по-голямо от теб. Но щеше ли веднага да го нападнеш? Или първо щеше да се опиташ да се разбереш с него?

– Може би нямаше да нападна пръв – замисли се Риналу и бавно сгъна крилето си. – Предполагам, че не бих го направил, ако това ще те изложи на опасност. Ако трябваше да те пазя от нещо голямо и страшно, което би могло да убие дори мен, щях много да внимавам да не го ядосам. Защото след смъртта ми вече нямаше да има кой да те защити.

– Ето виждаш ли? Селяните ще проявят разум, нали и те трябва да мислят за децата си. Пък и аз мога да се грижа за себе си – увери го Алгира.

– Да, но не толкова добре, колкото мен. Ти не можеш да издишаш огън, нито да избягаш с летене. Изобщо не мога да проумея как не си загинала много преди да ме срещнеш.

– Когато те видях за първи път, най-голямата заплаха за живота ми беше твоят глад. Тогава искаше да ме изядеш, а после стана най-добрият ми приятел – усмихна му се закачливо момичето.

Драконът завъртя неодобрително глава, но се оттегли назад. Тъмният му силует изчезна в сумрака на бързо настъпващата нощ. Останаха само пламтящите му очи и неясното усещане за близостта на някаква смъртоносна опасност.

Вещицата предпазливо навлезе между сламените колиби. Окачените да съхнат рибарски мрежи приличаха на унили корабни платна, копнеещи за морската шир, но забравени безполезни на сушата. Огромна дупка зееше в борда на една обърната за ремонт лодка. Отвсякъде се носеше миризма на риба и гниеци водорасли. Сякаш дори пясъкът беше пропит с отчаяние и безнадеждност. Тревогата в душата на момичето се засили от нахлуващата с нощния студ мъгла. Същата като тази, която бе погълнала кораба с всичките ѝ приятели.

Изведнъж пред нея се изпречи човек с изпито лице, орлов нос и мрачен поглед. В дясната си ръка стискаше брадва.

– Защо си дошла тук? Какво искаш от нас? Нямаме нищо за такива като теб. По-добре си върви!

Непознатият посегна да сграбчи ръката на момичето, но Алгира бързо се извъртя настрани. Само за да се сблъска със следващия си посрещач, който изглеждаше още по-неприветливо.

– Чу приятеля ми. Махай се, докато още можеш! – изръмжа той с глас, лишен от всякаква топлина.

Измежду полусъборените къщурки се подадоха още петима негостоприемни рибари. Само след миг вещицата се оказа обкръжена от неколцина брадясали мъже, въоръжени с ножове, весла и факли. Един от тях замахна към нея и тя едва успя да се гмурне под свистящото дърво. Гневните възгласи на останалите не оставяха съмнение в намеренията им.

– Да я убием!

– Да я изгорим на клада!

– Първо да я убием, а после да я изгорим!

Алгира се сви под яростните погледи на селяните. Тя безуспешно се опитваше да говори с тях, да ги надвика, да ги накара да я чуят. Обръчът около нея се свиваше все повече и повече. Потните тела на рибарите я смазваха, а тежкият им дъх я задушаваше. Тя вдигна ръце, готвейки се да призове защитната си магия, но после обречено ги отпусна. Много добре осъзнаваше, че не бива да използва силата си. Синьото кълбо щеше да спаси живота ѝ, но след това ужасените хора със сигурност нямаше да ѝ помогнат.

С мъка разбутвайки разбуненото множество, пред младата жена се появи възрастен мъж с тояга в ръка. След като измери Алгира с поглед, той се обърна към тълпата:

– Спрете! Опомнете се! Вече така ли посрещаме гостите си?

– Тя не е гост на селото ни и трябва да умре! – промърмори ядно един от рибарите.

– Защо? На тебе лично какво ти е направила, Паристане?

– Ами... на мен не, но... съм чувал, че... – смутено заекна едрият мъж, внезапно озовал се пред посочилата го тояга.

– Нека първо чуем каквото има да ни каже – призова старецът. Очите му обходиха мрачните лица и изглежда не останаха доволни, защото той добави:

– Какво си мислите, че ще стане с нас, ако я убием? Какво ще направи със селото ни онова чудовище, което засега кротува някъде там?

Мъжът подсили ефекта от думите си като доста грубо разбути хората около Алгира, давайки ѝ така необходимата глътка въздух. После се обърна към нея, сякаш без да забелязва благодарния ѝ поглед:

– Хайде, скъпа, разкажи ни какво те води в окаяното ни село. Как да загладим това неловко запознанство и да те убедим, че не сме пълни отрепки? Гладна ли си? Може би бягаш от нещо? Защото ако звярът ти не може да те защити, страхувам се, че и ние няма да успеем.

– Нека вещицата да си върви! Тук няма храна нито за нея, нито за огнедишащото чудовище, което води със себе си! – подвикна отзад дребен, леко прегърбен мъж. По дрехата му имаше толкова дупки, че от нея сигурно щеше да излезе чудесна рибарска мрежа.

– Как разбрахте, че съм вещица? – удиви се Алгира.

– Ние не живеем в столицата и може и да не знаем последните дворцови сплетни. Но и до нас достигнаха историите за тази, която говори с драконите. Хората на Съветника те търсят и присъствието ти вещае само беди. Махай се! – изплю се друг мъж, с вързана на плитка дълга мазна коса.

Алгира тъжно погледна човека, чудейки се как да отговори на злобата в думите му.

– Сигурно не знаете, но преди да стана известна като "Говорещата с дракони", аз бях "Слушащата хората". Винаги съм искала да помагам. Просто преди да срещна дракона не можех да направя много. Сега това се промени и възможностите ми се увеличиха. Но аз си останах все същата. И повече от всичко искам да лекувам хората и да им помагам.

– О, тя искала да помогне! Нима ние и нашите проблеми не ти изглеждат твърде дребни и незначителни там горе, от гърба на твоето чудовище? – язвително попита този, когото старецът нарече Паристан.

– Отвисоко по-ясно се виждат болката и несгодите на всички вас. Така осъзнах, че не мога да помогна на всеки поотделно, а трябва да се опитам да изкореня злото, което задушава целия народ. Сама не бих успяла, затова намерих приятели. Но сега те са в беда и имат нужда от помощта ми. От вашата помощ! Съветникът иска да ме убие, защото се страхува. Но вие няма защо да се боите от мен.

В малкия кръг, образуван около вещицата, плахо пристъпи средна на ръст жена. Алгира се помъчи да я разгледа в бледата светлина на факлите. Без време състареното лице и покритото с бръчки чело издаваха грижите и тревогите, изпълнили краткия живот на непознатата. Тя направи още една крачка и падна на земята, умолително протягайки ръце. Устните ѝ едва успяха да промълвят няколко думи:

– Помогни ми, вещице! Детето ми изчезна в гората. Търсихме го, но не го намерихме. Само ти можеш да ми го върнеш...

Жената искаше да каже още нещо, но от сухите майчини очи бликнаха сълзи и удавиха молбите ѝ във вълните на отчаянието си. Откликвайки на безгласния зов на Алгира, Риналу бързо дотича до нея. Ужасени от появата му, хората хукнаха да се спасяват, захвърляйки ножове и факли след себе си. С грациозен скок вещицата се метна на гърба на дракона и двамата потънаха в нощта. След тях остана само малка пясъчна вихрушка, вдигната от размаха на крилете. Когато най-сетне майката вдигна поглед към небето, беше останала съвсем сама.

Драконът летеше бързо, изследвайки гората под себе си. Алгира не виждаше почти нищо, освен тъмните силуети на дърветата. Но чувствителните към топлина очи на Риналу ясно различаваха всяко стръкче трева и всяко живо същество. Нощният ловец се чувстваше прекрасно в мрака, забелязвайки всичко и оставайки невидим за плячката си. След малко той уверено се насочи към група дъбове. Вещицата долови гърленото ръмжене на едър хищник, а малко след това и драскането на остриите му нокти.

– Какво става, намери ли детето? – напрегнато попита тя, докато безуспешно се опитваше да различи нещо в заобикалящата я тъмнина.

– Все забравям колко лошо е зрението ти през нощта – усмихна се драконът. – Човешкото дете се е покатерило по едно дърво, а отдолу някакъв лъв се опитва да го докопа.

– Изгони го от тук, а после ме пусни на земята – помоли кратко Алгира.

Риналу се спусна над невидимия за вещицата лъв, после описа тесен кръг и отново се стрелна към хищника. Гривестото животно не се плашеше лесно, затова драконът го сграбчи с ноктите си и го понесе във въздуха. После кацна наблизко и с нескрито удоволствие заръфа улова си.

– Пак ли огладня? Но нали сутринта изяде два големи вълка? – Алгира не успя да прикрие отвращението в мислите си. Остави шумно хранещият се дракон зад гърба си и се затича към тихо хлипащото момченце.

– Да, но това беше толкова отдавна. После летях, бих се с войниците на Вилтаяна, теглих кораб, загубих го и цял ден го търсих. Знаеш ли колко се уморих? Пък и какво съм виновен аз, че лъвът не пожела да се махне? Ти нали видя, че направих всичко възможно да го изгоня? – Драконът се опитваше да се оправдае, но

вещицата не му обръщаше никакво внимание, заета изцяло с катеренето си по високото дърво. Тя едва успя да откопчи мъничките пръсти на детето, впити в мъртва хватка в един клон от гъстата корона. После бавно пое надолу, притиснала плътно до себе си безценния товар.

Слизането по дебелия ствол само с една ръка беше доста трудно. Достигнала най-накрая безопасната мекота на тревистата поляна, Алгира припряно огледа спасеното момченце. В долната част на левия му крак имаше коричка от засъхнала кръв, криеща дълъг прорез. Вещицата внимателно почисти дълбоката рана, оставена от ноктите на хищника, наложи я с билки и я превърза.

Премръзнало от студ и ужасено до смърт, момченцето не можеше да успокои треперенето на малкото си телце. Широко отворените му очи напрегнато се взираха в мрачната гора и то цялото подскачаше при всяко изшумоляване. Алгира се опита да го приласкае и успокои, но усилията ѝ останаха напразни. Имаше само още нещо, което можеше да направи. Трябваше да примаме и приюти в себе си чуждото страдание. Тя знаеше как, но се боеше твърде много от цената, която трябваше да плати. Поколеба се за момент, после примирено въздъхна:

– Хайде сега, дай ми болката си! – настойчиво помоли вещицата. След това сложи дясната си ръка на челото на детето, а лявата постави зад гърба му.

– Знам, че не я искаш, а аз мога да я взема. Не се вкопчвай така в нея, тя не ти е нужна. Позволи ми да ти помогна, допусни ме до себе си!

Алгира го беше правила само веднъж, но добре знаеше какво ѝ предстои. Усещането беше подобно на малка смърт и тя се помъчи да пропъди надалече ужасяващия спомен. Въпреки това тялото ѝ се сгърчи в очакване на раздиращата болка. И тя не закъсня. Премина през ръцете ѝ с изпепеляващата ярост на нажежена до бяло стомана. Прониза плътта ѝ, отнемайки желанието ѝ за живот. Изпълни цялото ѝ същество и не спря, докато не намери сърцето ѝ. После бавно и безжалостно го обви в мантията си, изтъкана от най-черния мрак, и силно го стисна. Светът притъмня и се сви, а цялата му топлина внезапно изчезна. Звездите се скриха, луната избледня, а слънцето се превърна в далечен спомен. И само след миг се възцари безкрайна и вечна нощ. Утрото никога повече нямаше да настъпи и това носеше някакво неясно усещане за покой. Нямаше за какво повече да се бори, нито на какво повече да се надява. Самото Време беше свършило и последната му песъчинка отдавна беше

изтекла. Вече нямаше дори отчаяние, беше останала единствено безцветната пелена на забравата, която покриваше всичко.

Алгира тихо простена и се свлече на земята, останала съвсем без сили. Цялото ѝ тяло трепереше неудържимо, а на челото ѝ бяха избили ситни капчици ледена пот. Тя с мъка успя да откряне очи и да се огледа с мътнобял поглед. Но когато видя момченцето, заспащо спокойно в нейните ръце, тънка измъчена усмивка озари устните ѝ. След малко изтощената вещица се изправи, жадно пое дъх и бавно пое по дългия път към селото.

– Не е нужно да ходиш пеша. Мога да се спусна и съвсем леко да те вдигна. Детето изобщо няма да усети – настоя Риналу, който вече беше привършил с неочакваното си угощение.

– В никакъв случай! Не можем да рискуваме да се събуди и да те види над себе си. След това, което е преживяло днес, дори само гледката на зъбите ти би могла да го убие. Ти въобще не подозираш колко си страшен за нас, хората. Аз съм свикнала с теб и ти вярвам с цялото си същество. И въпреки това понякога потръпвам от ужас, когато те видя. Ако искаш да помогнеш, можеш да ми показваш посоката, защото не се ориентирам добре в този гъсталак.

Само след миг в небето над Алгира се появи тънка огнена струя, сочеща наляво. Вещицата нито виждаше, нито чуваше дракона, но той ѝ показваше накъде да върви всеки път, когато тя се отклонеше. Погледът ѝ изпитателно се взираше в нощната гора, търсейки опасност. Веднъж усети върху себе си две гладни пламтящи очи, но тогава Риналу се сниши и шумно разреже въздуха с мощната си опашка. Невидимият хищник тихо потъна в мрака и момичето дори не разбра с какво се беше разминало.

Най-накрая стигнаха до селото и драконът кацна в края на гората. Едва пристъпваща от умора, Алгира се насочи към оживено ръкомахащата тълпа. Хората възбудено обсъждаха съдбата на изчезналото момченце и шансовете му за спасение. Повечето бяха убедени, че вещицата няма да се върне, а дори и да го направи, ще бъде само за да признае поражението си. И когато тя се приближи и подаде детето на притичалата майка, никой не можеше да повярва, че то е още живо.

Скоро всички седяха край огъня, на който къкреше ароматна рибена чорба. Отношението към вещицата видимо се промени. Първоначалната враждебност бързо се стопи в топлите пламъци и над пясъчния бряг се разнесе звънлив смях. Селяните весело тупаха Алгира по гърба, стискаха ѝ ръцете с благодарност и я черпеха с пресни миди и сушени водорасли. Храната беше оскъдна, но риба-

рите с готовност я поделиха с вещицата. Тя беше уморена и гладна, пък и рядко ѝ се случваше да хапне нещо сготвено. Така че не ги остави дълго да я увещават, а с удоволствие изпразни паницата си. После набързо им разказа за спасяването на детето, като изтъкна ролята на Риналу. Едва тогава се намериха хора, които да кажат по някоя добра дума за драконите като цяло и за нейния приятел в частност. Един рибар дори предложи да му даде половината от дневния си улов. Алгира предаде думите му на Риналу, но той заяви, че все още не е огладнял дотолкова, че да се храни с риба. Но щом разбра, че с отказа си обижда гостоприемството на хората, драконът се съгласи да приеме някой лъв или мечка.

Когато вечерята свърши, вещицата се опита да повдигне въпроса, за който беше дошла. Но вече беше твърде тъмно и рибарите отложиха спасителната операция за следващата сутрин. Алгира настоя, но те ѝ дадоха да разбере, че през нощта не могат да помогнат на никого. Жените се засуетиха, като всяка предлагаше своята къща за нощувка на момичето. Но Алгира любезно им благодари и се отдалечи към края на гората, където я чакаше Риналу. После се мушна под крилото му, защото това беше най-безопасното място на света. Изтощена докрай от изпълнения с премеждия ден, тя заспа на мига.

Призори откъм морето се надигна вятър. Той бързо разгони последните остатъци от мъглата и студените слънчеви лъчи огряха притихналото село. Риналу се събуди пръв и сънено се прозя. Беше ужасно гладен, но не смееше да остави Алгира сама с местните жители. Тя го беше уверила, че вече всичко е наред, че те са приятели и не представляват заплаха. Но той не им вярваше. Един от тях боязливо се приближи, търкаляйки тежка дървена бъчва. Остави я на тридесетина метра, почука по нея, а след това посочи отворената си уста. После бързо се отдалечи.

Драконът се изправи бавно, като внимаваше да не събуди неспокойно спящото момиче. С любопитство се приближи до подаръка, който бяха оставили специално за него. Чувствителният му нос отдавна беше надушил какво има вътре, но той не можеше да проумее защо му дават риба. Която при това не беше и прясна. Но беше наистина гладен, затова се реши да опита противно миришещата храна. Чукна леко с опашка по бъчвата и тя в миг се разпадна, освобождавайки стотици блестящи херинги.

Изглежда рибата беше приготвена за настъпващата зима, защото беше осолена. Въпреки това Риналу набързо я изгълта, като не изпускаше от поглед Алгира. Тревогата му беше напразна, защото на никой от селяните и през ум не му минаваше да я доближи. След малко тя се събуди и се огледа объркано наоколо. В мига, в който го видя, на лицето ѝ грейна щастлива усмивка.

Риналу отлетя до едно близко поточе, за да утоли ненадейно появилата се жажда. Той дълго пи от бистрата вода, а когато се върна, завари Алгира отново обкръжена от вчерашните мъже. Този път обаче те не бяха въоръжени, нито пък крещяха. Всички оживено обсъждаха нещо, махайки с ръце и драскайки с пръчки по мокрия пясък. Вещицата нервено крачеше насам-натам и току поглеждаше към издигналото се над хоризонта слънце. Личеше си, че нямаше търпение да продължи търсенето на приятелите си. Забелязала появата на дракона, тя успокояващо му помаха с ръка. След като се огледа безразлично наоколо, той положи глава върху тежките си лапи и реши да подремне.

Рибарите бяха изслушали разказа на Алгира, без да кажат и дума. След това нарисоваха подробна карта на областта и започнаха да обсъждат ситуацията. Един от тях, Паристан, проследи с пръста си една дълга извиваща се линия:

– Реката, за която говориш, трябва да е Кригосина. Само тя е толкова голяма, а и на нея има остров като този, който описа. Реката се влива в морето ето тук, в този обширен залив. Обикновено избягваме целия район, защото уловът там е слаб. А и по това време на годината често се появяват силни югоизточни течения. Корабът с приятелите ти сигурно е отнесен навътре в морето, но поне е в посока към селото ни. Не се тревожи, познаваме добре брега и знаем къде да ги търсим.

Алгира им разказа за изкъртения рул и дупката в корпуса. Те само кимнаха и се заловиха да коват няколко дървени плоскости, с които да ремонтират кормилото на кораба. После ги разпределиха помежду си и увериха момичето, че ще се справят с поправките. Накрая тя им раздаде по една запалителна стрела. На удивените им погледи отвърна кратко:

– Ако намерите приятелите ми, дайте им това. Те ще знаят какво да правят.

След това се разделиха. Рибарските лодки навлязоха ветрилообразно в морето, като всяка имаше определен район за претърсване. Алгира и Риналу пък се насочиха на северозапад, обратно към делтата на реката. Шансовете да намерят кораба там бяха малки,

но двамата трябваше да разберат къде са войниците на Съветника и какво планират.

Салдемимр с нескрито възхищение проследи стройното тяло на Алгира, която с лекота се катереше по опънатото въже. Свободно спускащата се рокля не можеше да скрие меката грация на котешките ѝ движения. Скоро тя достигна дракона високо в небето и се метна на седлото на гърба му. Извиси се над всички, величествена като кралица на своя трон. И целият свят беше в краката ѝ.

Войнът изтръгна от мачтата стрелата, с която момичето и драконът бяха пленили целия екипаж на кораба. Отрязва парче от тънкото въже и здраво върза с него ръцете на Вилтаяна. След това го прекара през устата ѝ. После провери пулса на вещицата, който се оказа ритмичен, макар и слаб. Видимо доволен, Салдемир отрязва къс от едно резервно платно и омота с него главата на Вилтаяна. Накрая изрязва малка дупка пред носа ѝ, за да може тя да диша.

През това време другарите му гребяха колкото можеха, за да се измъкнат от смъртоносния капан. И той се присъедини към тях. От време на време хвърляше мрачен поглед през рамо. Враговете им бяха близо, но поне за момента не можеха да ги нападнат.

Войнът не забеляза веднага промяната, а след това му отне малко време да разбере какво се беше случило. Корабът бе започнал да се клати по-силно, защото се сблъскваше с по-големи и по-тежки вълни. Реката беше свършила и Алгира и драконът ги водеха навътре в морето. За момент решението се видя странно на Салдемир, но после осъзна, че просто нямаше друг начин. Не можеха да се върнат на сушата, защото бреговете ѝ се пазеха. Налагаше се да търпят несгодите на плаването по море. Но за колко ли дълго?

Той не се разтревожи особено дори когато навлязоха в мъглата. Познаваше добре силата на дракона и способностите на тази, която го яздеше. Човек спокойно можеше да им повери живота си, пък и той вече го беше правил. Алгира със сигурност имаше план и Салдемир не се съмняваше, че той и хората му са в добри ръце и криле.

Повече го плашеше пленената вещица. Ако Алгира грешеше за огърлицата, а Вилтаяна се събудеше, всички на кораба щяха да попаднат под властта ѝ. И тогава никой не можеше да каже за какво щеше да ги използва. Нито пък колко злини щяха да причинят. Може би щяха да убиват за нея, кой знае? Възможно беше дори да

ги накара да нападнат дракона и ездачката му. Само мисълта за това караше безстрашния войн да хвърля нервни погледи към неподвижно лежащото тяло. Той дори обмисляше възможността да изхвърли Вилтаяна зад борда. Но така и не се реши на това, опасявайки се от гнева на Алгира.

Постепенно мъглата се сгъсти и драконът се превърна в бледосив силует. След това съвсем изчезна. Клатенето на кораба като че ли се усили. Тревогата на хората също растеше, но те продължаваха да гребат. Обаче когато видяха въжетото, носещо се във водата край тях, всички ясно осъзнаха, че вече са съвсем сами. Какво ли се беше случило с вещицата и дракона? Дали пък просто не ги бяха изоставили?

Салдемир не знаеше почти нищо за управлението на корабите. Но от малкото, което му беше известно, ясно разбираше, че трябва да държи носа обърнат срещу вълните. Ако допуснеше да удрят кораба от страни, те лесно можеха да го обърнат. Затова той и другарите му всячески се опитваха да гребат така, че да го насочват към тях. Нищо друго нямаше значение. Дори тревогата за съдбата на Алгира трябваше да отстъпи на заден план.

Студена пот изби по челото на Салдемир, когато той намери време отново да погледне към Вилтаяна. Тя беше все така неподвижна. Но положението на тялото ѝ се беше променило. Може би вече се беше свестила, а може би причината беше люлеенето на кораба. Никой не посмя да се доближи до нея и да провери.

Залезът на слънцето промени единствено цвета на обгръщащата ги мъгла. Тя бавно посивя, после постепенно потъмня. За да се стоплят поне малко, хората запалиха счупеното весло, а след него и други парчета дърво. Факлите им трябваха, за да могат да виждат посоката на вълните. Всички все по-остро усещаха липсата на храна и особено на вода. Настъпилата нощ изглеждаше безкрайно дълга и бездънно тъмна.

Изтощените моряци гребяха с последни сили, когато усетиха първите пориви на вятъра. Той бързо разкъса обвилото ги покривало на мъглата. Небето над тях се проясни и се изпълни с хиляди блестящи звезди. Из въздуха се понесоха малки ледени кристалчета, които болезнено драскаха грубите лица на мъжете. А водата стана гъста и тежка като разтопено олово. Разпенените вълни яростно биеха бордовете на малкото корабче, сякаш се опитваха да изкопчат от него живота на пътниците му. Готови всеки момент да се предадат, тънките дъски пукаха и се огъваха под напора на стихията. Изпод закования за борда щит започнаха да бликат водни струи

и да заливат дъното. Салдемир и Регедор захвърлиха веслата и се заеха да изгребват нахлуващия студен порой.

Парчетата лед, плуващи във водата наоколо, глухо се удряха в дървения корпус. Приличаха на замръкнали навън странници от далечния север, които тропаха по вратата и търсеха подслон от бурята. Но малката черупка, дело на отрудените човешки ръце, не можеше да ги приюти. И замръзналите скитници продължаваха да се носят по вълните, изгубени в нощта, блуждаещи в мрака без цел и посока.

На сутринта вятърът отслабна. Хората бяха жадни и измъчени. Морето се простираше във всички посоки, а суша не се виждаше. Като се ориентираше по слънцето, Салдемир насочи кораба на юг, където смяташе, че се намира брегът. Той и другарите му не бяха мигнали цяла нощ, но продължаваха да гребат. Вече дори не мислеха, че някога ще могат да спрат.

В този момент към кораба се приближи малка лодка с четирима брадати мъже. Салдемир и останалите в миг се приготвиха за отбрана. Но извадените мечове и опънатите тетиви нямаха врагове насреща си. На пръв поглед новодошлите също бяха жертви на мъглата, изгубили сушата и посоката си. Но умелата им работа с веслата подсказваше друго. Тези четиримата бяха опитни моряци и много добре знаеха какво правят. Те настояха да се качат на борда и след кратко колебание войнът се съгласи.

Сключените вежди на Салдемир се спускаха ниско над очите му, блеснали с яростен пламък. Намръщеното му лице и леко приведената му, готова за бой стойка, не предвещаваха нищо добро. Той посрещна хората от лодката с неприкрито недоверие и десница върху дръжката на меча си. Не познаваше нито тях, нито странния флаг, веещ се на мачтата им. Но безпогрешно разпозна името, което те непрекъснато повтаряха. И позна уважението, граничещо със страхопочитание, с което го изричаха. А когато водачът им измъкна една стрела изпод грубата си дреха, Лиандра с вик се втурна към тях:

– Хей, тази е от моите! Веднага я познах! Откъде я имате? Намерихте ли я, или някой ви я даде? Видяхте ли една жена с червена коса и зелена рокля? Да не би да е ранена? Ами дракона? Имаше ли дракон с нея? Един такъв голям, син и много красив? Той добре ли е? Казвайте де, защо мълчите...

Старият рибар едва успя да прекъсне развълнуваното момиче:

– И двамата са живи и здрави. Бяха силно разтревожени за изгубените си приятели, но съдейки по апетита им, бих казал, че са добре.

Той благоразумно реши да пропусне начина, по който се бяха запознали със странната двойка. Вместо това се зае да завърже малката лодка зад кърмата на кораба.

Салдемир удари с меч си по металния обков на един щит и запали стрелата. После я изстреля право нагоре. Четиримата непознати го изгледаха в почуда. Те не знаеха колко надалече виждат драконите. Нито пък колко чувствителни към топлината са очите на нощните ловци. Но останалите на борда бяха наясно с това и само мълчаливо се усмигнаха. После всички заедно се заеха да поправят кормилото, използвайки донесените от рибарите части и инструменти. Хората на морето познаваха добре занаята си и не след дълго бяха почти готови.

– Виджте, виджте! – изкрещя въодушевено Лиандра, която единствена беше останала без работа. Протегнатата ѝ ръка сочеше към една мъничка точка в небето, която бързо се приближаваше и уголемяваше. И много скоро се превърна голям син дракон, разперил могъщите си криле над главите им.

Салдемир изтегли въжето от водата и силно го хвърли нагоре във въздуха. Само след миг краят му се озова между зъбите на Риналу, който се бе стрелнал надолу в преследване на летящата си плячка. Този път драконът нямаше да изпусне улова си.

Рибарите наистина помогнаха много. Освен че поправиха кормилото, те бяха донесли и храна и вода. След като всички пиха, Салдемир изля малко и в устата на Вилтаяна. Вещицата се беше свестила и го гледаше толкова злобно, че той побърза отново да закрие устата и очите ѝ.

Макар и само четирима, морските труженици успяха да вдигнат платната и се заеха да ги стъкмяват. Предпочитаха да правят всичко сами, защото иначе се налагаше много да обясняват. Но когато не им стигаха ръце или сила, просто казваха на Салдемир и другарите му какво искат от тях. Под вещото им управление и влачен от Риналу, корабът се движеше доста бързо. И скоро малкото рибарско селце се появи на хоризонта.

Драконът, рибарите и другарите на Салдемир с общи усилия успяха да изтеглят повредения кораб на сушата. Повечето хора се скупчиха около пробойната, за да я разгледат. Лиандра и брат ѝ обаче се насочиха към мястото, където се беше приземил Риналу. Войнът дори не се опита да скрие радостта си от срещата с Алгира.

Нито искаше, нито можеше, нито пък знаеше как да го направи. Притегли момичето към себе си и я прегърна силно през гъвкавата ѝ талия. После я издигна високо над главата си, сякаш искаше да я покаже на целия свят. Тихият му шепот едва успя да надвика прибоя на вълните:

– Обичам топлината на слънцето, изгряващо на устните ти, щом се усмихнеш. Но харесвам и пролетната свежест на дъжда, който приютяваш в очите си, когато си тъжна.

– Ако веднага не ме свалиш долу, ще насъскам Риналу срещу теб! – извика през смях щастливата Алгира.

Драконът не разбираше езика на хората, но вече разпознаваше името си. Той въпросително наклони глава и неуверено пристъпи към двамата. Те изглежда се забавляваха, но той нямаше как да бъде сигурен.

– Предполагам, че това е някаква игра и той не иска да те нарани? Нали ще ми кажеш, ако си в опасност? – попита Риналу, лениво примигвайки с очи, и се приготви да подремне.

Всеки друг на мястото на Салдемир би хукнал да бяга, но той трябваше да оправдава името си на безстрашен воин. Като се завъртя с гръб към застрашително извисяващото се над него чудовище, той пренебрежително заяви:

– Не ме е страх от дракона ти! Всъщност от нищо не ме е страх! Пък и ти не би допуснала да ми направи нещо, нали?

Като продължаваше да се залива от смях, вещицата потърси съненото съзнание на Риналу:

– Искам много внимателно да го захапеш за колана и да го вдигнеш високо. Но без да го нараняваш! Ще можеш ли?

Макар че молбата на Алгира го учуди, драконът се постара да я изпълни колкото се може по-точно. Тя обаче не остана доволна, защото нещата не се получиха точно така, както си ги беше представяла. Основна вина за това носеше Салдемир, който не я пусна, дори когато доста грубо беше понесен във въздуха. Той продължи здраво да стиска момичето и затова се завъртя с главата надолу, а Алгира едва не се удари в земята. Двамата безпомощно висяха от устата на Риналу, който недоумяващо ги гледаше с едното си око.

Салдемир пръв наруши мълчанието, като задъхвайки се процеди:

– Казах ти, че този звяр не може нищо да ми направи. Сега какво – така ли ще стоим?

– Ще го помоля да те пусне, веднага щом ти пуснеш мен. – Алгира протегна лявата си ръка към скалистия бряг, за да спре люлеенето си. С дясната прибра доколкото успя развелите се поли на своята зелена рокля.

– И да се призная за победен от някакво безмозъчно животно? Никога! – изпъшка недоволно Салдемир.

Регедор, Елистар и останалите наблюдаваха сцената с нарастващ интерес, макар и от безопасно разстояние. Чудеха се кой пръв няма да издържи. А когато започнаха и да залагат, към тях се присъединиха и рибарите.

– Достатъчно е само да кажа на Риналу как си го нарекъл и веднага ще се озова на земята, макар и с един приятел по-малко.

– Тогава предлагам да не му казваш.

– Я ми кажи, ти обичаш ли да плуваш? – невинно попита Алгира.

– По принцип – да, но сега е доста студено и ... Ей, какво става? Ах ти, хитруша такава...

Последните думи Салдемир изплю заедно с доста вода. Драконът беше нагазил в морето, преди все пак да го пусне. И сега основната грижа на опитния войн беше да не се удави. Вещицата също се озова във водата, но с две загребвания излезе на брега – доволна, макар и мокра.

– Може ли... малко... помощ... – Блъскан от вълните, Салдемир не можеше да се изправи и отчаяно се бореше за всяка глътка въздух. Тежката му ризница го теглеше към дъното и той щеше да се удави в метър вода.

Риналу дружелюбно му протегна дългата си назъбена опашка. Но цялото му внимание беше насочено към Алгира, която той сушеше с топъл бледосин пламък. Ласкавото му дишане развя назад дългата ѝ червена коса. Момичето пъргаво се завъртя, за да изсъхне цялата ѝ рокля, после бързо изскочи от горещата струя.

Към тях тичешком се приближи Регедор. Изглеждаше силно разтревожен:

– Извинявайте, че ви прекъсвам, но Вилтаяна се е развилняла. Съска, тропа и е много недоволна.

Алгира се плесна по челото:

– Вярно, Вилтаяна! Съвсем забравих за нея!

После се затича към кораба, подмятайки през рамо към Салдемир:

– Ти си виновен!

Хората почтително се разделиха пред нея, за да ѝ направят път. Но никой не я последва на борда.

Алгира внимателно прегледа Вилтаяна и после я освободи. Доскорошната пленница бавно се изправи на крака, намръщено разтривайки ожулените от въжето китки и глезени. След това изненадващо ловко се прехвърли през перилата и се озова на брега. Всички уплашено се отдръпнаха настрани. Но вещицата изобщо не ги забеляза, а се нахвърли върху Салдемир. Той тъкмо се беше измъкнал от водата и се мъчеше да се освободи от мокрите си доспехи.

– Нищожество такова, как се осмели да вдигнеш ръка срещу мен? Да ме удариш и да ме вържеш като чувал? Че и огърлицата си ми откраднал! Ти знаеш ли коя съм аз? Имаш ли някаква представа на какво съм способна? Ще те смачкам като буболечка, ще те... – очите ѝ гневно святакаха и се мятаха като затворен в клетка тигър.

– Беше за твое добро – спокойно я прекъсна Салдемир. Сега, когато "Говорещата с дракони" беше тук, той наистина не се страхуваше от нищо. Ако Алгира го пазеше от магията, то нямаше заплаха, с която той да не се справи. Снощните му тревоги в момента му изглеждаха напълно безпочвени.

– За мое добро? И как точно връзването ми е било за мое добро? – не спираше да се гневи Вилтаяна, вдигнала ръце високо във въздуха.

– Иначе щях да те убия! – хладно обясни Салдемир, обърна ѝ гръб и демонстративно се отдалечи. После добави, сочейки Алгира:

– Дължиш живота си на нея, вещице! И мисля, че трябва да ѝ благодариш.

Присъствието на дружината на Салдемир, на дракона, а сега вече и на втора вещица, дойде в повече на рибарите. Те набързо се сбогуваха и потънаха в селото си. Останали сами на брега, ново-дошлите продължиха да чувстват върху себе си уплашените им погледи.

Вилтаяна бавно се завъртя към Алгира и свали наполовина ръцете си. После изръмжа, вече не толкова гневно:

– Кажи на малкото си паленце да ми върне огърлицата и да ми намери кон. После ще си тръгна и повече няма да ме видите.

Салдемир посегна към врата си и въпросително погледна към Алгира, но тя го спря с вдигнат във въздуха показалец:

– Съжалявам, но не ти вярвам дотолкова, че да го направя.

Вилтаяна ехидно се усмихна:

– Заради небесните камъни е, нали? Едва вчера научи за тях, а днес вече ламтиш за още. И няма да спреш пред нищо, докато не притежаваш всичките? Като започнеш с моите, разбира се! Излиза, че не сме толкова различни...

Неспособна да устои на любопитството си, Лиандра се приближи до двете вещици:

– Небесни камъни ли? Къде са? Може ли да ги погледна? Само за мъничко! Толкова съм слушала за тях, а никога не съм виждала.

Без да изпуска от поглед Вилтаяна, Алгира внимателно свали гривната от китката си и я подаде на Лиандра:

– Не знам какво точно очакваш, но се опасявам, че ще останеш разочарована. Ето виж, не са нищо особено. Небесните камъни просто помагат малко на тези, които вече владеят магията. Но се опасявам, че за останалите са просто красиви дрънкулки.

Лиандра си сложи гривната и въодушевено размаха ръце. Опита се да повдигне една мидена черупка от пясъка само със силата на мисълта си, но нищо не се случи. Без да се отчайва, тя повика съзнанието на Риналу, но той не се отзова. Тогава момичето безстрашно се доближи до дракона и го погледна право в очите. И изведнъж той се изправи на задните си крака и широко разпери крилетата си.

– Видяхте ли? Видяхте ли какво направи той? Аз го помолих и той го направи!

Широко усмихната, Алгира кимна и радостно я поздрави с успеха:

– Виж ти, виж ти! Кой да повярва, че си толкова способна?

Вилтаяна обаче не можеше да бъде заблудена толкова лесно:

– О, хайде стига! Не виждаш ли какво прави тя? Чете мислите ти и казва на дракона си какво да направи. Как може да си толкова наивна? Хайде, бягай някъде да си играеш с кукли и остави големите да си поговорят.

Очите на Лиандра се напълниха със сълзи. Тя невярващо се обърна към Алгира:

– Вярно ли е това? Ти наистина ли...

Вещицата тъжно кимна, прегърна я и успокояващо я погали по главата:

– Много съжалявам. Ти толкова искаше да успееш, че аз...

Дълбоко разстроена, Лиандра върна гривната на Алгира:

– Значи ако не съм вещица, това е безполезно за мен? И никога няма да мога да говоря с дракона ти!

Алгира се опита да окуражи момичето, което унило се отдачаваше с наведена глава и разтърсвани от хлипане рамене:

– Е, нищо. Нали аз съм тук. Можеш да ми говориш чрез мен.

После гневно се обърна към Вилтаяна:

– Как можа да ѝ кажеш? Защо трябваше така да разочароваш горкото момиче? И да убиваш мечтите му? Точно ти, която не си живяла и миг без магия? Знаеш ли колко жестока и безсърдечна беше постъпката ти?

– Не аз, светът е жесток и безсърдечен. Особено към родените без магия. Направих ѝ услуга, като ѝ го казах сега, вместо да я оставя да живее в заблуда.

– Ти ѝ отне надеждата. Аз исках тя да вярва, че поне веднъж е успяла. И цял живот да се надява, че някой ден може да успее отново.

– Дори тази малка глупачка все някога щеше да се досети. Но тя не е важна. Важни сме ние двете – ти и аз. Хайде да се споразумеем така: ти ще ме пуснеш да си вървя, а в замяна аз ще ти кажа къде да намериш още небесни камъни.

– И защо реши, че са ми нужни още от тях? – безразлично попита Алгира.

Вилтаяна посочи с пренебрежителен жест към хората на Салдемир, които благоразумно се бяха отдалечили от кораба:

– Не че тези са лоши, но са твърде малко. Ако искаш да си имаш цяла армия, и то от покорни войници, ще трябва да събереш повече камъни.

– Никога не бих го направила! Моите приятелите са с мен, защото те така са решили. И защото вярват в това, за което се борим. – Алгира се опитваше да запази учтивия си тон, но това ѝ се удаваше все по-трудно.

– Пък и ние вече знаем къде да намерим още небесни камъни – студено добави тя.

– Знаем ли? – удиви се Салдемир, който с жив интерес следеше словесния двубой между вещиците.

– Разбира се! В града, който си защитавал от нападението на нерфолдите. Нали небесните камъни са единственото, което ги интересува? Значи не е трудно да се досетим, какво точно са търсили там.

– Град Нубеслир? Значи затова са го нападнали... – замислено повтори войнът.

– О, браво, съобразителна си! – похвали я покровителствено Вилтаяна. – Но аз все пак ще ти трябвам. В някое малко селце може и да се разходиш свободно, но не и в Нубеслир. Той е голям и богат търговски град, който се охранява много добре. А когато Съветникът обяви награда за главата ти, той разпрати навсякъде рисунки с лицето ти. И всеки страж в кралството отдавна вече е планирал за какво ще похарчи парите. Няма да успееш да преминеш дори крепостната стена. Не и без помощта ми.

– Не ѝ е нужна помощта ти, защото не ѝ трябват тези проклети камъни! – избухна Салдемир, разтревожен от самата идея за сътрудничество с Вилтаяна.

Алгира се опита да успокои едрия войн:

– Съжалявам, но тя е права, приятелю. Небесните камъни наистина са ми нужни. Макар и не за това, за което си мисли тя. Трябват ми, защото с тях ще мога да защита теб и хората ти от влиянието на магията.

– В такъв случай ще отида аз. Войниците на Съветника търсят теб, а не мен. Пък и аз вече съм бил там и добре познавам града. Ще вляза, без да привличам внимание и ще намеря камъните. Ти само ми кажи къде да ги търся.

– Не мога да ти кажа това, защото самата аз не знам. Небесните камъни са малки и ще бъдат много трудни за откриване. Може да са използвани в украшение, или пък да са вградени в очите на някоя статуя. А може и да са погребани под дебела каменна плоча или изгубени на дъното на кладенец. Трябва да отида аз, защото ги усещам. Когато съм близо до тях, изпитвам някаква непоколебима самоувереност и изгарящо нетърпение. Без мен няма да ги намериш. Но имам друга идея. Какво ще кажеш да прибереш наградата на Хаймдес? Достатъчно е просто да ме вържеш и да ме предадеш на командира на гарнизона в Нубеслир.

Салдемир я изгледа силно разтревожен:

– Какви ги говориш? Това някакво изпитание ли е? Знаеш, че никога не бих те предал...

После лицето му бавно се разведри. Дълбоките бръчки, наскри челото му, избледняха и изчезнаха като звезди в утринното небе.

– А-а, да те заловя и да те предам на командира на гарнизона. И да те заведа лично при него, в центъра на крепостта, за да си получи наградата. Ама разбира се, защо веднага не каза така?

Двамата прихнаха да се смеят, като стреснаха дремещия наблизно Риналу. Драконът отвори очи и подозрително изглежда всички наоколо, преди отново да се унесе.

– Хм, това не е чак толкова лош план! – възкликна Вилтаяна. – Всъщност, нуждае се само от една дребна поправка, за да стане изпълним. Аз ще предам вас двамата на войниците на Съветника...

Десницата на Салдемир се стрелна към дръжката на ДракоПлам, но Алгира го спря с рязък жест. После кимна към Вилтаяна, която невъзмутимо продължи:

– ...срещу половината от всички небесни камъни, които намериш в Нубеслир. Аз самата не мога да ги усещам, нито пък някоя от другите вещици, които познавам. Иначе отдавна да сме ги взели. Но тъй като ти явно умееш, предлагам да обединим усилията си. Така всяка от нас ще извлече полза от способностите на другата. Разбира се, най-разумно би било да отидем само двете, но...

– И през ум да не ти минава, че ще те пусна сама с нея! – избухна Салдемир.

– ...тъй като знам, че кученцето ти никога не би се съгласило, ви предлагам компромис. – завърши най-накрая Вилтаяна. После се опита да разсее недоверието към себе си и да разчупи неловкото мълчание:

– Въпреки всичко, което си мислите за мен, аз не съм зла. Просто животът е един и е твърде кратък. Затова искам да изживея своя красиво. Нима това е толкова лошо?

– Всички го искаме – прошепна тихо Алгира. – Просто още не си осъзнала, че не можеш да живееш красиво, докато хората около теб са гладни и тънат в мизерия. И че богатството, натрупано на гърба на другите, няма да ти донесе радост. Единственият начин да бъдеш истински щастлива, е да бъдеш заобиколена от други щастливи хора. И да знаеш, че ти си им помогнала да станат такива. Защото точно това ще направи и теб самата щастлива.

По лицето на Вилтаяна не можеше да се прочете нищо, а и мислите ѝ бяха забулени в гъста мъгла. Алгира неохотно обмисляше предложението ѝ:

– Добре, да предположим, че приема. Защо мислиш, че можеш да ни помогнеш?

– Да започнем с това, че аз съм вещица, която при това работи за Съветника и се ползва с доверието му. Това отваря доста врати пред мен. Ти, от друга страна, си издирвана заради дарбата си. Тя се е превърнала в твое проклятие, което може единствено да

затръшне вратата на затворническа килия зад гърба ти. Така че би трябвало добре да осъзнаваш колко полезна мога да бъда. В Нубеслир ме познават много хора. Лесно ще ви вкарам вътре като свои пленници. А след като намериш небесните камъни, ще ви изведе обратно навън.

– И как точно смяташ да го направиш? – мрачно процеди Салдемир.

– Все ще измисля нещо. Например, мога да кажа на стражите, че не сме се споразумели за цената. Или пък, че не могат да ми изплатят наградата, защото в хазната на Нубеслир няма достатъчно пари. И затова ви вода в друг град. Веднага щом портите на крепостта останат зад гърба ни ще си поделим небесните камъни. После пътищата ни се разделят завинаги.

Алгира все още се колебаеше:

– Добре, но ние поемаме голям риск, а ти оставаш в пълна безопасност. За да бъде сделката честна, искам да ми кажеш всичко, което знаеш за връзката между нерфолдите и небесните камъни. И не забравяй, че макар да не мога да чета мислите ти, аз все пак ще разбера, ако се опиташ да ме излъжеш.

– Ето какво научих досега, макар то да не е много – въздъхна Вилтаяна с лека досада. – Хората отдавна търсят начин да се възползват от неуязвимостта и силата на нерфолдите. Защото този, който успее да ги привлече на своя страна, с лекота може да спечели всяка битка и всяка война. Но за целта е нужно те да бъдат опитомени или поне управлявани. Оръжие, което не можеш да насочиш срещу врага си, и което винаги може да се обърне срещу теб самия, не е никакво оръжие. Затова мнозина са се опитвали да открият как да ги плашат или с какво да ги примамват. Упорито търсели от какво се боят и какво харесват. Но оставили след себе си единствено дълга следа от провали. И точно по нея Съветникът успял да стигне до решението. След редица опити и с цената на много разрушения и погубени животи той научил, че нерфолдите не се боят от нищо. Но че отдалече усещат небесните камъни и се стремят към тях. Не разбрал защо, но и не го интересувало. Важно било само, че ако събереш достатъчно магически камъни на едно място, зверовете ще тръгнат право натам. Ще прегазят всичко, изпречило се на пътя им. И не ще се спрат пред град или крепост.

Алгира замислено кимна. Историята звучеше тъжно, но напълно правдоподобно. Нерфолдите навярно са използвали магията на тези мънички късчета небе, за да се откриват през огромните пространства. И, разбира се, човешката пресметливост беше наме-

рила начин да се възползва от този копнеж за близост. Да превърне чуждата привързаност в свое оръжие.

– Излиза, че нерфолдите защитават вещиците, защото усещат магията в тях. Може би дори ги приемат за мънички представители на собствения си вид. А Хаймдес иска да ги накарат да убиват за него... – с болка в гласа каза тя.

– Ако Хаймдес е решил да използва нерфолдите за своята война, то той напълно е изгубил разсъдъка си! – не можеше да повярва на ушите си Салдемир.

– Съжалявам, но грешиш, приятелю. По всичко личи, че той няма да се спре пред нищо в желанието си да властва. А това прави мисията ни още по-важна – съкрушено поклати глава Алгира.

– Значи се разбрахме и вече можем да тръгваме? Веднага щом той ми върне огърлицата, разбира се! – нетърпеливо протегна ръка Вилтаяна.

– Украшението ти ще остане тук, за да пази приятелите ми. Имаш моята дума, че ще си го получиш обратно, ако удържиш на своята. Но искам да знаеш какво ще се случи ако не се върнем или пък ако ни излъжеш. Сестрата на Салдемир ще използва безценния ти накит, за да направи по един пръстен или гривна за всеки от дружината. Огърлицата ти ще бъде унищожена, а силата ѝ ще бъде използвана за защита на хората.

Вилтаяна ядосано изскърца със зъби:

– Огърлицата ще ми трябва, ако искате да ви помогна. А и без нея никой няма да ми повярва, че съм вещица.

Алгира я изгледа строго:

– Можеш да кажеш, че си я изгубила или ти е била открадната. Решението си е твое. Но тя ще остане тук, за да съм сигурна, че няма да ни измамиш.

– Изобщо не ѝ вярвам! – отсече Салдемир и се надигна да си върви. Но Алгира улови огромната му длан с малката си ръка и настойчиво го притегли надолу. Мъжът неохотно се подчини и приседна, загледан в сестра си, която чевръсто приготвяше обяд. Целият му вид показваше, че е тук против волята си и че разговорът между двете вещици вече не го засяга.

Вилтаяна хвърли към момичето и война поглед, пълен с мрачно неодобрение:

– Небесните камъни наистина ми трябва. Служа на Съветника заради властта, която ми дава. Но ако в Нубеслир намерим достатъчно от тях, вече няма да ми се налага да го търпя. Ще държа в ръцете си цялата сила, която заслужавам.

– Ето, виждаш ли, приятелю – обърна се Алгира към Салдемир. – Довери се на алчността ѝ, ако не можеш да се довериш на нея самата.

– Обещах на коня си да се върна за него. Но заради твоите хора наруших думата си. И сега той е при тях, а те няма да се грижат достатъчно добре за него! – гневно изсумтя войнът към Вилтаяна. Тя го изгледа високомерно, но не каза нищо.

Когато Алгира разказа на Риналу за своя план, той реагира доста бурно. Опашката му гневно заудря по ситния пясък, а ноздрите му започнаха нервно да пулсират. Очите му недоволно се присвиха и се превърнаха в тесни процепи, пълни с изгаряща вулканична лава. Закривените му нокти се забиха дълбоко в земята, а цялото му тяло се напегна. Всички, дори и безстрашната Вилтаяна, се разбягаха и за секунди в близост около дракона не остана никой, освен Алгира.

– Не разбирам за какво изобщо съм ти аз, щом точно на най-опасните места отиваш сама? Изглежда изпитваш някаква наслада, като ме караш постоянно да се страхувам за теб! – разтревожи се Риналу.

– Налага се да вляза там, а ти не можеш да дойдеш, защото градът се пази наистина добре. За теб ще е много опасно. Знам, че искаш да помогнеш, но този враг не е по силите ти, приятелю мой. Освен това, ще се досетят за присъствието ми в мига, в който те видят. Ще започнат да ме търсят, аз ще трябва да бягам и да се крия и нищо няма да свърша. А и само ще ми пречиш да усещам камъните – с болка в сърцето го излъга Алгира, като видя, че той не приема доводите ѝ. – Обещавам да те повикам при първия признак на опасност. Пък и няма да съм сама. Както ти казах, Салдемир ще дойде с мен, за да ме пази...

– Салдемир щял да те пази! А кой ще пази него? – недоволно изпръхтя драконът. Той добре познаваше непреклонния характер на Алгира и знаеше, че нямаше начин да я разубеди. Но никак не му се искаше да я пуска в пълния с врагове град.

Тръгнаха на път малко преди падането на нощта. Лиандра помахаша за сбогом към рибарските къщурки, но никой не се показа да ги изпрати. Салдемир и Вилтаяна започнаха да спорят къде точно се намира Нубеслир. Бързо стигнаха до съгласие, че града е в полиите на планината, на големия приток на Кригосина. Най-лесно щяха

да стигнат до него, ако следваха реката назад по течението ѝ. Но нямаше никакъв смисъл да я доближават, защото това само би удължило пътя им. Затова двамата поведоха малката група на юг, като се ориентираха по залязващото слънце. Далече напред се издигаха два заснежени върха, които щяха да им показват посоката и през нощта. Лунният сърп вече беше изгрял и донякъде смекчаваше дългите вечерни сенки. Пътниците се спускаха по склоновете на ниските хълмове, потъваха в тучните долини и се изкачваха по полегатите хребети. Понякога успяваха да зърнат далече на запад златната нишка на пълноводната река, уловила светлината на последните слънчеви лъчи.

Драконът и вещицата летяха високо над хората и оглеждаха околността за врагове. А двамата водачи вече бяха подели нов спор, този път за броя на защитните кули и височината на крепостната стена. Малкото храна, която бяха получили от рибарите, едва стигна за вечеря. Не искаха да губят време, затова спаха малко. А в ранното утро на следващия ден в краката на Салдемир тупна голяма сърна. Той не успя да види дракона, нито пък узна с колко усилия Алгира бе убедила Риналу да подели с него плячката си. Войнът просто вдигна ръце към небето и благодари за обилната закуска, която беше достатъчна за цялата дружина.

Тъй като пътят беше пуст, хората спокойно продължиха по него. Рано следобед драконът се сниши над тях и Алгира им посочи близката горичка. Салдемир и другарите му се скриха в нея, без да задават въпроси. След малко покрай тях профучаха десетина галопиращи конника. После групата отново пое напред, зорко пазена от далекогледите очи на летящия си съюзник. Привечер отново се наложи да напуснат пътя, за да не бъдат забелязани от някакви бавно движещи се каруци.

На следващата сутрин Салдемир и приятелите му не получиха закуска. Риналу беше уловил само един мършав вълк и категорично отказа да го подели с хората. Така че те трябваше да се задоволят с оскъдните плодове и корени, които успяха да открият. В късния следобед най-накрая достигнаха високите крепостни стени на Нубеслир. Над тях стърчаха огромни заредени арбалети, насочени към небето. Непристъпното укрепление се пазеше и от десетина катапулти, а в тесните бойници на кулите се мяркаха стрелци с лъкове.

Драконът беше видял града отдалече и не се приближи до толкова, че да бъде забелязан. После кацна и измина последната

част от пътя заедно с останалите. Направиха малък лагер, скрит между ниските възвишения на около километър от главната порта.

Вилтаяна неодобрително посочи към големия меч на Салдемир.

– Ако искаме да заблудим войниците, че сте мои пленници, ще трябва да оставите оръжията си тук.

Салдемир със съжаление свали ДракоПлам от кръста си, внимателно уви колана около него и го подаде на сестра си:

– Пази ми го, докато се върна. Този меч е твърде могъщ и не бива да попада в чужди ръце.

Той надяна на шията ѝ огърлицата на Вилтаяна и протегна напред ръцете си. Лиандра припряно кимна и силно го прегърна. След това завърза китките му с възел, който изглеждаше много здрав, но щеше да се разхлаби и от най-лекото движение. Като се опитваше да скрие сълзите си, тя пое лъка, колчана и кинжалите от Алгира и върза и нея по същия начин. Накрая тихо проплака:

– Пазете се там! И се върнете по-бързо!

После Салдемир и двете вещици се запътиха към градската порта. И не след дълго потънаха в черната ѝ паст. А приятелите им останаха отвън да очакват завръщането им. Лиандра се приближи до Риналу и го потупа ободрително по горната част на муцуната. Драконът я погледна тъжно с огромните си жълти очи и бавно ги притвори. Нервно биещата наляво-надясно опашка постепенно замря.

Вилтаяна грубо блъскаше вързаните пленници пред себе си. Тя спокойно премина през дървения мост, прехвърлен над защитния ров около крепостта. Вещицата сякаш изобщо не забелязваше стражите на огромната врата и небрежно подхвърли, докато минаваше край тях:

– Коргодир още ли е командир на гарнизона? Ще му предам тези двамата и ще обсъдя с него едни обезпокоителни доклади от крайбрежието...

Войниците извикаха нещо след нея, но не се осмелиха да я спрат. Тя дори не се обърна и невъзмутимо продължи навътре по гладката каменна настилка.

Нубеслир беше наистина голям град и това си личеше не само по шума, който изпълваше улиците му. Във въздуха се носеха думи на различни езици и се смесваха с ароматите на екзотични

подправки и билки. Почти всяка къща имаше витрина, с която приканваше уморения пътник да опита изложените стоки или да вкуси от домашния ѝ уют. Продаваше се какво ли не – от храни и животни, до различни оръжия и дори бойни машини. Имаше и неща, чието предназначение Салдемир изобщо не можеше да предположи.

Изглежда всички познаваха Вилтаяна – от стрелците по високите бойници до многобройните стражи, кръстосващи улиците с извадени мечове. За разлика от вещицата, която тук беше в стихията си, нейните пленници се чувстваха погълнати от огромния човешки водовъртеж. Алгира все по-трудно издържаше глъчките и миризмите на обширните тържища, в които бяха превърнати повечето площади.

Изведнъж зад тях се разнесе нечий суров глас:

– Хей, Вилтаяна, къде си повела тези двамата?

Салдемир и двете вещици рязко се обърнаха. Командирът на група от двадесетина войника с любопитство оглеждаше лицето на Алгира. Вилтаяна не се смути ни най-малко:

– Залових вещицата, която Хаймдес толкова упорито издирваше. Водя я при Коргодир, за да си прибера наградата.

– Много добре знам коя е! – размаха предводителят пергаментов свитък. – Но ти изглежда си пропуснала новините. Преди седмица Съветникът издаде нова заповед, според която вещицата трябва да се достави лично на него. А, и за малко да забравя – наградата се удвоява!

Вилтаяна с насмешка се обърна към Алгира:

– Ето виждаш ли, скъпа моя? Вече не можеш да кажеш, че не си оценена по достойнство.

После небрежно продължи:

– Чудесно, тогава утре тръгвам към двореца на Хаймдес. Но днес ще си почина. Имам нужда от баня и меко легло.

– Заслужената ти почивка ще трябва да почака. Вещицата трябва да бъде доставена веднага. Ние също ще дойдем с теб, за да охраняваме ценната пратка по пътя.

Вилтаяна се приближи до командира на войниците и изпитателно се взря в очите му. Гласът ѝ беше тих, но наподобяваше стържещия звук от прекарването на точилен камък по стоманено острие:

– Вещицата е моя и наградата е моя. Нямам никакво намерение да яделя с вас. Ако си тръгнете веднага, може и да забравя колко сте ме ядосали с непочтителното си държание.

Човекът се сви под погледа ѝ, после колебливо кимна и бавно се отдалечи, давайки заповед на хората си да го последват. Но никой от тях не помръдна. Те изтеглиха оръжията си и ги насочиха към Вилтаяна и към командира си. Един от тях изрече с нетърпящ възмущение глас:

– Заповедите на Съветника не подлежат на обсъждане. Тръгваме към двореца му веднага. А ти можеш да избереш дали да ни придружиш доброволно, или да се присъединиш към собствените си пленници.

– Трябваше да ми се довериш! Ако ми беше позволила да си взема огърлицата, това нямаше да се случи! Сега силата ми стигна да покоря единствено командира и вината за това е само твоя! – тихо изсъска Вилтаяна към Алгира. После блъсна Салдемир в гърба, поставяйки крака си пред неговия. Вързаният войн тежко рухна на земята, препречвайки с тялото си пътя на стражите. След миг четири копия се насочиха към главата му. Вилтаяна злобно изрита в ребрата падналия си пленник. След това уж неволно препъна първите двама войника, втурнали се да заловят издирваната вещица.

Алгира отскочи назад и дръпна със зъби фалшивия възел на Лиандра. После създаде купол от защитна магия около Салдемир, разшири го и отхвърли нападателите надалече. Без да чака втора покана, войнът скочи на крака и освободи ръцете си от въжето. После кимна през рамо, че е готов за бой. В мига, в който полусферата от бледосиня магия се разтвори в хладния вечерен въздух, мъжът се хвърли напред. Макар и невъоръжен, той връхлетя враговете с цялата си ярост и сила. Събори с рамо първия, гмурна се под свистящото острие на втория и му нанесе тежък удар с чело. Юмрукът му се стовари върху главата на третия и той отхвъркна назад. Възползвайки се от настъпилото моментно объркване, Салдемир сграбчи следващия за ръката и го запрати срещу останалите.

– Бягай от тук, преди да са дошли още! Ти само намери камъните, а аз ще се погрижа за тези... – задъхано извика той, докато се извърташе настрани, за да избегне насоченото към него копие. От една пресечка отляво се разнесе металният звън на изтегляни от ножниците мечове. После към него се прибавиха тропането на забързани стъпки и кратки насечени команди. Гневното изсвистяване на две стрели завърши увертюрата към започващата битка.

Алгира се втурна напред по извиващата се уличка, преследвана от недоволни възгласи, проклетия и закани.

– Ще се върна за теб! Ще те намеря, където и да си! Ти само се дръж... – извика тя през рамо. Но човекът, на когото даваше обещанието си, вече не можеше да я чуе.

Момичето прикриваше лицето си с длани и с дългата си коса и се опитваше да избягва въоръжените отряди, които я търсеха. Тя тичаше между сергиите и дюкянчетата, надявайки се да се скрие между хората. Не познаваше града, а и не знаеше къде отива. Останала без помощта на двамата си водачи, вещицата се луташе безцелно из кривите улици. Разпростираше сетивата си наоколо като поли на дълга рокля и търсеше небесните камъни. Но откакто беше дошла в Нубеслир не беше почувствала нищо. Може би съзнанието ѝ беше оглушено от шумните човешки тълпи, които неистово крещяха в главата ѝ. А може би камъните бяха твърде малко или прекалено далече? Или пък бяха преместени някъде другаде? Последната мисъл я плашеше най-много, защото това означаваше, че Салдемир беше рискувал живота си напразно.

– Какво направих? – почти проплака Алгира. Забравила всякаква предпазливост, тя наивно беше влязла в опасния град. Уверена в способностите си, самонадеяно беше заложила и живота на Салдемир. И сега той плащаше цената за нейната грешка. И за какво изобщо ѝ бяха нужни проклетите небесни камъни? Всъщност тя знаеше много добре отговора. Без тях щеше да бъде принудена завинаги да остане при Лиандра и другите от малкия отряд. Те бяха единствените ѝ приятели и дори само това вече ги поставяше в опасност. А без нейната защита сигурно щяха да станат жертва на Вилтаяна или на друга като нея. Да бъдат управлявани като кукли на конци и да бъдат принуждавани да вършат ужасни неща. Не, всичко беше правилно. Камъните ѝ трябваха и тя щеше да ги намери!

Отчаянието бавно пропълзя в тялото ѝ и се настани удобно в него. Протегна костеливата си ръка и я сграбчи за гърлото. И точно тогава късметът най-сетне ѝ се усмихна. Алгира се озова на някаква странна тясна уличка. Сякаш нокът на гигантски дракон беше издрал огромна дияра през лицето на града. Прав като стрела, проходът приличаше повече на горска просека. Той пресичаше дворове и огради, дори срязваше ъглите на няколко сгради. Повредите изглежда бяха отскоро, защото само една голяма и богата къща беше частично ремонтирана и измазана. Останалите бяха поправени и укрепени как да е, но нанесените поражения все още се виждаха. Невъзможно беше това да е част от плана на градските архитекти.

И имаше само едно нещо, което можеше да остави такава следа зад себе си.

Младата вещица без колебание последва прохода между къщите. И не след дълго стигна до края му, където откри нерфорд, заседнал в една масивна каменна стена. Прикован към земята с яки стоманени вериги и напълно обездвижен с десетки въжета, той беше станал част от сградата. Изглежда това беше единият от двата гиганта, които Салдемир и войниците му бяха успели да спрат преди време. Надарен с усет за положението на небесните камъни, нерфордът без съмнение се беше стремил да ги достигне. И се беше насочил право към мястото, където се намираха. Сега за Алгира оставаше само да продължи в същата посока.

Скоро тя почувства надигащото се в стомаха ѝ смъртно безпокойство. А после долови и първите трепети на познатата опияняваща самоувереност. Обзелото я отчаяние бе изместено от трескаво нетърпение. Беше на прав път. Камъните бяха наблизко и я очакваха.

Градът постепенно притихваше и се готвеше за сън. Улиците му вече се изпразваха, само някой закъснял търговец се провикваше в търсене на последни клиенти. Над покривите бавно се спускаше нощта, но светлината вече не беше нужна на вещицата. Като хрътка, уловила миризмата на плячката си, Алгира нямаше да изпусне следата.

Усетът доведе момичето до масивно, макар и доста занемарено здание. Веднага се виждаше, че някога е било изумително красиво. Огромните прозорци го бяха изпълвали със светлина, преди да бъдат залостени с дъски. Някои от пищните орнаменти, украсявали парадният вход, все още можеха да се видят по широкото стълбище. Но повечето бяха изкъртени, разбити или плячкосани. От двете страни се издигаха празни пиедестали, тъгуващи по своите липсващи статуи. По всичко личеше, че хората бяха отдавали голямо значение на това, което се намираше вътре. Но после нещо се беше случило и отношението на жителите се беше променило. Те бяха загубили уважението си към това, което сградата символизираще. Нещо злокобно го беше потъпкало в пепелищата на омазата и забравата.

Момичето обиколи величествената постройка два пъти, преди да се увери, че точно нея търсеше. Това, за което беше дошла, беше някъде вътре. Масивната дървена порта, обкована с тежки метални ленти, беше заключена. Вещицата се усмихна презрително и вдигна ръце. После създаде мъничко кълбо от защитна магия вът-

ре в ключалката и рязко го разшири. Стоманеният механизъм се разпадна с тъжен звън и вратата леко се откряна, пропускайки я в тъмното помещение.

Библиотека! Това беше първата мисъл на Алгира, когато прекрачи през прашния праг. Тя изобщо не беше предполагала, че съществуват толкова големи вместилища за книги. Сградата беше като цял град, населен с ръкописи. Но твърде малко все още заемаха местата си по високите до тавана рафтове. Повечето бяха грубо съборени, стъпкани и разкъсани от някаква подивяла тълпа. Подовете на обширните помещения бяха заринати с късове от пергаментови свитъци. Какво ли се беше случило тук? И какво ли беше предизвикало тази сляпа омраза към знанието и изкуството?

Лунната светлина проникваше плахо през процепите в грубите дъски, покриващи прозорците. Тя беше ненадежден водач и единствен спътник на Алгира. Понякога се налагаше да разкъсва дебелия многогодишна паяжина, преграждаща като мръсни завеси пътя ѝ през дългите коридори. По стените висяха няколко оцелели картини, наклонени под най-различни ъгли. Стълбите, които водеха към горните етажи, ставаха все по-тесни и стръмни. Но колкото по-високо се изкачваше момичето, толкова по-малко следи от разрушение виждаше.

Изведнъж витата стълба свърши и пред Алгира се изпречи плътна каменна стена. Водена от сетивата си, вещицата колебливо протегна ръка напред. Пръстите ѝ неуверено пробягаха по масивния зид, проследявайки плитките фуги. Няколко късчета хоросан се отрониха и тихо тупнаха на пода. Това беше краят на коридора и път напред нямаше. Но източникът на магията беше някъде съвсем наблизо. Присъствието ѝ се усещаше съвсем ясно. Момичето замислено почеса връхчето на носа си. Беше изминала толкова дълъг път и преодоляла такива трудности. Беше рискувала собствения си живот и може би беше жертвала живота на Салдемир. И за какво? За да стигне до края на този задънен проход?

Тогава забеляза, че тук разстоянието между камъните беше по-голямо, а и самите камъни бяха различни, по-груби и едри. Стената пред нея беше правена по-късно, вероятно за да скрие или предпази нещо. Вещицата отново призова защитната си магия и натисна силно. Зидът се напука и поддаде, после се огъна навътре и накрая се срина, откривайки пътя напред.

Едва сдържаща изгарящото си нетърпение, Алгира се промъкна през отвора в стената. Пристъпваше бавно, като внимаваше да не се спъне в каменните отломки по пода. Беше тъмно, само през

тесните, подобни на бойници прозорци се прокрадваха тънки ивици от звездна светлина. Бледото им сияние се отразяваше в огледалния под и неуверено се издигаше нагоре, без да успее да достигне до сводестия таван. Момичето се намираше в малка кръгла зала, която не можеше да разгледа добре. Дори се блъсна в някакъв дървен стол и едва не го събори. Нещо на отсрещната стена обаче разколебаваше мрака и отнемаше от чернотата му. Там нямаше прозорци и оскъдната светлина от цялата стая се стичаше към гладкия каменен зид. Сякаш се привличаше от малката картина, която единствена украсяваше голата замазка. В ъглите на изящната златна рамка умело бяха инкрустирани четири небесни камъка. С размерите на малки орехи, съвсем еднакви и с прецизно шлифовани ръбове и стени, те деликатно прогонваха тъмнината. Ръката на вещицата неволно посегна към един от тях, докато погледът ѝ остана прикован към едва осветеното изображение.

Алгира веднага позна пейзажа, макар че беше посещавала мястото само два пъти. Художникът явно беше много добър, защото беше успял да предаде суровата красота на вулкана Белманди. Ясно се виждаха дори високото дърво с трите клона и входа в пещерата, нескрит от плиткото още езеро. Но не умението на неизвестния творец накара сърцето на момичето да се разтупти като уловено в шепа животинче. Гледната точка към кратера беше от птичи поглед. Който и да беше рисувал тази картина, я беше видял от гърба или през очите на летящ високо в небето дракон. Нямаше друг начин.

– Виждал съм този връх и преди. Там скрихме яйцето на Мойлири, нали? Но защо ми го показваш?

Вещицата едва не подскочи от изненада, когато сънените мисли на Риналу нахлуха в изуменото ѝ съзнание.

– Извинявай, без да искам. Много се развълнувах и сигурно затова неволно съм те повикала. Нали помниш небесните камъни, които са вплетени в гривната ми? Те помагат на вещиците да управляват магията. Намерих четири такива върху една картина, на която е нарисувано това място. И се замислих каква ли може да е връзката между камъните и вулкана. Хайде, заспивай сега. Скоро ще съм при теб, само да намеря Салдемир...

– Защо, какво се е случило с него? Нали той трябваше да те пази от неприятности?

– Разделихме се, но съм в безопасност. Не се безпокой за мен. – Алгира мигом съжали за грешката си и се опита да успокои дракона, но той вече беше силно разтревожен.

– Излез някъде на открито и ме чакай! Идвам да те взема! – решително заяви Риналу.

– Вече говорихме за това. Не се дръж като дете и остани където си!

Драконът обидено млъкна и момичето насочи цялото си внимание към картината. Отначало смяташе да изчегърта небесните камъни и да отнесе със себе си само тях. Но бързо се отказа, защото не носеше нищо остро. Пък и никак не ѝ се искаше да разваля великолепната картина, затова реши да я вземе цялата.

Алгира посегна да я откачи от стената. В мига, в който я докосна, сякаш стотици борови иглички се забиха в пръстите ѝ. Нежната кожа на възглавничките им изтръпна от слабата болка. Тя дори беше приятна и само подсили чувството на въодушевление и опияняващ възторг, които все повече обсебваха момичето. Вещицата усети как скритата в нея магия се надига неудържимо като приливна вълна. Заля я цял океан от бушуващи емоции и изгарящи страсти. И Алгира все повече потъваше и се разтваряше в него. Вече никой и нищо не можеше да я спре. Тя беше висшата сила, която се разпореждаше с цялото кралство. Животът на всеки човек в Кастерган зависеше от нея. Тя решаваше дали да помилва или да наказва. Нейната воля беше законът, който всички трябваше да спазват. Цялата власт беше нейна и съдбата на Съветника беше в ръцете ѝ. Огромната му свита нямаше да го спаси от отмъстителния ѝ гняв. Хаймдес щеше да си плати за убийството на майка ѝ. Наказанието му щеше да бъде жестоко и страшно и щеше да послужи за назидание на останалите. А после Мойлири щеше да изпепели цялата му армия, защото там нямаше невинни. И след като унищожише всичките си врагове, тя, Великата Вещица Алгира, щеше да въдвори железен ред в своята държава. Щеше да прочисти земите си от цялото зло на света. Щеше да изтреби нерфолдите и щръкловищата. Навсякъде щяха да издигнат паметници в чест на безбройните ѝ подвизи. Името ѝ щеше да се повтаря с благоговение от послушните и с ужас от непокорните.

Понесена от невидимите криле на обзелото я опиянение, Алгира леко се олюля. Някакво тихо гласче ѝ прошепваше, че става нещо лошо, но тя не му обърна внимание. Жаждата за власт и слава я заслепяваше и оглушаваше и тя не можеше да се насити на собственото си великолепие. Плахият глас отново се обади отнякъде, припомняйки уроците на майка ѝ. Той говореше за Риналу и Салдемир, за Лиандра и приятелите ѝ, за разбирателство и справедливост. Изведнъж краката на вещицата се подкосиха и тя се свлече на

земята, а мечтите ѝ за отмъщение и величие се сринаха върху нея. Алгира лежеше безпомощно на гладкия под, неспособна да помръдне. Беше парализирана от гледката на света, който омразата и гордостта ѝ можеха да създадат. Един агонизиращ свят, изгарян от постоянни войни, раздиран на части от враждата, която тя щеше да разпали. Видя стотиците изпепелени градове и хилядите хора, които умираха с нейното име на уста. Ужасеното момиче примигна и размаха ръце, опитвайки се да разкъса жестоката картина пред себе си. Пламъците и пожарищата бавно избледняха и през тях постепенно изплуваха размитите очертания на малката стая.

Безчувствените пръсти на Алгира бяха изпуснали платното с небесните камъни и то невинно лежеше до нея. Беше се преобърнало с гърба нагоре и вулканичният кратер не се виждаше. Но тя знаеше, че не рисунката, а камъните в рамката ѝ бяха повлияли така. Все още усещаше силата им, разливаща се като сладка умора по цялото ѝ тяло.

За момент вещицата се поколеба дали да не остави картината тук. Небесните камъни бяха наистина могъщи, но искаха твърде висока цена за помощта си. И прекалено обсебващо беше влиянието им. Без тях обаче не можеше да открие Салдемир. Мисълта за приятеля ѝ премина като мълния през нея и я разтреса от глава до пети. О, тя щеше да го намери! Независимо през какво щеше да премине, за да стигне до него. Тухла върху тухла нямаше да остави от проклетия град, ако само нещо му се беше случило. Тя щеше да се превърне в буря, в земетресение, в унищожителна стихия, след която остава само безплодна пустиня. Останалите живи щяха да проклинат деня, в който се бяха изпречили на пътя ѝ...

Алгира бавно се овладя и погледна треперещите си още ръце. Не се и опита да сдържи напиралите си сълзи. Намираше се в безизходно положение. Трябваше да помогне на приятеля си, който беше рискувал живота си за нея. Но това значеше да използва силата на небесните камъни, а всяко докосване до тях я променяше и сякаш изсмукваше добротата ѝ. Правеше приемлив всеки компромис, дори убиването, дори газенето в реки от кръв. Но Салдемир със сигурност не би искал да бъде спасен по този начин. А и тя самата никога не би си простила.

Един приятелски съвет щеше да укроти бурята в душата ѝ. Или поне да поеме частица от тежестта на товара ѝ. Тя насочи мислите си към Риналу, протегна ги надалече, търсещи и потръпващи от нетърпение. Но драконът упорито продължаваше да мълчи и момичето започна сериозно да се тревожи. Досега той винаги се беше

отзовавал на повика ѝ. И друг път се бяха спречквали, но никога не я бе изоставял. Какво ли му се беше случило? Дали не беше в опасност – нападнат, ранен или дори убит? Или най-накрая се беше отказал от нея и просто си беше тръгнал? И то точно когато тя имаше най-голяма нужда от помощта му! Е, ако така беше решил – да си върви откъдето беше дошъл. Прав му път, чисто му небе. Не ѝ беше притрябвал чак толкова, можеше да се справи и без него. Тъкмо грижите ѝ щяха да намалеят с една.

Алгира с мъка преглътна последните си сълзи и донесе от коридора един голям свитък. Внимателно обгърна с него картината с камъните, като се стараеше да не ги докосва. Боеше се да не я погълнат отново, защото дори само близостта до тях таеше опасност. Все още усещаше как за миг беше изгубила себе си, завлечена във водовъртеж от измамни копнежи и изгарящи страсти.

Пергаментовата обвивка отне доста от силата на небесните камъни, но омайният им зов продължаваше да пулсира по цялото ѝ тяло. Момичето пое дълбоко дъх и бавно издиша. Сви ръцете си в юмруци, събирайки в тях цялата си ярост и омраза. После разтвори шепи и пусна на свобода злобата и ненавистта си, сякаш бяха малки пърхащи пеперуди. Разпери широко пръсти и се почувства лека, свободна и пречистена. Едва тогава метна на рамо опасния вързоп и се запъти надолу към изхода на библиотеката.

Магията на небесните камъни, украсяващи картината, беше невероятна. Алгира трябваше само да си помисли за Салдемир и след миг усети топлината му, сякаш беше точно до нея. Веднага разбра, че е жив. И съвсем скоро знаеше точно къде да го намери. С препускащо от нетърпение сърце тя се втурна натам. Мястото не беше далече, но колкото повече го доближаваше, толкова повече се засилваше чувството за опасност. Накрая стигна до голям осмоъгълен площад, в центъра на който се издигаше внушителна катедрала. Салдемир беше някъде там, в студената и враждебна вътрешност на сградата. Но не беше сам. Изострените сетива на Алгира ѝ подсказваха, че заедно с него във високото здание имаше още поне пет вещици. Чудесно, тъкмо вече имаше върху кого да излее гнева си. Щеше да ги помете със силата на магията си. Щеше бавно да изцеди живота от техните безсилно гърчещи се тела. За тях нямаше да има нито милост, нито пощада!

Тя едва сдържа надигналия се в нея див и изпепеляващ възторг, който жадуваше за битка. Подпря се немощно на стената на близката къща и се опита трезво да прецени положението. Катедралата явно беше пълна с вещици, а вероятно и с добре въоръ-

жени войници. Салдемир не им трябваше, той беше просто примамка. Капанът беше заложен за нея, а тя беше сама. Ако искаше да спаси приятеля си, се нуждаеше от съюзници. Мъртва нямаше да му помогне. А ако я заловяха жива, щяха да го използват, за да пречупят волята ѝ.

Налагаше се да повика Риналу, макар че това щеше да го изложи на сериозна опасност. Алгира вече се беше уверила, че небето над града се пазеше наистина добре. А пък и драконът трудно би различил войниците от мирните хора. Веднага щом го нападнаха и ядосаха, щяха да събудят ловните му инстинкти. И той щеше да се нахвърли върху всичко, което се движи. Дори тя нямаше да успее да го спре.

Вещицата отново насочи мислите си към Риналу, но те се лутаха уморено и падаха изтощени, без да получат отговор. Колкото и да се опитваше, тя не успя да прогони ужасните спомени от онзи път, когато бяха упоили дракона, и тя едва не го беше загубила. Но тогава все пак го беше измъкнала от лапите на смъртта. А в какви ли неприятности се беше забъркал сега?

Алгира добре разбираше, че сама няма да успее. Останала без най-могъщия си съюзник, тя нямаше на кого да разчита. Освен, може би, на... Не, дори самата мисъл за това беше твърде опасна. Опита се да я пропъди, защото осъзнаваше необратимостта на решението си. Ако последваше безумната идея, после нямаше връщане назад. Веднъж уловил тигър за опашката, вече не можеш да го пуснеш. Още по-лошо беше, че по този начин Съветникът щеше да получи тъкмо това, което искаше от нея.

– Ами ако не успея да ги спра... – отчаяно промълви момичето.

Но въпреки всичко се налагаше да го направи. Трябваше ѝ помощ и имаше само един начин да я получи. Тя въздъхна примирено и с натежало сърце се отправи към окования нерфолд. Откри го лесно, защото небесните камъни я водеха. Поколеба се за миг, след това решително се залови с освобождаването на плененото чудовище. Първо изтръгна едно прекършено копие от сухата земя и преряза въжетата с острието му. После призова ледената си магия, за да замрази с нея веригите. Студът бързо покри стоманата с тънка коричка скреж, а след това проникна навътре в метала. И когато звената станаха крехки и чупливи, вещицата стовари върху тях цялата мощ на защитната си магия. Скоро вече нищо не задържаше нерфолда, но той беше все така неподвижен. Алгира обаче не беше сигурна, че ще успее да го покори на волята си. Може би току-що

беше направила ужасна грешка, обричайки стотици хора на гибел? Но беше убедена в едно – звярът щеше да ѝ помогне! Ако не като верен и послушен защитник, то поне като неуправляема стихия, която да разпръсне враговете ѝ.

Тя боязливо постави длан върху твърдата като камък кожа на нерфолда и се опита да достигне съзнанието му. Очакваше да я пониже острата болка от забиването на хиляди нажежени игли. Или тялото ѝ да бъде сковано от безжалостния студ на чуждата омраза. А може би само връхчетата на пръстите ѝ щяха леко да изтръпнат?

Но нищо не се случи. И никакъв отговор не последва. Все едно молеше за помощ огромна безжизнена скала. Ами ако нерфолдът наистина беше мъртъв? Възможно ли бе да е умрял от глад? Събрала цялата си смелост, вещицата опита отново. И отново. Без успех! Грамадното каменно туловище все така не помръдваше.

Вторият нерфолд беше по-малък, както и оставената от него следа между сградите. На обезсърчената Алгира не ѝ отне много време да го открие, скрит и забравен в задния двор на една двуетажна дървена къща. Хората просто бяха натрупали слама върху него и бяха продължили живота си, сякаш нищо не се беше случило. Само една замряла ръка, устремена нагоре към небето, издаваше местоположението на неподвижното създание. Момичето разчисти наоколо и бързо го освободи от дългия плен. После потърси помощта му. Опита се да увещава, моли и заповядва, но напразно. Нерфолдът дори не трепна. Беше сама, съвсем сама. Събрала всичките си сили и воля, тя унило пое назад към катедралата.

Нощта се изниза неусетно, безгрижно разпилявайки скъпоценните перли на своите броени секунди. Опомнила се твърде късно, тя се загърна с тъмния си плащ и неохотно се отдръпна от първите лъчи на пробуждащото се слънце. Закъснелите звезди не посмяха да изоставят могъщата си покровителка и я последваха. Разтвориха се и после изчезнаха, точно преди небето на изток съвсем да изсветлее.

Градът бавно се отърсваше от съня си и се изпълваше с хора и шумове. Скърцаща врата отговори на нечий тих шепот, а бодрите стъпки на подранил продавач поздравиха паважа на малко площадче. Скоро дневната светлина щедро се изливаше върху къщите и дворовете, прогонвайки нощния мрак в най-дълбоките кътчета.

Свежият утринен въздух носеше със себе си опияняващия аромат на нови обещания.

Сякаш впуснала се в преследване на зората, една гигантска сянка безшумно се плъзна над притихналия град. Разсече небето на две, после се спусна над покривите и удави улиците в непрогледен мрак. Като че ли някаква чудовищна ръка разпери дебелиите си пръсти, протегна се бавно и затъмни завинаги слънцето. Носещото се високо във въздуха черно туловище се сливаше със сянката си и от това изглеждаше дори още по-голямо. Скоро достигна централния площад с катедралата и започна да описва широки кръгове над нея. Изглежда търсеше нещо, но не можеше да го намери. Огромните му криле пореха въздуха съвсем тихо, но после звярът изрева, надавайки гръмовен тътен.

Алгира ужасено вдигна глава и проследи полета на чудовището. Нима вещиците бяха успели да призват дракон? И то – толкова голям? Това беше много лоша новина, защото ясно показваше силата на обединената им воля. Момичето плахо протегна мислите си към съзнанието на гигантската летяща сянка. След миг гневният въпрос обвиняващо отекна в главата ѝ:

– Защо не повика Мойлири, преди да изложиш на опасност живота си? Или забрави, че той вече не е само твой? Забрави ли обещанието си? Забрави ли за моето яйце, което само ти можеш да ми върнеш? За да чуе моите мисли и да се излюпи от моя огън. И да вдъхне първо моята миризма.

Облекчението на Алгира нямаше граници. Тя едва сега забеляза копията, стърчащи от крилето на гигантския дракон. Вещиците не го бяха повикали, те се страхуваха от него. Затова войниците им се опитваха да го убият.

– Мойлири, ти ли си това? Нямах представа колко навреме идваш. Какво правиш тук?

– Риналу ми каза, че си в опасност. Увери ме, че си влязла в капан, от който дори той не може да те измъкне. И аз веднага му повярвах. Защото знам, че няма да се научиш да се пазиш.

– А той къде е? Добре ли е?

– Идва насам, но е твърде бавен и изостана назад. Кажете ми кой те заплашва? Къде са враговете ти? Какво искаш да изпепеля?

Мойлири величествено се рееше в небето, сякаш късче от нощта, дръзко опълчило се на дневната светлина. Драконите не спират да растат през целия си живот, а тя беше изпратила толкова много лета, че сама не помнеше броя им. И накрая беше станала по-голяма от всичко, живяло някога.

– Виждаш ли тези дървени неща? – посочи Алгира катапултите на площада и арбалетите по крепостните кули. – Искам да ги унищожиш! До едно! Но остави хората живи, разбираш ли? Не бива да ги ядеш!

– Твоите врагове ще бъдат моя плячка – доволно се облиза Мойлири.

– Не и ако искаш да видиш отново яйцето си! – твърдо възрази вещицата.

– Защо, ти ли искаш да ги ядеш? Хубаво де, задръж ги, щом толкова са ти притрябвали.

Мойлири разочаровано изсумтя и се нахвърли върху най-близкия арбалет. Прегази го с тежките си лапи и за миг го превърна в неузнаваема купчина трески. После избълва жарка огнена струя върху втория и разби следващия с едно перване на мощната си опашка. Без да забелязва копията, които отскачаха или се забиваха в огромното ѝ тяло, тя продължи да мачка, руши и изпепелява. Алгира успя да я предпази от няколко летящи канари, изстреляни от катапултите. Но останалите попаднаха в главата, гърба и гърдите на дракона и въздухът се изпълни с черни пера и люспи. Болката обаче не спря Мойлири, а само я раздражни още повече. Тя връхлетя върху бойния ред на тежките машини, помитайки ги като клечки. Хората панически се разбягаха, но чудовището не ги последва, а продължи да унищожава оръжията едно по едно. До последното. Накрая площадът беше пълен с горящи и разбити отломки и Мойлири едва намери къде да кацне. Тя дишаше тежко и неравномерно, а в лявото ѝ крило зееше голяма дупка. Десетината копия, забити в тялото ѝ, ужасяващо стърчаха във всички посоки. От многобройните ѝ рани шуртеше кръв и се стичаше по студената каменна настилка.

В този момент високите порти на катедралата се отвориха и от тях една след друга излязоха девет жени. С бавни и тържествени стъпки те тръгнаха надолу по широкото стълбище. Всяка от тях носеше някакво украшение, изработено от небесни камъни. Огърлици и гривни, диадеми и колани, и дори един изящен жезъл озариха целия площад с меката си синя светлина. Гледката беше изумително красива, но и тревожно зловеща.

После от мрака на внушителната сграда се появи Вилтаяна, следвана от трима войника. Те с усилие влачеха неподвижното тяло на Салдемир, вързано здраво за дебел дървен стълб. Няколко десетки добре въоръжени мъже се изсипаха на площада и се строиха в три редици пред жените. Мечовете и копията им заплашително проблеснаха в слънчевото, но все още хладно утро.

Макар и твърде изтощена, Мойлири насочи огнения си дъх срещу вещиците. Но три от тях веднага издигнаха огромен купол от защитна магия, през който дори пламъците на дракона не можеха да проникнат. После една възрастна жена, облечена с тежка пурпурна наметка, излезе пред другите и заговори с твърд и властен глас:

– Аз съм Сантенея и този град е мой. Понякога го наричат "Градът на вещиците", защото ние управляваме тук. Всички изпълняват волята ни, дори Коргодир, когото самият Съветник назначи за командващ. Оставихме те да свършиш това, за което дойде, само защото ние самите не можехме. Признавам, че подценихме малко дракона ти. Знаехме за него, разбира се, макар да не очаквахме, че е толкова голям. Но както виждаш – победихме го и той вече не е заплаха за нас. Сега искаме от теб да ни предадеш небесните камъни, които си открила. След това ще решим какво да правим с чудовището и приятеля ти. Ако ни се подчиниш, може дори да ги пощадим.

– Вилтаяна ви е казала, нали? Мислех, че тя... – Алгира отчаяно махна с ръка.

Тъй като младата жена явно се колебаеше, Сантенея продължи да я убеждава, вече с малко по-мек глас:

– Трябва да знаеш, че в момента голям отряд, предвождан лично от Коргодир, претърсва околностите на Нубеслир. Заповедите им са да съсекат на място всеки, когото открият. А докато двамата с дракона ти сте тук, останалите от групата ви са беззащитни. Единствено аз мога да ги спася, но за целта трябва да видя у теб готовност за сътрудничество. Така че не се бави много с решението си, защото на приятелите ти им остава все по-малко време.

В този момент Салдемир се свести и леко се размърда. После с мъка отвори очи и се огледа наоколо. Направи вял опит да се освободи, но въжетата бяха много здрави. Гърчейки се безпомощно като червей на кукичка, той най-накрая се извъртя към Алгира и погледите им се срещнаха.

– Погрижи се за хората ми! Погрижи се за сестра ми... – прошепнаха тихо устните му.

Момичето задавено кимна. Свали от гърба си вързоп с картината и го вдигна над главата си. Отстъпи назад и се наклони да го хвърли към вещиците. Тогавя къщата зад нея се разцепи на две с ужасяващ пукот. През дупката в стената се подаде по-малкият нерфолд и бавно се насочи към Алгира. Слънчевите лъчи го бяха събу-

дили и нахранили. И сега той продължаваше да търси небесните камъни, все едно не беше спал толкова дълго.

Някъде в далечината се разнесе тежък грохот. Изглежда вторият нерфорд също беше осъзнал, че вече е свободен. Алгира трескаво притисна увитото в пергамент платно към гърдите си. Тя не искаше да дава магическия предмет на вещиците и така да ги прави още по-силни. И сега може би имаше начин да го избегне. Момичето припряно разви вързопа, извади отвътре картината и постави пръстите си върху камъните в двата срещуположни ъгъла. Вече не я интересуваше в какво точно чудовище щеше да се превърне. Тя просто не можеше да позволи приятелите ѝ да пострадат.

Отново се опита да призове нерфордите. През нощта те спяха, но сега вече бяха будни. И може би този път щяха да чуят нейния повик. Мислите ѝ почти веднага бяха пометени от огромните приливни вълни на двете могъщи съзнания. Древни и примитивни, те все още не се бяха научили да разговарят с думи и понятия. Общуваха помежду си с ослепително ярки образи, изграждащи живи и променящи се картини. И Алгира не можеше да ги надвика. Дори не беше сигурна, че изобщо я чуват. Гласът ѝ заглъхна и се изгуби в бушуващ водовъртеж от споделени чувства и възприятия. А тя самата се превърна в капчица от безбрежния океан, който заливаше всичко. Той не можеше да бъде покорен и силата му не можеше да бъде овладяна. Защото в него плуваше съзнанието на всяко живо същество, което някога се беше раждало. Бушуващата стихия безжалостно я повлече надолу. Бездната я погълна и започна бавно да изсмуква личността ѝ.

Тя беше обкръжена от други капки, но не всички бяха еднакви. Измежду милиардите студени и безразлични се срещаха и някои по-топли. Те протягаха мислите си към нея и я викаха. Като че ли и тя някак беше свързана с тях. Ето например с тази, синята, толкова различна от еднообразната прозрачност на останалите. В нея имаше нещо особено, макар и неуловимо изплъзващо се. И някога, много отдавна, тази капка си имаше име. Ех, ако можеше само да си го спомни! Ако можеше да си спомни коя беше тя самата. Ако можеше да си спомни времето преди да се разтвори в безкрайния океан. Защо беше дошла тук, какво се бе надявала да открие?

Синята капка се приближи и уголеми, бавно придобивайки неясни очертания. Отстрани ѝ пораснаха криле, а предната част се удължи и заприлича на глава. После през изтъняващия воден воал се подаде пълната с остри зъби муцуна на Риналу:

– Добре ли си? Надявам се, че не съм закъснял?

Алгира се олюля и с благодарност се подпря на крилото, което драконът услужливо ѝ поднесе. С мъка успя да се изправи. В краката ѝ лениво се плискаха кротки вълни, които връщаха спомените в изпразнения съд на съзнанието ѝ. Околният свят с болезнено пулсиране нахлу в главата ѝ. Площадът, катедралата, вещиците, ранената Мойлири и разтревоженият Риналу. Момичето впи пръсти в предния край на крилото му, ужасено от мисълта да не го изгуби отново.

Драконът и нерфолдът се гледаха с враждебно недоверие, готови да се нахвърлят един върху друг. Но вече бяха свързани през съзнанието на Алгира и долавяха общата си загриженост за нея. Почувстваха споделения си страх да не ѝ се случи нещо лошо. Усетиха готовността на другия да рискува живота си, за да я защити. И разбраха, че тази привързаност ги обединява, макар да не ги прави приятели.

– Алгира, Алгира... Погледни насам... Носим ти небесни камъни! – звънна в ясения утринен въздух гласът на Лиандра. Яхнала Риналу, тя въодушевено размахваше малка торбичка с размерите на пъпеш.

Главата на младата вещица бавно се проясни и тя погледна към неочаквания подарък с болезнена тревога. Знаеше много добре какво има вътре, беше го усетила отдалече. Още камъни! Но как, откъде? Всъщност в момента това нямаше значение. Въпросът беше дали можеха да усилят мислите ѝ дотолкова, че нерфолдите да ги чуят. И имаше ли тя още сили, че да опита отново, след като едва не се беше изгубила в необятните им съзнания. Вече знаеше със сигурност, че те не могат да бъдат покорени или овладяни. Но може би щеше да успее само леко да ги насочи в нужната посока?

– Всичките заедно са твърде опасни за мен, така че ги дръж по-далече. Хвърли ми само два от най-големите. Но когато всичко свърши, трябва да ме накараш да ти ги върна. Няма значение как, ако се наложи използвай сила. Много е важно те да не остават у мен, защото ще стана зла и жестока. И ще се превърна в това, срещу което цял живот съм се борила. Победата на такава цена ще бъде по-лоша и от най-тежкото поражение.

– Защо говориш така? И как бих могла да ти се противопоставя? Какво да направя, ако не искаш да ми ги дадеш? – уплаши се сестрата на Салдемир.

– О, аз искам, честна дума! Просто ще трябва да ми го припомниш.

Алгира пъкна вързопа с картината под отломките на полуразрушената къща. По-малкият нерфолд вече беше почти до нея, а по-големият бавно приближаваше, извисявайки се над сградите. Но тя се опита да не мисли за тях, а да насочи вниманието си към подхвърлените ѝ от Лиандра небесни камъни. Големи колкото ябълки, те изгаряха шепите ѝ като живи въглини. Вещицата ги стисна толкова силно, че острите им ръбове порязаха дланите ѝ. Няколко ситни капчици кръв потекоха по плътно свитите ѝ пръсти и полетяха надолу. За нейна изненада този път съзнанието ѝ остана трезво и ясно. Изглежда връзката ѝ с могъщия разум на нерфолдите уравновесяваше егоизма, който събуждаше у нея магията на камъните. А те пък ѝ даваха необходимата сила да устои на бурния океан от мисли и образи на древните създания. Но тя нямаше да издържи дълго така. Усещаше как силите ѝ се топят като шепа сняг под яростен драконов огън. Можеше само да се надява, че ще издържи достатъчно.

Вещиците под защитния купол добре осъзнаваха опасността, която представляваше Мойлири. Макар и ранена на много места, тя не беше победена. Затова жените използваша магията си, за да създадат вихрушка наскред площада. Постоянно подхранвана и насочвана от силите им, тя започна да расте и се насочи право към поваления дракон. Ставаше все по-голяма и страшна и скоро заприлича на малък ураган. Пясък, павета и дори части от разбитите катапулти се понесоха във въздуха. Риналу издиша огнена струя към тясната основа на вилнеещата фуния. Но неистовите ветрове просто издухаха пламъците настрана.

Лиандра се беше вкопчила здраво в шията на синия дракон и мислеше само как да се задържи върху него. Напълно забравил за своята ездачка, той летеше около вихрушката и я нападаше с пламтящия си дъх. Ураганът приличаше на оживяло буреносно чудовище, покорно на волята на създалите го вещици. Извиваше се и се разделяше, разклоняваше се като светкавица и пак се събираше, опитвайки се да завлече Риналу. Но драконът ловко успяваше да се измъкне. Завиваше рязко и се премятеше във въздуха, стрелваше се стремглаво надолу или се издигаше стръмно нагоре.

Оставаха броени секунди, преди дясното крило на Мойлири да попадне в ревящата паст на въздушната тръба. Ураганът щеше да го разкъса само за миг, а после нямаше да пощади и останалата част от черния дракон. Тогава Алгира реши да опита друго. Тя улови огнения дъх на Риналу в кълбо от защитна магия и го постави на пътя на унищожителната стихия. Изчака вихрушката от издигащи се

към небето прах, пепел и овъглени отломки да премине през него. И тогава освободи яростния пожар. Попаднал точно там, където се зараждаше бурята, огънят най-накрая подейства. Пламъците и топлият въздух бяха засмукани по спирала нагоре и ветровете започнаха да губят силата си. А след втората атака съвсем утихнаха и огромната фуния се разпадна, избледня и изчезна.

На няколко пъти отряди от въоръжени с брадви и алебарди войници нападаха Мойлири. Веднъж дори успяха да стигнат до нея, решени да ѝ отсекаат лапа, крило или дори главата. Но винаги бяха посрещани от огнена стена, издишана от някой от драконите. И тогава се разбягваха във всички посоки като вълни от хвърлен във водата камък. Риналу се стараяше възможно най-точно да изпълнява указанията на Алгира и успокои полета си едва когато заплахата за Мойлири отмина. Чак тогава Лиандра забеляза брат си под защитния купол. Тя уплашено размаха ръце, опитвайки се да привлече вниманието на Алгира към него. Вещицата мрачно кимна и отново насочи мислите си към дракона:

– Аз ще се оправя тук, но приятелите ми са в голяма опасност. Трябва веднага да се върнеш при тях и да ги пазиш, както би пазил мен.

Риналу недоволно разтреса глава, но реши да не спори. Изстреля нагоре тежкото си тяло, а крилето му разсякоха прашния въздух като гигантски кинжали. Лиандра започна да го удря по мускулестия врат и ядосано му изкрещя:

– Върни се, къде отиваш? Алгира и Салдемир имат нужда от помощта ни!

След миг осъзна, че драконът изобщо не я разбира, пък и едва ли би я послушал. Тя обаче не смяташе да се примири с ролята си на подхвърлян насам-натам багаж, напълно лишен от своя собствена воля. И докато Риналу още набираше скорост и височина, пътничката му скочи върху сламения покрив на една къща.

През това време нерфолдите подушиха магията в капчиците кръв, стичащи се по свитите юмруци на Алгира. Свикнали да защитават и пазят всяка вещица, те просто пощуряха от ужас за живота ѝ. Втурнаха се към нея с цялата скорост, на която бяха способни тежките им и тромави туловища. Но се движеха много бавно и на по-далечният му отне цяла минута, за да прекоси разделящите ги метри. Накрая двамата застанаха до момичето, извисявайки се над нея като кулите на катедрала. И тогава за първи път доловиха мислите ѝ.

Мойлири се съвзе донякъде и удари с опашка по бледосиния купол, издигнат от защитната магия на вещиците. Той трепна леко, припламвайки за миг в пурпурно червено, но издържа. Драконът обаче не се отказа, решен да изпита здравината му с огненото си дихание. И скоро Алгира видя първите признаци на умора у трите вещици, застанали най-вдясно на групата. Те болезнено се сгърчваха след всяка струя жарки пламъци, с която Мойлири заливаше магическата преграда. Силите им явно се изчерпваха, защото към тях се присъединиха още две, поемайки част от товара.

– Продължавай така, Мойлири! Изтощаваш ги... – окуражи момичето дракона. После застана плътно зад по-малкия нерфолд и без страх потопа съзнанието си в неговото. След няколко секунди каменното чудовище се запъти към катедралата, докато вещицата уверено се катереше по гърба му. То достигна до магическата полусфера и започна да я удря с тежките си ръце. Вляво от него поедрият му събрат правеше същото. Макар и бавни, атаките им бяха свирепи и мощни. Отново и отново тежките туловища се хвърляха напред, предизвиквайки ярки пулсации по преградата. Тя избледняваше все повече и повече и накрая не издържа и се разкъса пред тях. Все така бавно и неударимо двата нерфолда преминаха през пролуките в почти прозрачната вече стена.

Няколко вещици започнаха да хвърлят по тях огнени кълба. Пламтящите топки се разбиваха в каменните тела, избухваха в ослепителни експлозии, и се пръскаха в ярки, макар вече обезсилени искри. Но не можеха да спрат, нито поне да забавят нерфолдите. Алгира знаеше, че те не горят, затова прикриваше само себе си със своята защитна магия. Бавно, но неотклонно те напредваха към Салдемир, а войниците на пътя им ги замерваха с копия и отстъпваха.

– Най-добре се откажи! Ние владеем силата на огъня! – презрително се усмихна една дребна вещица.

– Ние можем да призоваваме урагани – допълни втора, доста по-висока.

– Ние заповядваме на водата! – вече трета се опитваше да сплаши Алгира.

– И на земята!

– Ние управляваме дори съзнанията на хората – тихо изсъска Сантенея и посочи към Салдемир, който яростно се опитваше да се освободи. Той се сви под студения ѝ поглед, а тялото му безволно се отпусна като парцалена кукла.

– Тук силата ти не може да го защити. Ние сме повече и сме по-могъщи, а ти си сама. Не можеш да опазиш дори себе си, още по-малко пък някой друг – продължи старата вещица.

Качила се вече на предното ляво рамо на нерфолда, Алгира не се смути:

– Аз може и да не съм толкова силна, но имам могъщи приятели. Вие може да заповядвате на земята, но те владеят въздуха. Така че по-добре се пазете, защото драконът ми ви е много ядосан. Все по-трудно ми е да го съдържам, а ако нещо се случи с мен, няма да има кой да го спре. Най-добре бягайте, преди защитната ви стена съвсем да се е сринала.

– Чудовището ти е ранено и не му остава още много! – уверено възрази Сантенея. После леко кимна към смирено застаналата зад нея Вилтаяна:

– Що се отнася до нерфолдите, научихме, че те не са неуязвими и могат да бъдат убити.

Алгира все по-трудно съдържаше гнева си:

– Нищо ново не сте научили! Всичко, което се ражда и живее, все някога умира. И все някак може да бъде убито. Но вие нямате никаква представа как, защото умишлено пропуснах да спомена това на Вилтаяна. Дори не знаете дали владеете необходимите магии.

Излязла най-отпред, Сантенея продължи, вече не толкова убедено:

– И така да е, ти не би могла да ги използваш срещу нас. Един нерфолд никога не би нападнал вещица...

– Дори и ако някоя, която може да говори с него, му заповяда да го направи? Наистина ли сте толкова сигурни в думите си? Бихте ли заложили живота си на своята убеденост?

Стиснала още по-здраво небесните камъни, Алгира скочи на земята и погледна назад към неспокойно помръдващите нерфолди. Те се раздвижиха, протегнаха напред дългите си ръце и трмаво се насочиха към групата вещици. Момичето се възползва от моментното объркване на жените и бързо преряза въжетата, удържащи Салдемир. После постави върховете на тънките си пръсти върху слепочията му и вля в него малко от жизнената си сила. Тялото на мъжа потрепна, разтърси се конвулсивно и само след миг очите му се открянаха и я погледнаха объркано.

– Почини си малко и скоро ще се почувстваш по-добре. Остани зад нерфолдите, сега те не са заплаха за теб – посочи Алгира бавно крачещите гиганти, докато му помагаше да се изправи.

Само няколко секунди бяха нужни на Салдемир да се съвземе и да възвърне бойния си дух. Той поклати непокорно глава, сви юмруци и изръмжа гневно:

– Ти си гледай своята битка, аз ще си гледам моята!

После се наведе и грабна дървения кол, за който беше вързан досега. Развъртя го като огромен боздуган и се втурна към войниците, които все повече приближаваха. Алгира отново се беше заела да насочва движението на нерфолдите и да закриля Мойлири със защитната си магия. Цялото ѝ внимание беше погълнато от сражението с вещиците и тя изобщо не осъзнаваше, че някой трябва да пази нея самата. Салдемир замахна с тежката си тояга и блъсна първия нападател в гърдите, изхвърляйки го високо във въздуха. Следващите двама повали на земята, после помете още един и нададе тържествуващ вик.

Мощните му удари възпряха устрема на нападателите и ги обърнаха в бягство. Те отстъпиха зад вещиците, които все потрудно поддържаха своята магическа бариера. Вече осем жени влагаха всичките си сили в защитния купол, но той продължаваше да изтънява, заплашвайки съвсем да се разпадне.

Единствено Сантенея все още не се беше присъединила към посестримите си. Тя се опитваше да спре настъплението на нерфолдите с някакво заклинание, но те не я слушаха. Притискани между нестихващите пламъци на Мойлири и неотклонно приближаващите гиганти, хората се скупчиха плътно един в друг.

С леко кимване Алгира възпря страшните си съюзници и се обърна към враговете си:

– Обкръжени сте! Огледайте се и преценете шансовете си. А после се спуснете до най-тъмните кътчета на черните въглищни мини, в които сте превърнали душите си. И потърсете там причините да воювате. Вижте страданието и смъртта, които сте причинили. Попитайте майките си, децата си и собствената си съвест дали биха одобрили постъпките ви. Дали трябва да следвате заповедите на господар, който не цени живота ви. И дали си струва да умрете за няколко камъчета и шепа пари. Защото човек се жертва само за да защити най-ценното си. Мога да ви унищожа тук и сега! Но аз избирам да ви дам шанс за спасение. Шанс да поискате прошка за сторените от вас злини и мъката, която те са донесли. Шанс да промените живота си и да му придадете смисъл. Шанс да станете подобри. Дали ще се възползвате от него зависи само от вас. Но помнете, че изборът на това, за което се борите, определя какви хора сте.

Жарките драконови пламъци наляха огън в думите на Алгира. Тропотът от крачките на огромните нерфолди придаде тежест на речта ѝ. Сянката на някакво неосъзнато още съмнение се промъкна в душите на вещиците и войниците. Смелостта напусна сърцата им, нерешителност се всели в умовете им, колебание скова мускулите им. И те все по-ясно осъзнаваха, че нямат друг избор, освен да се предадат.

Алгира великодушно посочи вратата в крепостната стена:

– Уморих се да бягам. Сега е ваш ред. Напуснете града и не се обръщайте назад, защото ще ви преследвам с всичко, което имам. Оставете мечовете и небесните си камъни и се махайте, преди да съм размислила.

Войниците с облекчение захвърлиха оръжията си и хукнаха да се спасяват. Вещиците обаче положиха на земята своите украшения съвсем бавно. Опитваха се да запазят поне частица от достойнството си, но си личеше, че и те нямаха търпение да се махнат. Всички заедно напуснаха площада и се отправиха към изхода на крепостта. Зад тях остана само Вилтаяна, която се изкачи обратно по каменното стълбище пред катедралата. Седна на най-горното стъпало, грижливо подгъвайки под себе си дългите поли на изящната си синя рокля. После подпря лакти в скута си и търпеливо зачака.

Алгира с мрачен поглед проследи своите отдалечаващи се врагове, едва сдържайки обзелата я ярост. После отиде до Мойлири и с все сила задърпа едно от забитите в нея копия.

– Ще ми помогнеш ли с тези? Много дълбоко са влезли и не мога да ги извадя – помоли тя Салдемир.

Широко раззинатата паст на дракона беше пълна с еднометрови жълтеникави зъби и приличаше на вход в пещера. На еднопосочен път, от който няма връщане назад. Огромното туловище се извисяваше като малък хълм над площада, а кръглите немигащи очи не изпускаха война. Мъжът с леко колебание захвърли безпозления вече дървен кол. Доверието му към Алгира бавно надделя над първичния човешки страх и той предпазливо приближи:

– Сигурна ли си, че идеята е добра?

– Разбира се, нищо няма да ти направи. Тя знае, че ѝ мислим доброто! – успокои го Алгира и започна да се катери към едно копие, забито в гърба на Мойлири, като се залавяше за шиповете на опашката ѝ. Драконът застина неподвижно като примерен пациент.

Сестрата на Салдемир се появи на площада, все още вадейки сламки от дългата си коса. Брат ѝ и Алгира бяха толкова заети да

измъкват копията от гигантското черно чудовище, че изобщо не я забелязаха. Те явно се забавляваха, защото се смееха и си подхвърляха непринудени шегички. Двамата заедно се мъчеха да изтръгнат едно пречупено острие, забило се особено дълбоко във врата на крилатия хищник. Освен него оставаха още само три. Лиандра въздъхна и безстрашно се насочи към най-близкото. Уви ръцете си около дръжката му и задърпа здраво, като следеше с едно око грамадната глава на звяра. Изведнъж си спомни нещо и се обърна към вещицата, като се стараеше да звучи колкото се може по-невинно:

– Извинявай, но не трябваше ли да ми върнеш нещо?

Алгира стреснато се огледа наоколо и едва сега видя сестрата на Салдемир. После нервно опипа небесните камъни, скрити в джобовете на зелената ѝ рокля:

– А, да... Виж сега... Мисля, че е по-добре засега да останат у мен. Вече свикнах с тях и овладях силата им. Ще съм много полезна на всички ни, ако ги задържа. Пък и много ще внимавам, така че нищо лошо няма да се случи...

– Но, Алгира, ти обеща!

Вещицата ѝ хвърли гневен поглед, ядно мърморейки нещо. Не обичаше да ѝ противоречат. Та кой познаваше магията по-добре от нея? И кой по-добре от нея можеше да я използва? Замисли се какво ли наказание заслужаваше това непочтително момиче. Трябваше да е нещо, съответстващо на наглостта ѝ. Но чистите очи на Лиандра я гледаха с такова доверие и обич, че някакво неясно чувство на вина се надигна в душата на Алгира. Тя с мъка се овладя и неохотно протегна двата камъка:

– Ето, вземи ги!

Лиандра внимателно пое магическите късчета небесна синева и ги прибра при другите в торбата си. Сякаш събуждайки се от ужасен кошмар, вещицата прокара длан по челото си и въздъхна с облекчение:

– Да, така е много по-добре.

– Толкова ли са опасни? Изглеждат съвсем невинно... – зачуди се сестрата на Салдемир.

– Лиандра, ти не разбираш! Те ме правят много по-силна, но и ме изпълват със злоба и жестокост. Когато преди малко се биех с вещиците, аз наистина исках да ги нараня. Не знам дали нерфолдите щяха да ги убият, но аз бях готова да го направя. Мразех тези жени и исках да видя как страдат. А това не е пътят на магията и това не съм аз. Камъните изваждат навън някакво мое скрито лице, което дори не подозирах, че имам. От което се срамувам и което ме

ужасява. Заради тях забравям приятелите си. Бях готова да намразя дори Риналу, когато мислех, че ме е изоставил... Всъщност вие двамата къде бяхте? Казах ви да останете в лагера, а не да се скитате в нощта? Толкова ли беше трудно да ме послушате?

Доловила упрека в думите на Алгира, Лиандра опита да се оправдае:

– Ами докато ви чакахме да се върнете, Риналу изведнъж стана неспокоен. Размърда се и разпери криле. Аз веднага разбрах, че се готви да отлети. Реших, че ти си го пратила някъде и скочих на гърба му. А той само изви глава и ме погледна с големите си очи. Но не се опита да ме свали. Издигнахме се високо и след доста време попаднахме на този черен дракон. Никога не съм предполагала, че нещо толкова голямо може да лети! Първо изобщо не го видях, защото се губеше в мрака на нощта. Но когато прелетя над нас, тялото му закри звездите в небето. Бях сигурна, че ще ни изяде на две хапки. Нямах представа колко се уплаших. Но той не ни нападна. Не знам какво му каза Риналу, но чудовището тръгна след нас. Разбираш ли, не ни преследваше, а просто дойде с нас. После ни изпревари и изчезна напред. А ние завихме и отидохме до една много висока и стръмна планина. Обаче не кацнахме горе, а се спуснахме в някаква дълбока клисура между върховете. Приличаше на широка долина, само че залята с вода. А по брега беше пълно с небесни камъни. Веднага ги познах – същите като тези от гривната ти, само че много по-големи. Риналу искаше да събере няколко, но все ги изпускаше. Трябваше да видиш колко беше смешен. Опитваше се да ги сграбчи, но с тези негови огромни нокти нищо не се получаваше. Камъните се изплъзваха от лапите му, а той се ядосваше и започваше отначало. Без мен никога нямаше да успее. А аз набързо напълних цяла торба. Пък да знаеш само колко много останаха. После отлетяхме и тъкмо се чудех къде отиваме, когато пристигнахме при теб. Но ти беше паднала на колене и хич не изглеждаше добре. Беше протегнала ръце напред и плачеше, и нищичко не виждаше. Тогава пак се уплаших много...

Лиандра не спираше да бърбори, преливаща от радостната възбуда на човек, току-що избегнал смъртна опасност. Удивена и все още невярваща, Алгира тихо промълви:

– Вулканът Белманди! Ама разбира се, как не се сетих порано! Значи именно камъните са привличали нерфордите към това място. А бях съвсем сигурна, че е магическата пирамида. Но защо не са ви нападнали тези, които се бяха покатерили по планинските склонове? Ах, да, защото ти не си вещица и тях изобщо не ги е било

грижа за теб. Те се нуждаят от магията, защото тя им помага да се откриват през огромните пространства. За тях небесните камъни са като маяк в мрака, към който се стремят. Защото знаят, че там ще намерят други като себе си. Нерфордите ценят магията, а понеже я усещат и във вещиците, те ги пазят и защитават...

Картината на странния кратер изникна в съзнанието на Алгира толкова ярко и живо, че тя неволно стисна очи. Изглежда отново не успя да удържи своите чувства вътре в себе си, защото драконът под нея ги усети. Мойлири се размърда неспокойно и едва не събори хората от гърба си. Мислите ѝ достигнаха до вещицата, бавни и лениви като река в равнина:

– Твоят приятел ми разказа за това място. То наистина е особено, но всъщност не е вулкан. Беше си обикновена планина, преди върху нея да падне звезда. Случи се толкова отдавна, а още си го спомням съвсем ясно, сякаш беше вчера. Ярка огнена дъга прорязва нощта и озари цялото небе. Стана светло като ден, а топлината ме опари, въпреки че бях много далече. Земята под мен се тресеше, а дърветата се прекършваха и пламваха като сухи вейки. После във въздуха се изви такъв свиреп вятър, че едва успях да кацна. Беше стихия, от която не можеш да се скриеш, нито да избягаш...

Салдемир и Лиандра не долавяха нищо от мисловния разговор на вещицата и дракона. Затова бяха толкова изненадани, когато Алгира изведнъж възкликна на глас:

– Излиза, че небесните камъни не са кръстени така заради цвета си, а заради мястото, откъдето идват!

Уловила неразбиращите погледи на двамата, тя набързо им предаде разказа на Мойлири:

– Някога, много отдавна, горящ камък паднал от небето и издълбал огромна дупка в един планински връх. Пръснал се на хиляди бледосини късчета, които хората нарекли "небесни камъни". Някои били изхвърлени надалече от силата на удара, но повечето и досега са в кратера Белманди. Затова и до ден-днешен магията там е толкова силна и се усвоява толкова лесно.

Тези думи напомниха на Алгира за нещо важно и тя изостави Салдемир да се мъчи сам с измъкването на оставащите копия. Момичето скочи от извисяващият се високо гръб на дракона и с присвити колене се приземи меко на площада. После протегна ръка към Лиандра и кимна подканващо:

– Ела с мен!

Вещицата измъкна завитата картина изпод руините на съборената къща и припряно я подаде на сестрата на Салдемир.

– На теб небесните камъни не ти действат, затова ти ще ги пазиш. Само ги дръж по-далече от мен и всичко ще бъде наред. А най-добре ги скрий някъде, защото са много опасни. Добре че камъните на гривната ми са толкова мънички и не са успели да ме поковарят.

След това двете се насочиха към катедралата. Изкачиха се до върха на широкото стълбище, където ги очакваше Вилтаяна. Облечената в синьо вещица се изправи бавно и величествено и попита със скрит укор в гласа си:

– Чудех се кога ще си спомниш за мен?

Вместо отговор Алгира я изгледа с недоумение:

– Какво правиш тук? Защо не си тръгна заедно с другите?

– Надявах се да уважиш нашата сделка. Аз изпълних своята част, като ви вкарах в града. Сега е твой ред.

– Но ти ни предаде! Убедена съм, че идеята да използвате Салдемир като примамка е била твоя?

– Защото само така можех да го спася. Сантенея щеше да го убие на мига и аз трябваше бързо да измисля план, за който приятелят ти да ни е нужен жив. Пък и не очаквах да се затрудниш толкова много с посестримите ми. Те не владеят магията така добре както нас двете – усмихна се едва забележимо Вилтаяна.

– Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но битката беше тежка и опасна, а черният дракон сериозно пострада. Но забелязах, че ти не взе участие. Може би ти дължа благодарност за това? – вече по-меко каза Алгира. Тя едва удържаше Лиандра зад себе си. Сестрата на Салдемир беше бясна и с все сили се опитваше да се нахвърли върху Вилтаяна.

– Казах на Сантенея и останалите, че без огърлицата си съм твърде слаба и няма да мога да им помогна. А пък те не ми се довериха дотолкова, че да ми дадат някой от своите небесни камъни. Не знам защо, но си бяха втълпили щурата идея, че двете с теб работим заедно – усмивката на Вилтаяна стана малко по-широка.

Изглежда това притъпи недоверието на Алгира, защото тя замислено кимна с глава:

– Мисля, че не ме лъжеш. За твое собствено добро се надявам да си искрена. Защото познавам един дракон и поне двама души, които ще те преследват до края на света, ако ме предадеш.

След това погледна през рамо към сестрата на Салдемир:

– Върни ѝ огърлицата!

Лиандра неохотно се подчини, като едва чуто прошепна:

– Надявам се, че знаеш какво вършиш!

Вилтаяна отметна настрани косата си, оголвайки за миг дългата си белоснежна шия. После си сложи магическия накит и Алгира едва сега успя да го разгледа отблизо. Той беше изработен от цели шест небесни камъка, големи колкото лешници. Вероятно магията им беше превърнала тяхната собственичка в студената и пресметлива вещица, която всяваше ужас само с появата си. И която сега с нескрито възделение гледаше към торбичката на Лиандра:

– Ами тези? Видях как приятелката ти извади отвътре два доста големи.

– Те не са от тук, а от Белманди. Така че не са част от нашето споразумение.

– Нали осъзнаваш, че с помощта само на половината от тези камъни можеш да заповядваш на реките къде да текат. А с всички тях можем да местим планини. Това бедно момиче изобщо знае ли каква сила и власт държи в ръцете си? – кимна Вилтаяна към Лиандра. После примирено посочи към изоставените от другите вещици украшения.

– Тогава поне половината от тези?

– Съжالياвам, но това са военни трофеи и също не влизат в уговорката ни. В града намерих единствено картината, на която имаше четири камъка с размерите на орех. Значи ти дължа два такива. Но тъй като не ми се иска да развалям изящната рамка, Лиандра ще ти даде два от нейните. А от всички останали ще направи украшения, които да защитават приятелите ни и хората в града от магията на вещиците.

– Добре, така да бъде! Хайде, дай ми ги! – протегна ръка Вилтаяна и щракна нетърпеливо с пръсти.

В очите на Лиандра блесна чист и неподправен ужас. Тя непокорно поклати глава и с леко заекване възрази на Алгира:

– Н-но така тя ще стане още по-могъща, опасна и зла! Нищо няма да ѝ дам! Не можеш да ме накараш!

Алгира въздъхна, после се усмихна леко на някаква своя мисъл:

– Обещанието си е обещание. Но тъй като ти пазиш всички небесни камъни, ти ще решиш кога да ѝ дадеш нейните. Направи го, когато почувстваш, че вече можеш да ѝ вярваш. И когато сметнеш, че тя е готова за тях.

– Уговорката ни не беше такава! – недоволно промърмори Вилтаяна.

– Така е – съгласи се Алгира. После добави:

– Но и не включваше залагането на капани и използването на приятелите ми срещу мен. А ти все пак си получи обратно огърлицата. Надявам се не мислиш, че постъпвам нечестно с теб?

– Не разбирам в какво точно ме обвинявате? Всяка вещица мечтае да управлява света, точно както всеки войник мечтае да командва армия. Какво лошо има в желанието ми да стана по-силна? – изумено попита Вилтаяна.

Алгира се опита да ѝ обясни:

– Проблемът не е в силата, а как и за какво я използваш. Небесните камъни те карат да се стремиш само към собственото си щастие. С тях забравяш за нуждите на другите и вече не те е грижа за тях.

– Добре, добре! Дай ми само няколко и ще видиш, че ще ги използвам, за да помагам на хората! – Вилтаяна все по-трудно прикриваше обзелото я нетърпение.

Алгира леко се усмихна и посочи към разтревожената Лиандра:

– Не мен, нея трябва да убедиш!

– Забрави за нея. Тя не е важна, защото не владее магията. Но двете с теб можем да управляваме заедно! Нубеслир отново ще бъде "Градът на вещиците"! – не се предаваше Вилтаяна. После пламенно продължи:

– Представи си армия от нерфолди под твой контрол. А аз пък ще управлявам всички хора с власт и влияние в кралството. Ще бъдат като кукли на конци в ръцете ми. Никой не ще може да ни се опълчи. Целият Кастерган ще бъде наш!

– Но това ще е управление, основано на сила и страх. То с какво ще е по-добро от потисничеството на Съветника?

Вилтаяна искаше да възрази, но вместо това махна с ръка и се оттегли в полумрака на катедралата. Беше водила достатъчно спорове, за да знае кога да спре.

Най-накрая Салдемир изтръгна и последното копие от тялото на черния дракон и доволно се изправи. Стъпил високо върху гърба на чудовището, той с удовлетворение проследи двата нерфолда, които бавно крачеха към крепостната стена. Този път следваха широката главна улица, вместо да минават направо през къщите. Вече бяха доста далече и изглеждаха съвсем малки и безопасни. Нещо неуловимо в начина, по който кретаха един до друг, напомняше двама уморени старци, щастливи просто от това, че са заедно.

– Къде ги изпрати? – попита той току-що завърналата се Алгира.

– Помолих ги да напуснат крепостта и да останат пред портите. Предпочитам да са наблизо, ако се наложи да защитаваме града. А не исках да стърчат тук и да плашат хората.

Могъщият войн замислено кимна:

– Добре си се сетила. Но ще можеш ли да ги командваш, като се откажа от небесни камъни? Няма ли опасност чудовищата да се върнат и да разрушат още нещо? Или пък да си тръгнат завинаги?

Алгира го погледна с горчивина:

– Никога не съм могла да ги командвам, но се надявах другите вещици да не разберат. Нерфордите едва ме чуваха дори когато държах в ръцете си двата големи камъка. Успях да им посоча единствено накъде да вървят. Но не се безпокой за тях. Те ще останат на пост и няма да мръднат от там. И не защото това беше последното нещо, за което ги помолих. А защото най-после са щастливи. Винаги са искали само да бъдат близо един до друг, да могат да се виждат и да си говорят. Да споделят сънищата и мечтите си е единственото, за което копнеят.

Салдемир бързо преодоля объркването си:

– Е, мисля, че успя да заблудиш всички ни. Аз поне бях убеден, че тези страховити и могъщи създания изпълняват всяка твоя прищявка. Така или иначе, дори само видът им е достатъчен, за да сплаши всеки, дръзнал да нападне Нубеслир. Пък и ако обстоятелствата го налагат, можеш пак да вземеш няколко камъка и да пришпориш бедните животинки.

Алгира потръпна от ужас и сподавено промълви:

– Да се надяваме, че няма да се стигне до там.

Войнът се поколеба за момент, преди все пак да се реши да зададе терзаещия го въпрос:

– Отдавна исках да те попитам нещо, но все нямаше време... По време на битката с Вилтаяна... там, на нейния остров... точно преди войниците ѝ да се предадат... Какво точно се случи? Вие двете сякаш замръзнахте за няколко секунди и после нещо между вас се промени.

– Само няколко секунди? Сториха ми се дълги като дни... Това беше най-тежката битка, която някога съм водила. В един много кратък миг, толкова кратък, че не съм сигурна дали изобщо се случи, съзнанията ни се докоснаха. Пробиха през всички защиты и бариери, с които се бяхме обградили. И тогава всяка от нас видя дру-

гата такава, каквато е – без преструвки и маски, без лъжи и полуистини. И разбрахме колко много си приличаме всъщност. Затова не можем да те оставя да я убиеш. И затова се надявам, че можем да ѝ вярваме. Поне дотолкова, че да ѝ върна огърлицата и да ѝ позволя да остане.

– Но ще я наблюдаваш, нали?

– Всъщност помолих сестра ти да я държи под око. Тя ще изработи за всеки от вас по едно украшение с небесни камъчета. И докато ги носите, никоя вещица няма да може да използва силите си срещу вас. Но дори и без магия, Вилтаяна пак може да ви очарова, защото си остава...

– ...много изкусителна жена, разбирам... И затова искаш да ни пази друга жена, неподвластна на пленителната ѝ красота.

Алгира доволно кимна, после попита:

– Как мислиш, ще се справиш ли с командването на войниците, които избраха да останат в града? Искам защитата на крепостта да бъде поверена на човек, на когото мога да разчитам. Поне отначало, докато хората се научат да решават сами.

Салдемир я изгледа учудено:

– Мисля, че да. Доста време служих в армията на Съветника, а след това някак от само себе си станах предводител на малкия ни отряд. Наясно съм как се напада и как се отбранява град. И знам, че няма по-могъщо оръжие от смелостта и куража. Не можеш да победиш хора, които разчитат един на друг и вярват на този, който ги води. Но защо мислиш, че войниците от гарнизона ще се съгласят да изпълняват заповедите ми?

– О, ще ги изпълняват – усмихна се загадъчно вещицата. – Макар да не съм Вилтаяна, аз също умея да убеждавам. Но предпочитам да използвам силата на разбирателството. Тъкмо то превърна нерфордите от врагове в съюзници. Непознатото ни плаши и ние го нападаме, за да се защитим. Но дори да спечелиш хиляди битки, пак няма да сложиш край на войната. Тя може да изглежда угаснала, но ще продължи да тлее, заровена дълбоко под въглените на страха, гнева и омразата. Не можеш да извоюваш мир само със сила, защото пътят към него минава през разбирателството. И през осъзнаването на простия факт, че всички сме еднакви и искаме едно и също. Войната свършва едва тогава, когато двете страни се научат да си вярват.

До ушите на Салдемир достигна познато цвилене. Объркан и невярващ, той завъртя глава, опитвайки се да открие източника на звука. Накрая вдигна поглед нагоре и не можа да повярва на очите

си. Риналу се снижаваше с плавни плясъци на могъщите си криле. А в лапите си беше сграбчил ВихроГрив. Бедното животно безпомощно размахваше крака, опитвайки се да ходи по въздуха с тях. Когато драконът го остави на земята, конят радостно препусна към стопанина си.

Присъствието на Риналу разтревожи Алгира:

– Какво става, защо си тук? Нали те помолих да пазиш приятелите ни?

– Не се безпокой за тях, вече са в безопасност. Отблъснахме нападението. Всъщност изобщо не се наложи да се бием. Лошите хора изглежда не ме очакваха, защото побягнаха веднага щом ме видяха. Но един от тях яздеше този кон. Знам на кого е, познах го по миризмата. И си помислих, че приятелят ти ще се радва да си го получи обратно. Както аз се радвам, че ти си невредима.

– Но как? Не разбирам... От къде?... – Салдемир удивено се взря в кръглите влажни очи на жребеца.

– Риналу иска да ти благодари за това, че дойде с мен да ме пазиш – обясни Алгира.

– Аз съм пазил теб? Драконът ти май не е много умен. Та нали ти ме спаси от плена на вещиците.

– О, всъщност е доста по-умен, отколкото предполагаш. Той знае, че щяха да те убият, защото ми помагаше. Знае също, че загуби коня си, защото ме придружи при срещата ми с Вилтаяна. Затова го е намерил и сега ти го връща.

– Първо ДракоПлам, а сега и ВихроГрив. Предай на приятеля си искрените ми благодарности.

Салдемир погали жребеца по челото и се зае да преглежда и почиства раните му. Някои от по-дълбоките без съмнение бяха получени от острите нокти на дракона. Но войнът беше толкова щастлив от неочаквания подарък, че не каза нищо.

Риналу изрази радостта си от срещата с Алгира доста бурно и невъздържано. Той разпери широките си криле, кацна точно пред момичето и го обгърна в закриляща прегръдка.

– Да, добре, и аз се радвам да те видя! – вещицата едва успя да измъкне главата си навън. Пое си спасителна глътка въздух и заразпитва:

– Какво стана, къде беше, добре ли си?

Драконът вече беше възвърнал обичайното си непоклатимо спокойствие:

– Когато ми каза, че Салдемир вече не е с теб, просто трябваше да направя нещо. Не можех да те оставя съвсем сама. А ти

каза, че ако те последвам в града, ще ме убият и пак няма да те спася...

– И затова реши да повикаш на помощ Мойлири? А не се ли сети колко опасна е тя? Свикнала е да гледа на хората като на врагове, или в най-добрия случай – като на своя плячка. Ами ако беше тръгнала по улиците да се храни с тях?

– Ами ако те бяха убили? – не се стърпя Риналу.

– А защо позволи на Лиандра да дойде с теб? Тя трябваше да изчака в безопасност при другите, а не да рискува живота си.

– Не ѝ се сърди! Аз я убедих да ме придружи, защото мислех, че може да имам нужда от нея.

Алгира обвинително размаха пръст пред носа му:

– Как така си я убедил? Та ти не говориш езика на хората!

– Протегнах ѝ крилото си и тя ме разбра.

– А откъде знаеше, че в Белманди има небесни камъни?

– Мойлири ми каза. Не знаех защо мястото е толкова важно за теб, но когато ѝ го показах в мислите си, тя го позна и ми разказа за него. Каза ми и за падането на големия огнен камък, и как от него са останали малки сини камъчета. Същите като тези, заради които дойде тук и беше готова да рискуваш живота си. А щом са ти нужни, трябваше да ги имаш.

Лиандра поглеждаше ту към Алгира, ту към Риналу, опитвайки се да проследи безсловесния разговор между тях. Притесняваха я резките жестове, с които вещицата изглежда изразяваше недоволството си. Тревогата ѝ нарасна още повече, когато забеляза как крилето и опашката на дракона нервно потрепваха. Тя изтълкува това като потвърждение на страховете си и пламенно се хвърли в негова защита:

– Не му се карай, той не е виновен! Аз го накарах да ме вземе! Мене накажи!

Алгира я погледна изумено:

– Ти? Си го накарала? Да те вземе?

После присви очи и попита лукаво:

– А как точно го направи? Нали той не чува твоите мисли и ти не можеш да говориш с него?

Лиандра изобщо не се смути:

– Ами скочих на гърба му точно преди да излети и той нямаше друг избор, освен да ме вземе със себе си.

Вещицата се усмихна широко, едва сдържайки смеха си. После с престорена строгост попита Риналу:

– Значи казваш, че ти си поискал от Лиандра да дойде с теб, така ли? Че това е било твое решение, а не нейно?

– Разбира се, че беше мое. Да не си помисли, че го е измислило това глупаво момиче, което дори не може да говори?

Всеотдайното желание на дракона и ездачката му да поемат вината върху себе си забавляваше Алгира. Явно всеки се опитваше да защити другия от предполагаемия ѝ гняв. Тя не издържа и прихна да се смее. Това беше толкова заразително, че след секунди Риналу и Лиандра започнаха неловко да се усмихват, макар и без да знаят точно защо.

– Ако можехте... ако само можехте... да се чуете... какви ги говорите... – на ум и на глас повтаряше вещицата, неспособна да се спре.

Така ги завари Салдемир, който най-накрая се беше погрижил за раните на ВихроГрив. Войнът хвърли леко изненадан поглед към развеселените жени и се приближи към Риналу. После опря мечата си в земята пред него и смилено коленичи.

– Какво прави той? – озадачено попита драконът.

– Приема те за свой побратим и показва готовността си да даде живота си за теб – отвърна Алгира. После припряно добави, за да спре насочилата се към човека раззината паст. – Но не за да го ядеш!

– А за какво тогава? – дяволито присви очи Риналу.

– Ами за благодарност, че му върна коня. Той иска да бъде твой приятел. А приятелите не се ядат един друг!

– Хм, тогава каква полза от тях? Мислех, че си създаваш приятели, за да имаш винаги храна наблизко. Нали разбираш, в случай, че внезапно огладнееш.

Момичето и драконът прихнаха да се смеят. Мойлири беше твърде заета да облизва раните си със своя дълъг език. Но изведнъж ситен гърч премина по цялото ѝ тяло, после пак. Черните ѝ люспи се разлюляха като океански вълни по време на буря. Мощен рев изригна от гърлото ѝ и отекна из целия град. Разперила леко криле, за да пази равновесие, Мойлири също се смееше. А от очите ѝ бликнаха сълзи.

Алгира реагира светкавично. Тя грабна от земята едно ведро и го подложи под лековитите капки, които бавно се стичаха по главата на дракона. Те бяха толкова големи, че напълниха съда почти догоре. После вещицата го подаде на Лиандра:

– Драконовите сълзи лекуват почти всичко. Ето, използвай тези и се погрижи за раните на хората.

– О, чудесно! А каквото остане, ще си запазя за друг път – зарадва се сестрата на Салдемир.

Вещицата изведнъж посърна:

– Страхувам се, че няма да остане много. Дори мисля, че може да не стигне. Защото искам да излекуваш всички пострадали в битката, а не само нашите приятели. Ще можеш ли да го направиш? – очите ѝ изпитателно се взряха в Лиандра, която видимо се бореше с омразата в себе си:

– Да... мисля, че ще мога... Поваленият не ми е враг. Но дано тези войници оценят какво правиш за тях. И дано проявят благодарност... – отвърна накрая тя и тръгна към един тежко ранен мъж, с мъка носейки тежкото ведро.

Алгира усещаше болката на ранената Мойлири като своя. Вещицата изпитваше дълбока благодарност за помощта на дракона, но и силно чувство на вина. Тя самата не можеше да върне услугата по никакъв начин, но познаваше някой, който можеше. Момичето колебливо се приближи до Риналу:

– Не биваше да замесваш Мойлири, защото тази битка не беше нейна. Но ти я доведе тук и сега тя е ранена. Ще са ѝ нужни няколко дни, за да се възстанови, и през това време няма да може да лети. После ще си тръгне, разбира се, но искам да те помоля дотогава да ѝ носиш храна.

Риналу не беше във възторг от задачата, защото в близост до града нямаше достатъчно големи диви животни. Щеше да му е трудно да изхранва дори себе си. Но обеща да се погрижи.

Едва сега Алгира усети смазващото изтощение, което бавно пълзеше по цялото ѝ тяло. Главата ѝ тежеше и пулсираше, сякаш я мачкаха безжалостни драконови челюсти. Търсенето на картината, допира до небесните камъни, битката и потапянето в съзнанията на нерфолдите бяха изцедили всичките ѝ сили. Използването на магията си имаше цена и тя не беше никак малка. Вещицата се нуждаеше от незабавна почивка, защото вече едва се държеше на краката си.

– Ами това е засега. Надявам се, че Мойлири и Вилтаяна няма да ви създават проблеми. Стойте настрана от първата и носете със себе си небесни камъни за защита от втората. Тогава всичко ще бъде наред – подхвърли през рамо Алгира, насочвайки се към черния дракон.

– Къде тръгна пак? И кога смяташ да се върнеш? – разтревожено я изгледа Салдемир.

– Никъде няма да ходя, просто съм ужасно уморена. И смятам да спя поне два дни и три нощи. Не ме будете, освен ако не е наистина наложително. Вярвам, че и сами ще се справите с четирипет нерфолда или със средно голямо ято щръкловица.

– Героите са уморени, а? – подвикна след нея Салдемир. Щом тя оставаше, той беше щастлив.

– За тях не знам, но героините умират за сън – посочи Алгира себе си и Мойлири. После легна в основата на дебелия ѝ шия, сви се на кълбо и мигом заспа. Изглеждаше толкова малка и уязвима на фона на чудовището.

Площадът още димеше след битката. Във въздуха се носеше миризмата на пепел, на буря, и на магия. Огромният черен дракон кротко спеше на гладките плочи пред катедралата. Застинали като внушителни каменни стражи, двата нерфолда стояха на пост пред градските порти. Мъже, жени и деца боязливо надничаха от къщите си, все още невярващи, че всичко вече е свършило. Съветникът може би щеше да изпрати армия срещу тях, но нямаше да е днес. Отмъщението на Сантенея сигурно щеше да бъде страшно, но нямаше да е днес. Днешният ден щеше да бъде тих и спокоен. И за първи път хората щяха да го изпратят, очаквайки утрото с надежда. Свободни сами да решават бъдещето си.

6. БЕЗМЪЛВНА

Водната повърхност беше все така далечна и недостижима. Въпреки неистовите си усилия, Алгира не успяваше да я доближи. Въздухът в гърдите ѝ свършваше, а движенията ѝ ставаха все по-конвулсивни, изтощени и вяли. Ръцете ѝ все още гребяха, изпълнявайки последната заповед на нейното изпадащо в унес съзнание. Но вече не чувстваше краката си, вероятно защото се бяха превърнали в мъртъв оловен баласт. Изведнъж я прониза остра болка и тя с мъка завъртя глава надолу. Нямаше сили да се бори, само някакво смътно любопитство се питаше от какво точно щеше да загине. Високо над коленете ѝ се бяха впили закривените зъби на огромна паст. Сиянието на две кръгли кървавочервени очи осветяваше уродливата глава на чудовището. А самото туловище се губеше в мрака на бездната. Някъде надълбоко, където хищникът повлече и нейното уморило се да се съпротивлява тяло.

Алгира бавно изплува от кошмара. Не можеше да помръдне, нито да се отърве от натрапчивото усещане за някаква загуба. Коллебливо си пое дъх, очаквайки да продължи да се дави. Но въздухът беше приятен и свеж и тя се осмели да откряне очи. Първо едва-едва, а когато нищо не се случи, ги отвори широко. Над нея се беше надвесило разтревоженото лице на Лиандра. В следващия момент то се озари от плаха усмивка.

– Ставай, сънливке! Спиш от три дни и вече бяхме започнали да се притесняваме за теб. Добре ли си?

Алгира бавно приседна и се огледа. Намираще се в меко и удобно легло в ъгъла на малка стаичка.

– Какво става? Къде съм? – промълви тя.

– В една къща в град Нубеслир. Битката на площада, катедралата, вещиците, нерфолдите... Не помниш ли?

Едва дочакала лекото утвърдително кимване, сестрата на Салдемир продължи:

– Мойлири много мърдаше и се уплашихме да не те смачка насън. Затова още през първата нощ те пренесохме тук. Хората бяха толкова щастливи и благодарни, че всеки предлагаше своята къща. Салдемир избра да те настаним в тази, защото беше най-близо до площада. Риналу намина няколко пъти и все се опитваше да си провре главата вътре, за да види дали си добре. Щеше да изкърти вратата, та се наложи да те изнесем навън, за да го успокоим.

Едва сега Алгира осъзна, че не усеща съзнанието на Риналу. Не долавяше и присъствието на Мойлири, но в момента това не я тревожеше толкова.

– А той къде е? Къде е Риналу? – скочи на крака вещицата и неволно изохка. Слепоочията ѝ избухнаха в пулсираща болка, която бавно пропълзя към основата на врата ѝ.

– На лов, предполагам. Спокойно, нищо му няма. Какво би могло да му се случи? Та той е толкова голям и силен! Може да се грижи за себе си. Ти си тази, която ни разтревожи. Не бях виждала някой да спи толкова дълго. Добре ли си? – повтори Лиандра въпроса си.

– Да, мисля, че да... – неуверено измърмори Алгира. – Главата ме боли малко, но предполагам, че това е цената за общуването с нерфолдите.

Леко олюлявайки се, тя направи няколко крачки. После отвори вратата и неволно замижа от ярката светлина. Когато очите ѝ привикнаха, свали дланта си от тях и завъртя глава, за да се огледа. Както ѝ беше казала Лиандра, къщата беше на самия край на площада. От Мойлири обаче нямаше и следа. Само малка групичка хора почистваше последните остатъци от една разбита и овъглена катапулта. На места още се виждаше обгоряла каменна настилка, а пред отсрещните сгради се издигаше купчина разхвърляни греди. Но вече почти нищо не подсказваше за жестоката битка, разразила се тук съвсем неотдавна.

– Какво стана с Мойлири?

В очите на Лиандра се мерна облекчение:

– Ами тя си тръгна. Риналу на няколко пъти ѝ донесе храна, а и жителите на града отделиха от запасите си. И раните ѝ започнаха да зарастват. Снощи, малко преди залез слънце, тя изведнъж разпери криле и отлетя. Събори покривите на две къщи, но като цяло се размина без сериозни поражения. Е, летеше малко тромаво, поне според мен. Но не я мисли.

Тревогата и болката бавно напускаха Алгира. Всичко беше наред, тя се чувстваше добре и нищо не застрашаваше хората. Драконите бяха далече, затова не чуваше мислите им. А и спомените от сутрешния ѝ кошмар вече отшумяваха. Безгрижни птичи песни се носеха из въздуха и мелодичните им трели изпълваха цялото ѝ същество с трепетно очакване. Заснежените планински върхове я зовяха на път и събуждаха жаждата ѝ за живот. Вятърът довя отнякъде аромата на прясно изпечен хляб и звъntenето на весела детска глъчка. Топлото слънце и лазурното небе сякаш можеха да излекуват всяка болест. Денят беше толкова хубав.

Вещицата изобщо не чу приближаването на Риналу. Той радостно се спусна към нея и се приземи съвсем близо, почти събаряйки я на земята с въздушната струя на крилете си. След това протегна глава и я подуши недоверчиво. Лека загриженост се промъкна в сърцето ѝ. Тя все още не долавяше мислите му, въпреки, че беше само на няколко метра от него. Изглежда и той не чуваше нейните, защото объркано се въртеше наоколо, нервно биеше с опашка по земята, и недоволно ръмжеше. Накрая недоумяващо пристъпи напред.

Драконът сведе глава, а момичето се прислони към нея и разпери ръце, опитвайки се да я обгърне. Дватама замряха и протегнаха съзнанията си, за да ги слоят в едно. Да се намерят като светулки в мрака и да го разпръснат. Но този път не се получи. Телата им се допираха, но между умовете им зееше непреодолима бездна. Немошните им мисли се губеха в нея, потъваха и заглъхваха, без да получат отговор.

Кошмарът на Алгира се завърна и довлече със себе си усещането за безнадеждна самота. "Говорещата с дракони" беше замлъкнала. Бавно и болезнено тя осъзна какво беше изгубила. Но не и как да продължи да живее без силите си. Вещицата се отдръпна назад и насълзените ѝ очи се отразиха в ужасения поглед на Риналу. Тя успя само да му махне с ръка, преди да се свлече безсилна на земята. Искаше да му каже да си върви, че вината е нейна, и че много съжалява. Но вече не можеше.

С последно отчаяно усилие тя опита да призове магията и да я оформи в малко сияйно кълбо над протегнатите си длани. Както и очакваше, нищо не се случи и тя зариде едва чуто. Тесните ѝ рамене потрепваха като крилцата на пеперуда, готвеща се да полети. Но Алгира знаеше, че никога вече няма да полети. И няма вече да чуе мислите на Риналу.

Драконът я подуши още веднъж, сякаш за да се увери, че не я е сбъркал с друга. Протегна крилото си към нея и внимателно я докосна за сбогом. После неохотно се обърна и тежко се издигна над земята, понесъл товара на мъката си.

Отнякъде проехтяха широките крачки на Салдемир, който бързо приближаваше:

– Я, кой най-после се е събудил! – провикна се войнът гръмогласно, а очите му грейнаха от радост. – Видях дракона ти и реших да намина и да проверя как си. Той къде тръгна пак?

После се впусна в обяснения за обстановката:

– Ето какво пропусна, докато спеше. Както и предполагаме, от север идва голяма армия. Ще бъде тук след два дни. Съгледвачите ни я държат под око и докладват редовно. Но ти изобщо не се тревожи, имам план. В една работилница открихме четири почти завършени катапулти и ковачите ни вече работят по тях. Съвсем скоро ще са готови и ще ги разположим по кулите. Мисля да оставим нерфолдите в средата. Вие с дракона ще пазите десния фланг, а аз и хората ми ще поемем левия. Като цяло имаме нелоши шансове за победа, какво мислиш?

Той млъкна за миг, давайки възможност на Алгира да отговори. Когато тя не го направи, войнът продължи въодушевено:

– А, и още нещо! Виж какво си имам!

Салдемир вдигна високо дясната си ръка и смъкна ръкава на дрехата си. Китката му беше обгърната от масивна стоманена гривна, украсена с два големи небесни камъка.

– Вече нямаш власт над мен, вещице! – тържествуващо извика войнът и заобиколи коленичилата Алгира, за да ѝ помогне да се изправи. Едва тогава забеляза сълзите по лицето ѝ.

– Вече не е нужно да се страхуваш от мен. Магията ми я няма и всички сте в безопасност – тъжно промълви Алгира, бършейки скришом скулите си.

– Но как... Не разбирам... Какво се е случило? – разтревожено попита Салдемир, мигновено съжалил за шегата си.

– Предполагам, свързано е с това, че опитах да общувам с нерфолдите. Техните съзнания са толкова могъщи и необятни, че... съм се изгубила в тях... Изгубила съм нещо от себе си в безбрежните им и бездънни океани... Всъщност причината е без значение. Важното е, че магията ми я няма! А без нея съм безполезна. Просто още един стрелец с лък.

– Това изобщо не е вярно. Ти си моя добра приятелка, на която вярвам безрезервно. Дори и без магия ти си изключително важ-

на за мен. Винаги съм се възхищавал на смелостта и силата на духа ти. Самата мисъл, че си на моя страна, ме изпълва с увереност. И това никои и нищо не може да ти отнеме.

Тихо приближилата Лиандра следеше всяка дума и ужасено прикриваше устните си с длан. Но накрая не издържа и се намеси:

– А небесните камъни няма ли да помогнат? Както знаеш, имаме доста от тях.

Алгира тъжно поклати глава:

– За съжаление – не! Те могат само да усилят магията на вещиците, но не и да я създават. А при мен не е останало нищо, което да се усили. Сега съм точно както теб, точно като всяка друга жена.

– Това може би не е чак толкова лошо? – опита се да я успокои Салдемир. – Може би ти е време да се задомиш и да станеш майка? Ще ти намерим някой добър съпруг, ти само кажи! Всеки ще е щастлив и горд да те вземе за жена. Всеки! – малко дрезгаво повтори той и смутено заби поглед в земята.

Алгира отвърна с горчивина в гласа:

– Но аз не мога да съм обикновена жена! Никога не съм била обикновена жена и не знам как да бъда обикновена жена! Как бих могла да се събуждам сутрин, без да чувам мислите на животните? Как бих могла да гледам страданията на хората, без да имам силата да им помогна? Каква би била тогава ползата от мен? Това е все едно някой да те лиши от умението ти да въртиш меч. Но не просто да ти отреже ръката, а напълно да ти отнеме способността да воюваш и да защитаваш тези, които обичаш. Какво би направил тогава с живота си? Какъв смисъл би имало да съществуваш, ако не можеш да правиш това, за което си призван? Ние сме нещо повече от тела, които се раждат, живеят и умират. Надарени сме с различни сили и умения, но всички сме еднакво важни и еднакво нужни. Поотделно сме твърде слаби, затова се свързваме един с друг. И тези връзки държат света цял. Единствено те не му позволяват да се разпадне, въпреки страха и омразата.

Салдемир кимна и замислено погледна силната си десница. После вдигна очи към Алгира, внезапно осъзнал цялата дълбочина на мъката ѝ. Понечи да ѝ каже нещо, но думите заседнаха в гърлото му. Тя обаче го разбра и рязко смени темата, като попита колкото се може по-незаинтересовано:

– Защо правиш планове за битка на открито? Не бих искала да ти се меся във военните дела, но няма ли да е по-добре, ако ос-

танем вътре в града? Така ще можем да се възползваме от защитата на крепостните му стени.

Войнът въздъхна с облекчение, намерил най-последно привично русло за разговора:

– Съветът ти всъщност е много добър. В началото точно така и ще направим. За съжаление не сме готови за продължителна обсада. Вода имаме в изобилие, но хранителните запаси ще ни стигнат едва за четири-пет дни. Те и без това не бяха много, а и чернокрилата ти приятелка изгълта доста от тях.

– Мойлири ли?

– Тя, ами, кой друг? Знаех, че драконите са лакоми, но не очаквах, че могат да изядат всичко, което им предложиш.

– Благодаря ви, че сте се погрижили за нея. Представям си колко смелост ви е трябвало, за да я доближите и нахраните.

Замислена бръчка прекоси челото на Салдемир. Това не убягна от вниманието на Алгира:

– Какво има?

– Тревожи ме въпроса с лоялността на войниците от гарнизона. Още в началото им казах, че са свободни да си вървят. И че искам да останат само тези, които са готови да се сражават за града. Някои си тръгнаха, но не знам дали мога да вярвам на тези, които останаха. Трудно е да се биеш и да рискуваш живота си рамо до рамо с човек, в когото не си напълно сигурен.

Лицето на Алгира леко се разведри:

– Мисля, че с това поне мога да ти помогна. Строй ги в редица на площада и им кажи, че лично ще изпитам лоялността им. Обясни им, че съм могъща вещица, която ще прочете всяка тяхна мисъл. И наблегни на това, че ще ги проверя един по един.

– Но как ще го направиш? Нали каза, че вече не владееш магията?

– Да, така е. Но те не го знаят.

Двамата със Салдемир се спогледнаха и Алгира се усмихна за първи път, откакто беше изгубила силите си.

Скоро целия останал гарнизон беше събран на площада. Хората нервно пристъпваха от крак на крак, хвърляха си подозрителни погледи и без нужда наместваха своето снаряжение. Вещицата ги остави да почака малко. После се приближи до първия войник и вдигна ръка пред лицето му. Прокара дланта си надолу и настойчиво се взря в очите му. Макар че погледът на младежа беше смутен, той не го отмести. Гледаше я открито и честно и показваше, че няма какво да крие. Тя кимна удовлетворено и продължи към следва-

щия. Когато стигна до осмия, той смотолеви нещо неясно, обърна се и побягна към широко отворената градска порта. След няколко секунди го последваха още трима. Алгира продължи проверката си, но вече беше убедена, че е отсяла предателите и страхливците. И че може да повери безопасността на града на останалите.

Салдемир и Лиандра наблюдаваха без да се намесват. Отначало не вярваха особено в успеха на начинанието. Но не скриха радостта си, когато се оказа, че са грешали. И не обсипаха с поздравления и похвали завърналата се при тях Алгира. Двамата само кимнаха утвърдително, когато тя им прошепна:

– Никой не бива да узнава за състоянието ми. Особено Вилтаяна! Докато враговете ни мислят, че силата ми е с мен, все още мога да съм полезна.

– Сетих се, че можем да използваме нерфолдите и без магията ти – въодушевено предложи Салдемир. – Ако изпратим няколко големи небесни камъка зад редиците на нападателите, нашите нерфолди ще тръгнат нататък и ще прегазят враговете ни. Можем да ги изстреляме с лъкове или с някоя катапулта. Какво ще кажеш?

– Не искам да охлаждам ентузиазма ти, но няма да стане. Нерфолдите изобщо не се интересуват от небесните камъни. За тях те са просто средство, за да се намерят един друг. А двамата пред вратите на града вече са заедно. И това е всичко, което някога са желали. Не можеш да ги накараш да мръднат от мястото си.

– Ами онези при кратера Белманди? – не се предаваше войнът. – Ако отида при тях с цяла торба камъни, те ще ги почувстват и ще ме последват, нали така? Веднага ще препусна с ВихроГрив и ще ги доведе. Времето тъкмо ще ни стигне.

– На теб и на коня ти – да. Но забравяш колко бавно се движат нерфолдите. На тях ще им отнеме месец, може би дори два. А дотогава градът отдавна ще е паднал.

– Да, не помислих за това... Добре де, без нерфолдите, значи – разочаровано въздъхна Салдемир. – Разчитах на тях, но нищо, пак ще се справим. Ако драконът ти успее да унищожи повечето катапулти и поне част от тежко въоръжените конници...

– Ти не разбираш! – прекъсна го Алгира с горчивина в гласа си. – Риналу не може да различава хората. Познава само теб и Лиандра, останалите са напълно еднакви за него. Доверява се на моята преценка и единствено аз мога да му кажа кои са добри, а кои – не. А знамената, униформите и гербовете не означават нищо. Ще нападне всеки в мига, в който реши, че съм в опасност. И после ще изгаря наред – и свои, и чужди. Дори и мирните жители на града.

Ако не успее да го спра, ще ги преследва докрай. Докато не избие всички или докато не го убият. А без магията си аз не мога да говоря с него. И няма как да го спра.

Остатъкът от деня премина в подготовка за предстоящата битка. Две напълно завършени катапулти бяха качени на кулите край главната порта и подготвени за бой. Работата по останалите продължаваше с пълна сила. Мъжете укрепваха стените и портите, изковаваха мечове и брони и трупаха едри камъни за мятане. Някои от жените се заеха да правят стрели, други отидоха в близката гора, за да търсят гъби и плодове. Но повечето бяха на полето, събирайки оскъдните остатъци от реколтата. Алгира се опитваше да помага на всички, но навсякъде се чувстваше излишна. Слънцето клонеше към залез и вещицата все повече се страхуваше от падането на нощта. И от ужасите, които тя щеше да донесе със себе си.

Този път морското чудовище я очакваше. Очите му веднага се впиха в нея и повече не я изпуснаха. Алгира гребеше с ръце и риташе с крака, но не можеше да му избяга. Размахал черните си плавници, грамадни като драконови криле, звярът я настигаше бавно и неумолимо. Сякаш си играеше с нея, сякаш искаше да прекърши волята ѝ, преди да разкъса тялото ѝ. Да погуби душата ѝ, да я унищожи напълно и докрай. Да заличи спомена за съществуването ѝ, като погълне всеки, който някога я е познавал.

Събуждането не ѝ донесе мечтаното облекчение. Кошмарът продължи да я преследва и наяве. Останала съвсем без сили, вещицата се сви на кълбо в леглото си. Светът се носеше стремглаво напред, а тя не намираще мястото си в него. Загубила беше прекалено важна част от себе си и вече не знаеше коя е. И не виждаше пътя пред себе си. Не виждаше нищо друго, освен отвесните стени на кладенеца, на чието дъно се беше озовала.

Накрая все пак стана, изми се и излезе навън. Не можеше повече да издържа съжалението в погледа на Лиандра, която на няколко пъти се отби да я види. Улиците на града кипяха от живот и всеки беше зает с нещо. Дори децата помагаша с каквото можеха. Но никой не се нуждаеше от вещица, останала без магическите си сили. Никой!

Алгира отиде при лечителите и им помогна с приготвянето на няколко отвари и настойки. Вероятно скоро щяха да потрябват.

Пък и това беше единственото, което можеше да направи. Единственото нещо, което все още умееше.

После потърси Салдемир. Откри го на лявата кула, където заедно с още трима човека планираше отбраната на града. Дали от любезност, дали за да ги оставят сами, или просто от страх, че тя ще прочете мислите им, хората побързаха да опразнят площадката. Никой не желаше непознат да се рови в най-съкровените кътчета на съзнанието си. Но войнът се зарадва на пристигането на Алгира, както и на студената вода, която тя му донесе. Но не скри от нея сериозността на положението.

– Няма да те лъжа, шансовете ни не са добри. Без помощта на дракона и нерфолдите не виждам как можем да победим. Най-добре ще е да избягаш оттук, докато не е станало късно. Ако не заради себе си, направи го заради мен. Ще ми е много по-лесно, ако знам, че си в безопасност.

Алгира обаче беше непреклонна:

– Не искам това от мен! Аз поставих всички ви в това положение. Донесох свобода на хората и те ми повярваха. И сега не мога да ги изоставя. Вече нямам магия, но все още мога да стрелям с лък. Ще остана и ще се бия, колкото и скромна да е помощта ми. Но преди това имам един дълг, който трябва да изплатя, иначе ще загинат много хора. Трябва да върна яйцето на Мойлири. И не само защото тя го заслужи, рискувайки живота си в чужда битка. А и защото много скоро просто няма да мога.

– Какво искаш да кажеш? – недоумяващо вдигна вежди Салдемир.

– За да вземеш яйцето не е достатъчно само да знаеш къде е. Нужен ти е още и дракон, който да те отнесе при него. А Риналу няма да е винаги наоколо. Предполагам, че още известно време ще продължи да ме търси и да идва при мен. Но ако не мога да общувам с него, той постепенно ще ме забрави. Ще ме посещава все по-рядко и по-рядко и един ден просто няма да дойде. И никога вече няма да го видя.

Салдемир посегна да я прегърне, но се спря в нерешителност. После отново протегна ръка, но така и не се осмели да я докосне. Сякаш пред себе си имаше крехко пролетно цвете, замразено от жесток студ и покрито със скреж. Изящно вълшебно създание, което дори най-лекия допир можеше да превърне в облак от фини ледени кристалчета.

– Може би се е привързал към теб по-силно, отколкото предполагаш? – каза накрая той.

– Ще го изгубя! Знам, че ще си отиде! – неутешимо поклати глава Алгира и гласът ѝ потрепери.

– Сигурен съм, че ще остане – опита се да я успокои войнът.
– Но дори да го изгубиш, винаги ще имаш мен. Обещавам да бъда до теб дори ако напълно онемееш.

Двамата бяха съвсем близо един до друг, подпрели се на една бойница на крепостната стена и зареяли погледи далече на север. Така ги намери Вилтаяна. Въпреки надвисналата над главите им опасност, вещицата се появи в цялото си великолепиe. Русата ѝ коса беше оформена в сложна прическа, наподобяваща корона. Гънките на синята ѝ рокля меко се спускаха покрай тялото ѝ, подчертавайки всяко негово движение. А небесните камъни, вплетени в огърлицата ѝ, улавяха слънчевите лъчи и ги разпръсваха около лицето ѝ като почти невидим воал.

– Аз с какво мога да помогна? – попита тя преднамерено хладно.

Когато Алгира отговори, гласът ѝ вече беше възвърнал присъщата си твърдост:

– Ако искаш да участваш в отбраната на града, ще изпълняваш заповедите на Салдемир. Като най-опитен войн той ще ръководи битката.

– Вещица да се подчинява на прост войник? Такова унижение ли успя да ми измислиш? – В очите на Вилтаяна проблеснаха опасни пламъчета.

– Не те мразя и не тая никаква злоба към теб. И както ще можеш да се убедиш, аз също ще изпълнявам нарежданията му. Знам, че двамата не се харесват особено, но ще се наложи да се бием заедно. Сражението ще е достатъчно трудно, за да си позволим недоверие и разногласия. И така – можем ли да разчитаме на теб?

Салдемир запретна ръкави и се зае да подостря един голям дървен кол. Направи го така, че да покаже на Вилтаяна новата си гривна. Когато тя я забеляза, кимна примирено:

– Така да бъде! Ще играя по правилата, които ти определи. Ще докажа на сестра му, че ме е грижа за хората. И ще използвам силите си, за да им помогна. Нали това се искаше от мен, за да си получа вече обещаните ми небесни камъни?

Алгира никак не хареса тона на Вилтаяна, но точно в момента не можеше да си позволи да избира. Градът и жителите му бяха в смъртна опасност и тя беше готова да приеме всяка помощ. Независимо от цената. Надяваше се само да успее да опази тайната си

достатъчно дълго. Не знаеше как ще реагира вещицата, ако научи, че е единствената, която още владее магията. Но гневът ѝ вероятно щеше да е опустошителен и гибелен.

Обикновено гледката на бързо приближаващия Риналу радваше Алгира. Но сега беше просто още едно напомняне за загубата ѝ. Драконът беше символ на свободния полет на духа. Могъщо създание, споделило с нея крилете, огъня и силата си. И съвсем доскоро беше неин приятел. Сега съзнанията им бяха разделени от незрима преграда, която само общуването можеше да разкъса. Толкова ефирна и така непреодолима. И Алгира не можеше да направи друго, освен да преглътне сълзите си и да се помъчи да се усмихне.

Храната в района беше оскъдна. Глупавите хора бяха прогонили животните далече от шумния си, мръсен и миризлив град. Риналу едва успя да проследи една изгубила се от стадото си сърна. Предвкусвайки скромното си угощение, той подхвърли дребното телце във въздуха. Но мисълта за ранената Мойлири спря челюстите му по средата на ухапката. Тя се нуждаеше от плячката му повече от него. Трябваша ѝ сили, за да се излекува. Пък и беше обещал на Алгира да се погрижи за черния дракон. Той унило размаха криле и се насочи към площада. Пусна сърната в огромната полуотворена паст на гигантската женска без изобщо да каца. Мойлири я погълна за миг и се изсмя на жалките му усилия, изпращайки го с гладен поглед. Поне момичето беше добре и спеше спокойно, излегнало се в сгъвката на задния ѝ крак.

През целия ден успя да улови само още един вълк, и то не особено едър. На няколко пъти прелиташе над големи и вкусно миришещи стада от овце. А веднъж дори видя десетина крави, пасящи необезпокоявано близо до реката. Но колкото и съблазнително да изглеждаха, той не ги нападна. При това не защото се опасяваше отново да не бъде упоен. Добре помнеше миризмата на отровата, колкото и да беше слаба. И втори път нямаше да се хване на същата подла измама. Не, остави обилната храна да изчезне зад крилете му, защото Алгира беше настояла за това. Риналу така и не разбра разликата между дивите животни и тези, които хората отглеждаха. Но все пак уважи желанието на приятелката си.

Върна се на площада, за да остави вълка на Мойлири и да се увери, че вещицата е добре. И двете спяха, затова той отлетя към един хълм недалече от крепостната стена. Легна на земята и се

заслуша в тихите звуци на нощта, очаквайки съня. Но макар че на няколко пъти се унасяше в дрямка, така и не успя да заспи. Беше гладен, но освен това за първи път от много време Алгира не беше до него. Копнееше пак да чуе ласкавия шепот на съзнанието ѝ, веселите ѝ шеги, дори суровото ѝ неодобрение. Не беше предполагал, че тя толкова ще му липсва.

На сутринта се върна в града, но приятелката му беше изчезнала. Риналу с лекота проследи миризмата ѝ до една близка къща и се опита да се провре през тясната врата. Ясно съзнаваше, че няма да успее, но се надяваше поне главата му да мине. Сигурно щеше да събори някоя стена, ако Салдемир не беше изнесъл на ръце дълбоко заспалата Алгира.

Чувствителното зрение на дракона можеше да долови и най-малката промяна в топлината на тялото ѝ. Това му позволи да разгледа ритмично туптящото сърце на момичето и бавния поток на кръвта. Нямаше нито рани, нито по-горещи области, показателни за боледуващ вътрешен орган. Тя просто беше уморена и имаше нужда от сън. Както той имаше нужда от храна. От много храна.

Решил, че няма какво повече да прави тук, Риналу се издигна във въздуха и остави зад себе си хората и противния им град. Летейки между хълмовете в търсене на каквато и да е плячка, той пресече пълноводната река. Блестящите тела на множество дребни рибки привлякоха погледа му. Друг път не би им обърнал внимание, пък и доскоро дори не знаеше, че стават за ядене. Но сега беше особено гладен и си спомни, как го бяха нахранили хората от рибарското селце на морския бряг. Така че реши да опита нещо ново.

Избра един малък залив, където течението беше слабо и водата едва се носеше. Недалече от там откри няколко дървета, изкоренени или прекършени от неотдавнашна буря. И започна да ги пренася и да прегражда с тях разширението на реката, отрязвайки пътя за бягство на рибите. Стволовете бяха неудобни за хващане, защото имаха много клони и го бодяха в корема. Но пък здраво се сплитаха един в друг, създавайки плътна преграда. Накрая бентът беше готов и Риналу се зае да лови пленената си храна. Прекарваше лапа през водата и ноктите му сграбчваха някоя от по-едриите риби. Когато останаха само дребосъци, той потопа глава в малкото езеро и лакомо зацрака с челюсти.

Позаситен и доволен, той продължи да кръстосва района в търсене на по-едър дивеч. Едва в края на деня проследи миризмата на една кафява мечка и успя да я измъкне от бърлогата ѝ. После гордо я отнесе на Мойлири. Но през нощта отново не успя да заспи.

Мислите му постоянно се връщаха към Алгира и нетърпението му растеше. Никога не се беше чувствал толкова отчаян, самотен и копнеещ за изгрева. И никога не се беше радвал толкова на лекия сърбеж, който понякога усещаше от седлото на шията си. Защото тя му го беше сложила и то му напомняше за нея. Още с първите слънчеви лъчи той се изстреля във въздуха, с надеждата най-после да се срещне с приятелката си.

Но го очакваше ново разочарование. Тя все още не се беше събудила и дългият ѝ сън започваше сериозно да го тревожи. Той позволи на Лиандра да се приближи до него и успокояващо да го потупа по врата. Поговори си за малко с Мойлири, която го увери, че се чувства все по-добре. Хората бяха споделили с нея храната си, макар че сигурно го бяха направили само за да се махне по-бързо. Така или иначе, това беше и нейното желание. Накрая той я остави и отново отиде на лов. Очакваше го още една безсънна и самотна нощ.

На следващия ден Алгира най-после се беше събудила. Риналу я видя отдалече и от радост му се стори, че му порастват още едни криле. Още докато приближаваше, той я попита как се чувства? Дали има някаква работа за него? И кога най-после ще се махнат от този неприятен град, който ги разделяше? Но тя не му отговори.

Драконът се огледа, опитвайки се да проумее какво става. Може би някой човек ѝ беше направил нещо? Може би наоколо беше пълно с дебнещи врагове и приятелката му се страхуваше от тях, затова мълчеше? А може би искаше да го накара да се махне? Може би ѝ пречеше с присъствието си или я излагаше на опасност? Или пък самият той беше заплашен от нещо? Човешките отношения си оставаха загадка за него.

Твърде зает да души и да се ослушва за скрита заплаха, Риналу едва сега обърна внимание на нещо странно. Нямахше го едва забележимото бледосиньо сияние, което обикновено обграждаше цялото тяло на Алгира. Дали това имаше нещо общо с внезапното ѝ замлъкване? За съжаление магията беше друга област, която той изобщо не разбираше.

Не знаеше дали тя го чува, но все пак ѝ обеща да се върне отново утре по същото време. Можеше само да се надява, че нещата някак ще се оправят и всичко ще бъде както преди. Поне Мойлири си беше тръгнала, така че вече щеше да храни единствено себе си. Макар че това беше слаба утеха. Все пак беше сигурен в едно. Приятелката му беше много умна и със сигурност щеше да измисли начин, по който да продължат да си говорят.

И Алгира наистина не го разочарова. Когато на следващата сутрин Риналу се завърна, тя му махна приветливо и изтича към близката къща. Само след миг изскочи обратно с парче изстинал въглен в ръка. И направо на каменните плочи на площада нарисува овал. А после и малко драконче, свило се на кълбо вътре в него. Накрая размаха ръце, сякаш се опитваше да полети. Но тя не можеше да лети. Какво ли се опитваше да му каже?

Изведнъж той разбра какво искаше Алгира от него. Трябваше ѝ яйцето на Мойлири. Дали не беше решила да ѝ го върне? От една страна това би го зарадвало, защото така беше редно. И все пак не беше сигурен, че идеята е добра. Та това яйце беше единственото нещо, което ги предпазваше от огромния женски дракон. Без него и двамата щяха изцяло да зависят от милостта ѝ. Но щом не можеше да обсъди тревогите си със своята приятелка, му оставаше единствено да се надява, че тя знае какво върши.

Риналу летеше толкова плавно и грациозно, че Алгира се унесе и остави нерадостните си мисли да се реят на воля. Отначало не беше сигурна, че той я е разбрал и я води към кратера Белманди. Опитваше се да открие нещо познато в хълмистия пейзаж, който се носеше под нея и се губеше назад. След около час отпред изплуваха характерните очертания на издълбаната планина и започнаха да се издигат все по-високо.

Сякаш сраснал се със стръмния склон, един нерфолд проследи полета им с безразличен поглед. Момичето се уплаши, а драконът не направи никакъв опит да го избегне. За щастие атака не последва.

– Защото вече не съм никаква вещица – с горчивина в гласа промълви Алгира. – Те не усещат магията в кръвта ми и моят живот изобщо не ги интересува. Не гледат на мен като на вълшебно същество, водач, или спътник, когото да защитават. За тях съм просто плячка на някакво летящо животно.

Спуснаха се в кратера и Риналу кацна съвсем близо до старото дърво, което се беше надвесило над езерото. Огромните му клони се извисяваха нагоре, а корените му потъваха дълбоко в почвата. Могъщият ствол се протягаше като мост между небето и земята и зорко бдеше над безценното съкровище в малката пещера. А в нея можеше да се проникне само през дълъг подводен коридор.

Като последно изпитание, което само най-достоините можеха да преминат.

Алгира остави оръжията си на земята и дълбоко пое дъх. Издиша бавно, после вдиша отново. Опитваше се да изпълни дробовете си с въздух, а съзнанието си – с кураж. Добре знаеше какво ѝ предстои, защото неведнъж вече го беше правила. Но от това не ѝ ставаше по-леко. Най-накрая преодоля страха си, гмурна се в бистрата вода и се насочи към прохода.

В началото слънчевата светлина я придружаваше и любезно осветяваше пътя ѝ. Но колкото по-навътре навлизаше Алгира, толкова по-тъмно и студено ставаше. От носа и устата ѝ се отделяха малки мехурчета и лениво се издигаха към тавана на тунела, а бледата им следа се губеше в мрака. Скалите протягаха към нея каменните си пръсти и я смазваха с тежестта си. Въздухът ѝ свършваше и тялото ѝ започна да се гърчи в болезнени спазми.

Останала съвсем без сили, тя най-после изпълзя по полегатия бряг навътре в пещерата. След малко очите ѝ се приспособиха към сумрака дотолкова, че да успее да различи силуета на магическата пирамида. Надявайки се на чудо, Алгира разпери пръсти и допря длан до гладката ѝ повърхност. Но този път нямаше отговор. Тя вече не владееше магията и беше недостойна за мъдростта на учителя на вещиците. Беше преодоляла изпитанието, но си оставаше обикновена жена и не заслужаваше времето и вниманието му.

Драконовото яйце стоеше наблизко – точно там, където го беше оставила. Тя допря ръка и до него, но то също не ѝ отговори. Пръстите ѝ се плъзнаха безпомощно по грапавата черупка. А мислите ѝ не успяха да достигнат до съзнанието на малкото същество, затворено вътре.

Обратният път беше още по-труден, защото сега ръцете ѝ бяха заети с яйцето. И защото новият провал ѝ тежеше повече от воденичен камък на раменете. Алгира до последно се беше надявала, че тук ще намери начин да си върне магията. Че на това място ще открие отговор на въпроса и решение на проблема си. Сега вече трябваше да се примири.

Накрая главата ѝ се появи над леко развълнуваната повърхност на езерото. Вещицата беше мокра, дишаше тежко и зъзнеше от студ. Но макар и уморени, очите ѝ сияеха. Защото носеше яйцето и скоро щеше да поправи една много стара неправда. И да събере една майка с отдавна изгубеното ѝ дете.

– Мой-ли-ри! Мой-ли-ри! – повтори тя на Риналу, опитвайки се да му обясни къде да я отведе. Но нямаше нужда, защото той

вече знаеше. След като я изсуши и стопли с горещото си дихание, драконът легна пред нея, канейки я да се покатери на врата му. Само след миг тя беше в седлото си и двамата вихрено се понесоха към Лиргендул.

Алгира добре помнеше първото си посещение на зловещото място, както и начина, по който бяха посрещнати от щръкловищата. Но този път двамата с дракона не можеха да разчитат на защитната ѝ магия. Затова тя с тревога се взираше в остро изсечените склонове на планината. За своя изненада така и не видя големи ята от летящите хищници. А малките групички мигом се разпръсваха, щом сянката на Риналу се плъзнаше върху тях. Явно се бяха научили да се плашат от смъртта, дебнеща ги в небесата.

Чувствителният нос на дракона уверено го водеше напред. Скоро откриха Мойлири, която тъкмо привършваше обяда си. Крилото на едно щръкловище изчезна в огромната ѝ окървавена уста и тя доволно притвори очи. После се приготви за дрямка и едва тогава забеляза спускащия се към нея Риналу. Тя лениво изви глава, проследявайки кацането му. Черните ѝ криле потрепнаха от обзелото я любопитство, преди отново да се наместват на гърба ѝ.

Алгира скочи на земята и предпазливо се приближи към Мойлири. Държеше яйцето в протегнатите си ръце и пристъпваше много внимателно. Сигурна беше, че двата дракона си разменят мисловни образи, но не знаеше за какво си говореха. Затова не изпускаше нито едно движение на телата им и се опитваше да предугади всеки изблик на ярост още в зародиш. За времето, прекарано с Риналу, го беше опознала доста добре и се беше научила да различава емоциите му. Но не можеше дори да предположи какво ще направи Мойлири, когато си получи яйцето и вече не се налага да я пази жива. Можеше само да се надява, че радостта и благодарността ще надделеят над гнева и жаждата за отмъщение.

Изглежда женският дракон изпитваше предимно нетърпение. Дори се надигна и направи две крачки напред. Алгира остави яйцето точно пред зъбатата уста, след което тръгна назад, все така обърната с лице към огромния хищник. Опитваше се да се движи плавно и без резки движения. Но не виждаше нищо зад себе си и на два пъти се спъна и едва не падна. Накрая опря гръб в протегнатата напред глава на Риналу.

Но Мойлири вече не се интересуваше от заобикалящия я свят. Забравила за всичко и всички, тя започна да издиша къси огнени струи към яйцето си. Понякога спираше за малко, за да го намести нежно с предните си лапи, или го завърташе леко, за да се

нагрява по-равномерно. После продължаваше да го облива с майчината си любов и топлина.

Алгира се покатери по шията на Риналу и се намести в седлото си. Но се почувства в безопасност едва когато той излетя и се издигна високо над земята. Едва тогава се сети, че не му беше казала да я върне в града при Салдемир. А малко след това осъзна, че няма представа как да го направи. Та тя дори не знаеше в коя посока се намира Нубеслир. Оставаше ѝ само да се надява, че драконът ще се досети сам.

Изведнъж седлото се изплъзна изпод Алгира и тя едва съумя да се улови за него. Риналу се беше устремил надолу толкова рязко, че тялото на вещицата не беше успяло да го последва. Момичето се вкопчи с ръце и крака в кожените ремъци, отчаяно опитвайки да се удържи на гърба на дракона. Първата ѝ мисъл беше, че той иска да се измъкне от някаква внезапна атака. Но малко след това осъзна, че се беше впуснал в преследване на едно голямо щръкловище. Изглежда приятелят ѝ отново беше гладен. И вероятно напълно беше забравил за нея.

Летящият звяр, когото Риналу гонеше, беше значително по-малък и по-бавен от него. Но за сметка на това беше по-пъргав и правеше всичко възможно да избяга. След като спряха стремглавото си падане на метри над земята, преследван и преследвач се хвърлиха в поредица от изключително остри завои. Крилете им вихрено свистяха, яростно разсичайки въздуха, и стръмно се накланяха ту наляво, ту надясно.

Щръкловището се стрелна право нагоре, но почти веднага осъзна, че драконът набира височина по-бързо от него. Тогава отново се спусна надолу към скалите, открило тясна клисура между тях. Риналу беше твърде голям, за да го последва, и едва успя да избегне сблъсъка. Издигна се над каменния лабиринт и го заобиколи отгоре. След миг двамата продължиха бясната си гонитба, плъзгайки се над острите гранитни ръбове.

Загубил търпение, драконът избълва струя огън след щръкловището, но то успя да се изплъзне, превъртайки се през крило. Заради високата скорост на полета част от пламъците бяха отнесени назад. Те не представляваха никаква опасност за бронираниите люспи на Риналу, но Алгира едва успя да се прикрие зад дългата му шия.

– Р-и-и-и-н! – изпищя тя ужасено.

Драконът не долавяше мислите ѝ, но чу гласа ѝ. Той стреснато извърна глава назад и я погледна виновно, внезапно спомнил

си за нея. После възобнови преследването си, но без повече да издиша огън. Вместо това реши да опита нещо ново. Отказа се да гоня бясно мятачото се наляво-надясно щръкловище и продължи право напред. И още след първите два срещуположни завоя на крилатия звяр се озова точно зад него. Захапа го за опашката и се спусна към земята, притискайки улова си към нея.

Предсмъртният писък на чудовището отекна в близките скали. Алгира разтревожено се огледа наоколо, но никой не се осмели да ги нападне. Освобождаването на Мойлири от каменния ѝ плен беше променило хранителната верига в планинския район. Господството на щръкловищата беше приключило и Лиргендул вече имаше нов владетел.

Зловещите звуци, издавани от хранещия се дракон, принудиха Алгира да запуши уши. Когато всичко свърши, тя скочи на земята и изтича пред Риналу. Размаха ръка, за да привлече вниманието му, после легна на голата скала, преструвайки се, че спи. Изправи се и разпери широко ръцете си, наподобявайки криле в полет. Накрая се върна в седлото, като се надяваше приятелят ѝ да е разбрал какво го моли. И да не се досети за обречената битка, в която тя беше решила да участва.

Риналу бавно и тържествено се извиси над планинските върхове. После пое на североизток и скоро Мойлири, Лиргендул и щръкловищата останаха далече назад. Почти хоризонталните лъчи на залязващото слънце обагряха в бледорозово западния край на ниските купести облаци. От това те изглеждаха толкова релефни и плътни, че приличаха на пламтящи планини, издигнати в небесата от могъща магия. Илюзията се разкъса едва когато драконът ги доближи и се гмурна под тях. Сега тъмният им силует висеше над равнината като гигантски купол, закрил половината свят.

Двамата вече приближаваха Нубеслир, когато Алгира забеляза авангарда на армията, изпратена от Хаймдес срещу града. Стоманените брони на конниците проблясваха в сумрака на настъпващата нощ като лунна пътека. Но не красива и романтична, а зловеща и смъртоносна. Въроръжени с мечове и къси лъкове, те бяха само първите предвестници на силата, задаваща се след тях.

Драконът кацна на площада и дълго не искаше да си тръгне. Недоволно обикаляше наоколо, нежелаещ да се примири с мълчанието на вещицата. Беше я довел тук, както тя беше пожелала. Защо все още не му говореше? Приблечи се до нея и внимателно я побутна с огромната си глава, за да ѝ напомни за присъствието си. Но отново не получи отговор. Нервно биещата му опашка помете

една каруца и разгони надалече малцината любопитни. Накрая той отлетя и изчезна в притъмнялото небе.

Алгира много искаше да помогне на Салдемир и останалите защитници в последните им приготовления. Но премеждията през деня толкова я бяха изтозили, че едва стоеше на краката си и почти веднага заспа. Изглежда дори и насън се бореше с нещо, защото се въртеше неспокойно, махаше, риташе яростно или жално простенваше. Войнът я отнесе в близката къща, зави я и я остави да спи. Мина му през ума да я завърже, за да ѝ попречи да участва в утрешното сражение. Но това нямаше да я спаси, когато градът паднеше. Пък и тя никога не би му простила, ако все пак някак оцелее.

– Не знам как да те опазя! – съкрушено промълви той, надвесен над нея и нежно я целуна по челото. После излезе навън и тръгна да обикаля постовете и да проверява добре ли са залостени вратите на крепостта. Очакваше ги дълга нощ. И още по-дълъг ден.

Късно вечерта пристигнаха първите части от войската на Съветника. Това бяха лековъоръжени конни отряди, които се разположиха в полукръг пред града. Рано на следващата сутрин към тях се присъедини и тежката кавалерия. По-късно се появи и пехотата, снабдена с дълги копия и високи щитове. Отделни групи войници носеха на раменете си дълги стълби за катерене по крепостната стена. Малко преди обяд местата си заеха и бавните стенобойни машини. Двойки впрегнати биволи теглеха тарани, мятащи камъни катапулти и балисти, които изстрелваха копия.

Изкачил се на най-високата кула, Салдемир внимателно изучаваше бойния ред на врага. И не беше никак доволен от това, което виждаше. Не само, че силите срещу него бяха многобройни, но и предводителят им добре знаеше какво прави. Той подреждаше частите си умело и грамотно, сякаш се готвеше за партия шах. Заповедите му се изпълняваха бързо и точно, а дисциплината, опитът и бойният дух бяха впечатляващи. Макар и събрана набързо, армията представляваше сериозна заплаха дори и за най-добре укрепения град.

Лиандра се приближи до брат си, разтревожена от мрачното изражение на лицето му:

– Води ги Коргодир, нали?

– Предполагам! – процеди през зъби воинът. – Нашите катапулти са разположени нависоко, което им дава по-голям обсег. Освен това стените на кулите донякъде ги защитават. Но имаме само четири и няма с какво да ги заменим, ако ги унищожат. А техните са

двадесет, и то без да броим балистите. Ето тези, които приличат на големи арбалети на колела.

След кратък размисъл Салдемир взе решение. Той тръгна надолу по витата стълба и подхвърли през рамо на последвалата го Лиандра:

– Ще се срещна с предводителя им и ще се опитам да преговарям. Може пък да успее да го уплаша.

– Моля те, не отивай!– опита се да го спре сестра му, но той само стисна меча си. Допирът до хладната стомана на ДракоПлам винаги го успокояваше.

– Докато ме няма, командването поема Елистар. Ако не се върна, просто се придържайте към бойния план. Бийте се смело и всеотдайно, пък ще видим кой ще доживее до вечерта.

Салдемир откряна малката вратичка на главната порта и излезе навън. Още по средата на пътя беше обкръжен от десетина конника в тежки ризници, които го отведоха до центъра на лагера. Палатките бяха прилежно подредени в редици, а пред някои от тях имаше охрана. Каруците с провизиите бяха събрани в далечния край, а воловете и конете бяха разпрегнати и пасяха наблизко.

Коргодир го очакваше в голямата си шатра, разпъната преди не повече от час. Двамата заплашително се изгледаха изпод вежди, един от друг по-намръщени. Салдемир пръв наруши тишината, със-тила се като изстиващ разтопен метал:

– Дойдох да ти предложа да си вървите с мир. Ти и цялата ти армия. Вярно е, че сте повече от нас, но ние имаме две от най-могъщите вещици на света. Покорни на магията им са дракони и нерфолди, които ще ви смажат, разкъсат и изпепелят. На хората ми дори няма да се наложи да влязат в бой, а в такава победа няма чест. Най-разумно ще бъде да се оттеглите, за да избегнем излишно кръвопролитие и жертви.

Коргодир се изправи бавно и заговори с толкова тежки думи, че те сякаш падаха и се забиваха като копия в земята:

– Заповедите ми идват направо от Съветника Хаймдес. Вие не просто ще бъдете разбити, но съдбата ви ще послужи за назида-ние на другите. До вечерта градът ще бъде сринат до основи и изгорен. След това руините ще бъдат затрупани, а името му ще бъде заличено от всички карти. За войниците няма да има пощада, а жителите ще бъдат продадени в робство. Така никой вече няма да се осмели да даде приют на вещицата, ако тя все пак успее да ни се изплъзне. А и драконът ви е само един. Докладваха ми, че големият си е тръгнал. Жалко, защото смятах да окача главата му над под-

вижния мост на замъка, който ще получа за награда. Но какво да се прави, ще се задоволя с по-малкия.

Очите на Салдемир се присвиха едва забележимо, а ръката му стисна дръжката на ДракоПлам. Но с нищо не показва надигания се в душата му гняв.

– Хм, като спомена вещици... Няма как да не забележа, че не си довел нито една. Явно те поне са били достатъчно умни да ти откажат, когато са разбрали срещу какво се изправят. Но не се ли намери поне някоя гадателка, която да предскаже злочестата съдба на прехвалената ти армия? И ако все пак си толкова безразсъден, че настояваш за война, то нека я заменим с двубой между нас двамата. Победителят ще позволи на победения да се върне при Хаймдес и да понесе наказанието за провала си. Ще задържа само няколко катапулти като военен трофей.

По лицето на Коргодир не трепна нито едно мускулче.

– Чувал съм за теб, но много повече съм слушал за меча ти. Твърдят, че можел да реже стомана и камъни без да се изтъпява. Отдавна исках такъв, а ето че днес той ще бъде цената на победата ми над теб. Бих ти благодарил за щедрия дар, но ще ми е необходима вещица, за да говоря с мъртвец. А аз не им вярвам и съм се зарекъл да ги изстребя до крак. И не ми е нужна магията им, за да се разправя с жалката ти паплач. Е, какво чакаме? Готов ли си да умреш?

Без да се изпускат от поглед, двамата излязоха навън. После отидоха в ничията земя между двете настръхнали армии. Откъм лагера на нападателите се надигна оглушителен рев. Отговорът на войниците от крепостната стена беше много по-слаб. Отделните гласове не успяха да се слоят в мощния грохот на бушуваща река. Но всеки вдъхваше кураж и надежда.

Салдемир и Коргодир се приведоха леко напред и заеха бойна стойка. Описвайки бързи въртеливи движения с мечовете си, те се дебнеха и изучаваха. Размениха си няколко лъжливи нападения, които бяха отразени с лекота. Но целта им не беше да нанесат някакви поражения, а само да объркат противника и да потърсят слабост в защитата му. Изглежда решил, че е открил такава, Коргодир атакува пръв. Движението му беше толкова бързо и майсторско, че Салдемир едва успя да го блокира. И на свой ред замахна. ДракоПлам проряза въздуха, профучавайки на косъм от светкавично отдръпналия се враг.

Те се вкопчиха в ожесточен двубой, в който можеше да има само един победител. И победеният нямаше да получи нито милост,

нито пощада. Стремителни удари, твърде бързи, че да се избегнат, се редуваха с мощни атаки, които не можеха да бъдат отразени. Двамата се отдръпваха от пътя на свистящите остриета, парираха, навеждаха се или отскачаха назад. Нападаха с ярост, отстъпваха с гняв. И пак се хвърляха напред. Скоро телата им се покриха с капчици пот и кръв. Постепенно започнаха да се уморяват, но това ни най-малко не намали настървението им.

Салдемир съумя да нанесе тежък удар в главата на Коргодир с дръжката на меча си. Но не успя да развие нападението си, защото на свой ред получи рана в лявото рамо. Направи крачка назад и в този момент върху него се посипа серия умело прицелени атаки. Всяка от тях го изваждаше от равновесие, принуждаваше го да отстъпи и го оставяше още по-уязвим. Търсейки обрат, войнът умишлено се остави открит за следващия удар. Така поне знаеше къде ще бъде насочен той.

Нападението на Коргодир не закъсня. Забелязал грешката на противника си, той вложи в своя замах цялата си сила и умение. Нямаше търпение да приключи проточилата се схватка. Салдемир се извъртя настрана и стоманеното острие се плъзна по кожата му, оставяйки дълга кървава следа. Пропусналият целта си удар наруши баланса на Коргодир и той направи крачка напред, повлечен от тежестта на меча си. Довършвайки завъртането си, Салдемир го блъсна с лакът в гърба и го събори на земята. После опря ДракоПлам в гърлото на поваления си противник:

– Е, признаваш ли се за победен? Можем ли вече да приключим тази безсмислена битка?

Коргодир го изглежда презрително:

– Само глупаците мислят, че войната може да има край. И само те не виждат смисъл в нея. Но докато има останали поне двама души, тя няма да спре. Защото я носим в себе си и ден след ден я подхранваме с гнева и омразата си. Тя е вкоренена толкова дълбоко в нас, че надживява дори и надеждата. И не, не си спечелил двубоя, защото това мога да направя само аз. В противен случай и двамата ще го загубим.

С тези думи той хвърли високо във въздуха металната си ръкавица. След секунди към двамата полетяха стотици стрели.

Кошмарът се повтаряше отново. Алгира пак се давеше и човището пак я преследваше. Озъбената му паст беше все по-близо

и щракаше все по-нетърпеливо. Само след миг щеше да я докопа и да разкъса плътта ѝ. Не можеше да му избяга и нямаше как да се спаси. Какъв смисъл имаше да продължава? Тя спря да гребе и зачака смъртта. Обзе я странно спокойствие, което прерасна в примирение. Най-после всичко щеше да свърши. Стъпалата ѝ почувстваха раздвижването на водата, разсичана от острата муцуна на звяра.

Не, това не беше тя! Тя никога не би се предала без борба. Нищо не можеше да я сломи и никой не можеше да ѝ отнеме вярата в себе си. Дори без надежда за успех, дори ако нямаше за какво да живее. Можеше да изгуби всичко друго, но не и непоколебимата увереност в собствените си сили.

Когато хищникът раззина уста, Алгира опря крака в долната му челюст. Вкопчи се здраво в най-дългия зъб и задърпа с все сили. Чудовището замря за момент, изненадано от безумната атака. Но удивлението на вещицата беше дори по-голямо, когато зъбът изведнъж изскочи. Без да губи време, тя го заби в окото на ужасния звяр. Изтръгна го и удари отново. После се насочи към другото око, яростно размахала новото си оръжие.

Събуди се изведнъж. В предишния миг още сънуваше, а в следващия вече лежеше в леглото, стиснала до болка юмруци. Но нещо не беше наред. Тя се ослуша напрегнато, опитвайки се да различи нещо в пълната тишина. Денят отдавна беше настъпил и малката стаичка се къпеше в ярка слънчева светлина. Изведнъж Алгира осъзна причината за своето безпокойство. Беше късна утрин и битката за града отдавна трябваше да е започнала. Но не се чуваше нито звънтене на оръжие, нито трескави заповеди, нито дори болезнени стонове. Нищо!

Тя скочи на крака, грабна лъка и колчана си и изтича навън. Улиците на Нубеслир бяха пусти като безоблачно небе. Тревогата ѝ я отведе до крепостната стена и там най-после срещна хора. По лицата на войниците беше застинала мрачна решителност, а погледите им бяха насочени към полето пред града. Лиандра също гледаше натам и изглеждаше разтревожена.

– Какво става? – попита Алгира, предусетила вече отговора.

– Брат ми отиде да преговаря за мир и сега се бие с Коргодир.

– И ти не го спря? Аз поне изгубих само магията си. Но виждам, че някой е останал без ум. И това сигурно ще му струва главата!

– А какво можеш да направиш? Той не виждаше друг начин да спаси града. И нас двете.

– Нима не разбира, че човек като Коргодир би приел такъв дуел само ако е напълно сигурен, че ще го спечели? – извика ядосано вещицата и се втурна към портата.

Стиснала здраво лъка си, Алгира тичаше към мястото на схватката. Оръжието беше добро и неведнъж я беше спасявало. И сега можеше да ѝ помогне да защити Салдемир, ако събитията се развиеха неблагоприятно за него. Тя не знаеше каква подлост е измислил Коргодир, но щеше да направи всичко възможно, за да я осуети. С двама-трима стрелци би могла да се справи. Но срещу хилядите войници щеше да е безпомощна. Дори и ако магията ѝ не я беше изоставила.

Недалече от крепостната стена двата нерфолда протягаха ръце към небето като гигантски каменни колони. Бяха застинали неподвижно пред портите на града, точно там, където тя ги беше изпратила. Те можеха да бъдат могъщи съюзници и докато минаваше край тях, вещицата се изкуши да ги помоли за помощ. Тънката линия между нервно стиснатите ѝ устни се изви като добре натегнат лък. Но без магията си тя нямаше как да ги призове. Веднъж беше общувала с тях и беше платила цената. Пък и те вече не се интересуваха от съдбата ѝ, нито от живота на Салдемир. Бяха щастливи заедно и нищо друго нямаше значение.

Когато до полесражението оставаха само двадесетина метра, задъханата Алгира изведнъж спря. Прекратили внезапно полета си, огнените ѝ коси кацнаха върху лицето ѝ. Но дори през буйните им кичури тя болезнено ясно виждаше стрелите, носещи се към Салдемир. И с нищо не можеше да му помогне. Нещо по-лошо, щеше да стои съвсем близо до него и да го гледа как умира. Само изгубената ѝ магия можеше да го спаси. Кошмарът си проправяше път към реалността.

Неспособна да се примири, вещицата протегна ръце към война и вля в движението всичките си сили и чувства. Превърна се в клокочещ вулкан от ярост и страх, от копнеж и надежда. И изригна с цялата си мощ. Неудържима като придошла река, магията ѝ се устреми напред. Тънка бледосиня светкавица се стрелна от пръстите на Алгира и се изправи като извит щит на пътя на стрелите. Повечето се забиха в почти невидимата преграда и обезсилени се посипаха надолу. Другите приковаха към земята Коргодир, останал извън спасителния купол. Внезапната му смърт изтръгна протяжен стон от затаилите дъх гърла.

– Рин! – все още не смееща да повярва, Алгира насочи мислите си към дракона. – Рин, ако ме чуваш, измъкни ни оттук!

Риналу се рееше над хълмовете от другата страна на реката в търсене на плячка. Но щом чу призива на вещицата веднага се устреми към нея. Появяването му беше толкова внезапно, че никой не успя да реагира и да се прицели в него. Той издиша две големи огнени кълба върху стрелците и се спусна стръмно надолу, присвил криле плътно до тялото си. Разпери ги едва в последния момент, забавяйки рязко главоломното си пикиране. Плъзна се на метър над земята и сграбчи Салдемир и Алгира със задните си крака. После бързо набра височина и се насочи към града. Наблужи дясната кула и пусна двамата върху крепостната стена, защото така го помоли приятелката му. После изчезна в небето, далече от всяка опасност.

– Ти пък откъде се появи? И какво се случи току-що? – изумено възкликна Салдемир, все още твърде зашеметен, за да се изправи. – В един момент си безпомощно девойче, а в следващия миг спираш облак смъртоносни стрели. Как си върна магията?

Алгира го гледаше отгоре, едновременно смутена и усмихната:

– Оказа се, че никога не съм я губила. Тя винаги е била част от мен и винаги ще бъде. Но изпитвах вина за това, че се възползвах от Мойлири и тя едва не загина. Копнееше да получи яйцето си и затова рискува своя живот, за да спаси моя. Тогава започнах да се съмнявам в правилността на собствените си решения и действия. Напълно несправедливо обвинявах нерфордите за това, те нямаха нищо общо. Чудовището от кошмарите ми е било отражение на страха ми да не сгреша. Да не злоупотребя с магията си, да не нараня някого с нея. А тя не може да бъде покорена и овладяна с колебание и нерешителност. Защото веднага ги усеща и спира да ти се подчинява. Трябва да си напълно уверен в себе си и в това, което искаш да направиш. Не магията си бях изгубила, а вярата в себе си. И тъкмо нея си върнах, когато ти беше в смъртна опасност и нямаше друг начин да те спася...

– Пази се! – извика Салдемир, едва успял да посочи ръбестия камък, който се носеше право към тях. Но защитната магия на Алгира изгря около двамата и ги обгърна отвсякъде, създавайки непреодолима преграда. Летящата скала се удари в нея и се пръсна на малки късчета, а вещицата дори не трепна.

Само след миг друг грубо издялан блок полетя към крепостта, този път към лявата кула. Но там вече го очакваше Вилтаяна. Тя беше заела мястото, определено ѝ от плана на Салдемир, и беше готова за битка. Магията ѝ проблесна за миг, след това камъкът

описа лека дъга и се стовари обратно върху изстрелялата го катапулта. Във въздуха се разхвърчаха греди и въжета.

Окопитили се след смъртта на своя предводител, войниците на Съветника се хвърлиха в атака. И като стоманена вълна заляха равнината пред стените. Започнаха да издигат стълби и да се катерят по тях. На някои места дори успяха да се изкачат, въпреки стрелите, камъните и горящия катран, с които ги обсипваха защитниците. Боят се ожесточи и се прехвърли на върха на крепостната стена. Салдемир винаги беше на най-горещите точки и организираше отбраната. Засега успяваха да отблъснат нападателите, но натискът ставаше все по-силен.

Двете вещици се опитваха да отбиват изстреляните камъни, но не можеха да спрат всички. А и силите им постепенно отслабваха. Накрая съсредоточиха усилията си в опазването на своите четири катапулти, на които Салдемир разчиташе толкова много. Понякога Вилтаяна успяваше да поразии някоя от вражеските машини със собственото ѝ оръжие. Алгира използваше защитната си магия много по-пестеливо. Вместо да поема цялата сила на удара, тя умело го отклоняваше встрани. Поставяше сияйния си щит под лек наклон пред летящите скали и те се плъзгаха по него. Качените на кулите катапулти успяха да унищожат пет и да повредят други две от атакуващите. Но не след дълго и отбраняващите се загубиха една.

Скоро нападателите включиха в боя и страшните си балисти. Те изстрелваха тежки копия, за които бяха завързани дълги въжета. Стрелците се целеха между камъните в горната част на крепостната стена. Когато улучеха, харпуните се забиваха дълбоко и държаха здраво. И нови тълпи атакуващи тръгваха към стената в опит да я прехвърлят и да нахлуят в града. Алгира и още няколко защитници стреляха по въжетата със запалителните стрели на Лиандра. Други пък хвърляха по тях брадви, ножове и мечове и понякога успяваха да ги прережат.

Леките конници и тежката кавалерия не участваха в нападението. Те стояха наблизко в очакване на пробив в отбраната. Бяха готови да препуснат през градските порти в мига, в който някой от ударните отряди ги достигне и отвори. Други военни части също бяха оставени в резерв зад основните сили и понякога изпращаха подкрепления.

Въпреки значителните си загуби, армията на Съветника не се отказваше и не отслабваше натиска. Битката не се развиваше добре за защитниците на Нубеслир и Салдемир помоли Алгира да повика Риналу. Тя обаче категорично отказа:

– В никакъв случай няма да изложа живота му на опасност. Стрелите не са страшни за него, но камъните и копията могат сериозно да го ранят и дори да го убият. Ако искаш помощта му, първо трябва да се справиш с бойните машини. Но измислих друго. Той ми описа разположението на лагера им. Добре го е разгледал от въздуха, докато ни измъкваше от него. След началото на атаката там почти не са останали хора и никой не го пази. Така че сега ще го изпратя на тайна мисия дълбоко в тила им.

– Това е отлична идея! Как изобщо ти хрумна?

– Всъщност ти ми я даде! – върна похвалата Алгира. – Нали каза, че нямаме достатъчно храна, за да издържим продължителна обсада. Е, сега и те няма да имат.

Двамата така и не видяха дракона, но скоро забелязаха надигащите се в далечината пламъци. Огънят бързо обхвана палатките и обоза на войниците на Съветника, лишавайки ги от всичко необходимо за водене на дълга битка. Постепенно пожарът започна да расте и да се приближава.

Салдемир се наведе през стената и разреже на две едно копие от балиста, забило се малко под върха ѝ. Изтри потта от челото си и със задоволство изгледа падащото въже и катерещите се по него нападатели. После посочи бойното поле с върха на мечта си:

– Измислих как да се отървем от останалите балисти и катапулти. Виж, те са обърнати към нас и ще им е нужно доста време, за да се завъртят. А конниците са зад тях и драконът ти ще бъде в пълна безопасност, ако ги нападне. Достатъчно е само веднъж да прелети отгоре и да ги подпали. Тогава ще мога да осъществя плана си.

– Какво точно предлагаш?

– В момента не можем да си покажем дори носа навън, защото кавалерията веднага ще се нахвърли върху нас и ще ни избие. Но ако успеем да я разпръснем, ще имаме време за една изненадваща атака.

Алгира одобрително кимна и след няколко секунди Риналу изскочи иззад близкия хълм. Премина в бръснещ полет над ужасените коне и ездачи, обливайки ги с огненото си дихание. Дори успя да подпали две от крайните балисти, преди разтревожената вещица да го убеди да напусне полето на боя.

Вражеските войници проследиха полета на дракона и едва сега забелязаха горящия лагер в тила си. Настъпилият в редиците им смут даде сигнал за атаката. Главната порта се отвори и група опитни бойци тихомълком се втурнаха навън. Предвождани от Сал-

демир, те бързо си проправиха път през изненаданите и объркани пехотинци. Достигнаха до бойните машини и след кратка схватка поеха юздите на теглещите ги биволи. Смушкани в ребрата, животните измучаха гърлено и се понесоха напред, мачкайки всичко пред себе си.

Когато войниците на Съветника се опомниха, бяха останали само с две изправни катапулти. Всички останали вече бяха в града и вратата на крепостната стена тъкмо се затваряше зад тях. Осъзнали грешката си, пехотинците се хвърлиха в яростна атака, но беше твърде късно. Нищо не пазеше небето над тях. И нищо не можеше да ги спаси от гибелта, носеща се във въздуха.

Появата на дракона над бойното поле бързо реши изхода на сражението. Войниците изпращаха стрелите си към него, но бързо осъзнаха, че не могат да го поразят с тях. Без мощните си метателни машини те бяха напълно безпомощни. Липсваше им и достатъчно умел военачалник, който да ги прегрупира и поведе. Притиснати между пламтящия лагер зад тях и стрелците на крепостната стена отпред, сега те бяха атакувани и отгоре. Пламъците на Риналу разкъсаха бойния им ред и ги обърнаха в бягство. Не след дълго на полесражението останаха само убити и ранени, захвърлени мечове и търкалящи се брони. Между забитите в земята копия и стрели стърчаха и останки от потрошени и опожарени балисти и катапулти.

Повикан от Алгира, Риналу кацна в западния край на площада. През последните няколко дни това стана любимото му място. Беше просторно и достатъчно отдалечено от сградите, така че нямаше опасност да закачи някоя от тях с крилете си. Той се огледа нетърпеливо и зачака приятелката си. Очите му нервно сновяха между прииждащите граждани. От уста на уста се беше понесла мълвата за ролята, която беше изиграл в спасяването на крепостта. Забравили страха си, благодарните хора се тълпяха край дракона. Най-смелите и любопитните дори протягаха ръка, за да го докоснат. Всички много се радваха и му подвикваха думи на възхищение и признателност.

Когато Алгира най-после си проби път до Риналу, двамата не можаха да се нарадват на срещата си. Момичето се притисна до дългата му гъвкава шия и едва не се поряза на острите ръбове на назъбената му броня. А той се опита да я прегърне с предната си лапа и неволно събори няколко човека. Тогава тя го помоли да застине неподвижно, за да го прегледа и да се увери, че е добре. Ядосано измъкна една стрела, успяла някак да се забие между малките люспи на врата му. После го накара да разпери широко криле и за-

беляза, че в задния край на лявото липсваха две от дългите бели пера. Но това не я разтревожи особено, защото на мястото им бързо щяха да пораснат нови. Накрая стигна до главата.

– Но какво е това? – озадачено попита Алгира. – Нещо стърчи от устата ти. Отвори! По-широко, де! – измърмори нетърпеливо тя и потъна наполовина в раззинатата паст на дракона.

– Забило се е във венеца между зъбите ти. А, ето, извадих го! Рибена кост? Почти цял скелет, всъщност. Ама ти откога ядеш риба?

– Нали ти казах, че наоколо няма почти никаква храна? – опита се да обясни Риналу. – Нищо, освен хора. А знам, че не гледаш с добро око на яденето на хора, така че какво друго ми оставаше? – побърза да се пошегува той.

– А сега? Можеш ли да си намериш храна? Защото тук няма много и едва ще стигне за нас – разтревожи се Алгира.

– О, да. Вече имам достатъчно.

– Така ли? И откъде?

– Нали помниш лагера на лошите хора, който ми каза да запаля? Там остана много храна. Тя може би не става за вас, но аз съм дракон. Ловувам с огън и със свикнал да ям прегоряло месо.

– Ами отлитай тогава, какво чакаш? Помогна на мен и на всички тези хора. Заслужи си пиршеството.

Риналу направи няколко крачки напред, после спря и разколебано завъртя глава към Алгира:

– А ти как си? Защо не ми отговаряше? Да не ми се сърдиш за нещо, което съм направил? Извинявай за щръкловището, увлякох се малко. Бях много гладен, а и не усещах мислите ти и съвсем забравих за теб. Но Мойлири беше права, оказа се наистина вкусно.

– Не, нищо лошо не си направил. Бях болна, но вече съм добре. Благодаря ти, че не ме изостави. Хайде, отивай да ядеш, а утре сутринта ще се видим отново.

Вече успокоен, драконът отлетя към димящия лагер. Сините му люспи прощално проблеснаха в лъчите на залязващото слънце. А Алгира се върна при Салдемир и сестра му, които бяха слезли от стената и преглеждаха ранените. Лиандра беше запазила малко от сълзите на Мойлири и сега пестеливо капваше от тях върху раните на най-тежко пострадалите. Закачливите само допреди миг очи на Алгира изведнъж станаха сериозни:

– Толкова много болка и смърт... Можех да пощадя Коргодир, но той искаше да те убие. И аз... не намерих в себе си милост за него...

– Война е... – каза просто Салдемир. – Не можеш да спасиш всички. Благодаря ти, че спаси мен.

Алгира помълча малко, преди да разкъса тягостната тишина:

– Този път успя да опазиш града. Ами следващия? Нали не мислиш, че Съветникът ще се откаже толкова лесно.

– Днес Хаймдес претърпя тежко поражение. И ще му трябва доста време, преди да се осмели да опита отново. Войниците му вече са уплашени и все повече губят увереност и боен дух. Освен това пленихме доста от техните катапулти и балисти. Скоро ще поправим и останалите и ще ги качим на крепостната стена. Нашата мощ нарасна, а тяхната намаля. Не се тревожи, следващия път балансът на силите ще бъде съвсем различен.

Оптимизмът на Салдемир не успокои Алгира и тя разстроено поклати глава:

– Но макар и разбита, армията му все още е наоколо. Лишихме ги от храна, но те ще нападнат и плякосат близките села. Хората там ще платят цената за спасяването на града.

Войнът внимателно сложи ръка на рамото ѝ:

– Не се тревожи за тях. Те са планинци, суров народ. Свикнали са на такива набези. Познават всеки хребет и всяка клисура. Ще се изтеглят високо горе в проходите, ще скрият добитъка си и никой няма да ги намери.

Посърналото лице Алгира се разведри:

– Да, прав си. А ние с Риналу ще ги предупредим и ще им помагаме, ако се наложи. Още утре тръгваме на обиколка из селата.

В този момент към тях се приближи Вилтаяна. Синята ѝ рокля беше измачкана и изцапана, прекрасната ѝ прическа беше разчорлена, а по лицето си имаше петна от сажди. Въпреки това някак успяваше да запази царствената си осанка, сякаш мръсотията на бойното поле не можеше да я докосне. Без изобщо да забелязва другите хора, тя язвително се обърна към сестрата на Салдемир:

– Чудя се сега какво ще кажеш? Не помогнах ли достатъчно, за да си получа обещаното?

Прехапала устни, Лиандра мълчеше. На глезените и на китките си носеше гривни с небесни камъни и в целия свят нямаше магия, способна да пречупи волята ѝ. Накрая кимна примирено:

– Дай ми огърлицата си!

И добави, забелязала изумлението на Вилтаяна:

– Спокойно, можеш да ми вярваш.

Вещицата колебливо свали магическото си украшение и с явно нежелание ѝ го подаде. Лиандра го взе и почти веднага се

изгуби между къщите. Докато я чакаше, Вилтаяна плъзна критичен поглед наоколо и недоволно сбърчи нос:

– И сега какво? Трябва да остана тук и да защитавам града до края на живота си?

Изпреварвайки жеста на Салдемир, Алгира улови ръката му и приветливо отговори:

– Разбира се, че не. Свободна си да постъпиш както желаеш. Добре дошла си да останеш и много ще се радваме, ако го направиш.

– От името на всички ли говориш?

Алгира се усмихна и кимна лъчезарно, въпреки че мрачният поглед на Салдемир красноречиво показваше несъгласието му. След малко Лиандра се върна, носейки малка торбичка в ръце. Внимателно извади огърлицата и я върна на Вилтаяна. Беше добавила още два небесни камъка. И макар че бяха най-малките, които успя да намери, те бяха почти два пъти по-големи от останалите.

Вещицата грижливо намести украшението на шията си и с плавни стъпки се насочи към градската порта. Хората бързо се отдръпваха от пътя ѝ, макар да не беше ясно дали го правеха с уважение, или от страх.

– И не си и помисляй да използваш небесните си камъни срещу нас. Помни, че имаме много повече от теб! – извика след нея Лиандра.

Вилтаяна се усмихна едва забележимо и повелително щракна с пръсти, за да си поиска кон. Веднага ѝ доведоха прекрасен черен жребец, а тя се метна на него и изчезна през градската порта.

– Не разбирам как я остави да те заблуди? Даже аз знам, че ни помогна само заради наградата! – гневно процеди Салдемир.

– Може и така да е... – съгласи се уклончиво Алгира. – Важното е, че го направи. А когато човек помага на другите, той се променя. Дори и със съвсем малко, но става по-добър. Защото го изпълва топло и пристрастяващо чувство. И усеща връзката си с всички живи същества по света.

Салдемир погледна Алгира изпод вежди и примирено каза:

– И все пак не биваше да я пускаш! От нея може да излезе много опасен противник.

– Или пък би могла да се превърне в могъщ съюзник. Изборът обаче е неин и никой друг не може да го направи. Аз мога единствено да ѝ протегна ръка. Тя сама трябва да реши дали и кога ще я приеме. Защото лоялността не се купува с пари. Нито дори с

небесни камъни. Тя трябва да се заслужи, а това може да стане само ако проявиш уважение и доверие.

– Надявам се, че си права за нея – обърна се назад войнът и бавно закрачи по опустелия площад.

– Знам, че съм права! – тихо промълви Алгира и погледът ѝ се зарея към далечния хоризонт. Подкарани нанякъде от вятърния кавал на лунния си пастир, стадата от облаци се бяха скупчили пред планинския склон. Упорито пълзяха нагоре към хребета, но така и не успяха да го достигнат. Млечната белота на рунтавата им вълна меко светлееше в здрача. Като че ли тази нощ небето не беше толкова тъмно, а звездите блещукаха малко по-ярко? Или може би само така ѝ се струваше.

7. ОСТРОВЪТ НА ЕДНОРОГА

Тишината се стелеше над бойното поле като гъста мъгла. Само безплътните сенки на мъртвите безмълвно бродеха наоколо. Виковете и стоновете, звътенето на метала и свистенето на натегнатите тетиви бяха замлъкнали. Застиналите треви вече не нашепваха утешителните си думи. Сякаш някаква невидима сила завинаги беше заглушила всички звуци, а въздухът беше твърде уморен, за да потрепне още дори веднъж. Натезжал от цвиленето на ужасени коне, вятърът лежеше върху окървавената земя, неспособен да полети отново.

Едва дочакал пукването на зората, Риналу се появи в небето над Нубеслир. Изобщо не се изненада, когато Алгира му каза, че имат важна работа за вършене. Само се приведе, за да го възседне тя по-лесно, и я попита накъде да лети. Радостно размаха криле, когато усети на шията си привичната тежест на своя скъпоценен товар. После описа полукръг във въздуха и се насочи към покритите със сняг върхове.

Първото село посрещна вещицата и дракона хладно, дори враждебно. То беше разположено в полите на планината и жителите му с тревога бяха наблюдавали развоя на вчерашното сражение. Точно както беше казал Салдемир, хората бяха свикнали с насиλιето и не очакваха добро отношение от никого. Особено пък от огнедишащ хищник. Алгира положи много усилия, опитвайки се да ги убеди в приятелските си намерения. Вероятно така и нямаше да успее, ако към селото не се беше приближила неголяма група войници от армията на Съветника.

– Опитай се да ги прогониш – помоли вещицата своя приятел.

– Не ми се иска да те оставям съвсем сама с тези тук – посочи Риналу настръхналите селяни. Повечето държаха в ръцете си вили или брадви, а гневните изражения по лицата им нямаше как да се сбъркат.

– Ще се оправя с тях, не се тревожи за мен. Когато видят, че им помагаме, ще разберат, че не им мислим злото.

Драконът излетя и описа два широки кръга ниско над крачещите без ред и строй войници. Дори не се наложи да използва огненото си дихание. Самата му поява беше достатъчна да ги разпръсне. Много от тях не носеха оръжие, а останалите побързаха да захвърлят мечовете и лъковете си, за да бягат по-бързо. Това вече не беше боен отряд, а тълпа от гладни и уплашени хора, загрижени единствено за собственото си оцеляване.

Риналу се върна обратно под тържествуващите викове на селяните. Кацна в далечния край на една малка полянка и търпеливо зачака. Скоро неуверени усмивки разтопиха ледовете на недоверието, които сковаваха начумерените вежди. Сега вече думите на Алгира можеха да достигнат до сърцата на уплашените хора.

– Моля ви, успокойте се. Не сме тук, за да ви нараним. Дойдохме само да ви предупредим за опасността и да ви защитим, ако се наложи.

– Благодарим за помощта, но щяхме да се справим и сами. А ако смятате да ни молите за храна или пък за бойци, значи сте си изгубили времето. Вашата война не ни засяга.

– Освен ако не стигне до прага ви, нали? Но тогава вече би било твърде късно! – жегна ги ядосаната Алгира, но се овладя и продължи по-спокойно:

– Ако все пак се почувствате застрашени, просто запалете голям огън на открито и ние ще ви се притечем на помощ. Отново!

После се метна на гърба на Риналу и двамата се издигнаха по-високо в планината, в търсене на следващото село. Разговорът там протече по подобен начин, същото се случи и в третото. Отначало хората се плашеха, но след време осъзнаваха коя е истинската опасност. И че всъщност с нищо не биха могли да попречат на вещицата и дракона, ако те решат да ги нападнат.

Поведението на обитателите на последното село обаче силно озадачи Алгира. Вместо да грабнат оръжия и да се приготвят за отбрана, те се проснаха по очи на земята, готови да приемат съдбата си. Вещицата бавно тръгна между тях, опитвайки се да проумее причините за примирението им.

– Моля ви, станете! Хайде, изправете се... Не ви желая зло-то, искам само да поговоря с вас – зовеше ги тя, като внимаваше да не настъпи някого. Накрая почти насила успя да вдигне една жена на крака.

– Защо се страхувате от мен? Уверявам ви, че сте в безопасност и драконът няма да ви навреди. Искам само да ви помогна.

Свела виновно глава, жената мълчеше. Погледът ѝ обходи гърбовете на лежащите пред нея хора, сякаш търсеше някаква подкрепа от тях. Когато не я получи, тя едва успя да процеди през до болка стиснатите си устни:

– Съдбата ни е предначертана много преди да се родим. Цялото ни село е прокълнато заради грях, извършен в зората на времето. Видяхме твоето чудовище и помислихме, че е дошло за нас. И че е настъпил сетния ни час. Но дори да не е така, дори то да ни пощади днес, за нас няма спасение. Наказанието виси над главите ни и все някога ще ни застигне.

– Какво се е случило? Какво толкова лошо са направили предците ви, че да сте прокълнати навеки?

Никой не се осмели да отговори. Селяните колебливо започнаха да се надигат, проумели най-сетне, че няма да умрат точно сега. Но останаха на колене, вперили в Алгира пълните си с очакване погледи. Само един възрастен и прегърбен мъж се изправи и унило закрачи към близката колиба. Одеждите му не бяха толкова веhti и износени, колкото на другите, което подсказваше положението му. Той се върна след малко, като почтително носеше някакъв дълъг бял предмет в обърнатите си нагоре длани.

Алгира с любопитство разгледа тънкото оръжие, изваяно сякаш от слонова кост. Тя го взе в ръцете си и остана силно впечатлена от изящната му изработка. По повърхността на дългото две педи острие беше издълбан спирално завихрен канал, който стигаше до върха. То нямаше дръжка, беше много леко и не приличаше на нищо друго, видяно от нея.

– Красиво е! – възхитено каза тя. – Какво е и кой го е направил?

Отговорът на старейшината я изуми:

– То не е изработено от човешки ръце. Това е рогът на животното, чието убийство е донесло проклетие на селото ни.

– Животно ли? Хм, какво ли би могло да е... Да не би да говориш за еднорог?

Възрастният мъж кимна утвърдително, а лицето му стана още по-тъжно. Дълбоките му бръчки се удължиха и се протегнаха към

присвитите му очи. Няколко горестни сълзи удавиха и без това слабия блясък в отчаяния му поглед.

Алгира сложи ръка на рамото му, безсилна да го утеши:

– Не вярвах, че еднорозите изобщо съществуват. Винаги съм мислела, че историите за тях са просто безпочвени измислици. А ето че в ръката си държа доказателство за противното.

Кротките ѝ думи някак успяха да насърчат стареца и той продължи, макар и с болка в гласа си:

– Някъде далече на изток в морето има един голям остров. На него живеят последните останали еднорози. Те са свещени животни и убийството им носи лош късмет и вечно проклятие. И то не само на убиеца, а и на целия му род. А всички ние сме негови далечни потомци.

– Не мисля, че носите вина за събития, случили се много преди да се родите. Но ако все пак вярвате в това, защо не сте се опитали да направите нещо? Ако не за друго, то поне за да облекчите съвестта си?

– Извършеното злодеяние не може да се поправи! Убитият еднорог не може да бъде съживен! Но ни крепи надеждата, че ако върнем рога там, където почиват техните мъртви, ще можем поне донякъде да изкупим вината си. От стотици години търсим начин да го направим. Макар че селото ни е много бедно и едва изкарваме прехраната си, прадедите ни успели да съберат малко пари. Оттогава се опитваме да наемем кораб, който да отведе някой старейшина до острова. За да не ни измамат им казваме, че искаме да отидем на поклонение на едно свещено място. И обещаваме да платим щедро, когато ни върнат. Но щом чуят за острова на еднорозите, всички отказват. Защото мнозина са тръгвали натам, но никой никога не се е връщал.

– Но някой все пак се е върнал оттам и е донесъл със себе си този рог – развълнувано възкликна Алгира. После въодушевено продължи – Не се тревожете, ние с приятеля ми можем да го отнесем обратно. Дракон и вещица ще успеят там, където толкова много кораби са се провалили. Не искам парите ви, но ще отида сама. Ако приемете помощта ми, ще трябва да ми се доверите, защото не можем да вземем никого с нас.

Селяните започнаха един по един да се изправят и да се тълпят зад старейшината. Отначало неохотно и колебливо, после все по-уверено надигаха те гласове в подкрепа на предложението на Алгира. Накрая останаха само няколко недоволно мърморещи мъже, които я стрелкаха с недоверчиви погледи.

Едва забележима усмивка на облекчение изгря на лицето на възрастния мъж. Под одобрителните възгласи на хората той прибра рога в красиво избродирана торбичка и го връчи на вещицата:

– Това е изключително рядък и скъп предмет, но ние ти го даваме, защото вярваме в добрите ти намерения. Това, което правиш за нас, говори красноречиво за твоя характер. Дошла си толкова високо в планината само за да ни предупредиш за скитащите наоколо войници. И предложи да ни помогнеш, без да искаш нищо в замяна. Не мога да надникна в душата ти, но съм убеден, че не греша за теб. Пък и няма как да те спрем, ако решиш да ни отнемеш рога насила. Все пак знай, че носиш не само него, но и съдбите и надеждите на всички нас. На добър път и успех!

– Не грешите за мен – едва успя да прошепне Алгира, почувствала изведнъж огромната отговорност, с която я бяха натоварили.

Тя внимателно пое торбичката и я завърза за колана си. После помаха с ръка и се качи на гърба на Риналу. Драконът излетя с плавни и величествени махове на крилето си. Направи един широк кръг над селото и се насочи обратно към града. Но Алгира още дълго усещаше зад себе си погледите на изпращащите я хора.

Беше изтощена от вчерашната битка и днешните преговори. Ожулванията и раничките още я боляха, а мускулите по цялото ѝ тяло напомняха за себе си при всяко движение. В сплъстената ѝ коса се бяха заплели какви ли не сламки и боклучета. Чувстваше се толкова мръсна, че просто не може да издържи гледката на кристално чистата вода на едно езеро. Малките вълни примамливо проблясваха, а между тях съвсем ясно се виждаше всяко камъче по дъното.

За първи път от толкова време насам Алгира нямаше закъде да бърза. Можеше да си позволи да отдели малко време и за себе си. И да поплува просто за удоволствие, а не защото се налага. Затова помоли Риналу да кацне на брега, скочи на земята и нетърпеливо събу ботушите си. Едно по едно захвърли всичките си оръжия, после и торбичката с безценния рог. Затича се боса по мекия пясък и изхлузи през глава зелената си рокля. Пое дълбоко дъх и нагази в хладната вода, а голата ѝ кожа в миг настръхна. Момичето неволно потръпна, но продължи навътре. Като се мръщеше от студа и се наслаждаваше на прозрачната свежест, тя се гмурна надолу. После се подаде на повърхността и започна ритмично да гребе с ръце и крака, за да се стопли.

Плуваше спокойно и уверено, а обтичащите я струи нежно галеха плавните извивки на тялото ѝ. Не мислеше за нищо, главата

й сама се подаваше за всяко вдишване. Мократа й коса игриво пламтеше след нея като развълнувана огнена река. Скоро по мускулите й се разля приятна умора, която й подежда отпускащо и освежаващо. Задъхана и пречистена, Алгира се обърна по гръб и улови пълния със завист поглед на Риналу. Вдигнал високо глава, той следеше всяко нейно движение. Стоеше на самия бряг на езерото, но не смееше да влезе в него.

– Хайде, идвай! Водата е чудесна, щом веднъж свикнеш с нея – приканващо му махна тя с ръка.

– Драконите не могат да плуват – надменно отвърна Риналу.
– За какво ни е, щом можем да летим!

– Откъде знаеш, като никога не си опитвал? – с насмешка попита Алгира. – Щом можеш да летиш, значи можеш и да плуваш, то е дори по-лесно.

– Кажй го на всички удавени птици.

– Много добре знаеш, че не е същото. Птиците са покрити с пух и перушина, които се мокрят, натежават и ги теглят надолу. А твоите люспи и пера са твърди и почти не поемат вода. Пък и много птици могат да плуват и дори да се гмуркат в преследване на храната си. Спри да се тревожиш и просто влез в езерото. Аз ще съм до теб и ще ти помагам.

– Чудесна идея – изръмжа Риналу, но в мислите му нямаше и капчица ентузиазъм. – А ако някак преживея деня, утре ще те науча да летиш. Ще се издигнем много високо във въздуха и ще те пусна. И докато падаш, ще ти обясня как да махаш с ръце.

– Но, Рин, много добре знаеш, че не мога да летя!

– Да, а аз не мога да плувам! Нали точно това се опитвам да ти обясня. Само че аз мога да те хвана, преди да се разбиеш в земята. Ти ще можеш ли да ме издърпаш от водата, когато започна да се давя?

– Послушай ме и ще се убедиш, че изобщо няма да се наложи. Не се страхувай от водата и тя няма да ти позволи да потънеш в нея.

Риналу все така не помръдваше и Алгира започна да се ядосва:

– Как може да си такъв инат?

– Аз ли съм инат? – удиви се драконът. – Опитвам се само да опазя живота си от теб и безумните ти идеи.

Момичето излезе на брега и отиде право при него. При вида на голото й, мокро и треперещо от студ тяло, той я съжали и отвори уста, за да я сгрее с горещия си дъх. Очаквала точно това, тя бързо

го хвана за един от дългите предни зъби и с все сили го затегли към водата. Риналу с тревога осъзна, че няма как да затвори челюстите си, без да отхапе ръката ѝ.

– Това вече е подло! Така да се възползваш от нежеланието ми да те нараня...

– Мен ли наричаш подла? – с престорено възмущение отвърна Алгира, без да спира да дърпа. – Мен, своята най-добра приятелка? Всъщност, единствения приятел, който някога си имал. Който те обича и винаги се е грижил за теб.

Само с едно махване на главата си драконът можеше да запрати тялото ѝ високо във въздуха. Вместо това огромният хищник покорно я последва в езерото и нагази в развълнуваното си отражение. Предпазливо пристъпваше навътре, а дългата му шия нервно потрепваше. В мига, в който краката му се отделиха от дъното, той започна панически да пляска с криле. Водата около него закипя и бясно се разплиска във всички посоки. Полегатите лъчи на следобедното слънце обагряха в златисто летящите пръски и Риналу сякаш се къпеше в лавата на изригващ вулкан.

Почти цялото му тяло изчезна под побелялата от вълните повърхност. Отгоре остана да стърчи само шията и средната част на гърба му, назъбена като хребет на планинска верига. Драконът ужасено извиси глава, а Алгира не успя да се задържи и падна във водата. Тя веднага се гмурна и заплува настрани, за да не я ударят безразборно блъскащите крака и опашка.

– Ето, видя ли, че съм права! Не стигаш до дъното, защото си по-лек от водата и тя те изтласква нагоре. Ако се успокоиш и спреш да се бориш, тя ще те задържи на повърхността. Знам, че можеш да летиш, сега опитай да плуваш. Не си мокри крилетете! Гребни с краката, все едно ходиш по земята. Не така, по-бавно! И затвори тази твоя голяма уста, иначе ще се нагълташ с вода и наистина ще се удавиш.

– Но нали трябва да дишам!

– Първо трябва да се научиш как да го правиш. Но дотогава ще дишаш през носа, както правиш, когато душиш за плячка.

Широкият гръден кош на Риналу го поддържаше на повърхността на водата и не след дълго уплахата му започна да намалява. Той се чувстваше все по-уверено, макар че постоянно поглеждаше към брега. По едно време съвсем спря да пита Алгира дали вече може да излезе на сушата. А после дори започна да се забавлява, като все пак много внимаваше. Гребеше ту с левите, ту с десните си крака и се въртеше из езерото като огромно синьо пате. Накрая

дори позволи на момичето да се покатери по гърба му и заедно с нея направи едно последно кръгче. После шляпайки с опашка изпълзя на пясъка. Докато драконът се сушеше с къси огнени струи, Алгира изстиска водата от косата си и се облече.

– Искам да те помоля за нещо – виновно сведе тя очи. – Дадох обещание на хората от последното село, но имам нужда от помощта ти, за да го изпълня. Трябва да върна рога на едно убито животно някъде много далече, а без теб не мога да стигна до там.

– Изобщо недей да се тревожиш. Разбира се, че ще те отведе.

– Само че... голяма част от пътя минава над вода.

Радостният блясък в златистите очи на Риналу помръкна изведнъж. А когато след миг се завърна, беше малко по-слаб и много по-гневен.

– Затова ли толкова държеше да ме научиш да плувам?

– Е, не само затова? Искях да преодолееш страха си, защото бях убедена, че можеш. Пък и никога не бих излязла в открито море с дракон, който не може да се държи над водата. За толкова глупава ли ме мислиш? – пошегува се накрая тя.

– Няма да рискувам живота си, че и твоя, заради някакви напълно непознати селяни! – възропта Риналу. – И аз не съм чак толкова глупав.

Алгира тъжно въздъхна и прегърна наведената му глава.

– Тези хора вярват, че са прокълнати и затова са изгубили надеждите и мечтите си. Все очакват да ги сполети беда, а щом се случи нещастие, то още повече затвърждава убежденията им. Във всяко нещо виждат само лошото и грозното и са ослепели за доброто и красивото. Примирили са се със съдбата си и са престанали да се борят за своето бъдеще. Според мен проклятията не съществуват. Измислени са само, за да плашат суеверните и да пазят живота на вещиците. Но истински или не, докато някой вярва в тях, е обречен. Защото отчаянието е най-големият враг на хората. Така че ние просто трябва да им помогнем! Трябва да им върнем надеждата, че ще дойдат по-добри дни! Трябва да възродим вярата им в тях самите. Те се страхуват от нас, но това няма да ни попречи да им помогнем, нали?

– И все пак не разбирам защо трябва да летим толкова далече само заради някакъв си рог – продължаваше да се противи драконът. – Не може ли просто да им кажеш, че си го занесла, без всъщност да го правиш?

– Но, Рин, аз им обещах! Освен това може и да греша за проклятията. Толкова много неща не знам за магията. Но съм убедена, че рогът трябва да бъде върнат. Защото мястото му е при останалите еднорози и трябва да бъде положен в същата земя, в която почитат техните кости.

– Да, но този дълъг път през морето...

– Защо просто не си признаеш, че големият лош дракон се страхува от малко вода? – подразни го Алгира.

– Защото това изобщо не е вярно! – възмути се Риналу. – Не се страхувам от малко вода, а от много. И то само ако е дълбока, бурна и коварна.

Едва сега той забеляза игривите искрици в очите на момичето и дяволито присви своите:

– Пък и не съм чак толкова лош, щом те търпя толкова дълго и още не съм те изял!

Драконът завъртя главата си настрани и раззина широко уста. С мълниеносно движение се стрелна напред и челюстите му се склучиха около Алгира. Тя дори не успя да изпищи, толкова бързо се озова между дългите му остри зъби. Замрели неподвижно, те почти я докосваха. Като внимаваше да не се пореже, момичето се измъкна от смъртоносната захапка.

– Нали ми беше обещал да не ядеш хора! – все още бореща се с уплахата си го укори тя.

– Първо, ти не си човек, а вещица. Собствените ти хора не те приемат за една от тях и искаха да те изгорят на клада. Второ, никога не съм давал такова обещание. И трето, дори да бях, имам право да го наруша, ако съм много гладен. А аз съм!

– Необорима драконова логика – усмихна се Алгира и го удари по носа. За миг се намръщи от болката в ръката си, после двамата избухнаха в смях.

Риналу отстъпи назад и погледна момичето с уважение:

– Добре де, признавам, че сгреших. Драконите наистина могат да плуват. Просто никой досега не им беше показал как.

– Значи все пак ще ми помогнеш?

– Как изобщо бих могъл да ти откажа?

Слънцето вече преваляше зад хоризонта, но последните му лъчи още си играеха с прашинките, носещи се във въздуха. От огнения им танц небето на запад пламтеше в бавно избледняващ по-

жар. Нощта почти го беше угасила, когато вещицата и драконът се върнаха в града. Риналу беше много уморен и остана да спи на любимото си място на площада. Хората постепенно бяха свикнали с него и вече не се стряскаха при всяко изсвистяване на крилето му. Един касапин дори му донесе остатъци от животински вътрешности и кости с неостъргани парчета месо по тях. Огромният хищник ги изгълта с удоволствие и изгледа с гладен поглед мъжа, който побърза да се махне.

Салдемир и Лиандра много се зарадваха на завръщането на Алгира. Сестрата на война беше приготвила вкусна вечеря, макар че храната в Нубеслир все още беше оскъдна. Тримата хапнаха добре и хубаво се повеселиха със смешни случки и забавни небивалици. Накрая вещицата започна въодушевено да разказва за яростни битки между стометрови каменни великани. И продължи с истории за гигантски създания от лава и целуващи се в небето звезди. А двамата ѝ слушатели одобрително тропаха по масата, превиваха се от смях и почти бяха готови да ѝ повярват.

Настроението в стаята рязко се промени, когато Салдемир попита Алгира какво смята да прави през следващите дни. Тя изведнъж стана сериозна и тъжна и накратко му разказа за селото на прокълнатите.

– Никога не бях виждала толкова отчаяни и обезверени хора. Живеят с поглед, забит в земята и вечно навъсени вежди, през които не могат да видят небето. Хоризонтът им се простира едва на крачка пред тях. Нищо не искат и нищо не ги радва. Мечтите са стрели, които изстрелваме към бъдещето с надеждата да улучим щастието. Но тези хора се страхуват да вдигнат лъковете си и трябва наново да се учат как да ги държат. Затова ще направя всичко по силите си, за да ги превърна пак в ловци. Ще ги освободя от кошмарите им и ще им дам цел, която да преследват. С Риналу ще намерим острова на еднорозите и ще върнем рога на мястото му.

– Значи отново ще ни изоставиш? Още не си се върнала и пак тръгваш нанякъде! Защо не поостанеш още малко? И къде ще го търсиш този остров, та той може изобщо да не съществува?

Алгира тъжно поклати глава и стана от масата:

– Налага се да отида. Хората имат нужда от помощта ми и аз не мога да не им я дам. Много държа на вас двамата, но моля ви, не искайте това от мен. Все едно да очаквате от слънцето да не свети или от дъжда – да не вали.

Лиандра безмълвно я прегърна, а навъсеният Салдемир едва забележимо се усмихна:

– Не, разбира се, че не. Нямах да си ти, ако можехме да те спрем.

На сутринта Алгира прибра малко храна и вода в една торбичка и я метна на гърба си. Хапна набързо закуската, приготвена от Лиандра, и излезе навън. Площадът беше почти празен. Най-ранобудните търговци вече пристигаха и припряно излагаха стоката си на показ. Във въздуха се носеха ароматите на нови и нови подправки и билки, сблъскваха се и повеждаха битка за обонянието на минувачите. Риналу го нямаше, сигурно беше отишъл на лов.

– Рин, къде си? – повика го вещицата.

– Съвсем наблизко, в изоставения лагер на лошите войници. Намерих доста храна, но твърде малко месо. По-голямата част са изгорели чували, пълни с някакви безполезни зърна.

– Не са безполезни, от тях си правим хляб – разсмя се Алгира. – Ако вече си се нахранил, ела да ме вземеш.

Площадът продължаваше да се пълни с хора, звуци и мирисми. Покрай избухващите пазарлъци почти никой не видя пристигането на дракона. Но нямаше как да не забележат вихрушката, вдигната от крилето му, докато кацаше на празното място до катедралата. Вещицата скочи в седлото и извика на дошлите да я изпратят Салдемир и Лиандра:

– Не се тревожете за нас, скоро ще се върнем и ще ви помогнем с възстановяването на града.

– Не знам дали можем да ти вярваме. Ще забравиш обещанието си и пак ще се запилееш нанякъде – измърмори мрачно войнът и махна с ръка. Никак не му се искаше да я губи отново, но добре знаеше, че няма как да я задържи. Тя просто не беше създадена за живот в клетка. Ако нещо я лишеше от магията ѝ, ако някой отнемеше свободата ѝ, тя щеше бавно да линее, докато умре. И не годините щяха да я убият, а бездействието и самотата. Това момиче можеше да преживее драконов огън и ледена виелица, но не и стената на затвор, отделяща я от красотата на природата. Птичи песни, ромолящо поточе или тих тропот на дъждовни капки извикваха усмивка на устните ѝ. Слънчев лъч в мрачен ден или перести облаци в лазурното небе караха очите ѝ да блестят. Гневът ѝ беше пострашен от ураган, но музиката на гласа ѝ можеше да укроти и най-свирепото чудовище. По детски чистият ѝ поглед проникваше до

дъното на душата и озаряваше всяко кътче от нея. Още не беше заминала, а вече му липсваше.

– Ще ви чакаме и ще бъдем с вас в мислите си – усмихна се Лиандра. – Грижи се за нашия дракон, защото той е твърде зает да те пази и поставя собствената си безопасност на второ място.

Алгира кимна и помахаше с ръка, докато Риналу стремително набираше височина. Скоро той се превърна в малка синя точкица, която изчезна в небето. Заминаването му подежда на града като слънчево затъмнение. Изпълненият с глъчка площад притихна и сякаш опустя, а дневната светлина съвсем леко помръкна. Някаква неясна пустота се промъкна между думите на разговорите. И неумолимо обсеби мислите на хората.

Утринното слънце беше още ниско и заслепяваше Алгира и Риналу. Драконът летеше право на изток и скоро стигна до широката брегова ивица. Когато я прекоси и сушата остана зад тях, момичето усети как я обзема лек пристъп на страх. Обърна се и хвърли прощален поглед през рамо към разпенения прибой. Всеки следващ мах на крилете я отдалечаваше от безопасността на твърдата земя и я пращаше все по-навътре в морето. И макар че беше положила толкова усилия да убеди приятеля си, сега самата тя се нуждаеше от малко окуражаване. Добре знаеше защо беше предприела това пътешествие, но гледката на блесналата пред нея синева я караше да се чувства нищожна и изгубена.

Пръстите на Алгира напипаха спирално усукания рог през тъканта на торбичката. Тя го стисна здраво и впери търсеция си поглед към хоризонта. Зрението на Риналу беше много по-добро от нейното и без съмнение той пръв щеше да забележи острова. Въпреки това тя не откъсваше очи от тънката дъгообразна ивица, където морската шир се сливаше с небето.

Понякога драконът преставаше да маха с крилете си и оставяше вятърът да го носи. Така успяваше да си почине малко, въпреки че губеше височина, докато се рееше. Когато краката му почти докосваха вълните, той отново размахваше криле и поемаше нагоре. Но времето минаваше, а суша никъде не се виждаше. Слънцето се издигаше все по-високо, после започна да се спуска, но нищо не нарушаваше гладката водна повърхност. Само тъмният кръст на хвърлената от дракона сянка се мяркаше все по-далече напред. Сякаш за да покаже колко недостижима е целта им.

Риналу твърдеше, че изобщо не се е уморил, но Алгира усещаше как все по-трудно и сковано се движат крилето му. И как изтощението все повече изпълва мускулите му. Точно както тревогата бавно и неотклонно завладяваше нейното съзнание. Дали неразумното ѝ решение не беше обрекло и двамата на нелепа смърт сред вълните? Може би още можеха да обърнат назад? Или вече беше твърде късно и силите на дракона нямаше да му стигнат да се върне?

Изведнъж Риналу започна да върти глава насам-натам, сякаш търсеше нещо. Радостна тръпка премина през цялото му тяло и няколко люспи, мокри от водните пръски, весело проблеснаха в цветовете на дъгата. Драконът се наклони наляво и описа плавен завои. После с нови сили размаха уморените си криле.

– Какво стана, острова ли видя? – оживи се Алгира.

– Още не, но за миг го подуших. Усетих едва доловим аромат на борова смола.

Не след дълго до ушите на момичето долетя самотния крясък на чайка. Редките вълни на откритото море зачестиха и станаха повисоки. А по връхчетата им започнаха да се появяват преспи от снежнобяла пяна. Гладката линия на хоризонта леко се наъби от хребета на далечна планина. Някъде напред имаше суша.

Островът растеше и все повече се издигаше над водата, сякаш величествено изплуваше от морското дъно. Усилващият се грохот на прибоя приличаше на приближаваща гръмотевична буря, но този тътен радваше Алгира. Скоро пред погледа ѝ се разкри тясна пясъчна ивица, прорязана на много места от остри наъбени скали. Понякога коварните им върхове се показваха и от разпенената вода. Само опитен капитан с добър кораб и точна карта би могъл да достигне невредим до стръмния бряг. Ако изобщо успееше да намери острова.

Ниските хълмове бавно отминаваха назад. Те бяха почти лишени от растителност, само тук-там някое дърво неуверено надигаше снага. Земята беше суха и неплодородна. Нямаше реки, нито езера, а живите същества изглежда бяха принудени да разчитат на непостоянната влага, носена от капризите на дъждовете.

Вещицата нямаше представа къде да търси еднорозите. За ради приликата им с конете предполагаше, че се хранят с трева, но дори в това не беше сигурна. Зеленината беше оскъдна и никъде не се виждаше пасище или поне по-голяма поляна. Но Риналу уверено се носеше напред, сякаш знаеше точно къде отива. И изведнъж момичето забеляза едно снежнобяло животно в далечината. Прилича-

ше на голям кон или може би на елен с много светла кожа. Усетило приближаващата опасност, то се озърна и препусна с все сили в отчаян опит да се изплъзне. Но нямаше как да избяга от връхлитащия го дракон и разстоянието между тях бързо намаля. Едва тогава Алгира успя да разгледа странното създание и да проумее какво вижда пред себе си.

– Я виж, Рин, това е единорог! – възкликна тя.

– Така ли, не бях забелязал – подхвърли иронично Риналу и се усмихна. – Интересно, как ли се е озовал на пътя ни?

– Искаш да кажеш, че ти си го намерил? И ме водиш при него? – удиви се момичето.

– Подуших го – поправи я драконът.

– Но как можеш да подушиш нещо, което никога не си виждал?

– Много просто! Това беше единствената непозната миризма. На острова има още няколко като него, но този беше най-близо.

Алгира вече не го слушаше. Беше насочила цялото си внимание към единорога и се опитваше да проникне в съзнанието му. Но се стараше да го направи много внимателно, за да не го уплаши още повече. Мислите ѝ се разпростряха над животното като едва забележима паяжина, която постепенно притъпи страха му.

– Остави ме на земята и се махни оттук. Искам да надникна в ума му и да науча повече за него и другите от вида му. А няма да мога, докато си наблизко и го плашиш – помоли тя дракона.

Когато приятелят ѝ излетя и се издигна във въздуха, Алгира бавно се приближи до единорога. Но той изпръхтя нервно, наведе глава и застрашително насочи рога си към нея.

– Само кажи и тази ходеща пряспа ще стане на въглен! – закани се гневно Риналу. – Тъкмо ще има какво да ям.

– Да не си посмял! Дойдохме тук да отдадем почит на мъртвите, а не да убиваме живите. Търси си храна другаде, аз ще се оправя с него.

Драконът не беше убеден, че Алгира е в безопасност, но все пак се довери на преценката ѝ. Пък и беше много гладен от дългия полет. Затова размаха натежалите си от умора криле и отлетя към вътрешността на острова.

Вещицата си представи тучни зелени ливади и весело жужащи пчели, безгрижни птичи песни и чисто лазурно небе. Но малко прекали и картината се получи твърде ярка, приказна и нереална. Затова леко приглуши цветовете и добави няколко дъждовни облака в далечината. Вече значително по-доволна от резултата, тя за-

мъгли образа, така че да прилича на спомен от стар и почти забравен сън. Оставаше само да го вмъкне в съзнанието на рогатото животно, за да го укроти и да го накара да се отпусне.

– Успокой се, нищо не те заплашва. Не се страхувай от мен – мислите на Алгира полетяха към ума на еднорога като гълъби посланици на доброта ѝ воля.

– Вече разбрах това! Виждам и какво се опитваш да направиш – отвърнаха изведнъж неговите мисли. Той бавно се приближи и тропна с копито. – И трябва да призная, че се справяш изненадващо добре. Щях да си помисля, че те е обучавал еднорог, ако не знаех, че това е невъзможно.

– Ти... можеш... да говориш? – от изумление вещицата застина на място. – Мислех, че си просто диво животно с плитко и примитивно съзнание?

– Само се преструвах на такова. Не можех да те допусна в ума си, преди да разбере какви са намеренията ти. Но успях да ги усетя едва когато ги сподели с дракона. Добре си се научила да затваряш съзнанието си и изглежда си свикнала да го правиш през цялото време. Извинявай за подозрението ми, но много отдавна изгубихме вяра в хората. Защото въпреки нарастващото си могъщество, повечето представители на твоя вид са алчни и жестоки. За щастие се оказа, че ти си едно приятно изключение.

– Значи ни познавате? Вече сте виждали хора? И легендите за вас са се родили от тези срещи? Дори не подозирах. Искях само да те успокоя.

– Благодаря ти за прекрасната мисловна картина, която създаде за мен. Успях добре да я разгледам, докато се опитваше да ми я внушиш. Чудесно се справи. Само един съвет, ако позволиш? Друг път, когато искаш да успокоиш някакво същество, покажи му и няколко представители на собствения му вид. Тяхното присъствие ще му вдъхне смелост и увереност и то няма да се чувства толкова самотно и уплашено.

– Не се бях сетила за това. Имаш ли други полезни съвети за мен? – Алгира се приближи до еднорога и го погали по дългата грива.

– Сигурно ще намеря. Ние бяхме първите учители на вещиците. От нас сте научили почти всичко, което знаете за магията, въпреки че самите ние не я владеем. Но съюзът между вещица и дракон е нещо ново. Не само че не сме ви учили на това, но и никога не сме подозирали, че е възможно. Те са диви и жестоки същест-

ва, много умни, но зли и кръвожадни. Как успя да го опитомиш? И доколко ти се подчинява?

– Никого не съм опитомявала! И не ми се подчинява, има си собствена воля! Ние сме приятели. В началото и двамата бяхме твърде слаби, за да оцелеем поотделно. Не можехме един без друг. Сега сме достатъчно силни, но съдбите ни вече се преплетоха. И поехме по общ път.

– Който ви доведе при мен? Какво всъщност търсите тук?

Алгира измъкна рога от торбичката и го протегна напред:

– Покой за душата на един от вас. Едно цяло село вярва, че е прокълнато заради убийството на този еднорог. Надявах се да измоля прошка за злодеянието, извършено от техен далечен предшественик.

– Много мои братя и сестри са били избити заради рогата си. Но не и този еднорог. Историята се е предавала през поколенията и я помня добре, макар че се е случила векове преди да се родя. Веднага познах рога, защото с него е бил убит дракон. Ако се вгледаш внимателно, ще видиш леките драскотини близо до върха. Това са следи от драконовите люспи, между които е бил забит. Нашите рога са много твърди и това е една от причините народът ти да ни преследва толкова упорито. Но животът точно на този еднорог е бил пощаден. Вместо да бъде убит, само е бил упоен и рогът му бил прекършен приживе. Той има силата да изсмуква и обезврежда всяка отрова, до която се докосне. Можеш да го задържиш и да лекуваш с него. Защото е бил отнет без да се извърши грях. И няма какво да изкупваш и какво да ти прощаваме.

– Значи хората от селото напразно изпитват вина? – радостно възкликна Алгира и прибра магическия предмет. После приседна на земята и уютно кръстоса крака под себе си. Еднорогът коленичи пред нея и склони глава в скута ѝ, като внимаваше да не я закачи с рога си.

– Не разбирам как този рог е напуснал острова? – продължи да разпитва момичето. – Кой е успял да дойде и как си е тръгнал, след като брегът е толкова непристъпен?

– Това невинаги е било остров, пък и рогът е взет много отдавна и от съвсем друго място. По това време сме обитавали една обширна долина в подножието на висока и стръмна планина. И сме били значително по-многобройни. По-късно хората ни открили и започнали да ни изстребват заради рогата ни. Наложило се да бягаме и сме стигнали чак дотук. Тогава това било пълна с живот земя, изобилстваща с тучни пасища и буйни реки. Свежа зеленина покри-

вала хълмовете и имало достатъчно храна. Но след някакво ужасно земетресение всичко наоколо потънало под водата, освен този остров. Сушата ли пропаднала, морето ли се издигнало – никой не разбрал. Потоците пресъхнали, растителността намалела, а ние почти сме изчезнали. Задоволяваме се с оскъдните стръкчета трева, които растат нагоре по стръмните склонове на планината. И сме затворени тук, откъснати от света, но и в безопасност от него.

Алгира въздъхна тъжно, а очите ѝ се навлажниха:

– Това обяснява защо толкова отдавна никой не е виждал еднорог. Също и откъде са се взели скалите, обграждащи острова от всички страни. Разкажи ми повече за историята на твоя народ.

– Ние сме много древни същества, почти колкото драконите. Може би сме дори по-древни от тях. Живеем хиляди години и сме преминали през какви ли не изпитания и опасности. Среждали сме най-различни разумни видове, някои от които отдавна са изчезнали. Помагали сме им и на свой ред сме получавали помощ и закрила от тях. Но се е случвало и да измамят доверието ни, като използват знанията и мъдростта ни за насилие над други. Това ни е научило да се крием и да внимаваме кого допускаме близо до себе си. Вещици от всички краища на света идвали при нас, за да овладеят по-добре магията. Повечето си тръгвали след седмица или месец, а някои оставали до дълбока старост. Векове наред те пазели тайната ни, докато един ден долината ни била нападната от войници. Може да са се натъкнали на нея по случайност или пък е било само въпрос на време, преди да ни намерят...

– А може би ви е предала някоя вещица? Може би дори точното същата, която някога е измамила Мойлири и е откраднала яйцето ѝ?

Доловила недоумението в погледа на еднорога, Алгира побърза да поясни:

– Мойлири е един огромен черен дракон, ужасяващо страшна, но всъщност – много мъдра и добра. Ако можеше да се срещнеш с нея, щеше да я харесаш, а сигурно и тя теб.

– Само като храна – трепна уплашено еднорогът.

– Хей, недей така! Не всички дракони са жестоки и зли, както, убедена съм, не всички еднорози са кротки и добри. Който живее толкова дълго, неизбежно трупа мъка и гняв, но и опит и мъдрост.

– Права си, разбира се. Просто ми е трудно да преодолеея хилядолетните страхове и предразсъдъци на прадедите си.

– А ти имаш ли си име? Как се обръщат към теб другите еднорози? – опита се Алгира да го разсее от тъжните спомени.

– Името ми е много дълго, но можеш да ме наричаш Тувилейми.

– Е, Тувилейми, мен на какво ще ме научиш? Какви древни тайни на магията ще ми разкриеш? Или не мислиш, че съм достойна за това?

– Доколкото виждам от спомените, които сподели с мен, ти вече си овладяла магията. Не мога да ти помогна да станеш помощаща вещица, а само по-мъдра. Мога да ти покажа единствено как да впрегнеш силите си в защита на слабите. И да те науча как да използваш магията си правилно и да твориш добро с нея. Но за да разбереш това, трябва да се научиш да цениш и уважаваш живота...

– Но аз и така се опитвам да помагам на всички и да ги пазя! – нетърпеливо го прекъсна Алгира.

– Наистина ли? Никога ли не ти се е случвало да нараниш животно, когато е можело да не го правиш? Не се ли убивала нещо не за да го изядеш и не за да опазиш нечий живот?

– Никога не бих... – започна обидено момичето, но изведнъж млъкна. Измина почти минута, преди да продължи:

– Искаш да кажеш плъх? Или змия? Или скорпион? – възкликна накрая тя.

– Няма никакво значение! Тъкмо на това се опитвам да те науча. Всеки живот е еднакво важен и незаменим. И няма по-голяма грешка от тази да се опиташ да прецениш неговата полезност. Защото го гледаш със своите очи и го съдиш със своя опит. Познаваш ли всички създания, на които дължиш живота си? Знаеш ли колко мушици или колко слона е трябвало да умрат, за да може ти да се родиш? Можеш ли да проумееш Кръговрата на живота? Да го обхванеш целия, през милионите му години? Да осъзнаеш връзките между всички живи същества? И какви последствия влече след себе си смъртта дори само на едно от тях? Всеки с твоята сила и умения трябва да защитава самия Живот. И да го отнема само когато е неизбежно.

– Тогава мъдростта ти не е подарък, а проклятие. Защото ограничава свободата ми и намалява възможностите ми за действие.

– Помисли малко каква свобода има този, който иска винаги да постъпва по най-добрия възможен начин – попита я еднорогът, като се взря в нея с дълбоките си кръгли очи.

Алгира не отговори веднага.

– Ами... всъщност – никаква! – каза накрая тя. – Защото всичките му решения ще зависят от нуждите на другите и от това кое е най-добро за тях. Целият му живот ще премине в търсене как да помогне най-много и да навреди най-малко. Но ако можеш да постъпиш по един-единствен начин, ти не си свободен. Злото има хиляди лица и форми, но пътят на Доброто е само един. Който поеме по него, трябва да следва всичките му извикви, без да може да се отклони дори на крачка. Който се посвети на този път, жертва свободата си и сам се отказва от правото си на избор. И колкото по-могъщ става, с толкова по-дребни и незначителни неща трябва да се съобразява.

– Ето точно това исках да осъзнаеш. Всеки носи своята отговорност пред света и тя е толкова по-голяма, колкото повече може да влияе върху съдбите на другите. Собствената ти сила връзва ръцете ти и определя пътя ти вместо теб. Ако решиш да постъпваш винаги правилно, правиш последния истински избор в живота си.

Алгира прегърна главата на еднорога и двамата останаха неподвижни. Две нищожни съзнания, изгубени в безкрайния лабиринт от пресичащи се намерения, избори, действия и последици. Слънцето бавно потъна във водата и скоро съвсем се стъмни. Звездите сънливо блещукаха в ялната нощ и всяка разказваше вълшебна приказка. Вятърът беше стихнал и почти нищо не нарушаваше тишината. Само тихият плясък на уморените вълни приспивно нашепваше истории от далечни брегове.

Крилете на Риналу разсякоха въздуха напълно безшумно и завръщането му щеше да остане незабелязано, ако не бяха гневните му мисли. Макар че бяха насочени към Алгира, те стреснаха еднорога и той скочи на крака и побърза да се отдалечи.

– Ти ни вкара в капан! Сега доволна ли си? Заради теб и двамата ще умрем на този проклет остров! – ядосваше се драконът, а опашката му биеше наляво-надясно и хвърляше пясък във въздуха.

– По-спокойно, по-бавно... Не разбирам какво става? Защо мислите ти са толкова объркани? – попита разтревожено вещицата.

– Тук няма нищо за ядене. А ако не се нахраня, и то обилно, няма да имам достатъчно сили за обратния път. Най-добре да изям един еднорог сега и да си тръгнем веднага. В противен случай утре ще съм още по-гладен и ще са ми нужни два или три. Колкото повече отлагаш решението си, толкова по-близо ще стигнеш до избора между моя живот и техните. А без мен не можеш да напуснеш острова и ще останеш тук до края на дните си!

– Няма да ядеш еднорози! Те са мъдри и добри! – категорично отсече Алгира. После осъзна сериозността на положението и попита доста по-меко:

– Съвсем нищо ли не успя да намериш?

– Намерих вода, та поне се напих до насита. Високо в планината има голяма река. Но тече към една пропаст и пада в морето, затова не стига дотук. Храна обаче не открих. Е, има някакви дребни зайчета, но не са много, а и са трудни за хващане. Кريات се по разни дупки и имат толкова малко месо, че не си струват усилията да ги гоня.

– А ако опиташ да ги гориш?

– Не мога да бълвам пламъци на празен стомах. За да издишвам огън ми е нужна храна, както на теб ти трябват стрели, за да стреляш с лъка си. Когато съм гладен и раните ми зарастват по-бавно, докато накрая съвсем спрат.

Алгира бръкна в торбата си и му хвърли къс печено месо. Воден от глада и ловните си инстинкти, Риналу го улови във въздуха и го погълна на мига. И веднага съжали:

– Какво направи? Защо ми го даде? Та това беше последната ти храна!

– Не се тревожи за мен. Все ще си намеря плодове, гъби или ядливи корени. Ти обаче можеш да ядеш единствено месо. А са ти нужни сили, за да ни върнеш у дома.

– Нали си наясно, че това парче изобщо не ми е достатъчно?

– Все ще измислим нещо – успокои го Алгира. И след малко цялата грейна: Сетих се! Наоколо трябва да има някакви по-едри хищници, иначе зайците щяха да се размножат неограничено и да заселят целия остров.

– Е, няма! – отвърна лаконично Риналу.

Момичето обаче нямаше намерение да се предава:

– Сигурен ли си? Може би не си ги видял, защото през деня спят в подземните си леговища и излизат на лов само нощем?

– Щях поне да ги подуша. Според мен оскъдната растителност е причината за малкия брой зайчета – опита се да обясни драконът, но не издържа настойчивия ѝ поглед. – Добре де, ще пообиколя още малко, макар че не виждам никакъв смисъл – неохотно се съгласи той и се издигна във въздуха. Върна се почти веднага и дори не се опита да скрие объркването си.

– На плажа има нещо, но не знам какво е. Някакви мънички животинки, които не мога нито да видя, нито да подуша. Само усетих съвсем слаба топлина, като от угаснали въглени. През деня наг-

ретият пясък напълно я е скривал от мен, успях да я доловя едва когато изстина.

– Така ли, къде? Покажи ми – помоли заинтригувано Алгира и последва тъмния силует, носещ се в небето. Скоро стигна до брега, където Риналу беше кацнал и сочеше с глава към земята пред себе си.

– Тук ли? Сигурен ли си? – удиви се момичето. – Но, Рин, тук няма нищо!

Все пак тя коленичи и започна да копае, доверила се изцяло на чувствителното към топлина зрение на дракона. След като изхвърли няколко шепи пясък, пръстите ѝ докоснаха нещо твърдо. Алгира внимателно разчисти наоколо и извади от дупката бял объл камък, голям колкото ябълка.

– Хм, прилича ми на яйце... – замислено промълви тя, докато го разклащаше. После го проби с кинжала си и разчупи крехката черупка. Вътре имаше малко същество с четири все още неоформени плавника и мека, почти плоска черупка.

– Виж ти, това трябва да е морска костенурка – възкликна изненадано вещицата и неуверено попита: – Как мислиш, дали ще можеш да я изядеш?

– Доста е вероятно! – нетърпеливо раззина паст Риналу.

– Колко ще ти трябват, за да се нахраниш? – подхвърли му Алгира мъничката костенурка.

– Не съм сигурен, че мога да броя до толкова. Ще ти кажа, щом се почувствам сит.

– Не помня някога да съм те виждала сит. Винаги си гладен, освен в случаите, в които си много гладен.

– Е, този е от тях! Все пак това, че мога да летя, да бълвам пламъци и да преживявам всичките ти смъртоносни идеи, си има цена.

Алгира се зае да разкопава останалите яйца. Когато те свършиха, драконът я поведе към следващото гнездо, заровено под влажния пясък. Щом изпразниха и него, двамата продължиха нощното си търсене по брега. Измина поне половин час, преди да стигнат до масивните скали на края на малкия залив. Изтощеното момиче се сгуши под крилото на Риналу и почти веднага потъна в дълбок сън. Ако на острова имаше хищници, те не се осмелиха да доближат спящия дракон.

Слънцето още не беше изгряло, но приливът и не смяташе да го чака. Нивото на водата бавно се повиши и заля брега с кротки вълни, между които лениво се носеха кафяви и зелени водорасли. Утрото дойде неусетно и завари Риналу на съседния плаж. Драконът се беше събудил рано и се опитваше сам да изрови закуската си от земята. Но дългите му остри нокти не бяха подходящи нито за копаене, нито за хващане на малките яйца. А когато се опита да ги захапне само напълни устата си с пясък. Плюещ, разочарован и дори леко обиден, той беше принуден да се откаже. Отбеляза гнездата с гребване на лапа, защото топлината на настъпващия ден скоро щеше да ги скрие от погледа му. После се върна при Алгира и нетърпеливо зачака събуждането ѝ.

Когато първите слънчеви лъчи погалиха лицето на момичето, то неспокойно се размърда, протегна се и бавно отвори очи. Надигна се на лакти и сънено се огледа наоколо, все още прозявайки се. Щом забеляза стоящия недалече дракон, му се усмихна мило и грациозно се изправи. Отдавна беше свикнала да се буди със страховитата гледка на озъбената му уста и вече почти не се стряскаше от нея.

– Отново е време за хранене, нали? Но този път имаш нужда от малко помощ? – попита ведро Алгира. После се покатери на гърба на Риналу и той полетя към близкия плаж. След като опустошиха всички гнезда, драконът изръмжа доволно:

– Сега е време аз да се погрижа за теб. Качвай се!

Вещицата не разбра къде ще я води, но му се довери. Двамата се издигнаха високо над земята и се насочиха към вътрешността на острова. Пред смаяния поглед на Алгира се разкри един напълно различен свят, пълен със зелена растителност и аромат на цветя и борова смола. Почти веднага тя откри и причината за това. Пенлива река се спускаше от планината и влагата ѝ вдъхваше живот на избуялата трева и високите храсти, отрупани с дребни плодове. И накрая, уморена и изгубила търпение, се хвърляше към морето, изливайки се във величествен водопад.

Драконът кацна в средата на тясна поляна, разположена между група дървета и брега на реката. Изчака момичето да похапне боровинки и да утоли жаждата си с бистрата студена вода на малко езеро. Той също пи от нея и вече беше готов да полети по обратния път, когато Алгира го погледна с дяволития си поглед.

Същият този поглед, след който двамата обикновено се забъркваха в неприятности.

– Искаш ли да помогнем на тези, които живеят в долната част на острова? – попита невинно тя.

– О, не! Пак ли ние ще помагаме? Защо поне веднъж някой не помогне на нас?

– Защото големите и силните помагат на малките и слабите, а не обратното. Помага този, който може. Когато ти беше в беда, Салдемир и хората му не те изоставиха. Ние сме големи и силни и ние трябва да помогнем.

Риналу извиси над нея дългата си шия и многозначително я погледна отгоре.

– Добре де, ти си голям и силен – смутено се поправи тя. – Но разбираш какво искам да кажа. Ако ние не им помогнем, няма кой.

Драконът примирено въздъхна и протегна крилото си към Алгира. Тя се покатери по него и само след миг се озова в седлото. Ръката ѝ посочи назад по течението на реката:

– Искам да се погрижим за еднорозите в долната част на острова, която е останала суха и неплодна. Докато летяхме насам, видях един огромен камък, който препречва пътя на реката и я отклонява към водопада. Сигурно е паднал по време на земетресението, за което говореше Тувилейми. Но ако успеем да го преместим... Да, добре, ако ти успееш да го преместиш, водата ще се върне в старото си русло. И отново ще потече към долината, вместо да се излива в морето.

– За тази скала ли говориш? Няма да стане, твърде тежка е! А и не мога нито да я хвана, нито да я захая! – отсече Риналу, докато кръжеше над триъгълния каменен къс, който затваряше потока на водата.

– Мога да ти помогна, ако твоите сили не стигат! – убедено заяви момичето. – Само трябва да си намеря някой дълъг и здрав клон, с който да натискам.

– Каж ми какво искаш да свърша, не ми казвай как да го направя! – ядоса се драконът и кацна на земята, за да може недоумяващата Алгира да слезе. После отлетя нанякъде и след малко се върна, сграбчил един голям камък в ноктите си. Пусна го в близкия пролом между високите брегове на реката по посока на водопада. И отново изчезна. Когато донесе втори гранитен къс и го хвърли до първия, търпението на вещицата свърши:

– Ще ми обясниш ли какво правиш?

– Щом не мога да преместя скалата, която затваря пътя на реката, ще направя бент надолу по течението. Така нивото на водата ще се повиши и тя ще прелее над преградата.

– Това е чудесна идея! Искам и аз да помагам – светнаха очите на момичето.

– Можеш ли да вдигнеш нещо, което е десет пъти по-тежко от теб? – попита я Риналу.

– Ами... не! – неохотно призна Алгира.

– Тогава ме остави да свърша това, което съм започнал. Когато ми потрябваш, ще ти кажа.

Драконът отново размаха криле и се издигна във въздуха. Скоро се върна с едно дърво и го пусна в реката. Силното течение понесе ствола и го подпря на двата големи камъка, с които беше преградено стеснението. После Риналу натрупа още дървета върху първото и няколко от тях потънаха до дъното под тежестта на погорните. Преплетените клони образуваха висока стена, която обаче не беше достатъчно плътна, за да спре цялата вода.

– Ето сега можеш да ми помогнеш. Свърших тежката работа, но останалите дупки не са по силите ми. Твърде малки са за мен.

Алгира събра цял наръч широки листа и нагази в студената планинска река. Докато запушваше пролуките между дърветата, драконът ѝ носеше още клони и изтръгнати от корен храсти. Момичето старателно ги наместваше, промушваше и заплиташе във все по-гъстата ограда. Накрая ги укрепи още повече, като ги затисна с по-дребни камъни, каквито в изобилие имаше наоколо. Пришпорвана от нетърпението си, тя бързаше колкото можеше. Въпреки това ѝ отне почти четвърт час, преди реката да започне да се надига в каменното си корито.

Първите тънки струйки вода се процедиха над огромната скала и потекоха по пресъхналото русло на някогашната река. После попиха в пясъчливата почва и изчезнаха, оставяйки след себе си само мокри ивици кал. Но след тях идваха още и заливаха нови и нови пространства. Скоро се събраха в малко ручейче, което стремително се понесе към долината. Напуканата неплодна земя, изгоряла от слънцето и изсушена от ветровете, жадно поглъщаше живителната влага.

– Хайде да си тръгваме, Рин. Работата ни тук е свършена. Само след няколко години целият остров ще тъне в зеленина. Никой няма да разбере какво направихме и никой няма да ни благодари. Но това няма значение, защото ние с теб знаем, че помогнахме.

Момичето възседна дракона и двамата се издигнаха в небето. Няколко еднорога проследиха полета им и ги изпратиха със затихващо в далечината цвилене. Под крилето на Риналу все по-бързо и неразлично се мяркаха храсти, дървета и зъбери. Скоро островът остана назад, а мислите на Алгира вече нетърпеливо препускаха напред към Салдемир и Лиандра. Още довчера щеше да е при тях.

Тя вече предвкушаваше изумлението, с което приятелите ѝ щяха да посрещнат историята за еднорозите. Със сигурност нямаше да повярват, поне не веднага. А и Риналу не можеше да потвърди думите ѝ, защото изобщо не можеше да говори. Изведнъж на Алгира ѝ се стори, че драконът лети някак вяло. А още бяха по средата на пътя.

– Какво става, да не се умори?

– Малко. Има насрещен вятър, пък и още на тръгване бях гладен. Така става, като ме храниш само с яйца от костенурки.

– Не можеш ли да се оставиш на въздушния поток и да се рееш, без да махаш с криле, както правеше на идване?

– За съжаление така ще бъдем отнесени назад.

– Ами тогава защо не кацнеш във водата и не си починеш малко? Виж колко е гладка повърхността. Почти няма вълни.

– Да, но и дъно няма. Толкова е дълбоко, че не го виждам.

– Не разбирам защо се плашиш толкова! Защо постоянно мислиш за дъното? Нали вече знаеш, че можеш да се задържиш над водата и няма да потънеш? Просто се плъзни по нея, все едно кацаш на твърда земя. И ще видиш, че всичко ще бъде наред.

Известно време Риналу се противеше, но накрая умората надделя и той се снижи към леко развълнуваната вода. Първо я разреже с върховете на ноктите си, а после потопа в нея целите си крака и завъртя напред крилето си, за да намали съвсем скоростта си. Наклони тялото си леко нагоре и опашката и коремът му потънаха под повърхността, вдигайки клиновидна вълна след себе си. Озовал се във водата, той отчаяно загреба и запляска с всички крайници, опитвайки се да се задържи отгоре. На Алгира ѝ отне много усилия да го успокои.

– Ето, видя ли, че няма нищо страшно? Сега се отпусни и си почини.

– Уморих се, ядосан съм ти, а и съм ужасно гладен. А наоколо няма никаква друга храна, освен теб, така че по-добре не ме дразни!

– Гледаш на мен като на храна? – неохотно се включи в шегата момичето, макар че неприятна тръпка пропълзя по гърба ѝ. Но

тя беше готова на много повече, за да отклони мислите на Риналу от страховете му.

– Да, и ми изглеждаш все по-вкусна – извърна той глава към нея. В очите му се четеше такава обич и преданост, че тя почувства срам заради безпочвената си тревога.

Изведнъж тялото на дракона потъна и Алгира се оказа под водата. Недоумяваща какво става, тя загреба няколко пъти и се подаде на повърхността. Огледа се уплашено наоколо, но от Риналу нямаше и следа. В следващия миг нещо лигаво и лепкаво се обви около десния ѝ крак и я дръпна надолу. Момичето се озова насред цяла гора от бясно извиващи се пипала. Дебели повече от педя, дълги, силни и гъвкави, те се губеха в мрака на бездната. Повечето се опитваха да уловят краката и шията на Риналу, а едно го беше омотало и притискаше крилете към тялото му. Драконът се опитваше да се бори, но водата не беше неговата стихия.

В този миг някъде отдолу се разнесе хищното щракане на невидими челюсти. Алгира измъкна кинжала от ботуша на свободния си крак, наведе се и почти на сляпо започна да мушка и сече държачото я пипало. За неин късмет цялото внимание на морското чудовище беше насочено към по-едрата плячка. След няколко удара момичето успя да се освободи и се подаде над водата, за да си поеме дъх. Риналу обаче не можеше да диша и бързо губеше сили. Той ухапа едно от пипалата и го прегриза, но движенията му ставаха все по-слаби и немощни. Ужасените му мисли пронизваха съзнанието на вещицата по-болезнено от нажежена стомана.

Тя се гмурна надолу и започна реже пипалото, което се беше увило около дракона и сковаваше движенията му. Острието ѝ потъна в жилавата плът и заседна в нея като в гъста глина. Алгира го изтръгна и опита отново. Заби го до дръжката и го разклати, за да разшири раната. После извади кинжала и отчаяно го размаха, сечейки и кълцайки стегнатите мускули. Докато накрая прерязаното наполовина пипало увисна безсилно и отпусна хватката си. Почувствал се свободен, Риналу размаха крилете си и започна да гребе с тях като с гигантски сини плавници. Двамата с Алгира се подадоха на повърхността почти едновременно, борейки се за глътка въздух.

Морският хищник усети, че уловът му се изплъзва и се издигна нагоре. Пипалата му се извисиха над разпенената вода като кълбо от сплели се една в друга анаконди. Като чудовищни светлосиви пръсти на притаила се в дълбините гигантска ръка. Само за миг се подадоха и пламтящите като слънчев залез очи, сякаш събрали в себе си цялата злоба и ненавист на света.

Още преди да е успял да възстанови дишането си, Риналу изстреля ярка огнена топка към едно опитващо се да го сграбчи пипало. То пламна, сгърчи се от болка и се скри под вълните. Алгира пък насочи ледената си магия към най-близкото до нея. Замрази го почти веднага, заедно с част от водната повърхност, над която то стърчеше. Във въздуха безшумно се посипаха искрящи снежинки.

Докато момичето се опитваше да се изкатери по гърба на дракона, хлъзгайки се по мокрите му люспи, той доплува до малкия айсберг. Завъртя се и с един-единствен удар на опашката си пръсна замразеното пипало на стотици ледени късчета. Те паднаха като градушка във водата и вълните ги понесоха наоколо. Това обаче не спря настървеното чудовище и то протегна напред останалите си пипала.

Риналу се опита да им се изплъзне, но плуваше твърде бавно. Магията на Алгира обаче ги пресрещна навреме и ги замрази в змиевидно извити стълбове. Но този път вещицата не спря, а продължи надолу към развълнуваното море под тях. Водната повърхност се превърна в ледена плоча, която се разширяваше във всички посоки и ставаше все по-дебела. Звярът беше закотвен за нея – жив и все така смъртоносен, но напълно неспособен да помръдне. Само опашката му яростно и безпомощно се извиваше някъде отдолу.

Премръзнала, задъхана и треперееща от страх, Алгира най-после успя да се изкатери на гърба на Риналу. Тя отметна назад мократа си коса и започна да разтрива раменете си в напразен опит да се сгрее поне малко. Драконът обаче изобщо не забеляза това, защото погледът му беше прикован в заледените пипала. Съзрял отличната възможност веднъж завинаги да приключи с ужасяващия хищник, той се приближи до него. Но вещицата имаше друго на ум:

– Остави го, в момента не е заплаха за никого! Още дълго време няма да е в състояние да се освободи и да ни нападне.

Риналу изръмжа гневно, едва потискайки желанието си за атака:

– Какво е това?

– Слушала съм какви ли не легенди за огромно чудовище с пипала, наречено "кракен". Обитавало морските дълбини и се хранело с китове. Но понякога ги преследвало чак до повърхността и тогава се случвало да напада и да потапя кораби. Пияни моряци с шепот разказвали как по чудо са оцелели след среща с него. Никога не съм подозирала, че в тези истории има дори капка истина.

Драконът погледна към зъзнещата Алгира и едва сега осъзна колко ѝ е студено. Веднага я обля с топлия си дъх, за да я изсуши.

Обяснението ѝ не го интересуваше особено, но все още се надяваше, че тя ще промени решението си.

– А защо не искаш да го убия? – вече не толкова яростно попита той.

– Защото не се налага! Вече не ни грози опасност и можем да пощадим живота му. Освен това си мисля, че може би точно заради него тук изчезват кораби. Може би то е причината за страха, който държи любопитните и алчни хора далече от острова. И по този начин, макар и неволно, предпазва еднорозите. Всички живи същества са свързани помежду си и имат своя роля в живота, дори да не разбираме каква е тя. Пък и едва ли са останали много кракени. Ами ако този е последният и ние го убием? Хората все някога ще разберат, че морето вече е безопасно и пътят към острова е отворен! Тогава двамата с теб ще сме отговорни за последвалото унищожение на еднорозите. Те няма къде да избягат и ще бъдат избити до един. Не знам за теб, но аз не съм готова да понеса вината за изчезването не на един, а на два животински вида!

Вещицата и драконът се загледаха в носещия се недалече леден блок, над който като криви бели палми стърчаха замръзналите пипала. Риналу протегна нагоре мокрите си криле и укорително подхвърли:

– Имаш невероятното умение да ни забъркваш в безизходни ситуации!

– Ей сега ще си починеш, крилете ти ще изсъхнат и ще се махнем оттук! – не съвсем уверено заяви Алгира. – Размахай ги, все едно искаш да полетиш. Така ще ги изсушиш по-бързо.

Драконът я погледна с недоверие, но все пак я послуша и след миг наоколо се разхвърчаха фини водни капчици. След малко той спря и разпери широко небесносините си криле, така че да улавя с тях топлите слънчеви лъчи. Много скоро перата му бяха чисти, сухи и готови за полет. На устните на момичето се появи тържествувача усмивка, която Риналу със съжаление помрачи.

– Нали не си забравила, че все още съм гладен? – попита той.

Угриженият поглед на Алгира се плъзна по водата. Чак до хоризонта нищо не дръзваше да оспори синьо-зеленото господство на вълните. Някъде под тях се стрелкаха несметни рибни пасажи, но макар и съвсем близо, те бяха недосегаеми. Не и без мрежа, или поне въдица, каквито тя нямаше. А и дори да ги държеше в ръцете си, не умееше да си служи с тях. На Риналу му трябваше храна, а тя

нямаше представа откъде да намери. Тогава видя прегризаното от дракона пипало, което се носеше недалече от тях.

– Ами това? – обнадяващо посочи Алгира. – Мислиш ли, че ще можеш да го ядеш?

– Не съм сигурен... Изглежда доста противно! – колебливо отговори Риналу, но все пак го заръфа. След малко добави:

– И на вкус е такава!

– Съжалявам, само това намерих...

– Откъде знаеше, че става за ядене? – попита я той, като с мъка дъвчеше и преглъщаше жилавата плът.

– Ами всъщност изобщо не бях сигурна. Но нали ме назначи за отговорник по снабдяването ти с храна, бях длъжна да опитам.

Драконът издиша съвсем къса огнена струя, която обгърна от всички страни парчето месо в устата му и мигом го изпече.

– Така е по-добре! – доволно заяви той и заплува към един по-голям леден къс, останал от замразеното пипало.

След като изяде всичко, което намери, Риналу се почувства достатъчно сит и излетя с плавни махове на крилете си. Описа прощален полукръг над започналия да се размразява кракен и се насочи към невидимата още суша.

– Никога вече не искам да виждам вода, разбираш ли? Никога! – натърти той.

– Е, значи оттук нататък ще трябва да утоляваш жаждата си със затворени очи – пошегува се Алгира. Тя усещаше умората и мрачното недоволство, изпълващи мислите на приятеля ѝ, затова реши да го разведри:

– Имам една идея!

– О, не, пак ли? – страдалчески простена драконът. – Сега пък каква?

– Спокойно, тази ще ти хареса. Какво ще кажеш да навестим Мойлири и да видим дали бебето ѝ се е излюпило?

– М-м, щръкловица! – облиза се Риналу и примижа замечтано.

– Събуди се, вече почти пристигнахме!

– Задрямала ли бях? – прозя се Алгира и се огледа наоколо, докато съненото ѝ още съзнание се опитваше да подреди събитията от последните дни. Острите зъбери и неприветливите скали веднага

й подсказаха, че приближават Лиргендул. Тя реши да похвали Риналу и така да избегне извинението, което може би му дължеше:

– Това е, защото летиш толкова плавно и леко.

– Страхувах се да не паднеш от гърба ми докато се издигам над планината – кимна напред драконът. – Въздушните потоци тук са доста нестабилни. Спря да ми отговаряш преди доста време, затова те оставих да поспиш. Но сега искам да си будна, за да се държиш по-здраво за седлото.

Непроходимият скален масив надвисваше над тях като гигантска каменна ръка, протягаща се да ги сграбчи. Риналу се издигаше все повече и повече, но си оставаше далече под снежните шапки на върховете. Накрая се гмурна в един тесен пролом и последва лъка-тушешите му извивки. Някои завои бяха толкова остри, че Алгира със сигурност щеше да падне, ако не се беше вкопчила с ръце и крака в дракона. В мига, в който сблъсъкът с една стръмна канара изглеждаше неизбежен, Риналу се наклони рязко наляво и се озова над дълга долина. Тя не изглеждаше така безжизнена и негостоприемна, както голите хребети и склонове наоколо. Гъстите сенки в далечния край криеха под наметалото си тъмното тяло на Мойлири.

Алгира още от въздуха забеляза малкото драконче, което весело припкаше във високата трева недалече от огромната си майка. То приличаше на тромаво мече с дебели крачета и малки крилца. Шията и опашката му бяха къси и недоразвити и в набитото телце трудно можеше да се разпознае грациозната осанка на бъдещия повелител на небесата. Когато Риналу кацна на земята, момичето се приближи до игриво премятащото се живо кълбо, едва сдържайки любопитството си.

– Може ли? Позволяваш ли ми да разгледам бебето ти, Мойлири?

– Каморли! – отвърна гордата майка. – Нарекох го Каморли и можеш сама да го попиташ. Той те помни и дори ми разказа как сте се срещнали. Още тогава е усетил, че може да ти се довери, макар никога да не те е виждал.

– Каморли... – замислено повтори вещицата на глас, сякаш опипваше думата с език. – Хубаво име си му избрала.

Огромните кръгли очи на дракончето гледаха света с удивление и неутолимо любопитство. Пълни с жив огън като кратерите на бездънни вулкани, те се взряха право в Алгира. Опитваха се да преценят що за странен безкрил дракон стои пред тях.

Момичето се наведе над Каморли и внимателно го погали по гърба, следвайки посоката на люспите му. Те бяха тънки и почти

прозрачни, само в основата си едва забележимо синееха. Вече бяха започнали да се втвърдяват и не след дълго щяха да се превърнат в непробиваема броня.

– О, не, аз не съм дракон – усмихна се тя на мислите му. – Когато пораснеш и опознаеш света по-добре, ще разбереш, че той се простира далече отвъд пределите на тази долина. И не е населен само с дракони.

– А какво си тогава?

– Твой приятел. Това е нещо като втора майка. Не ме ли помниш? Говорих с теб още докато беше в яйцето. Надявах се да познаеш мислите ми.

– Помня те много добре. Ти беше първият глас след безкрайната тишина. Но не пожела да станеш моя майка! – огорчено завъртя глава Каморли.

– Наистина много бих искала, но както сам виждаш – аз не съм дракон. И не бих могла да ти бъда майка. Защото не знам и не умея всички тези драконски неща, на които истинската ти майка трябва да те научи.

– Но аз толкова дълго чаках и се надявах. Знаеш ли колко тъмно, тъжно и самотно ми беше в яйцето?

– И аз съм била затворена, макар и не колкото теб. Но тогава мислех, че не ми остава много и животът ми вече е свършил. А ти винаги си знаел, че някой ден ще излезеш навън. И животът ти едва тогава ще започне.

– И ще бъде чудно красив! – намеси се Риналу. – Ще бъде толкова вълнуващ и изпълнен с какви ли не приключения. Ще се научиш да летиш, да намираш опора във въздуха и мъдрост в песните на вятъра. Ще познаеш силата на магията и магията на приятелството. И ще видиш, че чакането си е струвало.

Мойлири следеше разговора много внимателно, готова да се намеси при най-малката опасност за Каморли. Но постепенно се успокои и явно реши, че Алгира и Риналу заслужават доверието ѝ.

– Имате ли нещо против да го наглеждате за малко? Не смея да го оставя за дълго сам с всичките тези щръкловища наоколо. Но забелязах една голяма пещера и искам да потърся техни гнезда вътре.

Челюстите на Мойлири се разтвориха в зловеца усмивка и разкриха страховитите ѝ зъби и бездънната ѝ паст. Тя бавно се отдалечи и размаха огромните си криле, закривайки половината небе с тях. Издигна се нагоре и скоро се превърна в малък черен силует, неразличим от тези на кръжащите над долината птици.

– Я да видим какво си имаме тук? – попита закачливо Риналу и издиша лека огнена струя към дракончето. То се опита да мушне глава под късото си още крило и ужасено се защура наоколо. Но нямаше къде да се скрие от преследващите го пламъци.

– Ама какво правиш? Та той е още бебе! Не виждаш ли колко е мъничък? – опита се да спре приятеля си Алгира.

– Бебе или не, той е дракон. И трябва да опознае силата на огъня, с който е роден. И който ще носи в себе си през целия си живот.

Момичето застана пред муцуната на Риналу, принуждавайки го да затаи дъх и да наведе глава, за да не я изгори. Стреснат от нейните действия и недоумяващ причината за страха ѝ, той смутено обясни:

– Огънят ще помогне на люспите му да се втвърдят по-бързо. Не се тревожи, не правя нищо по-различно от това, което майка ми правеше за мен, когато бях малък. Просто Мойлири отдавна не е гледала бебе и в грижите си за него го е разглезила твърде много.

Мисълта за убитата му майка извика тъжни спомени в съзнанието на Риналу. Като черни неканени гости се промъкнаха те във всичките му кътчета, носейки само мъка и изгаряща болка. Празнотата от загубата беше постоянна и непреходна, но в такива моменти ставаше още по-непоносима. Скръбта му се прехвърли върху Алгира и събуди и нейната. Момичето тъжно склони глава, преглътна сухо и не успя да сдържи сълзите си. Солената им влага замъгли очите ѝ и през бялата пелена тя видя майка си, толкова красива и жива, сякаш наистина стоеше пред нея. Макар че не бяха лековити като драконовите, нейните сълзи ѝ вдъхнаха сила. Извикаха отново всяка нежна дума и всеки мимолетен миг на щастие. И се изляха като топъл летен дъжд върху главата на Риналу, когато тя здраво беше прегърнала. Той ѝ отвърна с цялата обич, бликаща в душата му. И двамата се почувстваха по-близки отвсякога.

Застинал неподвижно, Каморли ги гледаше с огромно удивление. Над бледосиньото му тяло се издигаше лек, почти прозрачен дим като от угаснало огнище, пълно с тлеещи въглени. Изведнъж Алгира осъзна, че това, което изглеждаше като мараня, всъщност беше едва забележимото трептене на тъничките му люспи. Сякаш хиляди пеперуди бяха накацали по него и пърхаха с малките си сини крилца.

– Какво е това? Той добре ли е? Ти ли му направи нещо? – разтревожи се тя.

Риналу побърза да я успокои:

– Не се безпокой, нищо му няма. Просто му стана много горещо и трябва да се охлади. За разлика от хората и другите животни, ние не се потим. Ако ни е студено или се почувстваме застрашени, затваряме плътно люспите си. Когато ни стане топло ги откряваме леко, а ако и това не помогне – започваме да си веем с тях.

Драконът продължи да облива Каморли с огъня си и след малко дребосъкът като че започна да свиква с пламъците. Понякога дори се забавляваше с тях, подлагайки за момент главата, крилето или опашката си на пътя им. Едва тогава Риналу го остави на мира и нетърпеливо погледна към Алгира.

– Какво има? – неразбиращо го попита тя.

– Мислех си, че не е нужно и двамата да чакаме завръщането на Мойлири. Аз отивам на лов, а ти остани тук да пазиш Каморли.

– Но аз... няма да се справя! Ами ако се появят щръкловища? Гладни и многобройни?

– Няма да се бавя. Пък и нали си имаш лък, стрели и защитна магия.

И без да даде време на Алгира да възрази, драконът излетя и изчезна между стръмните скали, обграждащи малката поляна. Момчето нервно извади една стрела от колчана си и опъна тетивата, готова всеки момент да стреля. Но хищниците явно се бяха научили да заобикалят мястото отдалече, така че след кратко колебание тя я прибра обратно. После приклепна и подканващо протегна ръце към Каморли:

– Хайде, ела да си поиграем.

Чакало само това, дракончето весело изпищя и се втурна към нея. Макар че все още беше малко, то вече беше доста силно и тежко. Но не се беше научило да владее тялото си. Без изобщо да намали скоростта си се блъсна в Алгира и я събори на земята. След миг тя успя да се изправи, с болезнена гримаса разтърквайки натъртения си хълбок. Когато Каморли отново се засили към нея, радостно пърхайки с крилцата си, тя отскочи встрани. Размахало всичките си крайници, бронираното животинче профуча покрай момчето и спря едва след няколко метра. Само за да се завърти на място и да се хвърли в нова атака. И още няколко след това, без да показва никакви признаци на умора. За свое съжаление Алгира не се чувстваше по същия начин. Тя никак не искаше да прекрати играта, но и нямаше сили да я продължи.

Всичко се промени в мига, в който над главите им прелетя едно щръкловище. Отначало то се носеше високо във въздуха, но изведнъж започна да описва все по-ниски и стесняващи се кръгове. Каморли го забеляза и уплашено изпищя. Опита да се скрие в най-близкото храстче, но половината му тяло остана да стърчи навън. Вещицата заплашително размаха лъка си, а когато това не помогна, простреля летящия хищник в крилото. Това донякъде скова движенията му и маховете му станаха неравномерни. Но щръкловището изглежда беше гладно, защото не се отказа и връхлетя върху Алгира. Тя се хвърли на земята и се претърколи встрани, разминавайки се на педя с дългата му човка. Звярът се опита да направи остър обратен завой, но раненото крило не го слушаше. Затова той описа неправилна дъга, като едва не се удари в клоните на едно дърво. И отново се устреми към вещицата, която в последния момент издигна пред себе си своята защитна магия. Ударът в нея отхвърли чудовището назад и го зашемети за миг.

Може би Каморли почувства прилив на смелост, като видя отпора, който даде Алгира. Или просто подуши страха на щръкловището. Малкото драконче с гърлено ръмжене се хвърли към него и го захапа за опашката. Младата жена се възползва от объркването на звяра и изстреля втора стрела по раненото му крило, като го прикова към земята. Опасният хищник не издържа двойната атака и отчаяно се задърпа настрана. След миг успя да се освободи и побягна, като махаше безпомощно със здравето си крило. Половината от другото остана да лежи на тревата и Каморли победоносно го заръфа.

– Хайде да не казваме за това на майка ти – помоли го Алгира, докато се оглеждаше нервно наоколо. – Не бива да я тревожим излишно.

Въпреки обещанието на Риналу, Мойлири беше тази, която се прибра първа. Тя носеше в устата си едно малко щръкловище. И когато го пусна пред гладния Каморли, той се нахвърли върху него с всичките си зъби и нокти. Алгира се отдалечи в гората, за да си спести гледката и звуците на хранещото се драконче. Пък и искаше да си набере малко плодове за вечеря. Успя да простреля и някакво дребно животинче. Все щеше да се намери кой да ѝ го опече.

Малко по-късно се върна и Риналу, сграбчил планинска коза в острите си нокти. И вечерята на дракончето се превърна в истински пир.

– Нима не успя да уловиш поне едно щръкловище? – удиви се Алгира.

– Всъщност хванах две и ги изядох с удоволствие. Много ги харесвам, но се срещат само тук. А пък Каморли и без това е свикнал с тях, нали само това яде. Затова реших да му донеса нещо по-различно. Така и двамата сме доволни.

Нощните сенки се спуснаха бързо над почти отвесните скали на Лиргендул. Само малка част от звездното небе се подаваше между високите върхове на планината и оскъдната светлина не можеше да разпръсне мрака. Алгира не виждаше нищо, освен три двойки блестящи драконови очи. Всеки друг на нейно място щеше да е уплашен до смърт. А много вероятно и изяден. Тя обаче изпитваше само леко притеснение, почти напълно приглушено от усещането за близостта на приятелите си. Ориентирайки се само по размера на живите въглени и височината им над земята, момичето стигна до Риналу и с опипване се пъкна под крилото му.

– Може ли да останем да пренощуваме тук? – поиска разрешение тя. – И двамата сме твърде уморени, за да се приберем у дома.

– Разбира се – увери я Мойлири. – Тук не е много уютно и може да ти липсват някои от удобствата, с които си свикнала. Но те уверявам, че никъде няма да си в по-голяма безопасност.

Алгира ѝ повярва веднага. Тя добре знаеше, че никаква заплаха не може да се промъкне незабелязано покрай зоркия поглед на майка, закриляща детето си. Особено ако тя е най-големият и могъщ дракон на света.

8. СЕВЕРНАТА ГРАНИЦА

Еларика бързаше, колкото можеше. На всяка цена трябваше да се махне от това зловещо място преди падането на нощта. Иначе никога нямаше да го напусне. Онези ужасни чудовища спяха през деня, но много скоро щяха да се събудят. Щяха да изпълнят мрака с черните си криле и да разкъсат тишината със щракането на ненаситните си човки. Ех, какво ли не би дала сега за един кон.

Полите на красивата ѝ до неотдавна рокля се вееха назад, раздирани от острите камъни и трънливите храсти. Солена пот се стичаше на едри капки по челото ѝ, бузите ѝ горяха, а хладният въздух на пресекулки нахлуваше в гърдите ѝ. Те се повдигаха често-често и избухваха в пламтяща болка при всяко ново вдишване. Надвисналите над нея склонове постепенно се снижаваха, но същото правеше и слънцето, приближавайки падането на нощта.

Мрачната гледка на голите безжизнени скали можеше да всее страх в сърцето и на най-смелия войн. А Еларика беше само една слаба и безпомощна вещица, която дори не носеше оръжие. Стрелите, мечовете и копията и без това бяха безсилни срещу несметните пълчища от летящи изчадия. Те бяха създания на мрака и се страхуваха единствено от светлината. А тя ставаше все по-оскъдна и вече губеше битката с тъмните сенки.

Но мисълта за драконовото яйце даваше криле на Еларика и осмисляше самотата и лишенията ѝ. Макар че натежаваше в ръцете ѝ с всяка следваща крачка, то ѝ помагаше да понесе несгодите и подхранваше мечтите ѝ за по-добър живот. И тя нямаше да го остави. Беше се борила толкова дълго, беше рискувала толкова пъти, беше жертвала толкова много. Най-трудното беше вече зад гърба ѝ, но тя продължаваше да хвърля тревожни погледи през рамо.

Не беше никак лесно да се сприятели с огромния черен дракон. Въпреки дългите месеци, през които бавно и старателно беше градила доверие помежду им, Еларика все още усещаше подозрени-

ето на звяра. Отначало те изобщо не можеха да се разбират. Ако в гръмотевичното ръмжене на чудовището имаше някакъв смисъл, то той напълно убягваше на вещицата. Женският дракон пък не познаваше човешкия език. Затова двете се научиха да общуват не с думи, а с мисли. Откриха начин да сплитат съзнанията си в едно и така чувствата и усещанията им ставаха общи. В такива моменти на Еларика ѝ беше особено трудно да пази плановете си в тайна. Понякога дотолкова потъваше и се изгубваше в съзнанието на страховития хищник, че съвсем забравяше целта си. После бавно, почти болезнено си спомняше коя е, към какво се стреми и какво иска да постигне.

А Еларика търсеше преди всичко уважение. Но не от простите и неуки селяни, които лесно можеше да впечатли с някой евтин номер. Хората не я интересуваха особено, дори кралете и кралиците. От всички тях тя очакваше единствено да свеждат поглед, когато я приближат, и почтително да шепнат името ѝ щом ги отmine. Парите и славата не значеха нищо за нея, защото бяха просто средства за постигането на повече власт над хората. Еларика копнееше единствено за уважението на тези, които владееха магията. Пред тях трябваше да се докаже като достойна един ден да оглави Сбора на вещиците.

Защото само тя беше достатъчно силна и мъдра, че да обедини разпокъсаните кралства и да ги подчини на волята си. И само тя не се страхуваше да направи каквото е нужно, за да създаде един мирен и безопасен свят за дъщеря си. Такъв, какъвто всяка майка се стреми да осигури за своето дете. Посестримите ѝ се заблуждаваха, че могат да живеят на остров на спокойствието на сред заобикалящия ги океан от хаос и насилие. Те просто не разбираха, че само премахването на границите между държавите може да сложи край на войните. Въпреки многото жертви, това щеше да е проява не на жестокост, а на висше милосърдие.

Но ако се появеше пред Сбора на вещиците, яхнала огромния дракон, останалите нямаше да имат друг избор, освен да ѝ се подчинят. За Еларика властта беше безполезна играчка, която се използваше единствено да осигурява известен разкош на малцината, които я притежаваха. Обаче ако тя успееше да събере цялата власт в ръцете си и да я насочи в правилната посока, можеше да направи света по-добър. Покоряването на дракона щеше да ѝ даде необходимото надмощие над другите вещици. И да ги убеди в силата на магията ѝ. А с всички тях на своя страна, никоя армия не би могла да я спре.

Затова Еларика взе тежкото решение да остави зад гърба си своя спокоен и уреден живот. Изостави семейния уют и сигурността на градските крепостни стени. Изостави семейството и близките си. Изостави дори невръстната си дъщеричка на грижите на вечно безпаричния художник, за когото се беше омъжила. И посвети цялото си време и всичките си усилия на опитомяването на черното крилато чудовище. В началото беше сигурна, че все някога ще успее да го дресираща и да го подчини на волята си. Но след почти година трябваше да признае пред себе си, че се е провалила. Глупавото животно изобщо не я слушаше, летеше накъдето си иска и правеше каквото си знае. И тя нямаше с какво да го изкуши, нито пък можеше някак да го уплаши.

Отчаяна и обезверена, Еларика с горчивина си спомняше за първата си среща с дракона. Беше навлязла дълбоко в гората, за да събира билки, когато отнякъде се разнесоха жални писъци. Отначало реши, че чува плача на изгубено детенце. Осъзна грешката си едва когато откри едно голямо като кон драконче, пропаднало в дълбок процеп между скалите. Беше се заклешило и се въртеше безпомощно, но никак не можеше да излезе. Вещицата веднага осъзна ползите, които можеше да извлече от спасяването на малкото. То бързо щеше да порасне и тогава щеше да лети, да бълва пламъци и да прави всичко, което му нареди. Затова тя се зае да му помага, като подпъхваше под него дълги и здрави клони. И точно когато тромавият мъник успя да се измъкне, се появи огромен черен дракон, понесъл изтръгнато от корен дърво в извитите си нокти. Хищникът веднага разбра всичко и удостои Еларика с бърз поглед, в който нямаше гняв, но нямаше и благодарност. Захвърли тежкия ствол и нежно сграбчи с предните си лапи цвилецото от щастие драконче. После размаха криле и изчезна в небето сред вихрушка от прах, листа и борови иглички. Те се посипаха надолу като зелен снеговалеж, а след това се възцари неестествена тишина.

Еларика дълго не можа да си обясни какво я беше опазило жива. Накрая проумя, че беше срещнала не диво животно, подвластно единствено на убийствените си инстинкти, а разумно същество. И реши да се възползва от това. Оттогава тя се влачеше след двата дракона, а те почти не я забелязваха. Майката търпеше присъствието ѝ, но рядко я допускаше близо до детето си. Само когато отлиташе надалече я сграбчваше заедно с дракончето, за да пренесе и двамата в следващото си леговище. Немирното дяволче кипеше от живот и не се спираше на едно място. Острите му люспи често по-

рязваха вещицата, понякога до кръв, но тя само стискаше зъби и чакаше своя час.

И търпението ѝ постепенно започна да дава резултати. Огромният дракон ѝ се доверяваше все повече и повече и отсъстваше все по-дълго, когато отлиташе на лов. Понякога минаваше цял час, преди да се върне. Но това беше крайно недостатъчно на Еларика да избяга и да отведе със себе си дракончето. А и дори да изгубеше за малко следите им, майката никога нямаше да спре да търси детето си. И не съществуваше място на света, където да не го намери с невероятното си хищническо обоняние. Въпреки неоспоримия си напредък, вещицата изобщо не се доближаваше до успеха.

Вече съвсем беше изгубила надежда, когато женският дракон ѝ разказа за яйцето, което носеше в себе си. То било безценен подарък и единствен спомен от мимолетната ѝ среща с прекрасен тъмносин мъжкар, едновременно мъдър и могъщ. Вещицата така и не разбра какво точно се беше случило с него, пък и не я интересуваше особено. Защото видя друг начин да постигне целта си, макар че се налагаше да промени плановете си. Но беше пожертвала толкова много, че заслужаваше да получи нещо в замяна. Щом не можеше да дресира майката или да вземе детето ѝ, щеше да се задоволи с драконовото яйце. Все щеше да намери как да го излюпи.

Дотогава Еларика дори не бе подозирала, че драконите могат да отлагат снасянето на яйцата си, докато не намерят подходящи условия. Но щом усети нерешителността на загрижения хищник, тя започна да го увещава, че няма смисъл да чака повече. И постепенно го убеди, че в целия свят не ще открие по-удобно място за отглеждане на малкото. Изобилстващи от плячка и недосегаеми за хората и безкрайните им войни, планинските клисури сякаш бяха създадени специално за целта.

Когато яйцето най-сетне се появи на бял свят, вещицата вече беше готова. Щеше да използва стръкчето смъртотравниче, което отдавна носеше със себе си и пазеше като очите си. Билката се срещаше изключително рядко, а приготвянето на отварата не беше нито лесно, нито бързо, нито пък безопасно. Но Еларика владееше отлично занаята си и се справи само за час. Поля обилно трупа на един останал от сутринта елен и се опита да попречи на малкото да яде от него. Щеше да бъде чудесно, ако успееше да убие само майката. Провали се, както и очакваше, но за щастие плановете ѝ предвиждаха такъв развой. Малко се тревожеше дали древната рецепта ще подейства, но отровата се оказа изненадващо силна. И щом двата дракона заспаха последния си сън, тя грабна яйцето и

побягна. Без да спира, без дори да забавя бесния си бяг. Вече беше толкова близо. И нямаше да позволи на нищо да ѝ попречи.

Пъстрите дневни цветове избледняха и посивяха, а дърветата и скалите се сляха в безформена маса и изчезнаха в мрака. Нямаше луна и пътеката изобщо не се виждаше. Изведнъж в нощното небе се появи нова звезда. Съвсем бледо в началото, пламъчето ѝ бързо се усили, а зад него се протегна ярка огнена следа. Тъмнината се превърна в сумрак, после стана светло като ден, макар че слънцето тъкмо беше залязло. Високите борове и планинските хребети се откरोиха като тъмни силуети и хвърлиха дълги сенки, които сграбчиха земята с кокалестите си пръсти. След миг мракът се завърна, а някъде в далечината се разнесе мощния тътен на невидима гръмотевица.

Скалите под Еларика се разтресоха, надигнаха се и захвърлиха тялото ѝ като перце във въздуха. Раздирани от неведома сила, хълмовете се разпадаха на камъни и прах. Навсякъде зейваха огромни пропасти, които се спускаха сякаш чак до недрата на земята и поглъщаха дървета и животни. Вещицата изпищя и с мъка успя да се залови за ръба на една канара, която бавно се свличаше надолу. Но изпусна драконовото яйце и то се изтъркаля някъде под нея, подскачайки насам-натам с глухо трополене, преди да изчезне в бездната. А с него и всичките ѝ надежди и мечти. Хвърляйки прощален поглед през рамо, тя се изкатери нагоре и най-после се измъкна от дълбоката яма. Спря се на самия ѝ ръб и се обърна назад, мрачно стиснала юмруци. Преглътна сълзите си и отчаяно се взря в тъмнината, която ѝ беше отнела така жадуваното бъдеще. Не, тя нямаше да се откаже! Щеше да събере войници и работници и да се върне. Нещастниците щяха да копаят, докато издъхнат от изтощение. Беше готова да направи стълба от костите им, ако трябва, но да стигне до дъното на пропастта. Яйцето беше нейно, беше го заслужила и изстрадала. И щеше да си го вземе.

– Защо? Ти предаде доверието на Мойлири и затова ще умреш! Но заради приятелството на дракона ще получиш възможност да обясниш.

Алгира се събуди от усещането, че се задушава. С мъка откряна очи и едва когато се огледа, разбра защо не можеше да помръдне. Грамадната лапа на Мойлири лежеше върху нея и я притискаше към земята. Само главата на вещицата се подаваше между

огромните нокти на дракона, но смазващата тежест върху гърдите не ѝ позволяваше да си поеме дъх. Тя не можеше да изрече и дума, но за щастие все още можеше да говори в ума на разярения хищник.

– Къде е той? Къде е приятелят ми, Мойлири? – отчаяните мисли на вещицата изобщо не трогнаха женския дракон.

– Отиде на лов. Радвам се, че това ще му спести гледката на твоята смърт. Нямам нищо против него и не ми се иска да го убивам. Но може да се наложи, ако сляпата му привързаност към теб го накара да те защитава. Той си мисли, че те познава добре, затова ти вярва и дори не подозира за подлостта ти. Лъгала си го толкова дълго, а успя и мен да заблудиш. Но сега ще сложа край!

Защитната магия на Алгира можеше да я предпази за кратко, но използването ѝ щеше да затвърди увереността на Мойлири в нейната вина. А погледът на дракона и без това беше пълен с неумолима решителност. Всеки нокът, зъб, перо и люспа на мрачната настръхнала фигура сочеха обвинително вещицата и жадуваха кръвта ѝ. Каморли скимтеше уплашено и безуспешно се опитваше да избута тежката лапа от Алгира. Но майка му го захапа за врата с неподозирана за големината си нежност, вдигна го и го остави настрани. После завъртя глава към лежащото на земята момиче, което с всички сили се бореше за живота си.

– Но защо желаеш смъртта ми? – едва овладяла гибелното си отчаяние попита вещицата. – Много добре знаеш, че съм твоя приятелка. В какво ме обвиняваш?

– Няма смисъл да се преструваш на невинна. Каморли намери твоя рог от единорог докато си играеше. Това е единственото оръжие, което е достатъчно твърдо и тънко, за да се забие между драконовите люспи. Веднъж едни от твоя вид ме пронизаха в шията с такова, но не ги оставих да живеят достатъчно дълго, че да довършат започнатото. Знаем, че си дошла тук да ме убиеш! А после сигурно искаш да отвлечеш детето ми. Не си прави труда да отричаш, всичко ми е ясно. Върнала си ми яйцето не от добрина, а защото не си успяла да убедиш Каморли да се излюпи. Трябвал ти е за нещо, но си разбрала, че той ще се довери само на истинската си майка. Толкова се гордея с него. Още е съвсем мъничък, а все пак е доловил коварството ти.

Погледът на Мойлири се отклони към малкото драконче и се изпълни с любов. Но само след миг отново се стовари върху Алгира с цялата изпепеляваща омраза на уплашена за детето си майка:

– Какво щеше да правиш с него, след като ме убиеш? Каж ми!

– Разбирам, че в момента си твърде ядосана, за да ми повярваш. Но преди да ме убиеш искам да знаеш, че никога не съм ви мислила злото. Рогът, който толкова те уплаши, дори не е мой. Нося го с мен, за да го върна на собствениците му. А яйцето ти скрих в пещерата само за да го предпазя от хората. Тогава още не те бях срещнала и не знаех какво да правя с него. Ако попиташ Каморли, ще се увериш, че никога не съм го увещавала да се излюпи.

– Не го замесвай в лъжите си!

– Попитай го все пак. Само той може да докаже невинността ми.

Макар че все още не можеше да диша, Алгира почувства колебанието на Мойлири. Лапата на черния дракон леко отслаби натиска си. А след няколко секунди се вдигна във въздуха и освободи момичето, което с облекчение си пое дъх. Роклята му беше влажна от утринната роса и то се сви на кълбо, треперейки от пронизващия студ и преживяния ужас.

– Може би сгреших за теб – отстъпи крачка назад Мойлири, без да откъсва очи от малкото уязвимо тяло пред себе си. – Може би позволих на един стар, но все още твърде болезнен спомен да ме погълне...

Възстановила донякъде дишането си, Алгира лежеше на студената земя и не смееше да помръдне. Гневът в очите на женския дракон бавно угасна, а огромното ѝ черно туловище се отпусна, без обаче да губи нищо от ужасяващия си вид. Едва доловима сянка на съжаление се промъкна в съзнанието ѝ:

– Веднъж вече повярвах на една от твоя вид, а тя открадна яйцето ми, отрови детето ми и се опита да ме убие. Толкова трудно ми беше след това да те приема за своя приятелка и така болезнена беше мисълта, че и ти си като нея. Че всяко твое действие и дума са целили единствено да приспят бдителността ми.

Алгира с удивление проумя, че Мойлири търси начин да се извини.

– Напълно те разбирам. Всяка майка на твое място би направила същото, без изобщо да се двоуми. Благодаря ти, че се усъмни във вината ми и се съгласи да я провериш.

Вещицата бавно се изправи на крака и пристъпи към рога от еднорог, който любопитния Каморли беше измъкнал от торбата ѝ. Понечи да го прибере обратно, за да го скрие от погледа на Мойли-

ри. Но замръзна на място, когато драконът недоволно изпръхтя и протегна грамадната си глава към нея:

– Приликата между вас двете е твърде голяма. Трябва да знам дали имате нещо общо, а има само един начин да разбере. Искам да подуша кръвта ти, вещице!

Алгира с привично движение се пресегна към колчана си за стрела. Но в следващия момент погледът ѝ се спря на рога, който тъкмо се канеше да пъхне в торбичката си. Тя убоде с върха му показалеца на лявата си ръка и с готовност я поднесе към полуотворената паст на хищника. Ноздрите на Мойлири се разшириха, а огромните ѝ очи гневно припламнаха в утринния полумрак:

– Така си и мислех. В теб тече кръвта на Еларика! Трябваше да се досетя, че от нея си наследила уменията си да говориш с дракони.

– Еларика? Никога не съм чувала за нея. Коя е тя? – объркано попита Алгира.

– Проклетницата, която предаде доверието ми и открадна яйцето ми. Открадна неродения Каморли! Беше умна и силна като теб, но беше и толкова различна. Говореше толкова убедително, че успя да заблуди старата и проникателна Мойлири.

– Аз... Много съжалявам...

– Недей! Ти нямаш вина за случилото се. Еларика беше умна, но не беше мъдра. А силата ѝ не беше завършена, защото не знаеше как да използва магията си, за да помага на другите. Липсваше ѝ твоето съчувствие и загриженост. Тя беше готова на всичко за дъщеря си, но не се интересуваше, че на света има и други родители, които обичат децата си не по-малко от нея. Пламъкът на майчината ѝ любов ме заслепи и не успях да видя мрака, който беше погълнал душата ѝ. А когато осъзнах грешката си, вече беше твърде късно. Тогава бях толкова млада и наивна. Пък и във вас двете има нещо, което обърква преценката ми. Нея подцених, а теб заподозрях неоснователно. Но тя открадна яйцето ми, а ти ми го върна. Няма как да сте по-различни.

– Какво се случи с нея?

– Отровата ѝ уби детето ми, но се оказа твърде слаба за мен и само ме приспа. Събудих се вечерта и веднага полетях да я търся. Щях да си върна откраднатото яйце, а нея да изпепеля на място. Но тогава една звезда падна от небето и разцепи високата планина. Лумна страшен пожар, сякаш огромен дракон беше запалил цялата земя. И пепелта от пожарищата скри Еларика от мен. После с години се опитвах да проследя миризмата ѝ, но така и не успях да я по-

душа. Сигурно се беше научила да я прикрива с магия или с билки. Никога повече не я видях, макар че понякога усещах присъствието ѝ в главата си.

Алгира се поколеба за момент, но реши, че въпреки риска е по-добре да изчисти докрай подозрението на Мойлири:

– Искам да ти покажа нещо. Може ли?– Момичето измъкна кинжала от ботуша си и завъртя гладкото острие пред очите на дракона. Стоманата меко проблесна на лунната светлина.

– Изглежда са изминали поне хиляда години, откакто за последен път си видяла човек. Без да броим онези, които са те затрупали в мината, разбира се. През това време нашите майстори са се научили да изковават много твърди и здрави оръжия. Така че ако исках да те убия, нямаше да ми трябва рог от единорог. Защото вече умеем да правим дори по-добри остриета. Когато за първи път срещнах Риналу, едни войници тъкмо бяха пронизали смъртоносно майка му. А неотдавна самата ти едва не загина, докато ми помагаше в битката с другите вещици. Те използваша магия и бойни машини срещу теб и няма как да не помниш копията, които забиха в тялото ти. Ставаме все по-добри в убиването на дракони. Затова трябва много да внимаваш и да се пазиш от хората.

Мойлири изръмжа тихо, почти нежно, и майчински протегна огромното си крило над играещия наблизо Каморли:

– Носих го в себе си като яйце толкова дълго, че забравих как изглежда баща му. Все отлагах снасянето му в очакване на съвършения момент. И никой не ми се струваше подходящ. Така се страхувах да не сгреша, а накрая избрах възможно най-лошия. И то само защото се доверих на едно подло, измамно и коварно същество.

Вече се развиделяваше, когато Риналу долетя отнякъде. Дори да беше усетил остатъците от напрежение между Алгира и Мойлири, той не го показа. Само подхвърли къс още димящо месо към малкото драконче, а то веднага се нахвърли върху подарената плячка. Нямаше търпение по-бързо да порасне и най-сетне да полети, затова се радваше на всяка възможност да утоли вълчия си апетит.

Вещицата потупа Каморли по гърба, ловко избягвайки остриетата пера на въодушевено пляскащите му криле. После се приближи до Мойлири, наведе се и допря челото си до нейното в знак на уважение и доверие. Метна лъка си на рамо и само миг по-късно вече беше в седлото си, надяното на нетърпеливо извилата се тъмносиня шия. Дъхът ѝ секна за миг от стремителното излитане на дракона.

– Сега накъде? – незаинтересовано попита Риналу, след като отвесните скали на Лиргендул останаха назад.

– Към селото на прокълнатите, за да им върнем рога – отвърна Алгира, все още леко замаяна от резките завои. – И без това ни е на път. А после се прибираме у дома, при Салдемир и Лиандра. Съгласен ли си?

Драконът сви криле с безразличие, после оживено ги размахва и се насочи в избраната от момичето посока. Щом бяха заедно и имаше достатъчно храна, всичко друго беше без значение.

Кацнаха близо до селото, защото Алгира се надяваше, че този път хората няма да се уплашат толкова от Риналу. И се оказа права. Макар че отново ги посрещнаха на колене, погледите на всички бяха насочени към нея с очакване да ги освободи от проклятието. Тя се постара да го направи, като им разказа за разговора си с еднорога. Отчаянието по измъчените лица постепенно се смени с недоверие, после с уважение и накрая с благодарност. Вещицата се усмихна окуражително и подаде рога на старейшината:

– Връщам ви го, защото не е опетнен от убийство или друг грях. Свободни сте да живеете както сами решите, без угризения и чувство на вина.

– Мисля, че ще е най-добре да остане при теб – меко възрази старецът.

– Но рогът ви принадлежи! – недоумяващо възкликна Алгира. – Много е ценен, а и може да спаси живота на някой от вас, ако се отрови с нещо или го ухапе змия или паяк.

– Това е вярно. Но безкористното ти отношение ни убеди, че ти си най-достойният му пазител. Пък и на крилете на дракона си ще можеш да се притичаш на помощ много по-бързо от нас. И да излекуваш много повече хора.

Понеже вещицата нерешително мълчеше, старейшината почти насила набута спирално усукания рог в ръцете ѝ. После подканващо посочи към една красиво изрисувана къща в центъра на селото:

– Ще споделиш ли с мен скромната ми закуска?

Алгира не искаше да се натрапва, а и усещаше с гърба си настойчивия поглед на Риналу, който нямаше търпение да се махне от тук. Но в бързината да напусне Лиргендул не беше хапнала нищичко и гладът ѝ ставаше все по-силен. Пък и нямаше да е любезно да откаже, така че тя придружи старейшината до колибата му. Разочарованият рев на дракона се разнесе из цялото село.

Чаят беше толкова горещ, че опари небцето на Алгира. Затова втория път сръбна по-внимателно, наслаждавайки се на горчивия вкус на напитката. Богатият аромат на билки и дъхави листенца ѝ напомни за дома и я изпълни с носталгия. Тя усети как я обзема меко спокойствие и бавно се разпростира из тялото ѝ. За първи път от толкова време се остави на насладата и си позволи да потъне в омайната ѝ нега, вместо да се бори с нея.

Умората от последните дни и преживяната смъртна опасност от сутринта си вземаха своето. Думите на стареца достигаха до момичето като през лека мъгла и то едва намираше сили да кимне или да попита нещо. Постепенно се унесе и се почувства като гладкото огледало на планинско езеро, побрало в себе си дивната красота на околния пейзаж. Болката и страховете изчезнаха от съзнанието ѝ, оставяйки след себе си само кристално чиста водна повърхност. Сребристи риби се стрелкаха в дълбините, а сенките им се плъзгаха по леко набразденото пясъчно дъно. Изведнъж едва забележими вълнички разлюляха отражението на скалистите върхове и високите дървета. Риналу напомняше за себе си и я викаше.

Алгира благодари на старейшината за чая и побърза да се върне при дракона. За своя изненада го завари обграден от десетина селяни, които се смееха и го ръчкаха с вили и тояги. Освободени от чувството на обреченост, с което бяха живели досега, те внезапно бяха придобили някаква самонадеяна смелост. Изглежда се мислеха за неуязвими и нямаха търпение да го докажат един на друг.

– Кажи на приятелите си, че повече няма да търпя да ме удрят с дървените си неща – оголи зъби Риналу.

– Какво правите? Да не ви е омръзнал животът! – извика вещицата и гневно присви очи.

– Нали каза, че не бил опасен – обвинително посочи един от тълпата и замахна с остена си към дракона.

С мълниеносно движение Риналу захапа пръта и го вдигна във въздуха заедно с държачия го мъж. После с рязко завъртане на главата захвърли човека на двадесетина метра и ядосано изплю парчетата дърво. Съдейки по глупавите усмивки на останалите хора, това изобщо не ги разтревожи.

Алгира се опита да успокои дракона:

– Не са ми никакви приятели. И изглежда имат нужда от малък урок. Разпери широко криле и се развърти наоколо, да ги видим колко са смели. Все пак гледай да не ги нараниш.

Момичето очакваше това, което последва, затова падна на колене и се приведе надолу. Нападателят обаче до един бяха по-

метени и само след миг се озоваха на земята. Изтеглиха се с куцукане и пълзене, без да смеят да се изправят.

– Всяка сила трябва да се уважава, защото ако се подцени, неизбежно се превръща в опасност – подхвърли през рамо Алгира, преди да се покатери по гърба на дракона. Външно изглеждаше почти спокойна, но дълбоко в себе си кипеше от гняв и възмущение. Нямаше как да разбере каква част от тези чувства са нейни и кои са на Риналу, но напълно ги споделяше всичките. Затова се постара да насочи мислите и на двамата към очакващите ги приятели. Това бързо върна доброто им настроение, а момичето дори си затананика тихичко. Свистящият покрай нея вятър радостно ѝ пригласяше. Скоро високите кули на Нубеслир се появиха на хоризонта, а след тях изплува и самият град.

– Добре сте дошли! Връщате се тъкмо навреме за празника на пролетната луна – сърдечно ги посрещна Салдемир.

– Днес ли е? – изненада се Алгира. – Съвсем бях забравила за него.

– Нали ще дойдеш? Или пак ще се понесеш нанякъде да спасяваш света?

– Нима каните и вещици на веселбата? Не се ли страхувате да не ви омагьосат?

– Зли вещици – не, но бойните другари и верните приятели винаги са добре дошли! – усмихна се широко войнът. И добави, забелязал колебанието на младата жена:

– За всяко хоро ще е чест да го поведе "Говорещата с дракони" или "Спасителката на градове". Би било чудесно, ако познаваш някоя от тях и я убедиш да се присъедини към тържеството.

– Въсщност помогнах съвсем мъничко в спасяването на един-единствен град – смутено го поправи Алгира, дърпайки се назад. – И през целия си живот съм говорила общо с три дракона, единият от които е още бебе...

– Както и с два огромни нерфолда и, предполагам, поне с един еднорог! Но не това е важното, а че хората те обичат и не те възприемат като заплаха. Недей да скромничиш и ела на площада. Пък и за мен този ден е нещо повече от празник и много бих искал да го споделя с теб. Той промени живота ми и ме превърна в човека, който съм сега. Ако нещата се бяха развили различно едва ли щях да те срещна. И дори нямаше да подозирам, че на света има и добри вещици. Или че е възможно човек да има дракон за приятел.

Той замълча и замислено се загледа в далечните планински върхове.

– Разкажи ми – помоли тихо Алгира.

Салдемир въздъхна едва чуто. Чертите на лицето му се втвърдиха, а погледът му се изпълни с горчивина. Отне му известно време, преди да се реши да започне:

– Преди две години все още бях на служба в армията на краля, макар че тогава тя вече беше минала под командването на Съветника. Точно в деня преди празника на пролетната луна ни запоядаха да накажем едно непокорно село. Това обърка и разтревожи някои от нас, защото въпреки всички гадости, които бяхме видели и извършили, бяхме запазили частица самоуважение. Докато се биехме против други войници, а мечовете ни срещаха техните, ние все още имахме някакво достойнство. И макар че дланите ни бяха в мазоли, а душите ни в рани, все още бяхме хора, а не безмозъчна плът, сраснала се с дръжката на оръжието. Да убиваме мирни жители щеше да е не просто подло и жестоко, щеше да е позорно и безчестно. Не бяхме готови на това дори след години война, изпълнена с мръсотия, насилие и безсмислена смърт...

Той млъкна, неспособен да продължи. Но не можеше и да спре, трябваше да довърши историята, ако искаше някога отново да вдигне глава. И да се осмели да погледне Алгира в очите, въпреки презрението, което щеше да го посрещне там. Плътно стиснатите ѝ устни говореха по-красноречиво от всякакви думи и разкриваха мислите ѝ дори и пред тези, които не владееха магията. Въздухът напусна гърдите на Салдемир с мъчително свистене.

– Нямахме друг избор, освен да изпълним заповедта. Трябваше да избием селяните до крак, за да дадем пример на другите бунтовници и да възстановим реда и спокойствието в цялата провинция. Но макар че бяха малобройни и зле въоръжени, клетите хорица оказаха неочаквана съпротива. Вдигнаха се срещу нас като един, стари и млади, жени и деца. Биеха се храбро и умело и воюваха със сърце, защото защитаваха домовете и близките си. Тогава за първи път изпитах съмнение в правотата си и осъзнах силата, която движеше тези хора. Изведнъж проумях, че човек може да убива по заповед и за пари, но е способен да жертва живота си само по убеждение. Бяха ни обучили как да се бием, как да браним живота на другарите си и да отнемаме този на враговете си. Но никой не ни обясни защо всъщност го правим. И липсата на кауза ни направи по-слаби от тези, които никога не бяха хващали оръжие в ръка, но пазеха децата си и тяхното бъдеще.

– Дори не мога да си представя през какво си преминал. Бил си притиснат между дълга и съвестта си. Водил си битка с враг,

който е вътре в теб. Най-трудната битка от всички... – тъжно промълви Алгира. Ръката ѝ конвулсивно стисна рамото на падналия на колене Салдемир, после успокояващо го погали по главата. Той отново и отново преживяваше случилото се, а чувството му за вина го беше сграбчило за гърлото и му пречеше да говори. След малко продължи разказа си, едва процеждайки думите:

– Въпреки че всички в отряда бяхме опитни бойци, селяните успяха да ни разделят и да ни вкарат в поредица от капани и засади. Нападаха ни отвсякъде, броят ни постоянно намаляваше и накрая бяхме принудени да се предадем. Но те пощадиха живота ни, въпреки че добре знаеха какво щяхме да направим с тях, ако бяха загубили битката. Никога преди не бях виждал такова великодушно и добронамерено отношение към пленници. Почти месец наблюдавах скромния им и непринуден начин на живот през дървените решетки на затвора си. Постепенно започнах да чувствам хората толкова близки, сякаш още бях в собственото си село. И се запитах защо не можем да се грижим за непознатите така, както за близките си? Та нали всеки човек е брат, син, дъщеря или майка на някой друг. И всички заедно сме свързани с една безкрайно дълга нишка, която трепти с общия ни пулс. Дни наред изпитвах унижение, срам и презрение към самия себе си. Тогава взех решение никога повече да не изпълнявам заповеди, с които не съм съгласен. А това значеше да престана да бъда войник. Единственото нещо, което умеех...

Тягостното мълчание се проточи твърде дълго и се наложи затаилата дъх Алгира да го прекъсне:

– И аз съм правила неща, с които не се гордея. Но ти си успял да се поучиш от грешките си и да поемеш живота си в собствените си ръце. Да се освободиш от властта на своите командири и да започнеш да поемаш отговорност за решенията си. Превърнал си най-голямото си поражение като войник в най-голямата си победа като човек. А за това се иска сила, каквато малцина притежават... Но как все пак успя да избягаш?

– Изобщо не мисля, че някога щях да мога. За щастие не се и наложи, защото те сами ни освободиха. Само поискаха от нас никога повече да не вдигаме ръка срещу тях, нищо повече. Дори ни върнаха оръжията, което направи победата им още по-величествена. Тръгнах си от селото с наведена глава и оттогава посрещам всеки нов ден в търсене на начин да върна добрината, която получих. Захвърлих назад мрачното си минало като ненужна вече пъпна връв. На празника на пролетната луна аз отново се родих. Затова за мен е толкова важно да дойдеш...

Завършил изповедта си, Салдемир най-накрая се осмели да погледне Алгира в очите. За негово удивление в тях нямаше упрек или обвинение. Те бяха пълни с дълбоко разбиране, искрено съчувствие и тиха тъга. Изглежда нямаше грях, който топлото им сияние да не може да прости. Обнадежден от мълчанието ѝ, Салдемир я хвана за китката и лакътя със силните си ръце и нежно, но настоятелно я задърпа към хорото. И този път тя му позволи. Лиандра ги видя и се затича срещу тях да ги посрещне. Усмехнатото ѝ лице грейна като слънчев лъч в облачен ден – ярко, неочаквано и разведряващо.

– Е-хей, ето къде си била! Как мина пътуването? Намерихте ли острова? Далече ли беше? Случи ли се нещо интересно? Защото тук беше пълна скука. Разказвай, де! Знаеш ли, имам една идея, за която ще ми трябва Риналу. Ще го помолиш ли да ми помогне?

Сестрата на Салдемир измъкна вещицата от неуверената прегръдка на брат си и я поведе към дремещия недалече дракон.

– Здравей... Да, да, разбира се, за какво ти трябва?

– А, нищо особено, искам само да разпери криле и да остане така, докато го измеря. Ще можеш ли да го накараш да не мърда за малко?

– Той много обича да спи, така че не мисля, че ще възрази – усмихна се заинтригувано Алгира.

Риналу протегна крилето си настрани и лениво изгледа Лиандра. После застина напълно неподвижно, само очите му следяха непривичните действия на момичето. То поставяше дълга пръчка с резки по нея на разни места по тялото му и си мърмореше нещо нечуто. От време на време записваше някакви числа на лист хартия и доволно кимаше. След като свърши с главата, шията, краката и опашката, Лиандра се насочи към крилето. Но те се оказаха твърде високо и колкото и да се протягаше, тя не успяваше да достигне краищата им. Зачуди се какво да прави и тогава брат ѝ подхвърли небрежно:

– Ако драконът застане с гръб към слънцето, ще можеш да измериш всичко, което ти трябва направо по сянката му.

Алгира успя да изпревари умолителния поглед на Лиандра и Риналу послушно се завъртя така, че опашката му да сочи право на изток. Сестрата на Салдемир започна да пълзи по земята и да плъзга пръчката си по контурите на тъмния силует. Скоро имаше всички необходими размери и се затича нанякъде, щастливо размахала бележките си.

Въпреки че вещицата се съгласи да се хване на хорото, тя категорично отказа да го води. Под звуците на игривата мелодия редицата потропващи тела се изви между къщите и вихрено се понесе по улиците. Нови и нови празнуващи се присъединяваха към живата река и тя ставаше все по-дълга, развълнувана и пълноводна. И след малко вече приличаше на огромна змия, обхванала целия град в пулсиращите си пръстени. Подвластни на огнения ритъм, хората забравяха страховете и неволите си. Поне за ден, поне за час музиката ръководеше живота им, изпълваше ги с надежда и ги вдъхновяваше. Навред ехтяха барабани и мрачните крепостни стени се огласяха от весели песни. Пролетта идваше.

Риналу също усещаше трептящото във въздуха празнично настроение. Някои от минаващите край него хора му подхвърляха хляб, риба или къс месо и той с удоволствие ги улавяше и поглъщаше. Понякога дете се приближаваше до отпусната му на паважа опашка и боязливо я докосваше, проследявайки с пръстче назъбените ѝ плочки. И драконът му позволяваше, макар леко да оголваше зъби в предупредителна гримаса.

После отнякъде дотичаха няколко по-големи момичета, облечени в еднакви бледозелени рокли. Широки шевици със стилизирана бродерия красяха ръкавите, полите и деколтетата им. Повтарящият се мотив изобразяваше син дракон, чието огнено дихание се превръща в червена роза. Девойките започнаха да кичат Риналу с цветя и да вплитат дълги пъстроцветни ленти в перата и между бронираните му люспи. Те се смееха непринудено и весело си припяха някаква песничка, сякаш изобщо не забелязваха острите му зъби.

– Какво правят те? – изуми се драконът.

– Украсяват те за тържеството – усмихна му се Алгира. – Обикновено това се прави с ябълковите дръвчета, не знам откъде им е хрумнала идеята за теб.

– Защо, не съм ли достатъчно красив за тях? Силни криле, остри зъби и извити нокти – какво повече им трябва?

Алгира вече се смееше неудържимо.

– Разбира се, че си достатъчно красив, просто така не изглеждаш чак толкова страшен. Те искат поне днес да те възприемат не като чудовище, а като приятел, с когото да празнуват. Виж, дори са си ушили специални дрехи в твоя чест. Остави ги да довършат, нищо няма да ти стане.

– Но те всъщност никога няма да видят в мен друго, освен зъбите ми, нали? – тъжно поклати глава Риналу. – И никакви цветни

ленти няма да ги скрият, защото хората ще продължат да ги виждат в представата, която имат за мен.

– Не бива да се тревожиш как те възприемат другите, важно е само как ти се държиш с тях. Все някога ще те опознаят толкова добре, колкото и аз. И тогава ще осъзнаят, че не си безмозъчен звяр, и че никога не би ги наранил.

– Освен ако те не опитат да наранят теб! – поправи я мрачно Риналу. Празниците явно не бяха по вкуса му. Може би защото изобщо не ставаха за ядене.

Привечер в небето се издигнаха десетки пъстроцветни хвърчила. Повечето бяха четириъгълни, но имаше и няколко кръгли и дори едно двуетажно. Те ликуващо трептяха на лекия вятър, а зад тях се вееха дългите ленти на опашките, които стабилизираха полета им. Управлявани от изкусни ръце, малките змейове описваха изящни пируети във въздуха. Възгласи на удивление и възхита се понесоха из тълпата. Но когато се появи Лиандра, очите на всички се впериха в нейното хвърчило. Направено от леки пръчки и тънка синя хартия, то беше голямо почти колкото нея и съвсем точно повтаряше формите на Риналу. Устреми се към първите изгряващи в сумрака звезди и след малко дори Алгира не можеше да го различи от истинския дракон.

Скоро се спусна мрак, смекчаван единствено от бледото сияние на пълната пролетна луна. Хората вече не можеха да се любуват на волния полет на хартиените птици, създадени от собствените им ръце. Тогава няколко души се приближиха към вещицата със странна молба. Толкова странна, че Алгира недоумяващо я повтори, за да се увери, че не греша. Също както и Риналу секунди след това, когато разбра какво се иска от него:

– Да ги запаля? Сигурна ли си? Тези летящи неща са толкова крехки, че веднага ще изгорят, ако дори само издишам близо до тях!

– Знам това, както и другите хора. Но въпреки, че не ти се вярва, те много ще се радват да видят творенията си в пламъци. Защото така, макар и за миг, ще заприличат на мънички дракони, създадени от хората и покорни на волята им. А светлината им ще разкъса мрака на нощта и всички ще почувстват, че и те са допринесли с нещо за пристигането на пролетта. Ще бъде пречистващо огнено жертвоприношение, чрез което животът ще се възроди за ново начало от посивелите снегове на отиващата си зима.

Драконът я изгледа удивено, но все пак се издигна към хвърчилата, облъхвайки ги едно по едно с изпепеляващото си диха-

ние. А те пламваха и изгаряха, превръщайки се за миг в ярки летящи клади. После се разсипваха на хиляди искрици, които се носеха между звездите на нощното небе като проблясващи снежинки. Когато и последното догоря, Риналу завъртя глава назад и насочи пламъците към тялото си. Огънят веднага обхвана развяващите се зад него ленти и горящите им останки се посипаха към земята като рояк светулки. Изпаднали в еуфория, хората пляскаха с ръце, викаха и се прегръщаха, а лицата им изглеждаха още по-щастливи, озарени от бледите разноцветни светлинки. Танците и веселието не стихнаха до зори.

Нечия силна ръка настойчиво разтърсваше Алгира за рамото. Без да се събужда напълно, тя се завъртя настрани, за да се завие по-добре и сънено промърмори:

– Ей сега, само още малко да поспя...

– Един човек настоява да говори с теб. Изглежда е спешно – тихо каза Салдемир и отметна дебелото одеяло от вещицата. Тя не отвори очи веднага, но когато все пак го направи, нещо в тях накара война да се отдръпне назад. След няколко секунди погледът ѝ се стопли като пролетна река, отърсваща се от сковалите я ледове. Алгира бавно се надигна от леглото си и решително отклони ръката, която ѝ предлагаше помощта си.

– Какво става? – попита тя, докато търкаше очи и се мъчеше да прогони остатъците от нощната сънливост.

– Дошли са хора на Съветника.

– Много ли са? – момичето вече беше на крака и с умели движения връзваше дългата си огненочервена коса на конска опашка.

– Не, само някакъв пратеник и охраната му. Но не ми каза за какво става дума. Щял да говори единствено с теб.

– И ти мислиш, че може да е капан?

– Мина ми през ума – мрачно кимна Салдемир. – Не знам още колко войници се крият навън. И за разлика от теб не умея да долавям намеренията на хората.

– Хайде тогава да ги узнаем...

Изпраната късно снощи рокля вече беше изсъхнала и Алгира припряно я навлече върху бялата си кошуля. Плисна шепа вода върху лицето си и излезе от къщата, а очите ѝ нетърпеливо се впериха в небето. Отговорът на незададения ѝ на глас въпрос се появи

съвсем скоро и кацна на площада пред нея. Драконът още наместваше крилето на гърба си, когато тя се покатери върху него.

– Според Риналу наоколо няма други войници. Хайде, качвай се! Или не се интересуваш какво има да ни казва Съветника? – подхвърли Алгира през рамо.

Колеланието на Салдемир продължи точно толкова, колкото му отне да обходи с поглед страховитата паст на хищника.

– Сигурно ще ме изпревариш, така че започвай без мен – отговори войнът и се метна на очакващия го ВихроГрив. После прегрупуна към вратата в крепостната стена, а само след миг огромна крилата сянка се плъзна над него и се понесе напред.

Посланикът хвърляше нетърпеливи погледи към градската порта, докато огненочервеното му наметало леко потрепваше от утринния вятър. Десетина разпрегнати коня кротко пасяха наблизко, а техните покрити с блестящи брони ездачи бяха насядали по камъните и дремеха. Стреснати от кацането на дракона, те бързо се строиха в полукръг около своя предводител. Изчакаха Алгира да слезе и да се приближи, после с тих звън паднаха на коляно и тържествено забиха мечовете си в земята. Високопоставеният пратеник обаче само се поклони и преодоля неприязънта си с леко запъване:

– О, всесветла вещице и могъща повелителко на дракони, позволете ми да приветствам великолепието ви!

Приключил с фалшивите ласкателства, той продължи вече съвсем гладко с представянето си, добре отрепетирано от многократно повтаряне:

– Аз съм Ибдейн дел Вейн, третия от дясната страна на Краля, отговорен съветник, главен преговарящ, помощник-ковчежник, владетел на Тилезия, носител на ордените на Елте...

Алгира вече губеше търпение и дори не се опитваше да го скрие. А от начина, по който мъжът си пое дъх, тя се досети, че изброяването на титлите му ще продължи още дълго. Затова не се поколеба да го прекъсне:

– Добре, добре, ясно... Ако искаш да продължим разговора – свали короната си с небесни камъни и ми кажи за какво си дошъл.

Изненадан от непочтителното ѝ отношение, посланикът спря наред дума и примигна неуверено. Опита се да възрази, но после примирено въздъхна и с две ръце вдигна изящно оформения сребърен обръч над главата си. Завъртя го така, че вещицата да може да

го огледа отвсякъде и внимателно го положи на земята пред себе си.

– Както виждаш, мислите ми са на показ и нямам какво да крия. Нападна ни могъщ враг, който от дълги години с мъка удържаме на северната ни граница. Но този път е събрал огромна и изключително силна армия. И срещу нея ще ни е нужна всяка помощ, която успеем да получим. Затова Съветник Хаймдес се надяваше, че ще можеш поне временно да загърбиш омразата и недоверието си към него и да ни помогнеш. Заедно с дракона си... – Ибдейн хвърли тревожен поглед към Риналу и нервно пристъпи от крак на крак.

Младата вещица не се довери на показния жест на вестителя и безцеремонно надникна в съзнанието му. Той си мислеше за десетки дреболии, сякаш знаеше, че това ще я затрудни. Най-отчетливи бяха страхът му от нейната магия и от огнения дъх на Риналу. Под тях се спотайваха планове и мечти, грижи и тревоги. Имаше и болезнени спомени от една стара, угаснала вече любов, чиито въглени някога бяха жигосали душата му. Но както и очакваше, Алгира не откри нова информация в беззащитния ум пред себе си. Въпреки пишно украсените си дрехи и видимо високия си сан, пратеникът не знаеше нищо повече от това, което току-що беше казал. Обаче ако Съветникът наистина замисляше някакъв капан, едва ли би го разкрил пред човек, когото тя можеше да прочете като отворена книга.

– Наистина съжалявам, че напразно си изминал толкова път – поклати глава момичето. – Но аз не съм някой велик войн, който повяла десетима с един удар. А колкото и могъщ да е драконът, той не би могъл сам да победи цяла армия. Пък и никога не бих го изложила на такава опасност.

– Никой и не иска това от теб... От вас! – смутено се поправи посланикът, все още гледайки ужасено към Риналу. – Надяхаме се единствено да откриете врага и да ни разкажете какви сили е събрал. Всяка информация за местоположението, посоката или скоростта на придвижване би била изключително ценна за генералите на Съветника. Нашите съгледвачи успяха да ни уведомят само за събирането на войската и за началото на похода ѝ. Но после изведнъж спряха да се връщат и вече от седмица нямаме никаква вест от тях...

– А на война слепотата на командирите води до смъртта на войниците им! – извика току-що пристигналият Салдемир и в движение скочи от коня си. После го поведе за юздите и застана до

Алгира, извисявайки се като скала над тъничката ѝ фигура. Момичето го погледна изумено:

– Нима предлагаш да им помогнем?

– Поне обмисли идеята, преди да я отхвърлиш. От теб и дракона ти наистина биха се получили страхотни разузнавачи. Летите високо, виждате надалече и можете много бързо да избягате от всяка опасност. Вашите очи в небето могат да спасят много животи и да решат изхода на някое и друго сражение или дори на цялата война.

– Но така няма ли да направим Съветника още по-силен? Сега армията му е заета да пази границата, затова изпратиха толкова малък отряд срещу града. Него успяхме да спрем, но какво ще правим, когато генералите му прогонят нашествениците и ни нападнат с цялата си мощ?

Салдемир мрачно вдигна ръка, за да я прекъсне:

– Участвал съм в няколко сражения с тези, които идват от север, и ги познавам добре. Те са жестоки и кръвожадни чудовища с буци лед вместо сърца. Но още по-страшни от хората са зверовете, обуздани някак от вражеските магове и вещици. И не само нерфордите, които вече познаваш, но и всякакви пълзящи, търкалящи се и летящи изчадия. Вклиняваха се в редиците ни и ги разкъсваха, а нас разпръсваха надалече, отделяйки ни един от друг. Оцелелите продължавахме да се бием, но вече не като армия, а като отделни войници, мъчещи се поне да ранят някого, преди да бъдат безмилостно избити. И така, докато бойното поле не опустее напълно и не бъде залято с подгизнали от кръв тела, кал и смърт. Повярвай ми, ако ордите на северното кралство спечелят войната, няма да се задоволят само с пълното изстребление на армията на Съветника. Ще продължат да тъпчат, смазват, пронизват и секат, докато не остане нищо живо в цял Кастерган.

– Добре тогава... – кимна замислено Алгира, после се обърна към объркания посланик, който отчаяно се мъчеше да проследи хода на разговора:

– Реших да приема молбата на Съветника! Какво точно искате от мен и дракона? И какви гаранции ще получа, че ще ни оставите на мира, когато ви помогнем да победите?

Вероятно очаквал този въпрос, Ибдейн кимна и бръкна в широкото си наметало. След кратко ровене измъкна оттам един малък свитък, запечатан с червен восък. После преглътна сухо и се постара гласът му да прозвучи колкото се може по-твърдо:

– Имаш моето обещание, както и писмената дума на Съветника, че той никога няма да вдигне ръка срещу теб, дракона ти и Нубеслир. Освен това приятелят ти е прав. Тази война не е само наша, тя е и твоя. И ако наистина те е грижа за живота на хората от града, а и на тези извън него, не можеш да останеш безучастна.

Алгира не изглеждаше впечатлена:

– Не знам доколко мога да се доверя на каквото и да било, казано или написано от Съветника. За какво ми е този документ, след като стойността му зависи само от това доколко самият Хаймдес е склонен да го уважи? Все пак се радвам да видя, че поне ти не се съмняваш в думите му.

Салдемир я дръпна за ръката и когато тя се обърна към него, тихо прошепна в ухото ѝ:

– Въпреки всичко, което си мислиш, не е зле да имаме такъв документ. Може да се окаже полезен в определена ситуация.

Вещицата сви рамене и подаде пергаментна на Салдемир, който го разгърна и започна внимателно да го изучава. Тя самата заинтригувано се наведе над картата, появила се в ръцете на посланика от тъмните дебри на наметалото му.

– Ето тук разузнавачите ни за последно са видели армията. Движела се е бавно на югоизток, вероятно към тази гранична крепост. Основните ни сили са заели добре укрепени позиции зад реката и срещу планинския проход. Трябва бързо да откриеш врага и да съобщиш на Съветника всичко, което научиш. Той и трима от генералите му ще те чакат в този лагер, откъдето командват войските ни. Както виждаш, мястото е дълбоко в тила, така че там ще си в безопасност. Но макар че заповедите се доставят с галоп, военните ни части се придвижват бавно, особено тежковъоръжените. Така че ако закъснееш твърде много, сведенията ти ще станат безполезни и договорот отпада. На мен и хората ми ни отне три дни, за да стигнем дотук. Но ние яздехме коне, а ти ще летиш с дракон, така че се надявам да успееш.

Алгира нави картата и я прибра в ръкава на роклята си.

– Не се тревожи, Съветникът ще си получи информацията навреме. Но защо си мислеше, че този договор ще ме убеди да му помогна? Защо ми е да си губя времето и да рискувам живота си, като можех просто да ти го взема?

Посланикът си позволи лека усмивка и вещицата ясно усети изпълнението го облекчение. Той явно беше свикнал да смазва своите противници в преговорите с необоримата си риторика и силата на мечовете зад гърба си. И изключително рядко му се случваше да

изпадне в положение като сегашното, в което не може да надделее и да наложи волята си над отсрещната страна.

– Радвам се, че попита, защото това всъщност е моя идея. Съставих документа така, че за да е валиден, трябва да се завери с подписа на Съветника и с моя собствен. А и двамата ще го направим едва след като се съгласиш да участваш.

– Така е... – недоволно потвърди Салдемир, вдигайки очи от свитъка.

– Което значи, че все пак ще трябва да се доверя сляпо на Хаймдес. Защото ще си получа "наградата" едва след като съм свършила цялата работа. И когато вече нищо няма да му пречи да се отметне от думите си, ако разбира се приемем, че изобщо някога е смятал изпълни уговорката – усмихна се презрително Алгира. После кимна успокоително към посърналия посланик:

– Няма значение и без това ще ви помогна. Но не заради някаква си хартийка, а заради животите, които се надявам да спася със сведенията си.

– Ще направим така – извиси глас Салдемир и суровият му поглед се заби в Ибдейн, който нервно потръпна. – Ти ще подпишеш договора още сега, като доказателство за добрата си воля. А после ще останеш в Нубеслир, за да чакаш заедно с нас завръщането на Алгира. И не искам дори да си помисля какво ще ти се случи, ако реша, че закъснява. Двамата с теб ще проверим колко силна е вярата ти в искреността на Съветника.

– А хората ми? – отказвайки да приеме поражението си, посланикът прибягна до заплахата като последен аргумент в спора. Той даде знак на кавалеристите и те веднага се метнаха на конете и се строиха пред него с извадени мечове и готови за битка.

Салдемир обаче им хвърли бърз пренебрежителен поглед, после кимна едва забележимо към нетърпеливо душещия дракон:

– Хората ти могат да останат да те чакат извън града. Или пък да се присъединят към останалите войници от армията, за да се бият с врага, вместо да охраняват безполезния ти живот.

Колкото и да не му се искаше, Ибдейн беше принуден да приеме, че точно този път не може да преговаря от позиция на силата. Като се стараеше да запази поне малко от величественото си излъчване, той дипломатично отстъпи. И ловко смекчи както тона, така и отношението си:

– С радост се оставям в ръцете ви, защото знам, че никога не бихте наранили невинен човек. За мен е чест, че имам възможност

лично да ви докажа колко благороден и справедлив човек е нашият Съветник.

Посланикът използва полегатия хълбок на коня си като масичка, на която да подпише договора. После го нави на руло и с протоколен поклон го връчи на Алгира. Накрая с изненадваща за високия си сан ловкост се метна в седлото и с гордо вдигната глава пое към крепостната порта. Конниците от охраната му се повъртяха колебливо наоколо, после командирът им взе решение и препусна на северозапад. Останалите го последваха.

– Ще видим, ще видим – недоверчиво се усмихна Салдемир и дланта му най-сетне отпусна хватката си върху дръжката на меча.

– И ние с Рин ще тръгваме – махна след отдалечаващите се ездаци Алгира. – Само ще се отбия до града, за да помоля хората за топли дрехи и малко храна за из път.

– Непременно накарай Съветника да подпише договора, преди да му кажеш каквото и да било! И ми обещавай да се пазиш! Гледай да не се показваш на открито и се дръж по-далече от основните им сили. И в никакъв случай не влизай в бой с тях! Не прави грешката да ги подценяваш, въпреки дракона и магията си. Ех, така не ми се иска да те пускам там сама...

– Хей, не се тревожи за мен, мога да се грижа за себе си. Пък и няма да съм сама – усмихна му се успокояващо Алгира.

Салдемир хвърли към дракона поглед, пълен с уважение и надежда.

– А няма ли някакъв начин Риналу да вземе и мен?

– Можеше и да стане, ако разстоянието беше по-малко и имахме повече време. Но трябва да бързаме колкото можем и дори моето тегло ще го бави.

Алгира не знаеше как точно да поднесе на Риналу новината за предстоящото пътуване. Затова просто му каза. Както и очакваше, драконът не посрещна идеята с възторг:

– Сега пък къде отиваме? Още не съм си починал от последния път, когато някакво гигантско морско чудовище се опита да се нахрани с нас. Пък и на север е студено и ловът ще е по-труден, защото няма достатъчно големи животни.

– Откъде знаеш, като никога не си бил там?

И понеже той не отговори, тя настоя:

– Важно е, Рин! Много хора зависят от нас.

Драконът изви шия във въздуха и ласкаво я погледна с огромните си пламтящи очи:

– Мислех, че за толкова време вече си разбрала. Не ме интересуват другите от твоя вид. Само ти!

– Добре, тогава – въздъхна Алгира и умолително се взря в тъмните кладенци на вертикалните му зеници. – За мен е важно да помогнем на тези хора.

Риналу неодобрително разтърси глава, сякаш искаше да прогони някакви неприятни мисли. После легна на земята и протегна крилото си към момичето, за да може то по-лесно да се качи на гърба му. Само след миг Алгира се озова в седлото си, наведе се напред и с благодарност потупа дракона по шията. А той размахва криле, затича се напред и грациозно се издигна във въздуха. Насочи се към града и потъна в безопасността на дебелиите му крепостни стени. Въпреки това следящият го с поглед Салдемир усети как ледената ръка на тревогата сграбчва сърцето му.

Риналу и Алгира за първи път отиваха толкова на север. Вече неведнъж бяха прекосявали високопланински райони, затрупани под дълбока снежна покривка. И ослепителните гледки на искрящите от белота ледени склонове не бяха нови за двамата. Но те винаги усещаха, че земята отдолу само е заспала и очаква топлия дъх на пролетта, за да се събуди и раззелени. Реките все някога успяваха да се отърсят от сковалите ги студове. А щом първите струйки вода поемеха на поход, мразовитият въздух се изпълваше с нежното ухаение на цветята и бодрото жужене на пчелите.

Сега обаче беше различно. Дългото им пътуване ги отведе към места, където никога не ставаше топло, а бледото сияние на слънцето не беше нищо повече от лъжливо обещание. Гъсти мъгли се виеха между планинските хребети като огромно безплатно чудо-вище. Животът тук, колкото и оскъден да беше, отдавна се беше приспособил към студа. Отдавна се беше примирил с всепоглъщащия полумрак и вечната замръзналост. И отдавна беше изгубил надеждата някой ден да усети горещия полъх на лятото, който да сложи край на царуването на зимата.

Първо започнаха да оредяват горите. Теплолюбивите широколистни гиганти постепенно отстъпиха пред високите и тънки като игли смърчове. По склоновете, постоянно брулени от ветрове и бури, се задържаха само по-дребните храсти, здраво вкопчили корени в неплодната земя. А още по-нагоре оцеляваше единствено синьо-зеленият килим от лишеи и мъхове. Но в подножието на чутовните

върхове и той се разкъсваше на отделни кръпки, губещи вече битката със студа и липсата на влага. За да се предаде най-накрая пред могъществото на снега и ледовете.

После изчезнаха носещите се във въздуха насекоми. Обикновено голямата глава на Риналу отклоняваше повечето, но някое и друго болезнено удряше Алгира в лицето или се заплиташе в косите ѝ. Сега обаче нямаше нито едно и тя за първи път можеше изцяло да се наслади на полета. Но все по-студеният въздух с лекота проникваше през дебелия дрехи и тя се чувстваше напълно гола, изложена на смразяващия му поток. Сякаш беше малко глухарче наред с снежна виелица.

Теренът неотклонно се издигаше нагоре, а плодородните равнини бавно се превръщаха в далечен спомен. На земята все по-рядко се мяркаха следи от човешка дейност. Големи градове отдавна нямаше. Селцата ставаха все по-малки и по-отдалечени едно от друго, а пътищата между тях – все по-тесни, кални и лъкатушещи. Този суров край не беше гостоприемен към хората.

Точно както се опасяваше Риналу, вече почти не се срещаха достатъчно едри животни, които да заситят драконовия му апетит. Само веднъж той присви криле и се спусна стремглаво надолу, за да си улови такова. Огромните разклонени рога бяха единственото, което остана от плячката му. А Алгира се възползва от кратката почивка, за да се ориентира по картата за напредъка им и да определи посоката, в която да продължат. За съжаление почти бяха достигнали границата на кралството и пътят им ги водеше през непроучените територии на могъща планинска верига. Към суровия север и притаилата се в неговите снегове и мъгли вражеска армия.

Наведена силно напред, Алгира се притискаше към шията на Риналу, за да се предпази поне донякъде от мразовития насрещен вятър. Дватамата се издигнаха толкова нависоко, че се задъхваха в разределения въздух. Навлизаха все по-навътре между надвисващите над тях заледени хребети, а краят им не се виждаше. Вече притъмняваше, когато прелетяха над едно искрящо на залеза езеро, потънало дълбоко между величествените върхове. Водата в него беше толкова чиста, че съвсем ясно се виждаше всяко камъче по дъното. От източния му край изтичаше пенлива река, извираща се като гигантска съскаща змия между острите скали на стръмния склон. Ако имаше други поточета, те бяха замръзнали, изгубени или затрупани под дебелия снежна покривка.

Настъпващият мрак силно затрудняваше лавирането между отвесните скали. Летенето ставаше все по-опасно, а и Риналу вече

беше много уморен. Затова той остана глух към молбите на Алгира да продължат напред. Вместо това реши да кацне на брега на езерото и да пренощуват тук.

Студената земя не успяваше да нагрее въздуха и той висеше неподвижно над нея. А без топлите му възходящи течения прахът и влагата не се издигаха нагоре и не замъгляваха прозрачните висини на небосвода. Съзвездията свенливо надникнаха над воала, досега ревниво крил истинската им красота, и засияха с най-чистия си блясък.

Изведнъж далече на север лумна призрачно бледозелено зарево. То идваше някъде отвъд хоризонта, но постепенно се разпростря между блещукащите въгленчета, обсипали черния купол на нощта. Във вълшебната феерия от неземна изумрудена светлина хипнотично припламваха нежни синьо-виолетови струи. Те се изви ваха вихрено, сякаш танцуваха в ритъма на някаква звучаща само за тях музика. Запленена от възхитителната гледка, Алгира не можеше да ѝ се насити.

През нощта заваля сняг и започна да трупа нови преспи върху старите. Дебелата му завивка покри вековните борове, изпълни плитките долчинки и издигна нови навявания над камъните и скалите. Пейзажът се променяше бавно и почти незабележимо, сякаш невидим художник довършваше белия си шедьовър с леки мазки на огромната си четка. Късният изгрев добави палитрата си с бледорозови краски и озари мрачното облачно небе на изток със студените пламъци на мразовитото утро.

Една голяма пряспа се размърда и под нея се показва късче блестяща синева. Нещо затрупано отдолу се изтръска от снега като огромно мокро куче и надигна глава. После измъкна едното си крило и изви нагоре назъбения си гръб, разхвърляйки ледени кристалчета навсякъде около себе си. Когато освободи по-голямата част от тялото си от белия капан, движенията му станаха бавни и внимателни. Муцуната му потъна в снега и след малко се подаде обратно, нежно стиснала в зъбите си облечена в пухкави бели дрехи червенокоса жена.

Пълната неподвижност на Алгира разтревожи показалия се наполовина от пряспата Риналу. Още повече го уплаши това, че не усещаше почти никаква топлина в малкото ѝ, свито на кълбо тяло. Той я положи върху пресния пръхкав сняг и се опита да я сгрее с

огнения си дъх. Побутна я леко с носа си, за да я обърне по гръб, и издиша нова струя горещ въздух към нея, като внимаваше да не я подпали. След малко се наложи да я премести, защото снегът под нея започна да се топи. И тогава ръката ѝ потрепна. После помръдна отново, несъзнателно отмествайки кичур коса от лицето ѝ. А над устата ѝ се появи тънка струйка от бяла пара. Накрая момичето отвори очи и с мъка се изправи на крака, подпирайки се на услужливо протегнатата лапа на дракона. Загърна се зиморничаво в дрехите си и се огледа недоумяващо наоколо. Снеговалежът беше променил мястото до неузнаваемост.

– Колко е студено! – почти проплака Алгира, неспособна да овладее треперенето си. – На теб не ти ли е? Толкова ми е студено, че не мога да отделя усещането си от твоето.

– Добре съм – раззина челюсти в доволна усмивка Риналу.

Момичето направи крачка към дракона и удивено прекара пръсти по люспите му. Те се бяха затворили толкова плътно, че ръбовете им се сливаха в почти гладка повърхност.

– Нали се бяхме разбрали да не се лъжем? Дори да не мога да усетя какво чувстваш, все пак добре виждам как всичките ти люспи са се свили като венчелистчета на цвете преди буря. А ти каза, че драконите правят така, когато им е студено.

– Така ли, не бях забелязал – Риналу изви назад глава и с удивление започна да оглежда гърдите и гърба си. – Сигурно люспите ми сами са го направили, за да запазят топлината на тялото ми. Както и да е, радвам се, че си запомнила.

– Искаш да кажеш, че не ги контролираш? Както аз не мога да попреча на кожата си да се поти или да настръхва? Значи все пак ти е студено?

– Не ми е студено! – повтори убедено драконът. – За сметка на това съм гладен!

– Ох, пак ли? – страдалчески простена Алгира. После махна великодушно с ръка. – Хайде, отивай да си хванеш закуска. Аз ще те чакам точно тук.

Тя изми лицето си с няколко шепи сняг, мръщейки се недоволно от ледената му свежест. Но когато отвори очи, драконът не беше помръднал. Главата му объркано се въртеше насам-натам, а трептящите му ноздри жадно поемаха мразовития въздух.

– Не мога да те оставя сама. Наоколо дебнат поне три вълка, а може да са и повече. Носът ми не работи толкова добре, колкото съм свикнал.

Момичето му хвърли смаян поглед и Риналу се принуди да обясни:

– Не ме гледай така и аз не знам какво става. Предполагам, че в студения въздух миризмите са по-слаби и се разпространяват по-бавно и по-наблизо. Друг път щях да надуша вълците отдалече и веднага да разбере точно къде са. А сега не съм сигурен дори в броя им. Знаем само, че са гладни и ще те нападнат в мига, в който се махна от тук.

Алгира разтревожено се огледа наоколо, но не видя никаква опасност. Въпреки това и през ум не ѝ мина да се усъмни в обонянието на дракона. Тя извади една замръзнала ябълка от торбата си и безгрижно я подхвърли нагоре:

– Е, след като беше така любезен да лишиш вълците от закуската им, ще се погрижиш ли за моята?

Къса огнена струя проследи летящия плод и го загрея така, че наоколо се разнесе сладък карамелен аромат. Алгира улови прясно изпечената ябълка във въздуха и лакомо я захапа. После се изкатери до седлото си и потупа дракона по шията:

– Хайде сега да ти намерим и на теб нещо за хапване. Щом не можеш да ме оставиш тук, значи ще се присъединя към лова ти. Може дори да успее да ти помогна.

Веднага щом Алгира се качи на гърба му, Риналу разпери широко криле и ги размаха изпитателно. После опита отново, но не остана доволен от резултата, защото те почти не го слушаха. Бяха замръзнали, вкочанени и загубили много от гъвкавостта си. А натрупаният по перата лед ги слепваше, тежеше и влошаваше обтичането им от въздушния поток. За ужас на момичето драконът завъртя назад глава и започна да облива крилето си с огън. Много скоро те се размразиха и той най-после възвърна контрола си върху тях. Стоплените му люспи отново се открегнаха и назъбиха. Тогава устата му се раззина в доволна усмивка, защото вече беше готов за полет.

Но излитането му не беше никак елегантно. При всяка крачка почти цялото му тяло потъваше в мекия сняг, навалял през нощта. Това сковаваше движенията му и му пречеше да се засили. След кратка борба драконът все пак се озова във въздуха, вдигайки бяла вихрушка под себе си. Издигна се и закръжи наоколо в търсене на възходящ поток. Но така и не намери и накрая беше принуден да се откаже от опитите си и да полети без помощта му.

Въпреки усилията си, Алгира не можеше да различи нищо в безкрайната снежна пустош, ширнала се под краката ѝ. Риналу

недвусмислено заяви, че няма да се заеме с търсенето на врага, преди да е заситил глада си. А тя не можеше с нищо да му помогне и нямаше какво друго да прави, освен да чака. Но поне можеше да потърси отговор на въпроса, появил се изневиделица в съзнанието ѝ:

– Преди малко, докато гледах свитите ти люспи, се зачудих за какво всъщност са ви нужни те? От кого ви пазят? Та вие сте най-големите и силни създания на света. Нямаме естествени врагове и никое животно не би се осмелило да ви нападне. Преди възхода на хората и техните оръжия не е имало нищо, което да ви застраши.

Риналу се замисли за миг, преди да отговори:

– Наистина нямам представа. Може би ни трябват, за да ни защитават от другите дракони. Макар че, доколкото знам, ние не се ядем един друг. Така че едва ли това е причината люспите ни да са толкова твърди, а перата ни почти да не горят. Обаче има и друго обяснение. Когато бях малък, моята майка ми разказваше за огромни, отдавна изчезнали чудовища, които се хранели с дракони. Така и не разбрах дали наистина са съществували и защо са изчезнали. Но може би това е и нашата съдба, защото оставаме все по-малко...

Алгира неволно потръпна от ужас:

– Не мога да си представя същество, способно да нападне и убие дракон. Може би Мойлири знае нещо повече по въпроса, все пак тя е живяла хиляди години.

Риналу скоро осъзна, че местните животни бяха отлично приспособени към суровите условия на своя замръзвал край. Дебелата им козина задържаше топлината в телата им, а сивобялата им окраска напълно се сливаше със снега. Това правеше сетивата на дракона почти безполезни. Чувствителните му очи не можеха да открият притаилите се долу хищници, нито пък предпазливата им плячка. Неведнъж се стрелваше той към земята, само за да забие нокти в поредната пряспа. Разочарованието и нетърпението му нарастваха все повече и повече.

Накрая черният душещ нос и едно едва помръдващо ухо издадоха невидимото присъствие на някакво едро животно. Риналу веднага се спусна към него и го измъкна от снежното му леговище. Жалният предсмъртен рев на жертвата огласи равнодушната белота на стръмните склонове. И само след миг заглъхна завинаги. Във въздуха не се разлетяха птици и отникъде не се надигна вълчи вой. Глухата тишина отново се възцари над злокобните чукари. Поредната смърт не трогваше никого в това жестоко и прокудило живота място.

Докато Риналу кръстосваше покритите с лед планини в търсене на храна, Алгира успя добре да ги разгледа. Централната им част изобилстваше с високи върхове, остри като драконови зъби, и беше напълно непристъпна. Но в източния край теренът постепенно омекваше и се снишаваше. Огромни канари надвисваха над отвесните стени на дълбоки пропасти. На две места лъкатушешите им дъна образуваха тесни проходи. През тях можеше да премине човек на кон, може би дори каруца или бойна машина.

Двамата продължиха на север и накрая могъщата планина остана зад тях. Но колкото и да се оглеждаха, никъде не виждаха огромната армия, която се готвеше да нахлуе в Кастерган. Алгира недоумяваше къде биха могли да се скрият толкова много войници, каруци и животни. А когато Риналу все пак откри тясна върволица от пресни следи в снега, на момичето му се видяха твърде малобройни. Те просто нямаше как да водят към многохилядния враг. Все пак драконът ги последва и бързо настигна един малък табун.

– Хм, та това са просто коне! – разочаровано възкликна Алгира.

– Очите ти те заблуждават, затова по-добре се довери на моите. Това изобщо не са коне и веднага ще ти го докажа – възрази Риналу и се гмурна стръмно надолу в искрящия леден въздух.

Когато доближиха животните, вещицата трябваше да признае, че драконът има право. Приликата им с кон се изчерпваше с дългата вееща се назад грива. Но главата беше по-скоро лъвска – тежка, с масивни челюсти и остри зъби. Над нея като змия се извишаваше дебела гъвкава шия и завършваше с втора, по-малка глава, която можеше да се върти във всички посоки. Освен това странните същества имаха шест крака и бяха поне два пъти по-големи от бивол. Техните размахващи камшици ездачи едва се подаваха над могъщите раменни мускули на широките им гърбове. Но въпреки че сякаш да са смъртоносни за всяка пехота или конница, зверовете изобщо не изглеждаха опасни за летящия над тях дракон.

– Тези пък какви са? – изуми се Алгира. Но още преди Риналу да успее да ѝ отговори, едно от чудовищата го забеляза и започна да плюе по него с горната си глава. Само след миг останалите последваха примера му. Не бяха особено точни, но размерите и близостта на мишената им я правеха трудна за пропускане.

По гърдите и крилето на дракона започнаха да се появяват мръсни тъмнокафяви петна, които димяха и се разрастваха. Пришпорвани от ездачите си, шестокраките зверове препускаха след него, без да спират обстрела си. Слюнката им приличаше на рядка кал

и бързо разяждаше перата и плътта на Риналу. В крилете му една след друга зейваха грозни дупки, през които се виждаше снежната равнина отдолу.

– Издигни се високо и бягай оттук! Веднага! – изкомандва Алгира, докато се опитваше да го предпази със защитната си магия.

– Не се тревожи за мен. Раните изобщо не ми пречат да летя, почти не ме болят и съвсем скоро ще заздравеят. Но тези същества ще видят с кого си имат работа веднага щом ги подпаля!

Риналу прибра крилете си към тялото и се стрелна надолу, насочвайки се право към центъра на групата. Яростните му пламъци се стовариха с цялата си мощ върху животните и заляха поне пет от тях. Прозрачният въздух се изпълни с гъсти валма дим, болезнено квичене и миризма на изгоряло. Незасегнатите шестокраки обаче продължиха да плюят по дракона. И той внезапно осъзна, че макар дупките по крилете му да бяха малки, достатъчно много от тях щяха да му попречат да лети. А ако бъдеше свален на земята, едва ли щеше да се справи с повече от три-четири чудовища, преди останалите да го прегазят с тежките си туловища. Тази мисъл го накара да набере височина и да се отдалечи.

– Не сме дошли тук да се бием, а да разберем с какво си имаме работа. Как ще помогнем на нашите войници, ако загинем? – скара му се Алгира.

Риналу виновно мълчеше, но тя реши да засили ефекта от думите си:

– Ако не за себе си, погрижи се поне за мен. Не разбираш ли, че без теб не бих могла да се прибера у дома и просто ще замръзна тук! Ако не ме заловят преди това.

Поведението на дракона се промени до неузнаваемост. Той се издигна над долния край на ниските купести облаци и се скри в тях. Летеше с плавни махове на крилете и се плъзгаше меко и безшумно през мрачната тъмносива мъгла, оставайки напълно невидим в нея. И само понякога предпазливо се подаваше изпод ръба на мантията ѝ, за да огледа околността.

При едно от тези надниквания момичето забеляза петнадесетина стенобойни машини, които бавно се движеха към близкия планински проход. Предните и задните колела бяха свързани с широки ленти, които разпределяха тежестта равномерно и не позволяваха на колите да затънат в мекия сняг. А при достигане на по-твърд и устойчив терен, кожените ивици лесно можеше да бъдат свалени.

Следващия път Алгира и Риналу попаднаха на голям отряд войници, които също се бяха насочили на юг. После откриха още

едни, разположили се на лагер недалече в западна посока. По на север малка група от хора без брони и униформи водеше стадо страховити сиви животни, подобни на огромни мечки. Заради голямото разстояние беше трудно да се преценят размерите им, но бяха поне три пъти по-високи от човек. Вещицата видя и много други ужасяващи зверове, както и познатите ѝ вече балисти и катапулти. Между тях непрестанно сновяха конници, вероятно пренасяйки заповеди.

Постепенно Алгира осъзна, че могъщата северна армия не се движеше като едно цяло, а беше разпръсната на множество помалки групи. Различните видове бойни животни се придвижваха отделно и водачите им умишлено ги държаха далече едни от други. Всички отиваха на юг към проходите, но едни препускаха вихрено, втори пристъпваха тежко, а трети едва се влачеха. Може би бяха разделени именно заради различната си скорост? Или пък не можеха да се понасят взаимно и хората трудно щяха да ги обуздаят, ако се доближаваха твърде много.

След като обстойно огледа заснежената равнина, Алгира беше убедена, че е открила основните сили на противника. Тя вече знаеше доста точно разположението и състава на различните видове войски и се надяваше сведенията ѝ да се окажат полезни. Двамата с Риналу поеха обратния път към планината, нетърпеливи отново да почувстват топлите ласки на родната земя. Те летяха към поредния облак, в който да се скрият, когато нещо в него привлече вниманието на момичето. Той приличаше на правилен купол, почти плосък отдолу и доста изпъкнал отгоре. И изглеждаше някак посветъл от останалите.

– Какъв странен облак – зачуди се вещицата, неспособна да се отърве от неприятното усещане за нечие невидимо присъствие. – Интересно как запазва формата си на вятъра и не се разкъсва като другите? Като че ли не е облак, а живо същество. Сякаш някаква исполинска медуза се носи между небето и земята с плавни пулсиращи движения.

– Очите ти отново те подвеждат – присмя ѝ се Риналу. – Как може да е живо, та то изобщо не е топло. И няма криле, с които да се задържа във въздуха. Пък и нищо толкова голямо не би могло да лети. Драконите са най-големите животни, които могат!

– Освен онова, което се храни с тях! – ужасено прошепна Алгира. По периферията на полупрозрачния купол започнаха да се отварят огромни усти, способни да погълнат цял кораб. Вътреш-

ността им беше осеяна с дълги като мачти зъби, които пречупваха светлината като лед и едва се забелязваха.

– Този път ти повярвай на моите очи! – изкрещя вещицата в съзнанието на неподозиращия за опасността дракон. Макар че не разбра причината за тревогата ѝ, той все пак я послуша и се наклони рязко наляво, описвайки тясна дъга. Но вече беше късно.

Между големите усти на чудовището зейнаха по-малки, които нямаха зъби, но изстрелваха широки мрежи, подобни на дебели паяжини. Те разцъфваха във въздуха като гигантски смъртоносни цветя. Алгира успя да издигне защитната си магия пред първата и да я отклони встрани. Но друга попадна в дясното крило на дракона, залепна за него и напълно го обездвижи. Третата беше насочена твърде неточно и профуча над Руналу. Следващата го улучи отляво в тялото и го оплете чак до средата на опашката му.

Драконът пляскаше със свободното си крило, борейки се с дебелите колкото пръст нишки. Когато разбра, че няма да успее да се отскубне със сила, той се извъртя назад и издиша нажежена огнена топка върху тях. Но макар че потъмняха и се набръчкаха, те все така здраво държаха улова си. И продължаваха неумолимо да го притеглят към бездънните дълбини на най-близката зъбата паст.

– Разбира се, че не горят! – изохка Алгира, заета да отблъсква лепкавите мрежи, които съседните усти изстрелваха. – Иначе чудовището отдавна да е умряло от глад.

Риналу бълваше пламъци като обезумял. Той ги насочваше към различни части от тялото на звяра, сякаш размахваше дълъг огнен бич. Кожата на облачния хищник се изду и се покри с противни бледозелени мехури, но това не го спря. Подобното на вулканичен кратер гърло беше вече толкова близо, че драконът можеше да го достигне. Той се извъртя настрани и започна да хапе и да драска където свари. Но макар че зъбите и ноктите му оставяха след себе си дълбоки прорези, въжетата продължаваха да го държат като корабни котви.

Тогава от огромната паст на страшилището бликна тънка струя от ярка рубиненочервена светлина. Тя се завъртя във всички посоки, търсейки своята съпротивляваща се жертва. След миг премина през тялото на дракона и той изрева от болка. Алгира успя да се прикрие зад бронираната му шия, но съвсем ясно усети страданието му.

– Скачай и може и да оживееш. Ако останеш с мен със сигурност ще загинеш! – отчаянието все по-силно обземаше Риналу.

– Наистина съжалявам, че те въвлякох в това. Но искам да знаеш, че ще споделя съдбата ти, така че не се предавай!

Алгира потърси съзнанието на ужасното изчадие, но не получи отговор. Мислите ѝ потънаха в нищото, все едно говореше на скала или викаше в кладенец. Тя опита да замрази лепкавите мрежи с ледената си магия, за да ги направи крехки и чупливи. Но те се оказаха издръжливи на студ. Стрелите ѝ пък просто потъваха в плътта на огромното чудовище и също бяха безполезни. Нямаше какво друго да направи и не виждаше никакъв начин да спаси приятеля си. Нито пък себе си. Съпротивата срещу древното създание беше напълно безсмислена.

Тогава вещицата събра цялото си отчаяние и го превърна в оръжие. Създаде малко, но ослепително ярко кълбо от защитна магия и го запрати в една от устите, които държаха дракона с паяжините си. После рязко го разшири във всички посоки, безжалостно разкъсвайки плътта на звяра. В туловището му зейна ужасна рана, от която бликнаха струи слюз и се разнесе зловонна задушлива миризма. Навсякъде се разхвърчаха безформени късове от гъста белезникава пяна и започнаха да падат надолу като огромни парцали сняг. Макар че мрежата все още беше здраво залепнала за Риналу, другият ѝ край се развя свободно във въздуха. Страхувайки се да повярва в успеха си, Алгира отново използва защитната магия за нападение. Втората уста се пръсна още по-зрелищно от първата, а гигантското чудовище дори не трепна. Ако изобщо беше способно да изпита болка, с нищо не го показва.

Риналу вече беше свободен, но дясното му крило все още беше превито на две, оплетено от паяжината и притиснато към тялото му. Лявото обаче го слушаше и той го размаха яростно, опитвайки се да овладее падането си или поне да го забави малко. Но не успя и се запремята безпомощно през глава и настрани, въртейки се неуправляемо във всички посоки.

Алгира се вкопчи в бясно подскачащото седло, като се мъчеше да се задържи за него. Но то постоянно пропадеше и се изпълзваше изпод нея и при едно по-силно разтърсване тя го изпусна и полетя към земята. Успя само да разпери широко ръце, преди да се вреже в дълбокия сняг. Последното, което видя, преди да изгуби съзнание от болката, беше пляскащия с едно крило дракон, който падеше като камък надолу.

Свести се след няколко секунди или поне така ѝ се стори. С неимоверно усилие откряхна натежалите си клепачи, но не видя нищо друго, освен безкрайна мъглива белота. Сякаш снегът беше

изпълнил очите ѝ с непреходната си красота и я беше направил сяпа за всичко останало. Ако изобщо беше останало нещо отвъд него. Тя опита да се изправи, но тялото ѝ се възпротиви с изгаряща болка. Все пак намери сили да се подпре на лакти и немощно надигна глава. Някакво размазано синьо петно дръзваше да оспори извечното върховенство на белия цвят. Постепенно то започна да се избистря и да придобива форма и размери.

Риналу се беше забил в снега на стотина метра от нея и се мъчеше да се обърне по корем. Крилото му трептеше във въздуха като платното на кораб, попаднал в жесток ураган. Накрая той стъпи на крака и се заоглежда тревожно наоколо, търсейки я сред преспите.

– Тук съм, Рин! Съвсем близо до теб! – протегна ръце към него Алгира. Дори това просто усилие накара кръвта тежко да задумка в главата ѝ. Вещицата беше зашеметена от падането, а използването на магията беше изцедило силите ѝ. Тя едва се движеше, но упорито прехапа устни и запълзя по снега към дракона. В следващия момент видя десетина шестокраки, които бясно препускаха към приятеля ѝ. Но преди да успее да го предупреди за тях, тътенът от още по-голяма заплаха спря дъха ѝ. Шест големи балисти приближаваха Риналу от другата страна, отрязвайки пътя му за бягство. Когато прецениха, че вече е в обхвата им, те се подредиха в дъга и спряха. Екипажите им завъртяха механизмите, които опъваха дебелите тетиви, и бяха почти готови да изстрелят тежките копия. А от мрачното сиво небе бавно се спускаше голямото колкото цяло село облачно чудовище.

Драконът беше твърде далече за защитната магия на вещицата и тя нямаше как да му помогне. Лъкът и колчанът ѝ със стрели лежаха на няколко метра от нея. Докато успее да се добере до оръжието си и да се изправи на колене, бойните машини вече бяха започнали да се прицелват в Риналу. Ръцете на Алгира не я слушаха, но тя все пак успя да простреля мерача на най-близката балиста. Останалите обаче не можеше да спре.

– Ледени люспи! – осени я изведнъж спасителна мисъл.

– Какви люспи? – не разбра драконът.

– Ледени! Представи си, че ти е много студено, както през нощта. Толкова студено, че люспите ти се свиват и затварят, за да запазят топлината на тялото ти. Накарай ги да ти се подчиняват, защото само те могат да те защитят!

– Ами... не съм сигурен, че мога, но ще опитам – неуверено отвърна той.

Риналу рядко беше изпитвал наистина силен студ и усещането му беше почти непознато. За Алгира обаче не беше никак трудно да си го представи, още повече, че и в момента зъзнеше. Ледените пръсти вече пълзяха из премръзналите ѝ крайници и се готвеха да сграбчат горещото ѝ сърце. Но вместо да се бори със студа, тя му се отдаде. Остави го да проникне дълбоко в тялото ѝ, да я покори, да замрази дори самия спомен за топлината. Тя беше снежинка, лежаща изгубена и забравена в огромна пряспа. Милиарди нейни посетрици се простираха във всички посоки до самия хоризонт, а и отвъд него. И всички до една бяха верни поданички на вечната зима. Студът властваше над света.

Когато момичето отвори очи, копията на балистите вече летяха към дракона. Едно по едно те се удряха в бронята му и отскачаха от гладката ѝ повърхност, неуспели да намерят процеп, в който да се забият. Люспите му се бяха притиснали толкова плътно една в друга, че между тях не можеше да се провере дори връхчето на игла.

– Рин, ти успя!

– Не аз, ти успя! Накара ме да повярвам, че е ужасно студено.

Драконът разтърси шия и размърда опашка, за да провери доколко го слуша тялото му. После направи няколко крачи и едва сега забеляза връхлитащите го шестокраки чудовища. Той изпълни гърдите си с унищожителен огън и изпепели на място първото достигнало до него. Впи дългите си зъби в гърлото на второто и го разсече с ноктите на предната си лапа. Но идваха още много, а някои от тях се насочиха към застиналата на колене Алгира.

Риналу осъзна, че тя все още не може да ходи и се затича към нея. Момичето беше твърде отпаднало, за да го яхне, затова той наклони глава настрани и леко го захапа през кръста без да забавя ход. Стараеше се да не я нарани с острите си зъби и за щастие дебелите ѝ дрехи донякъде я предпазваха от тях. Той продължи да препуска, преследван по петите от чудовищата, но беше побавен от тях и разстоянието бързо намаляваше.

– Настигат ни, а устата ти е нужна, за да бълваш пламъци и да хапеш. Остави ме и бягай! – настоя Алгира.

– Нали щеше да споделиш съдбата ми? – иронично ѝ се усмихна драконът, като внимаваше да не я изпусне. После с ловко движение на шията я подхвърли във въздуха и тя падна точно в седлото си.

– Е, щом съдбата на двама ни ще е една и съща, нека се погрижим да е по-щастлива. Завий към бойните машини. Съвсем скоро те отново ще са готови да стрелят, а люспите ти започват да се открехват.

– Искаш да отида при опасността, вместо да бягам от нея? – удиви се Риналу.

– Искам само да ми се довериш!

– Вече няколко пъти направих тази грешка – недоволно изръмжа драконът, но все пак се насочи право към групата балисти. Тетивите им бяха почти опънати и върховете на черните копия неотклонно следяха движението му.

– Да, и още сме живи, нали? – позволи си лека усмивка и Алгира.

– Засега! Защо пак не ми направиш "ледените люспи"?

– Не мисля, че този път ще се получи, защото сега тичаш и си много по-топъл. Няма да ми повярваш, че ти е студено. А и има опасност тялото ти да прегрее, ако твърде дълго му пречим да отделя натрупаната в него топлина.

Острият завой на Риналу изненада тромавите му преследвачи и увеличи преднината му. Загубили търпение да го настигнат, те започнаха да плюят по него и въздухът се изпълни с летящи пръски киселина. Разяждащите слюнки валяха отвсякъде, като във врящ казан, но Алгира ги посрещаше с ледената си магия. Едрите капки замръзваха в полет и удряха люспите и перата на дракона с тежко трополене, но без да му причинят вреда.

Ураган от тежки лапи и бясно носещи се туловища връхлетя балистите и екипажите им. Тичащият отпред Риналу мина между машините, но непокорни на ездачите си, шестокраките се врязаха в бойния им ред и ги пометоха. Настървените зверове изцяло бяха завладени от ловния си инстинкт и като жива лавина тъпчеха, мачкаха и трошаха всичко по пътя си. Над тях се разлетяха прекършени дебели греди, тежки късове изкривена стомана и свистящи като камшици възгета.

Гледката на погрома въодушеви наблюдаващата го през рамо Алгира:

– Видя ли колко добре се получи? Счупихме им играчките, а и забавихме плюещите. Големият облачен хищник пък се носи твърде бавно и не мисля, че ще успее да те настигне. Сега тичай към планината, а аз ще се погрижа за крилото ти.

Тя вече се чувстваше по-добре и започна да пълзи назад по гърба на препускащия дракон, като се залавяше за дългите му ши-

пове. След всеки негов скок политаше за миг във въздуха, но успяваше да се задържи. Бързо стигна до омотаното от мрежата крило и се зае да дърпа и реже лепкавите нишки с кинжала си. Беше минало време и те вече не държаха толкова здраво, но отделянето им все пак не беше никак лесно.

Едно шестокрако чудовище се приближи опасно близо, но вещицата спря за миг работата си и с махване на ръка заледи земята под него. Звярът се подхлъзна и се преметна два пъти, надавайки изумен рев. После се изправи, олюля се неуверено и отново се впусна в гонитбата. Останалите тичаха мълчаливо и продължаваха да плюят, макар и все по-рядко.

Когато Алгира отлепи и последното парче мрежа от перата на Риналу, тя падна и се замота в краката на двама от преследвачите. Други валма паяжина се бяха заплели в тялото на дракона и продължаваха да се влачат след него по гладкия сняг. Но не пречеха толкова много и момичето реши засега да не се занимава с тях.

– Готово! Мисля, че освободих крилото. Опитай се да го разгънеш, да видим дали ще можеш да полетиш.

Риналу не чака втора покана и веднага разпери криле. Размаха ги изпитателно и видимо доволен от проверката се издигна във въздуха. Това никак не се хареса на шестокраките зверове, които го проследиха с разочаровани погледи и започнаха бързо да изостават. Най-задните дори спряха, обърнаха се и унило тръгнаха да се връщат. Но тогава драконът се снижи към земята и отново започна да тича по нея.

– Какво става, нещо не е наред ли? – разтревожено попита Алгира.

– Не мога да движа добре крилото си и маховете с него са непълни – обясни кратко Риналу, докато ликуващата глутница започна пак да го настига. Когато най-предните вече почти настъпваха влачещата се след него мрежа, той отново излетя.

Краката на дракона не бяха създадени за продължително бягане, пък и той не беше свикнал да го прави, защото никога не му се беше налагало. А шестокраките не показваха никакви признаци на умора и явно можеха да го гонят с часове. Засега Риналу успяваше да запази крехката преднина, но дишаше все по-тежко и едва ли щеше да издържи още дълго.

Алгира се огледа тревожно, търсейки място, където да се скрият, или река, която преследвачите им да не могат да прекосят. Но не успя да намери нищо такова чак до планинския проход, който

вече се виждаше далече напред. А там пресеченият терен щеше допълнително да влоши положението на двамата бегълци.

Скоро навлязоха между отвесните скали, които застрашително надвисваха над тях, сливайки се със стоманената сивота на небето. Шестокраките почти ги бяха настигнали, когато Риналу разпери криле и излетя нагоре, използвайки скоростта, която беше набрал. Издигна се над покрития със сняг хребет и премина толкова близо, че въздушната му струя събори една голяма пряспа. Тя се свлече надолу по стръмния склон, вдигайки огромна лавина. Ужасните чудовища на дъното на прохода нямаха време да се измъкнат и бяха затрупани до едно.

Всичко се случи толкова бързо, че Алгира едва успя да си поеме дъх.

– Рин, ти летиш! – изумено възкликна тя. – Ами крилото ти?

– Нищо му няма на крилото ми. Просто трябваше да заблудя зверовете, за да ги вкарам в капана. Никой не може безнаказано да напада дракон! – самодоволно се усмихна Риналу и кацна върху една голяма плоска скала, за да огледа свлачището. Момичето се възползва от кратката почивка и бързо го освободи от последните висящи по тялото му паяжини.

– Значи през цялото време си бил добре и само си се преструвал? Но защо? Разбирам, че си искал да измамиш тях, но защо излъга мен? Знаеш ли колко ме уплаши?

Драконът търпеливо я изчака да се качи обратно в седлото и отново излетя, насочвайки се на югоизток.

– Съжалявам, но се налагаше. Като всички хищници и тези надушват страха отдалече, защото това им помага да проследяват плячката си. Ти трябваше да си уплашена, за да повярват, че сме в беда и не можем да им избягаме. Твоят страх беше примамката, която преследвах. Без него сигурно щяха да се откажат някъде по пътя.

– Ами твоят страх? – лукаво попита Алгира. – Защо не ги разколеба това, че не подушвах твоя страх?

– О, много просто! Драконите не се страхуват от нищо и това всеки го знае.

– Дори и от ужасното облачно чудовище, което се храни с тях?

По дългото тяло на Риналу премина едва доловима тръпка.

– Да, то беше наистина опасно. Без теб и твоята магия вече щеше да ме е погълнало. Макар че не разбирам как изобщо успява

да улови дракон? Та то е толкова бавно, че сигурно и човек би могъл да му избяга.

– Забрави ли, че вие изобщо не го виждате? За вашите очи то е просто още един облак. Не му се налага да ви гони, трябва просто да чака някой от вас да прелети наблизко.

Изведнъж Риналу се оживи:

– Но щом то се храни с дракони и все още не е умряло от глад, значи някъде на север трябва да са останали още от нас, нали? Може би ние с Мойлири и Каморли не сме последните?

– Не е задължително – с нежелание попари надеждите му Алгира. – Ние с теб търсихме навсякъде, но никъде не видяхме дори един. Чудовището може да се е озовало там съвсем случайно, привлечено от многото събрани на едно място животни. Предполагам, че яде всичко, което намери. Възможно е и хората да се опитват да го превърнат в оръжие, като му осигуряват храна, за да го примамят на юг и да го въвлекат в своята война? Представи си само какви опустошения може да нанесе на някоя армия или пък на мирен град като Нубеслир...

– Значи ние наистина сме последните дракони? И никъде по целия този огромен свят не са останали други?

Главата на обезсърчения Риналу клюмна и се отпусна под нивото на крилете му, а техните махове станаха някак тъжни, бавни и вяли.

– Хей, не унивай толкова! Все някъде със сигурност има още. А защо и вие с Мойлири да не се сдобиеете със свое драконче? – закачливо попита Алгира и бледите ѝ от студа бузи едва забележимо поруменяха.

– Някой ден – може би. Но все още не съм достатъчно голям за това – напълно сериозно отвърна Риналу. – А има и още нещо, и доколкото те познавам, то никак няма да ти хареса. Майка ми разказваше, че за да се роди дракон, трябва да умре еднорог. Мойлири трябва да изяде поне един от тях, за да може да снесе ново яйце.

– О, това е ужасно! – натъжи се Алгира. – Но защо? Няма ли някакъв друг начин?

– Мисля, че не. Черупката на драконовото яйце е изключително твърда и здрава, защото е създадена от това, което се съдържа в рогата на еднорозите. Затова всеки женски дракон трябва да погълне няколко от тях и нищо не може да ги замени. Дватама с теб открихме острова им и аз бих могъл да го покажа на Мойлири. Но съм сигурен, че ще възразиш срещу убийството дори на един-единствен от вида им.

– Значи след смъртта на последния еднорог няма да се излюпи нито един нов дракон? Но това е още една причина да се грижим за тях и да им помогнем да се размножат. Защото и от тях не са останали много.

– Е, може да изчакаме някой от тях да умре от естествена смърт. Тогава не би имала нищо против да използваме тялото му, нали?

– Но, Рин, те живеят хиляди години. Може би живеят по-дълго дори от драконите. Но ми хрумна друга идея. Ами ако не е нужно Мойлири да поглъща цял еднорог? Възможно ли е да ѝ е достатъчен само рога му? Защото тогава бихме могли да ѝ дадем нашия, нали?

– Не съм сигурен, че ще се получи. Но нищо не ни пречи да опитаем... Някой ден...

Обратният път беше вече познат и се стори на Алгира значително по-кратък и дори приятен. Но настроението ѝ беше помрачено от мислите за огромната войска, готвеща се да нахлуе в родната ѝ земя. Все пак тя се надяваше събраните сведения да помогнат на защитниците на кралството. Задачата беше изпълнена и момичето копнееше да се прибере у дома. Гъмжащата от чудовища равнина и враждебната планина оставаха все по-назад и под крилето на Риналу отново се нижеха приветливи гори и реки.

Лесно намериха лагера на Съветника и отдалече забелязаха голямата пурпурна палатка в центъра. Имаше и множество по-малки, а около всички тях беше построена здрава ограда от заострени дървени колове. Цялото пространство беше изпълнено с войници, коне, каруци и провизии, а двадесетина ездачи патрулираха отвън. Шест балисти и четири катапулти бяха разположени така, че да защитават подстъпите към лагера по земя и по въздух.

Драконът настояваше да кацне точно в средата на укреплението, но вещицата го убеди да прояви малко търпение и добронамереност. Затова след като описа един широк кръг над ужасените хора, той склони да я остави извън стената, макар и много близо до входа в нея. Но никак не остана доволен, когато Алгира свали от гърба си лъка и колчана и ги закачи на седлото. Извил назад глава, Риналу примигна недоумяващо:

– Оръжията няма ли да ти трябват? Откога вярваш толкова много на този, който уби майките ни?

– Изобщо не му вярвам! Но ако застана пред него като враг, всичките ми оръжия няма да ми помогнат срещу войниците му. Аз обаче отивам с чисто сърце и празни ръце. Защото съм негов съюзник, който му носи важни сведения. И зависимостта му от мен ще ме защити по-добре и от най-твърдите люспи. Хайде сега, бъди послушен дракон и ме изчакай. Няма да се бавя.

Риналу разтърси неодобрително шия, но все пак се отдръпна от пътя на вещицата и я изпрати с тревожен поглед. Тя бавно се отдалечи и влезе в укреплението. Войниците трескаво се строиха в шпалир пред нея, а нервните им лица не криеха обзелия ги страх.

Облечен в разкошна дълга мантия, Съветникът я очакваше пред палатката си и с гостоприемнен жест я покани да влезе. За съжаление короната с небесни камъни не позволяваше на Алгира да надникне в ума му и да се убеди в неговата искреност. Тя вече се канеше да го последва, когато си спомни думите на Салдемир. Затова се спря и измъкна договора от ръкава си:

– Аз свърших своята част от сделката, но преди да ти разкажа какво научих, трябва и ти да изпълниш обещанието си.

Хаймдес пое документа и го разгледа внимателно, сякаш го виждаше за първи път. После с непроницаемо изражение го подписа и го върна на Алгира. А тя понечи да си го прибере, но след миг реши друго.

– Може ли да ми услужите с лък и стрела? Оставих своите при дракона си, за да не пречат на разговора ни.

В очите на Съветника проблесна леко любопитство, но той махна с ръка и най-близкият войник ѝ подаде оръжието си. Останалите напрегнато следяха всяко нейно движение, готови да се нахвърлят отгоре ѝ. Тя нави току-що подписания договор около стрелата и го завърза с косъм, който откъсна от дългата си коса. После опъна тетивата и без да се прицелва изстреля документа към Риналу, когото високата ограда скриваше от погледа.

– Рин, моля те, прибери тази стрела при другите – помоли го тя с мислите си и потъна в палатката.

Мъждивата светлина на няколко факли разкъсваше полумрака и изтръгваше от него силуетите на пищното обзавеждане. В средата на помещението имаше голяма маса с няколко стола, наредени около нея. А в дъното едва се виждаше ниско широко легло, покрито с богато украсени завивки. Фините златни нишки на бродериите рисуваха изящните си, едва видими в тъмнината мотиви.

Алгира се настани удобно върху мекия килим и извади картата, за да покаже разположението на вражеските войски. Хаймдес застрашително се надвеси над нея и я погледна право в очите:

– За какво беше това? Нима не ми вярваш? Или може би се опитваш да ме злепоставиш пред хората ми?

– Нищо подобно, просто малка проява на предпазливост, която на никого не вреди. Сега ще се залавяме ли за работа?

И без да дочака отговора му, тя започна подробно да описва всичко, което беше видяла отвъд планината. Съветникът се интересуваше главно от местоположението и посоката на движение на няколко вида войски, които особено го тревожеха. Странните шестокраки чудовища и тежките бойни машини бяха първите, за които попита.

– С дракона ми се погрижихме за част от тях и намалихме малко броя им – позволи си лека усмивка Алгира.

Хаймдес кимна замислено, след това гласът му неволно се понижи:

– А водят ли нерфолди със себе си?

– Не, но имат други, не по-малко страшни създания.

– Добре, това е добре... Значи не са открили как да ги подчинят...

– Армията им е събрана в подножието на планината и чака заповед да я прекоси. Но има само два прохода, през които могат да го направят, така че ако твоите войници ги завардят, ще успеете да ги спрете.

– Два ли? – изненада се Хаймдес. – Знаехме само за единия и през него преминаваха съгледвачите ми. Сведенията ти за втория са изключително полезни и веднага ще издам заповед да се наблюдава.

– Ако искаш, аз и драконът можем да останем още няколко дни и да следим придвижването на врага. Ще те известим веднага, щом потеглят, а и ще видим откъде ще минат.

Съветникът се замисли и погледът му започна да блуждае насам-натам като див звяр в клетка. Но когато попаднеше върху Алгира, спираше за момент, сякаш тъкмо тя беше центърът, около който се въртеше неговата нерешителност. Накрая той плесна с ръце и някак неохотно заповяда на приближилия се войник:

– Чай!

После се обърна към момичето:

– Благодаря ти за помощта. Сега нека скрепим затоплянето на отношенията помежду ни с чаша горещ чай.

Донесената напитка наистина пареше и Алгира отпиваше от нея на малки глътки. Тя усещаше опияняващата топлина, която се разливаше по цялото ѝ тяло. Хаймдес посегна да ѝ долее чашата и едва тогава момичето осъзна, че той въобще не беше докоснал своята. Погледът му беше изпълнен със съжаление, сякаш се разделяше с някаква особено скъпа вещ.

– Повярвай ми, не исках да става така. Имах съвсем други планове за теб... За нас двамата... Щях да ти окажа честта да станеш моя наложница и да ти позволя да ме дариш с няколко послушни малки вещици. Някой ден можеше дори да се ожения за теб. И дракона ти бях готов да пощадя, макар че щеше да прекара зад решетки целия си неимоверно дълъг живот. А ако го пречупеше и подчинеше на волята ми, бих ти разрешил и да го посещаваш понякога. Толкова много бих направил, за да те накарам да ме обикнеш. Но получих твърде изгодно предложение и ти си цената, която трябва да платя. Все пак искам да знаеш, че не ми беше лесно да приема и се колебаех до последния момент.

Алгира го погледна изумено, опитвайки се да открие някакъв смисъл в думите му. Но те звучаха като все по-далечен морски прибой, чиито вълни се разбиваха безутешно в брега и изчезваха без следа. Шипящите мехурчета от бяла пяна поглъщаха и последните остатъци от значението им. Тя искаше да помоли за обяснение, но не успя да издаде дори стон. Нямаше сили да издиша малкото останал въздух в гърдите си. Мислите ѝ се разбягаха като ято подплашени рибки и тя с ужас разбра, че не може да улови нито една. Умът ѝ бавно потъваше в черна лепкава пропаст без стени и без дъно. Едно безкрайно дълго спускане, за което тя само се досещаше по все по-сгъстяващия се мрак. Беше съвсем сама, изоставена и предадена от всеки и всичко. Дори от светлината. Дори от самата себе си. Празното ѝ съзнание се носеше в нищото без цел, без посока и без надежда. Докато времето спря да съществува.

Очите на Риналу проследиха отдалечаващата се Алгира с нарастващо безпокойство, което болезнено прониза цялото му тяло. Дори твърдите му люспи не можеха да го защитят от тревогата и той нервно се въртеше на място и протягаше нагоре глава в опит да надзърне над оградата. Много се зарадва на стрелата, която момичето му изпрати, защото най-последно имаше нещо, с което да се разсее. Но дървената пръчка беше толкова тънка, че предните му зъби

постоянно я изпускаха. Отне му доста време, преди да успее да я захване и да я напъха в колчана, висящ на седлото.

Постепенно го обзе скука, която скоро обедини сили с надигания се в стомаха му глад. Двете лесно го убедиха, че е по-добре да се заеме с лов, вместо просто да стои и да чака. Риналу се издигна във въздуха и последва течението на близката река. От опит знаеше, че там щеше да намери жадни животни. Сетивата му от дълго време бяха притъпени от заслепяващата белота и студения, лишен от миризми въздух на севера. Но сега отново му служеха добре и той бързо откри едно старо магаре.

Заситил глада си, драконът се върна обратно и кацна точно на същото място, където беше оставил Алгира. Но мина доста време и нощта започна да се спуска над заспиващата земя, а вещицата все още я нямаше. Това никак не се хареса на Риналу и той започна напрегнато да души въздуха. Но добре познатата миризма едва се долавяше и беше отслабнала и изветряла. Изглежда жената, на която принадлежеше, вече не беше тук. Тя го беше помолила да я чака, а след това беше изчезнала. Къде ли беше отишла и кога ли щеше да я подуши отново?

Беше му все по-трудно да чака и да не прави нищо, докато приятелката му навярно се нуждаеше от помощта му. Със свито сърце драконът излетя и закръжи около лагера, опитвайки се да улови изгубената миризма. Ако Алгира си беше тръгнала или беше отведена някъде против волята си, той щеше да открие пътя, по който беше напуснала мястото. Но изостреното му обоняние не долавяше нищо, което значеше, че тя все още беше тук. Тогава защо не можеше да я подуши? Миризмата ѝ нямаше как да изчезне, дори тя самата да бе мъртва. Освен ако трупът ѝ не беше погребан дълбоко под земята. Ужасните мисли преминаваха като разбушували се вълни през цялото му тяло и караха всяко перо и люспа да настръхнат.

Все по-разтревожен и объркан, Риналу се взираше в тъмнината с надеждата очите му да открият това, което носят му не успяваше. Опитваше се да разпознае топлината на Алгира сред множеството човешки тела, бродещи по земята под него. Но нея никъде я нямаше. Нито едно от стотиците туптящи сърца не беше нейното. Драконът се плъзгаше нечут и невидим като нощна сянка в мрака на безлунното небе. Описваше все по-стесняваща се спирала около лагера, докато накрая един бдителен страж забеляза силуета му на фона на звездите. Във въздуха се разнесоха силни викове и засвис-

тяха огнени стрели. А след секунди към тях се присъединиха и тежките копия, изстрелвани от големите бойни машини.

Риналу успя да избегне две от летящите остриета, но без защитната магия на вещицата беше въпрос на време някое друго да го улучи. Той се поколеба дали да не нападне балистите. Ако унищожеше всичките, войниците вече нямаше как да го спрат. Но би могъл да подпали и натроши три, най-много четири. През това време останалите щяха да забият достатъчно копия в него, че да го убият. И тогава нямаше да има кой да спаси Алгира. Така че трябваше да избяга и да доведе помощ. Можеше да я получи само на едно място и само от един човек. Затова той с все сили размаха криле и се насочи към града, в който живееше Салдемир.

Бързаше колкото можеше, но след няколко часа се умори твърде много, за да продължи. Наложиха се да кацне и да даде кратка почивка на изтощените си криле. Краката си обаче не беше използвал от дълго време, така че се втурна да препуска напред. В движение улови и погълна някакъв дребен нощен хищник, после отново се издигна в небето.

Риналу успя да изпревари слънцето и пристигна в Нубеслир малко преди изгрева му. Но градът вече се беше събудил и нямаше търпение да приветства новия ден. Първите забързани стъпки отекваха по смълчаните още улици, а във въздуха витаеше миризмата на прясно изпечени курабийки. Работлив ковач раздухваше огнището си с кожен мях и през niskия комин излитаха рояци от ярки искри. Броните на войниците от нощната смяна радостно подрънкваха на път към удобните легла. Мостът на главната порта с тихо скърцане се спусна над защитния ров, а вратите гостоприемно се отвориха.

Когато драконът кацна на любимото си място на площада, почти никой не му обърна внимание. Хората дотолкова бяха свикнали с него, че отдавна вече не се плашеха от прелитащата над главите им сянка. Затова и толкова се стреснаха от ужасяващия му рев. Десетината любопитни зяпачи изведнъж си спомниха, че имат важна и неотложна работа и бързо се отдалечиха. Но зовът на Риналу не беше предназначен за тях, а само за двамата, които откликнаха на него.

Салдемир и сестра му се приближиха с радостни усмивки, нетърпеливи да посрещнат Алгира. Но с изненада видяха празното ѝ седло. След миг те забелязаха и окачените на него лък и колчан, а това вече сериозно разтревожи опитния войн.

– Къде е тя? В беда ли е? Защо не е взела оръжията си? Аз съм виновен, че я изпратих там сама! Ами ти? Как си могъл да я изоставиш!

Риналу внимателно следеше всяко движение на мъжа и се опитваше да проумее думите му. Макар че не ги разбра, драконът долови укора в тях и виновно наведе глава. Лиандра допря буза до края на крилото му и малка сълза намокри връхчето на едно небесно перо. За миг и тримата застинаха неподвижно.

Салдемир сви юмруци и с мрачна решителност изтича нанякъде. Върна се след минута, водейки след себе си оседлания и готов за път ВихроГрив. Ловко се метна на коня, изтегли меча си от ножницата и подканващо замахна с него, а острието тихо изсвистя във въздуха. После застана в очакване Риналу да излети и да го поведе към Алгира. Грамадният хищник не помръдна, само кимна към седлото на шията си и размаха криле. Лиандра се опита да се качи на него, но драконът внимателно, но твърдо я избута встрани. И настойчиво се взря в конника.

– Как мислиш, дали ще ми позволи да го яхна? – попита Салдемир сестра си.

– Мисля, че точно затова е дошъл... – отвърна тя и неохотно се отдръпна от пътя на брат си. – Изглежда Алгира има нужда от помощта на войн.

– Но как бих могъл да ѝ помогна аз, ако дори дракон не може?

Без да изпуска от поглед следящото го око на Риналу, Салдемир се покатери по гърба му, готов всеки момент да отскочи назад. В мига, в който краката му се озоваха в стрemenата на седлото, каменната настилка на площада се раздвижи и започна да се отдалява. Драконът и ездачът му прелетяха над крепостната стена и много скоро шумният град затихна и се превърна в малка точка. Но без да знаят, двамата бяха взели със себе си и късче от сърцето на Лиандра. Тя остана на площада и продължи да маха след тях дълго след като бяха изчезнали в небето.

Салдемир от дете беше свикнал да язди коне и дори сам беше уловил и опитомил немалко диви и непокорни жребци. Познаваше и хода на камилите, който беше доста по-бавен и мек. Но нищо не можеше да се сравни с плавното, едва доловимо поклащане на гърба на дракона. Като лодка, нежно носена от вълните, седлото леко се издигаше и спускаше, следвайки маховете на широките криле. Земята отдолу мудно пълзеше назад и движението почти не се усещаше.

В късния следобед пред тях се появи малка дървена крепост, пълна с войници, коне, балисти и катапулти. От високата си гледна точка Салдемир виждаше разположението им като на длан. В стените бяха прорязани тесни бойници, а на много места бяха издигнати площадки за стрелци с лъкове. Имаше и специални места за наблюдатели, които да насочват стрелбата на метателните машини. Укреплението беше проектирано много грамотно и защитниците му можеха да отблъснат пряка атака на многократно превъзхождащ ги противник. А запасите от храна и вода показваха готовността им да устоят на продължителна обсада.

Риналу кацна далече отвъд оградата, така че Салдемир се надяваше пристигането им да е останало незабелязано.

– Това лагерът на Съветника ли е? Доведе ме на мястото, на което си я изгубил, така ли? Надявам се, аз поне това бих направил.

Драконът го следеше тревожно с големите си очи, а унило отпуснатите му криле почти допираха земята.

– Предполагам, че Алгира не е вътре, иначе щеше да я подушиш, нали? – неуверено започна войнът. – Значи или са я убили, или са я отвлекли. Ако е мъртва, двамата с теб нищо не можем да направим, освен да отмъстим за нея. Може цял живот да търся убийците, но кълна се, няма да спра, докато не очистя и последния. Но тя е много по-ценна за Съветника жива. Затова ще заложа на втората възможност и ще продължа да се надявам. Хайде да я потърсим.

Риналу все така не помръдваше и чакаше. Но когато Салдемир започна да се промъква към лагера, драконът го последва.

– Не, не, така няма да стане! Много си голям и си още по-шумен. Добре, че можеш да летиш, иначе никога нищо нямаше да си уловиш. Но войниците ще те видят отдалече и така ще издадеш и мен. А пък са твърде много, за да ги избием всичките. Затова стой тук и ме чакай. Ще се опитам да вляза незабелязано и да намеря някой, който знае какво се е случило с Алгира. Щом разбере, веднага ще се върна!

Но всичките му знаци и жестове не дадоха резултат и накрая войнът проумя, че драконът няма да го остави сам. Това го принуди да се откаже от плана си да проникне в укреплението. Тогава той насочи вниманието си към добре утъпкания път, който водеше към единствената врата в дървената стена. Проследи го в обратна посока и не след дълго стигна до място, където следите от колела, подкови и ботуши се разделяха на две. Салдемир заинтригувано се зае да ги разглежда.

– Коловозите в южна посока са ясни, това са каруци с доставки от тила. Храна, оръжия, такива неща. Разбирам и конниците, които отиват на север и се връщат оттам. Те са разузнавачи и вестноносци, пренасящи заповеди към нашите отряди. Но не разбирам защо някаква кола е тръгнала натам, при това съвсем неотдавна! Какъв товар ще изпраща Хаймдес на север и защо? Дори ако приемем, че води преговори с враговете ни, все пак би избрал човек на кон, а не бавна каруца... Тук има нещо гнило, не мислиш ли? Какво ще кажеш да проверим?

Без да очаква отговор, Салдемир коленичи до водещите на север следи от колела и се наведе, за да ги подуши. Нищо не усети, разбира се, но и не това беше целта му. Посочи към плътно следващия го Риналу, произнесе "Алгира" и отново подуши едва забележимите улеи в пътя. Драконът изглежда го разбра, защото ноздрите му нервно затрептяха над следата. И само след миг разпери широко криле, готов да я последва. Войнът едва смогна да се метне на врата му и двамата вихрено се понесоха във въздуха.

Обонянието на Риналу определено беше впечатляващо. Пътят се забелязваше трудно, а понякога преминаваше през каменист терен и напълно изчезваше. Но дори когато очите на Салдемир губеха тънката му нишка, драконът продължаваше уверено да я следва. Воден от чувствителния си нос, той не показваше никакво колебание. Нито веднъж не започна да кръжи на едно място, оглеждайки се безпомощно наоколо. Никога не му се наложи да се връща назад и отново да търси следата. И всеки път войнът с облекчение откриваше пред себе си изчезналия коловоз, който тайнствената каруца беше оставила.

Изведнъж нещо в полета на дракона се промени. Сякаш някакъв невидим знак му вдъхна надежда и го пришпори напред. Маховете на крилето му станаха по-дълбоки и стремителни, а скоростта му рязко се увеличи. И той вече не лъкатушеше по извивките на пътя, а летеше направо, сякаш знаеше точно къде отива.

– Подуши я, нали? Каж ми, че си уловил миризмата ѝ! Не ме мъчи повече, крилати дяволе! Намери ли я, жива ли е? – ликуващо извика Салдемир, но свистящият покрай него въздушен поток отнесе думите му назад.

Събуди се от леко ритмично поклащане. Изобщо не чувстваше тялото си. Помръдна леко с пръст, после раздвижи още един. С

мъка отвори сгърчената си ръка и напипа нещо влажно и меко. Сви юмруци и ги отпусна, за да предизвика прилив на кръв към тях. Бяха изтръпнали и избухнаха в пулсираща болка от усилието. Но тя не извика. Не защото беше достатъчно силна, за да сподави писъка си, а защото беше твърде слаба дори да си поеме дъх. Опитва се да раздвижи краката си и за своя изненада успя. Клепачите ѝ обаче бяха твърде тежки и тя не можеше да ги повдигне. Малко по-късно си спомни името си. Казваше се Алгира и нямаше представа къде се намира.

Постепенно събитията от последните дни изплуваха от гъстата черна тиня, в която се давеха. Добиха форми и очертания, приближиха се и бавно се наситиха с подробности. Северната равнина и шестокраките, облачното чудовище и падането. Дългото преследване и лавината, Съветникът и неговият чай. И отровата, която още горчеше по устните ѝ.

Алгира тихо простена и най-после успя да откряне очи. Но видя само млечнобяла пелена. Примигна объркано, преди да забележи отделните нишки, от които беше изтъкана покриващата лицето ѝ материя. Размърда се леко и след миг осъзна, че не собствената ѝ слабост сковаваше нейните движения. Пръстите ѝ бавно възвърнаха чувствителността си и за известно време разкриваха повече, отколкото очите ѝ. Тя цялата беше омотана в нещо, затова не можеше да помръдне.

Отне ѝ доста време и усилия да прокара дясната си ръка под плътно навития плат. Но накрая достигна до лицето си и проби малка дупчица в тъканта над него. Чак тогава пое първата си глътка свеж въздух. После постепенно разшири отвора достатъчно, че да измъкне главата си от благоуханната материя, в която беше увита. Огледа се изумено наоколо, опитвайки се да проумее къде беше попаднала. Лежеше в сумрачната вътрешност на дълъг кош, направен от преплетени върбови клонки. А постоянното клатене и подрусване показваше, че пътува нанякъде.

Опакована и парфюмирана? Като подарък?!? Възмущение и гняв заляха Алгира и вдъхнаха неподозирани сили в нейното парализирано от отровата тяло. Изпълниха я с решителност, която преодоля болката в крайниците и непоносимата тежест на пулсиращата в слепоочията ѝ кръв. Фините бели чаршафи бяха обилно напоени с някакъв изискан аромат и я обвиваха като мумия. Но с вяли и немощни движения тя ги разкъса и се измъкна от тях като какавида от пашкул. Разтревожена потърси мъничката гривна на китката си и въздъхна с облекчение. Похитителите не ѝ я бяха взели.

Скоро доби смелост и откряна капака на коша. Макар и бледа, нахлулата светлина я заслепи. А тропотът на конските подкови отекна в главата ѝ, сякаш се намираше във вътрешността на камбана. С мъка прехвърли непослушното си тяло през ръба на плетения ковчег и се свлече безпомощно на пода на малка каруца. Изпълзя до задния ѝ край и надзърна навън под плющящото от вятъра покривало. Няколко ездачи препускаха наблизо и говореха помежду си на някакъв непознат гърлен език. Алгира потърси съзнанието на Риналу, но мислите ѝ не успяха да го достигнат. Или тя беше прекалено слаба, или той беше твърде далече. Или му се беше случило нещо?

После силите ѝ отново я напуснаха. Стените на каруцата се стопиха и изчезнаха в някаква неосезаема и всепоглъщаща мъгла. Алгира губеше битката със съня и все повече потъваше в пухкавата пелена на измамно ласкавите му обятия. Протегнатите ѝ ръце се опитаха да се задържат някак за мекото сияние, но вместо това се разтвориха в него. И не остана нищо, което да спре пропадането ѝ.

Дойде на себе си от рязкото спиране, което едва не я изхвърли от каруцата. Зловещите звуци на жестока схватка изпълваха въздуха. Гръмотевичен рев и щракане на челюсти поглъщаха нечий отчаяни писъци, стонове и цвилене. А яростното звънтене на сблъскаща се стомана надделяваше над глухия пукот на трошащи се кости. И над всичко се стелеше острата миризма на драконов огън, която с нищо не можеше да се сбърка.

Всичко свърши за секунди, после се възцари мъртвешка тишина. Алгира се подаде изпод покривалото на каруцата и трмаво се прехвърли през ръба ѝ. Залитна от слабост и за малко не се строполи на тревата, но все пак успя да се задържи на крака. Бавно се изправи и все още унесено се огледа наоколо. На земята пред нея лежаха шест неестествено прегънати тела, разхвърляни като парцалени кукли от яростта на ураган. Странните им бледосиви дрехи, едновременно топли и удобни, бяха напоени с кръвта им. Надвесен над един от повалените войници, Салдемир загрижено проследи неуверените движения на вещицата.

Шията на Риналу беше приведена съвсем ниско, което ясно показваше обзелия го гняв. Но щом видя Алгира, той смутено пристъпи от крак на крак, а очите му започнаха да се стрелкат насамнатам, като всячески я избягваха. Момичето се приближи до него с няколко олюляващи се крачки, обгърна главата му и я повдигна, за да привлече погледа му върху себе си.

– Хей, всичко е наред, добре съм! – опита се да го успокои тя с мислите си.

– Аз съм виновен! Изобщо не биваше да те пускам при онзи ужасен човек. И двамата знаехме, че не може да му се вярва.

– Какво се случи с теб? Къде изчезна и защо не можа да ме намериш?

– Изобщо не разбрах как те изгубих. Отдалечих се само за малко, защото отидох на лов. А когато се върнах, миризмата ти беше отслабнала и после съвсем изчезна. Аз те чаках, виках те, но ти така и не се обади. Много пъти обиколих мястото, но не успях да те подуша. Толкова се уплаших за теб! Не знаех какво да правя, нито къде да те търся. Затова се върнах и доведох Салдемир. Ако не беше той, сигурно никога повече нямаше да те видя.

– Е, сега съм тук! – ласкаво се притисна момичето към огромната глава на дракона.

– Но защо миришеш толкова странно? Едва успях да те позная! – изпръхтя Риналу и недоволно сбърчи нос.

– Странно ли? Хм, не би трябвало да мириша по-различно от друг път. Да не би да долавяш аромата на чаршафите, в които ме бяха увили? Сигурно е попил по дрехите ми. Мислех, че са искали да ухае приятно на този, на когото ме изпращаха като подарък. Но изглежда целта им е била да ме скрият от теб. Силната миризма на парфюма е трябвало да замаскира моята и да ти попречи да ме проследиш. Така са успели да те заблудят. Явно си ме подушил едва когато разкъсах завивките и се подадох навън.

– Вероятно си права, защото тази ужасна миризма се появи точно когато изчезна твоята. Колко съм глупав! Трябваше да се досетя и да я последвам. Но сега, ако вече си в безопасност, ще си потърся нещо за хапване. Летях цяла нощ и цял ден и през цялото това време почти нищо не съм ял. Повикай ме, ако ти потрябвам.

И едва дочакал одобрителното ѝ кимване, драконът размаха криле и се понесе в небето.

– Благодаря ти, че си помогнал на Риналу да ме освободите! – думите с хрипкав шепот напуснаха пресъхналото гърло на Алгира. Тя се прокашля, за да го прочисти, и почти успя да възстанови нормалния си глас:

– Какви са тези? – посочи момичето натръшканите на земята войници.

– Водеха те някъде на север, само това знам – отвърна Салдемир, старателно почиствайки острието на мечата си. Той се досещаше за безсловесния разговор между вещицата и дракона и тър-

пеливо бе изчакал реда си. Но сега се приближи до нея и започна внимателно да я оглежда от всички страни.

– Спокойно, не съм ранена! – отблъсна го леко тя. – Поне така мисля. Все още се чувствам като нежелана гостенка в собствено-то си тяло. Изглежда Съветникът ме е упоил с нещо.

Алгира замълча за момент, а войнът послушно се отдръпна, но продължи изпитателно да се взира в нея. Едва потисна порива си да я прегърне, толкова слаба, крехка и ранима изглеждаше тя.

– Ти владееш магията и тя те е предпазила. Толкова дълбоко е вкоренена в теб, че не би допуснала да ти се случи нещо лошо! – въодушевено възкликна войнът.

– Де да бях толкова неуязвима, колкото ти се иска – тъжно поклати глава вещицата. – Но магията не действа така. Тя не би направила нищо за мен, освен ако не я призова. Ако не я повикам с цялото си сърце и душа, ако не я пусна в тялото си и не го превърна в неин носител. А всичко стана толкова бързо, че изобщо не разбрах какво се случва и не успях да се защита.

– Но тогава как си още жива? Сигурно някой знахар, лечител или вещица на Съветника е объркал дозата?

– Едва ли. Тези хора се подбират и обучават много внимателно и добре знаят цената на своите грешки. Както и жестокото наказание, което очаква и тях, и близките им. Не, отровата е била достатъчно силна и ако ме искаха мъртва, щях да съм.

– Значи целта им не е била да те убият, а само да те приспят. И са решили да те превозят като товар, защото си твърде опасна и не е достатъчно просто да те вържат. Може би кралят им е щял да те окачи на стената си като жив трофей и да те държи упоена чак докато умреш? Или имат противоотрова, с която да те събудят, за да красиш нечия изящна златна клетка?

– Такава съдба е по-лоша дори от смъртта – потръпна ужасено Алгира. – Непременно трябва да науча плановете на Съветника за мен. Да узная каква сделка е сключил. Бях убедена, че съм в безопасност, защото сведенията ми са важни за него. Сигурно е имал сериозна причина да ме предаде и да ме изпрати на враговете ни. Но в замяна на какво? Кое струва повече от това да знаеш къде е противникът ти и кога ще те нападне? Кое може да е по-ценно от съюз с вещица и дракон?

Салдемир се почеса замислено по лявата вежда. После се усмихна ведро и посочи един от мъжете, който се гърчеше вързан на земята:

– Съдейки по дрехите и оръжията, този трябва да е главатарят им. Предположих, че може да ти потрябва и го оставих жив. Наложих се да му счупя ръката, защото се биеше наистина ожесточено. Сега обаче само се зъби и заплашително върти очи. Но не знам езика му и не разбирам нищо от дивашкото му ръмжене.

– Добре си се сетил. Не се тревожи, на мен ще каже всичко.

Алгира се наведе към злобно гледащия войник и с любопитство протегна пръсти към слепоочията му. Само след миг ръцете и краката му спряха да се борят с въжетата. Тялото му се отпусна и вещицата проникна в ума му. Не ѝ отне много, за да се почувства там като у дома си. Притвори леко очи, но те продължиха да потрепват нервно под спуснатите клепачи. Устните ѝ започнаха да шепнат беззвучно някакви непознати думи. След миг мрачна сянка се плъзна по лъчезарното ѝ лице.

– О, не, не, това никак не е добре! – ужасено подскочи назад тя, сякаш беше стъпила в нажежена жарава.

– Защо, какво видя? – заплашително се надвеси над мъжа Салдемир, а ръката му изтегли наполовина меча от ножницата.

– Изглежда техните вещици са искали да ми направят магия, с която да ме подчинят на волята си. И после с някакъв ритуал да ме принесат в жертва на едно отвратително чудовище, което се храни с дракони. Те вярват, че след като ме погълне, съзнанието му ще се слее с моето. И чрез мен ще получат власт над този "шайгунарк", както го нарече пленникът ти. А най-лошото е, че това наистина би могло да се получи.

Салдемир прибра обратно ДракоПлам и силно притисна момичето към себе си:

– Никой няма да те подчинява на волята си и определено нищо няма да те яде! Дватамата с Риналу няма да го допуснем!

– Ти не разбираш колко опасно е това! Ами ако намерят друга като мен?

– Няма друга като теб! Няма друга "Говореща с дракони"!

– Откъде си толкова сигурен, може и да има. Пък и не е нужно да е точно като мен. Според Мойлири съм наследила уменията си да общувам с драконите от вещица, живяла преди стотици години. Колко ли дъщери на Еларика бродят днес по белия свят? А враговете ни търсят такава, която умее да слива съзнанието си с това на другите същества. Нищо не им пречи да принесат в жертва някоя "Шепнеща с цветя", "Пееща с птици" или пък "Виеща с вълци". За тях не е важно дали ще се получи от първия път или от петия. Те няма да спрат да опитват! Но дори и изобщо да не успеят, предста-

вяш ли си колко невинни вещици ще погубят! Та нали никоя от тях си няма огнедишащ дракон и безстрашен войн за свои приятели и защитници.

– Както знаеш, не храня особена симпатия към вещиците, освен към една-единствена. Така че, докато тя е в безопасност, не ме интересува какво става с другите. Но никак не ми харесва мисълта, че някакъв всеяден шайгунарк, или както там се казваше, може да дойде тук. Изглежда доста опасен и не бихме искали да се скита необезпокоявано по земите ни. Как мислиш, дали ще успее да прекоси планината?

Алгира замислено погледна на север, където побелелите от сняг върхове ѝ напомниха за неотдавнашната свирепа битка.

– Изобщо не знам как лети. Не знам почти нищо, освен че едва оцеляхме след сблъсъка си с него. Със сигурност нямаше криле, така че може би използва някаква магия. Или пък се носи над земята като фенерите, в които слагаме запалена свещ и топлият ѝ въздух ги издига нагоре. Планината е много висока и студена, така че нека се надяваме, че шайгунаркът няма да може да прелети над нея.

– Ти се надявай, щом искаш, но аз трябва да знам как да го убия, ако се озове тук. Или поне – как да го спра?

– Засега да приемем, че все още не могат да го контролират. Иначе нямаше да съм им нужна, поне не и жива. Вероятно го насочват, като му оставят храна там, където искат да отиде. Но ако го правят те, защо да не можем и ние? А си мисля и за друг начин. Спомняш ли си Сантенея и останалите вещици, които те бяха пленили. По време на битката си с Мойлири те обединиха магията си и създадоха страшен ураган. Такава могъща стихия би могла да повлече шайгунарка със себе си. Може би ще успее да го свали на земята или пък да го разкъса? Но има един проблем. Аз не знам как да създам такава вихрушка. А дори и да знаех, сама бих била твърде слаба. Така че ще ни трябва помощта на тези вещици. Обаче те се подчиняват само на Съветника...

– Не искам да имам нищо общо с това чудовище! – прекъсна я гневно Салдемир.

– Както сам каза – на всяка цена трябва да спрем шайгунарка. И колкото и да не ти се иска, може и да нямаме друг избор. Но повече ме тревожи защо Хаймдес би позволил на врага ни да покори най-могъщото същество в света? Какво точно е планирал, когато е решил да ме предаде на тях? Не е възможно да не осъзнава опасността. Може би изобщо не е очаквал да успеят и просто е търсил

начин да се отърве от мен и от Риналу? Или пък е измислил как да им отнеме контрола върху изчадието и да го обърне срещу тях? А после защо не и срещу нас? Така или иначе, ще се наложи пак да поговоря с него.

Салдемир я стрелна с изумен поглед и разтревожено поклати глава:

– Отново? Ти да не си се побъркала? Забрави ли какво ти причини Съветникът при предишната ви среща? Или отровата му още е в тялото ти и ти пречи да мислиш трезво? Та той ти заложи капан, а аз като последния глупак те убедих да влезеш в него. Никога няма да си го простя, но този път съм тук и ще те спра! Насила, ако се наложи.

Алгира закачливо му намигна:

– Не се обиждай, но не би могъл да ме спреш със сила.

– Защо, защото си вещица и владееш магия? Или защото ще насякаш малкия си домашен любимец срещу единствения човек, който го е грижа за теб? – с горчивина в гласа извика Салдемир, сочейки току-що кацналия Риналу. Окървавената муцуна на дракона показваше, че е имал успешен лов и му придаваше още по-ужасяващ вид.

– Благодаря ти за загрижеността, но трябва да отида. Пък и забравяш, че аз ти позволих да ме убедиш. Защото също като теб вярвам, че щастието на всички хора е по-важно от живота на един. Не се тревожи за мен, втори път няма да позволя на Съветника да ме изненада. Не можеш да паднеш в капана, ако вече знаеш за него.

– Добре де, а ако не е със сила? – меко настоя войнът. – Ще ми дадеш ли възможност да те разубедя?

Алгира приседна на земята и потупа камъка до себе си с подчертана любезност, сякаш се извиняваше за своята непреклонност:

– Слушам те.

Салдемир коленичи пред нея и умолително улови дланите ѝ в своите.

– Ти си прекалено добра и наивна, за да си представиш подлостта, на която е способен Хаймдес. Склонна си да си обясниш неговите действия с омразата му към теб или със страха му от дракона ти. Но дори след като те предаде, ти не си в състояние да се усъмниш във верността му към народа ни. И никога не би ти хрумнало, че той може да е в заговор с нашите врагове.

– Какво искаш да кажеш? – примигна неразбиращо момичето.

– Няма да се учудя, ако това нищожество е сключило някаква тайна сделка само за себе си! Напълно е възможно Хаймдес да е продал цялото ни кралство, за да получи самият той охолство и разкош до края на проклетия си живот.

– Мислиш, че би заповядал на армията ни да се предаде без бой и да изостави хората и земите ни на милостта на врага? Не, не мога да повярвам, че някой е способен на такова коварство...

– За съжаление залогът е дори по-голям. Ние трябва да се опълчим на нашествениците, защото няма кой друг. Останалите кралства са твърде малки, слаби и разпокъсани, за да окажат сериозна съпротива. А и са толкова заети да воюват помежду си, че не могат да се обединят срещу общия си враг. Ако Кастерган не спре северната армия, тя ще покори целия свят.

Алгира го погледна замислено:

– Когато те срещнах за първи път, бях млада и неопитна вещица, която търсеше начин да оцелее и да опази живота на дракона си. А сега, само година по-късно, ти искаш от нас да се борим за спасяването не на един град, а на цялото кралство?

– Разбирам каква огромна отговорност е това и съжалявам, че се налага да я споделя с теб. Но аз съм само един обикновен човек, нищожна пращинка пред лицето на тази ужасна стихия. Имам план, но не бих могъл да се справя без теб, без твоята магия и без дракона ти! – мрачно призна Салдемир.

– Но какво бихме могли да направим ние? Затрупахме един планински проход, но с това спечелихме само малка отсрочка. А дори някак да призова десет като Мойлири, пак няма да е достатъчно. Тази огромна армия може да бъде спряна само от друга, не по-малко могъща от нея.

– Точно за това ми е нужна помощта ти. Войниците ни са събрани, въоръжени и готови за битка. И с радост ще последват своя предводител. Единственият човек, пред когото са положили клетва за вярност. Истинският защитник на земите ни.

– Кралят? Но как?

– Признавам, че няма да е лесно. Първо трябва да го намерим, ако все още е жив. Съветникът твърди, че управлява от негово име, затова предполагам, че го държи затворен някъде. Не вярвам, че би се осмелил да го убие. А след като разберем къде е, ще ни е необходима и помощта на човек, на когото никога не бих се доверил, ако имах избор.

– Кой? – попита объркано Алгира.

– Вилтаяна! Щом преодолеем охраната, с която Хаймдес неминуемо е обградил мястото, ще се нуждаем от уменията ѝ да налага волята си на другите. От това, което си ми разказвала за нея реших, че тя ще успее да влезе в главата на краля и да го накара да забрави мъртвата кралица. А щом той се опомни и дойде на себе си, вече никой няма да дръзне да оспорва властта му.

– Значи си готов на съюз с най-омразната ти вещица, само и само да предотвратиш моя повторна среща със Съветника?

Вместо да отговори, Салдемир се покашля неловко и бързо смени темата:

– Какво ще правим с пленника?

– Пусни го да си върви. Нека разкаже на командирите си, че сме тук, знаем плановете им и сме готови да ги посрещнем.

След като възжетата около глезените и китките му бяха срязани, пленникът хукна да бяга без да се обръща. Салдемир го изгледа с добродушна усмивка и отново се обърна към Алгира:

– Конете на твоите похитители се разпръснаха по време на битката, но драконът ти едва ли ще се затрудни да ми улови един? Тогава и двамата с теб ще имаме какво да яздим... А какво стана с договора? Успя ли да убедиш Съветника да го подпише?

– Така и не разбрах за какво ти е нужен, но ето го.

Алгира се приближи до Риналу и измъкна от колчана стрелата с увития около нея документ. Размаха я победоносно и небрежно я подхвърли към война. А той проследи падането ѝ със смаян поглед и дори не посегна да я хване. Едва след няколко секунди проумя какво е това и се наведе, за да я вдигне. Разви невярващо свитъка и възкликна:

– Нима през цялото време е висял на седлото? И е могъл да падне и да се изгуби, докато летяхме да те търсим?

Момичето се усмихна и кимна утвърдително. Прекомерното внимание, което Салдемир обръщаше на нещо толкова незначително и безполезно, видимо я забавляваше.

– Може ли да задържа и стрелата заедно с договора – развълнувано попита приятелят ѝ. – Ще я показвам всеки път, когато разправам тази невероятна история. Може би така ще ми повярват.

– Ама разбира се, стига да убедиш Лиандра да ми направи друга в замяна. Трябва да се гордееш със сестра си. Толкова е умела във всичко, с което се захване. Нейните стрели летят най-точно и най-далече.

– Не една, десет ще ти направи, веднага щом се приберем у дома! Защото там отиваме, нали? Няма да ходиш пак при Хаймдес?

Без да му отговори, Алгира продължи да рови в колчана си и след малко измъкна искрящо белия рог от еднорог. Повъртя го замислено в ръцете си и накрая го размаха пред самия нос на Салдемир:

– Мисля, че разбрах как съм се свестила от упойката на Съветника. Помниш ли, че ти разказвах за лечебните свойства на тези рога? И по-точно за това, че повишават защитните сили на тялото и му помагат да се пребори с всяка отрова. Преди векове Мойлири е била прободена с такъв рог и изглежда това я е спасило от смъртоносната билка на Еларика. А точно с този рог самата аз порязах пръста си неотдавна...

Внезапно ръката на Алгира увисна във въздуха, а в очите ѝ припламнаха игриви искрици. Тя сграбчи дланта на Салдемир и заби вълшебния рог в нея.

– Какво правиш? – удивено извика той.

– Може би нищо. Ако греша, за теб това ще е просто още една малка раничка. Нито първата, нито последната. Но ако съм права... – ъгълчетата на устните ѝ едва доловимо се извиха нагоре в дяволита усмивка.

– Какво, ако си права? – полюбопитства Салдемир. – Да не би да ме убоде, за да ме предпазиш от отравяне? – досети се той.

– Не съм сигурна доколко точно помага. Но да, мисля, че поне донякъде отслабва действието на някои вредни съставки. Все пак гледай да не те улучват отровни стрели. Изобщо каквито и да било стрели...

– Сега ако се окаже, че вече не мога да се напия, поне ще знам кого да обвинявам за това – усмихна се весело Салдемир и замахна да я удари с престорено възмущение. Но си спечели гневния поглед на Риналу. Главата на дракона мълниеносно се стрелна във въздуха и застрашително увисна над човека, готова всеки миг да го захапне през кръста.

– Само се шегувам! Кажми му, че само се шегувам! – замръзна на място войнът.

– Той също! – избухна в смях Алгира, очевидно забавлявайки се от ситуацията.

– Не знаех, че драконите могат да се шегуват – смутено прошепна Салдемир, докато предпазливо отстъпваше назад.

– Защо да не могат? – удивено повдигна вежди момичето. – Защото си мислиш, че не са нищо повече от жестоки и безпощадни

чудовища? Ако ги опознаеш по-добре, ще видиш, че не са по-различни от хората.

– Добре де, може би не са чак толкова свирепи и кръвожадни. Оценявам чара, с който покоряваш сърцата на хора и животни. Но наистина не разбирам как тази грамада от зъби, нокти и мускули още не те е изгълтала? Какво, освен храна, вижда той в теб и какво, освен пламъци и криле, намираш ти в него?

– Когато имаш дракон за приятел е лесно да свикнеш с мисълта, че над облаците винаги е слънчево. И светът вече не ти изглежда толкова мрачен и бездушен. А това някак неусетно ти вдъхва вяра, че нещата все някога ще се оправят. И те изпълва с надежда и трепетно очакване на новата зора.

Нощта бавно се спускаше над света и забулваше бъдещето с тъмното си наметало. Но после започнаха да изгряват звездите и да откряват любопитните си очи, озарявайки мрака с бледите си светлинки. Някои от тях питаха, други обвиняваха, трети ласкаво зовяха. Но имаше и такива, които сочеха пътя към дома. И само сърцето знаеше коя да последва.

9. ВЕЩИЦАТА И КРАЛЯ

Алгира никога не беше виждала ликуването на цял един град. Макар че от високо хората приличаха на дребни и неразличими мравки, обзелите ги чувства нямаше как да се сбъркат. Нито пък можеше да се изтълкува погрешно начина, по който всички в миг изоставиха заниманията си и се устремиха към площада. Голямото разстояние скриваше изписаната по лицата им възбуда, но развълнуваната човешка река си личеше съвсем ясно. Буйните ѝ талази заляха улиците на Нубеслир като придошлите води от топящи се напролет ледове и весело се разплискаха между къщите.

Но младата жена не можеше да си представи, че тъкмо тя беше източникът на този радостен изблик. И дори не подозираше, че хората дни наред бяха следили хоризонта с тревожна надежда, очаквайки завръщането ѝ. Тържествен звън на камбани се носеше над покривите, за да извести, че бдителните стражи са забелязали Риналу. Въздухът бе изпълнен с оживени гласове и тропане на забързани стъпки. Никой не искаше да закъснее и да изпусне новините, които драконът носеше на могъщите си криле. И всеки искаше да се докосне до неговата ездачка и да я поздрави.

Смаян шепот се понесе между посрещачите, когато забелязаха, че ездачите всъщност са двама. Усмиввайки се уморено, Алгира и Салдемир скочиха на земята почти едновременно и мигом бяха наобиколени от любопитната тълпа. Тя беше толкова гъста, че Лиандра с труд си пробиваше път през нея, размахвайки въодушевено ръце.

– Храна за дракона! – извика високо вещицата. – Моля ви, дайте му някакво месо. Той летя дълго и е много гладен... – После смутено извърна поглед и вече по-тихо добави: – Само доброто му възпитание го възпира да не се нахвърли върху вас.

Няколко човека предвидливо бяха взели по нещичко и към широко отворената паст на Риналу полетяха парчета хляб и късове

месо. Други състрадателно закимаха с глави и се отправиха към домовете си за изостанала храна. Но при последните думи на Алгира всички останали се разтичаха насам-натам и площадът бързо опустя. Лиандра радостно се втурна напред и се хвърли на врата на брат си.

– Донесете и на нас! – провикна се гръмогласно Салдемир. – Ние също сме гладни.

Сестра му най-после го освободи от горещата си прегръдка и леко тупна на земята. Широко отворените ѝ очи нетърпеливо подкачаха между засмените лица на двамата и извисяващата се над тях глава на дракона.

– Така се радвам да ви видя и тримата! Толкова се тревожех за всички вас, особено за Алгира. Какво стана, открихте ли северната армия? Много ли беше студено? Риналу да не би да се намръзна? Тежко ли му беше да ви носи двамата? И защо се върна сам първия път? А Съветникът какво каза? Съгласи ли се да подпише договора? Разказвайте, де!

– Спокойно, добре сме – успокои я вещицата. – Намерихме армията, не замръзнахме и убедихме Хаймдес да признае заслугите ни писмено.

Салдемир измъкна стрелата с увитата около нея хартия и я размаха пред невярващите очи на Лиандра. После вдигна документа високо над умолително протегнатите ѝ ръце.

– Аз не исках да тежа на скъпия на сърцето ти дракон, Алгира настоя да се кача на него. А тъкмо си бях намерил една кротка кафява кобила, с която да се прибера. Вярно, не беше ВихроГрив, но все щеше да ме доведе дотук с тихия си спокоен ход.

– Да, но след цяла седмица! – не особено любезно го прекъсна Алгира. – А времето ни е ценно.

Хората от най-близките къщи се върнаха първи. Носеха сурово и печено месо, хляб, сирене и плодове. Постепенно към тях започнаха да се присъединяват и живеещите в по-отдалечените части на града и дори отвъд крепостната стена. Пред Салдемир се изви дълга опашка от желаещи да видят и пипнат договора. Те оставяха храната пред него и с благоговение докосваха парчето хартия, донесло свобода на града им. Войнът приемаше даровете с благодарност и лакомо се угощаваше с един свински бут. Със свободната си ръка мятеше другата храна право в зейнала уста на Риналу. От време на време драконът затваряше за миг зъбатата си паст, преглъщаше почти без да дъвчи и отново я отваряше широко.

Макар че беше гладна като вълк, Алгира си взе само кошница с плодове. Тя усещаше витаещото във въздуха тревожно любопитство и се постара да го задоволи. Често прекъсван от тихо хрупане и отривисто поемане на дъх, разказът ѝ беше кратък и сбит, като спестяваше особено страшните подробности. Но нямаше как да пропусне битката със зловещите шестокраки чудовища, плюещи киселина. Въпреки че щастливата развръзка беше ясна за всички, очите на слушателите ѝ станаха почти кръгли от изпълнилия ги ужас. А когато вещицата стигна до срещата с шайгунарка и падането на Риналу, Лиандра нададе приглушен писък и побягна нанякъде.

Видът на притихналата тълпа накара Алгира да спомене, макар и бегло, за предателството на Съветника. Не можеше съвсем да го пропусне, но и не искаше да тревожи хората и да подхранва страховете им. Все пак те се бяха събрали да слушат за дръзки подвизи и героични приключения. Затова тя благодари от сърце на Салдемир за спасението си и го помоли да разкаже по-подробно за своето участие. Част от историята беше нова и за нея самата, така че момичето се облегна на крилото на Риналу и се заслуша в спокойния глас на война.

– Е, то няма много за разправяне. Драконът свърши най-важната работа, като проследи миризмата на Алгира. А щом настигнахме похитителите стана страшно. Той ги връхлетя като хала и разхвърля коне и хора все едно бяха мравки. Изгаряше ги с огън, разсичаше ги с нокти и ги разкъсваше със зъби. Враговете падаха мъртви преди да разберат какво им се случва. За мен останаха само тези около каруцата, защото драконът се страхуваше да не нарани Алгира. Така че скочих на земята и се хвърлих напред.

Несвикнал да разказва за подвизите си, Салдемир се разпалваше все повече и повече. Той извади меча си и го размаха във въздуха, описвайки широки дъги с него. Блокираше атаките на невидимите си противници и им нанасяше съкрушителни удари, а ДракоПлам свистеше и проблясваше като жив. Хората припряно се отдръпнаха назад, за да освободят повече място на вживелия се в историята си войн.

– Нападнаха ме едновременно двама, но успях да отбия меча на първия със своя. Вторият се опита да ме наръга с копие, но аз се извъртях настрана и го съсякох. През това време драконът изпепели други трима на място и шибна четвърти с опашката си. Онзи излетя във въздуха и изобщо не видях къде падна. Лесно довърших оста-

налите, но главатарят на бандата не се даваше лесно. Беше умел боец, а аз исках да го запазя жив, за да може Алгира да го разпита.

Тежкото острие прелетя на педя над главата на един твърде бавен слушател и Салдемир стреснато спря десницата си във въздуха. Изкашля се смутено и с виновна гримаса прибра меча в ножницата. После набързо довърши разказа си, а след него и свинския бут. Но макар че позасити глада си, не успя да утоли любопитството на хората. Всъщност само го разпали още повече.

– И какво стана после? – надигнаха се нетърпеливи гласове сред тълпата.

– Главатарят каза ли ви нещо? – викаха други.

– Научихте ли плановете на Съветника? – по-разсъдливите искаха да обхванат цялостната картина.

– Градът ни в опасност ли е? – надделя практичността в няколко войника от гарнизона.

– Този шайгунарк ще дойде ли насам? – разтревожена майка притисна към себе си двете си невръстни дечица.

Алгира се постара да отговори на въпросите на хората, но не успя да разсее страховете им. А не се осмели да разкрие плановете си, защото не знаеше кой слуша. Пък и не обичаше да вдъхва напразни надежди. Всички заедно щяха да посрещнат обвитото в мъгла бъдеще и всеки поотделно щеше да се бори за собственото си щастие. Едни щяха да избягат, други да почнат да хленчат и да се вайкат, а трети щяха да бранят града докрай. Тя самата щеше да направи всичко по силите си, за да помогне на последните.

Всички в Нубеслир очакваха пристигането на вещицата, дракона и война, макар и по различни причини. Едни с вяло любопитство, други с нескрита тревога, а някои дори се бяха обзаложили за изхода от опасното пътуване. Но освен Лиандра само още един човек броеше миговете от заминаването на Риналу и неговата ездачка със свито от болка сърце. Само още един живот беше пряко обвързан с благополучното им завръщане.

Макар че допреди няколко дни Ибдейн дел Блейн дори не познаваше Алгира, сега съдбата ѝ живо го вълнуваше. Още преди заминаването на младата вещица, Салдемир се беше заканил да го накаже жестоко, ако Съветникът предаде доверието ѝ. После го беше затворил в малка, макар и удобна килия. И оттогава очите на посланика нервно обхождаха късата ивичка от хоризонта, която се

виждаше от тясното прозорче. А надеждата му намаляваше с всяка следваща песъчинка от безжалостно изтичащото време.

Преграденият с решетки отвор гледаше на изток и пленникът нямаше как да види пристигането на Риналу. Нито пък можеше да чуе тихото махане на крилете му. Досети се какво става по възбудената глъчка, която изведнъж започнаха да вдигат стичащите се към площада хора. Едва тогава въздъхна с облекчение и зачака обещаното си освобождаване.

Дълго време никой не идваше. Най-накрая отвън се разнесоха силни гласове и вратата се отвори. Но в стаята не стана по-светло, защото широкоплещестият Салдемир почти изцяло запречваше входа. Лицето му беше намръщено и гневно, така че Ибдейн прехвърли всичките си надежди върху Алгира, която също беше дошла. Тъничкото ѝ тяло ловко се промъкна покрай могъщата фигура на война и озари тъмната килия с недоловимото си сияние. Като слънчев лъч, пронизващ гъстата облачна пелена, като очарователна пратеничка на светлината, прогонваща мрака и студа от душите човешки.

– Ето, видяхте ли, нали ви казах? Нямаше никакъв смисъл да ме държите затворен. Ти си тук, жива и невредима, така че Съветникът явно е спазил обещанието си – започна ведро посланикът, но момичето възмутено размаха пръст пред лицето му.

– Хаймдес ме предаде на враговете ни, които искаха да ме убият с някакъв ужасен ритуал! Знам, че не ти е разкрил плановете си, но е крайно време да преоцениш вярата си в него...

Салдемир нахълта в килията като буреносен облак и вдигна безпомощния Ибдейн във въздуха. После го блъсна в стената и го изгледа свирепо:

– Свършено е с теб и преструвките няма да ти помогнат! Обещах ти да те накажа жестоко, ако нещо ѝ се случи, а не съм от хората, които не държат на думата си.

Притеснена от развоя на събитията, Алгира омекна малко и се опита да укроти разярения войн:

– Остави човека на мира! Казах ти, че надникнах в съзнанието му и той наистина не знаеше нищо за капана на господаря си.

Салдемир я погледна изумено и промърмори, леко разколебан, без обаче да отслабва хватката си:

– Ти му вярвай, щом искаш, но аз нямам твоята дарба. Знам само това, което виждам и чувам. Затова мен може да убеди по един-единствен начин – като разкрие местоположението на краля. Само така ще докаже, че е предан на народа, а не на Хаймдес!

Усмивката на Ибдейн се стопи като лунен сърп в последна фаза и той съкрушено вдигна ръце:

– Но аз... не знам! Много бих искал да ви помогна, но Съветникът пази това в тайна. А тези, които се осмеляват да попитат, веднага заминават в съвсем явна посока – при далечните си прадеди.

После умолително погледна към Алгира:

– Моля те, кажи на приятеля си, че нямам представа къде...

– Няма какво толкова да се церемониш с него! – ядосано го прекъсна Салдемир, обръщайки се към вещицата. – Просто влез в ума му и виж къде Хаймдес е скрил краля.

Посланикът уплашено завъртя глава наляво-надясно и отстъпи назад, опитвайки да се скрие зад Алгира. Но тя успокояващо му махна с ръка и хвърли укорителен поглед към война:

– Опасявам се, че не е толкова просто. Лесно бих могла да извлека от него отговора на въпроса, ако посланикът го знаеше и се опитваше да го запази в тайна. Повярвай ми, щях да разбера, ако беше така...

– Готов съм да ви помогна с всичко, с което мога – Ибдейн беше самата услужливост.

Салдемир го изгледа преценяващо и замислено се почеса по челото:

– Предполагам, че кралят се намира в някое добре укрепено място. Някъде, където могат да му осигурят както нужния разкош, така и непробиваема охрана. Вероятно е в някоя малка високопланинска крепост, за да могат по-лесно да пазят тайната. Аз лично бих избрал някоя труднодостъпна, например "Ригърлунд".

Посланикът се оживи при първите думи на война, но после отново посърна:

– Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но не е там. Или поне – не беше преди няколко месеца. Тогава бях на инспекция в тази крепост и огледах навсякъде. Няма начин да съм го пропуснал. Освен ако не са го преместили по-късно...

– Не, не мисля, че Съветникът би рискувал да го мести. Все някой щеше да се разприказва. Щом е решил да запази нещо в тайна, ще ограничи колкото се може повече броя на запознатите и ще избие всички останали. А ако започне да мести краля, ще му се наложи периодично да разширява кръга на осведомените и после да ги отстранява. Това би породило въпроси, което би довело до нови убийства и още повече въпроси...

В надвисналата тягостна тишина Ибдейн се сви под тежкия поглед на Салдемир. Промърмори нещо неясно в опит да се оправдае, после отчаяно махна с ръка. Тогава на Алгира ѝ хрумна идея:

– Добре де, значи не е в "Ригърлунд". Ами останалите крепости? Бил ли си на проверка в още някоя? Можем ли да изключим и друга?

– ... и така да скъсим списъка с възможните! – радостно блеснаха очите на Салдемир.

Най-после посланикът се почувства в свои води. Той се усмихна широко и кимна утвърдително:

– Всъщност да, защото обстойно изследвах повечето. Преди година Съветникът ми заповяда да обиколя граничните крепости, за да проверя готовността им за битка. Даде ми документ, с който задължаваше командирите да ми оказват пълно съдействие. Така че ги посетих една по една, влязох навсякъде и огледах всичко. Наказах един снабдител заради забавени доставки и написах две препоръки за дребни подобрения. Но като цяло останах доста доволен от видяното. Състоянието на защитните стени, бойните машини и оръжията, както и военната подготовка на хората беше впечатляващо. Крепостите във вътрешността на кралството не бяха толкова важни, но реших да проявя старание, като проверях и тях. Както и очаквах, дисциплината там не беше на ниво, а на места имаше и остра нужда от ремонти. Съборени стени, рухнала стражева кула, скъсани вериги и повреден подвижен мост, който не можеше да се вдига. В "Острозъбата твърдина" обаче въобще не ме пуснаха. Представяте ли си? Мен, Ибдейн дел Блейн, третия от дясната страна на Краля, отговорен съветник, главен преговарящ, помощник-ковчезник...

– И така нататък – не издържа Алгира дългата тирада. – И защо не те пуснаха в "Драконов Зъб"?

– Оказа се, че Съветникът организира там военни игри. Два легиона обсаждат крепостта и нападат отвън, трети я защитава и отблъсква атаките им. Битките се водят с тъпи мечове, стрелите са без върхове, а катапултите мятат бали слама, но всичко останало е съвсем истинско. Условията на ученията са съвсем близки до бойните, мостът е вдигнат, а командирът на крепостта има изрична заповед да не пуска никого вътре.

– Кой ти каза това? За първи път чувам за такива учения! – недоверчиво присви очи Салдемир.

– Говорих лично с предводителя на нападащата армия, генерал Огринади! За него поне си чувал, надявам се – запази присъствие на духа Ибдейн. – Той се похвали, че "Острозъбата твърдина"

никога не е била превземана – нито в тренировъчна, нито в истинска битка.

– Ами храна, вода и лекарства? Ами копия и стрели? Никоя крепост не може да издържи вечна обсада.

– Е, предполагам, че ги снабдяват с всичко необходимо. Сигурно си изтеглят провизиите и оръжията с въжета над стената. Може би понякога спират битката, за да се погрижат за ранените и да поправят пораженията. Възможно е и да сменят войниците, които нападат и се отбраняват, за да обучат повече хора. Не знам, не съм разпитвал толкова подробно. Като разбрах, че няма да ме пуснат, продължих към следващата крепост.

– Това е! – радостно възкликна Салдемир и се усмихна на унило светлата поглед Алгира. – Кралят трябва да е там! Това е единствената непроверена крепост, а и военните игри са идеалното прикритие. Никой не би се сетил да го търси там, а и никой, дори и най-високопоставеният благородник, не би могъл да стигне до него.

– Сигурен ли си? – попита скептично вещицата. – Теорията ти звучи логично, но дори на нас с Риналу ще ни е трудно да проникнем вътре, за да я проверим.

При тези думи лицето на посланика преbledня:

– Не си и помисляйте да нападате крепостта. Уверявам ви, там има достатъчно много истински оръжия, стрели с остри върхове и тежки ръбести камъни за катапултите. Там изпращат най-добрите войници, а в мига, в който ви забележат, и атакуващи и отбраняващи се ще се обърнат срещу вас. Нямате никакъв шанс да влезете, а излизането ще е напълно невъзможно. Не бих искал доблестните граждани на Нубеслир да обвиняват мен за смъртта ви.

Ибдейн завърши призива си с престорено раболепен поклон, хвърляйки тревожен поглед към вещицата и война. Но те вече бяха научили това, което им трябваше, така че просто си тръгнаха.

– Хей, ами аз? – извика затворникът след тях. – Помогнах ви, казах ви всичко, което знам! Няма ли да ме пуснете?

– Свободен си да отидеш където пожелаеш – подхвърли Салдемир през рамо, сочейки широко отворената врата. – Но, повярвай ми, точно сега този град е най-безопасното място на света. И единственото, което се пази от вещица и дракон.

Ярките лъчи на предобедното слънце заслепиха Алгира и тя присви очи, докато зениците ѝ привикнат с дневната светлина. Гладките бели камъни на околните сгради блестяха като малки огледала и градът приличаше на огромен диамант. А в самия му център, настанил се удобно в сянката на високата катедрала, кротко

дремеше Риналу. Уморените от дългия полет криле се повдигаха и спускаха, следвайки ритъма на дишането му. Изглеждаше толкова ужасяващо прекрасен, че момичето неволно спря и се залюбува на плавните извивки на дългото му тяло. Назъбените бронирани плочки по гърба му преливаха в островърхи люспи, над които леко потрепваха дълги твърди пера. Дебелите клепачи бяха спуснати над кръглите му очи и скриваха умния му и по-детски любопитен поглед. А могъщата му опашка, способна с лекота да прекърши дърво, беше прилежно подвита под него, сякаш той беше някаква огромна котка.

Само леко подаващите се от устата му зъби и дългите извити нокти показваха хищническата му природа. Но сега те бяха съвсем неподвижни и не изглеждаха толкова страшни. Плътно прибраните криле едва загатваха за яростната вихрушка, в която драконът можеше да се превърне само с едно тяхно махване. И съвсем нищо не издаваше притаилия се в него вулкан, готов да изригне и в миг да изпепели всичко наоколо. Но въпреки че Алгира добре познаваше тази жива и непокорна стихия, тя не можеше да си обясни нейната привързаност.

Площадът беше почти празен. Хората отдавна се бяха разотишли, само няколко хлапета се подаваха боязливо иззад ъгъла на близката къща и оживено обсъждаха заспалия хищник. Тънките им гласчета звънтяха като камбанки и Алгира приветливо им помаха. После се обърна към крачещия до нея Салдемир:

– Дватамата с Риналу отиваме в "Драконов зъб" и ще се опитаме да измъкнем краля, ако е там. Ти потърси Вилтаяна, но не забравяй да носиш гривната си с небесния камък. Той ще те защити от магията ѝ.

– Никога не се разделям с нея! – отгърна войнът десния ръкав, за да се похвали със стоманения обръч около китката си. – Но много добре знаеш, че не обичам вещици. Не е ли по-добре да се разменим – аз да отида за краля, а ти да се заемеш с Вилтаяна?

– Идеята не е добра, защото на теб ще ти отнеме твърде много време да стигнеш до крепостта на кон. Да не говорим, че едва ли ще те пуснат вътре, колкото и любезно да ги молиш. Съжалявам, но моят план повече ми харесва, дори и само защото е изпълним. Имаш ли някаква идея как да откриеш Вилтаяна?

– Когато ловуваш животно, отиваш при храната му. Когато преследваш човек, който търси небесни камъни...

– Намираш небесни камъни? – удивено го прекъсна Алгира. – Но как? Та ти не можеш да ги усещаш, нито пък знаеш къде има още?

– Не, щях да кажа, че ще питам хората за жена, която се интересува от тях – усмихна се широко Салдемир, доволен, че е успял да изненада момичето. После внезапно помръкна от обзелата го тревога:

– Ами ти? Как смяташ да проникнеш в "Драконов зъб"? И то по време на обсада, докато всички са в постоянна бойна готовност? А как ще откриеш краля? Дори наистина да е в крепостта, ще трябва да я претърсиш без никой те види!

– Първо, защитниците няма да очакват нападение от небето. И второ, мисля, че ще е доста лесно да го намеря. Той сигурно ще носи короната си, а на нея би трябвало да има доста небесни камъни. А за разлика от теб, аз мога да ги усещам отдалече.

– Ами ако не я носи? Ами ако по кралската корона няма небесни камъни? Или ако има, но те не са единствените в крепостта, нито дори най-големите? Та там може да има цяло ковчеже с тях, прибрано на сигурно място в някоя кула или подземие? Това няма ли да те заблуди и обърка? А и какво ще правиш, ако кралят откаже да тръгне с теб? Не, не мога да те пусна сама, твърде опасно е. Освен това планът ти зависи от прекалено много догадки и предположения.

– Знаеш, че няма да съм сама. Риналу ще ме пази, при това по-добре от теб. А краля мога да изведа и против волята му, ако се наложи. Доброволното му съдействие ще ни е необходимо едва по-късно и тогава ще прибегнем до услугите на Вилтаяна. И на мен не ми харесва мисълта да те изпратя след нея, но няма друг начин. Дори да не успее да те омагьоса, тя лесно може да те очарова. Не се разделихме като първи приятелки и не съм сигурна в нейната добронамереност. Така че ти и конят ти ще сте в много по-голяма опасност от мен. Затова недей да я молиш за нищо. Само ѝ обясни положението и нека тя сама реши дали иска да помогне.

– Не се тревожи за мен, ще се справя. Когато се върнеш тук с краля, ние с Вилтаяна вече ще ви чакаме. Даже може и още вещици да ти доведат...

Пламенните думи на Салдемир имаха за цел да успокоят Алгира. Но войнът изобщо не осъзна колко ловко тя беше насочила разговора към неговото пътуване, карайки го напълно да забрави тревогата си за нея. След като отново я увери в успеха си, той отиде да се приготви за тръгване. И малко по-късно копитата на

ВихроГрив изчаткаха по каменната настилка на главната улица, преди да заглъхнат някъде отвъд градската порта.

Относително доволен от живота и поне донякъде сит, Риналу блажено дремеше на площада. Алгира прибра малко от останалата храна за из път и се приближи до него. Постави длан върху главата му, като внимаваше да не се пореже от острите ръбове на люспите. Пърхайки като пеперуди, ласкавите ѝ мисли се промъкнаха в спящото съзнание на дракона и леко го погъделичкаха, за да го събудят. Но тялото му дори не трепна, затова тя стана по-настойчива. Не след дълго той отвори очи и недоволен се размърда. Изпъна дългата си шия и завъртя глава наляво-надясно, разпери широко криле и размаха опашка. Накрая изви нагоре гръб, протегна предните си лапи и задраска с нокти по земята, прогонвайки последните остатъци от сладка ленивост.

– Какво става, пак ли тръгваме нанякъде? – все още сънено попита той. Не можеше да види момичето с двете си очи, защото то беше застанало точно пред носа му. Затова завъртя глава настрани и въпросително впери в нея огромната си пламтяща зеница.

– Съжалявам, но се налага – кратко отвърна Алгира.

– Но защо? Тук тъкмо започна да ми харесва! – вяло възропта драконът. – Хората се отнасят добре с мен, хранят ме, а и ми се струва, че вече не ги плаша толкова, защото все по-рядко подушвам страха им. Пък и аз свикнах да гледам на тях не само като на плячка. Започнах да ги различавам и да забелязвам повече от това кой колко е охранен. Защо не поостанем още малко?

– Защото имаме много важна работа, която не сме довършили. Но след това ще те оставя да си почиваш. Обещавам! Ще ходим където поискаш и ще правим каквото пожелаеш.

– Не искам да се оплаквам, но не си спомням два поредни дни, в които да не сме правили нищо. Така че извинявай, но ми е малко трудно да ти повярвам.

Пренебрегвайки явното нежелание на Риналу, Алгира се готвеше да се покатери върху него. Но в този момент към тях дотича запъхтяната Лиандра и се изпречи пред дракона.

– За малко да закъснея! Не успях съвсем да го довърша, но чух, че вече тръгвате. А много исках да ти го дам, защото мисля, че може да ти потрябва.

И тя протегна към Алгира нещо подобно на широк и дебел пояс, направен от тънка тъмносиня тъкан. Той беше старателно сгънат, намотан и овързан, а от него висяха няколко примки, ленти

и възженца. Заради тях приличаше на гигантска гъсеница, но нищо не подсказваше предназначението му.

– Дай да ти го сложа. Обърни се, де! Носи се на гърба и се връзва на кръста и под мишниците. Но първо свали лъка и колчана със стрелите и ги прибери в този кожен калъф, за да не ти пречат. В малките отделения можеш да си държиш билки и други дреболии, а има и специален джоб за рога от еднорог. После ще го закачим отстрани на седлото, а сега опитай да познаеш как се използва подаръкът ми.

Алгира послушно кимаше и внимателно следеше чевръстите движения на Лиандра. Но всъщност нямаше никаква представа за какво служи неугледната дреха. Отначало реши, че е някакъв колан за инструменти или оръжия, защото целта очевидно не беше да украси тънката ѝ талия. Когато разбра как се носи, бързо осъзна грешката си. Любопитството все повече я обземаше и тя едва се съдържаше да не проникне в съзнанието на момичето и да научи отговора на загадката. Но нямаше да е никак учтиво, пък и огърлицата от небесни камъни надеждно защитаваше сестрата на Салдемир от въздействието на магията. А дяволитият блясък в очите ѝ подсказваше каква наслада ѝ носят изненадата и изумлението на "Говорещата с дракони".

– Добре де, предавам се! Какво е това? – не издържа накрая Алгира.

– Мисля да го нарека "БавноПад". Идеята ми хрумна докато наблюдавах колко плавно се спуска към земята един бръмбар, вкопчил се в широко листо. Тогава не обърнах внимание, защото никога не съм предполагала, че може да имаш нужда от нещо подобно. Но от разказа ти за шайгунарка разбрах, че не е невъзможно да паднеш от гърба на Риналу. И следващия път може да не е върху мек сняг, а върху остри скали. Затова взех едно голямо парче плат и му заших удобни ремъци, на които да висиш. После го сгънах и опаковах така, че да се отвори с едно дръпване на тази лента.

– Какъв е този плат? Няма ли да се скъса? – подозрително попита Алгира, докато разтриваше с пръсти лъскавата ефирна материя.

– Не се тревожи, много е здрав, макар че е тънък и лек. Също така е и много скъп и труден за намиране, защото се доставя от далечни страни. Но когато търговецът Галиартен разбра, че го искам за теб, само попита колко ми трябва. И ми го даде безплатно, защото си дребничка и за теглото ти не беше нужно голямо количество. За брат ми сигурно и два пъти повече нямаше да стигне.

Лиандра подскачаше наоколо, неспособна да скрие изгарящото я радостно вълнение:

– Удобно ти е, нали? И изобщо не тежи! Хайде де, кога ще го опиташ? Умирам от нетърпение да видя дали ще се получи! Бих го изпробвала и сама, но в целия град няма нито една достатъчно висока сграда. Дори и крепостните стени са твърде ниски. Трябва да знаеш, че бавнопадът ще е почти безполезен, ако не успее да се разгърне напълно.

– Не си сигурна дали ще се получи? Нали разбираш, че ако нещо се обърка, падането ще ме убие точно както би убило теб или който и да било друг човек?

Щастливата усмивка замръзна на устните на Лиандра. Но само след миг отново се върна, още по-уверена и жизнерадостна.

– Разбира се, че ще се получи! Освен това ти владееш защитна магия, с която да се предпазиш. А и Риналу никога не би позволил да пострадаш.

– Ако това беше вярно, то бавнопадът изобщо нямаше да ми трябва, нали така? Да не би просто да те е страх да го изпробваш сама? – усмихна се Алгира, забавлявайки се със смущението, което думите ѝ предизвикаха у Лиандра. После кимна успокояващо, докато се изкачваше по гърба на дракона:

– Не се тревожи, веднага ще проверя как работи. Но за всеки случай мисля да го направя над вода.

– И запомни – трябва да се издигнеш високо, преди да скочиш! – извика след тях Лиандра.

Риналу излетя стръмно нагоре, преминавайки право през средата на един нисък купест облак. Покривите на къщите се смалиха, конете се превърнаха в мравки, а хората съвсем изчезнаха. Назад остана и крепостната стена, обхванала града в грижовните си обятия. Отдалече тя приличаше на венчална халка, положена нежно върху надипленото тревистозелено сукно на хълмистата равнина. А лъкатушещата река синееше като незасъхналото мастило в нечетливия от вълнение подпис на влюбен жених.

Величествената красота на природата, съзерцавана от птичи поглед, отдавна предизвикваше в Алгира само изумление и възхищение. Тя вече почти не помнеше ужаса, който беше изпитала при първия си полет с Риналу. Далече в миналото бяха останали главозамайването, тревожното присвиване в стомаха и страхът от високото. Ликуващото усещане за свобода, шеметният възторг от сливането с небесата и щастието от споделянето им с приятел прогонваха всяка тревога.

Реката водеше началото си от неголямо планинско езеро. Гладката му повърхност приличаше на фина дантела, изтъкана от отраженията на белите перести облаци и тънките изумрудени дървета. Алгира плъзна последен поглед по бреговата ивица, готвейки се да изостави сигурността на драконовите криле и да се хвърли надолу. Решението ѝ пробуди отдавна забравеното безпокойство и му вдъхна сили. То се размърда и започна да расте и да си търси храна. Пропълзя обратно в сърцето ѝ, намери своето старо леговище и се настани в него, сякаш никога не си беше тръгвало. Сграбчи я за гърлото, обезсили мускулите ѝ, скова волята ѝ. Омайно прекрасно само допреди миг, кристално чистото езеро изведнъж придоби зловещ вид и се озъби насреща ѝ.

Усетила как страхът се разпростира из цялото ѝ тяло, Алгира стисна здраво очи, устни и юмруци. Наклони се силно надясно в седлото си, пусна се и полетя надолу. Все по-високо над нея Риналу продължаваше безметежния си полет, без изобщо да усети, че вече е сам. Момичето трескаво издърпа лентата на бавнопада и го освободи от опасващите го въжета. Тънкият син плат прошумоля и разцъфна над главата ѝ като огромно небесно цвете. Рязкото дръпване нагоре беше неочаквано и болезнено, но само след миг Алгира увисна във въздуха, сякаш беше завързана за облаците. Отначало ѝ се стори, че е напълно неподвижна и никога няма да стигне до езерото под нея. Едва по-късно проумя, че всъщност леко и плавно се спуска към водната повърхност. Победен от пленителната красота на гледката, страхът ѝ отстъпи и се сви на малко кълбо в стомаха ѝ.

Тя все още се намираше доста високо в небето и погледът ѝ стигаше чак до вечно замръзналите върхове на запад и на юг. А на изток, едва видимо между стръмните склонове, се мержелееше морето. Гладката му синева смътно проблясваше през маранята на огромното разстояние и избледняваше почти до бяло. Близо до хоризонта цветовете губеха силата си, а пейзажът оставаше без подробности. Дори величествените планински вериги се превръщаха в замъглени силуети. Но беше достатъчно само леко да сведе очи и килимът от зеленина, покриващ далечната земя, се разпадаше на отделни ясно различими дървета. Добре се виждаше и просеката между тях, издълбана от течението на буйната река.

Алгира дръпна едно от страничните въжета и плавно се насочи към брега. Но след няколко секунди то не издържа, отскубна се от снопа и изплющя с остър свистящ звук. Издигна се над бавнопада като тънка струйка дим, трептяща неспокойно във въздуха. Синият купол се изкриви, наклони се настрани и се понесе по спи-

рала надолу. Вещицата се въртеше и люшкаше безпомощно под него, опитвайки се да призове защитната си магия. Заради неравномерното опъване други въжета провиснаха и започнаха да се оплитат едно в друго. Някакъв шев се раздра със зловещ пукот, разкривайки небесната синева отгоре. Бавнопадът падаше все по-бързо.

Ужасеният писък на момичето се разнесе над гладката повърхност на езерото и достигна до ушите на Риналу. Драконът изви глава назад и с недоумение се взря в празното седло на гърба си. После уплашено се заоглежда наоколо, опитвайки се да открие своята изгубена ездачка. Слухът беше най-слабо развитото му сетиво, затова и беше свикнал да не разчита много на него. И сега не му помогна особено. За щастие почти веднага забеляза странното синьо нещо, което се носеше във въздуха далече назад. Но му отне няколко безценни секунди, преди да проумее, че висящото под него тяло беше Алгира. Той бързо зави обратно и се устреми към нея. Този път обаче великолепните му ловни умения се оказаха недостатъчни. Усуканите въжета и неправилната форма на платното пречеха да се предвиди лъкатушещата линия на движението му. А и въздушните струи от махащите криле на Риналу го вееха и подмятаха насам-натам като перце, което още повече затрудняваше улавянето на приятелката му.

След миг тя се заби в ледената вода и рязкото охлаждане едва не спря сърцето ѝ. Силният удар разплиска висок фонтан от летящи навсякъде пръски. Фините капчици проблеснаха в светлината на слънчевите лъчи и за кратко засияха в цветовете на дъгата. Зашеметеното момиче размаха ръце и крака, опитвайки се да изплува нагоре. Но мокрите въжета натежаха и започнаха да потъват, повличайки го със себе си. Алгира се бореше с тях, но те все повече я омотаваха и омаломощаваха. Отривистите ѝ движения стреснаха няколко любопитни приближили се рибки и те уплашено се стрелнаха към дъното. От него се издигаха кривите клони на прекършено и довлечено отнякъде дърво и се протягаха към нея като дълги кокалести пръсти, жадуващи смъртта ѝ.

Кръжащият отгоре Риналу обезпокоено наблюдаваше как леката синя тъкан плавно се разстила над затихващите вече вълни. Знаеше, че приятелката му е някъде отдолу, но нямаше как да я достигне. Тя му беше помогнала да превъзмогне страха си от водата и дори го беше научила да се държи на повърхността. Но той не беше водно животно и да се гмурне в дълбокото беше отвъд предела на смелостта и способностите му. Затова увисна във въздуха и с няколко сграбчващи движения на ноктите събра и напласти плата,

така че да го хване без да го разкъса. После го вдигна и полетя към брега. Там изтегли зъзнещата и останала без дъх Алгира на пясъка и се опита да я сгрее и изсуши с диханието си.

Тя изкашля водата от дробовете си и бързо се съвзе. А щом се постопли малко, бледите ѝ бузи отново порозовяха. Усмивайки се неловко, момичето се изправи на крака и най-накрая се освободи от оплелите я възета. После с привично движение прокара пръсти през влажната си още коса, за да я почисти от полепналите листа и клонки. Тревогата за живота ѝ постепенно напусна Риналу и той огорчено кимна към мократа безформена дрипа, в която се беше превърнал бавнопадът:

– Какво е това?

Макар че все още не беше възстановила съвсем дишането си, Алгира се постара мислите ѝ да звучат възможно най-ведро и небрежно:

– О, това е най-новото изобретение на Лиандра. Нарича се "БавноПад", защото ти помага да падаш бавно и да се приземиш безопасно.

– БавноПад! – презрително повтори Риналу. – Май не отговаря на името си, повече ми прилича на "БързоУбиец". И точно това ще направя с Лиандра, веднага щом я видя!

– Шегуваш се, нали? – неуверено се усмихна Алгира.

– Разбира се! Няма как да нарека този парцал "БързоУбиец", защото това име вече е запазено за драконите.

– Тя само искаше да ми помогне. Направи бавнопада специално за мен и аз трябваше да го изпробвам. Затова те помолих да прелетиш над езерото.

– Искаш да кажеш, че не си паднала от мен? Че си скочила нарочно? – от възмущение люспите по шията на Риналу настръгнаха. – Но защо трябваше да го правиш? И защо не ми каза?

– Щеше ли да се съгласиш, ако ти бях казала?

– Не, разбира се! Аз ли трябва да ти обяснявам колко опасно е падането?

– Точно затова и не ти казах!

Мислите на дракона бяха пълни с укор и разочарование:

– Когато те срещнах за първи път не знаех нищо за приятелството. После ти ми го обясни и оттогава научих много за него. Разбрах например, че в началото ти просто си се опитвала да се спасиш. Да ми попречиш да се нахраня с теб. Сега се радвам, че ме спря, защото те оставих жива и ти постепенно се превърна в нещо много важно за мен. В най-важното нещо в живота ми! Ти ме про-

мени, превърна ме в нещо различно, при това без да използваш магията си. Но изглежда не разбираш, че като всяка сила и тази идва със своите отговорности. Не може да си приятел с някого само когато имаш нужда от крилете или от огъня му. А след това да го забравиш и да спреш да се интересуваш от чувствата му. Не може така безразсъдно да рискуваш живота си! Ами ако беше загинала? Ако те бях изгубил? Изобщо ли не помисли за мен? Приятелството е като река, която тече и в двете посоки... Какво става, защо бузите ти изведнъж станаха толкова топли? Да не би да се разболяваш?

– Добре съм, нищо ми няма – преглътна сухо момичето.

– Не ме лъжи! Очите ми са чувствителни към топлината и усещат и най-малката ѝ промяна. Знам какво виждам.

– Добре, добре! Това се нарича "изчервяване" и е неволна проява на чувството ми за вина – наведе глава Алгира под осъдителния поглед на Риналу. – Макар че ти прилича на болест на тялото, наранена е само душата ми. Ужасно ме е срам, но най-унизителното е, че точно ти, един кръвожаден дракон, ми напомни какво значи приятелството. Напълно си прав. Сгрехих и те моля да ми простиш. Трябваше да ти кажа, да те предупредя, да се посъветвам с теб. Просто не очаквах скачането с бавнопада да се окаже опасно. А и Лиандра толкова се постара да го направи, че не исках да я разочаровам.

Макар и съвсем искрено, извинението на момичето още повече ядоса дракона:

– Значи за да не нараниш чувствата ѝ реши да пренебрегнеш моите? Знаеш ли колко се уплаших за теб?

– Вече ти казах, че съжалявам. Хайде сега да се върнем при Лиандра, за да оправи бавнопада. Идеята ѝ е чудесна и той може да се окаже полезен.

– Ама ти наистина ли мислиш отново да го използваш? Не ти ли стига, че веднъж вече едва не загина?

Без да отговори, Алгира събра закуп мокрия бавнопад и го омота с въжетата му. После понечи да се покатери по гърба на дракона, но той се изправи на крака и извиси шията си нагоре. Момичето се престори, че не разбира нежеланието му и посегна да се хване за ремъка, с който беше вързано седлото. Тогава Риналу изръмжа неодобрително и се дръпна назад, а в очите му проблеснаха гневни късчета лед. Тесните му черни зеници се свиха още повече и от тях полъхна мрачния хлад на нощно зимно небе.

– Как да те пазя, като не ми казваш какво смяташ да правиш? Не мога да те закрилям от самата теб, никой не може! Щом не споделяш плановете си с мен, оправяй се сама!

– Не се сърди, де! Планът ми е да се върнем за малко в града, а после да продължим към една планинска крепост. Хайде да тръгваме, ще ти разкажа по пътя.

– Ами върви, тогава. Градът е натам – посочи драконът с крило.

– Надявах се да отидем заедно? Далече е, а ти летиш много по-бързо, отколкото аз ходя.

Алгира се повъртя още малко наоколо, опитвайки се да склони Риналу да промени решението си. Но той изглеждаше все така непреклонен и накрая тя пое в указаната от него посока, като едва сдържаше сълзите си. В града щяха да ѝ дадат кон, с който да стигне до "Острозъбата твърдина". Но как щеше да се промъкне в непристъпната крепост, обсадена от цяла армия? И какви шансове имаше да спечели надигащата се война без помощта на могъщия си приятел? Щеше ли той да се върне при нея, щеше ли отново да ѝ проговори? Разкъсвана между дълг и дружба, тя крачеше тежко и трмаво, сякаш носеше планина на гърба си.

Беше вървяла десетина минути, когато над главата ѝ тихо прошумоляха драконови криле и Риналу кацна пред нея. Той се приведе надолу без да я погледне, позволи ѝ да го възседне и излетя тежко и трмаво. Обидата му личеше във всеки мах, движенията му бяха лишени от стремителност, в унилите му мисли нямаше и капчица въодушевление. Чувстваше се предаден и това убиваше способността му да изпитва радост.

– Благодаря ти, че се върна! – плахо се усмихна Алгира.

– Не мога да понасям самотата, а ако не сме заедно, все едно вече съм те загубил. Щом не мога да ти попреча да се забъркваш в неприятности, по-добре да съм до теб, за да ти помагам да се измъкнеш от тях.

Полетът до града беше съвсем кратък и когато приближиха, Риналу се снижи и кацна точно пред главната порта. После прилекна с предните си крака, за да може Алгира по-лесно да слезе от него. Тя пъргаво скочи на земята и посегна да го погали по ноздрите. Но драконът отдръпна глава, изпръхтя недоволено и се отдалечи.

– Свърши това, за което дойде, а твоите криле ще те чакат тук.

– Не ме наказвай толкова сурово. Приятелите си прощават грешките, нали така? – опитаха се да го догонят мислите ѝ, но той не отговори.

Алгира бавно пое към крепостната стена, като на всяка крачка се обръщаше назад, за да погледне Риналу. Застиналите туловища на двата нерфолда се извисяваха към небето като огромни защитни кули и тя неволно потръпна. За първи път ги виждаше отдолу, защото досега беше влизала в града само по въздух. Изглеждаха величествено за идващите с мир, но не предвещаваха нищо добро за носещите омраза в сърцата си.

Широко отворените порти я посрещнаха с приветливо посърцване на старите си панти. От дебелите греди лъхаше на сигурност и домашен уют. Гостоприемните улици я канеха да остане с хилядите си миризми и безгрижната глъчка на минавачите. Хората радостно я поздравяваха, но потънала в мрачните си мисли, тя почти не ги забелязваше. Така стигна до Лиандра.

– Хей, бързо се връщаш! Но какво си направила с бавнопада ми?

Алгира протегна напред неумело сгънатия плат с омотаните около него въжета. Пакетът изглеждаше доста зле, беше скъсан и мръсен и от него още капеше вода.

– Не мина съвсем според очакванията – със съжаление каза тя.

– О! – разочаровано възкликна Лиандра и се зае да разстила повредения бавнопад направо на площада.

– Отначало всичко беше наред – опита се да я успокои Алгира. – Спусках се наистина много плавно. Но когато реших да завия...

– Да, да, ясно... Погледни тук! Въжето не се е скъсало, само се е развързало от единия край. Сигурно не съм стегнала добре възела, защото бързах да не ви изпусна. А след това този шев не е издържал на повишеното натоварване заради неправилното разпределение на тежестта... Ей сега ще го поправа. Не се тревожи, няма да се повтори.

Сестрата на Салдемир вдигна очи от творението си и внимателно го нави и сгъна. После се изправи, притиснала го към себе си като бебе, и виновно сви рамене.

– А къде е Риналу? Защо не дойде и той? – любопитства тя и надникна зад гърба на вещицата, сякаш очакваше драконът да се е скрил там.

– Остана отвън – тъжно поклати глава Алгира. – Струва ми се, че този път доста го уплаших.

Двете отидоха в работилницата, която жителите на Нубеслир щедро бяха предоставили на Лиандра. Освен голямото огнище, коващия мех и множеството инструменти, окачени по стените, там имаше и неща, каквито вещицата никога не беше виждала. Предназначението на някои от тях можеше да се отгатне, останалите придаваха загадъчен вид на осветяваната от ярките пламъци стая. Миризмата на горящо желязо се смесваше със слабия аромат на пролетни билки и човек неволно се озърташе в търсене на витаеща наоколо магия.

Само след половин час бавнопадът беше поправен, почистен, изсушен и прилежно стъкмен. Лиандра обясни на Алгира как се навива, сгъва и връзва, след което отново го сложи на гърба ѝ. Тя добре беше преценила теглото на драконовата ездачка и беше използвала толкова малко плат, че пакетът беше голям колкото колчан. Чевръстите ѝ движения издаваха интуиция и умение, недостижими и за много по-възрастни и опитни майстори.

На излизане от малката работилница вещицата спря и замислено се облегна на рамката на вратата. После се извърна назад и блуждаещият ѝ поглед се зарея по рафтовете в преследване на внезапно осенилата я идея:

– Пазиш ли още мерките, които взе на Риналу, за да направиш драконовото хвърчило?

– Да, разбира се! – недоумяващо отвърна Лиандра. – Какво ти се върти в главата?

– Искам да направиш колкото се може повече и по-големи хвърчила, приличащи на дракони. Но не си губи времето да ги украсяваш, защото няма смисъл. Вместо това ще е чудесно, ако се сгъват или разглобяват, за да се пренасят по-лесно.

– Веднага ще се заема!

След като се сбогува за втори път в рамките на деня, Алгира се върна при очаквания я Риналу. Както и предполагаше, гневът му беше започнал да се топи, макар че все още проблясваше като ледени кристалчета в очите му. Погледът му вече не избягваше нейния, но и не се задържаше за дълго, сякаш видът на лицето ѝ му причиняваше болка.

– Готов ли си да тръгваме? – бодро попита момичето, докато се наместваше по-удобно в седлото си.

– Няма да мръдна оттук, докато не ми кажеш къде отиваме, какво ще правим там и колко опасно ще бъде за теб! Щом ще те водя при водата, имам право да знам колко е дълбока и дали можеш да плуваш!

Алгира не искаше да подхранва тревогата му, затова беше пестелива на подробности:

– Трябва да проникнем в една крепост, да намерим краля и да го убедим да ни помогне. Той е изгубил любимата си, затова е много тъжен и не се интересува от съдбите на хората. А няма кой друг да поведе войската и да ни защити от чудовищата отвъд голямата планина. Да, точно същите, които се опитаха да ни убият. Ако не ги спрем, те ще унищожат всичко.

Отговорът не убеди Риналу нито в необходимостта, нито в безопасността на пътешествието:

– По-добре да се скрием при Мойлири. Там никой няма да ни нападне.

– Ами приятелите ни? Ами жителите на града, които те нахраниха и с които беше започнал да свикваш? Ами останалите хора, които дори не познаваме? Нима предлагаш да ги изоставим, за да спасим себе си? Освен това и в Лиргендул няма да сме в безопасност от шайгунарка. Ако сега избягаме, всички ще загинат и ще трябва да се изправим срещу него съвсем сами.

Все още разколебан, драконът размаха криле и се издигна в небето. После полетя в посоката, която Алгира му показа, като се мъчеше да се отърси от неприятното усещане, предизвикано от недоизказания ѝ укор. Осъзнаваше правотата ѝ, но му беше много трудно да се бори с желанието си да я отведе на някое далечно и безопасно място. Дори всички други да загинеха, дори светът да потънеше в пепел и мрак, той щеше да съумее да я опази жива. Можеше да избяга от всяко чудовище и да я защити от всяка заплаха, освен от изгарящото я отвътре желание да помага и спасява.

Риналу се опита да се отърве от мрачните си мисли, като се вгълби в полета. И скоро отново усети познатата наслада, която му носеше всеки мах на послушните криле. Отпусна се във въздуха и почувства потока му с всяко свое перо, улови го, подчини го, освободи го и го помоли да го издигне още по-високо. Изпълни очите си с красотата на тучните зелени долини, блестящите небесносини езера и ослепителните заснежени върхове. С благодарност вдъхна свежия аромат, който нахлуваше в ноздрите му и изпълваше гърдите му с неутолим копнеж по далечни земи.

– Ами Салдемир? – попита изведнъж драконът. – Защо не изпратиш него? Нека и той свърши нещо полезно.

– Крепостта е почти недостъпна по земя, а за теб ще е много по-лесно да ме вкараш вътре. Освен това вече възложих на Салде-

мир друга задача. Толкова трудна и опасна, че той поиска да се разменим.

– Каква задача? – попита недоверчиво Риналу.

– След като измъкнем краля, ще ми трябва помощта на още една вещица, за да му припомня кой е и каква отговорност има към народа си. Затова изпратих Салдемир да я търси. Тя е много добра в увещаването на хората и използването на желанията им за свои цели.

– Това да не би да е лошата вещица, която ни прати на смърт в планината на Мойлири? А после се опита да ни убие с войници и кораби с големи лъкове? При това – два пъти! Ако не я беше пуснала да си върви, сега нямаше да се налага да я търсиш. Не разбирам как можеш да ѝ вярваш? Нищо ли не научи от измамата на Съветника?

– Вилтаяна не е точно лоша, просто е загрижена повече за себе си, отколкото за другите. Трябваше да я пусна, за да може самата тя да го осъзнае. Пък и забравяш, че ни помогна да защитим града. Ще видиш, че ще се върне, щом разбере колко голяма е заплахата.

– Лоша вещица! – повтори упорито Риналу.

"Острозъбата твърдина" беше малка крепост, разположена върху единствената донякъде равна област по стръмните склонове на самотен връх. Остър, тесен и висок, той стърчеше над планинските хребети като огромен драконов зъб, откъдето идваше и името му. Изградената от хората каменна стена около мястото беше напълно излишна, защото самата природа го беше създала насред непроходим терен. Склоновете от трите му страни бяха почти отвесни и само западният беше малко по-полегат. Лъкатушешца тясна пътечка се спускаше по стръмния хребет и снабдяваше защитниците на "Дракозъб" с храна, вода, оръжия и боеприпаси. Оставащи недостигаеми и неуязвими за враговете си, те можеха да наблюдават и удържат околните планински проходи.

На тридесетина метра над укреплението от надвисващите над него скали, сред пръски, пара и пяна изригваше величествен водопад и се хвърляше стремглаво надолу. Там пълнеше малко езеро, което се намиреше в източния край на отбранителното съоръжение и осигуряваше постоянен запас от прясна вода. Изобилието ѝ щеше да е жизненоважно в случай на по-продължителна обсада.

Риналу и Алгира стигнаха до крепостта по светло и я обиколиха отдалече, за да не рискуват да бъдат забелязани. Успяха доста добре да разгледат разположението на нападателите и защитниците, които провеждаха учение и в момента. Две катапулти като по чудо се бяха закрепил на малки площадки по единствения полегат склон и неспирно обстрелваха стените. Войниците пълзяха по стръмните урви и обсипваха подстъпите към върха като мравуняк. Отблъсваха ги безвредни снаряди от слама и рояци от тъповърхи копия и стрели.

Макар че битката не беше истинска, вдигнатите прах и пепел се носеха над полесражението и изпълваха въздуха. Риналу примигна няколко пъти, за да почисти очите си. После недоволно изпръхтя, за да продуха ноздрите си. След като разучиха всичко, което можеха, драконът и вещицата се оттеглиха на върха в очакване да се стъмни.

Но войниците и техните командири проявяваха небивало усърдие. Бойните действия продължиха и след свечеряване, въпреки настъпващия мрак. На много места по склоновете и вътре в крепостта лумнаха огънове, а двете страни започнаха да палят своите стрели и сламени бали. Отблясъците от летящите пламъци хвърляха резки сенки по острозъбите хребети и им придаваха страховит и призрачен вид.

Шумът на битката утихна изведнъж. Командите и виковете, свистенето на тетивите и звънът на стоманата заглъхнаха в нощта. Уморените войници се прибраха в палатките си, за да поспят малко преди отново да се хвърлят един върху друг с настъпването на утрешния ден. Вниманието на останалите будни пазачи беше насочено предимно надолу и Алгира реши, че вече е време да слезе в крепостта. Тя помоли Риналу да се спусне към една малка издатина и да я остави там.

Той едва успя да се залови за тесния ръб с предните си крака, но задните задраскаха безпомощно по стръмната скала. Не намираше опора за тежкото си тяло и размаха криле, за да се задържи, докато момичето скочи на земята.

– Мога да те сваля и по-надолу. Защо не ми позволяваш да ти помогна?

– Защото ще те видят! Много си голям, а те са нащрек и ще те забележат веднага, щом се приближиш. Мога да се промъкна само ако съм сама.

– Сигурна ли си, че е безопасно? Защото последния път, в който искаше да измъкнеш човек от затвора, не ти се удаде. Него го убиха, а ти самата едва успя да избягаш.

– Не се тревожи, този път ще е различно, защото всички войници се подчиняват на краля. Щом стигна до него и го склоня да ме последва, вече никой няма да ни пречи.

Драконът се подчини безропотно, но без ни най-малко да е убеден в правотата ѝ. Той се пусна от скалата с безразсъдната липса на страх от високото, присъща само на надарените с умението да летят. После се издигна и изчезна в нощното небе, докато Алгира се спускаше и усещаше с гърба си тревожния му поглед. Пътят надолу беше дълъг и стръмен и тя беше благодарна на мрака, който забулваше отвесните скали под нея. Така успяваше да насочи цялото си внимание в търсене на места за хващане, вместо постоянно да ѝ призлява от страховитата гледка на пропастта. Понякога ѝ се налагаше да увисне за миг на ръце, преди да намери къде да стъпи. Но поне се радваше, че Салдемир не можеше да я види така, защото щеше да се уплаши за нея. А колко ли пък щеше да се ядоса ако узнаеше, че тя изобщо не беше усетила небесни камъни наоколо и това не я беше спряло. Напрегнатите ѝ мускули постепенно се умориха, пръстите ѝ отмаяха и започнаха да я болят. Но тъмният силует на крепостта беше все по-близо.

Алгира беше избрала път встрани от водопада, за да избегне мокрите и хлъзгави скали. Но все пак не се отдалечи много от него и носените от вятъра пръски болезнено я шибаха през лицето като ледени камшици. Тя ги търпеше с надеждата шумът на падащата вода да заглушава звуците от събаряните от нея камъчета. Обилният порой успя да скрие дори пляска, с която една откъртена плоча се заби в езерото.

Накрая момичето се отклони още малко наляво, за да стигне до мястото, където крепостната стена опираше в почти отвесния склон. Така щеше да си спести десетина метра спускане, колкото беше височината на защитния каменен вал. Тя увисна над горната му част и се огледа наоколо, но не видя никого. Тогава скочи надолу и леко се приземи на една равна площадка за стрелци.

На много места в укреплението горяха огньове, но Алгира се притаи в сенките като безплътен дух. Невидима и нечута, тя обикаляше из лагера и предпазливо надзърташе в палатките, търсейки краля. Избягваше по-големите, защото предполагаше, че се използват за спални помещения. Интересуваха я предимно по-малките, богато украсени и с войници на пост пред тях. Тя се промъкваше

отстрани или отзад и леко повдигаше долния край на плата, за да разгледа сумрачно осветената от факлите вътрешност. Но попадеше само на висши командири или отбранителни архитекти.

Вечерите вероятно бяха единственото време за почивка във вечно повтарящият се кръговрат от сражения. И макар че повечето защитници спяха, останалите правеха всичко възможно да забравят това, което ги очакваше на следващия ден. Хвалеха се с белезите и подвизите си, забавляваха се и играеха на карти, зарове и кости. Медни монети сменяха собствениците си, вулгарни песни надвикваха разговорите, а шумните спорове прерастваха в пиянски свади.

Бродещата из крепостта Алгира се опитваше да подслушва думите и мислите на хората. Но и едните, и другите бяха пълни с вино, жени, битки и чудовища. Все теми, които носеха удоволствие от живота или плашеха до смърт. Кралят обаче не беше измежду тях, затова и почти не го споменаваха. Ако изобщо беше тук.

Друг път тя щеше да се постарее да насочи разговора в желаната от нея посока. Дори да не получише пряк отговор, щеше да предизвика поне кратка мисъл в ума на разпитвания, а това ѝ беше достатъчно. Но сега не можеше да го направи, защото щеше да разкрие присъствието си. Можеше единствено да се надява случайно да долови откъс или реплика, за да научи каквото ѝ трябваше.

Оставаха още само три непроверени палатки, когато вещицата най-после откри това, което търсеше. Безшумно измъкна едно от колчетата в задната част на привляклата вниманието ѝ шатра и надникна отдолу. Крал Вормекази се въртеше в леглото и се мъчеше да заспи. Той беше единственият човек в крепостта, в чието съзнание се прокрадваха и мисли за чужди и непознати хора. Тревогите се тълпяха над него като лешояди, терзаеха ума му и му причиняваха ясно доловима болка. А главата му беше сведена под ударите на техните тежки клюнове и носеше бремето на грижата за другите.

Алгира никога не беше виждала дребничкия мъж, но го позна веднага. И не по обикновените дрехи, метнати небрежно на един дървен стол, нито по простата украса на подпрения на масичката меч. Не ѝ помогнаха и трепкащите пламъчета на свещите, които не осветяваха златен скипър или корона. Нищо в сумрака не подсказваше, че обитателят на малката палатка беше най-важния човек в цялото кралство. Нищо не разкриваше почти безграничната му власт.

Но тя добре знаеше колко дълбоки са белезите от дългото носене на непосилна отговорност и беше убедена, че не е сгреши-

ла. Затова без колебание повдигна полите на палатката и пропълзля под тях. С една ръка запуши устата на краля, а с другата леко го разтърси по рамото. Когато той объркано примигна с очи, момичето вдигна пръст пред устните си, предупреждавайки го да мълчи. Изчака го да кимне разбиращо и отстъпи назад в светлината, за да може той да я разгледа. После се поклони неумело и тихо прошепна:

– Не се плашете от мен, кралю, не ви желая злото. Дойдох да ви кажа, че народът ви има нужда от вас. Ужасна беда е надвиснала над цялата земя и само вие можете да ни спасите.

Страхът по лицето на Вормекази отстъпи място на облекчение, а после и на недоумение:

– Коя си ти и как влезе тук?

Алгира не искаше да лъже краля, но и не беше убедена, че той е готов да научи отговора на който и да е от двата си въпроса. Затова само се усмихна и уклончиво промълви:

– Хората са предубедени към такива като мен. Нека отложи обясненията за малко по-късно, когато ще сте ме опознали достатъчно, за да ме съдите по делата ми.

– Предразсъдъците не са непременно нещо лошо. Често са просто следствие от горчив опит и проява на здрав разум. Но така да бъде, запази засега малките си тайни. Защо си дошла?

– Първо искам да ви уверя, че напълно разбирам скръбта ви по нашата кралица. Тя беше ведра, добра и грижовна и с меката си лунна светлина допълваше вашето слънчево сияние над земите ни. Загубата ѝ сигурно е оставила дълбока рана в душата ви, която нищо не може да излекува. Бих могла да опитам, ако ми позволите, но се опасявам, че забравата е единственото, което мога да ви предложа.

Погледът на Вормекази се замъгли. Мислите му се зареяха без посока някъде далече отвъд полите на малката палатка. Полетяха над реки, долини и гори, издигнаха се над планините, гмурнаха се в морските дълбини. Но никъде не откриха и следа от тази, която търсеха. Накрая се върнаха помъдрели от дългото си скитане, натезали, но не и сломени. И изпълниха очите на краля с твърдост и непоколебимост.

– В никакъв случай! Моята Калмеани продължава да живее в спомените ми и те са последното ѝ убежище. Никога не бих я лишил от него, никога не бих я прогонил оттам. Това е единственият начин отново да бъда с нея.

– Не бива да позволявате на скръбта и празнотата да ви завладеят. Трябва да се борите с тях, иначе оставате глух и сляп за света около вас. Превръщате се в затворник на собственото си съзнание.

Настойчивите думи на Алгира не убедиха краля и той непреклонно махна с ръка:

– Не можеш да победиш живота, няма смисъл дори да опитваш. Съпротивата е напълно безполезна и носи само болка. По-добре е да се примириш и да постигнеш мир и покой. Да се откажеш от кратките мигове щастие, за да си спестиш дългите години самота и страдание. Животът не си струва да се живее.

– Животът е пътуване, на чийто край те чака смъртта! – пламенно възрази Алгира. – Щом се откажеш, щом се предадеш, щом спреш, вече си пристигнал. Но ако намериш с кого да споделиш пътя, той няма да е толкова труден. Ако тръгнеш преди изгрева, ще бъдеш заплепен от красотата му. И ще видиш, че новият ден е щедър на обещания и възможности. Ще очакваш всеки завой с детско любопитство и нетърпение да видиш какво те очаква зад него. По земята има достатъчно пустини за прекосяване, реки за преплуване и върхове за покоряване. Светът изобилства от чудеса за откриване. Дъхът ти спира от мисълта, че можеш да поемеш навсякъде, стига само да пожелаеш. Елате с мен, позволете ми да ви покажа частица от богатството, което и най-бедният човек притежава.

Кралят горчиво поклати глава:

– Аз изгубих своята спътничка в живота, а без нея пътуването ми няма смисъл. Ти се възхищавай на гледките, щом искаш, но аз ще си остана тук!

Алгира коленичи пред него и вдигна умолителен поглед към унило присвитите му очи. Доводите ѝ свършваха по-бързо от търпението, но тя реши да опита още веднъж:

– Ами отговорността ви към народа? Нима не ви е грижа, че ще загинат толкова много хора? И още повече ще страдат. Жени ще скърбят за убитите си мъже, оцелели войници ще оплакват поруганите си съпруги и дъщери, а сълзите на сираците ще потекат като пълноводни реки. Общата мъка ще е многократно по-голяма от вашата. Вие трябва да защитите народа си като поведете армията срещу врага. Иначе всяка опожарена къща и всеки нов гроб ще обвиняват вас. Не сте отговорен за смъртта на кралицата, но за това Зло ще бъдете, защото сте могли да го предотвратите, а сте избрали да не правите нищо. С бездействието си предавате не само себе

си, но и надеждите на всички, които разчитат на вас. Нямате това право!

Нещо в погледа на Вормекази проблесна и угасна толкова бързо, че вещицата едва не го пропусна. След миг той промърмори с отегчението на мъдрец, зает с по-важни дела от това да обяснява очевидното:

– Войната вече е изгубена! Неудържим враг заля цялото кралство като бушуваща приливна вълна. Само ние останахме да стърчим като малко островче наред опустошението. Това е последната крепост, но и тя е обсадена и неспирно подлагана на атаки. Не виждаш ли, че съпротивата е безсмислена?

Възмущение и гняв избухнаха в Алгира и тя скочи на крака:

– Кой ви каза това? Войната не е изгубена, тя дори още не е започнала! Легионите отвън са части от собствената ви армия, които вярват, че участват в учебни сражения. Макар самите те да не го осъзнават, целта им е да ви държат тук и да не допускат никого до вас. Истинските врагове са на северната ни граница и всеки момент ще я пресекат, ако вече не са го направили. За съжаление подозирам, че Съветникът е сключил някаква сделка с тях и се готви да ни предаде. Вероятно ще заповяда общо отстъпление или просто ще избяга. И Кастерган ще падне, без изобщо да окаже съпротива. Моля ви, кралю, спасете народа си!

Вормекази я слушаше и клатеше глава с нарастващо недоверие. Мръщеше се и ставаше все по-мрачен, а когато накрая за първи път прояви интерес към разговора, той се изразяваше предимно в раздражение:

– Не разбирам какво целиш с тези явни лъжи? Как може така да злословиш срещу Хаймдес? Та той е най-верният ми човек и никога не би се съюзил с грумхоните! Не случайно тъкмо на него поверих командването на войската и грижата за кралството! Той ме скри тук в отчаян опит да спаси живота ми, докато ежедневно рискува своя, защитавайки всички нас.

Момичето стреснато се отдръпна назад и се опита да обясни:

– Аз го видях в малко по-различна светлина. Всъщност не видях в него друго, освен мрака и покварата, погълнали душата му. Той отвлича хора, избива вещици и дракони и опожарява цели села. Искаше да използва нерфордите като оръжие, без изобщо да го е грижа колко опасни и неконтролируеми са те. Опита се да се сдобие с малко драконче, за да го опитоми и да го превърне в покорно на волята му чудовище, с което да плаши и наказва. И през цялото време твърдеше, че изпълнява вашата воля.

– Не съм заповяждал нищо от това – примигна объркано кралят. – Не мога да понасям вещици, а драконите мразя толкова много, че бих се радвал да ги видя изтребени до крак, крило и опашка. Но никога не съм го заповяждал.

Зениците на Алгира припламнаха, очите ѝ се разшириха, а ноздрите ѝ нервно потрепнаха, докато тя се опитваше да овладее гнева си. След секунди продължи с равен и безизразен глас, сякаш броеше звездите по небето.

– И с това безчинствата му не свършват. Заслепен от жаждата си за камъни с магическа сила, той е позволил на група зли вещици да управляват и тормозят един голям град. Когато ги прогонихме, Съветникът изпрати войници и стенобойни машини срещу нас. А след като отблъснахме и тях, ме отвлече, за да...

– Победили сте вещици и добре въоръжена редовна войска?!? – удиви се кралят. – Но как? И кои изобщо сте вие?

– Елате с мен и ще ви обясня всичко на сутринта. Слънчевата светлина е най-добрият приятел на истината! – загадъчно се усмихна Алгира. Преди години нейната майка я беше научила на една хитрост за общуването с мъжете в този разкъсан от насилие и войни свят. Дрънкането на оръжие и използването на груба сила бяха любимите им начини за постигане на целта. Но разпалването на любопитството и танцът с воали, умело разкриващ и забулващ намеренията ѝ, служеха по-добре на едно момиче. Както и на вещица, която всячески се стараеше да не привлича внимание към същността си.

Тя подаде ръка на краля, за да го поведе навън. И въпреки измъчващата го несигурност, мъжът кимна и бързо се приготви за път. После стисна малката длан и я последва. Един доста едър постови беше приседнал до входа на палатката и дремеше. Но явно някаква част от съзнанието му все пак беше нащрек, защото той изведнъж се стресна и скочи на крака. Разтърси глава, за да прогони съня си и примигна объркано:

– Кой? Какво?

– Крал Вормекази си тръгва! – тържествено обяви Алгира. – Важни държавни дела изискват присъствието му другаде, затова веднага доведи два коня и кажи да отворят портите.

На вещицата и през ум не ѝ минаваше, че някой ще посмее да ги спре. Беше напълно сигурна, че волята на краля е закон и щом го убеди да я придружи, всички трудности вече ще са останали зад нея. Планът ѝ беше да излязат през главната порта напълно

необезпокоявани, но развоят на събитията я изненада. Войникът се поколеба за миг, после решително застана пред тях и вдигна ръка:

– В името на собствената си безопасност, Кралят не може да напуска крепостта! Това е изрична заповед на Съветника!

Когато видя, че Алгира и Вормекази нямат никакво намерение да му се подчинят, стражът повтори думите си с още по-твърд тон. И тъй като двамата отново не спряха, той посегна към меча си. Сякаш очаквала това, вещицата го изпревари и с почти неуловимо движение се плъзна към него. Постава ръка върху дръжката на оръжието му и силно натисна надолу. Изтегленото наполовина острие с тих звън потъна обратно в ножницата си. Без да даде възможност на изненадания си враг да се опомни, момичето го ритна в коляното и го удари с юмрук в слънчевия сплит.

Непоносимата болка заслепи войника и го принуди да се наведе. Той замахна с тежката си десница, докато с глухо хъркане се мъчеше да си поеме дъх. Вложи в движението достатъчно сила да повали кон, може би дори да го убие. Но Алгира с лекота се гмурна под летящата метална ръкавица. Изправи пръстите си, стегна ги здраво и ги заби в гърлото на мъжа с мълниеносното стрелване на атакуваща змия. Веднага след това му нанесе саблен удар в основата на шията със страничната част на дланта си.

Останал за кратко без приток на кръв, мозъкът на пазача изгуби контрол върху тялото му. То омекна, олюля се и рухна в безсъзнание на земята. Свлече се като огромно сламено плашило, съборено от първия порив на вятъра. Не успя дори да простене. Дрънченето на ризницата и глухият шум от тупването на тежкото туловище бяха единствените звуци, които се разнесоха наоколо. Удивено клатейки глава, кралят се приближи до обезвредения страж, надвеси се над него и невярващо го подритна:

– Трябва да призная, че съм впечатлен! Гелкорн е един от най-добрите ми бойци, а ти го повали за миг.

– Обучавал ме е значително по-добър – пренебрежително се усмихна Алгира, докато проверяваше пулса на доскорощния си враг. Върза му ръцете и краката, натика парче плат в устата му и го завлече в палатката. После приглади дрехите и косата си и се огледа подозрително наоколо:

– Той ме подцени! Твърде много разчиташе на страховития си външен вид и огромната си сила, затова изобщо не очакваше да го нападна. Заради ръста ми, а и защото съм жена, не ме възприе като заплаха.

После добави, вече наум: "Пък и не е толкова трудно да победиш човек, чиито действия можеш да предвидиш. И чиито решението виждаш още преди да ги е взел."

След миг друга мисъл премина през главата на краля и той се навъси, а очите му ядосано се впериха в момичето:

– Може и да се окажеш права за Хаймдес... Но знаеше ли за заповедта му? Плановете ти предвиждаха ли, че ще се опитат да ме спрат? Как смяташ да ни измъкнеш от крепостта?

– Положението не е точно такова, каквото си го представях – едва издържа погледа му Алгира. – Бях убедена, че вие се разпореждате тук и трябва само да ви намеря и да ви убедя да тръгнете с мен. Изобщо не очаквах, че ще се окажете затворник в златна клетка и че пътят ни навън ще минава през легиони от защитници и нападатели...

Тя се замисли за миг, после на устните ѝ се появи съвсем лека усмивка:

– Но може би все пак има начин, стига само да ми се доверите? Щом не ни пускат през вратата, ще минем над стената.

Вормекази скептично измери с поглед тъничката фигура пред себе си:

– Изобщо не те познавам и не бих ти поверил дори грижата за котката си. Но в теб определено има нещо... Не мога да го определя, сякаш се мярка само за миг в ъгълчето на окото и изчезва точно преди да проумее какво е. Нещо изплъзващо се и неуловимо, почти невидимо, но достатъчно осезаемо, за да съм сигурен, че съществува. Не са пламенните думи, които изричаш, нито елегантната грация на всяко твое движение. Не е и дръзкият ти поглед, който изглежда може да покори всеки и всичко. Може би е натрапчивото усещане, че всъщност не си сама? Че си ефирното проявление на някаква могъща сила, готова веднага да ти се притече на помощ? Приличаш на малка пеперудка, попаднала насред ураган. Но дали пък това не е вихърът, вдигнат от пърхането на крилцата ти?

– Не, аз само... – смутено сведе очи Алгира.

– Ясно, все още не си готова да ми разкриеш същността си. Така да бъде, аз не бързам. Кажете ми какво си намислила.

Усмивката на момичето стана малко по-широка и уверена, а очите му весело засияха. Тя свали бавнопада от гърба си и го показа на краля:

– С помощта на това ще можете да скочите от върха на крепостната стена и да се приземите в подножието на планината. Трябва само да дръпнете червеното въженце с примката.

– Искаш от мен да се хвърля надолу в пропастта? И да ти повярвам, че това чудо ще ме спаси?

Алгира радостно закима и огнената ѝ коса оживя, следвайки движенията на главата ѝ. За щастие Вормекази беше нисък и слаб, така че едва ли тежеше много повече от нея. Макар все пак да имаше известни съмнения в благополучния изход на своя план, тя съумя да ги запази за себе си:

– Точно така! Лично съм го изпробвала и мога да ви уверя, че е напълно безопасно. Никога не бих си позволила да рискувам живота ви.

Но кралят не изглеждаше убеден:

– Що за черна магия е това?

– Не всичко, което не разбираме, е магия. Ето, вижте сам. Това е просто малка сгъната палатка, която се разтваря и ви задържа във въздуха. А после плавно ви спуска на земята.

Кралят недоверчиво повъртя бавнопада в ръцете си, преди да го върне на Алгира и да ѝ обърне гръб, за да може тя да му го сложи. Но внимателните действия на момичето изобщо не успяха да притъпят тревогата му:

– Добре, да допуснем. Но се чудя ти как ще се измъкнеш? Да не би да имаш второ такова, скрито някъде под роклята си? – изгледа я той с любопитство и посегна да провери.

– Не се тревожете за мен, има кой да ме улови – ловко се извъртя Алгира, криейки отговора зад лъчезарната си усмивка.

Двамата се насочиха към североизточната част на крепостта, където стената се издигаше над почти отвесна пропаст. Охраната там беше малобройна, тъй като самият терен затрудняваше неимоверно всеки опит за проникване. Мястото беше подходящо за скок и защото нямаше опасност падащият да се удари в скалите. Макар че съществуваше риск да бъде запратен върху тях от някой внезапен порив на вятъра, който тук беше особено силен и непредвидим.

Алгира беше проучила цялото укрепление още докато летише на гърба на Риналу. За да го напусне, тя трябваше да остане незабелязана за веселящите се войници и патрулиращите стражи. А Вормекази беше доста по-шумен и тромав от нея и промъкването с него не беше никак лесно. Когато двамата се озоваха на края на една ярко осветена зона, момичето застина в нерешителност. Нямаше как да продължат, а заобикалянето щеше много да ги забави и да ги изложи на допълнителен риск.

Гърчещите се по земята сенки се протягаха към двамата бегълци като дългите извиващи се пипала на черно чудовище. Но

опасността идваше не от тях, а от светлината, която ги създаваше. Алгира обгърна огъня с ледената си магия и погълна топлината му. Изпи я докрай, докато не остана само полуобгорялата дървесина, която допреди миг беше вдъхвала живот на пламъците. И която сега беше толкова студена, че нищо вече не можеше да я запали. Докато хората гледаха в почуда и се щураха в търсене на факли, вещицата и кралят се промъкнаха в настъпилия мрак и продължиха по пътя си.

След още няколко загадъчно загаснали огнища, двамата се добраха до стената. Но тя беше добре осветена и усърдно пазена, така че им се наложи да пълзят, за да не бъдат видени. Накрая се изкатериха върху една празна сумрачна площадка и се надвесиха над външния ръб на крепостта. Гледката на зейналата надолу пропаст и мисълта за скок в нея не вляха нито капчица храброст в сърцето на краля.

– Сигурна ли си, че тази "палатка" е безопасна? – попита той с леко дрезгав глас.

– Да, не се тревожете! – усмихна се окуражително Алгира. – Пък и защо се страхувате, като нямате нищо за губене? Сам казахте, че няма за какво да живеете.

– Това не значи, че не ме е страх да умра!

– Да, така е. Много по-лесно е да потиснеш страха си, когато защитаваш най-скъпото на сърцето си. Много по-лесно е да се жертваш за някого, отколкото да живееш без цел и да умреш без смисъл. Но кой знае, може би страхът от смъртта ще ви върне жаждата за живот?

Внимателно и предпазливо, сякаш посягаше към пеперуда, Алгира протегна тънките си пръсти към слепоочията на краля. Искаше да влее в него малко от жизнените си сили и да облекчи болката в наранената му душа. Да му вдъхне кураж и надежда, да прочисти ума му и да освети пътя му напред през мрачните озъбени сенки на съмненията и тревогите. Ласкавото ѝ докосване беше леко и успокояващо, но мъжът нервно потрепна.

Младата вещица долавяше съвсем ясно двубоя в съзнанието на Вормекази. Безразличието му се беше окопало в единия край на полесражението и с лекота отбиваше вялите атаки на съвестта и състраданието му. То отдавна водеше тази битка и добре знаеше как да я печели отново и отново. Или в краен случай – как да отлага развързката ѝ, така че никога да не я загуби. Увереността му в победата се подхранваше от уменията на преданите му командири – навикът и примирението, които воюваха вместо него. Ден след ден

те го убеждаваха, че хората не живеят чак толкова зле и определено не заслужават вниманието и грижите му. И то нехайно кимаше и се съгласяваше.

Обратът дойде от малкото цветче, покълнало от думите и магията на Алгира. То разтвори крехките си венчелистчета в сърцето на мрака, който толкова дълго беше владял краля. Подхранвана от неугасващата му любов към покойната кралица, нежната пъпка разцъфна и разпръсна навред натрапчивия си аромат. Макар и лишена от бодли, тя прониза цялото му същество и го събуди от дългия сън. Освети и оцвети сивите прашни кътчета на душата му. Прогони сенките на съмнението, отчаянието и самотата. Ненадейно открил в себе си изгубения извор на предишната си сила, Вормекази отривисто пое дъх, затвори очи и скочи.

Някъде отдолу едва чуто прошумоля платът на отварящия се бавнопад, но това беше единственият звук, който се разнесе в мрака. Ужасеното съзнание на краля безмълвно крещеше от ужас, но само вещицата можеше да го чуе. И тя се радваше на този страх, защото той показваше, че човекът, който го изпитва, е жив. Сега беше неин ред да напусне негостоприемната крепост. Но за това щеше да се нуждае от малко помощ.

– Рин, къде си? Свърших тук и вече можем да си тръгваме. Ще дойдеш ли да ме вземеш?

Драконът се отзова веднага, като не се и опита да прикрие облекчението си:

– Вече си мислех, че никога няма да ме повикаш! Остани където си и ме чакай.

– Виждаш ли ме?

– И за миг не съм те изпускал от поглед и на няколко пъти сериозно се разтревожих. А когато се спречка с големия лош войник дори бях готов да се намеся, въпреки желанието ти да стоя настрана. Но се убедих, че боричканията ти със Салдемир са те научили как да се пазиш.

В мислите на Риналу се прокрадна едва доловима гордост от уменията на приятелката му. Но още преди тя да успее да ѝ се наслади, последва категоричната му заповед:

– Скачай, сега!

– А готов ли си да ме хванеш? – подразни го Алгира и се засили към края на крепостната стена. Хвърли се в отвесната пропаст без да мисли и без да изпитва страх. Нито чу дракона, нито го видя, но вярваше безрезервно в способността му да я улови.

Притиснал плътно криле към тялото си, Риналу стремително се носеше към земята. Пътят надолу беше дълъг и той реши да се възползва от това по най-добрия възможен начин. Бързо настигна Алгира и изравни скоростта си с нейната. Но вместо веднага да я сграбчи и да рискува да я нарани с остриите си нокти, той внимателно се намести под нея. И когато тя, невярваща на очите си, се озова в своето седло, драконът разпери наполовина крилето си. Забави падането си, излезе от пикирането и плавно премина в хоризонтален полет. Мислите му преливаха от гордост и задоволство, но в момента това беше напълно оправдано:

– Радвам се, че предпочете мен пред ужасното творение на Лиандра. Както сама се убеди, аз съм по-безопасният начин за слизане.

– Нямах голям избор – отвърна със смях Алгира, попарвайки въодушевляването му. – Кралят никога не би се съгласил да скочи с теб, така че трябваше да му отстъпя бавнопада. Успя ли да видиш дали се приземи благополучно?

– Нищо му няма – намусено отвърна Риналу. – Но отдавна подминахме мястото, където падна. Искаш ли да те отведе при него?

– Да, но кацни малко по-далече. Той не обича драконите и ще е по-добре засега да не те вижда. Ще прекараме остатъка от нощта тук, а на сутринта тръгваме към Нубеслир. Лагерът на нападателите би трябвало да е някъде наоколо, а в него сигурно има стотици коне. Ще успееш ли да вземеш два? После можеш да ги оставиш напред по пътя, а ние с краля "случайно" ще ги намерим.

– Предпочиташ да яздиш кон, вместо да летиш с мен? – огорчи се Риналу.

– Разбира се, че не! Но утре ще ми се наложи.

– Заради краля ли? Защото не искаш да ме вижда? Значи през цялото време, докато си с него, с теб ще сме разделени? Още не го познавам, а вече не го харесвам! Ще ни преследват ли заради бягството му?

– До сутринта едва ли ще разберат, че е изчезнал. След това ще го търсят, разбира се. Но ще им отнеме доста време, преди дори да започнат да обмислят възможността, че може и да не е в крепостта. А дотогава ние ще сме много далече.

Нощта беше изтъкана от звуци. Високо в планината животът беше оскъден и тишината се разпростираше необезпокоявана. Но в подножието на стръмните склонове гъмжеше от невидими хищници, птици и насекоми, които се надпреварваха да вият, пеят и цвъртят.

Неуморните им гласове се сливаха в пулсираща какофония, която ту затихваше, ту избухваше с нова сила. Природата говореше на древния език, който хората отдавна бяха забравили.

Кралят още се мъчеше да се освободи от опасващите го ремъци на бавнопада, когато Алгира излезе от близките храсти. Без да каже нито дума, тя се зае да му помага. Извади ръцете му от държащите го за раменете примки, отвърза колана от кръста му и набързо намота плата и въжетата на голямо хлабаво руло.

– Как се озова тук толкова бързо след мен? – попита Вормекази, но веднага си отговори сам: – Да, ясно, ще ми разкажеш на сутринта.

– Точно така – кимна тя. – Тогава ще намеря и коне и ще се махнем оттук. Вече всичко съм планирала.

– О, значи сутринта ти се очертава доста заета. Ще ми разкриваш тайните си, после ще търсиш коне. А какво ще правиш до обяд, света ли ще спасяваш?

– С ваша помощ – да, бих искала да опитам.

Беше много студено и Алгира реши да запали огън. Обясни нещо неясно и се измъкна, за да помоли скрилия се недалече Риналу да дъхне леко върху един клон. Когато след секунди се върна с пламтяща факла, беше посрещната от поредния удивен поглед на краля. Той явно започваше да свиква с необяснимите ѝ изпълнения, защото само махна с ръка и измърмори "Ясно, утре...".

Скоро двамата нетърпеливо протягаха ръце към малкото огнище, опитвайки да се сгреят. Любопитството все повече измъчваше Вормекази и прогонваше съня му. И той заразително Алгира, мъчейки се да получи отговор поне на една от загадките ѝ. Но тя мълчаливо легна на земята, намести се удобно и се зави с бавнопада. Беше толкова изтощена от премеждията си през дългия ден, че заспа почти веднага.

Събуди се изведнъж, сякаш някаква гигантска ръка се беше пресегнала и грубо я беше изтръгнала от съня ѝ. Беше спала само миг или поне така ѝ се стори. Нечии неистови писъци раздираха тънката тъкан на нощта. Момичето стреснато скочи на крака и мълниеносно измъкна кинжала си. Протегна напред дясната ръка, с която стискаше оръжието, а с лявата разтърка очи, за да прогони остатъците от съня. Огледа се объркано и видя на три метра от себе си Риналу, захапал краля през кръста. Човекът отчаяно се опитваше да се отскубне, махаше с ръце и крака и крещеше ужасено в очакване на неминуемата си смърт.

Алгира недоумяващо се взря в пламтящите очи на дракона, а възмутените ѝ мисли се забиха в съзнанието му като нажежени остриета:

– Ама какво правиш? Рискувахме толкова много за да го измъкнем, а ти искаш да го изядеш?!?

– Наистина съм доста гладен, но все пак устоях на изкушението и бях решил да си го запазя за закуска – пошегува се драконът. – Той обаче те доближи твърде много. И когато се надвеси над теб трябваше да го спра, защото не знаех какво ще ти направи. Не можех да рискувам!

– Значи вместо да спиш, ти си бдял над съня ми? – усмихна се с благодарност Алгира.

– Ами да. За такова крехко и беззащитно създание като теб не е никак безопасно да прекарва нощта на открито, сред толкова много хищници. Затова те пазех, макар и отдалече. Но не очаквах да те нападне точно този!

– Едва ли е искал да ме нарани. Веднага ще разбере. Но първо го пусни! Толкова е уплашен, че не може да мисли за друго, освен за зъбите ти.

Драконът неохотно разтвори грамадната си паст и вцепеният от ужас Вормекази тупна на земята. Момичето се втурна към него и загрижено го огледа, докато му помагаше да се изправи. На няколко места по дрехите на краля имаше малки дупки. А около една от тях бяха избили и капчици кръв.

– Ухапал си го! – скара се Алгира на дракона.

– Не съм! Знам колко е важен за теб, затова го стиснах съвсем леко. Сигурно сам се е порязал от зъбите ми, докато се дърпаше. Но аз не съм виновен за това! – поклати глава Риналу в опит да се оправдае. В мислите му обаче нямаше никакво съжаление.

– Това чудовище... щеше да... ме изяде... – едва процеди кралят през тракащите си зъби.

– Уверявам ви, че имаше доста добри шансове да успее, ако наистина го искаше. Но той твърди, че вие сте ме нападнали?

– Нищо подобно! Събудих се премръзнал от студ и видях, че си се отвила. Посегнах да наместя вълшебната палатка, която ползваше вместо одеяло. И тогава този звяр се появи изневиделица и ме сграбчи! – обясни Вормекази, овладял вече треперенето си. Той скочи зад Алгира и се вкопчи в нея, използвайки я като жив щит срещу дракона. А това никак не се хареса на Риналу, който оголи зъби и изръмжа като паднала наблизко гръмотевица.

Привел се ниско над земята, драконът не сваляше очи от краля и леко се поклащаше наляво-надясно. По-голямата част от тялото му се губеше в гъстия мрак и това пречеше да се преценят размерите му. Но и само грамадната глава, едва осветявана от тлеещите въглини, беше достатъчно страшна.

Няколко секунди нищо не се случи и мъжът постепенно се успокои. Дори се засрами от себе си и пусна момичето, макар че все още не намираше смелост да застане до него. Някакво странно подозрение започна да измества страха му и накрая зае неговото място. После започна да расте и да го изпълва все повече и повече:

– Я чакай малко, как така теб не те е страх от чудовището? Какво го накара да ме пусне и защо сме още живи? И ще ми обясниш ли значението на думите ти "той твърди"? Да не искаш да кажеш, че си говориш с него? И то те слуша? Това да не би да е домашният ти любимец?

Алгира въздъхна примирено и отегчено махна с ръка:

– Изглежда все пак ще ви разкрия поне част от тайните си преди изгрев слънце. Кралю, позволете ми да ви представя Риналу, който ми помогна да вляза и да изляза от крепостта.

– Аха, значи съм прав! Имаш си дракон! А ти самата сигурно си вещица? Магия, огън или желязо?

Вормекази сочеше към Риналу, така че беше ясно за кого се отнася въпросът му. Но тъй като Алгира примигна неразбиращо, на мъжа му се наложи да поясни:

– С магия, с огън или с желязо си го опитомила?

– С нещо много по-силно и от трите! – усмихна се лъчезарно тя. – С любов.

На лицето на краля се четеше дълбоко недоверие, но той продължи с въпросите си:

– А защо ме нападна? Та аз исках само да се погрижа за теб.

– Друг път не го правете! – предупреди го съвсем сериозно момичето, вдигайки пръст във въздуха. – Риналу не обича да ме доближават хора или животни, особено пък ако реши, че са враждебно настроени. Което се случва почти всеки път. С времето той разви закрилническо чувство към мен, а е много силен и може да бъде изключително опасен. Така че за ваше собствено добро – не правете нищо, което според него би ме застрашило.

– Глупава животно! – пренебрежително отсече Вормекази, напълно забравил страха си. Драконът покорно лежеше на земята и изглеждаше съвсем безобиден.

– Как можете да говорите така за него, та вие изобщо не го познавате? Той се страхува за мен повече, отколкото за себе си и действията му са проява на привързаност, а не на липса на разум. Пък и не мисля, че намеренията ви са били чак толкова почтени. Все още долавям у вас остатъци от чувствата, които са ви накарали да се заинтересувате от мен. И в тях е имало не само искрена загриженост за човека, който ви измъкна от крепостта, но и пламенно влечение към жена. Убедена съм, че Риналу също го е подушил с чувствителния си нос и точно това го е накарало да ви нападне. Все пак той пощади живота ви, въпреки че можеше да го отнеме с едно малко по-невнимателно движение.

Кралят определено изпитваше благодарност, че беше останал жив. Опияняващото чувство пулсираше в него като жизнените сокове, изпълващи цъфтяща пролетна пъпка. Но не беше свикнал мислите му да стават достояние на другите. И не можеше лесно да преглътне ужаса и унижението, които беше изпитал между зъбите на Риналу. Затова дори не се опита да скрие негодуванието си:

– И какво точно правите с този твой дракон? Летите насамнатам и раздавате справедливост? Спасявате добрите хора и се борите с лошите? Но как точно ги различаваш и можеш ли да се довериш на преценката си? Доколко си сигурна в своята безпристрастност? И изобщо кой ти дава право да съдиш и да наказваш? В моето кралство това е единствено моя отговорност. Или поне беше, преди да се появиш ти и да вземеш закона в свои ръце, като в същото време се рееш високо над него. Мислиш си, че спасяваш хората, но питаш ли се кой ще ги спаси от теб? Драконът и магията ти дават почти неограничена власт и е само въпрос на време, преди да злоупотребиш с нея. Ако вече не си го направила!

– Но аз никога не бих... – възмутено сви юмруци Алгира и усети как се задушава от надигация се в нея гняв. Ядоса се още повече, когато осъзна, че думите на краля целяха точно това. Бяха изречени, за да я накарат да изгуби контрол над себе си и да ѝ покажат, че е недостойна за силата, която притежава.

– Никога не бих го направила! – овладя се тя и отпусна ръце. – И не само защото вярвам в себе си, но и защото разчитам на своите приятели. Уважавам мнението им, а те не ми спестяват несъгласието си, когато мислят, че греша. Дружбата с мен не им носи никаква полза, само прави живота им по-труден и по-опасен. Един от тях е същият този дракон, когото смятате за безмозъчно чудовище! А вие имате ли такива хора? Или всички ви се подчиняват сляпо и никой не се осмелява да ви противоречи?

– Виж ти, виж ти! Значи драконът не само ти е предан, но е и искрен с теб? И аз бих искал да си имам такъв ангел хранител – промърмори Вормекази в неловък опит да смени темата. – Колко искаш за него? Можеш да ми го продадеш, ако предложиш разумна цена.

– Да го продам? – погледна го Алгира със станалите си почти кръгли от удивление очи. – Но той не е мой. Аз не го притежавам, как бих могла да ви го продам? Можеш да продадеш единствено нещо, което сам си създал, намерил или купил. Дървена фигурка, красив камък или раковина, подкова или меч. Но как би могъл да продадеш живо същество? На колко би оценил свободата му? С какво ще платиш годините от живота му? Как ще си купиш верността му? Не, можеш само да се грижиш за него и да го обичаш. И да се надяваш и то да ти отговори със същото.

– Ами ако му заповядаш да ме пази? – не се предаваше Вормекази. – Да убива всеки, който се доближи до мен, както би го сторил за теб? Той те слуша и ще направи всичко, което му кажеш, нали?

– Не можеш да заповядваш на приятел! А ако се опиташ, значи не си му приятел, а господар.

– Но аз наистина съм негов господар! – натърти Вормекази. – Цялото кралство е мое и всичко в него ми принадлежи! Всеки поданик и всяко живо същество ми дължат подчинение, дори ти и твоя дракон.

– Разпореждате се със съдбите на много хора, но не сте всемогъщ. Не можете да заповядате на слънцето да изгрее или да промените фазата на луната. Не можете да спрете вятъра или дъжда, нито дори да накарате пойна птичка да запее. Ако искате да сте наистина велик крал, използвайте силата и властта си за да помагате на хората, да ги защитавате и да се грижите за тях. Посветете им живота си и те ще ви обичат и следват. Не от страх, а с признателност. Само така можете да спечелите уважението им и само така ще бъдете запомнени с добро. Насила можете да получите подчинение, но не и приятелство или доверие.

– Инатлива и своенравна, а? Е, приказвай каквото си искаш, но трябва да признаеш, че нямаше да се държиш така без страшилището, което водиш след себе си. То ти дава сила, вдъхва ти увереност и те прави дръзка. Ти гледаш на света през неговите очи и преценяваш събитията от височината на драконов полет. Допускаш ли, че едно обикновено селско девойче би се осмелило така сво-

бодно да разговаря със самия Крал? И мислиш ли, че това би ѝ се разминало безнаказано?

Замисленият поглед на Алгира се спря за миг върху Риналу, после се изгуби в обсипаното със звезди нощно небе. Тя замълча, търсейки точните думи:

– Може би сте прав. Наистина никога досега не съм разговаряла с крал, само два пъти се срещнах със съветника му. И определено преживяването не ми хареса. Но още докато бях малко момиченце майка ми ме учеше винаги да казвам това, което мисля. Само така би било честно спрямо околните хора, чиито мисли и настроеня мога да усещам. Никога не бих казала нещо, в което не вярвам, и драконът няма нищо общо с това. Мога да премълча мнението си само ако то ще предизвика ненужна тъга, скръб или болка. Но според мен това не заслужава наказание.

– Говориш красиво, но само защото никога не си виждала истинска болка. И не ти се е налагало да пращаш хора на смърт, нито да гледаш как животът угасва в очите им. Все още си твърде млада и наивна, като разлистена зелена клонка, която току-що е паднала в огъня. Ще видим как ще разсъждаваш когато обгориш и загрубееш, а добротата ти се прекърши от жестокостта на света. Е, вече се развиделява, а аз разкрих всичките ти тайни, драконова вещице. Остана само да ми кажеш кога ще ни намериш коне, за да се махнем оттук.

– Може да имам още изненади в роклята си, все пак тя е създадена да помага на жената да опазва тайните си – усмихна се загадъчно Алгира. – За начало предлагам да се откажем от конете. След като вече не се налага да крия дракона си от вас, можем да полетим на гърба му? Стига само да не ви е страх.

– Не разбирам какво имаш против една кротка и послушна кобилка? Аз съм човек на възраст и не обичам да променям навиците си – промърмори Вормекази.

Широко отворените му от уплаха очи ясно показваха, че идеята не му допада. Мислите му бяха изпълнени с ужас от възможността да бъде разкъсан, изпепелен, смазан или погълнат жив. Той се бореше със себе си, поглеждаше Риналу и правеше неуверена крачка към него, а после се отдръпваше назад. Докато го чакаше да се реши, момичето разпростря бавнопада на земята и се зае да го съгва и стъкмява. Накрая го завърза на гърба си и изгубила търпение отиде при дракона, който дружелюбно ѝ протегна крило, за да се качи.

– Ето, вижте, той изобщо не е опасен! – извика тя и се метна в седлото си.

– За теб – може би... – хвърли ѝ недоволен поглед Вормекази и колебливо се доближи. Бяха изминали няколко минути без страховете му да се сбъднат и той започваше да осъзнава предимствата на лелящото същество.

– Наистина ли си опитомила този звяр? И той е покорен на волята ти?

– Не мога да го нарека "звяр" и определено не бих използвала думите "опитомяване" и "покорство". Но не се тревожете, той ще ни отведе където поискам.

Едва успяла да склони краля, Алгира се сблъска с нов и напълно неочакван проблем. Риналу категорично отказваше да бъде язден от непознатия за него човек.

– Не го харесвам, не му вярвам и няма да го нося! – неотстъпчиво поклати глава драконът и изсъска гневно към едва събралия смелост мъж.

Алгира го изгледа отчаяно, но след това лукаво присви очи:

– Да не би да предпочиташ двамата с него да яздим коне? Да ни преследват войници и да ни нападат всякакви лъвове и вълци?

Риналу изви глава назад и отвесните му зеници с тревога се взряха в момичето:

– Не, не исках да кажа това... Предлагам ти да летиш с мен, а на него ще му донеса кон.

– Значи аз да съм в безопасност с теб, а него нека го убият? Забрави ли че дойдохме да го измъкнем, защото се нуждаем от него? Ами Салдемир? И него не харесваше, но се съгласи да го носиш?

– Но това е съвсем различно! – възмути се драконът. – Първо, имах нужда от него, за да те спася. Второ, той ти е приятел, много пъти ти е помагал и е загрижен за теб. И трето, на връщане бяхме насред врагове и имаше сериозна опасност за живота му. Налагаше се да го взема!

Алгира изгледа настойчиво Риналу и се усмихна иронично:

– За разлика от сега?

Драконът издържа няколко секунди преди да отмести очи и с примирена въздишка да признае поражението си:

– Добре, де, добре! Кажете на закуската да се качва, но да седне пред теб, така че да го виждам. И го предупреди, че ще го изям в мига, в който не харесам как диша!

Настъпващото утро ги завари във въздуха. Бледите розови лъчи на изгряващото слънце обливаха крилете на дракона и прев-

ръсчаха всяко перо в пламък. Плавните махове разплискваха вълни от огнени отблясъци по цялото му тяло. Сякаш огромна жар-птица гореше ярко в тъмното още небе и ръсеше около себе си тлееща пепел от гаснещи звезди.

Една малка полска мишка се изправи на задните си крачета и разтревожено подуши въздуха. Отнякъде се носеше лек тътен, но иначе нищо не предвещаваше задаващата се буря. Небето беше все така сияйно и безоблачно и ласкавите слънчеви лъчи щедро даряваха топлината си на зелените треви. Леките повеи на вятъра не носеха със себе си миризмата на влага. Само листата на дърветата развълнувано трептяха, обсъждайки долетелите с него новини. След миг и пойните птички усетиха нещо и безгрижните им песни изведнъж секнаха. Една уплашена чучулига изпляска с криле и се стрелна към близката гора. Далечният грохот постепенно се усилваше и дребните животинки бързо се изпокриха по дупките и хралупите си.

Задъханият тропот на бързи копита наруши спокойствието на равнината. Мокрите от пот хълбоци на красивия черен жребец показваха, че препуска от часове. Но въпреки умората си той продължаваше да се носи напред. А вместо да го пришпорва, ездачът му го потупваше нежно по шията и току се навеждаше да прошепне някоя успокояваща дума в ушите му. После хвърляше угрижен поглед през рамо покрай дългите, развети от вятъра коси на своята спътница.

Преследваха ги двадесетина конника и вдиганият от подковите прах се стелеше над земята като пръските на морски прибой. Стоманените халки на ризниците сурово проблясваха на слънцето, а извадените мечове ясно показваха намеренията на войниците. От време на време те изстрелваха по някоя и друга стрела след двамата бегълци. Макар и много бърз, конят им носеше по-тежък товар и неизбежно забавяше ход.

Салдемир присви очи и напрегнато проследи начупената линия на хоризонта пред себе си. Но никъде не видя помощта, която търсеше. Затова измъкна една стрела от колчана и удари върха ѝ в острието на меча си. Тя пламна от искрата и войнът я изстреля високо в небето. Тихото изсвистяване и тънката димна следа бяха всичко, което остана от нея. И от дълбоко стаената му надежда за спасение.

– Пусни още една! Вече почти ни настигнаха... – провикна се отзад Вилтаяна и недоволно го потупа по гърба.

– Тази беше последната. Ако досега не са ни видели, няма как да пристигнат навреме. Опасявам се, че нямаме друг избор, освен да приемем боя. Аз ще поема първите трима, ти с колко от останалите можеш да се справиш?

– Никакъв бой няма да приемаме! Аз съм вещица, а не войник, и няма да рискувам живота си в някаква безсмислена схватка. Спри да жалиш проклетото животно, което наричаш свой кон, и го накарай да тича по-бързо!

– ВихроГрив не е кой да е кон и е достатъчно умен, за да знае, че трябва да препуска без да щади сили. Няма да му причиня болка, а и това с нищо не би помогнало.

Предвкушащи близкия край на преследването, ездачите шибиха конете все по-настървено и до кръв забиваха шпори в хълбоците им. Безформената група постепенно се разгърна и оформи полукръг, подобно на разперените пръсти на ръка, посягаща да улови плячката си. И много скоро щеше да се превърне в затворен около бегълците юмрук.

– Неблагодарен глупак! – избухна Вилтаяна. – Имаш ли представа колко стрели отклоних от нас със защитната си магия? Но като всяко друго нещо на този свят и тя не е безкрайна. Заради теб и двамата ще умрем! Ползвах се с доверието и уважението на Съветника, но когато ви помогнах, той обяви награда за главата ми. А сега ти доведе наемниците му право при мен. Не случайно се бях скрила в това село и си живеех толкова добре, преди да ме намериш. Хората ме обичаха, грижеха за мен и ми носеха храна и подаръци...

– Никой от тях не те е обичал, просто си ги омагьосала! – поклати глава Салдемир. – И с мен щеше да го направиш, ако не ме пазеше гривната с небесните камъни. Освободи селяните от чара си и тогава ще видим кой ще сподели храната си с теб или ще те покани да пренощуваш в дома му. Не разбираш ли колко е подло да използваш силите си за да предизвикаш любов, макар тя също да е вид магия? Но е единствената, достъпна за обикновените хора. Любовта може да бъде само истинска, иначе изобщо не е любов. Да отнемеш свободата на някого е нещо ужасно, но той поне може да те намрази и да се бори с теб. Но да го лишиш от правото му на избор е най-долното и недостойно нещо, което може да направи човек с власт или с магия! Да поробиш не тялото, а душата му, като изкорениш всяка мисъл за съпротива? Да го заслепиш с насилствена

любов и раболепна страст за подчинение, да превърнеш своята изгода в смисъл на неговото съществуване? Това е твърде жестоко дори и за теб!

– Говориш за отнемане на избор, но точно това направи ти с мен! Принуди ме да взема участие в глупавата ви война, защото вече не мога да се върна към предишния си живот.

– Войната щеше да те намери където и да се скриеш – меко отвърна Салдемир и в потвърждение на думите му една стрела разгневно избръмча покрай него. – И не съм ти отнел избора, само ти помогнах да осъзнаеш, че имаш такъв. Показах ти каква отговорност носи човек с твоите възможности. Пък и едва ли ти е приятно хората да мразят вещиците и да се страхуват от вас. Така че сега имаш възможност да им помогнеш и така да промениш тяхното отношение.

– Недей да говориш за вещиците, не знаеш нищо за нас! – изсъска ядосано Вилтаяна.

– Познавам доста добре поне една. Дори мисля, че мога да я нарека свой приятел. И тя все повтаря, че магията не е нито добра, нито лоша. Точно както лъка, меча и всяко друго оръжие. Добри или лоши ги правят намеренията и делата на тези, които ги използват.

– Само си мислиш, че познаваш онази глупава идеалистка Алгира. Всъщност тя се интересува само от себе си и драгоценния си дракон и изобщо не я е грижа за теб или за другите. Ако на нея възлагаш последната си надежда за спасение, значи сме обрече...

Вилтаяна замлъкна наред думата, загубила за миг способността си да говори. Развълнувано посочи една малка точица в далечината и бясно размаха ръце в опит да привлече вниманието ѝ. Но веднага спря и се улови здраво за седлото, за да не падне от шеметно препускащия жребец. Когато след миг си пое дъх и нададе радостен вик, синият дракон беше вече почти над нея.

Крилатият хищник се спусна стръмно надолу, прелитайки съвсем близо до преследвачите. Повечето се стреснаха и рязко дръпнаха юздите, принуждавайки конете си да забият копита в сухата земя. Пред петимата, които не спряха, огнедишащото чудовище избълва непроходима стена от нажежени пламъци. Това вече свърши работа.

Риналу увисна за миг във въздуха, после кацна пред ездачите и препречи пътя им към бегълците. Още не беше успял да сгъне огромните си криле и да ги намести на гърба си, когато един безразсъден конник се опита да го заобиколи. Алгира скочи на земята

и предупредително вдигна ръка, но той не ѝ обърна никакво внимание. Дори размаха запалена факла точно пред носа на дракона в опит да го отблъсне назад. Това обаче ядоса Риналу и той отново разпери крилетете си. С върха на лявото събори човека на земята, после протегна шия към него и се надвеси отгоре му, щракайки зловещо с челюсти.

– Не е много умно да плашиш дракон с огън! – развеселено отбеляза вещицата.

Тя едва успя да отмести главата на хищника, за да позволи на падналия да се изправи и да се завърне при останалите. Конете ужасено пръхтяха и ездачите им с мъка ги удържаха на място. Но те бяха много на брой, добре въоръжени и натрупали опит в ожесточени битки, а това им вдъхваше увереност. Не познаваха горчивия вкус на поражението и никога не бяха срещали дракон, което пък ги правеше смели, дори дръзки. И въпреки че Алгира ясно усещаше мислите им, думите на предводителя я изненадаха.

– Ти и чудовището ти не ни интересувате и съм склонен да ви пусна да си вървите. Искаме единствено Вилтаяна! Тя предаде Съветника, затова той обяви голяма награда за главата ѝ. Толкова голяма, че няма да се спрем пред нищо, за да я получим. Професията ни може и да не е най-почтената, но с нея храним семействата си.

Кървавият сблъсък изглеждаше неизбежен, но Алгира не бързаше да се отказва от преговорите:

– Ако не искате да нахраните още някого, съветвам ви веднага да си тръгнете. Вилтаяна идва с мен, а всеки, който държи да я последва, е добре дошъл да го направи в стомаха на дракона ми.

Тя посочи към Риналу и го помоли да се усмихне колкото се може по-приветливо. Както и предполагаше, гледката на широко отворената му паст се оказа по-въздействаща от хиляди думи. Смелостта на ловците на глави мигом се изпари и отстъпи място на паниката. Град от копия и стрели полетя към дракона, като поне половината бяха насочени толкова неточно, че изобщо нямаше да го улучат. Алгира обаче очакваше обстрела и веднага призова защитната си магия. Носещите се във въздуха оръжия отскочиха от бледо проблясващия купол и се посипаха по земята без да достигнат целта си.

Едва сега мъжете осъзнаха на какво е способна обединената мощ на вещицата и дракона. Опасността бързо им помогна да си намерят безброй причини да не остават повече тук. Те пришпориха конете си и препуснаха стремглаво назад, а водачът им изведнъж се

оказа последен. Той се повъртя малко наоколо, преди накрая да последва хората си, хвърляйки разочаровани погледи през рамо.

ВихроГрив се приближи бавно, описвайки широка дъга около дракона. Гордата осанка на жребца не можеше да скрие изтощението, с което движеше краката си, нито честото повдигане на гръдния му кош. Все пак животното намери сили да вирне глава, да тропне с копито и да изцвили тихо, когато двамата му ездачи скочиха на земята.

– Нали ти казах, че Алгира ще ни се притече на помощ – усмихна се Салдемир на намръщената Вилтаяна.

– По-точно би било да се каже "ще прилети на помощ" – с кисела гримаса го поправи вещицата, отказваща да признае грешката си. – Но можеш да си сигурен, че не е дошла да ни спасява, а да ме използва.

После се обърна към Алгира:

– И така, кога ще ми кажеш защо съм ти нужна? Кого в какво искаш да убедя?

– И аз се радвам да те видя – усмихна ѝ се лъчезарно Алгира и протегна ръка за поздрав. Когато не го дочака, тя кимна, сякаш не беше особено изненадана, и радостно прегърна Салдемир.

– Ти как си? Дълго ли обикаля, преди да я намериш?

– А, лесна работа – изпъчи се самодоволно войнът. – Беше използвала толкова много магия за заличаване на следите си, че не беше никак трудно да я проследя. Някои хора бяха забравили не само че са я виждали, но и че имат жени и деца. А един мъж не помнеше дори собственото си име.

Алгира не се сдържа и хвърли бърз укорителен поглед към белокосата вещица:

– Ако беше моя приятелка, щях да я посъветвам да използва силите си по-разумно и пестеливо, за да не навреди на някого...

– Не говорете за мен все едно ме няма! – избухна Вилтаяна.
– Защо изпрати хрътката си да ме търси?

– Салдемир ми е приятел, а не прислужник, макар че ти явно не правиш разлика между двете. Както и да е. Опасявах се, че след като открия краля, ще ми е нужна помощта ти, за да му припомня дълга му към народа...

– Аха, знаех си! – ликуващо извика Вилтаяна.

– ...но се справих сама – невъзмутимо довърши Алгира.

– Значи напразно си ме изтръгнала от китното планинско селце, в което се бях скрила? Разрушила си добре подредения ми живот за нищо!

– Настъпващата война е на път да разруши живота на всички ни. Ще направя и невъзможното, за да я спра, но сама съм твърде слаба. Двете с теб обаче може и да успеем.

– Какво точно искаш от мен?

– Има едно чудовище, с което не мога да се справя...

– А, не! – категорично възрази Вилтаяна. – За убиването на всякакви изчадия си имаш дракон. Дори два, ако не греша.

– Не и за шайгунарка! Той се храни с дракони и е неуязвим за пламъците им. Не знам дали изобщо съществува нещо, което би могло да го нарани. Освен може би вихъра, който Сантенея и нейните вещици използват срещу Мойлири. За съжаление тази магия е отвъд познанията на каменния ми учител, затова се надявах ти да ми помогнеш да я овладеея?

Вилтаяна присви устни и навъсено поклати глава:

– Магиите за контрол над природните стихии са изключително могъщи и затова се пазят наистина добре. Известни са единствено на водачката на Сбора и на две-три от най-приближените ѝ. Само те могат да призовават огнени светкавици, леден град, вихрени ветрове и приливни вълни. Останалите глупачки вливат своите сили в готовото заклинание и го поддържат, но всъщност нямат представа какво правят. И както без съмнение вече се досещаш, тайната никога не е разкривана на самостоятелна вещица. Многократно ми предлагаша да се присъединя към жалката им групичка, но аз всеки път отказвах. Прекалено много държа на свободата и независимостта си и не бих ги пожертвала срещу никакви умения. Нито пък ти, доколкото те познавам. Защото веднъж влязла в Сбора, можеш да го напуснеш само мъртва.

– Тогава може би ще успееш да убедиш Сантенея и дружките ѝ да ми помогнат? Не може да не разбират, че тази битка не е само моя. И няма как да не осъзнават отговорността, която носят владеещите магията. Нека поне веднъж използват силите си за добро.

– Ха, Сантенея! – презрително се усмихна Вилтаяна. – Тя се е заклела във вярност към Съветника и няма да си мръдне и кутрето без негова пряка заповед. Пък той май не те харесва особено и едва ли ще е склонен да удовлетвори молбата ти. А докато носи короната с небесните камъни дори аз не бих могла да му повлияя. Единствената ти надежда е нещо да се случи със Сантенея и аз да заема мястото ѝ. Защото веднъж щом оглавя Сбора, останалите вещици ще трябва да ми се подчинят и да споделят с мен тайните си. Само така и едва тогава ще си получиш вихрушката. Двете с теб вероятно сме най-могъщите вещици, живели някога, но както вече си

осъзнала, поотделно дори ние сме твърде слаби. Затова ти предлагам да си помогнем взаимно. Е, какво ще кажеш? На късмета си ли ще разчиташ или сама ще отстраниш проблема? Ще чакаш ли клетата жена да претърпи някаква злополука или ще се погрижиш лично?

Алгира не я разбра веднага и объркано примигна, преди да проумее смисъла на думите ѝ.

– Искаш от мен да убия Сантенея? – ужасено възкликна тя, а очите ѝ се разшириха и станаха почти кръгли от възмущение.

– Казваш го сякаш е нещо толкова лошо, а беше готова да го направиш още при първата ви среща.

– Но тогава водехме битка и нямах избор! Тя застрашаваше живота на Салдемир и хората му, а после и този на Мойлири. Ти обаче говориш за хладнокръвно и непредизвикано убийство.

– Тя винаги ще е заплаха за теб и приятелите ти! – невъзмутимо възрази Вилтаяна. – Дали сега или по-късно, все някога ще ти се наложи да я премахнеш.

– А откъде да знам, че мога да ти вярвам? Може би просто искаш да използваш мен и Риналу, за да ти разчистим пътя към така жадуваната от теб власт?

– О, не, не! Само ти, без дракона, защото никой не преживява след среща с него. А смъртта на Сантенея трябва да е причинена от слабостта ѝ, за да разберат всички вещици в Сбора, че имат нужда от по-силен водач. От мен! Освен това се налага да я убиеш лично, и то така, че другите да те видят. Трябва да знаят, че си била ти, за да изгарят от желание да те видят мъртва. Тогава ще са готови да ме последват, когато застана пред тях и им обещава да ти отмъстя. И не се заблуждавай, някой ден може и да го направя. Но засега имаш думата ми, че ще взема присърце проблема ти веднага щом онези празноглавки ми се закълнат във вярност. Защото чудовището, което застрашава живота на крилатия ти приятел, е заплаха и за моите цели. Никой не иска да властва над опожарена и разрушена страна. А точно в това ще се превърне Кастерган, ако всички заедно не спрем северната армия.

Салдемир напрегнато следеше разговора между двете жени, а погледът му нервно се стрелкаше от едната към другата. Съдейки по спокойния тон, човек лесно можеше да се заблуди, че присъства на приятелска среща на стари познати. Но опитният войн усещаше, че всяка следваща дума сякаш обтяга все повече и повече някаква невидима тетива. И че дори един-единствен непремерен жест или

гримаса можеха да я скъсат и да отприщят гнева и стихииите, стаени във вещиците.

Той не се страхуваше от Вилтаяна, защото гривната му с небесни камъни щеше да го предпази от магията ѝ. Донякъде беше свикнал и с Риналу и вече не се чувстваше толкова неспокоен в близост до него. Въпреки това не можеше да обърне гръб нито на хищника, нито на вещицата. Нямахме как да пренебрегне древния инстинкт, който му нашепваше да внимава и да стои нащрек. И макар и вгълбен в разговора, Салдемир несъзнателно държеше могъщите и опасни същества под око, а мечата си – под ръка. Въпреки че дори верния ДракоПлам едва ли щеше да му е от полза.

Алгира мълчеше вече близо минута, внимателно претегляйки последиците от избора, който ѝ предстоеше да направи. Мислите ѝ отскочиха от непроницаемото съзнание на Вилтаяна, ласкаво погалиха Риналу и потънаха в очите на Салдемир, търсейки съвет. Суровото изражение на война ясно показваше, че той няма нищо против убийството на Сантенея, и това не беше изненадващо. Отдавна беше свикнал със смъртта и не се ужасяваше толкова лесно от нея. А и си имаше свои причини да мрази водачката на Сбора. Можеше да се примири с това, че го беше пленила и възнамеряваше да го принесе в жертва. Но никога нямаше да ѝ прости, че го беше използвала като примамка, и то в капан, предназначен за Алгира. Въпреки че беше великодушен човек и не таеше злоба, той отдавна беше произнесъл присъдата си.

Ясното лъчезарно небе не проявяваше никакъв интерес към решението на вещицата. Беше твърде голямо и твърде далече, за да го е грижа за съдбите на милиардите същества, които се раждаха, живееха и умираха някъде под него. Изминалите еони постепенно го бяха направили студено и безразлично към техните радости, болки и копнежи. Превърнаха го в очарователна кокетка, за която най-важното занимание беше да сменя одеждите си по-често и никога да не ги повтаря. През нощта обикновено се гиздеше с черна роба на луна и звезди, а по изгрев и залез добавяше и нежнорозова дантелена яка. Когато се чувстваше мрачно и потиснато, обличаше бухнала рокля с яркожълти светкавици на абаносов фон. А сега си беше избрало елегантна снежнобяла дреха от ефирни перести обляци, които изглеждаха като раздрани от ноктите на огромна котка.

– Сделката никак не ми харесва – въздъхна накрая Алгира. – Но ако реша да я приема, ще трябва да намеря Сантенея и останалите вещици. Знаеш ли къде са те сега?

– След като ти и твоите дракони ги прогонихте от Нубеслир, те отидоха в Керхарум, за да правят и там това, което могат най-добре. Първо си осигуряват подкрепата на военните от гарнизона, като ги насърчават да нападнат и плячкосват околните села. После омотават в мрежите си и гилдията на търговците, които продават окървавените трофеи с немалка печалба за себе си. Накрая раздават част от останалите пари на големците от градската управа и така купуват и тях. Дори обикновените хора получават по някоя и друга троха от богатата трапеза, колкото да са заситени, доволни и безучастни. И постепенно всички забравят, че дължат охолния си живот на нечии чужди мизерия и смърт. Та кой ли го е грижа за страданието на бедните и нещастните?

Вилтаяна произнесе последните думи с лукава усмивка и скромно сведен поглед. И търсеният с тях ефект не закъсна. Алгира подскочи като улучена от отровна стрела и пламенно възкликна:

– Мен! Мен ме е грижа за тях!

Отне ѝ няколко секунди, преди да прозре намеренията на събеседничката си. А те бяха толкова очевидни и неприкрити, че чак ѝ стана обидно. Тя бавно издиша през трептящите си от гняв ноздри и се опита да се успокои.

– Разбирам какво се опитваш да направиш. Но преди да реша дали да ти помогна, искам да знам с какво си по-различна от Сантенея? С какво твоето управление ще е по-добро от нейното? Допусни ме в съзнанието си, разкрий ми своите мисли и копнежи. Така ще ми е много по-лесно да ти се доверя.

Вилтаяна поклати глава и вдигна предупредително пръст:

– И аз разбирам какво целиш, но няма да ти позволя да се ровиш в ума ми! Вече ти дадох дума, но ако тя не ти е достатъчна и двете ще останем с празни ръце.

Макар и трудно, Алгира най-после взе решение. Лицето ѝ се разведри, а колебанието в очите ѝ избледня и изчезна като утринна звезда в светлината на настъпващия ден:

– Сигурно си права. Ако не можеш да прецениш кое е по-малкото зло, най-добре избери по-познатото. Но щом ще слагаме край на тиранията на Сантенея, по-добре да не губим време. А най-бързо ще стигнем на крилете на дракон.

Момичето още се чудеше как да склони Риналу да вземе на гърба си омразната му Вилтаяна, когато тя с погнуса сбърчи нос:

– Да не си мислиш, че ще се кача на този смърдящ гущер? После цял живот не ще мога да отмия вонята му от себе си.

Белокосата красавица хвана юздите на ВихроГрив и доста грубо блъсна Салдемир в гърдите. Понечи да яхне черния жребец и дори пъхна крак в стремето му, когато войнът се окопоти и не особено деликатно я дръпна обратно на земята. Лицето му се навъси, веждите му се склочиша, а през плътно стиснатите му устни се процедиха гневни звуци, наподобяващи каменно свлачище:

– Няма да ти позволя да яздиш и биеш коня ми!

Двете вещици се спогледнаха объркано, после настойчиво се взряха във война. Но не дочакаха промяна на решението му. Той се отдалечи с тежки стъпки, теглейки за юздите покорния ВихроГрив. После дружески го потупа по уморената шия, по която на вълни се стелеше подгизналата от пот грива и животното изцвили от щастие.

– Нали разбираш, че така Вилтаяна ще остане без превоз? – с мек укор попита Алгира.

Неотстъпчивият поглед на Салдемир я накара да потърси друго решение. И тя насочи молбата си към този, който нямаше да ѝ откаже. Но Риналу не искаше да я оставя сама, защото се тревожеше за нея. Наложил се да го увещава, че присъствието на другата вещица не я заплашва. Накрая драконът излетя, недоволен въртейки глава и не след дълго се върна, сграбчил в ноктите си риташа във въздуха петниста кобила. Остави я на земята и кацна недалече.

– Чудесно, намерил си! А какво стана с ездача? Нали не си го изял? – загрижено попита Алгира, докато се опитваше да успокои ужасеното животно.

– Не, разбира се. Просто го помолих любезно, точно както си ме учила. Прелетях ниско над него и съвсем леко го поздравих с крило. А той се озова на земята и веднага хукна нанякъде. Така че ми даде коня си напълно доброволно.

– Ето, толкова ли беше трудно? – без капчица благодарност промърмори Вилтаяна и се метна на кобилата. Заби шпори в хълбоците ѝ, отметна назад дългата си бяла коса и препусна на запад.

– Ще чакам решението ти в Керхарум. Но не изпитвай търпението ми твърде дълго! – извика тя през рамо, едва надвиквайки тропота на копитата.

Останали най-после сами, Салдемир и Алгира отново се прегърнаха. Войнът притисна момичето към себе си толкова силно, че нищо не можеше да я изтръгне от обятията му. Преизпълнен от щастие я вдигна във въздуха и я завъртя около себе си. От високата скорост краката ѝ се залюляха под вихрено понеслите се поли на роклята като езика на онемяла камбана. После двамата застинаха неподвижно и безмълвно. Нямаха нужда от думи, нито от жестове.

Не смееха дори да дишат, за да не развалят магията на момента. Но и без никаква магия всеки съвсем ясно усещаше мислите на другия. Свързваше ги общият пулс на сърцата им, биещи силно като сигнални барабани.

Накрая Салдемир пое дълбоко дъх и внимателно остави Алгира на земята, сякаш беше крехка статуетка.

– Не трябва ли вече да тръгваш? – кимна той в посоката, в която беше изчезнала Вилтаяна.

– Не се тревожи, има време. Ще потърся нужните билки, ще приготвя отрова и пак ще пристигна в града преди нея. Крилето на Риналу с лекота ще изпреварят копитата и на най-бързия кон.

– Значи вече си решила какво ще правиш със Сантенея?

Алгира го погледна унило с внезапно помръкналите си очи:

– Изглежда нямам голям избор. Трябва да я убия, ако искам да получа помощта на Сбора, а без тях не бих могла да спра шайгунарка.

– Човек винаги има избор – мрачно я поправи войнът. – Просто понякога не харесва последиците от него. Лесно е да избере решението пред злото, много по-трудно е изборът между по-малкото и по-голямото зло.

Вещицата въздъхна тъжно и погледът ѝ се зарея някъде далече отвъд хоризонта. Салдемир не можеше да прочете мислите ѝ, но искрено съжаляваше за посоката, в която ги беше тласнал.

– Разбрах, че си намерила краля? – рязко смени той темата в опит да я разведри.

– Да, и дори го отведох в една крепост близо до северната граница. Затова и се забавихме толкова с Риналу. Цяла сутрин ви търсим, но едва преди малко той забеляза твоите огнени стрели в небето.

– А знаеш ли докъде е стигнала северната армия?

– Пресекли са границата и бавно напредват към столицата. Грабят, палят и убиват всичко по пътя си. След тях остава само неплодна земя, опожарени села и планини от трупове. И двата опита да ги спрем са претърпели провал и въпреки тежките ни загуби почти не сме ги забавили. Атаките са били лошо организирани и още по-зле проведени от няколко малки отряда. Шайгунаркът омотавал войниците ни в паяжините си и ги изпепелявал много преди да го доближат. Съветникът е изчезнал, точно както ти предположи, като е оставил цялата ни войска без главнокомандващ. А ако се окажеш прав и за предателството му, значи северняците вече знаят всичките ни тайни. Кралят искаше да говори с него и из-

прати вестоносци да го повикат, но те не успяха да го открият. За това заповяда всички останали войници да се съберат в крепостта "Залостена врата". Тя е на пътя на враговете ни и там ще ги срещнем за решителната битка. Само не разбрах откъде е толкова сигурен, че ще я нападнат, след като могат просто да заобиколят и да продължат по пътя си?

Салдемир навъсено слушаше новините и кимаше все по-мрачно. Но накрая се усмихна леко, доволен че може да обясни:

– Защото никой, дори и най-самоувереният военачалник, не би оставил значителни противникови сили в тила си. Те могат да нарушат или съвсем да прекъснат снабдяването му с оръжие и храна. Рисува и да попречат на отстъплението му, ако срещне неочаквана съпротива пред себе си. А и във всеки момент могат да го нападнат в гръб.

Алгира кимна с благодарност и продължи:

– Така че трябва да отидеш там, като вземеш колкото се може повече войници и катапулти от Нубеслир. А ние с Риналу ще се присъединим към вас веднага щом осигурим помощта на вещиците от Сбора. Или поне ще опитаме.

Салдемир продължи да разсъждава на глас и лицето му постепенно се разведри:

– Сега разбирам защо грумхоните още не са ни завладели. Движат се много бавно, защото са принудени да изчакват шайгунарка. Няма нужда да бързат и да дават излишни жертви, след като така или иначе не можем да ги спрем. Но може би точно в силата им се корени и тяхната слабост. И не само защото това ни позволява да изберем мястото на сражението и да се подготвим. А и защото и ние бихме могли да си доведем могъщи, макар и бавни съюзници. Огромни същества, способни да хвърлят тежките си ръце високо във въздуха. Ако само имахме на своя страна някоя добра вещица, която да следват...

Студена тръпка пробяга по тялото на Алгира и тя зиморничаво се загърна в зелената си рокля:

– За нерфолдите ли говориш? С тях няма как да ви помогна, все пак не мога да съм на две места едновременно. Пък и вече ти обясних колко е опасно да влизам в съзнанията им. Веднъж успях да се върна, но следващия път може да се загубя завинаги.

Войнът кимна и виновно сведе очи. Но обнадежден ги вдигна отново, когато момичето възкликна:

– На теб всъщност не ти е нужна вещица, само кръвта ѝ!

И преди войнът да разбере какво става, тя измъкна своя кинжал и поряза дланта си. Подложи празната ножница под гъстите рубинени капки и те лениво потекоха в нея. Подушил кръвта на приятелката си, дремещият Риналу се изправи и с един скок се озова над двамата. Изглежда подозрително Салдемир и го избута настрани с глава, после разпери криле над Алгира, готов да я защити от всяка опасност.

– Не се тревожи, направих го нарочно. Съжалявам, трябваше да те предупредя – извини се момичето на дракона и подаде пълната до половина ножница на Салдемир.

– Искаш да кажеш, че нерфордите ще последват миризмата на твоята кръв? И с нея мога да ги доведа до полесражението? – попита недоверчиво войнът.

– Разбира се! Стига само да намериш някой и после да не се отдалечаваш много от него, за да не изпусне следата. Но и не ги приближавай прекалено, за да си в безопасност. Обонянието им не е като на драконите, но от петстотин крачки със сигурност ще подушат магията в кръвта ми. А когато тя засъхне и се съсири, просто долея малко вода и разклати.

Салдемир с удивление пое необичайния съд и го размахна под носа си, но не усети нищо. Замислени бръчки прорязаха челото му, после широките му рамене се свиха в примирение. Той откъсна парче плат от дрехата си и запуши с него отвора на ножницата. Накрая я прибра до сърцето си под изпитателния поглед на Алгира. Ръцете ѝ умолително стиснаха неговите.

– Пази добре кръвта ми, защото някоя зложелателна вещица би могла да я използва, за да ми навреди...

– Не се тревожи, дори капчица няма да изгубя. И ще събера всички нерфорди, които са в близост до крепостта. Дано само не закъснеем за битката.

След като я прегърна още веднъж на сбогуване, Салдемир яхна ВихроГрив и препусна без да се обръща назад. Обстоятелствата отново ги разделяха и за кой ли път двамата трябваше да зароят дълбоко в себе си копнежите си за нова среща. Личното им щастие пак трябваше да отстъпи на заден план, изместено от дълга им пред техния народ. Като невидима ръка направляваше той пътя на най-родолюбивите и непокорните.

Алгира се приближи до Риналу и се нареди да се покатери върху него, когато нещо привлече вниманието ѝ. Беше странно и малко неприятно, но в същото време толкова близко, познато и любимо, че тя отдавна беше свикнала с него и беше престанала да го

забелязва. Отне ѝ няколко секунди, преди да осъзнае какво беше то. И изненадата ѝ попречи да овладее мислите си:

– Невероятно, но Вилтаяна е права! Ти наистина миришеш.

– Разбира се, че мириша. Всяко нещо си има миризма, дори мъглата и облаците. Ти също миришеш.

– Така ли, на какво? – закачливо се усмихна тя.

– На храна, на приятел и на магия.

– Не мога да повярвам, че все още гледаш на мен като на храна! – с престорено възмущение го удари момичето.

– Не правиш ли разлика между нос и очи? Казах, че миришеш на храна, а не че изглеждаш като храна! – напълно сериозно я поправи драконът.

– Ами приятелството? Ами магията? Те как миришат? – недоверчиво попита Алгира.

– Много по-различно от всичко останало. Сякаш ги подушвам не с носа си, а с някакво съвсем друго сетиво. Приличат на някаква всепроникваща топлина, която може както да лекува, така и да убива. Салдемир мирише на приятел, Вилтаяна мирише на магия, но само ти миришеш и на двете. А понякога мога да подуша и чувства та ти. Когато си щастлива ухаеш по-приятно, отколкото когато си унила.

– Хайде да проверим! Според теб какво изпитвам сега?

Ноздрите на Риналу затрептяха и той я погледна озадачено:

– Не разбирам как е възможно, но ми се струва, че си хем радостна, хем тъжна. И като че ли причината и за двете чувства е Салдемир.

– Виж ти, значи наистина долавяш настроението ми – удивено поклати глава момичето и се покатери по протегнатия преден крак на дракона. – Е, прав си. Срещата със Салдемир ме зарадва, а раздялата ме натъжи, защото се почувствах самотна.

– Но ти не си сама! Та нали аз съм с теб? И винаги ще бъда!

– Знам това и то значи много за мен! Но сега пък ти не правиш разлика между думите. Казах "самотна", а не "сама".

Алгира с благодарност потупа Риналу по шията и се намести по-удобно. Само след миг вдигнатият от крилете му вятър развя косите ѝ като яростните пламъци на горски пожар. Земята започна да се отдалечава и стремително се понесе назад. И колкото по-високо се издигаха двамата, толкова по-малки изглеждаха дърветата под тях и толкова по-бавно се движеха.

Шествието беше пишно и многолюдно, точно както го харесваше Сантенея. Хората бяха приковали погледи в нея, за да не пропуснат и най-дребния ѝ жест. Екзалтираната тълпа се люлееше като морска вълна, следвайки всяко нейно махване с ръка. Хиляди гърла крещяха името ѝ в екстаз и караха въздуха да трепти като жив. Целият град лежеше в краката ѝ, готов да ѝ служи.

Тя се усмихна доволно и се отпусна в разкошно украсения си стол. Осем едри мъже го носеха високо над главите на жителите, изпълнили докрай главната улица на Керхарум. Всички пляскаха с ръце и хвърляха цветя, конфети и гълъби във въздуха. Гледката беше впечатляваща и радваше погледа на вещицата. Останалите от Сбора почтително пристъпваха след нея, но с поведението си показваха своята причастност към магията, завладяла хората.

Градът определено беше по-малък от Нубеслир. Крепостните му стени не бяха така мощни, нямаше катедрала, а и войниците му бяха по-малобройни. И други разлики откриваше критичният поглед, с който Сантенея оглеждаше площадите и измерваше височината на защитните кули. Керхарум беше по-далече от морето и търговията тук беше доста по-вяла, а това носеше по-малки печалби. Но Съветникът беше обещал да ѝ даде неин собствен град като възнаграждение за услугите ѝ, дори беше подписал думите си. И макар и по-скромен, този също беше подходящ за плановете ѝ. Просто осъществяването им щеше да отнеме повече време. Но тя умееше да чака.

Сам по себе си градът не беше нищо повече от средство за постигане на целите ѝ. Безопасно пристанище, което да приюти нея и посестримите ѝ, докато успеят да съберат необходимото. Трябваша им купища небесни камъни, с които да подсилват магиите си, и малка армия, която да ги пази и да воюва от тяхно име. Десетина кесии със злато щяха да им осигурят оръжия, коне и войници. Все пак живееха в свят, в който беше значително по-лесно да купиш човек, отколкото да го омагьосаш.

Сборът на вещиците беше създаден в древни времена, за да защитава хората от ужасните създания, бродещи по земята. За всяка жена, владееща магията, беше привилегия да бъде избрана и поканена да пристъпи в редиците му. Там ѝ помагаша да развие уменията си и да ги превърне в могъщо оръжие срещу чудовищата. Но това изискваше пълно отдаване и отказ от семейство и личен

живот. Дисциплината беше по-строга и от военната, а жестокото обучение можеше да прекърши и дори да погуби по-слабите.

Силата на вещиците растеше, а списъкът с използваните от тях билки и заклинания ставаше все по-дълъг. Но после хората започнаха да развиват своите науки и занаяти. Изкусни майстори изработваха все по-съвършени оръжия, а смели войни изстребваха с тях изчадията. Ролята на Сбора започна да запада, както и уважението към жените в него.

Въздигани някога на пиедестал, днес вещиците бяха унижавани, преследвани и безжалостно избивани. Хората не разбираха силите им и се страхуваха от тях. А и вече нямаха нужда от тяхната магия. Обучението на един войник отнемаше по-малко време, въоръжаването му излизаше по-евтино, а замяната му беше по-лесна. И дори и малък боен отряд беше по-полезен и ефективен от целия Сбор. Доведени до ръба на оцеляването, малкото останали вещици предложиха услугите си на Съветника в замяна на защитата му. И той се съгласи, като поиска съвсем приемлива цена. Интересуваше го единствено магията за влияние върху съзнанието. Това беше древно умение и едно от първите, на което обучаваха младите вещици. Владеенето му беше жизненоважно, защото с него те можеха да заставят човек да ги харесва, така че да не е способен да им причини зло.

Но заклинанието беше твърде слабо. То се разпростираше едва на десетина метра и въздействието му беше ограничено до двама-трима души. Дори обединените сили на всички в Сбора и шепта небесни камъни стигаха само да се овладее средно голям град. А Хаймдес искаше да направят магията толкова мощна, че да обхване и последния човек в кралството. Целият народ трябваше да го обича и да му се подчинява.

Вещиците нямаха голям избор, пък и желанието на Съветника донякъде съвпаднаше с плановете им. Затова и се бяха съгласили толкова бързо, макар че възнамеряваха да внесат лека промяна в неговите. Ако успееха да усъвършенстват заклинанието и да го подсилят с достатъчно небесни камъни, вече нямаше да се нуждаят от Хаймдес. Просто защото щяха да управляват Кастерган без него. Короната му все така щеше да го предпазва от магията им, но това нямаше да има значение. Лишен от властта си над войската, той вече нямаше да е опасен за никого.

А тайната на контрола над умовете на хората беше учудващо проста. Те бяха склонни да се самозалъгват, затова лесно вярваха на това, което искаха да чуят. И с такава готовност следваха този,

който им го обещаеше, че дори не беше нужна магия. Владеенето ѝ просто улесняваше и ускоряваше покоряването им. Съзнанията на жертвите ставаха меки като глина и те правеха всичко по силите си за да угодят на своите господарки. А вещиците обичаха разкоша и не се свеняха да се възползват от дарбата си, за да си го осигурят.

Мислите на Сантенея бяха прекъснати от тих свистящ звук. Останал почти нечут на фона на шумната глъчка, той беше последван от пулсираща болка. Лека и измамно невинна, но умело прокрадваща се към сърцето ѝ като змия към парализирано от страх птиче. Вещицата погледна към лявото си рамо и с изумление видя от него да стърчи дълга стрела. Към пернатата ѝ опашка беше вързано тънко въже, което точно в този миг се опъна и я измъкна от слабо кървящата рана.

Водачката на Сбора бързо губеше сили. Тя политна настрани и се преметна през подлакътника на стола си. Озова се на земята с неестествено подгънати под тялото си ръце и крака. Като никому ненужна парцалена кукла, захвърлена от отегчено дете. Неспособна да помръдне, тя се огледа наоколо с помътнели очи. Последното, което видя през затварящите се вече клепачи, беше неясен зелен силует над покрива на отсрещната къща.

Останалите вещици веднага ѝ се притекоха на помощ. Едни разхлабиха пищните ѝ дрехи и повдигнаха главата ѝ, за да облекчат все по-плиткото ѝ дишане. Други опитаха да използват магията си, но бързо разбраха, че не е по силите им да спрат действието на смъртоносната отрова. Тогава насочиха вниманието си към дръзкия убиец. Отне им съвсем малко време да го познаят, и то само защото не можаха да повярват на очите си.

Алгира размаха лъка над главата си и тревистозелената ѝ рокля се развя от игривия вятър. Изгубил присъщата си ласкавост, обвинителният ѝ глас се понесе над притихналото множество:

– Сантенея предаде всичко свято за вещиците и трябваше да умре. Тя позволи на своята алчност да я завладее и трябваше да умре. Постави личните си интереси над дълга си към хората и трябваше да умре! Ако искате да изкупите вината ѝ – елате с мен, за да помогнем на народа ни в битката срещу врага. В полето край крепостта "Залостена врата" ще можете да изпълните отдавна забравеното си призвание. А магията ви най-после ще послужи на своето изконно предназначение. Ако пък решите да търсите отмъщение за смъртта на водачката си, на това място ще ме намерите. И в двата случая там трябва да дойдете. Ще ви очаквам.

Само след миг към Алгира полетяха стрели, копия и дори две мълнии. Те с яростен пукот се забиха в дървените греди на стрехата, вдигайки облачета прах и остри трески. Но вещицата вече не беше там. Тя тичаше по покривите на къщите и ловко прескачаше над тесните улички, които ги разделяха. Препъна се в стърчащия ръб на една счупена керемиди и едва не падна, но бързо се изправи и продължи.

На идване беше успяла да се промъкне незабелязано. Но сега в нея бяха вперени хиляди очи, които я следяха отвсякъде, и тя дори не се опита да се скрие. Спусна се на земята по полегатия скат на един нисък покрив и се метна на гърба на първия изпречил се на пътя ѝ кон. Копитата му прощално изчаткаха по калдъръма на главната улица, водеща извън града. И бързо заглъхнаха, удавени в бушуващото море от гневни викове и грозни проклетия.

Яхнали кой каквото намери, десетина ездачи препускаха след бегълката, яростно шибайки клетите животни под себе си. Почти веднага към тях се присъедини и цял кавалерийски ескадрон от гарнизона. Но колкото повече се отдалечаваха от Керхарум, толкова повече намаляваше устремът им. И толкова по-неуверени и разколебани ставаха преследвачите, напуснали зоната на въздействие на магията. Докато накрая спряха наскре полето и се спогледнаха един друг. Внезапно бяха осъзнали, че служат на чужда воля и че всъщност нямат причина да продължат гонитбата. Но и за нищо на света не биха се върнали обратно, така че дружно решиха да поемат към най-близкото селище.

Вещиците добре разбираха, че без Сантенея не могат да удържат властта си над града. Затова се постараха да удължат поне малко царуването си, като въвлекат хората в зрелищен погребален ритуал. Отдавна бяха открили, че заслепеното съзнание може да бъде заблудено много по-лесно от невиждащите очи.

Звънките звуци на стотици медни тръби огласиха въздуха и вселиха тъга и скръб в сърцата на присъстващите. Облечени в траурни одежди свещеници разчистиха централната част на площада и натрупаха там голяма купчина дърва. Поляха ги обилно с благовонни масла и тържествено положиха Сантенея върху тях. После с преднамерено бавни движения започнаха да си предават церемониална факла с изящно гравирани златна дръжка. Огнените езици щяха да вдъхнат живот на кладата, да погълнат тялото на вещицата и да увековечат душата ѝ.

Алгира не беше добър ездач и го знаеше. Причината може би се криеше в жалостивото ѝ отношение към животните, макар че и липсата на опит си казваше думата. За щастие конят разбираше, че трябва да бърза, пък и целта ѝ не беше далече. И не след дълго над главата ѝ вече извисяваха стръмните зъбери на Лиргендул. Острите скали сякаш нарязваха небесната шир на тънки сини панделки.

Грозният крясък на едно голямо щръкловище не разтревожи особено момичето. Мойлири всеки момент щеше да се появи и да го прогони или изяде. За всеки случай вещицата потърси съзнанието на огромния дракон, но не получи отговор. След малко се появи втори хищник, което вече не предвещаващо нищо добро. Но плясъкът на трета двойка гладни криле накара сърцето на Алгира да затупти по-бързо от копитата на бясно препускащия жребец.

– Къде си, Мойлири? – провикнаха се уплашените ѝ мисли.

Още няколко щръкловища се присъединиха към първите, щракайки зловещо с дългите си клюнове. Те се събираха все по-плътно и кръжаха все по-ниско. Изгубило търпение, едно се устреми надолу и вещицата едва успя да го отблъсне със защитната си магия. Но другите се завъртяха в смъртоносна спирала, на върха на която се намираше плячката им. Почти без да се цели Алгира изстреля по тях три стрели. Улучи най-близкото в хищно протегнатата му шия и то се сгърчи от болка. Лявото му крило започна да маха по-вяло и вдървено и това наруши ритъма на полета му. Звярът закачи короната на едно високо дърво, завъртя се във въздуха и рухна тежко на земята.

Това изобщо не разколеба останалите. Изглежда досега бяха спазвали някакъв ред, който позволяваше на най-силния измежду тях да нападне пръв. Но след смъртта му всички вкупом се нахвърлиха върху момичето. Заедно бяха твърде много и твърде тежки за защитната ѝ магия. Тясното пространство между скалите се изпълни с пронизителните им писъци и свистенето на прорязващите въздуха криле. Блъскайки се безпорядъчно едно в друго, щръкловищата заваляха от небето като ужасяващ черен град.

В този момент гигантска сянка се плъзна над тях, закривайки слънцето. Като безшумна, невидима и смъртоносна коса. Изневиделица се появи широко раззината паст и мълниеносно се вряза в щръкловищата. А те потъваха в нея или падаха към земята прекършени на две. Загиваха без дори да осъзнаят какво се случва. Малкото оцелели се разпръснаха с паническо грачене.

– Знаеш ли, че от теб става чудесна примамка? – отбеляза Мойлири, докато набутваше едно все още съпротивляващо се щръкловище в препълнената си вече уста.

Писъците на жертвите ѝ бързо бяха заглушени от зловещите звуци на раздробявани кости и разкъсвана плът. Отчаяно махащи криле и ритачи крака се мяркаха за миг между зъбите на огромния дракон, преди да изчезнат завинаги. След секунди всичко стихна и Мойлири доволно примлясна.

– Изглежда щръкловищата те харесват точно толкова, колкото и аз тях – добави тя.

– Затова ли не ми отговори, когато те повиках? За да ме използваш за жива стръв? – не можеше да повярва огорчената Алгира. – Ами ако ме бяха изяли?

– Нямаше такава опасност – увери я Мойлири. – Аз ги следях и чаках да се съберат повече. Много са пъргави и трудно се хващат. Жалко, че бяха само тези... А къде е Риналу? – полюбопитства тя и посочи с глава в посоката, откъдето беше дошло момичето.

– Изпратих го да свърши нещо, но скоро ще дойде.

– Значи ще си тръгнеш от тук с него и в такъв случай този кон повече няма да ти трябва! – заяви Мойлири и се надвеси над вцепененото от ужас животно. Тя едва изчака вещицата да скочи на земята и впи зъби в него.

Неспособна да съдържи сълзите си, Алгира с отвращение извърна глава. Тя добре разбираше, че драконът е хищник и се нуждае от много храна, за да не умре от глад. Но не беше свикнала да присъства на такива кървави сцени. Риналу обикновено ѝ ги спестяваше, защото усещаше нейното зле прикрито неодобрение. И макар че той също беше принуден да убива, за да живее, понякога изпитваше жал към плячката си.

– Защо си дошла? – равнодушно попита Мойлири, докато все още дъвчеше. Най-после беше заситила глада си и вече можеше да обърне внимание и на чуждите проблеми.

Тя внимателно обгърна Алгира с ноктите на дясната си лапа, а с лявата сграбчи убитото от вещицата щръкловище. После размахна огромните си криле и тежко се издигна във въздуха. Насочи се към вътрешността на Лиргендул, където я очакваше Каморли. Маркар че растеше бързо, малкото драконче все още не умееше да лети и да се храни само. А и лесно можеше да стане жертва на гладните хищници, които кръстосваха планината. Затова грижовната му майка не смееше да се отдалечава много и да го оставя за дълго сам.

Мойлири се успокои едва когато кацна на тясната поляна между скалите и детето ѝ с ликуващ писък се втурна към нея. Тя остави товара си на земята, но за нейна изненада Каморли се зарадва повече на Алгира, отколкото на храната. Без да намалява скоростта си, той се носеше право към момичето. Гърбът му се издигаше почти до нивото на талията ѝ, а теглото му надхвърляше това на елен, така че сблъсъкът с него би бил смъртоносен. Но порасналото драконче копнееше да си поиграе със своята приятелка и дори не подозираше на каква опасност я излага.

В последния миг Алгира отскочи встрани, но Каморли го очакваше. Той заби нокти в твърдите скали под себе си и спря почти на място, къпейки се във фонтан от пъстроцветни искри. Привел глава ниско над земята, младият дракон се завъртя към вещицата и отново се затича. Но почти веднага се удари в едва видимия щит на магията, с която тя се беше обградила. Каморли застина в недоумение, после пак се хвърли напред и отново се блъсна в прозрачната преграда. След петия опит се отказа и разочаровано заръфа щръкловището, донесено от майка му.

В настъпилото мимолетно спокойствие Алгира най-накрая съзря възможност да зададе въпроса, който я водеше тук:

– Знаеш ли нещо за огромно лелящо чудовище, което напада дракони? Защото идва насам, а аз нямам представа как да го спра.

Мойлири изръмжа дълбоко и оглушително, а осеяният ѝ с шипове гръб се изви нагоре като на разгневена котка.

– Дали знам? Та то изяде майка ми! Беше много отдавна, когато още бях съвсем малка, но помня този ден толкова ясно, сякаш беше вчера. Двете бяхме излезли на лов и тя ме учеше как да проследявам животни по миризмата им. Ниско над земята беше лесно, защото следите бяха близо и мирисът беше достатъчно силен. Затова отидохме по-високо, но и там се справих добре. И тогава се издигнахме чак до линията на облаците, където стана трудно. Миризмите се смесваха, пресните покриваха старите и не можех да ги различавам. Внезапните пориви на вятъра пък съвсем ме объркаха. Бях изцяло погълната от преследването, а майка ми се опитваше да ми помогне. Летяхме заедно, крило до крило, и бяхме толкова щастливи. И през ум не ни минаваше, че може да сме в опасност. Че е възможно някъде по света да съществува нещо, което би се осмелило да нападне дракон, още по-малко пък два.

– Не сте имали никакъв шанс – тъжно поклати глава Алгира. – Очите ви са чувствителни към топлината и могат да виждат дори в пълен мрак. Но това ви пречи да различавате неща, които са

еднакво студени. Когато двамата с Риналу попаднахме на такова чудовище, той го обърка с облак. Аз самата го забелязах едва в последния момент, но втори път няма да се заблудя.

Мойлири видимо се оживи:

– Значи за теб то не е невидимо? Тогава трябва веднага да ме заведеш при него! Щом ми го покажеш, аз ще го убия, за да защитя живота на детето си и да отмъстя за смъртта на майка си. Когато я омота и започна да я тегли към устата си, тя се бореше с пламъци и нокти, но не успя да се измъкне. Последните ѝ мисли бяха да бягам, да се спасявам и никога да не се връщам да търся отмъщение. Навремето я послушах, но сега съм много по-голяма и по-силна, отколкото беше тя тогава. И вече имам на своя страна някой, който може да го види. Този път аз ще съм хищникът, а то ще е жертвата.

– Но аз дори не знам дали шайгунаркът може да бъде убит. Той е огромна заплаха за хората, затова дойдох при теб с надеждата да науча нещо повече за слабостите му. И макар че планът ми не включваше помощта ти, тя определено е добре дошла. Ще направя всичко възможно да победим, но нищо не мога да ти обещавам. Нищо, освен че ще е много опасно.

Изведнъж трептящите от нетърпение криле на дракона унило увиснаха надолу:

– Само че не знам какво да правя с Каморли. Той все още е твърде малък и слаб и не умее нито да лети, нито да ловува. Не мога да го взема с мен, но не мога и да го оставя сам, защото ще умре от глад. Ако преди това не стане храна на щръкловищата.

Алгира замислено примига. Мойлири беше готова да рискува живота си, за да премахне заплахата за бъдещето на своето дете. От нея би излязъл могъщ, макар и трудно управляем съюзник, но само докато Каморли остава в безопасност. А нямаше място, където да го скрият, нито някой, който да го храни и да се грижи за него. Положението изглеждаше безизходно. Но постепенно силуетът на едно възможно решение изплува от мъглата на безкрайното множество от неприемливи избори.

– Можеш да го повериш на Лиандра. Убедена съм, че тя с радост ще приеме да се грижи за него.

– Каква е тази Лиандра? – оживи се Мойлири. – Може ли да ѝ се има доверие?

– О, да, разбира се! Тя е "Пазителката на небесните камъни" и е изключително мъдра и добра. Неведнъж ми е помагала и винаги е била истински приятел.

– Вашите човешки имена и названия не ме интересуват. Искам да знам дали може да ѝ се довери дракон?

– Мисля, че да! Риналу ѝ позволява да го язди, защото ѝ вярва. А знаеш, че не би пуснал всеки на гърба си.

Мойлири недоверчиво поклати глава и с безгранична любов погледна Каморли, който тъкмо довършваше щръкловицето си. Ситостта го правеше ленив и не толкова стремителен. Играта с него вече криеше по-малко рискове за здравето и Алгира реши да му угоди. Тя на шега го замери с камък, после хукна да се спасява от престорения му гняв. И само след миг двамата тичаха, премятаха се и се веселяха като деца.

Някакъв нечут за момичето звук накара Мойлири да вдигне глава и напрегнато да се взре в небето. Но бързо се успокои и настръхналото ѝ тяло отново се отпусна. А след малко Риналу се появи между скалите и кацна в края на поляната. Силите на Алгира вече бяха на привършване и тя с облекчение се втурна към него, за да го поздрави. Погали го по носа, а той изпръхтя от щастие и горещият му дъх опари дланта ѝ.

Двата дракона се издигнаха в небето и полетяха на север. И всеки носеше със себе си най-скъпото, което имаше на този свят. Острите скали на Лиргендул се нижеха под тях като озъбената паст на огромно каменно чудовище. Докато не се изгубиха зад хоризонта. А далече напред от маранята изплува силуетът на голям град.

Жителите на Нубеслир бяха свикнали с присъствието на Риналу и не възприеха появата му като заплаха. Мойлири обаче беше твърде голяма и ужасяващият ѝ вид накара хората да се изпокрият. Затова този път никой не посрещна вещицата и драконите. Улисана в работа, Лиандра изобщо не разбра за пристигането им. И едва не изпусна чука си от изумление, когато Алгира се появи на вратата. Но миг по-късно го захвърли, за да освободи ръцете си и двете радостно се прегърнаха. И започнаха да се обсипват с въпроси.

– Ама ти какво правиш тук? Наистина ли намери краля? Разказа ли му за злия Съветник? Той много ли се ядоса? А използва ли бавнопада? И как е Риналу?

– Брат ти колко войници успя да събере? Отдавна ли тръгнаха? Успяхте ли да завършите ремонта на крепостната стена? Не се тревожи за Риналу, добре е. Остана да чака на площада заедно с Мойлири.

– Сядай де, защо стоиш права? Сигурно си гладна и уморена от пътя?

– Благодаря ти, ще пийна само малко вода. Докъде стигна с хвърчилата, които ти поръчах? – делово се осведоми Алгира.

– Три са напълно готови, сгънати и опаковани. Можеш веднага да си ги вземеш. Четвъртото е почти завършено и ако изчакаш още няколко часа...

– Съжалявам, но нямам никакво време и ще тръгна веднага. Дано вече не съм закъсняла за битката.

– Взemi me с теб! – пламенно помоли Лиандра. – Ще видиш колко полезна ще бъда. Пък и само аз мога да сглобя хвърчилата...

– Войната не е за жени! – сурово отсече Алгира.

– Ами ти не си ли жена? – възмути се сестрата на Салдемир. – Как така за теб може, а за мен – не?

– аз не съм жена, а войн в женско тяло. Брат ти и останалите имат нужда от моята магия и от драконите, за да победят.

– Хайде, де, нека да дойда! Обещавам да правя каквото кажеш и да не се пречкам. Изобщо няма да разбереш, че съм там. Може да летя на Мойлири, тя и без това нищо не носи! Само трябва да я убедиш да не ме изядва. Ще ѝ сложа едно седло и...

– Мойлири никога не би ти позволила да ѝ сложиш седло. Пък и няма как да го вържеш, защото вратът ѝ е прекалено дебел.

– А Риналу как ти е позволил?

– Това е друго – въздъхна уморено Алгира. – Той ме познава от съвсем малък, свикнал е с мен и ми има доверие. Не че Мойлири ми няма, но тя твърде дълго е живяла сама и отдавна е отвикнала да допуска другите до себе си.

Лиандра неохотно отстъпи и с унило сведена глава отиде да донесе готовите хвърчила. В сгънато положение те не бяха много големи и приличаха на дълги пръчки, увити в син плат. Момичето набързо показа на вещицата как се сглобяват, после отидоха при Риналу и ги завързаха за шията му, отстрани на седлото. Отначало драконът не хареса идеята, но накрая все пак се съгласи да носи товара. Само предложи да наклонят прътите малко надолу, за да не ги счупи, когато си завърта главата.

След като се върна да вземе въжетата и малко храна за из път, Алгира беше готова за тръгване. Но нещо все още я задържаше на земята. Погледът ѝ виновно отбягваше Лиандра, преди най-накрая да се спре върху нея.

– Има още една причина, поради която не може да дойдеш с мен. Налага се да ти възложи нещо изключително важно. Знам, че искам много от теб, но няма друг, на когото бих могла да го поверя.

И тя поведе приятелката си към кацналата в центъра на площада Мойлири. Дългата опашка на женския дракон беше извита в полукръг към тялото ѝ, а неуморният Каморли не спираше да снове в затвореното пространство. Той се забавляваше, като се удряше в покритите с люспи стени, с които майка му го задържаше близо до себе си.

– Какво е това, да не би да е малко драконче? – ахна Лиандра в мига, в който го зърна.

– Запознай се с детето на Мойлири. Казва се Каморли и, както виждаш, е доста палаво. Но още не може да лети, затова трябва да остане тук. Искам ти да се грижиш за него. Ще се наложи да го храниш и да внимаваш да не направи някоя беля. Не знам дали ще се справиш, но ако някой изобщо би могъл, то това си ти.

– О, хич не се тревожи. Разбира се, че ще успея, колко трудно може да бъде? Бавила съм много деца и съм наясно, че всички до едно са буйни и игриви – усмихна се развеселената Лиандра.

– Но не всички могат да съборят къща, ако само за миг ги изпуснеш от поглед! А и той не може да чува мислите ти, така че не знам как ще се разбирате. Никак не ми е приятно да те товаря с тази задача, но това е единственият начин да получа помощта на Мойлири.

После Алгира отиде при Каморли и го погледна право в блестящите му очи:

– Трябва да останеш за няколко дни при това момиче. Тя е моя добра приятелка и много обича драконите, така че с нея ще си в безопасност. Вярвам ѝ, затова те моля да я слушаш.

– Но тя дори не може да говори! – възропта дракончето, когато Лиандра не отвърна на мисловния му поздрав.

– Прав си, не може. Но пък пее много хубаво. Добре че ти си достатъчно умен, за да се досетиш какво иска от теб. Трябва само да поискаш да я разбереш. И внимавай да не я нараниш. Вече си голям, силен и бърз, а тя няма драконови люспи, които да я пазят. Позволи ѝ да се грижи за теб и щом с майка ти се върнем, ти обещавам цял ден да си играя с теб. Или поне докато ме държат краката.

Освободен най-после от загрижената прегръдка на майка си, Каморли колебливо пристъпи към Лиандра. Тя примамващо му помахна с пръст, а на него толкова му и трябваше. Само след миг двамата хукнаха да се гонят из безлюдните улици на Нубеслир. Ужасният шум, който вдигаха, накара жителите на града още по-здраво

да залостят вратите и прозорците си. И никой не се показа навън, за да изпрати Алгира и драконите на война.

Умореното слънце бавно клонеше на запад. Вече беше изминало по-голямата част от пътя си през небосклона и лъчите му все повече губеха златното си сияние. Сякаш всеки следващ облак отнемаше по малко от несметното му богатство, докато накрая остана само ръждивочервен меден диск. Той все още възпираше нощния мрак, но скоро щеше да отстъпи. Лазурът на изток вече притъмняваше.

Салдемир яздеше унило през безкрайната степ, забил поглед право пред себе си. От време на време вдигаше очи към прашния хоризонт с плахата надежда най-после нещо да наруши еднообразието му. Но планинската верига, към която така отчаяно се стремеше, си оставаше някъде отвъд. И макар че многократно я беше прекосявал и познаваше проходите ѝ като петте си пръста, войнът започваше да се съмнява в съществуването ѝ.

Гъстата трева поглъщаше звука от копитата на ВихроГрив, който пристъпваше едва-едва. Постоянно сдържан от юздите, той току извиваше глава назад и сезираше в суровото лице на стопанина си, молейки го за разрешение да препусне. Но недочакал пришпорване, кимване или поне ведра усмивка, продължаваше да се влачи като смъртно ранен елен.

Принудителното бездействие беше мъчително и за ездача, и за коня. И двамата копнееха да се втурнат напред и да полетят към битката, която може би вече беше започнала. Блясъкът на стоманата осветяваше дните им, войната беше тяхната стихия. Да се чувстват безполезни и ненужни беше непривично и непосилно за тях.

Салдемир наля няколко капки вода в малката ножница и внимателно я разклати. Нерфолдите наистина усещаха кръвта на Алгира и тя ги караше да мислят, че наблизко има ранена вещица. Затова с все сили бързаха да ѝ се притекат на помощ. Огромните им крака тъпчеха земята с тежки удари, наподобяващи тътена на далечна буря. Но тромавите им масивни туловища се движеха отчайващо бавно.

Определянето на подходящото разстояние беше лесно. Когато се окажеха на повече от около три хиляди крачки, нерфолдите вече не можеха да подушат кръвта и просто спираха. А Салдемир не искаше да бъде и на метър по-близо от нужното, защото знаеше

колко далече можеха да хвърлят ръцете си. Но и не биваше да им позволява да се приближат твърде много един до друг, тъй като тогава имаше опасност да се намерят. А ако това се случеше, те вероятно щяха да потънат в безкраен разговор помежду си и да изгубят интерес към всичко останало. И повече нямаше да помръднат.

Не му даваше мира и мисълта за широката и пълноводна река, която течеше някъде пред него. Блъскаше си главата и не можеше да измисли как да прекара двата нерфолда на другия бряг. Времето нямаше да му стигне да построи мост, пък и крехката дървена конструкция едва ли щеше да издържи тежестта им. Все още не беше намерил решение на проблема, когато най-после стигна до реката и беше посрещнат от завихрените ѝ бързеи. Успя да я преплува на гърба на ВихроГрив и се обърна назад, надявайки се на някакво чудо. И за огромна негова радост то не закъсня. Нерфолдите продължиха да крачат, все едно изобщо не забелязваха водната преграда. Прекосиха я без да забавят ход, като стъпваха по дъното и стърчаха над повърхността с половината си ръст.

Почвата с благодарност приемаше и поглъщаше капките, които като топъл дъжд падаха от мокрите тела на гигантските създания. После те изсъхнаха и това сложи край на правите кални линии, които чертаеха след себе си като опитни земемери. ВихроГрив пое нагоре по полегатия склон на един нисък хълм, а ездачът му се обърна назад, за да прецени разположението на нерфолдите. Помалкият започваше да настига по-големия и отново идваше време за маневра по тяхното раздалечаване. Салдемир съвсем леко дръпна юздата надясно и жребецът послушно зави и тръгна успоредно на хребета. Беше добре дошло разнообразие, което му даваше възможност да се поразтъпче и да увеличи поне с малко скоростта си.

Не след дълго конят и човекът се подадоха над възвишението и най-после в далечината блеснаха белоснежните върхове на планината. Някъде в равнината пред нея, все още зад линията на хоризонта, се криеше могъщото укрепление "Залостена врата". Там войните на Керхарум щяха да срещнат армията на грумхоните в решителна битка. Но в тази мисъл имаше и нещо успокояващо, защото можеха само да победят или да умрат. С гърдите си щяха да спрат врага, за да защитят слабите зад гърба си. Да отстъпят значеше да позволят на злото да шества по земята, да плячкосва, опустошава и убива.

Слънцето все повече потъваше зад далечните хребети и когато най-после залезе, мракът погълна всички сенки. Студеното си-

яние на звездите и на тънкия лунен сърп беше твърде слабо, за да съхрани цветовете на света. Останаха единствено най-тъмните нюанси на сивото, но неясните им мазки рисуваха само едва различими форми и контури. Красивият пейзаж постепенно се превърна в груба и небрежна скица, нахвърляна набързо от бездарен художник.

Активността на нерфолдите зависеше от силата на огряващата ги светлина, а при липсата ѝ те застиваха неподвижно. Салдемир знаеше, че няма да помръднат до сутринта, но нищо не можеше да направи. Нетърпението му го тласкаше напред и той все още можеше да различава пътя. Изгаряше от желание да го последва, но вместо това за четвърта поредна нощ трябваше да чака.

До пукването на зората имаше още доста време и войнът потърси закътано място, където да си почине и да дремне малко. Той вече се канеше да слезе от ВихроГрив, когато умореният му взор се натъкна на изумителна гледка. Мракът услужливо му разкриваше това, което ярките слънчеви лъчи бяха пазили в тайна от него. В полите на планината игриво танцуваха бледите отблясъци на далечно огнено зарево. Конникът препусна натам със свито сърце. Разумът му ясно осъзнаваше какво се е случило, но той упорито отказваше да повярва.

Първите хора започна да среща след по-малко от четвърт час. Ранени и мръсни, с раздрани дрехи и смачкани шлемове, те кретаха едва-едва. Препъваха се, падаха, драскаха немощно с ръце и с мъка се изправяха отново. Макар че повечето все още носеха брони и мечове, това вече не бяха войници. В очите им не блестеше вярата в победата, с която се хвърляш в смъртен бой и никой враг не е страшен. Всеки крачеше сам, загубил онази невидима връзка с другаря до себе си, която го правеше част от много по-голяма сила.

- Какво стана? – попита мрачно Салдемир.
- Разбиха ни! – глухо отвърна един.
- "Залостена врата" падна! – измърмори втори.
- Срути се и изгоря до основи! – допълни трети.
- Не можахме да ги удържим! Нищо не може.
- Не ходи натам! Връщай се и бягай от тук.

Салдемир добре познаваше горчивата болка от поражението, беше я виждал достатъчно пъти. Но изпълнителите полето хора не бяха просто победени, те бяха прекършени духом. Бяха загубили най-важната битка в живота си – тази, която водиш вътре в себе си, за да се намериш. Непременно трябваше да ги окуражи и да прогони отчаянието и примирението, завладели сърцата им.

– Непознатият враг винаги е страшен! – извиси той глас над обезверените си събратя. – Но щом влезеш в битка с него и оживееш, вече си станал по-силен. Щом го удариш здраво и видиш, че кърви, вече знаеш, че можеш да го победиш. Земята ни е богата, плодородна и приказно красива, затова от незапомнени времена всякаква паплач ламти да ни я отнеме. Но това е нашата земя и ние знаем как да я браним! Съберете се заедно като пръсти в юмрук и потърсете опора един в друг. Стиснете мечовете си, вдигнете ги високо и си спомнете армиите, които сме разгромили. Спомнете си изкривените от ужас лица на повалените нашественици и помръкналата наглост в очите им. Спомнете си изпепелените села и избитите хора, които зоват за отмъщение. Зад гърбовете ни се крият жените и децата на народа ни. С гърдите си защитаваме домовете и родината си, своя начин на живот и своето бъдеще. Не можем да се предадем и няма накъде да отстъпим!

Макар и бавно, думите му проникнаха дълбоко в изпепелените души на войниците и ги напоиха като топъл пролетен дъжд. Мрачна решителност избуя в погледите им, забравена сила се вля в мускулите и изпълни телата им. Мнозина свиха десници и все още колебливо започнаха да надигат глави:

– Но какво можем да направим?

– Виж ни колко останахме!

– Грумхоните водят със себе си какви ли не чудовища и дори облаците им помагат! Как ще ги спрем?

Салдемир побърза да ги успокои:

– Много скоро и ние ще получим подкрепление. Към силата на оръжието ни ще се присъедини мощта на зъби, нокти, огън и магия. Дори предците ни ще се надигнат от гробовете си и ще се изправят редом до нас, за да натикаме завоевателите обратно там, откъдето са изпъззели.

После той се наведе към един покрит с кръв и сажди войник, в чиито доспехи зееше грозна дупка и го попита:

– Къде е кралят? Жив ли е още?

– Ето го там! – посочи човекът към малка група конници.

Салдемир се усмихна широко и му благодари за добрата новина. После се отправи в указаната посока. Когато наближи оредялата свита на краля, той скочи от ВихроГрив и почтително коленичи на земята. Понечи да се представи, но не получи тази възможност.

– Добре говориш! – похвали го Вормекази. – Думите ти са искрени и докосват сърцата. Роден си за предводител. Откъде идваш?

– От Нубеслир.

Когато чу името, кралят замислено присви очи, после изведнъж се намръщи и го повтори с гневен тон:

– От Нубеслир? Запомних войниците от този град, защото се сражаваха храбро и загиваха като герои. Но щом сте получили заповедта ми да се съберете тук, ти защо не я изпълни? За безполезния си живот ли се уплаши или забрави какво е ред и дисциплина? Заслужаваш да те изправя пред военен съд за неподчинение. Само че нямам време за губене, така че по-добре направо да ти отсека главата!

Един от ездачите извади меча си и въпросително погледна Вормекази, очаквайки решението му. Салдемир обаче не беше съгласен с присъдата. С мълниеносно движение той се претърколи под корема на коня и се озова от другата му страна. Изправи се, сграбчи войника за колана и с рязко дръпване го събори на земята. После изтегли ДракоПлам от ножницата и опря върха му в гърлото на падналия. А с лявата си ръка измъкна един кинжал, подхвърли го във въздуха и го улови за острието. Насочи го към краля, заплашвайки да го метне към него и каза с едва доловимо задъхване:

– Позволете ми да обясня. Не се подчиних на заповедта, за да я изпълня по-добре. Забавих се, защото водя със себе си два нерфолда. Могат да ни помогнат в битката и да наклонят везните в наша полза. Намерих и трети, но той е твърде далече и щеше да ми трябва поне седмица, за да го доведе.

Недоверието на Вормекази се бореше с гнева му, но накрая победи любопитството. Той вдигна високо ръка и разпери пръсти, за да забрани на хората си да нападнат. После се приближи до Салдемир и го попита:

– Довел си нерфолди? Но как? Та те не слушат никого и не могат да бъдат дресирани?

Войнът не се смути:

– Един приятел ми даде нещо, с което ги накарах да ме следват.

– Но ако са толкова полезни, защо някой вече не ги е използвал за война?

– Защото никога досега мястото на сражението не е било известно толкова рано. Нерфолдите са твърде тромави, за да пристигнат навреме за всяка друга битка. Сега за първи път си имаме работа с враг, който се движи по-бавно дори от тях. И въпреки това закъснях! Другият проблем е, че самото им присъствие на бойното поле още нищо не значи. Те не се интересуват особено от случва-

щото се около тях, така че някой трябва да ги накара да нападнат. А това е извън способностите на повечето хора. Доколкото знам, Алгира е единствената, която някога е успяла да го направи.

– Алгира ли? – удиви се кралят, но после кимна разбиращо. – Много ясно, че момичето с дракона може да заповядва и на нерфолдите.

– Според нея не е толкова просто, а е и доста опасно. Затова ще се опитам да не я въвличам в това, за да не се налага да рискува разсъдъка си. Тя ми даде нещо, с което може би ще мога да я заместя. Още утре ще разберем дали ще се получи. Но сега ще ми разкажете ли как протече битката и колко големи са загубите ни?

Вормекази махна към конниците от свитата си и те неохотно се отдалечиха. Салдемир подаде ръка на лежащия на земята техен другар и му помогна да се изправи. После преднамерено бавно прибра оръжията си, като не изпускаше войниците от поглед.

– Отначало се опитахме да се бием с летящото чудовище – започна мрачно кралят. Видимо решил, че на Салдемир може да се вярва, той приседна на земята и подканващо потупа мястото до себе си. После се прокашля и продължи:

– Това беше най-голямата заплаха за нас, така че го нападнахме с всичко, което имахме. Обстрелвахме го с тежки камъни и запалени копия, но не успяхме дори да го раним. То изгаряше хората и катапултите отдалече, а в редките случаи, когато нещо го улучеше, не му причиняваше вреда. Загубите ни постоянно растяха, но бяха напълно безсмислени. Затова поведох легионите ни срещу останалата част от северната армия. Повече от половината войници загинаха в битката, но поне смъртта им не беше напразна, защото избиха много грумхони и шестокраки. Врагът обаче запази своята боеспособност, а ние вече няма с какво да го спрем.

– Много правилно, точно така бих постъпил и аз! – подкрепи го Салдемир. – А какво се случи с крепостта?

– Бяхме убедени, че дебелите стени на "Залостена врата" ще ни защитят, затова се укрихме зад тях. Но онова ужасно изчадие я нападна и започна да я гори, а огнените му лъчи разсичаха каменните зидове като масло. За по-малко от час я срина със земята. Едва успяхме да избягаме, за да не ни затрупат отломките.

– Но нали крепостта е каменна, значи огънят не е опасен за нея? Пък и шайгунаркът не яде скали, защо се е нахвърлил върху тях? Според Алгира грумхоните не могат да го командват, а само да го насочват. Как тогава са го накарали да нападне укреплението?

Кралят ставаше все по-мрачен с напредването на разказа си. И все по-трудно криеше болката си:

– Обикновен огън не би могъл да разруши крепостта, нито дори драконов. Но чудовището изобщо не бълваше огън, а нещо като тънки снопове от червени светкавици! Малко преди то да нападне "Залостена врата", грумхоните обстреляха стените ѝ с някакви жълтеникави торбички. Те се пръскаха при удар и от тях се разливаше мазна бледозелена течност. Изглежда миризмата ѝ дразни изчадиято и то със сляпа ярост се нахвърля върху всичко, дори върху камъните.

По лицето на Салдемир се разля мрачна усмивка:

– В такъв случай лесно можем да обърнем шайгунарка срещу господарите му. Достатъчно е да откраднем няколко такива торбички и да ги хвърлим по грумхоните!

– И защо си мислиш, че само ти си се сетил за това? – язвително се изсмя Вормекази. – Веднага щом разбрахме какво правят, нападнахме каруците, в които държаха миризливите си боеприпаси. Но те ги пазеха наистина добре и ни отблъснаха с лекота, убивайки стотици храбри войници. Тогава опитахме да обстрелваме мястото със запалителни стрели, за да унищожим отвратителните торбички. Но не успяхме да се доближим достатъчно и отново се провалихме.

– Къде се намират тези каруци? Отивам да взема малко от течността, защото наистина се нуждаем от нея!

Лицето на краля се сгърчи в страдалческа гримаса, сякаш роптаеше "Не е за вярване какви идиоти служат в армията ми!":

– Ама ти изобщо ли не чу частта от разказа, в която обяснявах за катастрофалния ни неуспех? Да не би ушите ти да са пълни с прах от дългата езда в близост до нерфордите?

Салдемир изглеждаше напълно невъзмутим:

– Вие сте опитали, сега ще опитам и аз. Щом със сила не се е получило, може би ще стане с хитрост. Ще се промъкна незабелязано под прикритието на нощта и никой няма да ме види.

– Недей да ходиш! Лагерът им гъмжи от какви ли не зверове, които ще те подушат отдалече и ще те разкъсат на място.

Войнът поклати глава в знак на несъгласие и измъкна от колана си малка дървена кутийка. Бръкна с два пръста в нея и обилно намаза лицето, врата и дланите си с някаква жълто-зелена мас, която миришеше отвратително.

– Каква е тази гадост? – попита кралят като се мръщеше недоволно.

– Повярвайте ми, не искате да знаете. Черният дроб на някакъв летящ звяр, наречен "щръкловище", се кисне в разни отвари, а после се добавят и други съставки. Вонята на получената смес е толкова силна, че запушва всеки нос. Алгира я приготви специално за такива случаи и според нея така дори дракон не би могъл да ме подуши.

– Е, какво пък, главата си е твоя! – примирено промърмори Вормекази. – Ако твърдо си решил да я загубиш, не виждам с какво този начин е по-лош от всеки друг. Но кажи ми за колко голямо подкрепление говореше, когато искаше да вдъхнеш кураж на войниците?

– Два нерфолда, дракон и вещица. А тя ще се опита да осигури и помощта на останалите от техния Сбор.

– Не е кой знае какво. Но изпадналият в нужда няма свободата да избира. За съжаление при това положение не мога да ти дам повече от четири-пет човека. Вземи със себе си когото искаш от личната ми охрана, всички са отлични бойци.

– Благодаря за предложението, Ваше величество, но не бих желал да излагам на опасност живота на хората ви. И не се обиждайте, но ще е най-добре да отида сам, така по-лесно ще се промъкна незабелязан. Пък и само на един човек вярвам като на себе си и тя сега не е тук.

– На Алгира ли? Твърде често я споменаваш, изглежда напълно е обсебила мислите ти. Може би те е очаровала с магията си?

– Не, тя никога не би използвала магия срещу приятел! Просто щом веднъж я опознаеш, вече не можеш да я забравиш. Тихо и неусетно се промъква в ума ти и преди да осъзнаеш става част от теб. А после вече е невъзможно да си представиш живота си без нея. Ако замръкнеш в гора, пълна с опасности, не би могъл и да мечтаеш за по-добър спътник. Какво ли не би дал тя да е до теб, когато се изправяш срещу могъщ враг? Сиянието ѝ разведрява и най-мрачния ден, а усмивката ѝ излъчва такава увереност и сила, че забравяш колко крехка и уязвима е всъщност. Но до края на дните си няма да си простя, ако нещо ѝ се случи.

Двамата мъже се умълчаха, всеки потънал в мислите си. След малко Салдемир се надигна и улови юздите на ВихроГрив. После измъкна от колана си ножницата с кръвта на Алгира и натика парцалче в тесния ѝ процеп. Щом се увери, че няма опасност да разлее и капка от скъпоценната течност, той се зае да увива копитата на коня си с парчета плат. Справи се бързо и се метна на гърба му. Но глождещото го любопитство настояваше за обяснение:

– Само един въпрос, преди да тръгна. Щом се усъмнихте в мен, защо все пак решихте да ми се доверите?

Вормекази го погледна и се усмихна:

– Ти не беше заловен от хората ми в опит да напуснеш бойното поле, а дойде при мен доброволно, и то когато всички отстъпахме. Бързо стана ясно, че не желаеш смъртта ми, защото лесно можеше да ме убиеш, ако това беше целта ти. И прояви истинска смелост, когато сам реши да влезеш в устите на тези изчадия, готов да се жертваш за братята си по оръжие. А ако все пак си злонамерен, как би могъл да ни навредиш? Дори да се окажеш грумхонски шпионин, какво толкова ще им разкажеш за нас? Как сме се пръснали из цялата равнина и бягаме без да поглеждаме назад? Виж ги, цяла нощ пируват, скрити зад ужасяващото си чудовище. Толкова са уверени в победата си, че дори не ни преследват. Вероятно смятат утре да довършат остатъка от войската ми и после да продължат към столицата. Затова и не исках да те убивам. Не са ми останали толкова много войници, че с лека ръка да си позволя загубата на още един.

– Ще се постарая да си заслужи помилването – добродушно се разсмя Салдемир. – Макар че всъщност не се нуждая от него, тъй като изобщо не бях длъжен да изпълня заповедта ви. Съветникът подписа договор, който дава пълна свобода на град Нубеслир и жителите му. Вярно е, че не го направи от благодарност за помощта на Алгира, а за да приспи бдителността ѝ и да я примамим в капана си. Но това по никакъв начин не променя факта, че аз и войниците ми имахме пълното право да не идваме тук. Напълно доброволно решихме да рискуваме живота си. Не защото сме принудени, а защото искаме да спрем нашествениците!

– Какъв е този договор? – възмути се Вормекази. – Та той е недействителен и е лишен от всякаква стойност! Изглежда Хаймдес наистина се е самозабравил. Той много добре знае, че няма право да се разпорежда дори с педя от земята на кралството ми! Но така да бъде. Давам ти дума, че щом прогоним грумхоните и войната свърши, лично ще подпиша тази ваша харта и така ще я узаконя. Ако заслужите свободата си, ще я получите.

– Надявам се да спазите обещанието си – кимна Салдемир и изчезна в нощта безшумно като призрак.

– А какво да правим с нерфолдите? – извика след него кралят.

– Не се тревожете за тях! – отвърна мракът с приглушен глас. – До сутринта ще спят, а после няма да ви закачат, стига да не

ги доближавате. Ще се постарая да се върна преди да са се събудили.

В далечината димяха руините на крепостта. Величествените бели кули, до съвсем неотдавна гордо издигали се към небесата, лежаха разбити, натрошени и обгорели. Гладни огнени езици се стрелкаха между пръснатите навсякъде останки от масивните стени и пируваха с каменната им плът. Останали без храна, стихващите вече пламъци хвърляха зловещи отблясъци по надвисналия отгоре им огромен купест облак. Но той не беше дъждовен и нямаше да пророни дори една сълза за своите жертви.

Нощният въздух беше пропит с тежката смрад на пожарищата. Той дразнеше очите, лутеше на носа и горчеше на гърлото и Салдемир едва сдържаше кашлицата си. ВихроГрив пристъпваше тихо, а наострените му уши ясно показваха, че усеща стаената в тъмнината опасност. Отначало напредваше по-бързо, но после ездачът му го накара да забави ход. А малко по-късно дори слезе от него и го поведе за юздите. Често поставяше длан върху ноздрите му, за да го успокои и да му попречи да пръхти от уплаха.

Отчаяните стонове на ранените привличаха мрачни фигури, които бродеха по бойното поле и ги доубиваха. Те вършеха злодейското си занимание с равнодушната ефективност на майсторски изработени машини. Бяха се научили как да пестят усилията си, за да не се изморят преди да са приключили. След себе си не оставяха болка, нито страдание, само безчувствена смърт.

Един от тях се беше отдалечил от останалите и Салдемир го последва, прикривайки се зад тялото на коня си. Когато го наближи, остави ВихроГрив да пасе оскъдните стръкове по чудо оцеляла трева и започна да се промъква съвсем тихо. Последните три метра преодоля с един голям скок и заби меча си в гърба на палача. Закаленото в драконов пламък острие прониза кованата броня на мъжа и се подаде от гърдите му. Без да издаде стон, той се свлече мъртъв на земята.

– Ти повече няма да убиваш! – прошепна Салдемир, докато изтриваше кръвта от ДракоПлам. – Осквернил си своята войнска чест с клането на беззащитни хора. Свещеното призвание да браниш слабите си превърнал в занаят да печелиш от смъртта им. И така си обрекъл душата си да се лута във вечността, прокълнатата навеки да търси прошка за отнетите животи. Но няма да я измолиш, защото не си защитник на родната земя, а завоевател на чужда.

Войнът надяна върху себе си черната пробита броня, която не беше спасила своя предишен собственик. Оказа се малко тясна

за него и той едва успя да завърже ремъците ѝ. Но когато се уви и с наметалото на поваления враг, съвсем заприлича на висшестоящ грумхон. Можеше да крачи между тях като свой и нямаше да привлича внимание. Или поне така се надяваше.

Салдемир се върна при ВихроГрив и се зае да разглежда равнината пред себе си. Кралят не бе успял да му каже къде точно са торбичките, затова трябваше да ги открие сам. Цялата околност се виждаше като на длан, осветена от догарящите пламъци на пожарите и буйните огнища, разпалени от пируващите грумхони. Те бяха разположили лагера си доста встрани от разрушеното укрепление и надвисналият над него шайгунарк. Така оставаха далече отвъд обхвата на смъртоносното си чудовище. Напълно убедени в своята безопасност, проклетниците дори не си бяха направили труда да сложат постове. Нито пък бяха опитали да подредят поне малко безкрайното море от палатки, стенобойни машини и впрегатни животни.

Преди да стигнат до лагера обаче, Салдемир и ВихроГрив трябваше да преминат през множество шестокраки зверове. Мощните им туловища образуваха жива ограда пред вражеския стан. Макар че бяха оковани с вериги и повечето кротко спяха, те изглеждаха по-големи и по-страшни отколкото ги помнеше войнът. Отдавна се беше сражавал с тях и много от другарите му бяха загинали в битката. Но сега беше настъпил моментът да ги срещне отново и да провери дали ще подейства сместа, която му беше дала Алгира.

Въпреки че обикновено не го осъзнаваха, хората от разните народи миришеха различно. Всичко започваше още с дъха на първите глътки майчино мляко и топлия дим на домашното огнище. Не бяха еднакви подправките и храните, които ядяха, нито билките, с които се лекуваха. Имаше значение как строят къщите си и каква земя обработват. Дори сламата за добитъка и дървата за огрев оставяха своя невидим отпечатък върху букета от миризми, който само животните умееха да усещат. И Салдемир беше уверен, че всяко грумхонско куче, кон или шестокрак безпогрешно ще го разпознаят като чужд в мига, в който го подушат. Но се надяваше да ги обърка с непоносимата воня на това, с което се беше намазал.

Той успокояващо потупа ВихроГрив по шията и тихо го поведе напред. Двамата приличаха на странно същество с две глави, шест крака и мирис, който караше всичко живо с отвращение да бяга от пътя им. Дори вързаните чудовища се опитваха да се отдръпнат колкото се може по-далече от тях. И скоро останаха назад.

Салдемир се промъкваше между палатките и заобикаляше спящите войници, но те ставаха все повече и лежаха все по-нагъсто. Случваше се да се натъкне на отделни будни мъже или на цели групички пируващи. Изпитателните им погледи смутено го отбягваха, а той се загръщаше още по-плътено в черния плащ на мъртвия палач и отминаваше. Не разбираше значението на виковете, които понякога го преследваха, но не се обръщаше, за да го узнае. Важното беше, че никой не се осмеляваше да го спре.

Като постоянно криволичеше в търсене на свободно пространство, Салдемир навлизаше все по-дълбоко в тила на врага. Пред погледа му се низеха легиони от хора, стада от бойни животни и зловещи редици от машини, създадени да разрушават и да убиват. Изглеждаше сякаш този парад на ненавистта и смъртта нямаше край. Това беше дълго и старателно подготвяно нашествие, което целеше унищожението на целия му народ.

Нежнорозовата зора свенливо надникна от изток и веднага се зае да разкрасява нощния пейзаж с най-различни оттенъци на червеното. Всяко стръкче трева получи своя собствена и неповторима мазка. Камъните и скалите блеснаха, сякаш бяха отлети от мед, а ниските облаци преливаха в ярко златисто сияние. За миг небесният свод заприлича на купола на огромен храм, гостоприемно приютил в себе си всяко живо същество на света.

Утрото все още къташе останалите си цветове, когато Салдемир най-сетне откри две каруци, пълни с малки жълти торбички. Пространството около тях гъмжеше от войници, но той нямаше избор и опита да се приближи. Някакъв едър мъж се размърда и се огледа стреснато, а само след миг недоволните му викове събудиха още десетина души. Всички те вкупом закрепяха нещо на грачещия си език, сочейки ВихроГрив. Отвсякъде в сумрака се разнесе дрънчене на оръжие.

Едва сега Салдемир проумя какво не беше наред с прикритието му. Той водеше след себе си кон, а облечените в черно палачи, които безжалостно довършваха умиращите войници, бяха пехотинци. Вероятно защото щеше да е твърде уморително да се навеждат от седлото всеки път, когато трябваше да проният лежащ на земята човек. Но вече беше твърде късно да поправи грешката си, затова войнът изтегли своя меч. Знаеше само един начин за справяне с бедите и беше посветил целия си живот на усъвършенстването му.

Първите двама съсече веднага, още преди да са успели да замахнат. Стовари левия си юмрук върху главата на следващия, избегна тежкия метален връх на едно копие и отби нечие закривено

острие. Усукана от умелото му парирание, китката на нападателя изхрущя и той изпусна оръжието си с болезнен стон. Огромна бойна секира изсвистя във въздуха и се спусна към рамото на Салдемир, за да го разреже на две заедно с бронята. Отчаяната му крачка напред го размина със смъртоносната стомана, макар че не го опази от сблъсъка с дървената дръжка. Все още приведен, войнът продължи движението си и блъсна едрия мъж в гърдите, събаряйки го на земята. После използва остатъчната си скорост, за да се претърколи и да се озове в гърба на друг враг. Подсече го с ритник през коленете, изправи се и прониза още един, преди да се огледа преценяващо наоколо.

На няколко метра от него ВихроГрив се беше изправил на задните си крака и размахваше предните във въздуха. Като малки камбанки звънтяха ударите, които копитата му нанасяха по шлемовете и броните на грумхоните. По подковите не беше останало почти нищо от плата, който трябваше да заглушава стъпките му. Добре че вече нямаше нужда да пази тишина.

Някои нападатели дори не бяха въоръжени. Току-що събудили се, все още сънени и не разбиращи какво става, те просто валяха върху Салдемир и се опитваха да го смажат с тежестта на телата си. Искаха да го ранят, да го отделят от коня му или поне да го обездвижат. Огромната им физическа сила и безчетният им брой бяха напълно достатъчни да го победят. А зад първите редове напиреха нови и нови войници, и всички те държаха мечове и копия в ръцете си.

Въртейки ДракоПлам като крилете на смъртоносна вятърна мелница, Салдемир упорито си проправяше път към каруците с торбичките. Тежкото стоманено острие свистеше като бушуващ ураган и проблясваше като ослепителна светкавица. Сякаш придобило своя собствена воля, то срещаше вражеските оръжия, отбиваше атаките им, търсеше пролуки, сечеше и пронизваше. И тихият му метален звън пееше зловеща песен без глас, без милост и без състрадание.

Кървавата вакханалия на схватката все повече поглъщаше Салдемир и той се стараеше да не мисли, че не е възможно да я спечели. Всичките му умения и целият му късмет, великолепият му меч и верният му четирикрак другар можеха само малко да отложат неизбежното. Планът му беше да вземе колкото се може повече торбички и да се върне при своите, оставайки през цялото време незабелязан. Но още от мига, в който го разкриха, му беше пределно ясно, че няма как да напусне това място жив.

Той отдавна беше приел смъртта като справедлива цена за честта да защитава родната си земя. Обичаше всяка песъчинка и камъче от величествената ѝ природа и разбираше езика, с който тя му говореше. Долавяше повелята ѝ в шепота на тревите, в ромона на ручейте и в плача на облаците. От тази земя беше дошъл на белия свят и пак в нея щеше да се върне, когато остарееше или загинаше в бой. И докато дишаше и можеше да държи меч, нямаше да позволи на никой нашественик да я гази и унижава.

Съжаляваше само, че не беше успял да се сбoguва с Алгира. Въпреки че отказваше да го признае дори пред себе си, тя все по-често посещаваше мислите му. Какво ли не би дал да я види още веднъж преди да срещне смъртта си! А като че ли и младата вещица не беше съвсем равнодушна към него? Колко ли болка щеше да ѝ причини новината за неговата гибел? За нея би било най-добре да го забрави колкото се може по-скоро. Дано само глупавият ѝ дракон съумееше да я опази от опустошителните пламъци на пожара, който вече поглъщаше света. И дано те двамата успееха да защитят Лиандра и другите хора. Да свършат работата му вместо него, когато вече нямаше да го има.

Салдемир най-после се добра до едната каруца, пълна догоре с жълто-кафяви торбички. Не беше съвсем сигурен, че тъкмо тях използваша грумхоните, за да указват на шайгунарка какво да напада. Но се надяваше да са те, защото отговаряха на описанието на краля. Пък и така или иначе вече нямаше възможност да търси други. Затова той използва завъртането на тялото си след поредното замахване с меча и грабна едно от меките пакетчета. С все сили го запрати в тълпата и със задоволство видя, как то се пръсна и обля десетина човека със съдържанието си.

Материята на торбичката беше достатъчно здрава, но горната част беше стегната с въженце, което лесно се развързваше. Течността вътре не вонеше чак толкова непоносимо, но изглежда тези, върху които попадна, добре познаваха действието ѝ. Те панически захвърлиха оръжия и доспехи, опитвайки да се почистят от нея. Някои от околните се втурнаха да им помагат, като ги поливаха с вода или хвърляха пясък по тях. Но повечето просто се отдръпнаха настрани и побягнаха. Явно не изгаряха от желание да се намират близо до белязаните жертви на облачния хищник. Защото щом се събудеше, той щеше да ги изпепели на място.

Зарадван от намалелия брой нападатели, Салдемир хвърли още няколко торбички наоколо. А след това му хрумна малка промяна в плана, която отново го правеше изпълним. Вярно че нямаше

да успее да се върне и да спаси живота си, но все пак щеше да унищожи хиляди грумхони. Сделката беше добра и той я прие без да се пазари.

Без да губи време, Салдемир улови юздите на ВихроГрив и го отведе до предния край на каруцата. Понечи да го впрегне, но се оказа, че хамутът е твърде широк дори за могъщия гръб на жребеца. Войнът потръпна при мисълта за размерите на животното, за което беше предназначен тежкия дървен свод, но бързо се отърси от нея. Грабна няколко одеяла от земята, метна ги върху плещите на коня и така успя да закрепил оглавника на врата му. После скочи в седлото и извинително прошепна в нервно наострените уши на верния си другар.

– Никак няма да ти е лесно, но се налага, стари приятелю!

Салдемир изсвири пронизително с уста и ВихроГрив се втурна стремглаво напред, газейки всичко по пътя си. Бойният кон познаваше добре този звук, още от малко жребче беше трениран да се хвърля в атака в мига щом го чуе. А по-късно така свикна със стопанина си, че се научи да го разбира само по ритъма на дишането и по тона на гласа му. И сега съвсем ясно усещаше колко е важно да препуска с все сили, въпреки тежкия си товар.

Двамата летяха през гъстите орди, разсичайки ги с копита, меч и колела. Като малка лодка, която с труд намираше пътя си през яростните разпенени талази. Грумхоните прииждаха отвсякъде и гневните им крясъци можеха да надвикат гръмовния рев на огромен водопад. Десетки падаха мъртви и оставаха да лежат на земята, газени от краката на стотици нови. Следата от прекършени копия, пробити щитове и смачкани шлемове се извиваше из лагера като тялото на гигантска змия.

Някъде наблизко цвилеха коне и сумтяха шестокраки зверове, а се чуваше и гърленото ръмжене на още по-страшни чудовища. За щастие всичките им усилия бяха насочени към това да пресекат пътя за връщане на Салдемир и ВихроГрив. Пък и не можеха да стигнат до тях заради плътната човешка маса, която ги обграждаше. Но скоро тя започна да оредява, защото бегълците бяха прекосили сърцевината на огромния лагер и достигнаха задния му край. Палатките с войници намаляха, а вместо тях все по-често се срещаша каруци от обоза, пълни с храна и оръжие.

Преодолели първоначалното си объркване след откриването на натрапника, грумхоните се организираха бързо и веднага го подгониха. Мимолетното им стъписване беше подарило на изненадалия ги враг няколко безценни мига, но вече нищо нямаше да го спаси.

Единственият проблем беше как да го опазят жив от побеснелите си животни, за да могат да го разпитат. Макар че от това едва ли щеше да има някаква полза.

Три шестокраки и някакъв непознат звяр, приличащ на кръстоска между тигър и крокодил, стремително настигаха Салдемир. Тогава той дръпна юздите надясно и ВихроГрив послушно зави към шайгунарка, преливащ в алени, вишневи и пурпурни нюанси от обливащото го сияние на зората. Спокоен че конят ще следва зададената посока, мъжът скочи в каруцата и метна две торбички по най-близките си преследвачи. Те започнаха да кихат и забавиха ход, въпреки усилията на своите ездачи, а окураженият войн продължи да раздава нежеланите си подаръци. Отначало се целеше в поплътните скупчвания от хора и чудовища, както и в по-големите шатри. Но после започна да хвърля жълтеникавите пакети където свари, като се стремеше просто да покрие по-голяма площ.

Облачният хищник скоро щеше да се събуди и да стовари цялата ярост на мълниите си върху лагера на грумхоните. Никъде в целия свят нямаше меч, способен да им нанесе по-тежки поражения. А най-хубавото беше, че нашествениците щяха да пострадат от собственото си оръжие. Тази мисъл топлеше сърцето на Салдемир и извиваше нервно стиснатите му устни в победоносна усмивка. Направил бе всичко по силите си да помогне на другарите си и да защити родната земя. Вече спокойно можеше да посрещне смъртта.

Зазоряваше. На изток пробуждащият се хоризонт свенливо розовееше, а на запад все още беше унесен в тъмосините си сънища. Над спящата земя се стелеше тънка, почти прозрачна мъглива пелена и я покриваше като ефирно одеяло. Жадни за утринната роса на ведрото небе, цветята доверчиво отваряха венчелистчетата си. Слънцето колебливо надничаше над ниските хълмове и неохотно осветяваше обширната равнина. После лъчите му се спираха в могъщата планинска верига и това сякаш още повече забавяше изгрева.

Нерфордът беше напълно неподвижен, студен като скалата под него и почти невидим в дългата утринна сянка на едно полегато възвишение. Риналу едва не го пропусна и рязко зави наляво, едновременно засрамен от грешката си и разтревожен за безопасността на Алгира. Не й каза нищо, но стресната от внезапната му маневра, тя трескаво се заоглежда наоколо в търсене на заплахата.

Драконът се издигаше стремително и вече почти беше завършил широката дъга, с която трябваше да се върне на предишния си курс. Тогава видя втори нерфолд далече встрани и размаха крилете си още по-бързо. Но повече не можеше да пренебрегва пулсиращите в главата си въпроси и се наложи да обясни на момичето какво става. За свое голямо изумление чу звънкия ѝ смях:

– От тях ли се уплаши толкова? Няма страшно, слънчевите лъчи още не са ги огрели. Нерфолдите са студенокръвни, ако изобщо имат кръв, и се нуждаят от много топлина, преди да могат дори да помръднат. Изглежда Салдемир е успял да намери няколко и ги е довел до бойното поле. Значи вече сме съвсем близо. Можеш ли да подушиш краля?

Ако беше човек, Риналу сигурно щеше да свие обидено рамене. Но тъй като щеше да падне, ако сгънеше крилете си, той просто започна да върти глава наляво-надясно. Ноздрите му запулсираха, жадно ловейки свежия утринен въздух в търсене на позната миризма. Изглежда скоро я откри, защото се насочи към някаква точка в далечината и започна плавно да се снижава.

Забелязали връхлитащия ги дракон, вяло крачещите войници се разпръснаха като ято уплашени врабчета. Само Вормекази остана на място, като призова цялата си смелост, за да прикрие обзелия го страх. Той помахна сковано и с леко дрезгав глас се постара да успокои хората си. След миг огнедишаният хищник кацна пред него и услужливо сведе глава, за да помогне на червенокосата си ездачка да слезе на земята.

– Добро утро – ведро поздрави Алгира. – В доста разхвърляна походна колона се движите. Или поне от въздуха така изглеждаше. Къде е останалата част от войската?

– Това не е поход, а паническо отстъпление – мрачно я поправи кралят. – И тези, които виждаш, са всички оцелели. Разбиха ни и само падането на нощта ни спаси от пълно унищожение.

– Нима съм закъсняла за битката? – виновно прехапа устни вещицата. – Е, да се надяваме, че поражението все още не е необратимо. За начало ще ми трябват трима опитни хвърчилари.

– Да не си мислиш, че войната е някаква игра? – зяпна я удивено Вормекази. – Хората ми се жертваха в обречена схватка с неудържим враг, а ти искаш да се забавляваш? Мъртвите превърнаха телата си в крепостна стена, която защитава родната земя. В очите на живите гори мрачна решителност и вяра в трупаните с години умения да се бият и ако трябва да умрат за страната си. Виж

дланите им! Свикнали са да въртят меч, да стрелят с лък и да мятат копия, а не да управляват хвърчила!

– Нямам намерение да ви уча как да воювате и ви уверявам, че осъзнавам сериозността на положението. Дошла съм да унищожа облачното чудовище, което изпуска огнени лъчи и се храни с дракони. Но битката с шайгунарка ще е неравностойна, затова имам нужда от помощта ви. Ще използвам всичко, което би могло поне малко да го отслаби.

Кралят видимо омекна, а изпълнилия го гняв отстъпи място на умерено любопитство:

– Значи все пак имаш някакъв план? Да го чуем, тогава.

Той махна повелително с ръка и един войник от охраната му вдигна медния си рог и изсвири с него. Звукът не беше особено силен, но се понесе над притихналата равнина като символ на надеждата. И хората го чуха и започнаха да приивдат отвсякъде, събирани заедно от вярата, че са част от нещо по-голямо, по-важно и по-значимо от тях самите. От усещането, че все още са нужни и държат в ръцете си силата да променят света. От някаква неясна идея, която придаваше смисъл на живота им и заради която си заслужаваше да умрат.

Без да промълви и думичка, Алгира се приближи до Риналу и се зае да сваля от врата му дългите дървени пръти, омотани с парчета син плат. Развърза първия пакет и разположи частите му на земята, така че да са удобни за работа. После търпеливо изчака Вормекази да избере трима души от силно оредялата си войска. Едва дочакали решението му, повечето хора с облекчение се отдръпнаха назад като стичаща се по полегатия плаж морска вълна. Останаха само двама високи, но унили мъже и един по-дребен, който се опитваше да компенсира ръста си с неуверена усмивка.

Момичето им кимна окуражително и им показа как да съединят прътите в лек скелет и да опънат тънката материя върху него. Конструкцията беше удивително проста и лесна за сглобяване. В завършен вид хвърчилото много приличаше на Риналу и достигаше почти една трета от размерите му. Хоризонталната носеща повърхност беше оформена като разперени криле с широк мускулест гръб между тях. По цялата ѝ дължина минаваше вертикална плоскост, прикрепена отдолу като корабен кил. Тя повтаряше съвсем точно стремителните извивки на тялото на летящия хищник.

– Дракон, това е истински дракон! – прошепна възторжено niskият войник, разглеждайки готовото хвърчило. Суровите лица на другите двама грейнаха в мимолетно възхищение.

– Нали! – в гласа на Алгира звучеше искрена гордост от майсторството на Лиандра. – Хайде сега да сглобим и другите. После искам да отидете с тях до шайгунарка и да ги издигнете във въздуха близо до него. Ако управлявате полета им достатъчно убедително, би трябвало да успеете да го заблудите и да го накарате да ги нападне. Но нямам повече, така че се постарайте да опазите тези колкото се може по-дълго.

Вормекази наблюдаваше действията на момичето с вял интерес и нарастващ скептицизъм:

– Това ли е най-доброто, което успя да измислиш? Да дразниш чудовището с хвърчила?

Алгира се опита да му обясни идеята си бавно и търпеливо, сякаш говореше на невръстно дете:

– Дори и краткотрайно разсейване ще ми бъде полезно, защото ще отклони вниманието му. А ако се разгневи може изобщо да не ни забележи преди съвсем да сме го доближили. Но целта ми всъщност е да го накараме да изстрелва огнени лъчи и паяжини по хвърчилата докато го изтощим. Светулките не блещукат през цялата нощ, а отровата на змията ѝ стига за едно, най-много за две ухапвания. Магията на вещиците пресъхва и е нужно време, преди да се възстанови и да бликне отново. Драконите също не могат да бълват пламъци твърде дълго, преди огънят в гърлата им да угасне. Да се надяваме, че и шайгунаркът не може да пуска мълнии до безкрайност.

Кралят недоверчиво поклати глава:

– Думите ти не са лишени от смисъл. Но откъде си сигурна, че звярът ще се хване на уловката? Ами ако не обърне никакво внимание на хвърчилата, защото не му миришат на дракони?

– Може би сте прав – кимна в знак на съгласие вещицата. – Ей сега ще замиришат!

Риналу изплезе дългия си грапав език и внимателно го прекара по страничния ръб на готовото хвърчило. После облиза пръстите, предназначени за двете недовършени, за да остави миризмата си и по тях.

– Има ли още нещо, с което мога да ти помогна? – с нескрит сарказъм попита Вормекази.

– Разбира се! – усмихнато отвърна Алгира, пренебрегвайки подигравателната същност на въпроса. – Ще бъде чудесно, ако войниците ви се възползват от разсейването на шайгунарка и забият в него няколко копия и стрели. Но първо трябва да завържат към опашките им цветни лентички, късчета плат, въженца, блестящи

парчета броня или каквото друго намерят. Така чудовището ще стане видимо за драконите и няма да им се налага да разчитат само на моите очи.

– Драconi ли каза? – потръпна нервно кралят, докато погледът му изпитателно обхождаше хоризонта зад Риналу. – Да не би да водиш повече от един?

– Два, всъщност, но другият ще закъснее малко. Тя е черна и е още по-голяма, но не се страхувайте от нея. Оставих я да се наспи, за да възстанови силите си от дългия полет. Надявах се да пристигнем още вчера, но пътят ни отне повече време, отколкото очаквах. Никога не съм била тук и не познавам района, а не исках да стряскам хората ви, като се появим по тъмно. Затова реших да пренощуваме в равнината, както се оказа не много далече оттук. Но така и не разбрах защо не харесват огнедишащите ми приятели? Сам ще се уверите каква неоценима помощ ще ни окажат в битката против грумхоните.

Вормекази се изпъна в цял ръст, за да погледне момичето отвисоко и се опита да скрие страха си зад маската на многострадален философ:

– Трудно е да се довериш на дракон, защото ако се окаже, че си сгрешил, ще живееш твърде кратко, за да успееш да го осъзнаеш.

Раменете на Алгира се повдигнаха с безразличие, което красноречиво показва нежеланието ѝ да обсъжда темата. И кралят с облекчение побърза да я смени. Не искаше да изтъква своята неприязън към драконите, защото безспорно в момента се нуждаеше от тях.

– Ами ти и твоят... Риналу ли се казваше... нямате ли нужда от почивка?

– Събудих се рано и го помолих да тръгнем веднага, защото няхах търпение да се срещна със Салдемир. А той намери ли ви? Видях заспалите нерфолди, които е довел, така че едва ли е далече.

– Поговорихме си малко за хода на битката. После приятелят ти отиде в тила на грумхоните, за да открадне няколко от техните насочващи торбички. В тях има някаква миризлива течност, с която показват на облачното си чудовище...

– И вие го пуснахте съвсем сам? – с възмущение го прекъсна вещицата.

Вормекази се размърда недоволно и зае отбранителна поза:

– Е, аз се опитах да го вразумя, но както сигурно знаеш, приемането на чужди съвети не е от силните му страни. Можех и да му забраня, но той сигурно нямаше да се подчини и щях да съм принуден да го накажа, за да не изгубя уважението на войниците си. Но ако това е някакво успокоение за теб, преди да тръгне се намаза обилно с някаква воняща гадост. Заяви че ти си му я дала и че така зверовете нямало да го подушат.

– Използвал е моята запушваща носа рецепта от вътрешности на щръкловица? Това е просто чудесно! Значи сега не мога да го намеря и няма как да му помогна! – стисна юмруци в безсилна ярост Алгира.

Кралят неволно се сви под мятация мълнии поглед на вещицата. Около тъничкото ѝ тяло избухна бледо сияние и го обгърна като ефирно наметало, а въздухът се изпълни със свежестта на току-що отминала буря. Тримата избрани за хвърчилари се снишиха и бавно отстъпиха назад, като се опитваха да останат незабелязани. Останалите войници също решиха, че не са достатъчно далече, за да се чувстват в безопасност. Те се отдръпнаха още повече, а разговорите им секнаха наред дума. Единствено драконът се приближи до момичето и разтревожено протегна към него дългата си шия.

– Какво те огорчи толкова? Обиди ли те някой? Само кажи и веднага ще го разкъсам!

Загрижеността на надвесения над нея Риналу вдъхна на Алгира усещане за съпричастност и извика плаха усмивка върху устните ѝ. А щом унилите ѝ мисли намериха подслон в гостоприемното му съзнание, я озариха и първите лъчи на изгряващото решение. През сълзите в очите ѝ изплува някаква неопределена още надежда и облекчи заслепяващата ги болка. Нервно свитите ѝ скули бавно се отпуснаха и напрегнатите черти на лицето ѝ омекнаха.

– Благодаря ти, Рин, но насилието няма да помогне. Вместо това искам да ме намериш!

– Това някаква игра ли е? – изгледа я озадачено драконът и връхчетата на крилете му се извиха нагоре в израз на недоумение. Но после послушно притвори клепачи и объркано пристъпи от крак на крак като ловец, загубил дирята на плячката си. Завъртя глава насам-натам, а ноздрите му затрептяха, сякаш се опитваше да проследи нечия миризма. Накрая отвори очи и се взря право в Алгира.

– Ето те! – тържествуващо изръмжа той, посочвайки я с тежката си лапа.

– Ама не самата мен, глупчо! – ласкаво го укори момичето. – Намери нещо друго, което мирише на мен!

Щом проумя, че тя не се шегува, Риналу коленичи, за да ѝ помогне да го възседне. После излетя почти без да се засилва. Не разбираше какво точно се иска от него, затова се носеше ниско над земята, като често сменяше посоката и не спираше да души въздуха. И не след дълго за свое удивление откри едва доловимата миризма на приятелката си. Веднага зави натам и с все сили полетя към далечната Алгира, докато другата, близката, се въртеше нетърпеливо в седлото на гърба му.

Ниските хълмове се низеха монотонно под крилете на дракона и все повече се изпълваха с най-различни животни и въоръжени мъже. Странни и чужди същества, зли и враждебно настроени, които се страхуваха от него, мразеха го и до едно желязо смъртта му. Двуглавите зверове го плюеха с отровната си слюнка, а лъковете в ръцете на хората свистяха и го обсипваха с рояци стрели. Големите бойни машини се въртяха със скърцане и мятаха по него ръбести камъни, тежки копия и тънки въжени мрежи. Войниците, които ги управляваха, се опитваха да предвидят къде ще се окаже тялото му в следващия момент, за да насочат натам оръжията си. А той всячески се стараше да им се изплъзне и се мяташе във въздуха като обезумял.

Алгира се беше вкопчила в седлото си и едва успяваше да се удържи върху бясно извиващата се шия на дракона. Понякога протягаше ръка и защитната ѝ магия препречваше пътя на някое опасно доближило ги копие. За миг обвиваше и двамата в почти невидим купол от тишина и спокойствие, сякаш се намираха в храм, а не във водовъртежа на яростна битка. После отново ги връхлитаха виковете на хората, ревът на животните и грохотът на катапултите и балистите. Риналу съскаше гневно срещу тях, но за изненада на вещицата търпеше и не ги нападаше. Мислите ѝ прозвучаха в ума му толкова неочаквано, че почти го стреснаха:

– Защо не бълаваш пламъци по тези, които стрелят по теб? Друг път щеше да ги изгориш на място.

– Защото искаш от мен да проследя другата ти миризма, а тя е толкова слаба, че едва я долавям. И съвсем ще я изгубя в дима, саждите и пепелта, които огънят ми ще вдигне. По същата причина се налага да летя ниско над земята, иначе веднага бих се извисил над обхвата на оръжията.

Въпреки все по-плътния обстрел Риналу следваше посоката си неотклонно като хвърлено към целта копие. Този път той забеля-

за шайгунарка преди Алгира. Вместо да се стреми да остане незабелязано, облачното чудовище излъчваше потоци от ярка светлина към земята. На мястото на падането им оставаха дълбоки димящи кратери, обкръжени от изпепелените трупове на животни и хора. Разтопената стомана от щитовете и броните се стичаше по обгорените скали като лава, изхвърлена от изригването на вулкан.

Успелите да избегнат ужасната смърт се шураха наоколо, водени от неистовото желание да се махнат колкото се може подалече. Но не можеха да избягат и нямаше къде да се скрият. Поточите изгаряща светлина идваха от десетки усти, разположени по цялата периферия на шайгунарка. Безопасни бяха единствено руините под почти безплътното му, подобно на купол тяло, където не падаха светкавици. И точно там се бяха спрели изпръскан с кръв и кал боен кон и едър войн, уморено размахващ дългия си меч. До тях лежеше преобърнатата каруца, а наоколо се търкаляха труповете на десетина грумхони и два шестокраки звяра.

– Чудесно, Рин, ти го намери! – избухнаха в неудържима радост мислите на Алгира.

– Ама защо направо не каза, че търсим Салдемир? – изуми се Риналу. – Щях да го откроя много по-лесно, ако знаех.

– Защото научих, че няма как да уловиш миризмата му. Той умишлено я е прикрил, за да се промъкне незабелязано в лагера на лошите войници.

– Изглежда забравяш, че въпреки това бих могъл да подуша коня му.

– И неговата миризма ли помниш? – удиви се момичето.

Драконът се усмихна широко, разкривайки дългите си остри зъби:

– Разбира се, както и тази на Лиандра, и дори на лошата вещица. Помня всичко, което по някакъв начин е свързано с теб!

Алгира с благодарност го потупа по шията.

– Трябва някак да го измъкнем от там – помоли тя.

Драконът се наклони надясно и започна да описва широк кръг около шайгунарка, оставайки извън обхвата на огнените му лъчи. Така печелеше време, за да прецени спокойно обстановката. Многобройните му врагове по земята вече не стреляха по него, защото бяха твърде заети със собственото си оцеляване. И Риналу се реше грациозно и необезпокоявано, носен от възходящите въздушни потоци. След малко отбеляза разсъдително:

– Няма никакъв смисъл да бързаме. Ще се изложим на значителен риск ако дори само опитаме да доближим Салдемир. А той

е в пълна безопасност под ужасното животно, което яде дракони. Просто не бива да напуска сляпото му петно и тогава ще трябва да се бие само с войниците, които успеят да стигнат до него. Доколкото го познавам това едва ли ще го затрудни особено. И ще бъде свободен да си тръгне веднага щом свърши битката.

– Ами ако не успеем да победим шайгунарка?

– Тогава ще си имаме много по-големи проблеми от спасяването на приятеля ти.

– Мислех че той е и твой приятел?

– Само когато е застрашен животът ти!

– Ами тогава считай, че постоянно съм в опасност – усмихна му се дяволито Алгира.

– Това и правя! – озъби се недоволно Риналу. – Просто не мога да те опазя от всички и най-вече – от теб самата.

Вещицата не хареса решението на дракона, но и не можеше да не се съгласи с него. Затова замълча в очакване на момента, когато полетът им около шайгунарка ще ги отведе до двете му разкъсани усти. При първия сблъсък с облачния звяр магията ѝ ги беше превърнала в дълбоки и безобидни ями, които зееха в кръговата му отбрана. Те вече не можеха да изпускат смъртоносните си лъчи и биха предложили сравнително безопасен достъп до Салдемир. Алгира се надяваше, че ще успее да убеди Риналу да се гмурне под тях и да грабне жертвоготовния воин. А после можеше да се върнат и за ВихроГрив. Нетърпението ѝ растеше с всеки следващ мах на широките сини криле. За да се превърне в горчиво разочарование в мига, в който драконът завърши обиколката си и продължи да кръжи, започвайки нова.

От огромните язви нямаше и следа. Не липсваше нито една от ужасяващите усти. Всички бяха на мястото си и неуморно блъваха огнени лъчи и паяжини. Или раните на шайгунарка бяха зараснали дори по-бързо, отколкото на дракон, или точно с този се срещаша за първи път. Чудовището беше неуязвимо или не беше единствено. И момичето не знаеше кое от двете е по-лошо.

Някъде отзад се разнесе приглушено от разстоянието бучене. Като разпенените вълни на далечен прибой, които се разбиваха в твърдите скали на стръмен бряг. Сякаш вода и камък отново се бяха вкопчили във вечната си битка и изригнаха пръски и пясък в небето. Решен да се възползва от настъпилия сред грумхоните смут, Крал Вормекази беше повел войниците си в отчаяна атака.

Враговете им заливаха равнината като тъмни талази, поглъщащи всичко по пътя си. Нападаха свирепо, неорганизирано и без

никакъв боен ред. Но така изглеждаха дори още по-страшни, защото приличаха на необузdana природна стихия, а не на разумна сила. На диво и първично зло, което не знае пощада, и с което не може да се преговаря.

Въздухът се изпълни със звън на стомана и свистене на тетиви. Гневно бръмчаха стрели, тежки камъни с грохот се стоварваха върху изровената земя и се пръскаха на парчета. Бясно препускащи конски копита се сблъскаха с тропота на подковани ботуши, ужасеното цвилене се сливаше с рева на хрипящите гърла. Бойните викове на живите заглушаваха примирените вопли на умиращите.

Алгира се почувства като буреветник, попаднал на сред яростен ураган. От висотата на драконовите криле тя виждаше цялото бойно поле като на длан. Не разбираше почти нищо от стратегия или тактика, но много искаше да помогне на защитниците на родината си. И изведнъж осъзна, че разгадаването на живата карта под краката ѝ можеше да промени изхода от сражението. Използвана правилно, информацията за разположението и преместването на враговете даваше шанс за победа. Затова тя помоли Риналу да прелетят ниско над краля и изкрещя, опитвайки се да надвика тътена на битката:

– Не нападайте наляво, има засада!

Вормекази ги проследи с поглед и веднага изпрати двама конника да предупредят откъсналия се напред отряд. Но те бяха прекалено бавни и явно нямаше да пристигнат навреме. Така че драконът се устреми след тях. Изпревари ги с лекота и само след миг десетина притаили се в очакване грумхони пламнаха като факли от огнения му дъх. Нарушавайки прикритието си стотици други се изправиха и започнаха да го обстрелват с копия и стрели. Но още преди оръжията им да го достигнат, той рязко набра височина и се отдалечи с мощни махове на крилете си. Не можеше да спечели битката сам и не затова беше дошъл. Целта на Алгира беше единствено да осуети обкръжението на увлечените в безразсъдна атака войници. И щом те отстъпиха и укрепиха позициите си, Риналу се насочи към десния фланг, за да помогне и там.

Равнината беше потъмняла от вкопчили се в жестока схватка тела и неподвижно застинали трупове. Катапулти, балисти и бойни колесници се носеха лудо и се сблъскаха с метален звън и грохот от пукащо се дърво. Навсякъде летяха тежки копия и пронизваха броня и плът, сгромолясваха се камъни и премазваха жертвите си с хладна безчувственост. Огнени стрели разсичаха небето, а под тях

изпепелената земя димеше и се превръщаше в безплодна пустош. Драконът потръпна от ужасяващата жестокост на гледката:

– И всички тези хора са се събрали с едничката цел да осакатяват и убиват други хора? Направили са оръжия, впрегнали са мощта на толкова много животни, подготвяли са се дълго и старателно, но не за да ловуват? И не за да се хранят! Водени не от грижа за собственото си оцеляване, а от някаква мрачна страст за разрушение и гибел! Не разбирам как можете да се мразите толкова силно, без изобщо да се познавате? Нападате се, биете се до смърт, а дори не знаете защо!

– Войната е най-голямото безумие, което някога сме измислили – съгласи се тъжно Алгира. – Толкова се радвам, че не можеш да я разбереш. Но сега просто нямаме избор. Нашествениците ще избият силните измежду нас, дори ако не се съпротивляваме. А после ще отнемат свободата на слабите и ще ги хвърлят срещу следващия народ. И ще продължат да го правят докато някой не ги спре или докато не покорят целия свят.

– Тогава да ги спрем!

Риналу присви криле плътно до тялото си, оставяйки ги да стърчат съвсем малко настрана. Лишен от подземната им сила, той се гмурна надолу в стръмна спирала, въртящ се като свредел около себе си. Само за миг стана много по-малък, бърз и маневрен, което го правеше значително по-труден за улучване. И така успя да се провре между носещите се насреща му камъни и копия. Приличаше на блестяща светкавица, пронизваща тъмен градоносен облак. Земята стремително приближаваше, усукваше се и бясно се мяташе насам-натам, като полите на понесла се във вихрен танц девойка. Ярките цветове се размазваха все повече, смесваха се безразборно и накрая заприличаха на мръсносиви мазки върху палитрата на немел художник.

Миг преди да се вреже в билото на един хълм, драконът разпери широко криле и ги завъртя леко нагоре. Разгърна докрай задните си пера, за да използва цялата им площ, и с едва чуто свистене се плъзна над скалите. Увлечени от вдигнатия от него вятър, във въздуха полетяха клонки, камъчета и изтръгнати от корен треви. А при падането си обратно на земята затрополяха като бойни барабани, биещи без всякакъв ритъм.

От гърлото на Риналу изригна ярка огнена струя и заля грумхоните с нажежената си ярост. Той се издигна нагоре, умело избягвайки изстреляните към него копия, и отново се хвърли надолу. Прелетя толкова ниско, че крилете му разсякоха ужасената тълпа

като гигантска коса. Размаха ги енергично и се устреми към небето. И продължи да връхлита от висините, да изгаря и да разкъсва със зъби и нокти.

Отначало Алгира изстрелваше по някоя и друга стрела по мерачите на катапултите и балистите. Само така можеше да помогне на дракона. После постепенно съсредоточи усилията си да пази и двамата от носещите се във въздуха оръжия. Но улисана да проследи и отблъсне три копия наведнъж, пропусна един камък. Тежкия удар разтърси тялото на Риналу и едва не я изхвърли от седлото. Ръбестият блок се плъзна по бронираните люспи и разкъса кожата под тях.

– Съжалявам, този не го видях! Много ли те заболя? – виновно попита момичето в опит да се извини. Въпросът беше излишен, защото страданието на приятеля ѝ пронизваше и нейното съзнание.

– Кое, това камъче ли? Дребна работа! – престорената бодрост в мислите на дракона не успя да прикрие болката му.

За да докаже, че е добре, той се хвърли в нова атака. Но изведнъж започна да киха, после нещо в полета му се промени. Наклони се наляво, опита се да изравни, но прекали и едва не се преобърна. Махаше все по-неравномерно с криле и на няколко пъти се срина надолу, рязко губейки височина. Отчаяно въртеше глава, сякаш се опитваше да се освободи от някаква невидима юзда. И в мислите му отчетливо се долавяше уплаха. А това се случваше много рядко и причината винаги беше сериозна.

– Толкова лошо ли си ранен? – разтревожи се Алгира.

– Защо реши, че ми има нещо?

– Нима не виждам как летиш? Нима не усещам болката и страха ти?

– Не е от раната. Нещо ми люти на очите и не мога да виждам.

Цялата муцуна на Риналу беше мокра от гъста зловонна течност и мазно проблясваше на слънчевите лъчи. Сигурно го беше улучила една от торбичките, с които грумхоните насочваха и настървяваха шайгунарка. Нашествениците зареждаха цели купчини в лопатите на някои катапулти и след изстрел пакетите се разлигата на страни и покриваха голяма площ. Досега вещицата не им обръщаше внимание, защото облачният звяр и без това щеше да нападне дракона в мига, в който го доближеше. Но се оказа, че наглед безобидните торбички представляват опасност и сами по себе си.

– Само това ли? – въздъхна с облекчение Алгира. – Тогава няма страшно. Аз ще те насочвам! Първо се издигни над обхвата на оръжията им. Още по-високо! Точно така. А сега завий наляво към реката. Не, не толкова много, подмина я. Ето, погледни през очите ми. Нека бъда твоето зрение.

Тя отвори широко съзнанието си и покани дракона вътре. Той я последва колебливо и неумело, докато се опитваше да поддържа тялото си в стабилен полет. Вещицата почувства лек гъдел в тила, сякаш там пърхаше водно конче. Странното усещане се промъкна напред към слепоочията, причинявайки ѝ объркване, световъртеж и съвсем слаба болка. После стигна до челото и постепенно се разпространи из цялата ѝ глава. Вратът и раменете ѝ изтръпнаха, пръстите ѝ се отпуснаха безволево, а погледът ѝ се замъгли. Почувства се сякаш балансираше върху тънко въже над бездънна пропаст. Не беше свикнала да споделя сетивата си и това бързо я изтощаваше. Но по-лошото беше, че въпреки всичките ѝ усилия, Риналу не хареса видяното:

– Не се обиждай, но очите ти не са пригодени за полет. Твърде близо са едно до друго, за да възприемат света в нужната дълбочина. Не могат добре да преценяват скоростта, наклона на терена и разстоянието до земята. И изобщо не виждат теченията, вихрите и топлите въздушни потоци, които се издигат нагоре. Но ти не си виновна за това.

– Е, подходящи или не, очите ми са единствените, с които разполагаме в момента. Пък и само те могат да различат облак от шайгунарк! Така че по-добре намери начин да ги използваш, иначе и двамата ще загинем!

Земята подскачаше лудо, люлееше се наляво-надясно и стремително приближаваше. Риналу се опитваше да съчетае полетните си инстинкти и умения с това, което му показваше зрението на Алгира. Но това се оказа много трудно и в отговор на противоречивите команди крилето му объркано се свиваха и разперваха. Той с мъка следваше криволичещите извивки на реката, която не можеше да види, в търсене на достатъчно широко място, където да се приземи.

Снижаването беше много стръмно, заходът премина през короната на едно дърво, а кацането беше всичко друго, но не и меко. Предният десен крак на дракона и половината му крило се озоваха във водата, както и момичето, което не успя да се задържи в седлото си. За щастие и двамата се разминаха без по-сериозни наранявания. Замаяна от падането, Алгира се изправи бавно и с олюляване.

Но щом се опомни, започна да гребе с шепи и да плиска очите и ноздрите на Риналу.

Навсякъде по брега бяха разхвърляни клони, откършени при прелитането на дракона през дървото. Вещицата ги огледа критично и избра един по-тънък, дълъг и прав. Намокри листата му в реката и започна старателно да търка муцуната и стиснатите клепачи на приятеля си.

– Хайде, отвори очи! – помоли ласкаво тя, когато свърши с почистването.

– Не мога! Много люти! – страдалчески събърчи нос Риналу и замижа още по-силно.

– И няма да спре, докато не отвориш очи и не ми позволиш да ги измия – търпеливо повтори Алгира. – Разбира се, щеше да е много по-лесно, ако просто потопиш глава под водата и я оставиш да те облее. Но защо ли ми се струва, че няма да го направиш?

Страхът от удавяне беше дълбоко вкоренен в съзнанието на Риналу още от времето преди да напусне яйцето си. Точно като страхът от падане у тези, които не могат да летят, или страхът от огън у тези, които могат да изгорят. А неотдашната среща с кракена превърна абстрактното усещане за опасност в напълно реална и осезаема заплаха. И дори парещата болка не можеше да преодолее паниката, предизвиквана само от мисълта да се гмурне под повърхността. Той не я издържаше повече, но и не се осмеляваше да отвори очи. Открехна ги леко едва след дълго увещаване на приятелката си, и то само заради безграничното доверие, което имаше в нея. После бавно, много бавно потопи глава в мудно течащите води на реката.

Въодушевени от прогонването на дракона, грумхоните нададоха дивашки викове и се втурнаха в атака по цялото протежение на фронта. Въпреки понесените загуби от светкавиците на шайгунарка, те все още превъзхождаха по численост шепата защитници на Кастерган. Ламтежът им за заграбване на трофеи ги тласкаше напред, а увереността в неминуемата им победа растеше с всеки следващ замах на меч. Носеха се като жива лавина и сякаш нищо не можеше да ги спре.

В този момент над бойното поле се появи Мойлири. Огромният дракон търсеше шайгунарка в небето и изобщо не се интересуваше от случващото се на земята. Предупредени от Алгира, войниците на крал Вормекази благоразумно се отдръпнаха от пътя ѝ. Но ужасените грумхони започнаха да я обстрелват с катапултите и балистите си, с което само я раздразниха. Тя ги връхлетя като

черен буреносен облак и се вряза в редиците им с цялата си тежест и мощ. И само след миг хора, животни и разбити на парчета бойни машини полетяха във въздуха.

Побеснялата Мойлири бълваше пламъци наляво и надясно, а скалите трепереха под тежките ѝ стъпки. Масивното ѝ туловище газеше, мачкаше и разкъсваше всичко по пътя си, а биещата опашка оставяше широка просека след себе си. Твърдите ѝ люспи я предпазваха от почти всичко, което хората хвърляха по нея. Камъните просто отскачаха встрани и се стоварваха върху околните войници. Повечето копия също не можеха да я наранят, а тези, които се забиваха в тялото ѝ, постепенно го превръщаха в подобие на гигантски таралеж.

Тя вече знаеше, че балистите са единствената сериозна заплаха за нея и ги унищожаваше веднага щом ги видеше. Настървено нападащите я грумхони скоро проумяха колко е трудна за убиване и се разбягаха наоколо. Мойлири ги последва, но не различаваше воюващите страни. Пък и човешката вражда изобщо не я интересуваше. Мразеше хората и не ги делеше на свои и чужди. В гнева си съвсем бе забравила за шайгунарка и продължи да преследва, смазва и изпепелява всичко, което се движеше.

Очите на Риналу още не се бяха възстановили напълно, затова той се издигна високо над бойното поле. Така нямаше опасност да се блъсне в някой хълм, подведен от грешната преценка на зрението на Алгира. А тя самата тъкмо бе превъзмогнала тревогата за приятеля си, когато видя как черният дракон вилнее по земята като въплъщение на смъртта. И ужасът отново изпълни сърцето ѝ.

– Мойлири, не! Какво правиш? Спири веднага!

– Те започнаха да хвърлят камъни и бодливи пръчки по Мойлири. Искаха да я убият, но вместо това Мойлири ще убие тях!

Женският дракон почти не забави ход, за да ѝ отвърне. Само вдигна глава, колкото да потърси в небето Риналу и ездачката му, и да изреве още по-яростно. Стовари предната си лапа върху близката катапулта и я превърна в купчина трески и късове изкривен метал. После погълна опитващия се да избяга мерач, изпепели на място двама войника и подгони един уплашено цвилещ кон.

Гневът на Мойлири беше толкова силен, че нахлу във възприемчивото съзнание на момичето. Заля го като бушуващите води на придошла река, носещи кал, тиня и дънери и помитащи всичко по пътя си. И само за миг омразата на дракона стана омраза и на Алгира. Откликнала на призива на своята повелителка, магията за сия около тялото ѝ, уплътни се и се превърна в оръжие, готово да

наказва и да убива. Вещицата се взря надолу в търсене на първата жертва, върху която да излее бликналата от ръцете ѝ искрящосиня светлина.

Но гледката на бойното поле я отрезви. Смазващата болка на хилядите ранени и умиращи животни и хора се заби като огнена стрела в сърцето ѝ. Нападатели и защитници лежаха един до друг, еднакви и неразличими, застинали навеки в братската прегръдка на смъртта. Непримиримо борещи се врагове миг преди гибелта си, студени и равнодушни другари след това.

Алгира потръпна ужасено от мисълта колко близо беше до това да използва силата си водена от гняв, вместо от грижа. Колко малък тласък беше нужен, за да се поддаде на порива си да отмъщава, вместо да спасява. И да премине границата, отвъд която нямаше връщане назад. Разумът ѝ трябваше да надделее над драконовата омраза, за да не бъде удавен от нея:

– Нападнали са те същите хора, които доведоха тук облачния хищник. Те са и мои врагове и трябва да ги прогоним, за да имаме шанс да убием звяра. Но те моля да не нараняваш приятелите ми, които ни помагат в битката. Те не са ти причинили зло и искат само да защитят земята и децата си. Точно както ти браниш своето леговище и Каморли.

Мойлири яростно разтърси дебелия си шия, от която като дълги черни пера стърчаха забити копия. Завъртя се към една голяма група грумхони и раззина паст, за да ги изпепели с огнения си дъх. Но самото споменаване на шайгунарка я накара да замръзне на място с увиснала неподвижно във въздуха лапа. Отне ѝ няколко секунди да се опомни и да попита:

– Къде е той? Някъде наблизко ли е? Ти само ми го покажи!

– Да, наблизко е – отвърна Алгира. – Но още е много рано да го нападаш. Изчакай да го изтощим малко, иначе веднага ще те убие. Пък и трябва да извадим всички тези копия от теб.

Около черното туловище на Мойлири сякаш беше нарисован огромен кръг, в който никой не се осмеляваше да влезе. Както отстъпващите врагове, така и преследващите ги приятели я заобикаляха отдалече. Риналу кацна до нея, захапа едно копие и с рязко движение на главата го издърпа навън. Стоманеният връх на оръжието прощално звънна в по-твърдите от него люспи и зъбите на дракона се впиха в дръжката на следващото. Алгира скочи на земята и с все сили се зае да тегли трето, но не можа да го помръдне.

– Помогнете ми! Моля ви, имам нужда от помощта ви! – извика задъхано момичето и продължи да дърпа.

Но никой не се приближи. Никой дори не спря. Всички изглеждаха прекалено заети да рискуват живота си другаде. Предпочитаха да се хвърлят в смъртоносна битка със северняците, вместо да останат тук и да се погрижат за ранената Мойлири. И вещицата не можеше да ги вини, защото ясно усещаше обзелия ги ужас. Дори не ѝ се налагаше да надниква в съзнанията им, толкова силно крещяха те. Виждаха огромен черен дракон, окъпан в собствена и чужда кръв, и втори, по-дребен, но не по-малко страшен, който плюеше копия. И нямаше сила на света, способна да ги убеди, че огнедишащите чудовища биха могли да са приятелски настроени.

Макар че шията на Риналу и собствената ѝ защитна магия я бяха опазили от сериозни наранявания, Алгира не се размина без няколко драскотини. Тя беше прекарала по-голямата част от деня високо в небето и вятърът отнасяше миризмата от кръвта ѝ надалече. И следвайки този път истинската вещица, двата нерфолда най-после стигнаха до бойното поле. Въпреки че бързаха колкото могат, те пристъпваха трмаво като костенурки и напредваха доста бавно. Грамадните им тела обаче изглеждаха толкова внушително, че самата им поява обърна хода на битката. Решили че това е само авангарда на по-голямо подкрепление, ужасените грумхони се втурнаха да бягат. А защитниците на Кастерган ги последваха с бойни викове и високо вдигнати мечове.

Вълната от сражаващи се хора и зверове постепенно отшумя на северозапад. Шайгунаркът обаче беше твърде бавен, за да я последва, а и нямаше защо да го прави. Макар че бяха открили начин да го дразнят и да насочват яростта му, хората изобщо не го контролираха. Не бяха успели да го подчинят на волята си, нито пък знаеха как да му покажат какво искат от него. Така че той остана да виси над димящите руини на разрушената от него крепост, оглеждайки се за нещо за ядене.

След малко го доближиха трима конника, които теглеха високо над себе си големи небесносини хвърчила. Отдалече завиха покрай него и започнаха да го обикалят в постепенно свиваща се спирала. Опитваха да останат незабелязани и да насочат вниманието му към умело управляваните от тях летящи змейове. Покорни на подръпванията на въжетата, хвърчилата описваха изящни пируети във въздуха, въртяха се и се премятаха като живи.

Ездачите ясно съзнаваха, че са само част от плана на Алгира. Но не вярваха, че едно обикновено момиче може да спре облачния хищник, който за минути беше изравнил със земята най-мощната им крепост. Задачата изглеждаше точно толкова непосилна и за вещи-

ца с дракон, но хвърчиларите все пак щяха да направят всичко по силите си, за да ѝ помогнат. Просто бяха удивени от крехкостта на раменете, върху които лежеше последната им надежда.

Шайгунаркът бързо успя да разреже първото хвърчило с изгарящите си лъчи. Двете половини пламнаха и плавно се понесоха към земята. Премятаха се във въздуха и се въртяха една около друга като влюбена двойка, увлечена във вихъра на огнения си танц. Но само след миг чудовището ги улови с паяжина и ги погълна с една от огромните си усти.

Другите хвърчила продължиха да кръжат наоколо като рязко сменяха скоростта и посоката си. Яростни мълнии проблясваха в небето и се забиваха в земята, оставяйки плитки кратери след себе си. Но все не улучваха малките си подвижни цели. Шайгунаркът не спираше да изстрелва и паяжини и накрая една от тях се заплете в лявото управляващо въже на издигналото се високо хвърчило. Веднага го потегли навътре в бездънната паст и човекът едва успя да се пусне, преди то да изчезне в мрака ѝ.

Останал сам, последният хвърчилар вложи в управлението на своя летящ змей цялото си умение. Използва и всичко, което беше научил от грешките на другарите си. Конят му ту препускаше шеметно напред, ту забиваше копита в земята, за да се закове на място. Понякога дори правеше крачка-две встрани или се завърташе бързо, докато човекът трескаво обираше хлабината на въжетата. И в резултат на усилията му червените светкавици биеха все по-рядко, а силата им видимо намаляваше. Паяжините пък ставаха потънки и вече не летяха толкова далече.

Другите двама ездаци нямаше с какво да помогнат, затова използваха разсейването на шайгунарка и започнаха да го обстрелват с лъковете си. Стрелите се забиваха дълбоко в меката плът, а някои потъваха в нея до самия си край. Но след тях оставаха да се веят вързаните за опашките им ярки ленти или блестящи метални пластинки. Скоро към конниците се присъединиха и десетина ранени войника, които не бяха в състояние да преследват отстъпващия враг. Когато всички те изпразниха колчаните си, почти цялата предна част на облачния звяр беше осеяна с издайнически висулки. Той вече беше ясно видим дори и без да хвърля мълнии.

Алгира беше твърде слаба и въпреки усилията си успя да изтръгне само две от копията, забити между бронираните люспи на Мойлири. Тя дърпаше и се мъчеше поне да разклати дългите им дървени дръжки, но не можеше да ги помръдне и ги оставяше на Риналу. Той поне се справяше със задачата с лекота. Понякога не-

търпеливо побутваше момичето с муцуна, за да го накара да се премести и да му отстъпи някое особено упорито заклонило се острие. И не след дълго извади и последното копие от тялото на черния дракон.

Умората от битката и болката от множеството рани изобщо не бяха разколебали Мойлири. Пулсиращите ѝ ноздри пръхтяха гневно, жълтите ѝ ириси пламтяха, от полуотворената ѝ паст струеше топлина като от ковашка пещ. В гърлото ѝ клокочеше малък вулкан, готов да изригне и да излее лавата си върху омразния враг. Макар и загубила доста кръв, тя размаха криле и настървено попита:

– Сега вече ще ми кажеш ли къде е звярът, който погуби майка ми?

Алгира неволно отстъпи назад и прикри лицето си с длан, за да се защити от непоносимата горещина:

– Почакай още съвсем мъничко. Нека първо моите приятели го изтощят, колкото могат. А и ще ти трябва време да възстановиш силите си, преди да го нападнеш.

Вещицата използва цялата си убедителност и дори си помогна с магия, за да вразуми и усмири грамадния дракон. Нервно драскащите нокти замряха, клепачите се притвориха, а стрелкащата се насам-натам глава се отпусна. После се мушна под дясното крило и се намести по-удобно. Опашката престана да се извива и да бие по земята, намота се в хлабава спирала и след малко Мойлири заспа. Сънят обхващаше тялото ѝ постепенно, както лъчите на залязващото слънце отстъпват пред падането на нощта. Последни спряха да потрепват люспите и перата ѝ. Само гърдният ѝ кош продължи да се повдига и спуска, макар и все по-бавно и плитко.

Шайгунаркът най-накрая забеляза въжетата, носещи се зад последния летящ змей, и ги проследи до хвърчиларя. Малкият му злобен мозък направи връзката между конниците на земята и странните дракони в небето, които не ставаха за ядене. Проумяло измамата, на която беше станало жертва, облачното чудовище насочи гнева и мълниите си към войниците. Те бяха наобиколили умело управляващия хвърчилото си свой другар и всячески опитваха да му помагат със съвети и предупреждения. В мига, в който попаднаха под градушката от светкавици, окуражителните им възгласи секнаха и всички се втурнаха да бягат. Бяха почти извън обхвата на поражение на шайгунарка и повечето успяха да го напуснат невредими. Но не спряха и след това, въпреки че преследвачът им беше твърде бавен, за да ги настигне.

Макар и доста отдалече, Алгира наблюдаваше действията на хвърчиларите с нарастващ оптимизъм. Защитата на шайгунарка се пропукваше и той все повече отпаднаше. Но последвалият развой на събитията я накара да скочи на крака и да се метне в седлото си:

– Хайде, Рин, дойде и нашият ред!

Драконът я изгледа укорително, без изобщо да помръдне:

– Не знам дали си спомняш, че нищо не можем да му направим? Драсках го, хапах го, горях го, а ти използва магията си срещу него! И накрая едва се измъкнахме.

– Но тогава нямахме нерфолди на свое разположение – усмихна се момичето, измъкна една кама от ботуша и съвсем леко поряза палеца си.

Подушил кръвта на Алгира, Риналу извърна тревожно глава и се взря в приятелката си. Но избухна в яростно негодувание щом осъзна, че тя е добре и се е наранила умишлено:

– Наистина ми се иска да спреш да го правиш! Знаеш ли колко ме плаши миризмата на кръвта ти?

– Целта ми не беше да те плаша, а да привлече вниманието на нерфолдите. Хайде, излитай вече! Да видим точно колко полезни могат да бъдат.

Драконът неохотно се подчини, като клатеше глава и ръмжеше гърлено. Опита се да спори едва след като размаха криле и се издигна във въздуха. Обаче не хранеше особени надежди за успех:

– Чудя се дали не си забравила, че облачният звяр изстрелва огнени лъчи и лепкави паяжини от устите си?

– Моите приятели се погрижиха за това и той вече не е толкова опасен! А и няма да го доближаваме много. Аз пък се чудя ти дали помниш какво правят нерфолдите, щом видят вещица в беда? Например сграбчена от някой кръвожаден дракон?

Люспите по гърба на Риналу настръхнаха с тих метален звън. Помнеше, и то добре.

– Вадят ръцете си и ги мятат по мен – мрачно отвърна той.

– Точно така! А сега си представи, че си застанал точно пред шайгунарка и в последния момент се отдръпнеш встрани? Получаваме изключително мощно оръжие срещу него. Само трябва да се престориш, че искаш да ме изядеш.

– Това не е трудно, защото в момента наистина искам! – озъби ѝ се драконът.

Макар и прост, планът на Алгира беше много опасен и Риналу изобщо не го хареса. Но постепенно нетърпеливото ѝ вълнение се предаде и на него. Като не спираше да мърмори недоволено, той

прелетя между облачното чудовище и крачещите каменни исполини.

Както и предполагаше вещицата, нерфолдите полудяха от страх за живота ѝ. Забиха масивните си крака в земята и започнаха трескаво да изскубват и хвърлят ръцете си. Още първата премина на метър от главата на Риналу, после продължи полета си и се заби дълбоко в шайгунарка. Собственикът ѝ едва успя да я изтръгне и да си я прибере обратно. След нея остана да зее ужасна разкъсана рана, достатъчно голяма да побере каруца.

Драконът летеше бавно и по права линия, а синьото му тяло се открояваше ясно на фона на сивобелия облак зад него. Дебелите заострени крайници свистяха във въздуха, но в мига, преди да порязат тромавата си цел, тя изведнъж се стрелваше встрани от пътя им. Устремяваше се стръмно нагоре, разперваше вертикално криле и замръзваше в небето или се сричаше като камък надолу. И неуспели да я последват, тежките летящи оръжия попадаха в шайгунарка и му нанасяха сериозни поражения.

Но нерфолдите предвиждаха тези маневри все по-добре и огромните им ръце прелитаха все по-близо. Завоите им ставаха порезки и по-остри и след като пропуснеха, те отново се впускаха в преследване. И все по-рядко улучваха гигантския жив купол. Но една от тях навлезе в ефирната плът под ъгъл и заседна толкова дълбоко, че вече не можеше да бъде извадена. Само потрепваше едва забележимо през белезникавата мъгла, преди накрая съвсем да замре.

Останалите обаче се движеха стремително и връхлитаха яростно. Понякога защитната магия на Алгира проблясваше на пътя им и ги отклоняваше, но те се връщаха отново и отново. Скоро вниманието на Риналу бе изцяло погълнато от избягването им. Той добре разбираше, че трябва някак да намали времето за реакция на нерфолдите, за да ги накара пак да грешат. Затова се доближи до шайгунарка, но така пък влезе в обсега на смъртоносните му червени лъчи. И появата им не закъсна. И макар и по-слаби, по-тънки и по-къси от преди, мълниците зашариха наоколо в опит да разсекат дракона на две. А бяха твърде бързи, за да им се изплъзне, и твърде мощни, за да бъдат спрени от магията на вещицата.

Алгира все по-ясно осъзнаваше, че въпреки дълбочината си, раните на шайгунарка бяха само драскотини по дебелата му кожа. Нито го плашеха, нито му пречеха да лети. Атаките на нерфолдите явно не даваха резултат и по-нататъшното им продължаване беше безсмислено. Но Риналу добре познаваше упоритостта на приятел-

ката си и знаеше колко трудно се отказва тя, щом веднъж си науми нещо. Нямахте да я спре дори това, че бяха попаднали между два огъня, един от друг по-опасни. Затова решението ѝ го изуми толкова силно, че крилето му едва не пропуснаха следващия си мах.

– Хайде да се махаме от тук, Рин! Няма какво повече да направим.

Свечеряваше се и заедно със слънцето залязваха и последните надежди на момичето да победи или поне да прогони шайгунарка. В мрачната му сянка едва се различаваха потропващия с копито ВихроГрив и уморено махащия Салдемир. Двамата търпеливо очакваха освобождението си и изглеждаха толкова близо, сякаш можеше да се пресегне с ръка и да ги докосне. Но висящото над главите им чудовище ги пазеше по-надеждно и от най-непреодолимата крепостна стена.

Мислите на Алгира бяха пълни с огорчение и отчаяние. Раздираха я и изпълваха душата ѝ с изгарящо чувство на вина. Под леко развълнуваната им повърхност се спотайваха срам и обида, а някъде още по-дълбоко бушуваха безсилие и гняв. Тя вече нямаше на кого да разчита, нито откъде да получи помощ. Не очакваше и пристигането на вещиците от Сбора, затова беше толкова изненадана от малката пушилка в далечината. В светлината на последните лъчи на залязващото слънце вдигнатият от копитата прах изгледаше като златен. Но неизказаното обещание, което той носеше, беше много по-ценно.

Без да удостои дракона и ездачката му дори с поглед, Вилта-яна скочи от коня си и махна приканващо. Покорни на волята ѝ, другите вещици я последваха и се подредиха в полукръг от двете ѝ страни. После всички заедно вдигнаха ръце и започнаха леко да се олюляват, сякаш танцуваха. Напяваха тихо и монотонно като ромоленето на планински ручей, който изведнъж достигна до ръба на пропастта и се изля в мощен водопад. Гласовете им се извисиха, а движенията им станаха бързи и резки. Изглеждаха като жени, които знаят какво вършат. Като жени, които яздят коне въпреки забраните на управлявания от мъжете свят. Като жени, които владеят магията. Но нищо не се случваше.

Изведнъж на стотина метра пред тях появя слаб вятър и разлюля високите треви. Небето бе все така ясно, а малкото облаци лениво пълзяха по него като овце на обилно пасище. Но над земята вече витаеше миризмата на буря. Спокойният допреди миг въздух се завъртя в огромна вихрушка, която засмукваше прах и камъчета във фунията си. Отвсякъде нахлуваха бесни струи, свистяха в скал-

ните ръбове и в клоните на дърветата и се усукваха във все висока спирала. Скоро тя изгуби прозрачността си и заприлича на дебела колона, която пулсираше и неистово ревеше. След това се насочи към шайгунарка.

Облачното чудовище усети опасността и се опита да се отдръпне от пътя на стихията. Но почти веднага осъзна, че е твърде бавно, за да ѝ избяга. Тогава една от устите му изстреля по нея поток от яркочервена светлина. Той се заби във вилнеещия стълб от прах, камъни и изтръгнати от корен дървета. Тънкият лъч унищожаваше без следа всичко, през което преминаваше, и само за миг прогори дупка във вихъра и се показа от другата му страна. Отначало това изобщо не пречеше на родената от магията буря и тя продължи да напредва. Но малко преди да достигне до шайгунарка и да го разкъса, още две негови усти започнаха да бълват мънии.

Трите рубинени лъча се фокусираха върху средната част на фунията. Там тя беше най-тясна и се въртеше най-бързо, но беше и най-нестабилна. Вещиците използваша топлина, за да ускорят и завихрят възходящия въздушен поток, и пак топлина можеше да го разруши. Изглежда облачният звяр неведнъж се беше сблъсквал с подобни урагани и добре разбираше това. Светкавиците му намериха сърцето на бурята и го удариха с цялата си останала мощ. Той вече беше доста изтощен, но и противничките му бързо губеха сили.

За известно време битката изглеждаше равностойна и вихрушката се извиваше като обезумяла, докато недрата ѝ се нагриваха все повече и повече. Тя потрепваше нервно, пришпорвана от магията на вещиците, но не успяваше да помръдне и с метър понапред. После започна да се изпълва с ярко сияние и заприлича на водопад от огнетечна лава, изливащ се от небесата. Накрая бледнеещите вече лъчи на шайгунарка я разсякоха на две и тя се разпадна на няколко слаби и безобидни облачета. Те постепенно избледняха, изстинаха и се стопиха в мрака на настъпващата нощ. А всичко вдигнато от земята се понесе обратно надолу.

Още в началото на схватката Риналу отлетя при дълбоко спящата Мойлири и кацна до нея. Алгира се изправи на гърба му и двамата проследиха дуела на стихииите с нарастващо напрежение. Не можеха да откъснат очи от огнената феерия, протегнали шици и затаили дъх. Стояха без да мръднат, като поразени от вкаменяваща магия. И чакаха развързката.

– Това прилича на величествен сблъсък между древни и могъщи дракони! – възхитено възкликна Риналу. – Не че някога съм виждал, но така ми разказваше майка ми, преди да я убият...

– А защо се бият драконите? – попита момичето в опит да го разсее от болезнения спомен.

– Всъщност, не знам! – замисли се Риналу. – Сигурно заради плячка? Или пък в спор за ловни територии? А може би просто сме си такива – родени за стремителни полети и огнени битки? Може би не сме по-различни от хората и като вас не можем да живеем без да се бием? Чудя се дали точно затова не сме останали толкова малко? Защото винаги сме били единаци и нито знаем как да споделяме, нито пък можем да се обединим при обща заплаха. А ти успя да събереш на едно място враждебни едно на друго същества и да насочиш силите им срещу облачното чудовище.

– Но въпреки това още не сме го победили! – унило кимна Алгира.

Изведнъж една светкавица удари земята на няколко метра до тях. Но не падна от небето, а долетя почти хоризонтално някъде отстрани. Раздра тъмнината и разтопи почвата, а след нея остана малък димящ кратер, мирис на пресен сняг и рояк падащи искри. Вещицата се сниши в седлото и мигновено обгърна дракона със защитен купол. После уплашено се огледа наоколо. Съвсем ясно долавяше опияняващата близост на небесните камъни, но не знаеше откъде ще дойде следващата атака.

– Нали веднъж ми каза, че можеш да подушваш магията? – попита напрегнато тя.

– Не е точно подушване, защото я чувствам в основата на носа си, там където той преминава в гърлото. Така че донякъде е и вкусане. А усещам и един особен гъдел в областта зад очите, затова...

– Можеш ли, или не? Трябва ми посока! – пряката смъртоносна заплаха само за миг погълна цялата нежност и топлота от мислите на момичето и ги превърна в твърди режещи остриета.

– Натам! – показва Риналу с глава.

Разгърнатата във всички посоки, защитната магия беше твърде тънка и слаба, за да спре мълния. Затова вещицата я съсредоточи пред носа на дракона, въпреки че така го оставяше уязвим отстрани. Само след миг нова светкавица се заби в ефирния леко изпъкнал щит и се разтече обезсилена по повърхността му. Протегнала ръце напред, Алгира потръпна от силата на удара и едва не падна

от седлото. Тя се взря в мрака на настъпващата нощ и едва тогава ги видя.

Скрити зад близките храсти, пет или шест вещици напяваха беззвучно някакво заклинание и призоваваха бурята. Покорен на магията им, въздухът над тях се съгъстваше и потъмняваше все повече и повече. По-плътен от стомана и по-черен от дъното на безкрайно дълбок кладенец. Изведнъж нещо проблесна едва доловимо в недрата на спирално завихрящото се кълбо, набра мощ и засия ослепително. Сякаш всмука в себе си светлината на всички минали и бъдещи дни, сякаш погълна слънцето и то никога повече нямаше да изгрее.

Дебела колкото ръка мълния изригна от нетърпимо ярката сфера и се стрелна към защитната магия на Алгира. Тя устоя и този път, но силите ѝ едва ли щяха да стигнат да отрази още една атака. Тревогата ѝ се предаде на Риналу и той се втурна напред с гневен рев и полуразперени криле. А това го правеше още по-голям и потруден за пазене.

С три дълги подскока драконът стигна до групата пеещи жени и ги обля с пламъците си. Алгира свали бледосиния си щит, за да ги пропусне, но беше готова веднага да го вдигне отново, ако се наложеше. Изправени пред избора да продължат да нападат или да се спасяват, вещиците мигом изоставиха буреносното си заклинание. Защитната им магия посрещна огнената струя и я отклони нагоре към притъмнялото кълбо. То бързо се нагря и засия като разтопено желязо, сменяйки цвета си от червено към жълто, а после до нажежено бяло. Накрая избухна в ярка, но напълно безшумна експлозия и се изля надолу във водопад от сини и зелени искри.

– Добре, поиграйте си малко и стига толкова! – извика изникналата от мрака Вилтаяна и дръпна юздите, за да закове на място коня си. Тя с лекота отклони един извил се към нея огнен език и се усмихна свойски на Алгира. Погледът ѝ обаче стана строг и студен, когато го насочи към посестримите си.

Те се мъчеха да удържат огненото дихание на дракона с надеждата той да се умори пръв. Шипящите му пламъци се разбиваха в невидимата стена и тънката граница между тях потрепваше леко, застинала в крехко равновесие. Но вещиците не можеха да свалят защитната си магия, защото щяха да бъдат изпепелени на мига. Така че Алгира беше тази, която трябваше първа да се довери и да отстъпи. Тя с нежелание помоли Риналу да спре, а той се подчини още по-неохотно. Когато заплахата за живота им изчезна, жените

рухнаха изтощени на земята. Дишаха тежко, а от лицата им капеше пот, въпреки нощния хлад.

– Какво става, "приятелко"? – попита гневно Алгира. – Докато се преструваш, че нападаш шайгунарка, се опитваш да убиеш мен и дракона ми? Принуждаваш ме да се бия с вас, вместо да обединим усилията си срещу общия ни враг?

– Повярвай ми, идеята не беше моя. Но само така тези тук склониха да дойдат! – с безразличие сви рамене Вилтаяна и обвинително кимна към другите вещици. Показалецът на дясната ѝ ръка описа хоризонтален кръг над рамото ѝ. – Съберете се, момичета, тръгваме си!

– А каква точно беше твоята идея? Да ме използваш, за да убия Сантенея вместо теб, а когато оглавиш Сбора, да го обърнеш срещу мен? – Алгира с мрачно удоволствие наблюдаваше ефекта от думите си върху измените вещици.

Вилтаяна въздъхна примирено и едва забележимо наведе глава:

– Ти искаше да победим шайгунарка, а те жадувах да те видят мъртва. Опитах се да угодя на всички, но и за миг не съм допускала, че някое от тези неща може да се направи. И се оказах права! Битката ни изтощи и магията ни вече не стига нито за втора вихрушка, нито за нова атака срещу теб. Така че няма смисъл да оставаме повече.

– Да, защото разделихте силите си! – извика Алгира с горчивина в гласа си. – Ако бяхте действали заедно срещу чудовището или срещу мен, сигурно щяхте да успеете. Изборът беше прост и се надявах да проявиш поне капчица мъдрост, докато го правиш.

В този момент пристигнаха и другите вещици, които бяха участвали в нападението над шайгунарка. След кратко шушукане с тези, които вече бяха тук, те научиха за съдържанието на пропуснатия разговор. И бурната им реакция не закъсня:

– Вярно ли е това, Вилтаяна?

– Наистина ли имаш нещо общо със смъртта на Сантенея?

– Как си могла да влезеш в сговор с Алгира?

– Защо ни заблуди, че изпълняваме волята на Съветника?

Сборът на вещиците бръмчеше като разгневен пчелен кошер и всеки момент щеше да се обърне срещу Вилтаяна. Тя беше съвсем сама срещу тях и привидно нехайно се огледа наоколо в търсене на изход от ситуацията. Нямаше никакъв избор и охотно би приела всяка помощ, без значение от кого идва. Въпреки това се намръщи леко, когато я получи точно от тази, от която най-малко очакваше.

Алгира прехвърли крака си над седлото и грациозно скочи от удобно приведената шия на Риналу. После отметна назад дългата си огненочервена коса, приглади раздърпаната от летенето рокля и уверено закрачи напред. Без да показва страх се изправи пред своите посестрими и извиси гласа си над техните:

– Както добре знаете, начело на Сбора стои най-могъщата и мъдра вещица. А съдейки от срещите ми със Сантенея не мисля, че това беше тя. Не мога да преценя коя от двете ни с Вилтаяна е по-силна, но ако нещо се случи с нея, знам със сигурност коя ще остане единственият възможен кандидат. Никога не съм искала да бъда ваша водачка, но може да ми се наложи, защото шайгунаркът не е победен и все още се нуждае от помощта ви. Така че решавайте внимателно и не ме принуждавайте да постъпвам против принципите си. Помнете, че хората рядко харесват изборите на тези, които сами са лишени от избор.

Салдемир реши да се възползва от настъпващия мрак и от това, че вниманието на шайгунарка е изцяло погълнато от бурята. Привели се колкото се може по-ниско, двамата с ВихроГрив бавно и предпазливо се прокраднаха през един плитък ров. Осмелиха се да ускорят ход едва когато оставиха смъртоносния облак далече зад себе си. И поеха право към извисяващите се над земята назъбени силуети на драконите. Но вместо да язди коня, войнът крачеше пред него и го водеше за юздите. Гърдите и предния ляв крак на жребеца бяха покрити с кръв и Алгира съвсем ясно долови болката, която му причиняваше всяка стъпка.

Разногласната врява, която вдигаха вещиците от Сбора, наподобяваше клокоченето на врящ казан. Думите им се сблъскваха във въздуха, нападаха се яростно и рухваха обезсилени на земята. Основният спор се водеше между тези, които искаха да се обединят около Вилтаяна срещу Алгира, и онези, които предпочитаха обратното. Трети, значително по-малоброен хор, изразяваше мнението, че изобщо нямат нужда от водач. Други две предлагаха да изчакат, докато силите им се възстановят, и тогава отново да ударят шайгунарка с магическата си буря. И само една смяташе, че са изпълнили дълга си и е време да се прибират у дома.

Изведнъж пискливите им кръсъци стихнаха, а после съвсем спряха. Разтревожен за безопасността на Алгира, Риналу пристъпваше към нея, а току-що пристигналия Салдемир не остана по-назад и се втурна след него. Драконът и войнът застанаха зад момичето и се извисиха внушително от двете му страни. Единият с широко раззината зъбата паст, другият с високо вдигнат остър меч. Заплаши-

телното им ръмжене бързо изглади всички разногласия и ускори неимоверно много процеса по взимането на решение.

– Тръгваме си, но не си мисли, че си ни победила! – изсъска ядно една от вещиците.

– Пак ще се срещнем някой ден! – мрачно добави втора.

– Когато си сама и слаба, а ние сме много и силни! – подхвърли през рамо трета.

Една след друга жените яхваха конете си и се изнизваха в мрака. Останала последна, Вилтаяна махна небрежно за сбогом и препусна след тях. Скоро чаткането на копитата заглъхна в далечината и над изтерзаната от битките равнина най-последно се възцари тишина.

В мига, в който останаха сами, Салдемир и Алгира се прегърнаха силно и продължително. Отново бяха заедно и в момента нищо друго нямаше значение. Имаха да си казват толкова много, че всичките думи на света не стигаха. Затова двамата просто мълчаха, потънали в объятията си, и се радваха на близостта си. А кръглите немигащи очи на Риналу блестяха над тях като огромни звезди.

Сигурно щяха да останат така до сутринта, ако ВихроГрив не беше изпръхтял тихичко. Той се стараеше да не напомня за себе си, но болката му ставаше все по-нетърпима. Тя пулсираше в мускулите му, накъсваше дишането му и постепенно изпълваше цялото му тяло. Вече беше прекършила гордата му стойка и конят едва се държеше на крака.

Салдемир се прокашля смутено и извърна поглед от момичето:

– Дали не би могла да помолиш дракона си да пролее някоя сълза за моя кон? Днес ми спаси живота, дори два пъти, но получи няколко тежки рани. И мисля, че една от поразилите го стрели е била отровна.

Войнът се стараеше да придаде на гласа си нехайно звучене, но тревожните бръчки по челото му го издаваха. Страхуваше се за приятеля си точно толкова, колкото би се страхувала Алгира за Риналу в подобна ситуация. Тя се наведе и внимателно опипа околността на тясната дупчица, която кървеше измамно слабо. После сложи ръка на гърдите на ВихроГрив и леко повдигна ранения му крак, за да усети движението на мускулите. Вече бяха започнали да се вкочаняват, а бяха опасно близо до белите дробове и на жребеца не му оставаше много. Вещицата ласкаво го потупа по шията и той доверчиво я погледна с големите си кръгли очи, пълни с влажна болка и нямо страдание.

– Не знаеш нищо за драконите, ако си мислиш, че някой от тях ще плаче за кон! Та те гледат на него като на храна и в най-добрия случай биха отделили само малко слюнка.

Алгира се опитваше да се шегува, за да успокои поне малко унило свелия глава войн. Но дори на нея самата хуморът се стори неуместен, а думите – жестоки. Трябваше някак да заглади последиците от грешката си и да прогони неловкото мълчание, затова просто продължи да говори:

– Но ти не се тревожи! За щастие няма нужда от драконови сълзи. Каква вещица щях да съм, ако не можех да излекувам някаква си рана от стрела. Трябват ми само няколко листенца живолек и след ден ВихроГрив ще препуска още по-неудържимо от преди.

– А знаеш ли къде има? – изпълнен с надежда попита Салдемир

– Не – усмихна се насила момичето. – Но знам кой може да намери.

Тя с гордост посочи към Риналу, сякаш той беше захапал между зъбите си ключа към решението на всички световни проблеми. Или поне на по-важните.

– Драконът има изключително чувствителен нос и помни хиляди миризми, така че е направо незаменим при търсенето на билки. Достатъчно е веднъж да му дам да подуши някоя и после винаги мога да го помоля да проследи миризмата ѝ и да ме отнесе при най-близката.

Алгира се метна на гърба на Риналу и двамата отлетяха към реката. Безшумните махове на крилето отново оставиха Салдемир съвсем сам със страховете и тревогите му. Но този път той очакваше завръщането на огнедишация хищник и неговата ездачка с още по-голямо нетърпение и надежда. Отсъствието на вещицата обаче превърна втория звяр, макар и заспал, в неприемливо голяма заплаха и войнът побърза да се отдалечи. Захвърли тежката и неудобна броня и се захвана да събира дърва. Накладе огън и приготви скромна вечеря с част от храната, която откри в една изоставена от грумхоните каруца. Накрая отсече една голяма туфа с гъста трева и накара ВихроГрив да легне и да положи главата си върху нея. Нямаше какво повече да направи.

Драконът изплува от мрака без никакво предупреждение и студените му зеници се впиха в човека с хищен блясък. Нощта услужливо криеше останалата част от силното му тяло, но от това то изглеждаше дори още по-страшно. Салдемир неволно потръпна и макар и само за миг се почувства като плячка. Жегна го ужасната

мисъл, че няма оръжие, броня или умение, което можеше да го спаси. Щеше да бъде мъртъв още преди да осъзнае, че е нападат. И все пак дълбоко в себе си знаеше, че е в безопасност, защото крилатият звяр го беше приел за свой приятел.

Сияещото лице на Алгира и без думи показваше, че беше намерила спасителния живолек. Тя се приближи до огъня и пламъците му за миг обагриха в златисто небесносините люспи на следващия я по петите Риналу. Въпреки умората си вещицата се усмихваше лъчезарно, защото за пръв път от много време насам ѝ се удаваше възможност да излекува някого. Изведнъж драконът я побутна с глава, опитвайки се да привлече вниманието ѝ:

– Вероятно би искала да знаеш, че приятелят ти не изглежда добре. Преди не го забелязах, защото носеше непроницаемата си кожа. Но сега е излязъл от нея и веднага видях, че една малка част от тялото му е по-топла от останалото.

– Покажи ми къде точно! – разтревожено го помоли момичето. После се обърна с думи към Салдемир:

– Изправи се, стой неподвижно и не се страхувай!

Макар и изненадан, войнът се подчини безпрекословно. Драконът протегна лапата си към него и го докосна с нокът в областта вдясно под гърдите. Затаилата дъх Алгира примигна объркано, после изведнъж въздъхна с облекчение:

– А, това ли било? Явно си се опитал да изсмучеш отровата от раната на ВихроГрив, но си поел малко от нея и тя е поразила черния ти дроб. Ако преди време не те бях убола с рога от еднорог, вече щеше да си мъртъв. Имаш късмет, че очите на Риналу са толкова чувствителни към топлината, защото без лечение все още си в опасност.

Салдемир кимна виновно, но без да опитва да се оправдае. Вещицата не изглеждаше ядосана, а по-скоро разочарована, сякаш някой с небрежно движение беше разлял чая си върху нея:

– Има отрови, с които е безопасно да го правиш, и такива, с които не е! И понеже не можеш да ги различаваш, е било безразсъдно да рискуваш живота си.

– Съжалявам, но не можех да оставя ВихроГрив да умре! – глухо прошепна войнът. – Трябваше поне да опитам да го спася. Ако не го бях направил, той нямаше да оцелее достатъчно дълго, че да получи помощта ти!

Алгира му протегна пълната си с билки шепа:

– Ето, подъвчи малко тези листа, а после ги изплюй и ми ги дай. Сокът им ще помогне на теб, а с кашата ще се погрижа за коня ти.

Тя дъхна на ръцете си и ги разтри една в друга, за да ги стопли. После се наведе към лежащия на земята ВихроГрив и се зае да почиства и лекува раните му. Дългите ѝ тънки пръсти се стрелкаха над тях, описвайки причудливи фигури, и едва забележимо сияеха от струящата от тях магия. Вещицата беше изцяло вгълбена в работата си и по напрегнатото ѝ лице не трепваше нито едно мускулче. Само връхчето на езика ѝ леко помръдваше между нервно присвитите ѝ устни. Когато свърши, внимателно намаза плешката на коня със съдвканиците от Салдемир билки. След това ги наложи с няколко по-големи листа и ги превърза с дълги стръкове трева, за да не паднат. Изправи се, изтри фините капчици пот от челото си и се усмихна уморено:

– Ето, готово. Сега заспивайте. И двамата! Имате нужда от почивка, за да възстановите силите си.

Дланта ѝ описа полукръг над главата на жребца и той почти веднага потъна в дълбок лековит сън. Препускаше на воля сред огрените от топлото слънце поляни, които момичето рисува в ума му. Гривата и опашката му се вееха на вятъра, а краката му едва докосваха земята, покрита с тучна зеленина.

– Ти си наред! – обърна се момичето към Салдемир, но той го спря с решителен жест:

– Чакай малко! Преди това трябва да ти кажа нещо за шайгунарка...

Алгира застина с вдигната във въздуха ръка, после потръпна болезнено и се сви, сякаш някой я беше зашлевил през очите.

– Знаем, провалих се! – задавено промълви тя и се свлече безсилно на земята. – Хората разчитаха на мен и направиха всичко, което поисках от тях, а аз предадох надеждите им. Изневерих на себе си и на това, в което вярвам, поисках помощ от най-големите си врагове и за какво? Шайгунаркът е все така неуязвим! Не можем дори да го раним, само драскаме дебелията му кожа и все повече го убеждаваме в слабостта ни. Той няма да спре да изгаря и поглъща, докато не превърне в пепел и последното късче плодородна земя. А аз с нищо не мога да му попреча...

Салдемир прегърна обезсърчената Алгира и я притисна към себе си толкова нежно, сякаш тя можеше да се разпадне и от най-лекия допир. Погали я по косата и тъничките ѝ рамене се разтресо-

ха от сподавен хлип. Той никога не я беше виждал такава и гледката му причиняваше почти физическа болка.

– Не си се провалила, поне не съвсем! Тъкмо това се опитвах да ти кажа. Когато с ВихроГрив бягахме от шайгунарка ни видя едно от долните му очи. Сигурен съм, защото гледаше право към нас и следеше движението ни. Помислих си, че това е краят и зачаках мълнията, но тя така и не удари. Разбираш ли какво значи това? Той е толкова изтощен, че вече не може да напада, нито дори да се защитава. Първо аз го накарах да стреля по грумхоните, после преследваше твоите хвърчила, а накрая трябваше да се спасява от бурята на вещниците. И сега е съвсем безпомощен благодарение на теб. Това все още не е победа, но е голяма стъпка към нея. Както виждаш, усилията ти не са били напразни!

– И сега какво ще правим? – обнадеждено попита Алгира, изтривайки скришом една малка сълза. След миг дори се помъчи да се усмихне, макар и без успех.

Опитният войн отговори веднага, сякаш рецитираше боен химн:

– Най-лесният начин да победиш врага си, е да превърнеш силата му в слабост и да я използваш срещу него. Ако е силен, нека се удари сам. Ако е тежък, трябва да нарушиш равновесието му и да го събориш на земята. Ако е бърз, ти бъди непредсказуем и не му позволявай да те улучи.

Момичето дори не се опита да скрие разочарованието си:

– Всичко това сигурно е много полезно срещу войник или дори срещу цяла армия, но в случая изобщо не ни помага. Не знаем какво трябва да се направи и сме прекалено слаби да го направим.

Салдемир замълча за малко, после продължи, все още обмисляйки внезапно хрумналата му идея:

– Не всичко на този свят се постига със сила. Когато не можеш да победиш с фронтална атака, удряш по фланговете или в гръб. Ако не успееш да спечелиш битката, опитваш с обсада и изтощение. Щом не знаем как да убием шайгунарка, нека потърсим начин да го отслабим. Като всяко живо същество и той трябва да яде, нали така? Значи ако остане достатъчно дълго без храна, все някога ще умре от глад?

Той се прокашля смутено и се взря в очите на Алгира, опитвайки се да привлече безцелно зареяния ѝ поглед. Нямахме търпение да разбере какво мисли момичето, но то мълчеше, сякаш изобщо не го беше чуло. След малко примигна и отривисто си пое дъх.

После се усмихна плахо, докато се бореше да обуздае лумналата като горски пожар надежда.

– Виж, за това не се сетих! Планът ти определено е добър. Но как предлагаш да го осъществим?

– Щом командваш два дракона, можеш просто да им заповядаш...

Алгира едва не избухна от възмущение, но се овладя и меко го поправи:

– Искаш да кажеш, че щом имам дракони за свои приятели, бих могла да ги помоля... да направят какво?

– Да не допускат в близост до шайгунарка нищо, което той би могъл да използва за храна. В продължение на дни или дори седмици да кръжат около него и да прогонват или изядат всяка птица, сърна или каквото и да било друго животно. Не би трябвало да е много трудно, след като го лишихме от огнените му лъчи.

Вещицата се замисли за миг, после кимна колебливо:

– Да, това би могло да свърши работа... Трябва да свърши работа!

Двамата вечеряха набързо, после Алгира приспа Салдемир, без изобщо да се трогне от неубедителните му възражения. Тя самата беше толкова изтощена, че почти веднага потъна в изпълнен с кошмари сън. Нещо черно и сливащо се с нощта я преследваше и се виждаха само огнените му очи. Тя отчаяно викаше Риналу на помощ, но приятелят ѝ не отговаряше. Беше я изоставил и никога повече нямаше да се върне. А това я плашеше дори повече от настигащото я чудовище. Дъхът му вече изгаряше беззащитния ѝ гръб, а зъбите му я докосваха, когато тя се спъна и падна на земята. Успя да се обърне по гръб и последното, което видя, бяха челюстите на Риналу, разкъсващи тялото ѝ.

Алгира се събуди плувнала в студена пот. Дишаше тежко и учестено, сякаш беше тичала с часове. Не можеше да помръдне и дълго не се осмели да отвори очи. Когато най-сетне успя да открене натежалите си клепачи, видя само безучастно блещукащите над нея звезди. Надигна се на лакти и се огледа наоколо, но не различи почти нищо. Огънят отдавна беше угаснал и от игривите му пламъци бяха останали няколко немощно тлеещи въгленчета. Мъждукането им едва стигаше да очертае силуетите на спящите наблизко Салдемир и ВихроГрив. Риналу обаче беше изчезнал.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди драконът да отговори на мисления ѝ повик. Той се беше събудил от остър глад след изпълнения с премеждия вчерашен ден и беше отлетял на ранен

сутрешен лов. Преследваше някакъв едър нощен хищник и не можеше да проумее на какво се дължи тревогата, която долавяше в съзнанието на приятелката си. Но изрази готовност да се върне веднага, ако тя се почувства в опасност.

Превъзмогвайки болката от убожданията на хиляди тъпи иглички по цялото си тяло, Алгира раздвижи изтръпналите си крайници. Разсъни се бързо, но дълго не можа да успокои лудешкото препускане на сърцето си. А когато най-после успя да се изправи на крака, усети върху лицето си лекия полъх на вятъра, вдигнат от маховете на драконови криле. Мойлири също се беше събудила и ненаситният ѝ глад я водеше по следите на нищо неподозиращата ѝ плячка.

Дългият сън и зарастването на многобройните рани бяха изострили апетита ѝ дори повече от обикновено. Спешната нужда от голямо количество месо, с което да възвърне силите си, беше изместила от съзнанието ѝ всичко, освен майчината любов. И момичето сериозно се разтревожи за живота на Салдемир и неговия кон. Вдигна ръка и призова магията си, готвейки се да ги защити от озверялата Мойлири. Но не знаеше дали на света въобще съществуваше нещо, което би могло да я спре.

За щастие плодородната речна долина изобилстваше с едри тревопасни животни и не по-дребни хищници, които се хранеха с тях. И заедно с първите слънчеви лъчи, изгрели над хоризонта като бляскавите диаманти на все още невидима корона, се завърнаха и драконите. Сити, бодри и готови за бой, те искаха веднага да се нахвърлят върху облачното чудовище. Съвсем ясно виждаха забитите в него стрели и вече нямаха нужда от помощта на Алгира. Въпреки това тя положи огромни усилия да ги накара да изчакат още малко. Излъга ги, че има план, макар че всъщност нямаше. Идеята на Салдемир да уморят шайгунарка от глад не беше лоша, но осъществяването ѝ щеше да отнеме прекалено много време. А и територията около него беше толкова обширна, че опазването ѝ едва ли щеше да е по силите само на два дракона.

– Е, щом не искаш да го нападнем, тогава какво предлагаш да правим? – попита Мойлири и изгледа момичето с неодобрително любопитство.

– Зъбите, ноктите и пламъците ни са безсилни срещу него, но магията ти не е? – отбеляза разсъдително Риналу. – Жалко само, че имаш толкова малко от нея. Може би ще събереш повече, ако се нахраниш по-добре?

– За съжаление, не! – тъжно поклати глава Алгира. Но след миг лицето ѝ се разведри:

– Но пък можем да нахраним шайгунарка. Вместо силата му, бихме могли да обърнем срещу него собствените му инстинкти. Няма да му пречим да яде, а ще се възползваме от лакомията му. Дори ще проявим щедрост и ще го нагостим с голяма хапка... Мойлири, дали ще можеш да вдигнеш по-малкия нерфолд и да го пуснеш в някоя от устите на облачния звяр?

Черният дракон наклони глава към вещицата и я изгледа озадачено:

– Нали искахме да го убием? Защо изведнъж реши да го тълчеш с храна като бебе?

Ехидната усмивка на Алгира не предвещаваше нищо добро:

– Повярвай ми, тази плячка ще му приседне! Ти само се погрижи да я получи.

През изминалия ден нерфолдите бяха продължили движението си към вещицата и вече бяха доста по-близо до нея. Риналу с готовност я отведе при по-малкия и двамата зачакаха пристигането на Мойлири. Скоро тя увисна над каменния исполин, огледа го преценяващо, после го хвана за раменете и се опита да излети с него. Огромните ѝ криле махаха толкова силно, че вдигнатият от тях вятър развяваше косите и роклята на намиращата се на стотина метра Алгира. Въпреки това нерфолдът почти не помръдна. Само успя да завърши бавната си крачка и започна да вдига един от краката си за следващата.

– Нищо не става! – въздъхна огорчено Мойлири. – Твърде тежък е! Не мога дори да го отлепя от земята.

– Може би ще ти е по-лесно, ако вече летиш? Опитай първо да набереш скорост и чак тогава да го вдигнеш.

– Хм, така може и да стане – замислено поклати глава женският дракон. – Но ако не успее да го удържа, ще го изпусна.

– Не се тревожи, нищо няма да му стане – успокои я Алгира. – Поне така се надявам.

– Не се тревожа за него, а за теб и за Риналу. Ако падне върху вас, ще ви смаже, затова най-добре се махнете от тук.

Мойлири се издигна високо и се спусна върху нерфолда, като планираше с крилето си. В последния момент ги размаха силно и сграбчи подобната на скала грамада със задните си крака. Хищно отворените ѝ нокти се заключиха около основите на две от ръцете на каменното създание. И този път успя да се издигне заедно с неимоверно тежкия си товар. Описа широк завой и се насочи право към

шайгунарка. Почти влетя в една от нетърпеливо раззинатите му усти и пусна нерфолда в нея. Накрая с последни сили се приземи на върха на един хълм, твърде изтощена дори да сгъне крилете си. Те останаха да лежат полусвити покрай тялото ѝ, което се издуваше и свиваше от задъханото ѝ дишане.

Над притихналата равнина се разнесе ужасяващ клокочещ звук. Приличаше на рева на огромен водопад, примесен със свистящите пориви на ураганен вятър. Гърленото бучене се усили и премина в гръмотевичен тътен. Шайгунаркът поглъщаше плячката си. Но тя беше твърде тежка за него и той не успя да се задържи във въздуха. Свлече се надолу бавно и величествено като айсберг, откъсващ се от стръмния склон на крайбрежен ледник. А когато рухна на земята, тя се разтресе от жестокия сблъсък. Ударната вълна вдигна пръстеновидна стена от пясък и прах, която се разширяваше все повече и повече, преди накрая да изчезне в далечината.

Ленивите мисли на Мойлири бяха изпълнени с блажено задоволство от добре свършената работа. За разлика от тези на Риналу, които преливаха от див и необуздан възторг:

– Ти успя! Победи най-голямото, силно и страшно същество на света! Победи единствения хищник, от който се страхуват дори драконите. Не че някога съм се съмнявал в теб, но все пак не можех да си представя как ще се справиш...

– Всички заедно го победихме – лъчезарно се усмихна Алгира. После изведнъж посърна и добави без всякакъв ентузиазъм:

– Но нямаме повод за ликуване. Шайгунаркът все още е жив и вероятно е само въпрос на време, преди отново да полети.

– Как така? – изуми се Риналу. – Та той погълна цял нерфолд и дори да не умре, завинаги ще си остане прикован за земята. Като дракон с отрязани криле.

– Не забравяй, че същият този шайгунарк се храни с телата ви, а те са покрити с изключително твърди и трудносмилаеми люспи. Нямам никаква представа как го прави, но съм убедена, че не след дълго ще разложи и нерфолда. Трябва да го довършим, и то сега, докато е слаб и уязвим. И понеже няма как да го направим отвън, ще се наложи да вляза вътре.

– Трябва ли? И ако наистина се налага, не е ли по-добре да дойда с теб?

– Не, защото си твърде голям и няма да минеш през устата му!

– Много добре знаеш, че това не е вярно. Гърлото на облачния звяр е достатъчно широко да ме погълне наведнъж. Всъщност

той точно това искаше да направи. Което значи, че ще мога да вляза през него.

Алгира се намръщи, притисната в ъгъла от необоримата драконова логика. Но само след миг отново се усмихна, открила друг довод:

– Не е задължително. Може би първо е щял да те сдъвчи.

Риналу изръмжа глухо, неспособен повече да крие раздразнението си:

– Ти изобщо погледна ли зъбите му? Аз поне ги видях съвсем отблизо и ги разгледах доста добре. Закривени са навътре и нямат режещ ръб, защото не служат за разкъсване, а за улавяне и задържане на плячката. Очевидно е, че поглъща жертвите си цели.

Той я изгледа със задоволство, наслаждавайки се на победата си в спора. Очакваше да чуе примиреното "Е, ти разбираш от зъби повече от мен" или напълно обезоръженото "Прав си, отиваме заедно!". Вместо това се сгърчи под яростния порой на непреклонните ѝ мисли.

– Искам да останеш тук! Няма да допусна да влезеш в търбуха на звяр, който се храни с дракони! Вие с Мойлири свършихте своята част, сега е мой ред.

– Ако нещо е опасно за мен, то със сигурност е опасно и за теб! Трябва да дойда, за да мога да те пазя – направи последен отчаян опит Риналу.

– И сама мога да се грижа за себе си, не съм чак толкова безпомощна. Ако съм в опасност, веднага ще се обгърна със защитната си магия. Но ти си значително по-голям и ще трябва доста да я разширя, ако се наложи да покрия и теб. А тогава ще мога да я поддържам за много по-кратко време. Затова е по-добре да отида сама.

Главата на дракона клюмна унило и почти се опря в земята. Огромните му златисти ириси умолително се впериха в момичето, а нервно трептящите му криле застинаха във въздуха. Ноктите му се забиха дълбоко в сухата почва и задраскаха безпомощно, изтръгвайки тягостни звуци от камънаците. Изведнъж една мисъл проблесна по-ярко от светкавица, раздираща бушуващата в съзнанието му буря:

– А как убеди Салдемир да те пусне? – посочи той с крило към непробудно заспалия войн.

– Не съм му казала какво смятам да правя – виновно сведе очи Алгира и бузите ѝ леко поруменияха.

– Както нямаше да кажеш и на мен, ако не се нуждаеше от помощта ми! – изръмжа гневно Риналу и препречи пътя на вещицата към извисяващия се недалече шайгунарк.

Тя се приближи до дракона и нежно потърка носа му:

– Трябва да го направя, за да защитя теб, Каморли и Мойлири.

– Ако толкова много се грижеше за безопасността ни, нямаше да ни водиш при чудовището. Вместо това щеше да ми позволиш да те отнеса колкото се може по-далече от него.

Погледът на Алгира се плъзна наоколо и се спря върху овъглените останки от първото хвърчило. Тя изтича до него, срязва въжетото и го завърза около талията си. Започна да го навива на лакътя си и когато стигна до другия край, го протегна към Риналу, който я следваше с нарастващо недоумение.

– Ето, щом толкова се тревожиш, захапи това и го дръж здраво! Обещавам да те повикам, ако попадна в беда, и тогава ти само за миг ще ме издърпаш от вътрешността на шайгунарка.

Гърленият рев на дракона бавно затихна и той неохотно отстъпи назад. После недоверчиво поклати глава и внимателно склучи челюсти около въжетото, свързващо го с приятелката му.

– Хайде, върви! – примирено я побутна той с муцуната си. – Аз ще те чакам точно тук.

Вещицата измъкна лъка и колчана от калъфа на седлото и ги намести на раменете си. После вдигна едно копие от земята, откъсна ръкавите от дрехата на някакъв убит войник и ги омота около дръжката. Протегна импровизираната факла към Риналу и го помоли да я запали с огнения си дъх. И придружена само от тази немощна светлинка се отправи към най-близката уста на поваленото чудовище. Гигантската полуотворена паст приличаше на пещера с няколко реда страховити зъби, стърчащи отвсякъде като сталактити и сталагмити. Те разрязваха на тесни триъгълници мрака, в който тънеше вътрешността на звяра.

Меката жива плът шляпаше и потъваше под краката на Алгира, сякаш тя газеше в лепкавата тиня на блато. Проникващата зад нея все по-оскъдна светлина ѝ разкриваше поредица от пръстени, които браздяха гърлото на шайгунарка. Всеки беше висок почти метър, гладък и хлъзгав, така че не беше никак лесно да се премине през него.

Изведнъж подът се раздвижи. Коридорът започна да се изви ва във всички посоки, стените се разлюляха, а от тавана се посипаха едри мазни капки. Момичето залитна и докато се бореше да за-

пази равновесие забеляза пулсиращите спазми, пробягващи навътре по пръстените. Едва тогава осъзна, че това не беше земетресение, а инстинктивен рефлекс, с който огромният хранопровод реагираше на присъствието ѝ. Възприемаше я като улов и се опитваше да я погълне. Тя се усмихна с мрачна ирония, защото сама беше влязла в устата на чудовището и доброволно отиваше към стомаха му.

Колкото повече се отдалечаваше от осеяния със зъби вход, толкова по-тъмно ставаше наоколо. Хладна влага и засилваща се миризма на гнило изпълваха въздуха и му придаваха усещане за плътност. Придвижването ставаше все по-трудно, както и дишането. Накрая пламъчето на факлата затрептя, изсъска немощно и угасна.

Вещицата протегна ръка напред и призова защитната си магия. Над дланта ѝ изгря мъничко кълбо от бледосиня светлина, която обаче беше твърде слаба, за да разкъса тежкия мрак. Той се промъкваше от дълбините на живия коридор и набираше сила от липсата на съпротива. Плахите му пипалца, сяпао опипващи пътя си, се превърнаха в дебели пръсти, които стискаха, смазваха и задушаваша. Като невидима анаконда, неумолимо пристягаща плячка-та си в своите смъртоносни обятия.

– Спри да се бориш, безполезно е! – прошепнаха свиващите се стени.

– Откажи се, не можеш да победиш! – преглътнаха пръстените.

– Забрави коя си! – прокашля се студът.

– Отпусни се и се остави на съня! – просъска тъмнината.

– Заспи и болката ще изчезне!

– Спи! Спи... спи... спи...

Кръвта пулсираше във вените на Алгира и бучеше в ушите ѝ, гъста и тежка като разтопен метал. Само болката в силно стиснатите челюсти ѝ помагаше да не изгуби съзнание от липсата на въздух и непоносимата смрад. Тя сви юмруци и събра цялата си воля, за да продължи напред. Вече се задъхваше, а всеки следващ пръстен беше малко по-високо от предишния. В нормални условия шайгунар-кът висеше в небето и десетките му хранопроводи вероятно се спускаха надолу. Но сега беше паднал на земята и тоновете плът под тях ги повдигаха все по-нагоре с приближаването към стомаха.

Изведнъж вещицата замря и се ослуша напрегнато. Нещо се движеше в мрака пред нея. Невидимо и почти безшумно, по-тихо от стъпването на котешки лапи или плъзгането на змийски люспи. След миг съществото навлезе в кръга от едва мъждукаща светлина,

излъчвана от защитната магия. Беше с размерите на вълк, но с голо и напълно лишено от козина тяло. Приличаше на рак с еднаединствена щипка отгоре и множество гъвкави пипала, перки или плавници от двете страни. Три дълги антени в предната му част неспирно изследваха въздуха в търсене на храна. То нямаше очи и явно беше напълно сляпо.

Алгира все още стискаше безползната вече факла. След угасването ѝ беше започнала да се подпира на нея, но сега си спомни, че не много отдавна това всъщност беше копие. Тя бързо го протегна напред и точно в този момент странното животно скочи към нея. Щеше да се наниже на стоманеното острие, ако не беше твърдата му хитинова обвивка. Тежкият сблъсък го отхвърли назад и събори момичето на земята. Сиянието на защитната магия изчезна и настъпи пълен мрак.

Ужасената вещица протегна ръка и трескаво заопипва влажния под около себе си. Опитваше се да сдържа дъха си, за да не издаде на хищното ракообразно своето местоположение. След няколко секунди треперещите ѝ пръсти докоснаха дръжката на изпуснатото оръжие и с всички сили се обвиха около него. Без да губи време да се изправя в цял ръст, тя застана на колене и хвърли копието в посоката, в която за последно беше видяла зловещото същество.

Тихото метално издрънчаване подсказа на Алгира, че беше улучила. И преди още да успее да се зарадва, се раздаде приглушен плясък. Изглежда ударът беше изхвърлил звяра през ръба на хранопровода. А това значеше, че краят му, както и целта на мъчителния ѝ поход са някъде съвсем наблизо. Тази мисъл ѝ вдъхна увереност и нови сили. Те дори ѝ стигнаха за лека, макар и малко измъчена усмивка.

Тя се изправи на крака и отново призова магията си. След миг бледото сияние затрептя над обърнатите ѝ нагоре длани като пламъчето на свещ. Бавно и търпеливо вещицата вля в него още от силата си и разшири фокуса му. От тънка плътна преграда, способна да спре копие, то се превърна в голяма ефирна сфера, прогонваща мрака с искрящата си светлина.

Само след няколко крачки подът свърши, а стените изчезнаха в нищото. Таванът се изгуби в тъмнината отвъд озареното от магията пространство, а някъде отдолу се разнесе тихо плискане. Подпирайки се с погнуса в ръба на широкия отвор, Алгира се подаде напред и се опита да разгледа вътрешността на огромната пеще-

ра. Широко отворените ѝ зеници видяха нещо по-ужасно дори от изтъкания от гибелна неизвестност мрак.

Под нея се ширеше цяло езеро от стомашна киселина, в което плуваха жълтеникави скелети, разклонени рога и полуразложени останки. От леко развълнуваната му повърхност като малък остров стърчеше потъналия наполовина нерфолд. Десетина ракообразни пълзяха по него и безуспешно се опитваха да откъснат парчета от каменната му плът. Стотици други се носеха в бълбукащата течност с лениви махове на своите подобни на весла задни крайници. Най-дребните бяха малко по-едри от плъх, но имаше и няколко големи почти колкото крава.

Изглежда странните същества живееха в някаква симбиоза с облачния хищник. Той не можеше да смисла сам люспестата драконова броня и те разкъсваха и раздробяваха жертвите му на помалки късове. А в замяна на помощта си получаваха остатъците от богатата му трапеза. Нямаха нужда от очи, а твърдите им черупки ги предпазваха от разяждащото действие на стомашните сокове. Тъй като живееха в стомаха на шайгунарка и приличаха на раци, Алгира реши, че най-подходящо ще е да ги нарича "СтомаРаци". Засега каменната плът на нерфолда издържаше на настървеното стържене на щипките им. Лишен от слънчевите лъчи, той беше напълно неподвижен и изглеждаше сякаш се надсмива над полазилите го дребни досадници. Но дали щеше да се извисява все така гордо и величаво след седмици престой в силната киселина?

Вещицата вдигна ръце и насочи магическата си светлина нагоре, за да огледа тавана. И неволно потръпна, въпреки че вече беше достатъчно уплашена. За миг ѝ се стори, че вижда хиляди разклонени мълнии, застинали в мрака на нощното небе. Или пък беше попаднала под земята и отгоре към нея се протягаха възлестите коренища на огромни невидими дървета. Гъста гора от преплитачи се пипала или лиани надвисваше застрашително от свода на пещерата. Между тях едва се забелязваше петметрово образувание с формата на круша. Изведнъж то се сви, потръпна и се разлюля като силно ударена камбана. Разнесе се глух тътен, който раздвижи застоялия въздух и потъна без никакво ехо в меката плът на живите стени. Когато гигантският мех започна отново да се раздува, Алгира с удивление осъзна, че беше намерила това, което търсеше.

Но сърцето на шайгунарка беше твърде далече и тя нямаше как да го достигне с магията си. А дори да изстреляше по него всичките си стрели, пак не би могла да му навреди. След кратък размисъл реши, че може да се възползва от близостта му до нер-

фолда. Затова издърпа и нави до краката си десетина метра от въжетото, осигурявайки си запас от дължина. После се отдръпна назад в коридора, засили се и скочи.

Не ѝ достигна по-малко от половин метър, за да се приземи върху рамото на нерфолда. Все пак успя да се вкопчи в него и увисна над бълбукащата киселина, отчаяно риташа с крака в търсене на опора. Мракът я обгръщаше отвсякъде, но ръцете ѝ бяха заети и вече не можеше да си свети. Покатери се нагоре, опипвайки слепешком подобната на скала повърхност. Използваше всяка намерена грапавина, за да се залови или да стъпи. Нерфолдите нямаха вратове, така че тя продължи да се изкачва по главата му и най-накрая достигна до равната ѝ горна част. Там се отпусна по гръб, трепереща от ужас, задъхана и изнемощяла.

Но нямаше време за почивка. Стомараците живееха в пълен мрак, така че нямаха нужда от очи, а и най-острото обоняние не би им помогнало в задушливата смрад. За сметка на това бяха развили други сетива. Досега не бяха усетили присъствието на Алгира, но сега изведнъж се устремиха към нея, привлечени от топлината на тялото ѝ. Тя съвсем ясно чуваше тихите шляпания и потропвания, които приближаваха от всички посоки.

Вещицата вдигна ръце високо над главата си и мекото сияние на магията ѝ озари близката околност. Беше твърде слабо, за да стигне до далечните стени на пещерата, но успя да освети целия нерфолд и част от езерото под него. Два по-малки стомарака се бяха изкатерили почти до Алгира и нетърпеливо щракаха с несъразмерно големите си щипки. Тя ги изрита обратно надолу, но след тях идваха още. Значително по-едри и по-многобройни.

Отново се разнесе лек тътен и висящите от тавана кръвоносни съдове потрепнаха от пулсиращата в тях течност. Едва доловима ударна вълна премина през неподвижния въздух като лекия полъх на утринен бриз. Но вместо влажна свежест донесе със себе си само мъртвешко зловоние. Грамадното сърце беше ударило за втори път. Биеше много по-бавно от това на Алгира, вероятно защото беше много по-голямо от нейното. Тя внезапно осъзна, че колкото по-едро е едно животно, толкова по-рядко тупти сърцето му. А шайгунаркът беше наистина огромен.

Без да сваля поглед от сияйното кълбо над главата си, вещицата започна да го издига към тавана. С отдалечаването му около нея притъмняваше все повече, а заедно с мрака настъпваха и стотици отвратителни изчадия. Те изплуваха от киселината и се катереха нагоре по нерфолда, ръсейки тежки мазни капки. Дъждов-

ното им трополене приличаше на бойния ритъм на барабани, повели войската в атака.

Осветена от лелящото зарево, гъстата плетеница от кръвоносни съдове хвърляше гротескно извиващи се сенки. Защитната магия бързо стигна до сърцето на шайгунарка и го обгърна. Започна да се свива около него и да го стиска като могъщ юмрук, неумолимо смазващ съпротивата на крехката плът. За миг Алгира изпита жал. Усети как колебанието обезсилва мускулите ѝ, сковава волята ѝ, оплита я в паяжина от съмнения и отслабва решимостта ѝ. Ужаси се от притаилата се дълбоко в нея бездна, която се оказа не по-малко жестока от тази, която я заобикаляше отвън.

Но не можеше да позволи на обхваналото я състрадание към облачното чудовище да надделее над любовта ѝ към Риналу. Нито пък би си простила, ако пренебрегнеше дълга си към своя народ. Не беше стигнала толкова далече, за да спре сега. Не беше рискувала толкова много, за да се откаже накрая. Изгаряща от чувство на вина, Алгира стисна пръсти в юмрук, болезнено забивайки нокти в дланите си. Покорно на волята ѝ, ефирното кълбо продължи да се свива, смазвайки всичко във вътрешността си. Сърцето на шайгунарка удари още веднъж, преди да се превърне в кървава пихтия. И да замлъкне завинаги.

Смалило се до размерите на ябълка, кълбото от защитна магия припламна ослепително и за миг озари цялата пещера. После послушно се завърна в зовящата го длан на вещицата. Около нея вече гъмжеше от стомарази, които се катереха един върху друг в стремежа си по-скоро да я докопат. Слепи и неорганизирани, те се бутаха, събаряха се и си пречеха взаимно. Напредваха като плътна стена и бяха толкова близо, че щипките им почти я докосваха.

Но това беше без значение, защото само след миг тя вече нямаше да е тук. Усмихна се при мисълта как съвсем скоро слънчевите лъчи ще гаят настръхналата ѝ от студа кожа, а свежият въздух ще изпълва гърдите ѝ. Чувстваше като свое собствено нетърпението, с което Риналу очакваше сигнала ѝ, за да я изтегли навън. Готвейки се за рязкото дръпване, Алгира се вкопчи в увитото около кръста ѝ въже. Беше свършила това, за което беше дошла, и не искаше да остава и секунда повече.

В този момент по-тихо от далечен стон се разнесе познатият пулсиращ звук. Провисналите от тавана кръвоносни съдове потрепнаха като езерна повърхност под ласките на лекия бриз. Някъде биеше друго сърце. А докато шайгунаркът беше жив и представляваше заплаха за хората и за драконите, Алгира не можеше да си

тръгне. Трябваше да продължи битката въпреки обзелото я след победата предателско облекчение. Сега повече от всякога се нуждаеше от бойния си дух.

Превъзможвайки изтощението си, вещицата хвърли светещото кълбо срещу заливащите я вълни стомараци. Защитната магия рязко се разшири и размята във въздуха по-дребните хищници, а по-едрите избута назад. Алгира пристъпи в освободеното пространство и се обърна срещу нападащите я от обратната страна. Вече беше твърде слаба и рискуваше да изгуби съзнание, ако отново използва силата си. Остави я само да осветява наоколо, но дори това не беше безопасно.

Момичето свали лъка от гърба си и се опита да спре настъплението на стомараците. Но стрелите ѝ отскачаха от черупките им с тих отчаян звън. Тогава тя измъкна кинжала си, но острието му издържа само два удара, преди да се счупи и да я остави невъоръжена срещу прииждащите талази. А и тези зад нея скоро щяха да се окопитят. Дори да успееше да отблъсне или убие няколко, неизброимо повече щяха да дойдат след тях. Затова вещицата протегна ръка пред себе си и изпрати малка снежна виелица срещу най-близките си врагове. После се завъртя настрани и продължи със съседните. Оказалите се на пътя на магията замръзваха почти веднага и застиваха в непроходима стена от ледени статуи.

Алгира неволно потръпна от студа, който сама беше създала. Телата на десетки стомараци образуваха плитък кладенец, отвъд който стотици други продължаваха да напират към нея. Тя фокусира угасващата светлина на защитната си магия в тесен сноп и започна да опипва тавана с него. Отне ѝ доста време да открие второто сърце, защото беше на повече от двадесет метра и се криеше зад плетеница от висящи тръби. Нямахше как да го достигне и можеше само да се надява, че то няма да е достатъчно, за да поддържа облачния хищник жив. Слаба надежда, но какво друго ѝ оставаше?

Момичето отново се нареди да си тръгне и тъкмо щеше да поиска помощта на Риналу, когато се сети как може да доубие шайгунарка. Отвърза въжето от кръста си, издърпа останалата му дължина и го нави на земята, за да се размотава по-лесно. После измъкна от колчана една стрела с кукички на върха и завърза нишката за задния ѝ край. Премести се малко назад и вляво, за да си осигури по-удобна позиция за стрелба. Търсеше добра видимост и достатъчно широк просвет между кръвоносните съдове. След като прецени разстоянието, тя опъна тетивата и внимателно се прицели.

Трябваше да отчете и допълнителната тежест на въжето, а нямаше право на грешка. Накрая пусна стрелата толкова нежно, сякаш освобождаваше ранено птиче за първия му полет.

Сигурна беше, че е улучила още преди да чуе тихия шляпаш звук на потъващото в плътта острие. Останалото беше лесно. Вещицата обви длани около въжето и ледената ѝ магия се устреми по него, замразявайки го с тихо поскърцване. Последва го чак до стоманения връх на стрелата, забила се дълбоко във второто сърце на шайгунарка. И проникна до самия център на жизненоважния орган като ураганен вятър, нахлул през избита от пантите врата. Скова го в студените си вихри и само за няколко секунди го превърна в огромна буца лед.

– Хайде, Рин, дърпай! – провикна се мислено Алгира. – Дърпай, сякаш животът ми зависи от това! Дърпай, и дано шайгунаркът няма трето сърце!

Стената от замразени тела се разтресе и от зейналата в нея дупка изскочи един доста едър стомарак. Както се беше засилил, той връхлетя върху Алгира и я събори на земята. Ударът го превъртя настрани и звярът се плъзна напред, преди да се спре в отсрещната стена. Размаха несръчно крайници, мъчейки се да се обърне по корем и отново да се втурне към вещицата. Въпреки че сблъсъкът я беше изненадал, тя успя да се претърколи два пъти и така омекоти падането си. Почувства тъпа болка в хълбока и рамото си, но се опита да се изправи на крака. Подпря се на длани и едва тогава осъзна, че ръцете ѝ са празни. Беше изпуснала въжето, което провисваше от тавана и се опираше в пода на метър от нея. Посегна да го хване, но то излетя нагоре, опъна се като тетивата на лък и избръмча от рязкото дръпване на дракона. Потрепна, отпусна се леко и отново потрепна, сякаш беше живо същество. Някъде отзад се чу звънтящият звук на пръскащ се на хиляди късчета планински кристал. Ледени парчета град, някои по-големи от дини, заваляха наоколо и затропаха тежко по тялото на нерфолда.

Стремително теглено от въжето, голямо парче от замразеното сърце на шайгунарка се понесе към изхода. Цопна прощално в езерото от киселина, вдигайки тежка и бързо затихваща вълна по мазно проблясващата му повърхност. И изчезна в гигантския хранопровод, отнасяйки със себе си надеждата на Алгира да се измъкне от търбуха на звяра.

Стомаракът най-после успя да се обърне по корем и объркано се завъртя насам-натам в търсене на изчезналата си плячка. След миг трептящите му антени доловиха топлината на Алгира и се

насочиха право към нея. Едва сега тя забеляза, че от гърба на хищника стърчи драконов зъб. Беше дълъг поне две педи и имаше остър режещ ръб. Като се стараше да избягва бясно щракащата щипка, момичето скочи върху противното същество и сграбчи зъба с две ръце. Разклати го силно, после заби пети в твърдата черупка и задърпа ожесточено. Изтръгна го и падна назад от усилието, но не изпусна новото си оръжие. Скочи на крака и го пхна в търсецата щипка, която мигновено се затвори около него. Тогава го завъртя рязко, усуквайки дългата членеста основа на смъртоносните клещи. Тя се прекърши с остър пукот и увисна безпомощно покрай едрото тяло на звяра.

Стиснала здраво зъба, Алгира се огледа в търсене на следващия нападател. Два по-малки стомарака се бяха промъкнали през дупката в стената и веднага се насочиха към нея. Тя направи крачка встрани и застана в една линия с тях. Така предният пречееше на задния и двамата не можеха да я нападнат едновременно. Зад тях обаче вече напираше трети, който беше толкова голям, че не можеше да премине през отвора. За миг се заклеши в него, после напъна по-силно и събори част от ледената стена. В този момент мъждивата светлина на защитната магия примигна, хвърли последни сенки и угасна. Вещицата остана съвсем сама в мрака.

Сега стомараците имаха предимство, защото я усещаха все така ясно, а тя вече не можеше да ги вижда. Нямаше и как да се измъкне от живия затвор, в който сама беше влязла. Съпротивата беше напълно безсмислена, а краят ѝ беше предизвестен и неизбежен. Оставаше ѝ единствено удовлетворението, че шайгунаркът е мъртъв и вече не е заплаха за никого. Дано само Риналу и Салдемир намереха начин да се разбират помежду си, тогава може би тя нямаше да им липсва толкова много.

Но макар да съзнаваше, че е обречена, Алгира нямаше намерение да се предава. Ослуша се напрегнато, опитвайки се да определи къде тълпите от хищните ракообразни са най-гъсти и многобройни. Въздухът беше изпълнен със стържещи, тракащи и шляпащи звуци, които идваха от всички посоки. Тя протегна драконовия зъб пред себе си и го размаха като меч. Изведнъж ѝ се стори, че долавя нечие застрашително присъствие отляво и стреснато отскочи встрани. Препъна се в някакво пълзящо тяло, падна и отново се изправи на крака. Женска интуиция, древен инстинкт или новооткритото магическо сетиво я предупреди да приклекне и след миг нещо профуча над главата ѝ. Вещицата сякаш усещаше вълните, създавани от всяко по-рязко движение. Те я заливаха и поглъщаха, сякаш

се давеше в разбушувал се океан. И с всеки изминал миг белите им разпенени гребени се увеличаваха и идваха все по-близо.

– Я, какви вкусни неща си намерила тук! – разнесоха се отнякъде радостните мисли на Риналу. Неговите чувствителни към топлината очи виждаха в непрогледния мрак не по зле от антените на стомараците. – Всичките ли са за теб, или щедро ще поделиш обилната закуска с най-добрия си приятел?

– Рин, какво правиш тук? – изумление, облекчение и благодарност се бореха за надмощие в съзнанието на Алгира.

– Изтеглих въжето, точно както поиска, но теб те нямаше на него. Затова дойдох да проверя дали си добре. Какво да правя с тези... неща? – с леки нотки на нервност повтори драконът въпроса си.

– Големите са за теб, а аз ще похапна от по-малките – опита да се пошегува момичето. – Но ми се виждат доста жиливи и мисля, че печени ще са по-вкусни. Ще се погрижиш ли?

Драконът не чака втора покана и избълва жарка огнена струя върху стомараците отвъд ледената стена. Надяваше се замразените тела около Алгира да я предпазят от силната горещина. Твърдите им черупки изобщо не горяха, но капките киселина по току-що изпъззелите от езерото пламнаха с яростно шипене. Превърнали се в живи факли, съществата ужасено отскочиха назад, а две паднаха обратно в гъстата мазна течност и подпалиха и нея. По развълнуваната ѝ повърхност се заизвиваха лениви синьо-зелени пламъци и светлината им вдъхна живот на хиляди танцуващи сенки.

Половината шия на Риналу се подаваше от изхода на хранопровода и главата му нетърпеливо се протягаше към момичето. Той беше забил нокти в хлъзгавия под, но едва се задържаше в меката податлива плът. Рискуваше да падне в пещерата, ако опиташе да направи дори само още крачка напред.

– Не мога да стигна до теб! – неохотно призна безсилието си могъщият хищник.

Объркани и ужасени, слепите стомараци се щураха насамнатам в търсене на спасение от пламъците. Повечето се катереха по стените на огромния стомах, но поне десетина се бяха вкопчили в тялото на нерфолда и пълзяха нагоре по него. Съвсем скоро малката площадка на върха на главата му щеше отново да гъмжи от тях.

Стената от замразени тела бързо се топеше и застиналите в нея изчадия започнаха да се раздвижват. Нечия настървено стрелкаща се щипка срязва роклята на Алгира и болезнено одраска крака ѝ. Тя отстъпи към единственото останало свободно пространство и

отдолу я лъхна горещият въздух, вдиган от огъня. Възходящото течение ѝ даде една рискована идея и момичето преметна лъка през рамо, за да освободи ръцете си. Затыкна драконовия зъб в колана си, после трескаво развърза въжетата на бавнопада и измъкна горния му край. Но още преди да успее да обмисли плана си, се оказа притисната от прииждащите отвсякъде стомараци. И вече нямаше друг избор, освен да го изпълни.

Като внимаваше да не падне от ръба на огромната глава на нерфолда, вещицата хвърли тънкото платно в пропастта. То се изду от възходящия поток и се издигна нагоре, изтегляйки след себе си и останалата част от бавнопада. Само след миг той се разгърна във формата на купол и величествено се понесе към тавана. Момичето увисна на въжетата и много бавно се извиси над тълпящите се гладни хищници, вече недосегаемо за тях.

Риналу следеше действията на Алгира с нарастваща тревога. Тя беше в беда, а той с нищо не можеше да ѝ помогне. Щеше да падне в езерото от стомашна киселина и да потъне, ако се опиташе да направи дори и крачка напред. Пламъците му също бяха безполезни, защото враговете ѝ бяха твърде близо до нея. Вълна на облекчение се разля по тялото му, когато я видя да се рее над опасността.

– Чудесно се измъкна, но все още си твърде далече и няма как да те хвана! – каза той, докато отчаяно се опитваше да се задържи на ръба на хлъзгавия хранопровод.

– Бих могла да опитам да се закача за теб със стрела с въже, но тя няма да пробие бронята ти.

Драконът се замисли за миг, после изви глава назад. Люспите на шията му щръкнаха и се разпериха леко, разкривайки малки уязвими места между тях.

– Стреляй точно тук!

– Но така ще те заболи! – възпротиви се момичето.

– Ще ме заболи несравнимо повече, ако те загубя! – окуражи я Риналу.

Той дори не трепна, когато стрелата се заби във врата му. Но се опасяваше, че тя може да се извади, затова изпъна шията си право напред и защита кукичките на стоманения връх с люспите си. После за по-сигурно ухапа въжето със зъби. И едва тогава започна да отстъпва назад и да тегли своя несъпротивляващ се улов. Ужасяваше го дори самата мисъл, че може отново да изгуби приятелката си, затова не сваляше очи от нея. Успокои се чак когато и тя стъпи в коридора.

Задушливата смрад напояваше гъстите валма дим, които се кълбяха под тавана и отравяха и малкото годен за дишане въздух. Остра болка раздираше гърдите на дракона и на момичето, сякаш вдишваха нажежен пустинен пясък. Те нямаха търпение да се махнат от горящата вътрешност на облачния звяр, но на Алгира ѝ трябваше още малко време.

– Изчакай ме само за миг, докато прибера бавнопада. Добре че влезе в шайгунарка след като го бях убила и по пръстените на хранопровода вече не пробягват дърпащи навътре вълни. Иначе щяха да те завлекат чак до стомаха му и нямаше да имаш никакъв шанс за спасение. Щеше да паднеш в киселината и да се удавиш в нея още преди да са те докопали съществата с щипките.

Стените на хранопровода обхващаха плътно дракона и леко се разширяваха около тялото му. Сигурно можеха да се разтеглят и доста повече, ако се наложеше да погълнат по-едра плячка. Но стегнатите им мускули не позволяваха на Риналу да се завърти обратно. Накрая той се отказа да опитва и продължи да пълзи назад. Беше му много трудно, защото се избутваше само с предните си крака и постоянно се подхлъзваше. Пречеха му и крилете, макар и напълно прилепени към гърба му, защото стърчащите пера на върховете им се запъваха в неравностите. Но всяка следваща стъпка го отдалечаваше от бушувания в стомаха на шайгунарка пожар. Златистите отблясъци, танцуващи по влажните стени, постепенно избледняха и се стопиха в бледата проникваща отвън светлина. И вече се дишаше малко по-леко.

Двамата напредваха бавно и мъчително. Зловещата гледка на осеяната с огромни зъби паст на чудовището беше единствената награда, за която копнееха. Никога преди не бяха предполагали, че толкова ще се зарадват да видят късчето синьо небе, захапано между ужасяващите челюсти.

Веднага щом излязоха навън и спряха да кашлят, Алгира се зае да извади стрелата от шията на Риналу. Помоли го да погледне през рамо, за да се разтворят отново люспите около раната му. После внимателно започна да натиска и извърта острието, за да освободи дълбоко забилите се кукички. Но щом успееше да измъкне една, останалите потъваха още по-навътре. И през цялото време усещаше болката на дракона, а това усилваше чувството ѝ на вина.

Най-накрая успя да изтръгне стрелата от жилавия мускул и от раздраната дупка бликна струйка кръв. Но изцяло улисано да помогне на приятеля си, момичето неволно убодеше показалеца си в разклонения стоманен връх. И изохка ядосано от проявената неб-

режност, когато няколко капчици от червената ѝ кръв се смесиха със синята драконова:

– Хората доста биха се изненадали, ако узнаят колко си уязвим под непробиваемата си броня. Изобщо няма да ми повярват, ако им кажа, че без нея си раним точно като нас.

– И ти не си по-различна! Който не те познава, вижда само защитната ти магия, стрелите и отровните ти билки. И едва ли подозира колко обичаш живота и какво ли не би направила, за да избегнеш убийството и на най-големия си враг. А най-странното е, че някак започна да влияеш и на мен. Накара ме да изпитвам съжаление към плячката си. Но нямам избор, защото съм хищник и ще умра, ако спра да отнемам чужди животи.

Вещицата наложи раната с няколко лековити листенца и я превърза, преплитайки две стръкчета трева между съседните люспи. Под тънките ѝ умели пръсти лениво сълзящата струйка пресъхна почти веднага. Риналу следеше усилията ѝ с насмешка, обърнал към нея лявото си око:

– Благодаря ти за грижите, но много добре знаеш, че са напълно излишни. Нищо ми няма. Тази малка раничка и сама щеше да заздравее още до вечерта.

– Наясно съм с това, но да я излекувам беше най-малкото, с което можех да ти се извиня за причинената болка. И защото не искам да се уплашиш, те предупреждавам, че след миг отново ще подушиш кръвта ми.

Риналу изпръхтя недоволно и поклати глава, но все пак последва Алгира неотлъчно като огромна тъмносиня сянка. Тя се върна при шайгунарка и стисна ранения си пръст над един от външните му зъби. Кръвта ѝ покапа по него и се стече към разширяващата се основа. Нетърпелив по-бързо да се махнат от ужасното място, драконът ѝ протегна крило, за да ѝ помогне да се качи на гърба му.

– Радвам се, че този път се сети да ми кажеш предварително, но ще ми обясниш ли защо го направи?

– Това е малък жест на извинение и благодарност към нерфордите, които въвлякох в една напълно чужда за тях война. Надявам се миризмата на кръвта ми до няколко дни да доведе тук по-големия. А когато след време трупът на шайгунарка изгние и слънчевите лъчи осветят по-малкия, той ще се събуди и ще си пробие път навън. И тогава двамата най-сетне ще се намерят и ще бъдат заедно. Те са като децата - нужно им е толкова малко, за да са щастливи.

– Сега сигурно искаш да те отнеса при Салдемир, за да му разкажеш как уби облачния хищник? – попита Риналу докато се издигаше във въздуха.

– Предпочитам да му спестя подробностите. Това, което не знае, не може да го разтревожи. По-добре да отидем при Мойлири, за да ѝ върна нещо. То може и да не е нейно, а и тя не знае, че го е изгубила. Нито пък подозира, че би могло да бъде намерено. Но все пак си мисля, че ще се радва да си го получи обратно.

– Добре, но после трябва да си починеш, защото си толкова изтощена, че едва се държиш на седлото!

– После ще си почина – увери го Алгира.

Мойлири дремеше на същото място, където беше кацнала след късия си полет с нерфолда. Очите ѝ се открянаха леко и с вяло любопитство проследиха приближаващия Риналу. Тя се канеше отново да се унесе, когато развълнуваните мисли на Алгира я разсъниха.

– Успяхме, Мойлири! Не само че убихме облачното чудовище, но и вече знаем как да го направим отново, в случай че се появи друго. Сега ще можеш да заспиваш с една тревога по-малко за бъдещето на детето си.

– Това е добра новина! Значи идването ми тук не е било напразно.

Алгира скочи от гърба на Риналу и обзета от неудържим възторг изтича към Мойлири. После измъкна драконовия зъб от колана си и го протегна напред с тържествен жест:

– Нямахте да се справим без помощта ти и затова ти нося малък подарък. Намерих този зъб в стомаха на шайгунарка. Знам, че може да е бил на всеки от погълнатите дракони, но си помислих, че ще се радваш да го получиш.

– Не се опитвай да ме заблуждаваш, дете човешко, твърде стара съм за това. Виждам през теб, все едно си бистро планинско поточе и добре усещам течението на мислите ти. Правилно си предположила, че зъбът е бил на майка ми. Изминало е толкова много време, а все още долавям миризмата ѝ по него. Но грешиш за това, че го искам. Ако остане при мен, ще ме връща към твърде болезнени спомени за нея. Ти отмъсти за смъртта ѝ, затова сега е твой. Прибери го и го пази, заслужи го!

– Борила се е до последно! Не се е предала, макар да е знаела, че не може да се спаси! – тъжно поклати глава Алгира. – Завинаги ще ценя този зъб като символ на несломимата ѝ воля за победа.

– Това е чудесно, но вече е време да спазиш обещанието си. Имаш нужда от сън! – намеси се в мисловния разговор Риналу.

– Не знам много за вещиците, но съм почти сигурна, че дори и те трябва да си почиват. Особено след като са изразходвали всичките си сили! – подкрепи го Мойлири и гостоприемно протегна крило над момичето.

– Ей сега! Само да проверя как се възстановяват от отровата Салдемир и конят му – опита се да възрази Алгира, но двата дракона я гледаха с такава загрижена настойчивост, че се наложи да отстъпи.

Тя си избра едно уютно местенце и полегна върху няколко туфи обилно избуяла мека трева. Изобщо нямаше намерение да заспива, а само да се отпусне за малко, без да мисли за нищо. Да остави съзнанието си да се рее свободно над грижи и тревоги. Но едва затворила очи, потъна в дълбок и непробуден сън, напълно лишен от кошмари и сънища.

Риналу се повъртя безцелно наоколо, после реши да я остави да спи и отиде на лов. Макар че не беше изтощен колкото нея, усещаше стържещо остър глад. Изяде един голям елен, два вълка и някакво трмаво късорого животно, но все още не се чувстваше заситен. Изпепели няколко едри хищни птици в полет и погълна и тях, мръщейки се от неприятния мирис на опърлените им пера. Но после не можа да намери нищо друго за ядене. И трябваше да се примири с мисълта, че местните животни вече са наясно с присъствието му и са се изпокрили по дупките си.

Малко вероятно беше да улови още нещо, затова реши, че е време да се връща. От въздуха забеляза Салдемир, който се беше събудил и се прокрадваше към спящата Алгира. Изглежда войнът се опасяваше от Мойлири, защото постоянно лягаше на земята, надигаше глава да се огледа и пропълзяваше малко напред. После отново се притаяваше във високите треви. Когато теренът му позволяваше, той притичваше между два храста или се криеше зад някой по-голям камък.

Риналу изпита съжаление към човека, който явно се тревожеше за приятелката си и искаше да се увери, че е добре. Затова се спусна над него, сграбчи го с ноктите си и го остави съвсем близо до дълбоко заспалото момиче. После кацна между него и Мойлири, за да му покаже, че няма от какво да се страхува.

Салдемир кимна с благодарност към дракона, коленичи над Алгира и долепи ухо до гърдите ѝ. Успокоен донякъде от равномерното ѝ дишане, той събра съчки и запали малък огън, който да я

топли. После приседна до нея и остана да бди над съня ѝ. Нямаше търпение да узнае какво се беше случило с шайгунарка, чието огромно туловище се извисяваше като лишен от растителност хълм. Беше съвсем ясно, че облачното чудовище не е паднало само от небето. Но макар че то не показваше никакви признаци на живот, войнът не изгаряше от желание да провери отблизо дали наистина е мъртво.

Сякаш спазвайки някакво неугговорено споразумение, човекът и драконите се редуваха да пазят спящата Алгира. Когато един или дори двама от тях се отдалечаваха за малко, третият оставаше на пост, хвърляйки бдителни погледи наоколо. Утринната тишина на следващия ден беше разкъсана от зовящото цвилене на събудилия се ВихроГрив и Салдемир отиде да види как е. Този път се забави повече и донесе още дърва за огрев и цяла торба с храна. Но не се осмели да доведе коня си в ползрението на крилатите хищници.

А в късния следобед се появиха първите завръщащи се войници. Те говореха възбудено на висок глас и се смееха непринудено, опитвайки се да заглушат скръбта си по своите загинали другари. Само понякога вдигаха тревожен взор към небосклона в търсене на шайгунарка. И едва не се блъснаха в неподвижното му туловище, преди да осъзнаят какво виждат пред себе си. Тогава объркано замлъкнаха за миг, преди отново да избухнат в изпълнени с облекчение възгласи.

Отначало плахо, а после все по-безстрашно войниците ръчкаха огромния труп с оръжията си и дори започнаха да го ритат и тъпчат. Това вече не беше сеещото неминуема смърт страшилище, а просто поредния повален враг. Те дори опитваха да режат късове от него и да ги пекат на разпалваните от тях триумфални клади. Но лигавата пихтиеста плът изтичаше между пръстите им, а и не гореше в огъня, което предизвикваше разочарование и гняв у победителите. От това те ставаха все по-шумни, докато накрая виковете им не събудиха Алгира.

Тя се размърда и недоумяващо потърка очи:

– Какво става, каква е тази глъчка?

– Не съм виновен аз, онези хора те събудиха! – оправда се Риналу и шеговито скри глава под вдигнатото си крило, сякаш искаше да се предпази от гнева ѝ.

– Спокойно, не ти се сърдя – усмихна му се сънената още Алгира. После се изправи на крака и погледна към клонящото на запад слънце. – Колко дълго съм спала?

– Буден съм от сутринта, значи си спала поне ден – отговори ѝ Салдемир, досетил се за нечутия от него мисловен въпрос. И тъй като едва сдържаше любопитството си, поривисто посочи към мъртвия шайгунарк:

– Предполагам на теб дължим унищожението на най-голямата заплаха за цялото кралство. Но как успя да го убиеш?

– Да кажем, че безмилостният звяр имаше ледено сърце и това го погуби – уклончиво отвърна Алгира, защото не искаше да го тревожи. – Но нямаше да се справя без Риналу и Мойлири, както и без нерфордите, които ти доведе. Помогнаха ми и хвърчиларите на Вормекази, и вещиците на Вилтаяна, така че заслугата далече не е само моя. А ти как си? Усещаш ли някакво остатъчно въздействие от отровата?

– Нищо ми няма! – енергично се тупна в гърдите Салдемир. – Не знам дали ми е помогнало убождането с рога от единорог или лечебната билка, но и в двата случая ти отново ми спаси живота.

В този момент във въздуха се разнесе отчаяният вик на човек, който се готвеше да се прости с живота си. Застанал на стотина крачки от вещицата и война, един пишно облечен и невъоръжен мъж размахваше ръце в опит да привлече вниманието им. Той не сваляше очи от Мойлири и ужасено се хвърли на земята, когато пълната ѝ с остри зъби паст се раззина в ленива прозявка.

– Алгира! Алгира! – умолително надигна глас вестоносецът, събрал целия си кураж, за да се изправи на колене. Но не смееше да направи и крачка напред.

– Ето ме, какво има? – попита заинтригувано момичето.

– Крал Вормекази желае да разговаря с вас. Бихте ли ме последвали, за да ви заведе при него? Ще ви бъда много благодарен, ако пропуснете да му споменете, че съм нарушил етикета като не съм ви придружил по целия път. Просто вашите... п-приятели... – заекна той, търсейки подходящите думи.

– ...малко те плашат? – довърши Алгира вместо него. – Не се тревожете, всичко е наред. Ей сега идвам.

Тя се отправи към човека, усмихвайки му се успокояващо. Салдемир се поколеба за момент, после тръгна след нея. Вестоносецът не ги изчака, а с все сили побягна назад. Осмели се да спре едва когато хвърли бегъл поглед през рамо и установи, че драконите не го преследват. Тогавя оправи набързо богато украсената си униформа, която му придаваше вид на паун. Пое си дълбоко въздух, опитвайки се да възстанови дишането си, и произнесе с тържествен, макар и леко треперещ глас:

– От името на крал Вормекази ви благодаря, че приехте поканата му за среща. Моля, последвайте ме.

Мъжът се поклони на Алгира и удари петите на ботушите си, отдавайки ѝ чест. Хвърли неодобрителен поглед към Салдемир, но не каза нищо. Завъртя се кръгом и с маршова крачка пое напред. Тримата вече приближаваха падналия шайгунарк, когато един войник ги забеляза и изкрещя, сочейки ги с ръка:

– Това е тя! Това е вещицата, която обеща да убие чудовището!

Поне стотина човека се обърнаха към Алгира и впериха любопитни погледи в нея. Повечето никога не я бяха срещали и изобщо не я познаваха, затова нямаха търпение да научат коя е тя. Малцината присъствали на срещата ѝ с краля се опитваха да надвикат другарите си и да им предадат откъсите от разговора, който бяха чули. Други пък я бяха видели в битката и величаеха приноса ѝ за победата. Те започнаха да спорят, да възхваляват и преувеличават участието ѝ във войната, неволно превръщайки я в легенда.

– Тя измисли как да нападнем звяра с хвърчила!

– Това не бяха обикновени хвърчила, а бойни!

– Беше довела няколко дресирани нерфолда!

– Водеше ги на вериги като домашни любимци!

– Летеше на дракон и пускаше стрели и светкавици върху грумхоните!

– Драконите бяха поне пет, газеха, мачкаха и изпепеляваха нашествениците и ги обърнаха в бягство!

– Аз лично я видях да убива десетина човека само с махване на ръка!

Привлечени от тътена на екзалтираните викове, нови и нови хора се тълпяха наоколо. Скоро стана почти невъзможно да се различи истината от измислицата, пък и никой вече не се интересуваше от това.

– Да живее вещицата! – ревяха всички с пълни гърла.

– Да я подхвърляме, момчета...

– ... високо във въздуха, та всеки да я види...

– ... и да слави името ѝ...

– ... и да възпява подвига ѝ!

Войниците бяха обзети от пламенно въодушевление и изпълнени с дълбока благодарност. Те мълвяха името на Алгира като съкровена молитва и упование за спасение. Искаха да се докоснат до нея, да паднат на колене и да я въздигнат на трон, направен от

собствените им тела. И завладяна от възторга им, макар и неохотно, тя беше склонна да им го позволи.

Но не и Риналу. Той не знаеше какви са намеренията на хората, втурнали се към Алгира, нито пък би повярвал на думите им, ако можеше да ги разбере. Възприе ги като пряка заплаха за живота ѝ, изстреля се във въздуха почти без да се засилва и само след миг кацна пред тях. Изпречи се на пътя им с широко раззината паст, извит нагоре гръб и застрашително разперени криле. После изрева толкова дълбоко и ужасяващо, че всички се заковаха на място и започнаха бавно да отстъпват. Дори Салдемир неволно направи крачка назад, защото никога не беше виждал дракона така разярен. А вестносецът напълно изгуби присъствие на духа и се затича в обратната посока, без да осъзнава, че така се приближава до Мойлири.

Надвисналата тишина беше разпръсната на звънтящи ледени кристалчета от чаткация звук на конски копита. Придружен от личната си охрана, крал Вормекази се приближаваше бавно и тържествено. Пурпурната му парадна униформа беше изцапана и леко раздрана на места. Но въпреки следите от неотдавнашната битка излъчваше царствено величие.

– Никой никого няма да хвърля! – строго заяви той. – Извиках вещицата Алгира, за да проведе важен разговор с нея, и заповядвам на всички да се оттеглят и да ни оставят насаме.

Войниците изпълниха нареждането с явно нежелание и бързо се разпръснаха като сухи листа под внезапен порив на вятъра. Водачът на малкия отряд погледна въпросително към краля и препусна назад след небрежния му жест. Подчинените му го последваха с видимо облекчение, защото не желяеха да остават и миг повече в близост до Риналу.

Вормекази слезе от коня си много бавно, като внимаваше да не прави резки движения. Не искаше да бъде възприеман като заплаха от дракона, който не го изпускаше от поглед. Докато се приближаваше към Алгира я заобиколи, така че тя да се окаже между него и любимото ѝ чудовище. Поне за момента се налагаше да търпи присъствието му.

– Не вярвах, че някога ще ми се наложи да благодаря на някого за помощта му – протегна ръка кралят. Когато момичето я пое и я стисна силно, той продължи:

– Но истината е, че без теб щяхме да загубим битката, войната и цялото кралство. Ти ни спаси от сигурно поражение, обърна хода на сражението и унищожи главното оръжие на враго-

вете ни. Но което е още по-важно, героизмът ти вдъхнови войниците и ги поведе към победата. Преследвахме грумхоните чак до планинските проходи. Разбихме ги напълно и не мисля, че скоро ще посмеят да погледнат насам.

– Помогнахме с каквото можахме – посочи към дракона Алгира. – Да рискувам собствения си живот беше лесно, защото просто не можех да се примиря с избиването на мирни хора и нечовешките страдания на оцелелите. Много по-трудно ми беше да поискам помощта на драконите и да ги изложа на опасност. Не исках да ги въвличам в нашата човешка вражда, но се нуждаех от тях и бях готова да ги пожертвам. И не знам как щях да живея със себе си, ако някой от двамата беше загинал.

– Мислиш си, че силата ти идва от магията, но всъщност тя извира от твоето състрадание, очарование и мъдрост. При първата ни среща бях поразен от красотата ти, но едва след втората осъзнах, че силата на духа ти е дори по-голяма. Всеки мъж ще бъде щастлив да те има за съпруга и всеки крал би се гордял да седиш до него на трона и да му помагаш да управлява. Прокрадваш се като крадец в сънищата ми и бродиш в нощите ми, замъгляваш разума ми и обсебваш мечтите ми! Затова нека доброволно ти дам и дните си. Сподели с мен живота си, подари ми любовта си и нека заедно направим Кастерган по-добро, справедливо и мирно място!

– Предлагате ми да стана ваша жена? – удивено възкликна Алгира. – Но това е прекалено висока чест за една скромна вещица. Аз съм твърде слаба и съм свикнала внимателно да избирам кого да защитавам и на чия помощ да разчитам. А кралицата трябва да обича и закриля целия народ и да разпростира добротата си над всеки човек.

– Ще бъда с теб на всяка крачка и ще подкрепям всяко твое решение. Представи си само на колко хора ще можеш да помогнеш, ако зад теб стои неограничената власт на краля! – разпалено я увери Вормекази.

Момичето замислено почеса връхчето на носа си и се загледа в далечната планинска верига, извисяваща се зад краля. Тогава забеляза нещо, което досега ѝ беше убягвало, и отчаяно се вкопчи в спасителната сламка:

– Неограничена власт? Та вие дори и корона нямате!

Вормекази помръкна и главата му унило клюмна надолу, сякаш следвайки низходящия тон на гласа му:

– Временно я дадох на съветника си, заедно с кралския пръстен, с който подпечатвам всичките си укази. Хаймдес ме убеди, че

му трябват, за да може да издава заповеди от мое име, докато ме крие и пази. По това време дори не подозирах за предателските му намерения. Но ти не се тревожи, хората ми скоро ще го открият и ще върнат всичко откраднато. Ако пък не успеят, опитните ми бижутери веднага ще ми направят нови.

– Само се пошегувах. Много съжалявам, но наистина не исках да ви огорча.

– Приемам извинението, стига да ми повярваш, че нищо няма да ти липсва. Десетки лакеи и придворни дами ще се грижат за теб и ще ти осигуряват всичко, което пожелаеш. Ще имаш изцяло избродирани рокли, скъпоценни камъни, породисти коне и целия разкош, почит и уважение, които заслужаваш. А за дракона ти ще заповядам да построят специален кафез наред с централния площад. С резбовани каменни колони и величествено извисяващи се арки, с бистра течаща вода и с изглед към заснежените върхове. Ще го къпят, ще му пеят и всеки ден ще го хранят с угоени крави. Любопитни и невярващи ще се стичат от всички краища на кралството, за да го видят с очите си.

Алгира разпери ръце в недоумение:

– Нима не разбирате, че дори и златният кафез си остава просто красива клетка, а дворец, който не можеш да напуснеш, не е по-различен от затвор? Аз съм родена в планините и те са моят дом. Ще ми липсват и никога няма да спра да мечтая за тях. Точно както драконът принадлежи на небето и винаги ще копнее за него...

– Не, ти не ме разбра! – намръщи се Вормекази. – Той ще може да идва и да си отива когато пожелае! И теб няма да спирам да пътуваш извън столицата, ако обстоятелствата позволяват.

– Но няма да сме свободни! И няма да можем да изпълняваме призиванието си. Ще потънем в лабиринт от правила, ограничения и забрани и ще станем заложници на дворцовия етикет и очакванията на благородниците. Ще се превърнем в далечен и недостижим символ на надеждата, вместо да продължим да носим спасение и справедливост на нуждаещите се. Не, кралю мой, мястото ми е сред хората, за да им помагам и да ги закрилям, доколкото мога. Точно както вашето е на трона, за да се грижите за бъдещето на целия народ.

Вормекази удивено поклати глава, после кимна примирено и се запъти към палатката си. Изведнъж забави крачка и без да се обръща подхвърли през рамо:

– Е, все пак знай, че винаги си добре дошла! Както и драконът ти...

– Непременно ще се възползваме от щедрата ви покана – извика след него Алгира.

Изгарящ от нетърпение, Салдемир чакаше края на разговора на стотина крачки от тях. Когато двамата се разделиха, той се приближи до момичето и мрачно попита:

– Е, ще ми кажеш ли какво искаше от теб кралят?

Алгира повдигна леко полите на роклята си, пристъпи напред и грациозно се поклони:

– Да стана негова кралица.

Войнът кимна обречено, сякаш се сбъдваха най-страшните му кошмари.

– И ти прие, нали?

Момичето го остави да се терзае за миг, преди да го успокои:

– Не, разбира се! Отказах възможно най-любезно.

– Но как? И защо?

– Не можех да му кажа, че сърцето ми е заето, без да те изложя на опасност. А и на Риналу идеята никак нямаше да му хареса! – усмихна се закачливо тя и кимна към дракона, който разпозна името си и я погледна озадачено.

– А ти самата какво искаш? Не правиш ли твърде голяма жертва? Изобщо осъзнаваш ли от какво се отказваш?

Алгира примигна кокетно:

– Имаш предвид великолепните рокли и бижута, бляскавите бални зали и вихрените танци, дворцовия разкош и безкрайните празненства?

Вместо отговор Салдемир само кимна и преглътна сухо. Опитва се да задържи погледа си върху нея, но не успя и очите му безнадеждно се залутаха между два далечни планински върха. Тогава тя се изправи на пръсти и го прегърна силно, а разширените ѝ зеници се взряха дълбоко в неговите. Ръцете им се вплетоха в неутолим копнеж. Съзнанията им се докоснаха плахо, застинаха за миг в глупава нерешителност, после потънаха едно в друго. И за първи път магията ѝ се оказа неспособна да долови цялата палитра от чувства, които се смесваха, разтваряха, преливаха и избухваха в ослепителни искри.

Отне ѝ време да осъзнае, че Салдемир се нуждае от думи, за да чуе мислите ѝ. А човешкият език беше толкова груб и неподходящ, все едно опитваш да поправиш скъсаното крилце на пеперуда с ковашки чук. За да запази поне някои от оттенъците, които говорът не можеше да предаде, Алгира вложи в гласа си цялата си нежност:

– Няма да ми липсва чак толкова много това, което никога не съм имала. И лесно ще преживея загубата на нещата, за които никога не съм мечтала. Но не мога да си представя да живея без тези, които обичам. Моето щастие е там, където си ти. И на цял ден драконов полет няма да намеря по-близък и скъп човек.

Свикнали да стискат с ненавист оръжието, пръстите на Салдемир милваха крехките рамене на Алгира с неподозирана за самия него нежност. Малките ѝ длани му отвръщаха с неочаквано силни прегръдки и го държаха в обятията си по-здро̀во от драконо̀ва захапка. Всяко докосване отваряше изгаряща жива рана, която само жарка целувка можеше да изцели. Вещицата отчаяно се опитваше да укроти струящата от нея магия, чиито вълни заливаха и обгръщаха двамата в мекото си бледосиньо сияние. Околният свят се смали и изчезна, а времето забави своя ход и спря. Остана само мъничко къ̀лбо, застинало завинаги в настоящия миг.

Вплетени в свирепа схватка, в нея се бореха демони и ангели. Едните раздираха тялото ѝ с безпричинната си омраза, другите изпепеляваха душата ѝ с всеопрощаващата си любов. Тя се опита да изкрещи, но не успя да издаде звук. Искаше да протегне ръце, за да се предпази, но те не я слушаха. Не можеше дори да затвори очи и безволно да се остави на течението. Да потъне в нажежената лава, да се стопи и да изчезне в нея без следа. Сякаш никога не бе съществувала.

Свести се на дъното на тъмен кладенец. Единствената светлина се процеждаше някъде отгоре и меко се плъзгаше по грубата зидария на стените. Подът обаче беше покрит с дебел слой шума, а под него пръстите ѝ напипаха камъни, а не пясък. Това беше странно, защото водата трудно щеше да се просмуче между тях. Значи не се намираше в кладенец, а беше затворена в дълбока килия?

Дълго не можа да си спомни коя е. Давеше се в мъчителни и безуспешни опити да извлече какъвто и да е момент от миналото си. Постепенно някакво име изплува от мъглата, лениво къ̀лбяща се в съзнанието ѝ. Сантенея... Но дали беше нейното или на тази, на която трябваше да си отмъсти? Чувстваше неуслужливата си още памет като изтръпнал крайник, изпълнен с пулсираща болка и непосилна тежест.

– Я, събудила се е! – нечия глава се подаде в светлия отвор отгоре, хвърляйки тъмна сянка върху нея. Жената неволно примижа

и вдигна очи в опит да различи надвесилото се над нея лице. Протегна непослушната си ръка, за да се защити от ярките слънчеви лъчи. Но и това не помогна, затова стисна клепачи и зачака следващите думи, надявайки се да разпознае гласа на говорещия. Те обаче не идваха.

– Кой си ти? Къде съм? – попита глухо тя, а въздухът изли-
заше от сухото ѝ гърло със свистенето на пробития мех на гайда.

– Кажете на вещицата, че пленничката ѝ е будна! – провикна се главата и изчезна.

Вещица? Вещица! Хаотични спомени нахлуха в съзнанието ѝ по-бързо, отколкото можеше да ги улови и подреди. Заляха я като порой и я зашеметиха, оглушиха и ослепиха. Измина доста време, преди да успее да отсее най-важното. Тя беше вещица и се казваше Сантенея. Хиляди безполезни подробности продължаваха да си пробиват път и да се трупат на преспи, но само още повече я обър-
каха. Според тях нямаше как да е жива. Спомняше си проболата я стрела и отровата, която като змийче беше плъзнала из тялото ѝ. И последвалите сухота в устата, парализа и задушаване, които водеха до бърза и болезнена смърт. Как се беше озовала тук и чия плен-
ничка беше? На друга вещица?

Дълго се ослушваше, мъчейки се да долови какъвто и да би-
ло звук. Но нищо не се чуваше. Накрая над нея се разнесоха бързи
леки стъпки и някой надникна в отвора. Слънчевите лъчи нежно се
процеждаха между огненочервените коси, придавайки им мекото
сияние на кована мед. Но самото лице оставаше в сянка и беше не-
възможно да се разпознае. После новодошлата заговори с топъл и
загрижен глас, който нямаше как да се сбърка:

– Гладна ли си? Сега ще ти донесат храна и вода.

– Алгира?!? Помня добре, че точно ти ме уби! Какво си нап-
равила с тялото ми и къде си затворила душата ми? И как изобщо
разговаряш с мен, докато си още жива? Никога не съм чувала за
такава магия, а като водачка на Сбора знаех дори най-тайните.

– Ти наистина умря, но аз те върнах от света на мъртвите и
сега животът ти ми принадлежи. Ще изплатиш дълга си като изпъл-
няваш всичко, което поискам от теб. За твой късмет не съм някоя
зла вещица и няма да те карам да правиш нещо трудно или
недостойно.

– Невъзможно! Не съществува магия за възкресяване, неза-
висимо колко си могъща!

Алгира се усмихна снизходително:

– И все пак ти беше мъртва, а ето те сега тук, жива и здрава! За известно време ще останеш в това село, за да помагаш на хората и да възстановиш доверието им в добротата на вещиците. Давам ти втори шанс да използваш силите си, за да лекуваш и да помагаш. И ако остана доволна от видяното, някой ден може и да те освободя.

Възвърнала поне донякъде силите и самообладанието си, Сантенея се изсмя презрително:

– Дори ти не може да си толкова наивна и да мислиш, че бих спазила такава сделка. В мига, в който ме изпуснеш от поглед, ще омагьосам всички тук и ще ги подчиня на волята си. И после даже няма да ми се налага да бягам, защото ще държа цялото село в ръцете си. Ще ги накарам да те убият веднага щом се появиш. Или пък ти ще трябва да ги избиеш до един, за да стигнеш до мен, защото всеки от тях ще ме защитава с живота си.

– Дори и ти не би могла дотолкова да подцениш способността ми да се уча. Искам да те уверя, че чарът ти няма да подейства върху никого в това село. Защото всеки мъж, жена или дете носят украшение от небесни камъни. Надявам се помниш, че успях да се сдобия с голямо количество от тях и няма да се усъмниш в думите ми. Ако искаш хората тук да ти вярват и да те уважават, ще трябва да го заслужиш с делата си, а не с магия. Точно както направих и аз.

– О, мисля, че се досещам как си ги убедила в "приятелските" си намерения! Сигурно кръвожадното ти чудовище стърчи на някой висок хълм над селото и изгаря всеки, който откаже "доброволно" да ти дари и малкото, което има. Само че хората тук са бедни, така че едва ли си събрала много.

– Почти позна – поправи я спокойно Алгира. – Всъщност ги лекувам, уча ги и им помагам с каквото мога. Преди два дни ги отървах от една мечка стръвница, която се беше появила в района и убиваше домашни животни и дори хора. Селяните искаха да изтребим всички мечки, но моят "кръвожаден" дракон възрази, че не бива да наказваме невинните. Затова цял ден се разхождах в гората като примамка, докато той чакаше в готовност появата на човекоядец.

– Впечатляваща и покъртителна история, в която почти повярвах! Все пак не се съмнявай, че ще намеря начин да се измъкна!

– Не се съмнявам, че ще опиташ. Но селяните знаят как да ме повикат, ако се наложи. Пък и аз им обещах често да те навестявам. Така че по-добре се постарай да се отблагодариш на хората,

които се съгласиха да се грижат за теб докато се оправиш. И от които зависи докога ще се наслаждаваш на гостоприемството им.

Алгира помахаш с ръка, обърна се и пое по пътеката, водеща към малкия площад на селото. Салдемир беше проследил целия разговор без да каже и дума, но повече не можеше да сдържи любовитството си:

– А на мен ще обясниш ли как успя да съживиш Сантенея?

– Явно не си слушал внимателно! Както самата тя каза, това не е по силите дори на най-могъщата вещица – усмихна се развеселено Алгира.

– Тогава как така е жива?

– Много просто, защото изобщо не беше мъртва. Наистина я пронизах с отровна стрела, но не съвсем обикновена. Върху острието ѝ поставих рога от еднорог и неговия връх натопих в сока от смъртотравниче. Бях завързала въже за стрелата и веднага си я прибрах, така че никой да не разбере какво правя.

– Значи с един и същи изстрел си я убила и си я пощадил! – удивено вдигна вежди Салдемир. – Но откъде знаеше, че ще се получи?

– Изобщо не бях сигурна, но се надявах. Посестримите ѝ трябваше да я мислят за мъртва, за да може Вилтаяна да изпълни плана си. А аз исках да я запазя жива и само това успях да измисля.

– Нали съзнаваш, че така си я направила неуязвима за всякакви отрови? А това си е доста щедър подарък, като се има предвид, че тя е най-големият ти враг!

– О, не! Тази титла поне за момента е запазена за Съветника. Със Сантенея не сме толкова различни, просто имаме някои противоречия по въпроса за използването на магията. Кой знае, някой ден може дори да станем приятелки. Определено се надявам, че днес направих първата крачка в тази посока.

– На твоето място не бих сдържал дъха си в трепетно очакване да видя проява на благодарност от нейна страна. Поне не и в следващите няколко хилядолетия! – намръщено натърти Салдемир. – А как изобщо я вкара в тази затворническа яма?

– Помолих Риналу да откъдне тялото ѝ от церемонията по погребението и да го отнесе в селото на прокълнатите – Алгира ласкаво прокара пръсти по защитеното с твърди люспи гърло на дракона. – Под ремъка на седлото пъхнах бележка за старейшината, в която обясних колко опасна е вещицата и предложих да я затворят на сигурно място, докато дойда. Тя трябваше да си остане мъртва за света и не можех да допусна да се разхожда из кралството.

– Едва сега разбирам откъде идва странното ти желание да си вземеш цяла седмица почивка и да я прекараш точно в това село. Никога не съм те виждал да се спиращ някъде за толкова дълго. А ти просто си искала да бъдеш тук, когато се събуди Сантенея.

– Е, не само затова! – ръката на Алгира описа широк полукръг около нея. – Постепенно опознах тези хора, а с някои от тях дори станаме приятели. Видя и какъв ароматен чай прави старейшината... Но ако мислиш, че сме прекалили с гостоприемството им, вече можем да си тръгнем.

– Селцето е приказно красиво и бих могъл да остареея тук, но искам да отида до Лиргендул и да се уверя, че Лиандра е добре. Дали двамата с Риналу ще се съгласите да ме придружите? Районът е толкова опасен, че без драконова закрила няма да успее дори да го доближа.

– Разбира се, че с радост ще дойдем с теб. Щръкловищата са любимата храна на Риналу и той много ще те хареса, когато му кажа, че идеята е била твоя. Невероятно, но Каморли така се привързва към сестра ти, че не успяхме да ги разделим, когато Мойлири поиска да си го прибере у дома. Решението беше очевидно и лесно убедих и тримата, че е най-добре поне временно да останат заедно. Вие с ВихроГрив още не се бяхте върнали, затова не те попитах, но и през ум не ми мина, че може да си против.

– Ако можеше да видиш някой от любимите си дракони през очите на обикновен човек, щеше веднага да разбереш тревогата ми. За мен те завинаги ще си останат смъртоносна природна стихия, нещо като зъбати летящи вулкани. Ти си убедена, че Лиандра е в безопасност в Лиргендул и аз се опитвам да го приема. Но въпреки това няма да се успокоя, докато не я прегърна и не я изveda жива и здрава от онова ужасно място.

Алгира замислено поклати глава:

– И най-страшният звяр инстинктивно обича децата си и се грижи за тях. Колкото по-развит разум има, толкова повече се увеличава и способността му да общува с другите и да ги разбира. А щом едно създание е способно да изпитва нежност, състрадание и обич, значи може и да ти стане приятел, ако му позволиш да те опитоми.

– И това го казваш точно ти, която направи и невъзможното, за да унищожиш кръвожадното чудовище?

В гласа на момичето се промъкнаха горчиви нотки на съжаление:

– Понякога постигането на разбирателство е по-трудно или отнема твърде много време. Не исках да убивам шайунарка и сигурно щях да успея да го прогоня, но колко хора щяха да загинат дотогава? Той представляваше такава заплаха за всички, че просто нямах избор.

Салдемир неуверено погали косата ѝ, после не се сдържа и я прегърна поривисто:

– Ти си най-могъщото създание на света! Владееш магията, имаш дракон за приятел, въоръжена си с рог от единорог и драконов зъб и си покорила сърцето на война с най-добрия меч. Ти направи това, което трябваше! Това, което никой друг не смееше и не можеше да направи! Не позволявай на когото и да било, дори и на мен, да разколебава твоята увереност.

– Ще се опитам... Но само ако ми обещаеш да преценяваш критично действията ми и честно да ми казваш, когато смяташ, че греша.

– Като че ли някога съм могъл да скрия мислите си от теб – усмихна се обезоръжено Салдемир.

Той се метна на гърба на ВихроГрив и препусна в стремителен галоп. Щастливото цвилене на жребеца се изгуби между дърветата, а скоро и равномерният тропот на копитата му заглъхна в далечината. Изпълнена с ведро спокойствие, Алгира хвърли прощален поглед към селото и се покатери върху очакващия я дракон. Погали го ласкаво по шията, давайки му знак, че е готова за тръгване. Риналу размаха сините си криле и се устреми нагоре като оживяло късче небе, завръщащо се у дома.

Ю. РОДЕНА С МАГИЯ В КРЪВТА

Салдемир не се плашеше лесно. Отдавна беше разбрал, че от страха няма голяма полза и се беше научил да го пренебрегва и потиска. Защото това чувство само му пречеше да се справя с помалките опасности, а срещу наистина ужасните беше напълно безполезно. Затова и сега войнът се опитваше да остане спокоен, като си повтаряше, че това вероятно е някаква шега. Пълните с дълги остри зъби челюсти на Риналу го държаха здраво и можеха да го разполовят без никакво усилие. Ако хищникът поискаше да го убие, нищо не би могло да го спре.

Хълмовете лениво отплуваха назад, следвайки почти безшумните махове на могъщите драконови криле. Бреговете на пълноводна река меко лъкатушеха, губейки се в далечината. А отпред разкъсваните от вятъра купести облаци неохотно разкриваха неясните очертания на висока планинска верига. Полите ѝ тънеха в тучна зеленина, която постепенно оредяваше, докато нагоре оголените скалисти хребети се събираха в искрящи от сняг върхове.

Обездвиженият Салдемир се гърчеше като червейче на рибарска кука и въртеше глава, доколкото му позволяваше смъртоносната захапка. За да отклони мислите си от нея, той се помъчи да се съсредоточи върху това колко различно изглеждаше всичко, погледнато отгоре. Опитваше се да се ориентира в терена под себе си и да получи поне смътна представа къде го носи драконът. Не можеше да се отърве от усещането, че познава района, макар настъпващият мрак да правеше усилията му все по-безплодни.

Изведнъж огромният хищник изви тяло нагоре и завъртя крилете си напред. Разпери ги широко и ги размаха по-силно, като рязко забави полета си и почти увисна във въздуха. Кацна съвсем плавно, вдигайки прашна вихрушка под себе си, и направи няколко крачки, за да убие остатъчната си скорост. После с явна неохота изплю плячката си на земята.

Салдемир се претърколи два пъти и се озова пред нечии крака, потъващи в надиплените поли на дълга рокля. Той ги проследи нагоре, очаквайки да го посрещне засмяното лице на Алгира. Но изумлението му нямаше край, когато видя над себе си намръщените очи на напълно непозната жена. Недоумяващо се огледа наоколо и понечи да се изправи, но получи тежък удар по тила. Всичко потъна в черна непрогледност.

Смазващата пулсираща болка беше първото, което усети, когато се свести. Стори му се, че още лети, въпреки смъртно витаещия спомен за кацане. Носеше се в гъстия, притискащ го отвсякъде мрак без никаква представа къде е. Изгубен завинаги. Светът беше изчезнал без следа, а времето беше замръзнало. Нямаше пространство, нито посоки. Не беше останало нищо, освен безкраен кошмар, поглъщащ в зародиш всеки живот.

С неимоверно усилие на волята Салдемир откряхна клепачи и зачака тъмнината да напусне очите му и да изтече в заобикалящата го нощ. Слънцето беше залязло и обсипаното със звезди черно наметало покриваше всичко. Немощното трепкане на бледите светлинки само подсилваше тяхното безсилие. Мракът не отстъпваше дори пред сиянието на Млечния път, протегнал се като река от снежинки през цялото небе.

Проклинайки обзелата го отпадналост, Салдемир издаде глух стон и опита да се надигне. Отначало отдаде неуспеха си на причинената от удара по главата замаяност. Едва по-късно осъзна, че лежи на земята и не може да помръдне, защото ръцете и краката му са здраво вързани. Китките му бяха стегнати зад гърба, а глезените бяха омотани с дебело въже. Скоро се отказа да се бори, защото усилията му още повече затягаха възлите. И тъй като за момента нямаше какво повече да направи, той се постара да застине възможно най-неподвижно. Можеше единствено да поддържа илюзията, че все още е в безсъзнание.

Трудно му беше да отпусне тялото и ума си, защото беше човек на действието и не можеше да мисли ясно ако не усеща меча в десницата си. Но светкавично развилите се събития пораждаха твърде много въпроси, а тревогата за Алгира не му даваше мира. Защо беше поискала от Риналу да го доведе тук? Къде беше това "тук" и къде се намираше тя самата? Защо не яздеше дракона си и какво още му беше поръчала да направи? В какви неприятности се беше забъркала този път и дали имаше нужда от помощ? И не на последно място, непременно трябваше да разбере кой и защо го беше вързал.

Времето минаваше, звездите пълзяха по небето, а войнът слушаше. И постепенно тишината на нощта започна да се изпълва със звуци. Листата на дърветата прошумоляха от лек порив на вятъра. Далечният крясък на бухал прониза гората. Суха вейка изпука под ноктестата лапа на прокрадващ се хищник. И само след миг предсмъртният писък на жертвата му замлъкна в гъстия храсталак.

Хладен повей довя приглушени от разстоянието гласове, които спореха за нещо. Вплетени в яростен дуел, те се надвикваха и се бореха за надмощие. Салдемир се напрегна в опит да различи някоя и друга дума.

– Според мен вече трябва да спра. Твърде опасно е да продължавам...

Нетърпеливите и леко пискливи нотки вероятно принадлежаха на жена или може би на младо момиче. Но прекъсналият ги дълбок баритон определено издаваше увереността на властен мъж, свикнал да командва и да получава желаното:

– Това решавам аз! В случай, че си забравила, твоята работа е да изпълняваш заповедите ми! Отнеха ми армията от хора, затова с твоя помощ ще командвам армия от зверове! Още по-силни, изпълнителни и безпощадни!

– Но тя вече контролира два нерфолда и един дракон. Колко още мислите, че може да понесе? Ако прекаля, дори със съвсем малко, има голяма вероятност да не издържи. Ще потъне в съзнанието на някое от покорените от нея чудовища и ще се изгуби завинаги. И тогава няма да имаме нищо!

– Не разбирам защо броиш и дракона, той и без това ѝ се подчинява? – макар че задаваше въпрос, гласът на мъжа прозвуча обвинително.

– Защото намесата ми промени отношенията между тях – смутено опита да се оправдае жената. – Преди това е изпълнявал желанията ѝ заради приятелството им. Но вие решихте да го използвате, за да ни донесе войника, а такава задача той нямаше да изпълни доброволно. Затова я накарах да влезе в главата му и да впримчи и неговата воля, точно както направи с нерфолдите. А повярвайте ми, това е невероятно изтощително и дори тя може да се прекърши.

– Не смей да обвиняваш мен за собствената си некадърност! В началото твърдеше, че ще ти трябват само няколко капки от кръвта ѝ. После изведнъж те се оказаха недостатъчни...

– Защото не очаквах толкова силна съпротива от съзнанието ѝ. Веднъж вече едва не се събуди...

Умоляващите думи на жената изобщо не трогнаха мъжа и той продължи да я укорява все по-настървено:

– Не ме прекъсвай! Твоята грешна преценка ме принуди да потърся войника, за да вземем и кръвта, която тя му беше дала. Но след като така или иначе вече е тук, мисля да го използвам. Накарай го да се бие за мен, защото върти изкусно меча и проявява впечатляващи тактически умения на бойното поле.

– Съжалявам, но това не е по силите ми! Той може и да е велик войн, но си остава най-обикновен човек. В кръвта му няма и капчица магия, на която да направя моето заклинание. Доколкото знам единствено Вилтаяна владее уменията да подчинява такива хора.

– Безполезна глупачка! – в гласа на мъжа проскърца ядно презрение. – Веднага ще го убия, щом не можеш да ми осигуриш подчинението му. Не се съмнявай, че ще убия и теб и детето ти в мига, в който реша, че вече не си ми нужна.

– Знам това... – с мъка преглътна жената.

– В такъв случай се погрижи вещицата да издържи! Тя е от твоя вид, така че би трябвало да си наясно как да го направиш. Вече имаш достатъчно от кръвта ѝ, а аз все още не съм получил това, което искам, и започвам да губя търпение. Надявам се скоро да е готова да опитоми следващия нерфорд. А после идва ред и на големия черен дракон!

Непознатата вещица въздъхна угрижено и потъна в мълчание, а настъпилата тишина даде възможност на Салдемир да осмисли чутото. Все още не успяваше да свърже парченцата в завършена картина, но вече беше сигурен, че обзелата го тревога е напълно основателна. Абстрактната ѝ безформена мъгла постепенно се превръщаше в ужасяващо ясно прозрение. Животът му беше в опасност, но това се случваше често. Бяха му взели меча и той се чувстваше като гол без него, но и това не беше най-лошото. Една друга загуба, която едва сега установи, беше много по-страшна. Нямаше я ножницата, в която пазеше малко от кръвта на Алгира. Където и да се намираше момичето, без съмнение беше в беда. И имаше нужда от помощта му.

Трябваше само да се освободи от въжетата и някак да обезвреди вещицата. Магията ѝ я правеше изключително опасна, но ако се справеше с нея, мъжът едва ли щеше да окаже сериозна съпротива. А щом изтръгнеше от него местоположението на Алгира и намереше кон, щеше веднага да препусне към нея. Мечът му сигурно беше някъде наблизо, но в краен случай щеше да мине и без него.

Планът беше добър и прост и имаше само един дребен недостатък. Ръцете и краката му все още бяха вързани.

Риналу не усети промяната веднага. Докато ловуваше всичките му сетива бяха насочени към откриване и проследяване на плячката. Но още когато поемаше обратния път го изпълни топлото чувство, предизвикано от очакваната среща с Алгира. Не му беше приятно да признае дори пред себе си колко беше свикнал с ведрото докосване на лъчезарните ѝ мисли. И колко му липсваше дарбата ѝ да вдъхва собствено очарование на всеки отделен миг и да го прави различен от останалите.

Когато се върна при нея, тя още спеше и изглеждаше толкова крехка и незащитна, че той неволно настръхна и се огледа в търсене на заплаха. Днешното ѝ събуждане не беше по-различно от всяко друго. Момичето се размърда, откряна очи и недоволно се намръщи на галещите лицецо ѝ слънчеви лъчи. Вежливо бутна настрана още димящия еленски бут, който той беше оставил пред нея и извади ябълка от торбичката, която висеше на седлото.

Нищо необичайно нямаше и в начина, по който тя скочи на гърба му, преди двамата да се издигнат над малката горичка. Малко странна беше само липсата ѝ на възторжено възхищение от любимите ѝ езерни отражения. Риналу нарочно прелетя над един особено красив високопланински водопад, който се хвърляше стремглаво надолу. Искаше да ѝ достави удоволствие, но Алгира дори не го погледна. Тя не прояви интерес и към предложението му да посетят Лиргендул, макар че това винаги я радваше.

Драконът извърна глава назад и впери очи в нея, но тя не отвърна на погледа му. Беше вгълбена в себе си, изцяло потънала в мислите си. И не се усмихваше. Озадачен и объркан, Риналу я попита какво не е наред, но тя не отговори. Едва тогава той осъзна, че не беше казала нищо откакто се беше събудила. Такова дълго млчание не беше характерно за нея, освен когато му се сърдеше за нещо. Но сега нямаше за какво. Той набързо прехвърли в главата си събитията от вчерашния ден, но не откри никаква причина за странното ѝ поведение. Без надежда за успех опита да проникне в мислите ѝ, но те бяха станали още по-непроницаеми.

Тогава го заляха вълните на омразата ѝ. Тя беше толкова дълбока и изгаряща, че веднага стана и негова. Кипящата ѝ ярост заклокочи като порой, помитайки всичко по пътя си. Изпълни го и

забушува в него, търсейки откъде да изригне. Пламъците му се стовариха върху сламените колиби на някакво село, за миг превръщайки ги в огромни клади.

Ужасено тичащите насам-натам хора не му бяха направили нищо лошо, но той ги наказваше, защото такава беше волята на Алгира. Не разбираше човешките отношения и отдавна беше свикнал да се доверява на преценката на приятелката си. Щом тя мислеше, че са виновни, значи бяха. Риналу никога не беше изпитвал толкова силно единение с нея. Всяко нейно чувство, мисъл и желание отекваха в съзнанието му като негови собствени.

После общият им гняв се прехвърли върху Салдемир. Войнът подло беше прикривал истинските си намерения, преструвайки се на верен приятел. Но всъщност се беше оказал коварен предател и трябваше да умре. Драконът изгаряше от желание да го овъгли веднага щом го види, но Алгира му заповяда да ѝ го доведе жив и невредим. Явно чувстваше толкова дълбока обида и унижение, че искаше лично да си отмъсти. Е, нейната воля беше и негова, и Риналу се подчини. Остави я на избрано от нея място, където тя щеше да е в безопасност, и излетя с натежали от ярост криле. Лесно проследи войника по миризмата, много по-трудно беше да го захапне толкова леко, че да не го нарани.

Но когато се върна с плячката си изведнъж се оказа безполезен и ненужен. Щом свърши това, което Алгира искаше от него, тя напълно забрави за съществуването му. След като толкова дълго беше делила съзнанието си с неговото, след като го беше допускала до най-съкровенията си мечти и копнежи, сега дори не го забелязваше. Беше заета с какви ли не неща и всички те бяха по-важни от него. Той вече не ѝ трябваше. И макар че му беше трудно да се примири с това, не му оставаше друго, освен да чака. Да не ѝ се пречка, да не вдига шум и да бъде колкото се може незабележим. Можеше само да се надява, че тя пак ще си спомни за него. Или поне да се утешава с мисълта, че отново ще ѝ бъде нужен за нещо.

Непроницаема черна пелена бавно и неумолимо нахлуваше в съзнанието му, изпълваше го и го задушаваше. Постепенно ставаше все по-плътна и се спускаше все по-навътре. Той се губеше в нея, потъваше и се разтваряше. Вихрушката от крилете му не можеше да я разпръсне, яростта на огъня му беше безсилна да я възпре. Вече не можеше да определи къде свършва неговата същност и започва тази на безкрайната сянка. Усещаше само как се свива все повече и повече. Отстъпваше, смаляваше се и скоро от него нямаше да оста-

не нищо, освен ненаситния му глад. А дори не изпитваше желание да се бори, за да запази жалките остатъци от себе си. Пък и вече не помнеше кой е. Нито какво трябваше да пази.

Усещанията на Алгира бяха прекалено илюзорни, за да са истински. Краските на заобикалящите я планини бяха твърде ярки, а дори и най-слабите ароматите проникваха през носа ѝ и опияняващо галеха небцето ѝ. В ушите ѝ като малки златни арфи звънтяха галени от пръстите на вятъра листа, надпявайки се с многогласните птичи трели. Всичките ѝ сетива бяха наситени с нежна красота и се надпреварваха да ѝ доставят удоволствие. Сякаш целият свят съществуваше с едничката цел да ѝ служи и да я прави щастлива. Тя явно сънуваше.

Но осъзнаването на този факт изобщо не ѝ попречи да се наслади на съня си. Тук и сега тя беше пълновластна господарка и всяко камъче, стръкче трева, насекомо, птица или животно беше покорно на волята ѝ. Можеше да прави каквото си иска, без да я е грижа за последиците. Да осъществи и най-дръзките си мечти, да задоволи и най-дребните си прищевки, да се поддаде и на най-съблазнителните изкушения. Чувството беше толкова възхитително и зашеметяващо, че дори само мисълта за събуждане изглеждаше като ужасен кошмар.

А най-хубавото беше, че съвестта ѝ също беше заспала и не надигаше бодливия си глас в защита на нечия чужда съдба. Защото това беше само сън и каквото и да се случеше в него, никой нямаше да пострада. Ако пожелаеше, Алгира можеше да мести планини, без да се тревожи за хората и животните, които ги населяваха. Можеше да пресушава морета и океани само за да се разходи между коралитите и нито една риба нямаше да се озове на пясъка, пляскаща безпомощно с опашка.

И тя се остави на усещането, и то я завладя. Все пак всеки имаше право на своите оскъдни мигове щастие и мнозина не биха се поколебали дори да убият, за да ги получат. Тези безценни късчета от живота бяха единственото, което го правеше поносим и му придаваше смисъл. Само заради тях си струваше да се изтърпят планини от страдания и да се изплачат реки от сълзи.

Изведнъж я осени, че трябва да сподели новооткрития си вътрешен покой с другите. Защото ако всички започнеха да мислят като нея, никой вече нямаше да воюва. Хората не биха имали при-

чина да се мразят и да изпитват вражда, ако се чувстват като частици от един и същ организъм. Тя трябваше само да ги обедини около собственото си разбиране за добро, правилно и справедливо. Да намери начин веднъж завинаги да изкорени егоизма и индивидуализма им и да ги превърне в покорни на волята ѝ мравки.

Стори ѝ се напълно логично да изпробва идеята върху един от двата извисяващи се недалече нерфолда. Каменните гиганти бяха древни, могъщи и неподатливи на външно въздействие. Ако успееше да убеди тях, щеше да се справи и с всеки друг. Пък и като вещица добре знаеше, че магията отслабва бързо на по-голямо разстояние, така че беше най-добре да се възползва от близостта на исполините.

И без сянка от съмнение, тревога или страх, тя се потопи в съзнанието на нерфолда. Обузда и усмири вълните, надиплили повърхността на безбрежния му океан. Укроти враждебността, предизвикана от грубото си нахлуване, охлади гнева и приспа недоверието му. И когато умът му стана по-гладък от огледално езеро, се гмурна в бездънните му дълбини. По-черни и по-плътни и от земните недра, те я смазваха отвсякъде. Но тя продължи да се спуска все по-надолу, закриляна от всепокоряващата сила на своята несломима воля.

Вече го беше правила веднъж и никога нямаше да забрави опустошителния световъртеж, помел и разпилял цялата ѝ същност. Наясно беше с опасността, на която се излага, и едва ли щеше да се осмели да рискува отново, ако не знаеше, че сънува. Но дори и така усещането беше и ужасно плашещо, и агонизиращо болезнено. Само за миг то изпълни съзнанието ѝ, разпротря се по цялото ѝ тяло и я лиши от неизкоренимата ѝ жажда за живот. А когато най-сетне отшумя, остави след себе си пулсираща чернота от обезсилващо отчаяние.

Алгира не покори напълно нерфолда, както и не успя напълно да го напусне. Частица от нея завинаги остана в него като проводник на волята ѝ, като посланик на мисълта ѝ и като заложник на връзката между тях. А някакво малко, мазно и многопръсто петно от съзнанието на нерфолда премина в нея и полепна като капчица кал по бузата на газещ в блато човек. И може би точно то породи смътното, но тревожно усещане, че случващото се е много по-истинско, отколкото би могъл да бъде един сън.

Неистовото ѝ желание да се събуди започна да пулсира все по-бързо и напористо – като тревожно биещо камбана, известяваща за близка беда. Интуицията ѝ на вещица, която никога не я беше

подвежда, настойчиво ѝ нашепваше, че някъде навън дебне опасност. И че подобно на крехко и капризно цвете, реалността изисква неотклонно внимание и постоянни грижи, за да не се обърка непоправимо. А истинският свят е неизмеримо по-важен и от най-красивите сънища, защото в него живеят приятелите ѝ, както и враговете, от които тя трябва да ги пази. Затова Алгира се опита да се бори с омайните обятия на съня, да разкъса лепкавите му нишки и да се измъкне от ефирния му пашкул. И почти успя да отвори очи, преди отново да се унесе.

Трескаво търсещите пръсти на Салдемир напипаха острия ръб на някакъв камък, вероятно строшен на две от конско копито. Пленилите го хора явно не си бяха направили труда да огледат наоколо, за да проверят дали няма нещо режещо. Груба и непростима грешка, каквато никой добър войник не би допуснал. Само глупава, надменна и самоуверена вещица. И все пак високомерието им до голяма степен беше оправдано, защото те бяха много могъщи и изключително опасни същества. Владееенето на магията им даваше сили, с които можеха да се разпореждат над мъртвата и дори над живата природа. Вещиците можеха да убиват с лекота, а се говореше, че някои от тях са способни и да възкресяват загиналите.

Войнът потръпна по-скоро от отвращение, отколкото от нощния студ, и здраво стисна леко назъбеното каменно острие. Започна да го търка по въжетото, което беше омотано около китките му. Не след дълго те бяха свободни и той нетърпеливо ги разтри една в друга, за да възстанови нарушеното им кръвообращение. После изплю мръсния парцал, набутан дълбоко в устата му, и се зае да реже стегнатия възел, с който бяха вързани глезените му. Отне му почти минута да го различи дотолкова, че да успее да го разкъса с едно по-силно дръпване.

С бавно и, както се надяваше, незабележимо движение примъкна един по-дебел клон към себе си. Сграбчи го вместо тояга и вече въоръжен се изправи, като се оглеждаше напрегнато в търсене на врагове. Но наоколо нямаше нито един. Видими само като неясен тъмен силует на фона на звездното небе, в далечината се издигаха руините на някаква крепост. След като ги разгледа по-обстойно, Салдемир с удивление разпозна в тях жалките останки от доскоро могъщата "Залостена врата".

Продължи да се вира в мрака и скоро усилията му бяха възнаградени от издйническите проблясвания на скрит между скалите огън. А когато запълзя към него, влачейки клона след себе си, забеляза и някакъв застанал на пост войник. Небрежно отпуснатата му стойка показваше, че не очаква нападение.

Постепенно Салдемир придоби по-ясна представа за разположението на почти пустия лагер. Четири вързани за през нощта коня вяло пощипваха оскъдните стръкове трева. Недалече от тях дълбоко спяха десетина мъже, повалени от умора като дървесни стволоче след силна буря. Копия и мечове, лъкове и колчани, щитове, брони и ризници лежах нахвърляни безразборно, сякаш собствениците им се бяха отървали от тях в първия възможен момент. Далечният край на бивака се губеше в тъмнината, но видяното дотук издаваше слаба или никаква военна подготовка. Струпаните на едно място хората бяха лесни мишени, а животните бяха оседлани и натоварени, което не им позволяваше да си починат добре.

Постовият клюмаше сънено и от време на време сепнато вдигаше глава, само за да задреме отново мигоче по-късно. Все потслабващото му внимание беше насочено към пространството извън лагера и той изобщо не очакваше нападение от вътрешността му. Затова тежкият юмручен удар в тила го завари напълно неподготвен. Мъжът рухна в безсъзнание на земята с почти блажена усмивка и твърдото намерение да си отспи поне до сутринта.

Салдемир се почувства значително по-уверен когато захвърли неудобния клон и го замени с меч на току-що поваления противник. Завърза провалилия се пазач за едно дърво, за да изглежда сякаш се е подпрял за малко на него, но продължава зорко да бди. После запуши устата му със същия парцал, който беше изплюл преди малко, и се усмихна иронично на внезапната смяна на ролите. Ето защо той никога не би изпуснал от поглед свой пленник, колкото и добре да го беше вързал.

Пътят за бягство вече беше чист, но той не можеше да си тръгне преди да е узнал къде е Алгира и какво се е случило с нея. Затова се заслуша в нощната тишина и успя отново да улови прекъснатата нишка на разговора. В гласа на мъжа се прокрадваха ясно доловими нотки на тревога.

– Сигурна ли си, че огнедишащото чудовище няма да ни нападне? Не съм страхлив човек, но близостта му не ми дава мира.

– Не се тревожете за дракона! Докато съм в главата на подарката му той му ще бъде по-кротък от пребито псе, обградено от глутница гладни вълци.

– И все пак ще съм много по-спокоен, ако я накараш да го отпрати някъде по-далече. Не бих желал да съм тук, ако дори и за миг я изпуснеш от умствената си хватка или с каквото там я държиш. Нека ти дам един малък съвет, който може да ти е от полза. Най-лесният начин да накараш някого да направи нещо за теб, е като го убедиш, че така осъществява собствените си цели. Тогава няма да ти се налага да се бориш с него и да сломяваш волята му, защото той сам ще върви накъдето искаш.

– Виж ти! – изумено възкликна вещицата. – Не подозирах, че сте чели "Пътят на водата". Там се казва, че реката винаги следва най-малкото съпротивление и ако искаш да тече в определена посока е достатъчно да направиш всички други малко по-трудни. Същото е и при животните, и дори при хората. За колкото и умни да се смятат, дори не подозират как се поддават на тази проста и стара като света уловка.

– Знам всичко измислено и написано за управляването на хората! И въпреки това стигнах до положение, при което ми се налага да работя с некадърни нищожества като теб. Останаха ми само няколко верни войника, но и те не стават за нищо...

Салдемир не продължи да слуша последвалите обиди, защото вече беше научил всичко, което го интересуваше. Разстоянието все още му пречеше да разпознае гласовете, но не беше и нужно. Грубото, властно и невъздържано поведение на мъжа, съчетано с дочутите късчета от плана му, недвусмислено показваше, че говорещият е Съветника. Той искаше от своята вещица да държи Риналу надалече, а драконът за нищо на света не би се отделил от Алгира. Това значеше, че тя е някъде наблизко, вероятно дори в самия лагер. От друга страна беше съвсем ясно, че са ѝ направили някаква магия, така че едва ли биха рискували да я оставят за дълго без надзор. Тези разсъждения отново водеха до същия извод: тя просто трябваше да е тук.

Окрилен от тази мисъл, войнът продължи да пълзи, като старателно избягваше осветените участъци. Тънкият лунен сърп и лениво пълзящите по небето облаци благосклонно се усмихваха на опитите му остане незабелязан. Той заобиколи един по-голям камък и изведнъж видя Алгира точно пред себе си. Всъщност едва не се блъсна в нея. Тя лежеше направо на земята, положена върху старо дрипаво одеяло, и беше изпаднала в дълбок унес. Изглеждаше изтощена и бледа, а дишането ѝ беше слабо, неравномерно и повърхностно. Тънката ѝ рокля изобщо не можеше да я предпази от хапещия нощен студ, от който дори добре облеченият мъж потреперва-

ше. Въпреки това кожата на ръцете и на врата ѝ не беше настръхнала, което свидетелстваше за пълно прекъсване на връзката между тялото и съзнанието ѝ. Същото показваше и безжизненият ѝ поглед, втренчил се невидящо в Салдемир, когато той разтревожено повдигна клепачите ѝ.

Салдемир и друг път беше виждал войници, попаднали в подобно състояние след силен удар по главата, и знаеше, че те така и не се събуждаха. Изглеждаха съвсем като живи, но не идваха в съзнание, бавно гаснеха и никой с нищо не можеше да им помогне. Освен може би някоя вещица. Но в момента точно тази, която беше способна да го направи, се нуждаеше от лечение. Единствената, чийто живот му бе по-скъп от неговия собствен, лежеше в безсъзнание в ръцете му и умираше.

Първо като я галеше нежно, после с все по-силни плесници, Салдемир опита да я събуди, но безуспешно. Беше готов на всичко, за да се бори за нея, макар да нямаше никаква представа как точно да го направи. В главата му трескаво се мятаха и проблясваха хиляди мисли, но изведнъж една от тях проряза мрака на обзелото го отчаяние. Като ярка светкавица, раздираща тъмнината на нощното небе. Като сигнална клада, избухнала на висок планински връх. Като факла в търбуха на погълнал го дракон.

По някакъв начин другата вещица беше използвала магията в кръвта на Алгира срещу нея. Беше създала нещо като мост между двете, през който беше проникнала в съзнанието ѝ и го държеше в плен. Така я беше подчинила на волята си и я караше да потъва все по-дълбоко в бездънните дебри на умовете на нерфолдите.

Значи колкото по-малко кръв течеше във вените на Алгира, толкова по-слаба щеше да е магията ѝ? И толкова по-лесно щеше да ѝ бъде да прекъсне връзката със своята посестрима и да се освободи от нея? Салдемир не знаеше дали е прав, нито имаше безопасен начин да провери догадката си. Но не можеше да стои безучастен и реши, че е по-добре да рискува, отколкото със сигурност да изгуби любимата си.

Ужасен дори само от мисълта за това, което му предстоеше да направи, той реши да опита нещо друго, макар и с нищожни шансове за успех. С непохватни от бързани движения изтръгна през юмрука си своята стоманена гривна, инкрустирана с небесни камъни, и понечи да я сложи на Алгира. Надяваше се силата на камъните да я защити от магията на другата вещица. Вече пъхаше тясната длан на момичето в отвора на украшението, когато осъзна, че така всъщност ще усили влиянието на непознатата. Ако искаше да го

отслаби, трябваше да направи точно обратното. Затова нежно свали изтъканата от сребърни нишки гривна от ръката на Алгира и я прибра в джоба си. После приседна до нея и зачака. Миговете течаха по-бавно и по-неохотно от разтопена стомана, но състоянието ѝ не се подобряваше. И след малко Салдемир трябваше да се примири с провала си и да направи последното, което му оставаше. Това, което всячески се бе опитал да избегне. Но единственото, което можеше да помогне.

Като проклинаше треперещите си ръце и сляпото си невежество, той измъкна кинжала от ботуша на Алгира и оголи лявата ѝ ръка до лакътя. Поколеба се за последен път, после направи тънък разрез по нежната кожа на китката ѝ и остави бликащата кръв да се стича в пясъка. Така поне можеше да е сигурен, че никой няма да успее да вземе и капка от безценната течност и да използва скритата в нея магия.

– Потърпи мъничко, мила моя... – прошепна задавено Салдемир и избърса една сълза с опакото на дланта си. – Дано така ти помагам и дано успееш да ми простиш.

Той въздъхна тежко, отметна кичур коса от застиналото като маска лице на момичето и добави:

– Надявам се съвсем скоро да отвориш очи, да скочиш на крака и ядосано да ме нахокаш за неумелия ми опит да ти помогна. После да ми се усмихнеш с твоята ведра усмивка и да ми обясниш къде съм сгрешил и какво е трябвало да направя.

Воден от натрупания през многото си битки опит, той постави палец на дясната китка на Алгира, за да проследи все по-отслабващия ѝ пулс. Когато прецени, че вече е време да спре, отряза тясна ивица плат от ръкава на роклята ѝ и превърза с нея раната. После нежно вдигна плашещо омекналото тяло на ръце и с тихи стъпки го понесе към конете.

Някаква изсъхнала съчка изпука издайнически под десния му крак и той застина неподвижно в очакване на вълна от тревожни викове и звън на метал. Но нищо не се случи и Салдемир предпазливо продължи напред. Заобиколи отдалече спящите мъже и положи Алгира на земята, за да подготви бягството.

Макар че определено беше по-подходящ от дървения клон, взетият от постовия меч не беше много добър. По ръба на отдавна непочистваното острие беше плъзнала ръжда, а самото то беше силно назъбено от многобройни удари в друга стомана. Вероятно затова погледът на Салдемир инстинктивно се плъзна по натрупаните на купчина оръжия в търсене на нещо по-добро. След миг

войнът потръпна от удивление, когато разпозна стърчащата между няколко щита дълга двуръка дръжка на ДракоПлам. Някой явно го беше получил като дял от разпределянето на заграбената плячка и изобщо не осъзнаваше ценността му.

– Ако не можете да оцените това, което имате, значи не го заслужавате! – развълнувано прошепна той и измъкна меча от купчината. Дългото острие му се усмихна с мек, но и зловещ блясък.

Зарадван от неочакваната си находка, Салдемир изведнъж осъзна, че никъде не беше видял лъка, колчана и другите вещи на Алгира. Поколеба се дали да не се върне и да потърси поне ножницата с останалата кръв на вещицата. Но прецени, че това едва ли ще е от особена полза, защото заклинанието вече беше направено. А и рискът беше прекалено голям. Ако го забележеха и се стигнеше до схватка, можеше и да не успее да измъкне дълбоко заспалото момиче от лагера. И тогава всичко друго щеше да е без значение.

Той се приближи до конете и избра един едър и видимо потпочинал. Отвърза го от забитото в земята колче и го погали по нервно пръхтящите ноздри. Скоро жребецът свикна с него и се успокои дотолкова, че му позволи да провери ремъците на седлото, юздите и шпорите. Войнът остана относително доволен от състоянието им и само ги намести и пристегна малко по-здраво. После освободи доверчиво пристъпващото животно от тежките дисаги и изсипа съдържанието им на земята. Заграбените домакински съдове, евтини дрънкулки и безполезни военни трофеи не го интересуваха и той пренебрежително ги разбута настрани. Вниманието му привлякоха две одеяла. По-здравото сгъна и постла върху седлото, за да го направи по-мекко и удобно. А по-износеното наръза на четири дълги ивици, които омота около копитата на коня.

Единствения друг багаж, който Салдемир реши да задържи, беше малка палатка. Очите му грейнаха от радост в мига, в който я видя, а намръщеното му лице за момент смекчи тревожното си изражение. Той я прибра в една торба заедно с въжетата и колчетата и я завърза зад седлото. От другите коне взе два пълни догоре меха с вода и малко храна и вече беше готов за тръгване.

Върна се за спящата Алгира и я преметна през седлото като навито на руло малко, но безценно килимче. Надяваше се, че изчезването на вещицата няма да бъде открито преди изгрев слънце, а дотогава двамата с нея вече трябваше да са на безопасно разстояние. Докато се промъкваше из лагера беше забелязал още трима пазачи, но тяхното внимание беше насочено в други посоки. Премахването на първия беше оставило достатъчно широка зона, която

никой не наблюдаваше. И точно през нея смяташе да се измъкне Салдемир.

Той улови юздите на жребеца и го поведе между дърветата, търсейки закрилата на сенките им. Освен че заглушаваха стъпките на коня, обвитите с плат копита неимоверно затрудняваха и проследяването му. По-тихи от нежните целувки на влюбени, техните звуци меко потънаха в тишината на нощта.

Седнала на ръба на висока отвесна скала, Алгира се наслаждаваше на умиротворяващата хармония на морето. Близо до брега леко наръбената синьо-зелена повърхност беше съвсем прозрачна и разкриваше пясъчните дюни на дъното. Между кафявите водорасли лениво пълзяха раци и игриво се стрелкаха сребристи рибки. Снежноробелите гребени на вълните, разперени като гигантски ветрила, постепенно се смаляваха, оредяваха и накрая съвсем се губеха в далечината. Натам се беше запътило и залязващото слънце, чиито топли лъчи създаваха едва забележима мараня на хоризонта.

В идиличната картина липсваха само чайки и Алгира побърза да ги добави. Нетърпеливите им крясъци в миг прогониха самотата ѝ, но след малко отсъствието на хора започна да става все по-осезаемо и непоносимо. Вещицата не обичаше да ги призовава в сънищата си, защото бяха твърде сложни и моделирането им никога не ѝ се удаваше напълно. А всяка фалшива усмивка, пресилен жест или казана не на място дума само усилваха усещането, че си говори с призраци, вместо с живи същества. Дали не беше дошло време да се събуди и да прекара известно време в истинския свят?

Изведнъж лъчезарното небе причерня. Изпъкнал още по-ярко на тъмния му фон, дискът на слънцето започна да почервенява и по златистата му повърхност потече струйка кръв. Когато стигна до долния край, тя започна да набъбва, образувайки все по-наедряваща капка. Постепенно гъстата пурпурна течност всмука в себе си цялата светлина, откъсна се и полетя надолу. Последваха я и други и скоро от избледняващото слънце потече кървав дъжд. Пороят неистово шибаше водната повърхност и тя се назъби и закипя. Нивото ѝ започна да се надига като лава в кратера на изригващ вулкан. Огромни разпенени вълни биеха в брега и откъртваха от него цели скали, които тежко се свличаха в морето и вдигаха нови вълни.

След секунди бушуващата стихия напълно заля сушата. Потопът прииждаше неудържимо. Алгира се опитваше да изплува, но океанът от кръв я помете и запряма в смазващите си прегръдки. Давеща се в кошмарно бълнуване, изтощена и отчаяна, изгубила представа за горе и долу, неспособна да си поеме дъх, тя усети как тялото ѝ започва да се разпада. С последни усилия размаха ръце и крака. Отвори уста да извика. И се събуди.

Беше студено, тъмно и влажно. Главата ѝ тежеше като скала, а челото ѝ сякаш беше стегнато с дебели стоманени обръчи. Изобщо не усещаше останалата част от тялото си. Опита се да напрегне мускулите на ръцете и краката си, ако още ги имаше, и след малко усилията ѝ бяха възнаградени с появата на тъпа болка. Отначало само я боцкаше с борови иглички като при изтръпване, но после постепенно стана остра и пронизваща. Сякаш някакъв гигантски дракон я беше дъвкал дълго и упорито, преди накрая да я изплюе, защото се е оказала твърде жилава за вкуса му.

Устата ѝ беше пресъхнала и като че ли беше пълна с пясък. Алгира с мъка раздвижи твърдия си грапав език и се опита да преглътне. Едва тогава усети колко е жадна. И гладна. И изтощена. Някак успя да открехне непослушните си клепахи и видя над себе си угриженото лице на Салдемир.

– Хей, я виж кой най-после благоволи да се събуди! – поздравя я привидно безгрижно войнът, но преструвките не бяха силната му страна.

– Колко... дълго... съм спала? – изменен до неузнаваемост прохриптя гласът на Алгира.

– О, не е чак толкова много! – опита се да я успокои Салдемир. – Само един ден и две нощи. Без да броим времето преди да те намеря, което вече не знам колко е било – смутено добави той.

Тънкият плат на стените трептеше под напора на студения вятър, а ниският таван на палатката сякаш едва удържаше тежестта на черното небе. Мъничкият оазис на спокойствието можеше всеки миг да се отскубне и да полети като хвърчило, изоставяйки двамата си обитатели на милостта на нощта. Светът беше завладян от леден мрак и сковаваща тревога, които само бледорозовият сърп на зората можеше да прогони. Но утрото беше още далече.

Войнът се пресегна за един полупразен мех, изля малко вода в огромната си шепа и изми лицето на лежащото момиче. Явно не го правеше за първи път, което обясняваше усещането ѝ за влага, докато се събуждаше. Той внимателно прекара ръка под раменете

й, за да я подкрепи, и й помогна да отпие няколко глътки. Но после пресече в зародиш немощния й опит да се надигне.

– Лежи си, не ставай! Твърде изтощена си да говориш, а сигурно дори и да четеш мисли, макар че съм си свалил гривната, в случай че пожелаеш. Просто си почивай, а аз ще ти разкажа всичко, което знам. Двамата с ВихроГрив яздехме към Нубеслир, когато драконът ти се появи изневиделица като светкавица в ясен летен ден. Грабна ме направо от седлото и ме отнесе някъде, където ме удариха по главата и ме вързаха. По-късно успях да се освободя и да те открия, но ти беше в безсъзнание. Нашият стар приятел – Съветникът, с изнудване беше принудил някаква вещица да те омагьоса. Открехнах клепачите ти и надникнах в омайните ти очи, но теб те нямаше там. Топлото сияние на зениците ти беше замръзнало в бездушни късчета лед и много се уплаших. Трябваше да те освободя от заклинанието и реших да ти сложа и моята гривна, за да те пазят вградените в нея небесни камъни.

Алгира го погледна с широко отворени от ужас очи, а юмруците й се свиха конвулсивно в очакване всеки миг съзнанието й отново да бъде завладяно.

– Спокойно, не го направих! – усмихна се добродушно Салдемир. – Навреме си спомних, че при вас, вещиците, небесните камъни действат обратно и усилват връзката ви с магията, вместо да ви защитават от нея. А аз исках да прекъсна или поне да отслабя влиянието на твоята посестрима върху теб. Така че вместо да ти дам моята гривна, ти взех твоята. Надявах се, че щом останеш без нея, ще успееш да освободиш съзнанието си и да се събудиш. Но както сигурно се досещаш, това не се случи. И не ми остана друг избор, освен да те порежа, за да загубиш малко кръв, а с нея – и част от магията си. Защото предположих, че колкото е по-слаба тя, толкова по-трудно ще е да я обърнат срещу теб. Поне при оръжията е така.

Стресната от думите на Салдемир, Алгира опипа лявата си китка и когато не намери там гривната си, протегна умолително ръка към него. Отпадналият й жест беше толкова отчаян и безпомощен, че войнът побърза да я успокои. Той измъкна изящния накит с вплетените в него небесни камъчета и й го показа.

– Искаш да ти я върна? А сигурна ли си, че е безопасно? Не знам дали съм те отвел достатъчно далече от онази вещица, нито кога заклинанието й ще започне да губи силата си.

Настойчивият поглед на Алгира не успя напълно да потисне опасенията на Салдемир, но той все пак кимна и й подаде мъничко-

то украшение. А когато тя го плъзна обратно на китката си, накитът се озари от бледо синьо сияние и огря измъченото ѝ лице с игриво танцуващи отблясъци. Момичето го поглади с несъзнателно движение, което винаги ѝ действаше успокояващо, и го притисна към гърдите си с измъчена, но щастлива усмивка. Прокашля се леко, за да прочисти пресъхналото си гърло, надигна се на лакти и се опита да обясни:

– Заклинанието ѝ ще действа докато тя е жива. Силата му намалява с разстоянието, както и с отслабването на магията ми, но нищо не може да го спре!

– "Докато тя е жива"? – хвана се за думите ѝ Салдемир и десницата му с мълниеносно движение се стрелна към дръжката на меча. – Е, в такъв случай много скоро няма да е! Пренебрегнала е призиванието си, предоставила е уменията си в служба на Злото и заслужава да умре!

– Не бива, не можеш! – погледна го ужасено Алгира. – Никога няма да приема такава цена за спасението си. Знаеш ли колко рядко се среща магията и колко важна е тя за всички живи същества? За самия Живот! Затова не мога да допусна заради мен да загине дори и една вещица. Обещай ми да не я убиваш!

– Е, добре, няма... – неуверено промърмори Салдемир и пръстите му отпуснаха малко смъртоносната си хватка. После изведнъж челото му се разведри от осенилата го мисъл.

– Но няма да е моя вината, ако някое дърво случайно падне върху нея. А може и да я завлече разпенен бързей или пък да я затрупа снежна лавина или каменно свлачище. Планините са пълни с опасности, както добре знаеш...

– Точно твоя ще бъде, независимо дали си я убил собствено ръчно, или просто не си я спасил! – укори го Алгира за скритата в думите му заплаха. Очите ѝ гледаха все по-обезсърчено, а задавеният ѝ глас пропадеше и се сричаше като неоперено още пиленце по време на първия му полет.

– През целия си съзнателен живот най-много съм се страхувала да не злоупотребя със силата си. Винаги ме е ужасявала мисълта, че някой ден може да изгубя контрол над магията и неволно да нараня някого. Или пък още по-лошо – да започна да раздавам свое собствено правосъдие, водена от личните си преценки и пристрастия. Но и в най-страшните си кошмари не съм си представяла, че може да стана безволева играчка в ръцете на злодей като Съветника. И въпреки всичко не мразя вещицата, която ми причини това, и не желая смъртта ѝ. Обвинявам себе си, че съм го допусна-

ла, но не и нея. От сърце те моля и ти да ѝ простиш и да не я преследваш!

Салдемир я погледна смаяно, кимна смутено и я погали по раменете в опит да я ободри:

– Не се укорявай, че са искали да се възползват от силите ти. Такава е неизбежната участ на всеки, способен да влияе на хода на историята. Винаги се намират подли, безскрупулни и властни негодници, желаещи да си послужат с уменията му за постигане на мръсните си цели. Затова помни, че ти си тази, която владее магията, и само ти решаващ какво ще правиш с нея.

Вдаден изцяло в усилията да повдигне духа на Алгира, Салдемир осъзна грешката си едва когато го прониза болката, избухнала в очите ѝ. Той я пусна и се отдръпна назад, трескаво търсейки начин да върне последните си думи.

– Именно този избор ми беше отнет... – неутешимо изхлипатя.

Устата на посърналия войн се отвори и затвори няколко пъти, без да издаде звук. Накрая намери някакво неубедително извинение:

– Исках да кажа, че... ти не си виновна за...

Но така едва ли щеше да я утеши, затова спря, пое си дълбоко дъх и събра смелост да попита направо:

– А как изобщо онази вещица е успяла да те омагьоса? Какво ти е направила и няма ли някакъв начин да развалиш заклинанието ѝ?

Гласът на Алгира изведнъж стана толкова равен и безизразен, сякаш искаше да прикрие не само собственото ѝ огорчение, а цялото страдание на света.

– Сигурно е капнала малко от кръвта ми в очите и ушите си, за да може да вижда и чува през тях същото, което и аз. После е погълнала останалото количество, за да влезе в главата ми и да овладее мислите и чувствата ми. Така е свързала ума си с моя и ме е направила робиня на волята си. Превърнала ме е в празна бездушна черупка, в която да помести собствената си омраза и жажда за смърт. Къщувала е в съзнанието ми като в собствената си кухня. Възползвала се е от най-доброто в мен, за да ме накара да направя най-лошото, което едно живо същество може да причини на друго. Да отнеме свободната му воля.

Салдемир следеше пропитото с мъка обяснение с нарастващо недоумение:

– Но щом е толкова лесно да се омагьоса вещица, защо са чакали досега? Многократно си била ранявана в битки, пък и веднъж месечно губиш кръв като всяка друга жена. Не разбирам какво им е пречело да те издебнат и да си вземат малко? И защо не са източили направо от теб колкото кръв им е трябвало, след като вече си била в ръцете им, вместо да ме отвличат заради тази, която ми даде?

– Не разбираш, защото си войник и за теб кръвта е просто червена течност с метален вкус, която тече в телата ни. Интересува те само, че умираме, ако загубим малко повече от нея. Знаеш как да я проливаш, но не правиш разлика между начините, по които го правиш.

– Е, владеея и няколко способа за напълно безкръвно убиване – самодоволно възрази Салдемир, но вдигнатият пръст и гневните пламъчета в очите на Алгира в миг го накараха да млъкне.

– Ако беше вещица щеше да знаеш, че магията живее в кръвта ни и се подчинява на волята ни, но само докато е вътре в нас. Взета насила, тя губи връзка с господарката си и умира. Но дарена доброволно запазва надеждата, че може отново да се върне при своята вещица и не спира да я вика и търси. Точно тази привързаност дава възможност да се покори съзнанието на всяка проявила опасно доверие жена.

– Значи затова се порязва сама, когато ми даде от кръвта си, за да поведе нерфордите. Ако те бях порязал аз... – започна да проумява думите ѝ Салдемир.

– ...нямаше да има никаква разлика! – поклати глава Алгира. – Според мен каменните исполини не се интересуват толкова от самите вещици, колкото от магията в нас. И заради нея се стремят да ни опазят живи. Но дори и тя е важна за тях единствено като начин да се откриват един друг. Тъй като могат да я подушат отдалече, всяка форма на магия ги привлича като фар, около който се надяват да намерят още от своя вид.

– А как вещицата на Съветника е разбрала, че нося със себе си дарена от теб кръв? Бях много внимателен и на никого не съм казал и думичка.

– Вероятно по същия начин, по който е научила, че капнах малко върху зъбите на шайгунарка. Сигурно е направила магия за следене на някой орел или друга далекогледа птица и ни е наблюдавала през очите ѝ. Първо се е възползвала от желанието ми да помогна на твоите два нерфорда да се намерят. Като благодарност за техния, макар и неволен принос в победата ни реших да им оста-

вя няколко капки от кръвта си. Но вещицата явно ме е видяла и я е събрала. Само така би могла да завладее съзнанието ми. И когато тази кръв се е оказала недостатъчно, тя си е спомнила как нерфолдите са те следвали. Тъй като си мъж и не би могъл да бъдеш вещица, е било очевидно какво носиш. Така че след като ми е внушила, че искам Риналу да ме отведе при нея и Съветника, ме е накарала да го изпратя след теб. А от него не можеш нито да се скриеш, нито да избягаш. Аз съм виновна за всичко! Защото позволих да обърнат добрите ми намерения срещу мен! Срещу теб, срещу Риналу и срещу кой знае още колко хора...

Дочула името си, една ужасяващо зъбата глава се провря през отвора на малката палатка, в миг изпълвайки целия ѝ обем. Завъртя се наоколо в търсене на Алгира, но челюстите ѝ бяха толкова дълги, че очите на хищника останаха отвън. Усърдно душещите му ноздри запулсираха още по-бързо когато се озоваха над лежащото момиче. А то протегна ръка и ги погали успокояващо.

– Ха, намерил ни е, драконът му с дракон! – зарадва се Салдемир и отгърна по-широко полата на палатката, за да може Риналу да види, че приятелката му е добре. – Сигурен бях, че проследяването на миризмата ти изобщо няма да го затрудни.

– А защо е трябвало да ни търси? – учуди се Алгира. И без да дочака отговора на смутено замлъкналия войн най-безцеремонно се пресегна към съзнанието му.

– Оставил си го съвсем сам! – възмути се тя. – Спасил си мен, а него си изоставил?

– Хей, това е огромен дракон, а не дребно украшение! – опита да се оправдае Салдемир, като всячески избягваше гневния поглед на момичето. – Не мога просто да го пхна в джоба си, както направих с гривната ти. Пък и не го видях в лагера и нямах никаква представа къде е бил. Да не говорим, че е достатъчно голям и силен и може и сам да се грижи за себе си.

– Добре, разбрах, не си виновен! – омекна малко вещицата, но очите ѝ все още мяхаха мълнии. Бушуващата в тях буря не стихна, само се скри зад притворените ѝ клепачи, които я откъснаха от света, докато тя сплиташе съзнанието си с това на дракона.

– Спокойно, добре е! – каза след малко Алгира без да отваря очи. – Бил е в покрайнините на лагера и те е видял да си тръгваш с мен. Искал е да те убие, защото съм му била внушила, че си предател и трябва да те мрази. Но не ни е последвал, защото последното, което съм му заповядала, е било да чака и да не мърда от мястото си. Другата вещица ме е накарала да покоря съзнанието му и тъй

като вече е владеела моето, чрез него е подчинила и Риналу на волята си. Но когато двамата с теб сме се отдалечили, влиянието ми е отслабнало и той се е освободил от умствената ми хватка. Веднага щом се опомнил е излетял, проследил е миризмата ми и ни е намерил тук.

Въпреки почти равнодушното им звучене, думите на Алгира бяха пълни със срам, горчивина и разкаяние. Салдемир не знаеше какво да направи, за да я утеши, затова просто я накара да яде и да пие вода. После използва цялата си сила, за да избути навън главата на Риналу, която заплашваше да изскубне палатката от колчетата. Драконът отстъпи едва когато осъзна, че пречи на война да се погрижи за изтощеното момиче. Сумтейки недоволен, той се повъртя наоколо за ужас на завързания недалече кон, преди накрая да разпери криле и да отлети на лов.

– През последните дни преживя много, а загуби и доста кръв, така че сега трябва да спиш и да си почиваш, за да се оправииш по-бързо – заяви Салдемир с наставнически тон и зави Алгира чак до брадичката.

– Не смея да заспя, защото вещицата на Хаймдес може пак да ме намери. И тогава кой знае какво ще ме накара да направя.

– Не се тревожи за това. Аз ще съм до теб и ще бдя над сънищата ти. Ако видя, че сънуваш кошмари, веднага ще те събудя. В краен случай мога пак да те порежа – с окуражаваща усмивка кимна Салдемир към малкия белег на китката ѝ.

Алгира се отпусна покорно и заспа почти веднага, но сънят ѝ не беше спокоен. Ръцете ѝ потрепваха, краката ѝ се свиваха и ритаха, а от време на време цялото ѝ тяло се разтърсваше от ситни спазми. Очите ѝ не спираха да се движат под плътно стиснатите клепачи, а понякога на челото ѝ избиваха фини капчици пот. Салдемир можеше само да чака, да попива влагата от лицето ѝ и да намества непослушно вълнуващото се одеяло.

След няколко часа тя се събуди, хапна малко и отново се унесе. Вече оставаше неподвижна за по-дълго време и като че ли лека-полека преборваше треската. Понякога мърмореше нещо в просъница и сгърчваше пръсти като орлови нокти, но напрегнатите черти на лицето ѝ постепенно се отпуснаха и омекваха. Дишаше все по-равномерно и изведнъж се размърда, пое дълбоко дъх и отвори очи.

Салдемир ѝ помогна да седне и след като се разсъни, Алгира се нахвърли върху остатъците от храната като прегладнял дракон. Почти не дъвчеше и спираше само за миг, за да преглътне с вода

някоя по-едра хапка. Възстановеният ѝ апетит зарадва война, но и го разтревожи малко, когато тя попита:

– Има ли още? Мисля, че мога да погълна цял нерфорд!

– Вие с Риналу само за ядене ли мислите? Да се чуди човек от кого да се пази по-напред – изпъшка с престорено недоволство Салдемир и отиде да провери какво е останало в дисагите на коня. Върна се с парче печено месо и предпазливо го протегна към момичето.

– В момента трябва да се страхуваш само от мен! – на шега захапа ръката му Алгира. – Риналу дебне някаква голяма мечка, която се е скрила дълбоко в пещерата си. Казва, че нямало да мръдне оттам, докато не я докопа.

– Дали миризмата на един уплашен кон и ужасения му ездач няма да я измъкне от леговището? – с крива усмивка попита Салдемир. – По-безопасно е да съм примамка, отколкото плячка.

– Риналу не обича да му помагат! – напълно сериозно отвърна вещицата и впи зъби в месото. – Особено пък в лова.

Постепенно тя възвръщаше силите си. Очите ѝ грейнаха жизнерадостно, бузите ѝ поруменяха, а гласът ѝ укрепна и звучеше все по-ведро. Избута одеялото от себе си и приседна, почти докосвайки наклонения таван на палатката с глава. Разкърши кръст и рамене, за да прогони сковаността от тялото си, после приглади роклята си и се зае да реши дългата си, разчорлена от премеждията коса.

Салдемир следеше всяко нейно движение с нарастващо облекчение. Като избра подходящ според него момент, той зададе въпроса, който го тревожеше:

– Реши ли вече какво ще правиш с онази вещица? Защото щом не ми позволяваш да я убия, ще трябва да я отбягваш до края на живота си. А това ще е трудно, ако не знаеш къде е. Така че ще е най-добре да я затворим някъде далече, където никога няма да отидеш. Затова си мислех, че може да накараш Риналу да я отнесе на острова на еднорозите? Така хем ще я оставиш жива, хем няма да рискуваш пак да попаднеш под влиянието ѝ.

Алгира го погледна удивено:

– Виждам, че доста си разсъждавал по въпроса. Идеята ти никак не е лоша и има само два дребни недостатъка. Първо, не знаем дали Съветникът не разполага с още от кръвта ми? Защото ако е така, ще трябва само да си намери друга вещица, която владее магията на покоряването, и всичко ще започне отначало. И второ, което е дори по-лошо, ти предлагаш винаги да разделя една май-

ка от детето ѝ. Въпреки че така ще запазя живота ѝ, това би било толкова жестоко, колкото и да я убия със собствените си ръце.

Салдемир слушаше думите на момичето с все по-навъсено изражение. Накрая се почеса недоволно по веждите и понечи да каже нещо, но така ѝ не се реши. Неловкото мълчание се проточи, преди да бъде нарушено от Алгира:

– Има един начин, но няма да ти хареса. Нито пък на него – кимна тя към стената на палатката, зад която приглушеното свистене на огромни криле възвести завръщането на Риналу. – Което е неприятно, защото за да успея, ще ми трябва помощта и на двама ви.

– Много ли е опасно? – предпазливо попита войнът.

Алгира го погледна толкова унесено и разсеяно, че Салдемир не разбра дали му обяснява или просто разсъждава на глас:

– Вещицата е подчинила съзнанието ми като е използвала непреодолимото желание на моята дарена кръв да се върне при мен. Единственият начин да разваля заклинанието е като лиша тази кръв от дом, за който да копнее. Само така мога да прекъсна връзката между нея и тази, която тече във вените ми. Трябва да променя своята кръв, за да стане различна от онази, с която враговете ми са се сдобили.

– Това изобщо възможно ли е?

Блуждаещият поглед на момичето се проясни и стана твърд и решителен:

– Да, макар че няма да е лесно. Кръвта ми трябва да закипи, за да се прероди от силата на магията в нея. А това може да стане само в драконов пламък. Същият, който закали стоманата на мечата ти!

– Но това ще те убие на мига! – ужаси се войнът. – Никой не може да оживее в такава изпепеляваща жегга.

– Драконите могат, защото носят огъня в себе си и той е част от същността им. Вещиците пък владеят магията, която е не толкова могъща.

– Значи ще се предпазиш от пламъците със защитна магия? Тогава сигурно няма да е толкова опасно.

– За съжаление не бива да го правя – попари надеждите на приятеля си Алгира. – Трябва да поема пълната сила на огъня, ако искам той да възпламени кръвта ми.

Салдемир знаеше, че е безсмислено да спори. По-лесно би могъл да победи цяла армия с голи ръце, да премести планина или да пресуши океан. Но не и да накара Алгира да се откаже от нещо,

което си е наумила. Познаваше едно-единствено същество, способно да я спре. Стиснал безсилно юмруци, той се вкопчи като удавник в спасителната мисъл.

– Надявам се, че знаеш какво правиш. Затова ще ти помогна, но при условие, че успееш да убедиш дракона си. Той те познава по-добре от мен, а и ти се вслушваш в мислите му повече, отколкото в моите думи. Така че ако и на него не позволиш да те вразуми, ще направя каквото искаш. Макар че не разбирам за какво съм ти аз?

– Докато ме поглъщат пламъците на Риналу, ще съм напълно беззащитна и ще трябва някой да ме пази. Душите на всички вещици, изгорени някога на клада, ще се съберат тук и ще се сбият за мен. Ще се опитат да влязат в тялото ми и да ме завладеят. Те от векове чакат възможност да си отмъстят за проявената към тях жестокост и няма да пропуснат този шанс.

Салдемир я изгледа озадачено и мимолетно изгрялата по лицето му надежда помръкна като скрита от буреносни облаци луна:

– Но как бих могъл да им попреча? Не разбирам как действа магията и нямам никакви умения. Не владее нищо друго, освен мечата си.

– Убитите вещици се страхуват от пламъците, които са овъглили телата им, и от стоманата, с която са ги оковали и са сломили духа им. А ДракоПлам е изкован от сблъсъка между огъня и метала и ги е обединил в себе си. Той вероятно е единственото оръжие на света, способно да възпре блуждаещите в мрака души.

– А какво ще стане, ако се проваля? Ако не успея да ги отблъсна и не те опазя?

– Щом най-могъщата от тях надделее, ще подчини душата ми на своята воля и ще я поквари с омразата си. И тогава ще ме накара да тръгна на унищожителен поход срещу хората, впрягайки в него цялата ми магия. Ако това се случи, ще трябва веднага да ме убиеш. В никакъв случай не бива да ми позволяваш да възседна Риналу, защото той изобщо няма да разбере, че това вече не съм аз! Ще направи всичко, което поискам от него, и нищо няма да може да ни спре. Добре знаеш на какво е способен съюзът между магията и пламъците и не бива да допускаш да попадне в лоши ръце!

– Ами ако те завладее някоя добра вещица? – опита да прикрие тревогата си с шега Салдемир. – Може да се окаже дори по-добра от теб?

Алгира се усмихна тъжно и отвърна напълно сериозно:

– Някоя добра вещица не би опитала да завладее чуждо тяло. Още повече пък – на своя посестрима. И определено не би използвала магията ѝ против нея самата.

Войнът ужасено отстъпи назад и повлече цялата палатка след себе си, заплашвайки да я изтръгне от колчетата.

– Не искай това от мен! Дори само мисълта, че може да ти се случи нещо лошо, ме стиска за гърлото и сковаваш ръката ми. Никога не бих могъл да те нараня...

– Но може да се наложи и тогава е най-добре да го направиш ти. Само на теб се доверявам и само теб бих допуснала достатъчно близо. Ако душата ми бъде обладана, волята ми подчинена, а разумът ми замъглен, не бих могла да справя сама. А не мога да помоля Риналу, защото той не би разбрал...

– Значи предпочиташ да убия теб – загриженото за другите момиче и най-милият и състрадателен човек, когото познавам, вместо жестоката и зла вещица? Да понижи в сърцето единствената, която пробужда доброто в кръвожадния дракон, вместо онази, която го използва за лично отмъщение? Забраняваш ми да отнема живота на някаква напълно непозната и искаш да рискуваш своя собствен?

– Да, защото не мога да обрека на смърт друго човешко същество – до болка стисна юмруци Алгира. – Не искам никой да умира и мисля, че намерих начин да го постигна. Хиляди пъти бих предпочела да подложя себе си на изпитание, което се надявам, че ще успее да издържа. Но ако не се получи, ако нещо се обърка, предпочитам да жертвам своя живот, вместо да наказвам някой друг заради собственото си неумение. И ако ме обичаш поне малко, ще приемеш избора ми.

Салдемир изпъшка, но кимна примирено и се отдръпна от пътя ѝ. Алгира изпъзля от палатката и се изправи, закривайки с ръка лицето си от ярката слънчева светлина. Когато разширените ѝ от престоя в полумрака зеници се приспособиха към ослепителното сияние на деня, тя се приближи към нетърпеливо драскащия с нокти Риналу. Мислите ѝ бяха топли, ласкави и приветливи.

– Толкова се радвам да те видя! Ти си като късче чисто синьо небе, проблясващо за първи път между черните облачни криле на яростно бушуваща буря.

Драконът не отговори веднага, зает да се върти около нея и внимателно да я оглежда от всички страни. Щом приключи с проверката, той се взря в момичето с тревожен немигащ поглед:

– Добре ли си? Защо толкова дълго не се събуждаше?

– Да, нищо ми няма, макар че все още се чувствам малко изтощена – отговорът на Алгира беше прекалено напрегнат, за да внуши желаното от нея успокоение. Тя опита да смени темата, задавайки колкото се може по-невинен въпрос.

– Какво се случи с мечката, която каза, че дебнеш?

Риналу гордо разпери криле, проточи шия към вещицата и я изгледа с високо вирната глава.

– Сграбчих я в мига, в който напусна бърлогата си, за да преследва един елен. Самият аз исках да го изям, но добрият ловец е търпелив и знае, че понякога трябва да устои на изкушението на малката плячка, за да улови по-голяма.

Не без известно съжаление той осъзна, че мислите му звучат прекалено хвалебствено и смутено отстъпи назад. Рязкото му движение разлюля лъка, колчана и бавнопада, които Алгира беше вързала за седлото, преди да слезе от него. В този момент Салдемир измъкна едрото си тяло през тесния отвор на палатката, привличайки вниманието на дракона към себе си.

– Все още ли го мразим и желаем смъртта му? – посочи Риналу към изправящия се мъж, като едва сдържаше зараждащите се в гърлото си пламъци. – Щях веднага да го накажа за предателството му, но той се грижеше за теб, докато ти беше дълбоко заспала, и реших временно да го оставя жив. Тогава ни беше полезен, но сега лесно мога да поправа грешката си?

– Не! – ужасено възкликна Алгира. – В никакъв случай не искам да го убиваш! Той никога не е преставал да бъде най-добрият ми и верен приятел. Грешната преценка беше моя и те моля да ми простиш. Бях попаднала под въздействието на една вещица, която ми нареждаше какво да правя и какви чувства да изпитвам. Тя поиска от мен да мразя Салдемир и да прехвърля тази омраза и в твоето съзнание. Заради нея те накарах да изпепелиш селото, дало подслон на убийците на мъжа ѝ. Аз ѝ позволих да...

Изпълнените с подозрение очи на дракона сновяха между Салдемир и Алгира, преди накрая да припламнат доверчиво и да се спрат върху момичето:

– Това ли беше този ужасен сън, от който толкова дълго не се събуждаше? Изглеждаше толкова истински, че не можех да разбера къде свършва той и започва реалността. Но как успя да го прехвърлиш и на мен? Нарочно ли го направи или беше толкова запленена от него, че не се стърпя да го споделиш?

Алгира виновно сведе глава, неспособна да срещне погледа на Риналу.

– За съжаление двамата с теб не сме сънували. Всичко се е случило в действителност и трябва да ми помогнеш да предотвратя възможността да се повтори.

– Значи не е трябвало да изгарям всичките тези хора? Защото никак, ама никак не ми хареса да ги убивам, без да са ми направили нищо лошо. Нито пък да преследвам Салдемир като най-обикновена плячка. Защо ме накара да направя тези ужасни неща?

Момичето се сви под укорителния поглед на дракона като нежно цвете, попаднало в пламъците на вилнеещ горски пожар.

– Но аз не съм искала нищо от това! Изобщо не осъзнавах какво се случва, нито че събитията са следствие от собствените ми мисли и желания. И дори не подозирах, че те всъщност са чужди заповеди, отвратителни, зловещи и ужасни. Че някой използва моята магия срещу мен и приятелите ми, и още по-лошо – срещу напълно невинни хора. Ако Салдемир не беше успял да ме събуди, щях все още да съм затворничка на този кошмар. Но макар че за момента възвърнах свободната си воля, продължавам да съм в плен на заклинанието. То ме владее чрез магията в кръвта ми и е въпрос само на време и разстояние, преди отново да ме подчини. Единствено пламъците ти могат окончателно да ме освободят от него.

Отначало Риналу не бе обърнал внимание на неясния зов за помощ на Алгира, но сега молбата ѝ добиваше съвсем конкретен и плашещ вид. Когато разбра какво се иска от него, той изрева дълбоко и гръмогласно, възмутено въртейки глава. Изправи се на задните си крака и размахна криле като огромна небесносиня пеперуда. Въздушната струя се стовари върху Салдемир и Алгира със силата на ураган и ги издуха назад. Борейки се с напора ѝ, те се приведоха към земята и се хванаха ръка за ръка в опит да се задържат прави.

– Май и той не е във възторг от плана ти – не съдържа войнът мрачния си сарказъм.

Заета да оправя роклята и косата си след внезапно утихналата вихрушка, момичето се усмихна уморено:

– Остави убеждаването му на Говорещата с дракони. А ти направи добре ДракоПлам, защото не след дълго ще ти потрябва. Много скоро и двамата ще се нуждаем от закаленото му в огън острие. И не забравяй да си сложиш гривната!

После Алгира насочи мислите си към Риналу. Ласкави, топли и умиротворяващи, те потекоха между съзнанията им като животворен пролетен поток.

– Разбирам, че си уплашен. И мен ме е страх, и то дори повече от теб. Но трябва да ме изгориш, иначе следващия път, когато заспя, лошата вещица може отново да влезе в сънищата ми и да ме завладее. И кой знае какво друго ще те накарам да направиш тогава? Кого още ще те принудя да нараниш или убиеш? Нито ти, нито аз сме склонни да поемем този риск и само двамата заедно можем да изкореним опасността. Веднъж, докрай и завинаги!

Донякъде успокоен и почувствал прилив на доверие, Риналу неохотно присви криле и предните му крака тупнаха на земята. Той бавно пристъпи напред и подложи трептящите си от тревога ноздри на милващите ги длани на Алгира. Съвместният им прилив на нежност ги свързваше по-силно от прегръдката на техните привично докосващи се мисли.

– Не се тревожи за мен. Аз съм силна и ще издържа топлината на пламъците, а ти ще ме спасиш. Ако успеем да го направим както трябва, искрица от огъня ти ще остане завинаги в мен и това ще ни сближи още повече.

Вещицата се отправи към центъра на широката поляна, обкръжена отвсякъде от могъщите стволоче на вековни дъбове. Дългите им клони се протягаха към небесата в несбъднат копнеж за полет, а дебелиите им корени сякаш достигаха чак до недрата на земята. Исполинските живи мостове свързваха всички кътчета на света в един-единствен безкрайно здрав възел, трептящ в ритъма на настоящето. И с древната си песен помагаша на вече застиналото минало да проправя път на неоформилото се още бъдеще.

След като хареса една голяма каменна плоча и застана върху нея, Алгира разпери широко ръце и затвори очи. Пое си дълбоко дъх и издиша бавно и на пресекулки, за да прочисти дробовете си. Повтори упражнението няколко пъти и накрая се провикна към Салдемир:

– Хайде, пригответи се. Започвам!

– Какво, сега ли? – сепна се войнът. – Защо не изчакаш няколко дни, за да укрепнеш поне малко...

– Защото нямам никакво време за губене. Колкото повече възвръщам силите си, толкова повече нараства влиянието на онази вещица върху мен. Затова е най-добре да се освободя от проклятието ѝ веднага, преди тялото ми да е възстановило кръвта, която съм изгубила след порязването. Както си се досетил и сам, докато магията в кръвта ми е слаба, съзнанието ми е по-неподатливо за чужди внушения.

Подтикван повече от тревогата си за безопасността на Алгира, отколкото от логиката в думите ѝ, Салдемир изтегли меча си от ножницата. Дългото острие на ДракоПлам проблесна заплашително на слънцето, готово да сече, пронизва и убива, за да защити безценния живот на момичето. Върхът му описа широка осмица във въздуха в търсене на врагове, но после застина неподвижно, натезало от безпомощно колебание.

– Как да спра душите на вещиците, като не мога да ги видя?
– нервно попита войнът, докато очите му шареха подозрително наоколо.

– Използвай останалите си сетива – подсказа му Алгира. – Ако ги изостриш до краен предел, ще доловиш полъха на движението и хладината, съпътстваща близостта на смъртта.

Салдемир присви рамене и се приведе напред, заемайки стабилна леко разкрячена поза. Краката му сами намериха удобни за стъпване места по земята и се плъзнаха едва доловимо към тях. С привично движение вдигна меча над главата си и позволи на рутината да прогони остатъците от нервност, тревога и съмнения. Развъртя няколко пъти дясната си китка, за да усети по-добре как успокояващата тежест на оръжието се пренася към лакътя и рамото и изпълва цялото му тяло. Напрегнатите му мускули бавно се отпуснаха и се сляха в смъртоносен съюз със закалената стомана. Беше готов за бой.

– А сега се обърни! – свенливо помоли Алгира с въртеливо движение на показалеца си.

– Защо? – недоумяващо попита Салдемир.

– Защото трябва да се съблека, а не искам да ме виждаш гола. Всичко по мен ще изгори без остатък, а аз си харесвам тези дрехи. И смятам да продължа да ги нося, ако всичко мине както трябва. Пък и нямам други.

След като изчака Салдемир да отклони поглед от нея, Алгира върза стегнато косата си, преглътна нервно и се събу боса. Съблече зелената си рокля, сгъна я грижливо и я положи до изправените ботуши. Поколеба се за миг, преди да свали и магическата гривна от китката си и да я пхне между гънките на дрехата. Накрая, вече съвсем гола и беззащитна, се отдалечи от малката купчина, образувана от единствените важни за нея предмети. Каквото и да се случеше, те поне щяха да са в безопасност.

Алгира призова ледената си магия и се обгърна с нея. Стовари я върху себе си като опустошителна лавина, замразяваща плътта ѝ. Голата ѝ кожа побеля и се покри с искряща полупрозрачна ко-

ричка. Студът проникваше все по-дълбоко в тялото ѝ и с тихо пука не го превръщаше в огромна петолъчна снежинка. Болката беше ужасна и непоносима, пареща и изгаряща, пронизваща и разкъсваща. Сякаш милиарди нажежени до бяло стрели, копия, мечове и кинжали се забиваха навсякъде по беззащитното ѝ тяло. Всяко острие я изтезаваше по-жестоко от останалите, а всички заедно бучаха, свистяха и звънтяха в неистов стремеж да удължат агонията ѝ.

Постепенно острата болка в крайниците отстъпи място на тъпа вцепенена безчувственост. Неподвижните клепащи лежаха безжизнено отпуснати върху немигащите ѝ очи, ушите ѝ не долавяха никакъв звук, ноздрите ѝ не потрепваха. Лишена от сетивата си, тя беше напълно откъсната от света. Ако изобщо беше останало нещо от него. Ако някъде там още имаше слънце, което да изгрива и да топли, да разпръсва светлина и да дарява живот. Хладното мимолетно проблясване на звездите беше единственото, което все още нарушаваше бездънната чернота на нощта. Но накрая и последните искрици надежда я предадоха и се превърнаха в късчета лед, които валяха от небето и затрупваха всичко.

Заедно с мрака и студа в нея нахлу и умиротворяващо спокойствие. Вече нямаше за какво да се бори. Нямаше причина да се съпротивлява. Нямаше нужда да продължава. Можеше просто да спре и да си почине. Беше сама, съвсем сама. Откъсната от всички, ненужна никому. Нищожна частица от вечната тъма, осмелила се да мечтае за близост и за топлина. Но вече знаеше колко безсмислен е този порив и колко измамен е този копнеж. Безкрайна, първична и всепоглъщаща празнота пропълзя в сърцето ѝ и го приласка в нежната си прегръдка.

Последният ѝ дъх увисна в съгъстващия се заскрежен въздух като тънка струйка мъгла, после се пръсна на ледени късчета звезден прах и се посипа по земята. Само след миг кръвта щеше да замръзне във вените ѝ като сковано от зимен студ поточе, а тя самата да се превърне в изящна ледена статуя. Събрала последните си сили и воля, Алгира успя да простене в съзнанието на Риналу:

– Сега! Изгори ме с най-жаркия си огън!

Драконът с ужас наблюдаваше малката снежна буря, извила се около момичето, и едва дочака самоубийствената ѝ молба. Тя беше разперила ръце като птица, готвеща се да полети, и ги протягаше в застинал порив към разтворената му паст. Риналу се отдръпна крачка назад, за да успее да я погледне и с двете си немигащи очи. После пое дълбоко дъх и издиша струя яркожълт пламък към нея.

С хищното съскане на изригваща лава огънят обгърна Алгира в жарките си обятия, изгаряйки всичко наоколо. Само за миг тревите и листата под босите ѝ крака се сгърчиха и изтляха, а във въздуха се понесоха парцали сивочерна пепел. Надигна се горещ вихрен вятър и ги завъртя все по-бързо и близо до топящото се като ледена висулка момиче. Засмуканите от фунията камъчета и вейки се устремиха нагоре като ствол на могъщо дърво, в чиято корона разцъфна тъмен буреносен облак. От жестокия сблъсък между огнената и ледената стихии се вдигна ударна вълна и прашният ѝ фронт препусна с тътен във всички посоки. После затихна в далечината.

Изпълнявайки молбата на Алгира, Салдемир ѝ беше обърнал гръб и беше свел ниско очи, а след това и съвсем ги беше затворил. Не искаше и не можеше да гледа това, което ѝ предстоеше да изтърпи. Дори само мисълта за него стискаше сърцето му по-силно от мечешка хватка и го разкъсваше по-неумолимо от зъбите на освирепял лъв. Но нямаше как да облекчи страданията, които тя сама беше решила да понесе. Можеше единствено да я пази от безплътната заплаха за ума ѝ, за която го беше предупредила. Затова той се вгълби в себе си и се съсредоточи изцяло върху поверената му задача. Притаи дъх и се заслуша в очакване на издайнически звуци от приближаването на нещо невидимо и зловещо. И едва не пропусна мига, в който нежни хладни пръсти погалиха пламналите му от тревога бузи. После вледеняващ повеи облъхна челото му, по което бяха избили фини капчици пот. Душите на изгорените вещици идваха.

– Махайте се от тук! – по-оглушително от гръмотевица изрева Салдемир. – Тя е моя и няма да ви я дам!

Без да вижда враговете си, той бясно развъртя меча около себе си. Във всеки замах влагаше цялата си сила, умение и ярост и отделните движения на ДракоПлам се сляха в плътна стоманена вихрушка. Тежкото острие разсичаше, пореше и пронизваше въздуха и летеше толкова бързо, че заприлича на блестящо полупрозрачно ветрило. Свистеше и съскаше гневно и злобно като нападаща змия, покрита със сияйни люспи. И макар че едва ли би могло да поразии прозрачните си противници, беше достатъчно опасно, за да ги спре. В ръцете на опитния воин мечът се превърна в непроницаем щит.

– Не ни пречи – прошепнаха тревите, линеещи вече под мразовитите стъпки на мъртвите.

– Дръпни се от пътя ни – тихо се рееха танцуващи снежинки.

– Не можеш да ни спреш – зашумяха капещите от дърветата сухи зимни листа.

– Тя не е достойна за твоята саможертва – виеше между клоните леденият вятър.

– Смъртта ти няма да я защити – набиращата сила вихрушка се опитваше да изтръгне мечата от ръцете на Салдемир.

Той още по-силно стисна клепачи и обви пръсти около држката на ДракоПлам. Нещо като влажна, лепкава и почти неосезаема мъгла се мъчеше да се промъкне покрай него. Хладните струи се виеха в съгъстващия се въздух и се стелеха ниско над земята. Събираха се, преливаха една в друга, набираха мощ и пак се разделяха. Настъпваха, плисваха и се отдръпваха назад като вълните на океански прибой. Войнът все по-често усещаше леко съпротивление в движението на мечата си, сякаш разсичаше тънка рибарска мрежа. Закаленото в драконов пламък острие потрепваше и отблъскваше надигащите се нови и нови пориви на ледената виелица. Причиняваше им болка и те пищяха отвъд способността на човешкото ухо да ги чуе. Но не се отказваха. Твърде силно желяеха да се вселят в безпомощното тяло на Алгира.

С мълниеносно движение Салдемир се претърколи настрани и скочи на крака, препречвайки пътя на мразовития поток. Отегчен от краткото си бездействие, ДракоПлам отново оживя в десницата му и полетя по спиралните си пътеки. И отново запя смъртоносната си песен с ясният си звънтящ глас. Мускули и стомана се споиха в единна сплав, човек и оръжие се сляха в общо съзнание. Мислите им също се обединиха и думите на война ги изрекоха:

– Готов съм да умра за нея, защото я обичам! Но вие вече сте мъртви, а и нямате кауза, за която да се жертвате.

Осъзнали най-сетне, че не ще успеят да заобиколят Салдемир, душите на вещиците се завъртяха около него във вледеняваща хватка. Обвиха краката му и ги обездвижиха, после се издигнаха нагоре, стягайки гърдите му. Сковаха ръцете му в лепкавите си паяжини и го стиснаха за гърлото, пречейки му да диша. Войнът започваше да се уморява и движенията му ставаха все по-бавни и вяли. Обхватът им се стесняваше, а в защитата му зейваха пробойни. Той беше сам, а вещиците бяха много, десницата му натежаваше, а техните души изобщо нямаха мускули.

Не му оставаше още много, преди да рухне бездиханен на земята, когато изведнъж го обля жарка вълна и опари дясната му буза. Удивлението му го накара да открехне стиснатите си клепачи и да се огледа. Надвесена над него, раззинатата паст на Риналу се

въртеше насам-натам и бълваше огнени струи. Веднага след като беше изпълнил молбата на Алгира, хищникът му се беше притекъл на помощ, за да я защитят заедно. Изглежда някак усещаше безплатните вещици или пък очите му съумяваха да проследят хладните въздушни потоци, завихряни от полета им. Щом успя да си поеме дъх, воинът бързо проумя, че може да използва уязвимостта, която разкриваха пискливите болезнени вопли. И започна да сече и пронизва същите привидно празни места, които нападаше драконът.

Салдемир вършееше невидимите врагове с меча си, а Риналу обилно ги поливаше със своя огън. Дватама се сражаваха рамо до крило, кръстосвайки оръжие с изгарящо дихание. Яростните сблъсъци на хладната стомана с нажежените пламъци раждаха цъфтящи във въздуха рояци от ярки искри. Ослепителни като малки слънца, те изригваха в златистожълти дъги и се разпадаха на хиляди изтляващи в полета си пращинки. Над овъглената земя бавно се стелеше пепел от черни снежинки.

Ужасени от съюза между стоманата и огъня, душите на вещиците не издържаха и се разпръснаха с писклив протяжен вой. Някои опитаха да се върнат, но бяха по-малобройни и вече обезверени, така че лесно бяха отблъснати. Заедно с тях си тръгна и тягостното усещане за хлад и безнадеждност. Все още дишайки тежко, човекът и драконът си размениха доволни погледи. После с тревога се обърнаха назад и с бързи стъпки се върнаха при лежащата върху почернелите скали Алгира. Тънки струйки дим се издигаха над голото ѝ тяло, което изглеждаше почти недокоснато от огъня. Но не помръдваше.

Горещината на драконовия огън можеше да подпали и камък, но за вледенената Алгира беше като слънчев изгрев, даряващ животелна светлина и топлина. Макар че беше смъртоносен за другите, за нея носеше спасение от дълбокия мраз, сковал тялото, ума и волята ѝ. Освободи я от затвора на вечната зима, разтопи тялото ѝ и потече във вените ѝ. Като пенливо ручейче, събудено от зелените ласки на пролетта, кръвта ѝ забушува, разбунтува се и закипя. Отхвърли господството на отчаянието и мрака и се вля в могъщата река от огън, от която се ражда всяко живо същество. И в която се връща след смъртта си.

И макар че беше само нищожна брънка от веригата, свързваща всички създания, Алгира почувства собствената си значимост

и неповторимост. После я заля вълна на смирение и дълбоко преклонение пред силата и величието на огнения кръговрат на живота. Вилнеещите около нея пламъци я погълнаха и приласкаха в жарките си обятия. Огънят беше толкова неустоим и първичен, толкова величествен и всепокоряващ, че тя изпита прилив на гордост от единството си с него. Усещаше жестоко хапещите езици на ненаситния му глад, но беше готова да се пожертва, за да го нахрани с плътта си. Нямахше нищо по-важно от това той да продължи да гори вечно.

Живеещата в кръвта ѝ магия, чиста, струяща, бликаща и искряща, пое удара върху себе си. Всмука изпепеляващата мощ на пламъците и се нажежи толкова силно, че дори най-тънките алвеоли светнаха и засияха през станалата почти прозрачна кожа на Алгира. Тънката, силно разклонена мрежа от кръвоносни съдове изпъкна съвсем отчетливо като нежни бледосини жилки върху мраморна скулптура. Магията нямаше собствен разум и беше изцяло покорна на волята на вещицата, но инстинктивно и несъзнателно защити тялото ѝ. Тя не би могла да съществува извън него, а то можеше да продължи живота си и без нея. Макар че щеше да остане неутешимо осакатено и отчайващо немошно, разчитащо единствено на силата на собствените си мускули. Обикновено крехко тяло на обикновено слабо момиче.

Огънят изгаряше Алгира и отвън, и отвътре, превръщайки я цялата в пламък. Сякаш беше мъничка суха вейка, попаднала в яростен горски пожар. Волно реещо се на вятъра снежнобяло перце, отвято към клокочещото гърло на изригващ вулкан. Невинна мъченица, погълната от жарката клада на хорската ненавист. Нейните замръзнали само допреди миг крайници възвърнаха чувствителността си и избухнаха в непоносима болка. Разкъсваща и раздираща, пулсираща и пареща, пронизваща и проникваща навсякъде.

След края на драконовото издишване, продължило сякаш цяла вечност, пламъците изчезнаха. Само примиреният шепот на изстиващите скали остана да разказва за разрушителната ярост на току-що отминалата стихия. Лек повей на прохладен вятър ласкаво погали Алгира. Милостиви капчици заръмяха по нея, изпарявайки се с тихо шипене при докосването си до нажежената ѝ кожа. После силите ѝ я напуснаха. Като губещ скоростта си пумпал светът се олюля и бавно потъна в глуха тишина и сляп мрак. Възцари се беззвездна, бездънна, безкрайна и вечна нощ.

Когато Алгира дойде на себе си и отвори очи, в тях се изля цялата синева на безоблачното небе. Искрящият му лазур закриляше света под него като недостижимо далечен купол на огромна палатка. Слънцето безгрижно и щедро пръскаше златните си лъчи, без да очаква нищо в замяна. Но ослепителното му сияние се засенчваше от неясен силует. Над пробуждащото се момиче угрижено се беше надвесил Салдемир, а зад рамото му надничаха пълните с тревога очи на Риналу.

– Всичко е наред, добре съм! – прошепна Алгира с думи и с мисли. И наистина беше. Силното ѝ желание да успокои и двамата я лекуваше по-бързо и от най-могъщите билки и заклинания.

Мрачно сключените вежди на война леко се раздалечиха, отпусвайки хватката си върху лицето му.

– Дълго не се събуждаше и доста ни уплаши с Риналу. Не знам дали изобщо щеше да се завърнеш от безумното си пътуване до отвъдното, ако той не беше проронил няколко от лековитите си сълзи.

– Всъщност разчитах на силата им, но не исках да ви казвам, за да не ви тревожа. Ами ти? Виждам, че и твоите очи не са останали сухи. Но не разбирам защо, след като знаеш, че сълзите ти нямат способността да лекуват.

– Хората плачат не само за да лекуват – смотолеви неубедително Салдемир, бършейки скришом влажните си още клепащи. – Плачат също и от мъка, от тревога или дори от щастие, колкото и рядко да се случва. Понякога им влиза мушица в окото или пък ги боцва остро камъче в обувката. А понякога, много рядко, може да плачат, за да покажат на някое глупаво добиче какво трябва да направи – махна с ръка той към Риналу.

Почувствала животворен прилив на сили, Алгира понечи да се надигне на лакти. Насоченият ѝ към небето поглед се плъзна надолу по дължината на масивно блестящо острие, застинало на педа над гърлото ѝ.

– Какво е това? – в недоумение, граничецо с обвинение попита тя.

– Аз... бдях над съня ти – смутено отвърна войнът.

– Много ти благодаря, но защо с изваден меч?

– Прости ми, но само така можех да изпълня желанието ти.

Не знаех дали ще се събуди милата и добра Алгира или някоя ужасно зла вещица, която е успяла да се промъкне в теб и да овладее съзнанието ти. Не бях сигурен колко време ще имам да те убия, ако това вече не си ти. Затова смятах просто да пусна ДракоПлам върху

теб, преди посестримата ти да е покорила и мен. Защото дори и най-бързата магия не може изпревари падащ меч!

– И коя мислиш, че съм аз? – обезоръжаващо му се усмихна момичето.

Салдемир напрегнато се взря в лъчезарните светлокафяви ириса на Алгира и усети как потъва в течния пчелен мед, който ги изпълваше. Последните остатъци от недоверие изчезнаха от лицето му и той с виновно изражение вдигна ДракоПлам, за да го прибере в ножницата:

– Знам, че си ти! Беше ми достатъчно само да надникна в очите ти, за да те позная. Сияеш толкова ослепително, че чак боли да те гледа човек. Сякаш вътре в теб още горят пламъците на драконовия огън. Самото ти ведро присъствие в миг прогонва буреносните облаци и на най-мрачните ми мисли.

– Ами ако грешиш за мен? – зловецко прошепна Алгира. – Ами ако магията е по-бърза от меча?

Преди Салдемир да проумее смисъла на думите ѝ, пръстите му се разтвориха и изпуснаха дръжката на ДракоПлам. Тежкото оръжие полетя надолу към тънката беззащитна шия на лежащото по гръб момиче. Само след миг щеше да прониже меката плът и да се забие дълбоко в скалата под нея. Стоманеният връх почти докосна малката вдлъбнатина в основата на гърлото на Алгира и изведнъж увисна безсилно във въздуха. Тясното пространство между смъртоносното острие и голата кожа засия ослепително като синя светкавица от силно уплътнената защитна магия.

– Ти ли го направи? Но как... Защо? – войнът гледаше празната си длан с толкова объркано изумление, сякаш я виждаше за първи път. После очите му се насочиха към избухналата в звънлив смях вещица.

– За да ти покажа, че наистина съм аз! За да докажа на себе си, че владее магията дори по-добре от преди. И заради това толкова детско изражение на лицето ти, когато осъзнаваш, че не разбираш света на възрастните. Извинявай, но непоколебимата ти увереност просто си просеше да бъде разклатена и не успях да се сдържа. Хайде, прибери най-после този меч, че само плашиш Риналу.

Острието се плъзна в гостоприемно очакващата го ножница по-бързо, отколкото би я напуснало при смъртна опасност. Тихият метален звук успокои надвесения над хората дракон и озъбената му паст се затвори с дълбоко гърлено ръмжене. Все още готов да се стрелне в мълниеносна атака, хищникът неохотно се отдръпна на-

зад. Полуразперените му криле се сгънаха и се наместиха на гърба му, а мощните мускули по напрегнатото му тяло бавно се отпуснаха. Само отвесните дъги на катранено черните му зеници продължиха да се взират в Алгира с неприсъщ за студенината им мек блясък.

– Не знаех, че твоят огнедишащ домашен любимец се страхува от нещо – добродушно я подразни Салдемир.

Изпълненият с тъжна меланхолия поглед на момичето се плъзна по страховитата фигура на легналия недалече дракон.

– Той не се страхува от нищо, но се тревожи за мен. Аз съм пролуката в бронята му, най-голямата му уязвимост, неговото единствено слабо място.

– Както и моето! – с внезапно прегракнал глас и изненадвайки дори себе си призна войнът. – Затова двамата с него искаме да те помолим да се пазиш и да не се излагаш на толкова много опасности.

– О, вече и от името на Риналу ли говориш? – закачливо се усмихна Алгира.

– Не, но съм сигурен, че щеше да ме подкрепи, ако разбираше думите ми.

Момичето кимна утвърдително и улови протегнатата ѝ за помощ ръка на Салдемир. Надигна се и приседна, за да се изправи, но се оказа, че не е облечена с роклята си, а само е завита с нея като с одеяло. Леката зелена дреха се свлече надолу към кръста, откривайки голите ѝ гърди. Алгира припряно тръсна глава, за да се прикрие с дългите си коси. Но с удивление осъзна, че не усеща нежния галещ допир на пухкавите кичури по раменете си. Разтревожено опипа главата си, но вместо да потънат в буйно разлелия се водопад от меки косми, пръстите ѝ докоснаха някаква къса, твърда и остра четина.

– Какво е станало с косата ми? – огорчено попита тя, неуспяла да потисне женската си суетност. – Много ли е грозна?

Салдемир се почеса по челото, смутено отбягвайки погледа ѝ.

– Когато Риналу спря да те полива с огнения си дъх, ти изгуби съзнание. Тялото ти угасна бързо, но косата ти продължи да гори и да тлее. И трябваше веднага да я отрежа, за да не те подпали отново. Но макар че е много добър меч, ДракоПлам не е предназначен за подстригване. А и аз съм свикнал предимно да сека щитове, брони, кости и клони. Така че не ме бива много да правя прически...

– Добре си се справил – намери сили да го окуражи Алгира, докато недоволно опипваше късите си, щръкнали във всички посоки кичури. – Пък и не след дълго косата ми отново ще порасне. Все пак трябва да знаеш, че ако имах кон, не бих ти поверила грижата за гривата или за опашката му.

– Това малко ме обижда, но ще го преживея, защото мечтата ми никога не е била да ставам коняр – с весело намигване оцени сарказма ѝ Салдемир. После отново стана сериозен. – Но кажи ми, струваше ли си да се пъхаш в огъня и да се правиш на мъченица? Наистина ли успя да прогониш онази вещица от съзнанието си?

– Да, добре съм. Магията ме предпази от пламъците и пак тя ще ми помогне да възстановя тялото си. Най-важното е, че отново съм единственият му обитател.

Думите на Алгира повдигнаха духа на Салдемир и изправиха приведените му от загриженост за нея рамене. Мрачната тревога, сковала лицето му, се стопи като пролетен сняг и се оттегли в отпуснатите ъгълчета на устата му. Само очите му оставаха тъжни, унили и все още лишени от привично проблясващото в тях ведро настроение. Той въздъхна замислено и набързо довърши сбития си разказ.

– Покрих те с роклята и ти сложих гривната, без да те поглеждам. Не знаех какво друго да направя и просто чаках и се надявах да се събудиш. Тревогата ни за теб толкова ни сближи с Риналу, че почти забравих за страха си от него. И през цялото време бях готов да те убия, ако се наложи. Никога досега не съм усещал мечата си толкова болезнено тежък. И никога вече не искам да го усещам така... Сега ще отида да донеса дърва за огън и ще потърся нещо за ядене. Няма да се бавя, защото не смея да те оставям сама за дълго. А ти през това време можеш да се измиеш в онова поточе и да се облечеш.

Бавно и внимателно, сякаш се приближаваше към разярена кобра, Салдемир се наведе към Алгира. Улови лицето ѝ в длани и нежно я целуна по изпръхналите и напукани от огъня устни. Очакваше да го отблъсне магията ѝ, да го зашлевят думите ѝ или юмруците ѝ да го заудрят неистово, но за негова изненада тя не го спря. Притисна се към него с цялото си същество, сякаш около тях вилнееше ледена виелица и само топлината на прегръдката им можеше да ги спаси. Притегли го към себе си толкова силно, че спря дъха му и пришпори сърцето му в главоломно препускане.

Двамата се изгубиха един в друг, напълно забравили за света около тях. Нехаещи за всичко, което може да ги раздели, щаст-

ливи просто от това, че са се намерили взаимно. И нямаше нищо по-важно, по-сладко и по-прекрасно от това да бъдат заедно. Да усещат тялото на другия плътно до себе си, да не могат да различат мислите и мечтите му от своите собствени. Само това придаваше смисъл на съществуването им, прогонваше кошмарите на нощта и правеше утрешния ден чакан и желан. И постепенно страхът от самота се превърна в копнеж за усамотение с любимия.

Първа от омайния унес се отърси Алгира. Пое си дъх отрисиво и отчаяно като давец се, достигнал с последни сили до спасителната водна повърхност. Примигна няколко пъти, размърда се и побутна коленичилия до нея Салдемир. Той отвори очи и се огледа недоумяващо, търсейки невидимата граница между съня и реалността. После се изправи с несигурни движения и се олюля леко, преди да възстанови равновесието си, сякаш все още се учеше да ходи. Погали по бузата лежащото върху скалите момиче и с видимо усилие на волята ѝ обърна гръб. Насочи се към близките дървета с тежки крачки и без да поглежда назад.

Едва дочакал отдалечаването на Салдемир, мястото му зае Риналу. Той се надвеси над Алгира и се взря в нея с искрящия поглед на златистите си ириси. Щом се увери, че тя е добре, драконът отстъпи назад и ѝ протегна покрития с пера връх на крилото си, най-меката част от своето люспесто туловище. Момичето прие помощта му с благодарност и се изправи внимателно, послушвайки се за някакви прояви на болка. Дватамата с удивление се загледаха в обгорената земя под краката ѝ. Предпазено от тъничкото ѝ тяло, едно светло петно беше съхранило формата му и се очертаваше съвсем ясно на фона на почернялата от огъня скала.

– Ти ли направи това? – с уважение я погледна Риналу.

– Всъщност е дело на твоите пламъци. Аз само съм препречила пътя им – усмихна му се Алгира.

Като се мръщеше зиморничаво, тя се потопи доколкото можа в плиткото поточе. Взе едно обло речно камъче и дълго и старателно търка и чисти своята втвърдила се и на места почти овъглена кожа. А водата надолу по течението потъмня от отмитите пепел и сажди. Когато най-после излезе на брега, голото момиче трепереше неудържимо от студ, но мокрото ѝ тяло сияеше от чистота. Ръсейки след себе си капчици като дъждовен облак, тя отиде при роклята си, изтупа я от прахта и започна да я навлича през глава.

– Не искаш ли да те изсуша и стопля с огъня си? – дружелюбно попита Риналу.

Напълно убеден в отговора на Алгира, той си пое дъх и раззина към нея осеяната си с остри зъби уста. Но точно преди да я облъкне с пламъците си, го спряха лишените ѝ от всякакъв ентузиазъм мисли:

– Благодаря ти, но мисля, че ми стига за днес!

– Сигурна ли си? – озадачено захлопна пастта си драконът. – Ще внимавам да не те изгоря.

– Извинявай, но предпочитам този път да се сгрея на обикновен, човешки огън. Копнея за бавно горящи дърва, тихо пукащи съчки и едва тлеещи въглени. За ленив, слаб, кротък огън, от който можеш да се отдръпнеш, когато ти стане горещо.

– Е, както решиш – обидено отстъпи Риналу. – Тогава отивам да си потърся нещо за хапване. От всички тревоги около теб доста огладнях.

– Заслужи си го! – великодушно му махна Алгира. – Успешен лов!

– Ловът на драконите винаги е успешен. Трябва да е, иначе всички до един бихме загинали...

Ласкавите мисли на вещицата с лекота настигнаха отлитащия Риналу:

– Знам, знам, защото драконите винаги са гладни!

Алгира се зае да подрежда и прибира оскъдния багаж в очакване на завръщането на приятелите си. Първи се появи Салдемир, понесъл наръч дърва в едната ръка и убит заек в другата. Умело стъкна малък огън и едва беше сложил животинчето да се пече, когато недалече от него се приземи Риналу. Той хвърли презрителен поглед към улова на война и пусна един едър елен в краката на момичето.

– Това е за теб! Изяж го сама, за да възстановиш по-бързо силите си. А той да се задоволи с това, което си е хванал.

Салдемир не хареса сочещата към него ноктеста лапа, но реши да не пита какво казва драконът. Вместо това посегна към елена, за да го одере и почисти. Но най-безцеремонно беше избутан настрана от нервно биещата опашка на крилатия хищник.

– Не мога да изям целия елен, ще ми стане лошо! – опита да се намеси в безсловесния спор Алгира. – Месото му ще стигне за едно малко село. Позволи ми да го споделя със Салдемир.

Риналу завъртя глава и се оттегли с недоволно ръмжене, като стрелкаше мъжа с гневни погледи. Наложил се вещицата да ги помири. Тя застана между тях и стисна дланта на Салдемир с дясна-

та си ръка, а с лявата хвана един от предните зъби на дракона. После придърпа двамата към себе си.

– Ама какво ви става? Спасявали сте ми живота толкова пъти, както поотделно, така и заедно. И последният път беше днес! Ако веднага не се сдобрите, ще ви се ядосам и на двамата!

За да подсили ефекта от думите и мислите си, Алгира постави ръката на Салдемир върху зъба на Риналу и се отдръпна назад. Драконът не можеше да си затвори устата, без да нарани човека, а войнът за нищо на света не би показал страх, като си извади ръката. Тримата останаха неподвижно за няколко секунди, преди момичето да се смили над приятелите си.

– Добре, вече може да се пуснете. Надявам се, че сте си научили урока. Защото ако не сте, ще ви оставя да стърчите така до залез слънце. Или дори до изгрев, ако се наложи?

Двамата я погледнаха примирено и отстъпиха в противоположни посоки. Не издадоха нито звук, за да изразят недоволството си, въпреки че не можеха да скрият кипящите си от възмущение мисли от вещицата. Тя беше причината за дребното им спречкване и пак заради нея те бяха готови да го загърбят. Гневните пламъчета в очите им постепенно угаснаха, а поне засега момичето не искаше нищо повече от тях.

Риналу изпече елена с две бързи огнени издишвания и тримата седнаха да обядват като сплотено, макар и доста необикновено семейство. Въпреки че беше ял преди съвсем малко, драконът не пропусна възможността да похапне отново. С едно щракване на челюстите си той отхапа цялата предна половина на елена заедно с рогата и от устата му се разнесоха ужасяващи звуци на раздробявани кости. Хората се хранеха значително по-бавно и по-тихо, макар и с не по-малък апетит.

Салдемир беше първият, който наруши мълчанието:

– Би ли помолила Риналу да ми помогне в търсенето на коня ми? Той ме вдигна направо от седлото и макар че помня къде се случи това, ВихроГрив едва ли е останал на същото място досега. Сам трудно ще го намеря, а освен това е и доста далече.

Болезнено бледата след търкането кожа на бузите на Алгира беше станала почти прозрачна и изобщо не успя да прикрие изчервяването ѝ:

– Разбира се, че ще ти помогнем. Дължим ти поне това, след като накарах Риналу да те отвлече и после едва не те уби. Той не изпитва вина за това, че те е нападнал, защото самото чувство му е непознато. Но все пак усещам някакво удовлетворение в мислите

му, породено от съзнанието, че постъпва правилно и поправя грешка.

Салдемир кимна с благодарност и преднамерено бавно се приближи до седлото, вързано в основата на шията на Риналу. Прегледа го обстойно и внимателно провери дали е наместено правилно и дали широкият кожен колан, който го държи, е в добро състояние и достатъчно стегнат. После покровителствено потупа могъщия гръб на звяра, сякаш преценяваше доколко е стабилен и надежден. В действията му нямаше страх или почитание, само делова ефективност и може би нотка на собственическа гордост. Но тъй като те бяха проява на грижа за безопасността на Алгира, драконът не помръдна дори с мускулче, за да му попречи.

Палатката повече нямаше да им трябва, затова войнът и вещицата решиха да я оставят. Тя беше здрава и издръжлива и можеше да послужи за подслон на някой преминаващ пътник. Двамата се напиха до насита от ручея и се запасиха с вода. И щом прибраха оскъдния си багаж и изгасиха малкия огън, вече бяха готови за път.

Крилете на Риналу потрепнаха доволно, докато се готвеше да излети. Въздухът беше неговата стихия и той нямаше търпение да се завърне в нея. Да погледне отвисоко към речните долини и обширните зелени равнини, да се издигне над сивите мъгли и снежнобелите планински върхове. Копнееше пак да се гмурне в безплътните облаци и двамата с Алгира да оприличават причудливите им форми на животни, предмети и места. Отново и отново да споделя с нея величествената красота на гледките, които бавно се нижат назад и потъват в далечната дъга на хоризонта. Нямаше значение дали преследва плячка, лети стремително нанякъде или се рее спокойно и без да бърза за никъде. Стигаше му само да усеща ведрото присъствие на момичето, често избухващо в звънлив смях, в искрено изумление или в шеметен възторг. Такива моменти го издигаха по-високо и от най-силните пориви на вятъра и му помагаша да премине и през най-свирепите бури. Караха го да се чувства жив, нужен и обичан.

Но сега за известно време се налагаше да търпи мъжа върху врата си. Добре поне, че той беше тих и кротък спътник, който не мърда много и не нарушава баланса по време на полет. Единственият проблем създаваше теглото му, значително превишаващо това на Алгира, и изместено далече напред от центъра на тежестта. Докато нея почти не забелязваше, тялото на Салдемир определено му пречеше, особено при излитане и кацане. То затрудняваше и завои-

те, а пък реенето с него беше напълно невъзможно и това допълнително уморяваше Риналу.

Драконът се носеше напред с мощни махове на крилете си, а призрачната му сянка се плъзгаше по меките извивки на облаците под него. Постепенно пухкавите им слоеве изтъняха и избледняха, а после и съвсем се разкъсаха. През раздраните сякаш от гигантски нокти процепа, зейнали в ефирната им тъкан, се виждаше снижаваща се планинска верига. Тук-там по голите зъбери и безводните сипеи започнаха да се появяват туфи мъх, плахи стръкове трева и дори ниски прашни храстчета. Последваха ги едва закрепилите се в пукнатини между скалите хилави борчета и ели. Едно кристално чисто езеро се вираше в небето с цялото любопитство на съвършено гладката си повърхност. А тънкото ручейче, което извираше от него, игриво лъкатушеше надолу и напояваше все по-големи широколистни дървета. Гъстите им корони се протягаха една към друга, преплитаха се и се сливаха в буйните зелени вълни на скрита под тях гора.

Търсенето на ВихроГрив отведе Риналу чак до покрайнините на Лиргендул. Отначало той се върна до мястото, от което беше грабнал Салдемир. Там се снижи почти до земята и рязко намали скоростта си. Започна да върти глава и да души наоколо, и не след дълго ноздрите му уловиха изтъняващата вече миризма на коня. Това му даде приблизителна посока и драконът отново се издигна, за да я последва. Малко по-късно далекогледите му очи забелязаха безцелно скитащия жребец.

– Не доближавай ВихроГрив, за да не го уплашиш – помоли Алгира, като безуспешно се опитваше да открие мъничката фигура на животното между ниските хълмове. – Кацни някъде тук, за да оставим Салдемир. Той ще знае как да го успокои и да го повика при себе си.

– Не може ли просто да го призове с мислите си, както правиш ти, и да му каже, че опасността, с други думи аз, вече е отлетяла надалече?

– Макар че са верни другари и много пъти са рискували живота си един за друг, те не могат да се разбират така добре, както ние с теб. Общуват помежду си с погледи, викове, цвилене, потупване, пръхтене и тропане с копито. Това обикновено им върши работа, но няма да е достатъчно, за да преодолее ужаса, който появява ти всява във всяко живо същество.

Кацането на Риналу не беше нито толкова меко, нито толкова елегантно, колкото му се искаше. Но нямаше търпение да се

отърве от по-голямата и по-неудобна част от товара си и да остане сам с Алгира. Много добре знаеше, че войнът не може да чуе мислите ѝ, но все пак не му беше приятно да присъства на разговора им. Вече започваше да свиква с неизбежните моменти, в които се налагаше мъжът да е наблизо. Само трябваше постоянно да си напомня, че не бива да го изяжда. А след като момичето го беше възприело като враг, макар и за кратко, тази задача му изглеждаше доста по-трудна.

Драконът едва изчака изпълнения с благодарност Салдемир да скочи от врата му и веднага излетя. Стрелна се в небето като синя светкавица и някакво озовало се на пътя му ято птици се разпръсна с ужасени крясъци. Чувстваше се лек, щастлив и свободен като никога досега. Лъчезарните мисли на Алгира го въодушевяваха и изпълваха крилете му с буйни и вихрени ветрове. Всеки мах го издигаше все по-високо, всяко вдихване го опияняваше с чистата свежест на приятно хладния въздух. Носеше се в небето като ефирно синьо перце, подето от невидим, но мощен възходящ поток. Танцуваше и се рееше по-волно от самотна снежинка, изгубена в безбрежния лазур.

След като проследи достатъчно отдалече как човекът и конят се намериха един друг, Риналу попита Алгира:

– Кажи ми сега как да те зарадвам? Къде да те отведа, какво да ти покажа?

Колебанието на момичето не продължи дълго:

– Когато се чудиш къде да отидем, избери Лиргендул! – посочи тя към мрачния планински масив, грубо изсечен сякаш с огромна брадва. – Там винаги ни очаква безопасно убежище, обилно похапване за теб и мъдър събеседник за мен. Тъкмо ще видим колко е пораснал Каморли.

Драконът послушно изви глава след ръката на Алгира и мъгщото му тяло се устреми към назъбените върхове. Но вместо както друг път да потърси проход между тях, той се издигна стръмно нагоре. Крилете му махаха бързо и усърдно и скоро ушите на вещицата започнаха да пукат от рязката промяна в налягането. Скреж покри преbledнелите ѝ бузи, безчувствените ѝ от студа пръсти едва я удържаха на седлото, а леденият разреден въздух изгаряше нейните задъхващи се гърди. Двамата навлязоха в облаците и светлината избледня и помръкна, почти изгубила пътя си през гъстата им пелена. И изведнъж, възвърнала блясъка си, избухна с пълна сила, разкривайки чистото и незасенчено от нищо сияние на небесния лазур. Най-високата част от планинската верига стърчеше над

надиплената облачна покривка като самотен остров наред океан от бели разпенени вълни. И покровителствено хвърляше сянката си върху тях.

Риналу прелетя толкова близо до един стръмен хребет, че притиснатите към тялото му крака почти го докоснаха. Завихрената въздушна струя зад него отвя няколко камъчета и ги запрати премятащи се в бездната под тях. След като беше преодолял най-високото препятствие по пътя си, драконът се спусна през една дупка в облаците и потъна в дебрите на планината.

Скоро се озоваха над малка поляна, която беше толкова далече под тях, че приличаше на дъното на много дълбок кладенец със стени от отвесни скали. Риналу присви криле и намали скоростта си, което показваше, че е достигнал целта си. Алгира ужасено стисна очи и до болка вкопчи пръсти в ръба на седлото. Очакваше приятелят ѝ да се гмурне стремглаво надолу по същия начин, по който връхлиташе върху нищо неподозиращата си плячка. Но той почувства страха ѝ и си спомни, че тя все още не се е възстановила напълно от огненото си прераждане. Затова разпери докрай крилетата си и се завъртя в тясна низходяща спирала като падащо кленово семе. Ушите на вещицата писнаха отново, този път от бързото спускане, но тя с благодарност потупа дебелията люспеста шия пред себе си.

Мойлири проследи кацането на Риналу с вяло любопитство, но Каморли заподскача оживено и се втурна да го посрещне. Засили се и размаха късите си още крилца, опитвайки се да полети или поне да удължи малко скока си. Докато големите дракони се поздравяваха, допирайки и плъзгайки една в друга дългите си шии, момичето скочи на земята и с удивление се взря в малкото драконче. Отне ѝ няколко секунди, преди да забележи всички промени, настъпили в него. Явно майка му го хранеше добре, защото то вече почти беше достигнало ръста на Риналу от времето на първата му среща с Алгира. Тялото му се беше издължило, перата му бяха станали значително по-плътни и по-твърди, а черните му нокти хвърляха ярки искри при драскането си по камъните.

Като всяко малко дете и Каморли беше пълен с енергия и появата на момичето му даваше посока, в която да я излее. Весело ръмжейки с все още пискливото си гласче, той радостно препусна към Алгира. И преди не беше безопасен, а сегашните му размери и тегло на средно голяма мечка го правеха заплаха дори за облечен в броня войник. Още по-лошо беше, че не познаваше друг партньор в игрите, освен майка си, в сравнение с която беше лек като перце. И

тъй като нея не би могъл да нарани по никакъв начин, изобщо не осъзнаваше силата и бързината си.

Алгира не подцени полетялото към нея бронирано туловище, но все още се чувстваше твърде слаба, за да се предпази със защитна магия. Затова направи лъжливо движение наляво и веднага се хвърли надясно. Но без изобщо да забавя ход или да се опита да завие след нея, Каморли разпери криле. И въпреки че профуча на повече от метър покрай вещицата, успя доста болезнено да я шибне в хълбока и да я събори на земята.

– Ах ти, дяволче такова! – намръщено му се скара тя, разтвивайки удареното място. После се усмихна, макар и малко измъчено – Лиандра ли те научи на това?

– И не само на него! – самодоволно отвърна дракончето. – Виж какво още мога.

То се завъртя на място и веднага се втурна в нова атака. Но този път притисна неукрепналите си още крилца плътно към тялото си, сви глава и опашка между краката и се затъркаля като жива топка. От високата скорост очертанията му се сляха в проблясваща в искрящо синьо лавина. Само понякога смътно се мяркаше замахваща ноктестата лапа, с която Каморли се отблъскваше от земята, и ускоряваше движението си още повече.

За негово голямо разочарование, Алгира му обърна гръб и се излегна удобно върху една мека туфа:

– Искаш ли да ми покажеш всички нови номера по-късно? Още съм малко уморена от пътуването и бих предпочела да си почина.

Дракончето се закова на място и след кратък размисъл се приближи съвсем бавно, като нервно косеше рядката трева с опашката си. Заобиколи момичето и тревожно се взря в притворените ѝ очи:

– Изобщо ли не искаш да си играем?

– Можем да потичаеме заедно, ако обещаеш да не ме блъскаш. А като се засилиш достатъчно, разпери криле и се опитай да полетиш. Така от играта ще има и полза.

Риналу и Мойлири отлетяха на лов за щръкловища, а Алгира и Каморли останаха да се упражняват. Макар че още не можеше да бълва огън, дракончето вече беше достатъчно едро, силно и добре защитено от люспите си. Така че интересът на няколкото мярнали се в небето хищника беше насочен предимно към дребното момиче. Но почти веднага ги отказваше близостта на нейния тежко стъпващ и изглеждащ страховито спътник. Неуспешните му опити да полети

не бяха съвсем безполезни, защото укрепваха крилете му и му вдъхваха нарастваща увереност в собствените сили.

Макар че неколкократно се отбиваха да се уверят, че любимите им същества са в безопасност, двата големи дракона се завърнаха чак в късния следобед. Бяха сити и доволни от лова и с тихо стържене изтегнаха дългите си туловища върху скалите. Лежаха почти неподвижно, неразличими от камъните под тях, само ноздрите и хълбоците им потрепваха едва-едва, когато си поемаха дъх. Привечер Риналу се размърда и почти в просъница попита Алгира къде би желала да пренощуват. Въпросът му беше изпълнен с гъста и лепкава драконова леност, която намусено се разплиска от отговора на момичето.

– Ако си достатъчно отпочинал, бих искала да ме отведеш в селото, където оставихме Сантенея. Мисля, че след престоя си в кладенеца ще бъде доста по-сговорчива и току-виж склони да ми отдели малко от драгоценното си време. Все пак ми дължи един хубав разговор.

Риналу въздъхна дълбоко и тъжно и започна да се изправя, но доловила явното му нежелание да си тръгне, Алгира го спря:

– Но срещата с нея може да почака. Хайде засега да останем тук.

Трите дракона и момичето прекараха нощта и почти целия следващ ден в безгрижно безделие. Спяха дълбоко, събуждаха се и пак задрямваха. После дълго се излежаваха и когато съвсем се умориха да си почиват, започнаха да си говорят за забавни приключения и нелепи небивалици. За всеобща изненада Каморли се оказа разказвачът с най-необузданото въображение. Измисли такива зъбо-рогати, нокто-крилати и шипо-опашати чудовища, че в сравнение с тях шайгунаркът изглеждаше като безобиден домашен любимец.

Но с напредването на деня дейната Алгира все повече не я свърташе на едно място и накрая Риналу я съжали дотолкова, че сам предложи да отлетят. Едва дочакала поканата му, тя се покатири на гостоприемно очакващата я драконова шия и пъргаво скочи в седлото си. Плавните махове на широките криле вдигнаха двамата във въздуха и ги понесоха все по-далече от изпращащите ги с погледи Мойлири и Каморли.

– Непременно ще дойдем пак!

Обещанието в мислите на младата вещица беше толкова твърдо и несломимо, че сякаш отекна в близките скали и се върна многократно усилено.

Лъчите на залязващото слънце се протягаха като безплатни пръсти, копнеещи да погалят планината за лека нощ. Сенките на високите върхове пълзяха по стръмните склонове на дълбоките клисури като огромни живи същества. Сгъстяваха се и се струпваха все по-плътно в тъмни стада, сякаш се страхуваха да останат сами в настъпващия мрак. Талазите им вече заливаха голите чукари на Лиргендул, когато една малка синя точица излетя от каменния лабиринт и се понесе към небето.

Пътеката до селото на прокълнатите лъкатушеше между стръмните склонове и на човек, а дори и на конник, би отнело доста време да я измине. Но Риналу летеше по права линия над непроходимите скали и щяха да са му нужни броени минути. Покритите със сняг хребети отплуваха назад бавно и величествено като разпенени морски вълни. От тях лъхаше хладен и свеж високопланински въздух и изпълваше гърдите на Алгира с мир и безметежност. А някъде далече отдолу от сгушените между дърветата поляни свенливо сълзеше дъхавият аромат на нежни диви цветя.

Драконът искаше да кацне по-близо до кладенеца, в който беше затворена Сантенея, но не успя да намери достатъчно широко място. Малкото площадче в центъра на селото също не беше подходящо, защото голяма част от него беше заета от разпрегнати каруци, сергии и палатки. Изглежда продавачите бързаха да се отърват от стоката си преди съвсем да се е стъмнило, така че търговията беше в разгара си.

Тесните криволичещи улички не позволяваха на Риналу да се приземи без да закачи някоя от паянтовите къщурки или да отвее сламените им покриви. Затова той кацна в покрайнините на селото и помогна на Алгира да слезе на земята. Позволи ѝ да задържи огромната му глава приведена надолу, докато подозрително оглеждаше наоколо. Не забеляза нищо заплашително, така че ѝ обеща да я изчака. След малко обаче не издържа и реши да я последва, доколкото едрото му тяло му позволяваше да се промъкне между схлупените колиби, без да ги събори. Беше прибрал крилете плътно до себе си, но напълно забрави за биещата наляво-надясно опашка, която разби някакъв кокошарник. Избухналото ужасено кудкудякане се вля в общия поток от викове, тропане, цвилене, лаене и скимтене.

Старейшината на селото посрещна Алгира изключително радушно и веднага ѝ предложи от любимия си горещ чай. Но когато разбра причината за посещението ѝ помръкна от съжаление.

– Сантенея не е тук. Пуснахме я да си върви.

– Как така сте я пуснали? – изуми се вещицата. – Да не би да ви е омагьосала? Не носите ли защитните накити от небесни камъни, които Лиандра направи специално за вас?

Изпълнена с подозрение, Алгира се пресегна към съзнанието на старейшината, но не успя да надникне в него. Умовете на близките хора също се оказаха непроницаеми. Това малко я успокои, макар че изобщо не обясняваше действията на селяните.

– Не е използвала магията си срещу нас – поклати глава старейшината. – Държеше се приятелски, излекува няколко болни и ние решихме да ѝ се отблагодарим. Видяхме, че се е променила и нямаше причина да я задържаме повече. Пък и тя твърдеше, че трябва да свърши някаква важна задача, свързана с безопасността на хората от цялото кралство. Обеща да се върне, за да провери дали нямаме нужда от нещо, и ние ѝ повярвахме.

Алгира махна с ръка и се усмихна примирено.

– Обикновено доверието трябва първо да се заслужи. Но някои хора толкова отдавна са отвикнали да се борят за него, че когато го получат като подарък, това наистина може да ги направи по-добри. Доверието е могъща сила, почти колкото любовта, защото то е в основата ѝ и тя е невъзможна без него. Искях да поговоря със Сантенея и сама да се уверя в искреността ѝ. Но след като сте ме лишили от тази възможност, ни остава само да се надяваме, че преценката ви е била правилна.

Тя припряно се сбогува със старейшината и с намръщено присвити вежди и устни се отправи към източника на все нарастващия шум отвън. Това, което завари, надхвърли и най-лошите ѝ опасения. Ужасените селяни замеряха Риналу с камъни, клони, сечива, покъщнина и всичко, каквото им попаднеше под ръка и пред поглед. В стремежа си да не нарани някого, драконът тромаво отстъпваше назад, неволно помитайки плетени огради и цели стени на къщи. Съвсем инстинктивно се опитваше да отбие по-големите хвърлени по него неща като размахваше лапи и бълваше пламъци срещу тях.

С един скок вещицата се озова в седлото си и веднага се присъедини към усилията на приятеля си. Във въздуха около двамата заискриха бледосини дъги от защитна магия, отблъсквайки сърпове, вили, гребла и дори един хомот. Гласът на Алгира не успя да надвика тълпата, но напълно беззвучните ѝ мисли безпрепятствено стигнаха до съзнанието на губещия търпение Риналу:

– Човек не може и за миг да те остави сам, без да се забъркаш в неприятности. Хайде да си тръгваме, преди да си разрушил и опожарил цялото село.

– Но аз нищо не съм направил! – опита да се оправдае драконът и с радостно нетърпение разпери огромните си криле, събаряйки двама непредпазливи селяни. – Те започнаха да ме замерят с боклуците си веднага щом ме видяха. Изобщо не успях да им обясня, че искам само да проверя дали си добре, а не да ги ям. Макар че имаше двама-трима, които бяха добре охранени и изглеждаха изкушаващо вкусни...

– Не си виновен, че си толкова страшен, но лесно можеше да избегнеш сблъсъка със селяните, ако просто ме беше изчакал.

На Риналу му бяха необходими само пет маха, за да се издигне отвъд обхвата на хвърляните по него вещи. После спокойно набра височина и скорост и уверено се устреми към Нубеслир. Този път нямаше нужда да пита Алгира в коя посока да поеме. Беше напълно сигурен, че след дългия и изтощителен ден нищо не би я зарадвало повече от нова среща със Салдемир. Компанията на война винаги я правеше щастлива и макар че съвсем леко и напълно неосъзнато ревнуваше, драконът бързаше да събере влюбените.

Най-неочаквано той надуши целта си още преди да е стигнал до града. Високите кули на крепостта се извисяваха в далечината, почти невидими в мрака на спускащата се нощ. Тъмните им силуети разкъсваха плавно извивка на хоризонта и впираха в нея зъбатата си захарка. В полето пред тях мъждукаха хиляди бледи светлини и се разстилаха по земята като надиплен жълто-червен килим. Около мястото се беше струпало притихнало и застинало човешко множество и някъде откъм него съвсем отчетливо се долавяше миризмата на Салдемир.

Отначало Риналу реши, че тайнственото зарево е малко кръгло езерце, което отразява сияещите в небето звезди. Но не помнеше да е виждал такова около крепостните стени, пък и блещукащите точки бяха прекалено нагъсто. И тъкмо когато слабата миризма на тлеещи въглени му разкри същността на странния огън без пламъци, обкръжилите го хора се раздвижиха. Започнаха да подскачат ритмично и да танцуват, а някои от тях доста глупаво и безразсъдно нагазиха в изгарящата жарава.

– Но какво правят те? – удиви се иначе безразличният към човешките дела Риналу, докато кацаше недалече от тълпата. – Да не се мислят за дракони, че не проявяват никакъв страх от огъня?

– Хайде да ги попитаме и да разберем – скочи на земята Алгира. Любопитството ѝ се разпали още повече, когато разпозна между събралите се лицето на Салдемир. Преливаща от нетърпение и копнеж, тя се затича към него.

Поучен от грешката си в селото на прокълнатите, Риналу реши да не се приближава до хората. Беше убеден, че жителите на Нубеслир отдавна са свикнали с присъствието му и вече не се плашат от него, но все пак не искаше да ги стряска. Те обичаха и уважаваха Алгира и тя беше в безопасност сред тях, дори повече, отколкото в родното си селце. Въпреки това неспокойният дракон я следеше с поглед и с нетърпение очакваше завръщането ѝ. Не само защото беше убеден, че единствено той може да я защити от всяка заплаха. Но и за да узнае каква е причината за необичайното поведение на тези газещи в огъня безумци.

Тъмнината и въодушевляването на хората им пречеха да разпознаят Алгира и да ѝ направят път. Едва съдържайки устрема си, тя се промъкна между тях и стигна до извисяващия се над всички Салдемир. Той самият я забеляза чак когато усети нетърпеливото ѝ подръпване за ръката. Вниманието му беше изцяло погълнато от случващото се около дремещия огън и той продължи да го следи с едно око, докато завърташе главата си към нея. Но в мига, в който видя момичето, лицето му грейна от радост дори по-силно от натрупаната по земята жарава.

– Е-хей, ето те и теб! Докато уловя и успокоя ВихроГрив, вие с Риналу вече бяхте отлетели. Къде изчезнахте този път?

– Искан да видя как е Мойлири и да поговоря със Сантенея. Първата се чувства отлично, макар че е много заета с отглеждането на малко драконче. С втората обаче не успях да се срещна, защото селяните бяха решили да я пуснат.

Широката усмивка замръзна на лицето на Салдемир, а ведрите му очи се навъсиха буреносно.

– Искан да кажеш, че Сантенея е на свобода? И никой не знае къде е, нито какви пъклени планове крои? Това не те ли притеснява поне малко?

– Доверявам се на преценката на хората. А и не мисля, че Сантенея е толкова глупава, че да тръгне да ми отмъщава за това, че ѝ спасих живота. Освен това Риналу винаги може да я намери, ако се наложи, и тя много добре го знае. Не, ако някой е в опасност, това е Вилтаяна и по-точно чисто новата ѝ роля на предводителка на Сбора. Но тя е голямо момиче и може и сама да се грижи за себе си. Ако пък реши, че се нуждае от помощта ми, може по

всяко време да я поиска. И това само ще укрепи връзката между нас.

Напрегнатото лице на война омекна, стоплено от лъчезарната усмивка на Алгира. Магията и вещиците бяха част от нейната област на познание и разбиране и щом тя не се тревожеше, значи и той можеше да бъде спокоен. Силните му ръце я прегърнаха през коленете и без видимо усилие вдигнаха лекото ѝ тяло и го наместиха върху дясното му рамо. Така и двамата имаха отлична видимост към разгарящото се зрелище.

Десетина млади момичета и няколко по-възрастни жени старателно тъпчеха мократа глина край жаравата, покривайки босите си стъпала с предпазна коричка кал. Въпреки това Алгира съвсем ясно усещаше нетърпимата им болка, когато пристъпваха в тлеещите въглени и нежната кожа на ходилата им за миг ставаше част от огъня. Острите иглички на невидимите пламъци се забиваха в краката им, пронизваха, жилеха и изгаряха меката плът, но това не отказваше танцьорките. С отчаяна упоритост, непоколебима вяра и нечовешка твърдост те газеха изпепеляващата жар, сякаш беше отровна змия, пълзяща към заспало дете. Прекосяваха езерото от огън и следите от ситните им стъпки по развълнуваната жълто-червена повърхност лумваха още по-ярко. Опитваха се да обуздаят и опитомят неутолимата жажда на дивата стихия за разрушение и смърт и да я превърнат в извор на светлина и топлина. Не мразеха огъня и не се страхуваха от него, а проявяваха дълбокото си преклонение пред мощта му, черпеха сила от нея и кръвта във вените им кипваше все по-лудо.

– Кои са безумно смелите жени, които рискуват да получат жестоки изгаряния? – с потрепващ от тревога глас попита Алгира, сочейки притичващите през въглените танцьорки. – И какъв е този огнен ритуал, който удиви дори Риналу?

– Разказах на хората как си била готова да пожертваш живота си, за да опазиш нечий друг, и как си се преродила в пламъците и си излязла невредима от тях. И те толкова се вдъхновиха от тази история, че решиха да я повторят. Предупредих ги, че е много опасно, но те не ме послушаха. Вкупом заявиха, че щом една вещица може цялата да влезе в огъня, погубил хиляди от вида ѝ, то те биха могли поне да пристъпят в него. И жените, и момичетата ти се възхищаваха и искаха да приличат на теб и да проявят поне частица от твоите смелост и сила. Как бих могъл да ги спра?

Алгира слушаше думите на Салдемир с нарастващо недоволство и накрая размаха юмруци от възмущение:

– Но те са обикновени жени, а не вещици, и не владеят защитна магия, така че не могат да се предпазят от огъня! А и са толкова много, че и всичките сълзи на Риналу няма да стигнат, за да ги излекуват! Ще прекратя тази лудост преди някоя от тях да е пострадала сериозно!

Тя се наведе напред, за да скочи от рамото на Салдемир, но неговите ласкаво поддържащи я ръце изведнъж се втвърдиха и я задържаха на място. Алгира го погледна недоумяващо, чудейки се дали би могла да се освободи от хватката му със сила или щеше да ѝ се наложи да използва магия.

– Недей, остави ги да празнуват! – помоли я тихо войнът и неочакваната мекота, промъкнала се в неговия обикновено тътенещ като гръмотевица глас, разколеба устрема ѝ.

– Хората изтърпяха много през войната и заслужават да се порадват на победата. Преживяха глад и страдания, пожарища и смърт. И тогава те видяха и повярваха в теб! И вече не можеш да накараш очите им да те забравят, нито да лишиш душите им от надеждата и добротата, които си посяла в тях. Не можеш да ги оставиш да тънат в страха и отчаянието, които ги задушаваша преди да те срещнат. Не можеш да им отнемеш гордостта, че те познават, нито копнежа им да бъдат като теб. И не можеш да изтръгнеш пленителния си образ от сърцата им. Поне от моето не можеш...

Алгира се усмихна смутено и погали Салдемир по главата, надявайки се нощният мрак да скрие бледата руменина по бузите ѝ.

– Аз... не знаех... Не съм и предполагала, че може да ме възприемат така...

– В тези тежки, мрачни и размирни времена хората имаха нужда от герой, който да им върне надеждата и когото да последват. И тогава от небето се появи ти, възседнала могъщия си огненишаш дракон...

– Аз не съм герой, а най-обикновен човек, който с всичките си сили и умения се старае да помогне на своя народ. Но такива като мен ги изгарят на клада, а приятелите ми, без които нямаше да постигна нищо, смятат за кръвожадни чудовища, страхливи дезертъори и клетвопрестъпници. Какво ти говори това за любовта на хората и за тяхната мъдрост и признателност?

Салдемир огледа събралото се мнозинство с почти бащинска топлота в очите:

– Не ни се сърди и не ни съди. Ние сме като децата – обичаме да се забавляваме и не ни интересува какво причиняваме и кого нараняваме. Не уважаваме нищо и никого, не знаем какво искаме и

не проявяваме и капчица благодарност, когато го получим. И точно затова някой трябва да ни наглежда и да се грижи за нас, иначе ще сътворим немислими щуротии и бели.

– Свали ме долу! – тихо, но настойчиво прошепна Алгира и Салдемир безмълвно се подчини. Нямаше нещо, което не би направил за нея. Защото се доверяваше на преценката ѝ повече, отколкото на своята собствена. И знаеше, че тя никога не би поискала от него да предаде принципите или идеалите си. Нито да извърши нещо, заради което би изгубил самоуважението си, чистата си съвест или спокойния си сън. Съвсем неволно, а най-вероятно и без изобщо да го съзнава, омайната вещица беше пленила неговото щастие. И то вече беше невъзможно без ведрата ѝ усмивка, без игривите трапчинки по засмените ѝ бузи и без фините бръчици в ъглите на искрящите ѝ очи.

Но макар и омекнали и по-послушни, ръцете на Салдемир не бързаха да освободят Алгира и нежно я притискаха към него. Разперените му пръсти милваха раменете ѝ, устните му едва чуто мъльваха името ѝ, а леко притворените му очи с отчаян копнеж се взираха в лицето ѝ. После погледът му бавно изгуби фокуса си и се зарея някъде между звездите.

– Къде отлетяха мислите ти? Скитат се толкова надалече, че дори аз не мога да ги последвам.

Шеговитите думи на момичето изтръгнаха война от унеса му и той се прокашля стреснато, търсейки път обратно към реалността.

– Аз... мислех си за мира. И колко неподготвен и ненужен съм за него. На война нямаш голям избор и просто се сражаваш толкова добре, колкото ти позволи противникът. Но в мирно време необозримото изобилие от възможности ме заслепява. И не знам как бих могъл да съм най-полезен. Дали дървар да стана и да прекарвам дните и нощите си в търсене на незаслужен покой в недрата на горите? Или може би ковач, за да калявам волята си, като укротявам стоманата? Имам силата, но ми липсват умения да бъда строител. Ще се намери ли някой достатъчно търпелив да ме научи? Но се опасявам, че съдбата няма да ми позволи да забравя бойните си умения и много скоро отново ще ме принуди да ги използвам. И пак ще трябва да кръстосам меч с поредното Зло, което заплашва народа ни. Защото в човешката природа е да изгаря, вместо да полива, да взима, вместо да дава и да руши, вместо да гради. Защото е много по-лесно да мразим, вместо да обичаме, да крещим, вместо да слушаме и да се опитаме да разберем другия. И затова всеки мир е

по-нетраен от снежинка, довята в пустинята от капризен повеи на вятъра.

Алгира кимна замислено и се сгуши в прегръдката на Салдемир.

– Създадени сме от светлина и носим силата ѝ в себе си. Но всеки сам избира дали да разпръсква мрака или да хвърля сянка. Светлината, огънят, стоманата и магията са едни и същи, но от нас зависи дали ще ги използваме за другите или срещу тях. Дали ще решиш ти да служиш на хората или ще поискаш те на теб да прислужват.

Изглежда огненият танц беше към края си, защото все по-рядко нечии боси ходила нарушаваха покоя на заспиващите вече въглени. Участници и наблюдатели пееха, веселяха се и се прегръщаха, сякаш току-що бяха избегнали ужасна опасност. Сякаш бяха победили някакво надвиснало над тях Зло и бяха намерили в себе си смелост да погледнат в очите самата Смърт. Всеки миг някой можеше да разпознае Алгира и да насочи към нея вниманието, възторга и благодарността на всички останали. А тя никак не обичаше да се оказва в такова положение. Затова се вкопчи в Салдемир и го задърпа към все по-нетърпеливо очакващия ги Риналу.

– Хайде да ги оставим да се оправят сами за малко. А ти ела с нас. И ние, странните, ужасяващите и отритнатите имаме право на малко щастие, нали?

Сумракът услужливо покри двамата с гънките на черното си, осяяно със звезди наметало. Само златистите ириси на крилатия хищник проблеснаха издайнически от радост, но бяха твърде далече, за да ги забележи някой.

– Къде отиваме? – попита Салдемир, докато разсеяно рошеше дългите тежки пера на драконовите криле. Не очакваше отговор, а всъщност и не го интересуваше особено.

– Има ли значение? Накъдето ни видят очите. Накъдето ни повее вятърът. Накъдето ни повикат вълните. Накъдето ни поведат звездите. Истински свободен си само тогава, когато оставиш посоката да избере теб.

– Мисля, че точно там бих искал да бъда. Вие с Риналу водете, а ние с ВихроГрив ще ви следваме.

Войнът присви устни и подсвирна призоваващо на коня си. Тъмнината му отвърна с послушно цвилене и приближаващ се тропот на копита.

– Ами сестра ти? Не искаш ли да вземем и нея с нас?

– Доколкото я познавам, Лиандра би предпочела да си остане в града. За разлика от теб, тя обича уюта, който ѝ дават четирите стени и покрива и не би ги заменила за нощ под открито небе. Пък и нали трябва да имам място, към което да се върна.

– Когато обичаш някого, се завръщаш не към мястото, а при човека – замислено свеждайки поглед го поправи Алгира. – И то само след като си се борил със зъби и нокти да предотвратиш раздялата си с него.

Риналу размаха огромните си криле и потъна в нощта безшумно като сянка. Тъмният му силует се откри за миг на фона на бледо проблясващите звезди, преди да се смали и да се изгуби между тях. В себе си носеше огъня, на гърба му яздеше магията, а зад него препускаше стоманата. Да ги обедини, покори и насочи в една посока беше способна само любовта, омайно пулсираща в кръвта на вещицата.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Сълзите на дракона.....	4
2. Защитна магия.....	18
3. Драконовото яйце.....	47
4. Говорещата с дракони.....	82
5. Небесните камъни.....	121
6. Безмълвна	207
7. Островът на еднорога	239
8. Северната граница.....	274
9. Вещицата и краля	335
10. Родена с магия в кръвта	482

За автора

Кръстю Гошев Мушкаров е роден в Благоевград, живее в София. Инженер по информационни технологии. Между любимите му писатели са Айзък Азимов, Артър Кларк, Клифърд Саймък, Робърт Шекли, Станислав Лем, братя Стругацки, Урсула ЛеГуин.

Пише предимно фентъзи и научна фантастика, защото тези жанрове дават най-голяма свобода за полета на въображението както на автора, така и на читателите. Сюжете

тите му акцентират върху ненасилието, преодоляването на враждебността и изграждането на доверие и приятелство. В борбата си със Злото героите му преживяват многобройни приключения, минават през смъртоносни схватки и преমেждия. Налага им се да решават различни загадки, което още повече въвлича читателя в историята. Един от любимите му герои е драконът Риналу, отличен с наградата "БГ герой на годината" на фентъзи клуб "Цитаделата".

Кръстю Мушкаров е написал романите "Мъртва магия" и "Сълзите на дракона". Съавтор е на колективния роман "Нестинарски танц". В сборника му "Перо от акула" са публикувани редица разкази, награждавани в тематични конкурси. Негови разкази са включени в последния брой на поредица "Галактика", в два тома от "Сказанията на Стрикса", в сборниците "Детство", "Русе-град на мостове" и други. Предстои издаването и на сборник със стихове.

Цялото творчество на автора е достъпно на сайта му:
<http://DeadMagica.wordpress.com>